OMUL PICTAT

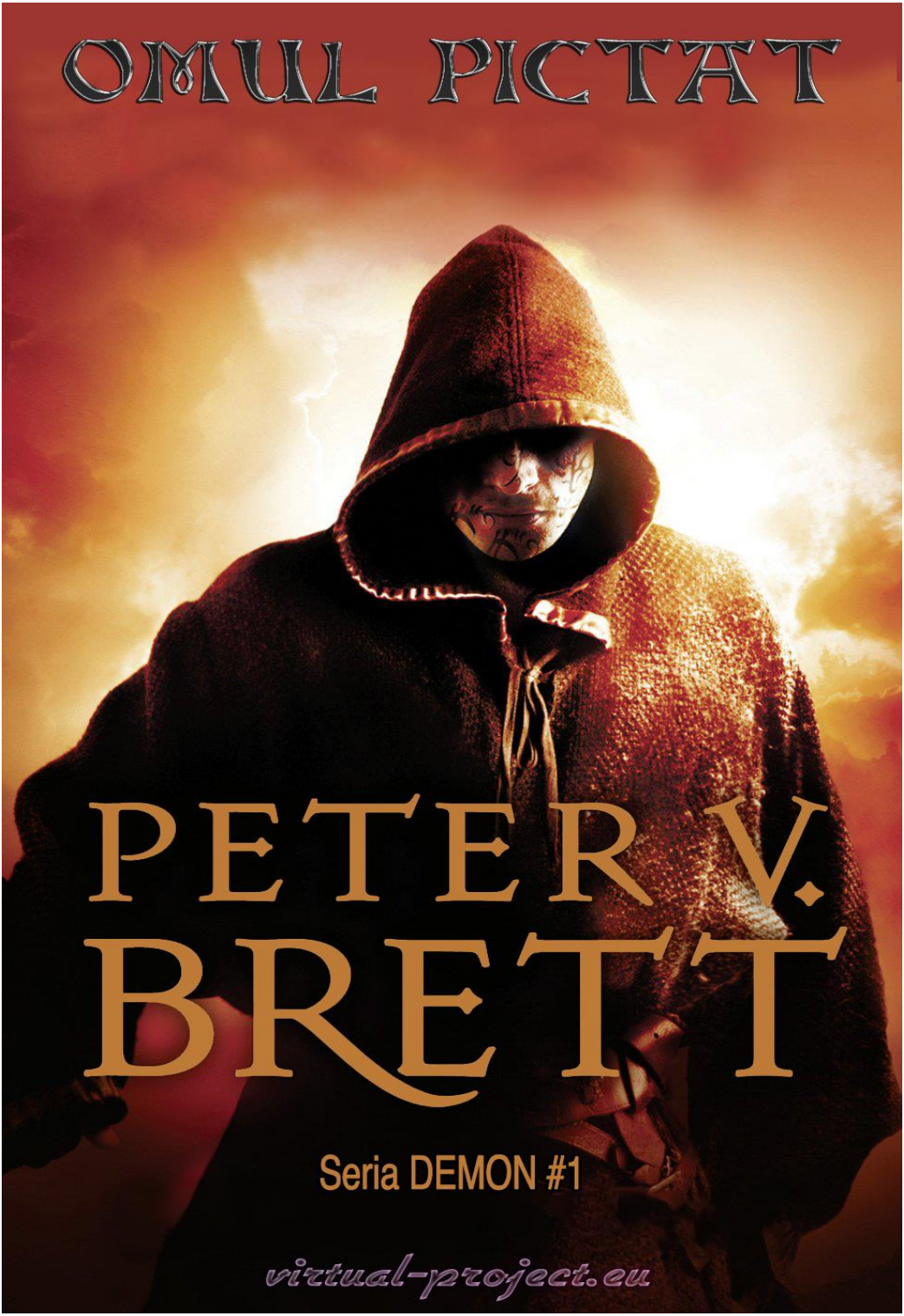

PETER V. BRETT

Seria DEMON #1

virtual-project.eu

PETER V. BRETT

Seria DEMON

Volumul 1

OMUL PICTAT

Original: *Painted Man* (2008)

Traducere din limba engleză:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

NEMIRA

2014

Peter V. Brett s-a născut pe 8 februarie 1973 și a crescut, după cum el însuși povestește, cu o dietă neîntreruptă de romane fantasy și benzi desenate. A scris povestiri fantasy de când se știe. În 1995 a primit de la Buffalo University o diplomă de licențiat în literatură engleză și istoria artei, apoi și-a petrecut un deceniu activând în domeniul literaturii farmaceutice, înainte de a se întoarce la pasiunea lui. Locuiește în Brooklyn, împreună cu soția, fiica și două pisici. În 2008 a publicat *The Painted Man* (Omu pictat, Nemira, 2014), primul volum din seria The Demon Cycle, care cuprinde cinci volume.

MULŢUMIRI

Mulţumiri speciale pentru toţi cei care şi-au spus părerea despre manuscrisul acestei cărţi: Dani, Myke, Amelia, Neil, Matt, Joshua, Steve, mama, tata, Trisha, Netta şi Cobie. Sfaturile şi încurajările voastre m-au ajutat să-mi transform un hobby în mai mult decât atât. Şi pentru editorii mei, Liz şi Emma, care au riscat publicând un autor necunoscut şi m-au provocat să-mi depăşesc cele mai înalte standarde personale. Fără voi n-aş fi reuşit niciodată.

Partea I

Pârâul lui Tibbet

318-319 DÎ (După Întoarcere)

1.

După atac

319 DÎ

Marele corn sună.

Arlen își întrerupse munca, ridicându-și privirea către cerul zorilor, decolorat până la culoarea levănțicii. Ceața continua să atârne în aer, aducând cu sine un mult prea familiar gust acru, deprimant. În măruntaie îi crescu o spaimă tăcută în timp ce aștepta în liniștea dimineții, sperând că nu fusese decât închipuirea lui. Avea unsprezece ani.

Urmă o pauză, apoi cornul sună de două ori, într-o succesiune rapidă. O dată lung și de două ori scurt însemna sud și est. Pâlcul de lângă Pădure. Tatăl lui avea prieteni printre oamenii din Pâlc. În spatele lui Arlen, ușa casei se deschise, și știu că mama lui era acolo, acoperindu-și gura cu mâinile.

Se întoarse la muncă, neavând nevoie să i se spună să se grăbească. O parte dintre treburile grele puteau s-aștepte o zi, dar toate vitele trebuiau hrănite și vacile trebuiau mulse. Lăsă animalele în grajduri și deschise șurile cu fân, le dădu zoaie porcilor și alergă s-aducă un ciubăr de lemn pentru lapte. Mama lui se ghemuia deja sub primul șir de vaci. El înhăță scăunelul de rezervă și-și găsiră o cadență a muncii, cu laptele lovind lemnul în ritmul unui marș funerar.

Când treceau la următoarea pereche din șir, Arlen își văzu tatăl înhămând la căruță cel mai puternic dintre animalele lor de povară, o iapă roaibă de cinci ani, pe nume Missy. Își vedea de treabă cu fața înnegurată.

Ce-aveau să găsească de data asta?

În scurt timp, erau cu toții în căruță, în drum spre micul pâlc de case de lângă pădure. Era periculos acolo, la o distanță de peste o oră de mers de cea

mai apropiată clădire glifată, însă le trebuia lemn de construcție. Înfășurată în șalul ei ponosit, mama lui îl strângea cu putere în brațe.

— Sunt băiat mare, mamă, se plânse Arlen. Nu trebuie să mă ții ca pe un țânc. Nu mi-e frică.

Nu era întrutotul adevărat, dar nu se făcea să-l vadă ceilalți copii agățându-se de mama lui pe drum. Ș-așa își băteau destul de mult joc de el.

— Mie mi-e frică, zise mama lui. Dacă sunt eu aceea care are nevoie să fie ținută în brațe?

Simțindu-se dintr-odată mândru, Arlen se trase mai aproape de ea în vreme ce-și continuară călătoria. Mama lui nu reușea niciodată să-l păcălească, dar știa întotdeauna ce să spună, cu același efect.

Un stâlp de fum unsuros le dezvălui, cu mult înainte de a ajunge la destinație, tot ce voiau să știe. Ardeau morții. Și însemna că aveau foarte mulți, dacă aprinseseră rugurile atât de devreme, fără s-aștepte să vină ceilalți și să se roage. Prea mulți ca să te rogi asupra fiecăruia, dacă voiau să termine înainte de lăsarea serii.

De la ferma tatălui lui Arlen până la Pâlcul de lângă Pădure erau mai mult de opt kilometri. Când sosiră, focurile care mistuiau cele câteva colibe rămase fuseseră stinse, dar nici nu mai era mare lucru de ars. Cincisprezece locuințe din care nu mai rămăseseră decât moloz și cenușă.

— Au ars și stivele de lemne, spuse tatăl lui Arlen, scuipând peste marginea căruței.

Arătă cu bărbia către rămășițele înnegrite a tot ce se tăiase într-un întreg anotimp. Arlen se strâmbă, gândindu-se că țarcul șubred al vitelor trebuia să mai reziste încă un an, însă, o clipă mai târziu, se simți vinovat. La urma-urmelor, nu era decât lemn.

Când își opriră căruța, de ei se apropie Vorbitoarea satului. Selia, căreia mama lui Arlen îi zicea uneori Stearpa, era o femeie dură, înaltă și slabă, cu pielea parcă tăbăcită. Își adunase părul lung, încărunțit, într-un coc și își purta șalul ca pe un însemn al funcției. Nu suporta pălăvrăgelile fără noimă, așa cum aflase Arlen după ce se întâlnise, nu numai o singură dată, cu capătul toiagului, dar, în ziua aceea, prezența Vorbitoarei îl liniștea. Ca și tatăl lui, Selia avea ceva care-l făcea să se simtă în siguranță. Deși nu adusese pe lume propriii ei copii, era ca un părinte pentru toată lumea din Pârâul lui Tibbet. Puțini o egalau când era vorba de înțelepciune, și încă și mai puțini în privința încăpățânării. Când îi intrai în voie, aveai impresia că ești în cel mai sigur loc din lume.

— Mă bucur c-ai venit, Jeph, îi spuse Selia tatălui lui Arlen. Și fiindc-au venit Silvy și tânărul Arlen, adăugă, salutându-i cu o înclinare a capului. Avem nevoie de orice mână de lucru disponibilă. Chiar și băiatul ne poate ajuta.

Tatăl lui Arlen coborî din căruţă cu un mormăit.

— Mi-am adus uneltele, zise. Spune-ne doar unde să trecem la treabă.

Arlen luă preţioasele obiecte ajutătoare din partea din spate a căruţei. Metalul era o raritate în Pârâu, şi tatăl lui se mândrea cu cele două lopeţi ale sale, cu târnăcopul şi cu fierăstrăul. Toate aveau să fie întrebuinţate din plin în acea zi.

— Câţi au pierit? întrebă Jeph, deşi nu părea cu adevărat dornic să afle.

— Douăzeci şi şapte, răspunse Selia.

Lui Silvy i se tăie atunci răsuflarea şi-şi acoperi gura, ochii umplându-i-se de lacrimi. Jeph scuipă iarăşi.

— Sunt supravieţuitori? întrebă el.

— Câţiva. Manie, răspunse Selia, arătând cu toiagul către un băiat care fixa cu privirea rugul funerar, a alergat tocmai până la mine acasă, pe întuneric.

Silvy icni. Nimeni nu mai alergase vreodată pe o distanţă atât de mare scăpând cu viaţă.

— Glifele de pe casa lui Brine Cutter au rezistat aproape toată noaptea, continuă Selia. El şi familia lui au văzut totul. Alţi câţiva au fugit de miezingi şi s-au refugiat acolo, până când s-au răspândit flăcările şi le-a luat foc acoperişul. Au rămas în casa care ardea până când au început să crape grinzile, apoi şi-au încercat norocul afară, cu câteva minute înainte de-a răsări soarele. Miezingii i-au ucis pe Meena, soţia lui Brine, şi pe fiul lor Poul, dar ceilalţi au scăpat. Arsurile se vor vindeca, iar copiii se vor reface cu timpul, dar restul…

Nu era nevoie să-şi încheie fraza. Supravieţuitorii unui atac al demonilor aveau un fel al lor de a muri la scurt timp după aceea. Nu toţi, şi nici cei mai mulţi, dar destul de mulţi. Unii îşi luau singuri viaţa, iar ceilalţi priveau pur şi simplu în gol şi refuzau să mănânce şi să bea până când se prăpădeau. Se spunea că unui atac al demonilor nu-i supravieţuiai cu adevărat decât după ce trecea un an şi-o zi.

— Au mai rămas o duzină despre care nu ştim nimic, adăugă Selia, cu foarte puţină speranţă în glas.

— O să-i scoatem dintre dărâmături, încuviinţă Jeph cu voce îndârjită şi cu ochii la casele prăbuşite, dintre care unele încă mai ardeau mocnit.

Tăietorii de lemne îşi construiau locuinţele în special din piatră, ca să se apere de incendii, dar până şi piatra ardea dacă glifele dădeau greş şi dacă în acelaşi loc se adunau destul de mulţi demoni ai focului.

Jeph li se alătură celorlalţi bărbaţi şi câtorva femei mai puternice, care îndepărtau molozul şi cărau morţii cu roabele până la rug. Leşurile trebuiau arse, firește. Nimeni nu-şi dorea să fie îngropat în acelaşi pământ din care ieşeau demonii în fiecare noapte. Cu mânecile robei suflecate, dezgolindu-i

braţele vânjoase, Veghetorul Harral îi ridica el însuşi pe toţi, rând pe rând, şi îi aşeza pe rug murmurând rugăciuni şi trasând glife în văzduh în vreme ce flăcările începeau să-i mistuie.

Silvy li se alătură celorlalte femei, care adunau laolaltă copiii mai mici şi îngrijeau răniţii sub privirile atente ale Culegătoarei de Ierburi a Pârâului, Coline Trigg. Dar niciun fel de iarbă nu putea domoli durerea supravieţuitorilor. Brine Cutter, căruia i se mai spunea şi Brine Spete Late, era un bărbat cât un urs, care râdea de obicei zgomotos şi care obişnuia să-l arunce pe Arlen în sus ori de câte ori veneau să cumpere lemn. Acum stătea în cenuşa de lângă ruinele casei sale, lovindu-şi cu încetineală capul de peretele înnegrit. Murmura ceva pentru sine însuşi şi îşi ţinea braţele strâns înfăşurate în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

Alături de ceilalţi copii puşi la treabă, Arlen căra apa şi căuta prin mormanele de lemne bucăţi care ar mai fi putut fi folosite. Mai aveau în faţă câteva luni de căldură, dar nu mai era destul timp ca să taie lemn suficient pentru întreaga iarnă. Aveau să ardă din nou balegă, umplând casa de duhoare.

Arlen simţi un nou val de vinovăţie. Nu se afla pe rug, nici nu-şi legăna capul, şocat fiindcă pierduse totul. Soarta putea să-ţi rezerve lucruri mult mai rele decât o casă puţind a balegă.

Pe măsură ce ziua înainta către amiază, soseau tot mai mulţi săteni. Aducându-şi cu ei familiile şi toate proviziile de care se puteau lipsi, veneau din Copca de Pescuit şi din Piaţa Satului; veneau din Dealul lui Boggin şi din Mlaştina Cleioasă. Iar alţii tocmai din Straja de Vest. Şi Selia îi întâmpina rând pe rând, dându-le veştile triste şi punându-i apoi la muncă.

Cu peste o sută de mâini de lucru, oamenii îşi dublară eforturile, jumătate din ei continuând să sape, pe când ceilalţi se ocupau de singura construcţie din Pâlc care mai putea fi salvată: casa lui Brine Cutter. Selia îl luă pe acesta de acolo, susţinându-i cumva trupul uriaş în timp ce se împleticea, în vreme ce bărbaţii îndepărtară molozul şi începură să aducă alte pietre. Câţiva îşi luară instrumentele de care aveau nevoie şi începură să picteze glife noi, iar copiii clădeau un acoperiş din paie. Casa avea să fie refăcută până la căderea nopţii.

Arlen fusese pus să care lemn împreună cu Cobie Fisher. Copiii adunaseră o grămadă impresionant de mare, deşi nu reprezenta decât o mică parte din ceea ce se pierduse. Cobie era un băiat înalt, robust, cu bucle negre şi braţe păroase. Se bucura de popularitate printre ceilalţi puştani, dar şi-o câştigase pe seama altora. Puţini cutezau să ţină piept insultelor lui, iar numărul celor care nu se temeau de loviturile lui era încă şi mai mic.

Cobie îl torturase pe Arlen ani de-a rândul, iar restul copiilor îi cântaseră în strună. Ferma lui Jeph se afla în cel mai dinspre miazănoapte punct al Pârâului, departe de Piaţa Satului, unde erau tentaţi cu toţii să se adune, astfel încât Arlen îşi petrecea timpul cutreierând de-a lungul apei de unul singur. Celorlalţi li se păruse corect să-l sacrifice, lăsându-l pradă furiei lui Cobie.

Ori de câte ori se ducea Arlen la pescuit sau ori de câte ori trecea prin Copca de Pescuit în drumul său către Piaţa Satului, Cobie şi prietenii lui păreau să afle şi-l aşteptau la întoarcerea acasă, mereu în acelaşi loc. Uneori se mulţumeau doar să-l insulte sau să-l îmbrâncească, dar alteori ajungea la ai lui plin de sânge şi de vânătăi, iar Silvy îl certa fiindcă se bătuse.

Până la urmă, Arlen se săturase. Ascunsese în locul acela un băţ gros şi, când se întâmplase să fie din nou atacat de Cobie şi de şleahta lui, se prefăcuse că o rupe la fugă, pentru a-şi scoate arma la iveală ca din pământ şi a se întoarce rotind-o.

Cobie fusese pocnit primul, lovitura puternică lăsându-l plângând în ţărână, cu sânge ţâşnindu-i dintr-o ureche. Willum se alesese cu un deget rupt, iar Gart şchiopătase mai bine de o săptămână. Întâmplarea nu-l făcuse pe Arlen mai popular printre ceilalţi copii şi tatăl său îi trăsese o bătaie, dar băieţii nu-l mai sâcâiseră niciodată. Chiar şi acum, Cobie se ţinea departe de el şi tresărea ori de câte ori Arlen făcea câte o mişcare bruscă, deşi era mult mai voinic decât el.

— Supravieţuitori! strigă pe neaşteptate Bil Baker de lângă una dintre casele dărâmate de la marginea Pâlcului. Îi aud, sunt blocaţi în pivniţa cu rădăcinoase!

Toată lumea îşi lăsă imediat treburile baltă şi se grăbi într-acolo. Îndepărtarea molozului ar fi durat prea mult, aşa că bărbaţii începură să sape, aplecându-şi spinările cu un zel tăcut. Izbutiră în curând să spargă peretele pivniţei şi traseră supravieţuitorii afară. Erau murdari şi îngroziţi, dar cât se putea de vii. Trei femei, şase copii şi un bărbat.

— Unchiule Cholie! strigă Arlen, iar mama lui alergă într-acolo cât ai clipi şi-şi luă în braţe fratele, care se-mpleticea ca un beţiv.

Arlen li se alătură în fugă şi se strecură sub celălalt braţ al bărbatului, ajutându-l să-şi ţină echilibrul.

— Frate, ce cauţi aici? întrebă Silvy.

Cholie îşi părăsea rareori atelierul din Piaţa Satului. Arlen îşi auzise mama povestind de o mie de ori cum conduseseră împreună atelierul acela, moştenit de la tatăl ei, înainte de a începe Jeph să-şi strice înadins potcoavele cailor ca s-ajungă la ea, să-i poată face curte.

— Am venit s-o curtez pe Ana Cutter, mormăi bărbatul. Se trase de păr, din care-şi smulsese deja câteva smocuri. Tocmai deschiseserăm adăpostul când au trecut peste glife…

I se muiară genunchii şi greutatea lui îi trase pe Silvy şi pe Arlen în jos. Îngenuncheat în ţărână, începu să plângă.

Arlen se uită la ceilalţi supravieţuitori. Ana Cutter nu era printre ei. Privi copiii trecând şi i se puse un nod în gât. Îi cunoştea pe toţi, le cunoştea familiile, ştia cum arătau casele lor pe dinăuntru şi ce nume aveau animalele lor. În treacăt, le întâlni pentru o clipă privirile şi trăi atacul, desluşit prin ochii lor. Se văzu pe sine însuşi înghesuit într-o gaură îngustă din pământ, în vreme ce aceia care nu puteau să-ncapă înăuntru se întorceau să-nfrunte miezingii şi focul. Începu brusc să suspine, nereuşind să se oprească decât după ce-l plesni Josesp peste spate, făcându-l să-şi vină în fire.

•

La jumătatea zilei, tocmai terminau de mâncat o masă rece, când auziră un corn sunând în celălalt capăt al Pârâului.

— Nu de două ori în aceeaşi zi! suspină Silvy, cu răsuflarea tăiată, acoperindu-şi gura.

— Pfui, mormăi Selia. Ziua-n amiaza mare? Foloseşte-ţi capul, femeie!

— Atunci ce…?

Selia nu-i mai dădu atenţie, ci se ridică să caute un cornist care să răspundă. Keven Marsh avea cornul pregătit, aşa cum stătea în obiceiul oamenilor din Mlaştina Cleioasă. Acolo era uşor să te pierzi de ceilalţi, şi nimeni nu voia să rătăcească, dezorientat, până când se trezeau demonii smârcurilor. Keven intonă câteva note, suflând cu obrajii umflaţi ca o guşă de broască.

— E cornul unui Mesager, o lămuri Coran Marsh pe Silvy. Avea barba căruntă şi era Vorbitorul Mlaştinii Cleioase şi tatăl lui Keven. Probabil c-a văzut fumul. Keven îi spune ce s-a-ntâmplat şi unde e toată lumea.

— Un Mesager primăvara? se miră Arlen. Credeam că vin toamna, după recoltă. Abia am încheiat semănatul luna trecută!

— Toamna trecută n-a venit niciunul, spuse Coran, scuipând, prin golul lăsat de un dinte lipsă, un suc spumos, maroniu, din rădăcina pe care o mesteca. Ne temeam să nu se fi-ntâmplat ceva. Şi ne gândeam că la toamnă s-ar putea să nu sosească niciun Mesager care să ne-aducă sare. Sau că miezingii au luat în stăpânire Oraşele Libere şi-am rămas izolaţi.

— Miezingii n-au izbutit niciodată să pătrundă-n Oraşele Libere, zise băiatul.

— Arlen, ţine-ţi gura! şuieră Silvy. E mai vârstnic decât tine.

— Lasă-l să vorbească, zise Coran. Ai fost vreodată-ntr-un oraş liber, băiete?

— Nu, recunoscu Arlen.

— Cunoşti pe cineva care-a fost?

— Nu.

— Atunci de ce crezi că le ştii atât de bine pe toate? întrebă Coran. Nimeni n-a fost acolo, în afară de Mesageri. Ei sunt singurii care cutează să-nfrunte noaptea, mergând atât de departe. Cine poate spune că Oraşele Libere sunt nişte locuri altfel decât Pârâul? Dacă miezingii pot ajunge la noi, pot ajunge şi la ei.

— Bătrânul Porcu e din Oraşele Libere, zise Arlen.

Rusco Porcu era cel mai bogat dintre oamenii locului. Prăvălia satului, inima negoţului din Pârâul lui Tibbet, îi aparţinea.

— Aşa e, răspunse Coran, şi bătrânul Porcu mi-a mărturisit, cu ani în urmă, că o singură călătorie i-a fost de-ajuns. Avusese de gând să se-ntoarcă după câţiva ani, dar a zis că nu merita să rişte. Aşa că-ntreabă-l dacă Oraşele Libere sunt un loc mai sigur decât oricare altul.

Arlen refuza să-i dea crezare. În lume trebuiau să existe şi locuri sigure. Dar imaginea lui însuşi, azvârlit în pivniţă, îi trecu din nou prin minte şi ştiu că noaptea nu erai nicăieri cu adevărat ferit de pericol.

Mesagerul sosi peste o oră. Era un bărbat înalt, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, cu părul castaniu, tuns scurt şi o cu barbă scurtă, stufoasă. Pe umerii lui laţi se drapa o cămaşă de zale metalice, şi purta o mantie lungă, neagră, pantaloni bufanţi din piele groasă şi cizme. Iapa lui murgă, cu părul lucios, era un cal de luptă. De şa era agăţată o împletitură de curele care susţinea mai multe suliţe de lungimi diferite. Când se apropie, văzură că avea faţa înnegurată, dar îşi ţinea spatele drept, cu mândrie. Cercetă din priviri mulţimea şi o descoperi cu uşurinţă pe Vorbitoarea care stătea în picioare împărţind porunci. Îşi întoarse calul spre ea.

La câţiva paşi în urma lui, într-o căruţă plină cu poveri grele, trasă de doi catâri de un cafeniu-închis, venea Saltimbancul. Purta haine din petice de culori diferite, toate foarte vii, iar pe banchetă, lângă el, se odihnea o scripcă. Avea părul de o culoare spălăcită, de morcov, aşa cum Arlen nu mai văzuse până atunci, pielea îi era atât de albă, încât s-ar fi zis că nu fusese nicicând atinsă de vreo rază de soare. Stătea cu umerii căzuţi, părând de-a dreptul extenuat.

Mesagerul venea o dată pe an, întotdeauna însoţit de un Saltimbanc. Iar copiii şi o parte dintre adulţi îl considerau pe acesta din urmă cel mai important dintre cei doi. Şi, de când ţinea Arlen minte, fusese mereu unul şi acelaşi, un bărbat cărunt, dar sprinten şi plin de voioşie. Cel nou era mai tânăr şi părea ursuz. Copiii alergară imediat la el, şi atunci îşi înălţă privirea, înfrângerea care i se citise pe chip dispărând cu atâta iuţeală, încât Arlen

începu să nu mai fie sigur c-o deslușise vreodată. Saltimbancul sări din căruță cât ai clipi și mingile lui colorate începură să se rotească în aer, primite de copii cu urale.

Ceilalți, printre care și Arlen, își lăsară baltă treburile, îndreptându-se spre nou-veniți. Selia se răsuci spre ei, neînduplecată.

— Ziua nu se lungește fiindc-a venit Mesagerul, se răsti ea. Înapoi, la lucru.

Unii bodogăniră, dar toată lumea se întoarse la muncă.

— Tu, nu, Arlen, zise Selia, tu vino-ncoace.

Băiatul își luă ochii de la Saltimbanc și se îndreptă spre ea, la fel ca și Mesagerul.

— Selia Stearpa? întrebă acesta.

— Numai Selia e de-ajuns, răspunse ea, strâmbând din nas.

Bărbatul făcu ochii mari și se împurpură la față, obrajii palizi înroșindu-i-se puternic deasupra bărbii. Sări din șa și se înclină adânc.

— Îmi cer scuze. Am vorbit fără să gândesc. Graig, Mesagerul vostru obișnuit, mi-a spus că așa te numești.

— Sunt încântată să aflu ce gândește Graig despre mine, după atâția ani, zise ea, fără să pară câtuși de puțin încântată.

— Ce gândea, o corectă Mesagerul. A murit, doamna mea.

— A murit? întrebă Selia brusc întristată. A fost…?

Mesagerul clătină din cap.

— O răceală l-a doborât, nu miezingii. Eu sunt Ragen, Mesagerul vostru din acest an, ca o favoare pentru văduva lui. Ghilda o să v-aleagă un alt Mesager începând din toamna următoare.

— Un an și jumătate până la noul mesager? întrebă Selia, părând gata să facă scandal. Fără sarea din toamnă, abia am izbutit să trecem de iarna trecută, adăugă. Știu că voi, în Miln, nu vă faceți griji pentru asta, dar jumătate din proviziile noastre de carne și de pește se strică dacă nu sunt conservate așa cum trebuie. Și cum rămâne cu scrisorile noastre?

— Îmi pare rău, doamna mea, zise Ragen. Cătunele voastre sunt la o mare distanță de drumurile principale, și e costisitor să plătești an de an un Mesager pentru o călătorie de o lună și ceva. În ghilda Mesagerilor au rămas prea puțini oameni, fiindcă Graig s-a ales cu răceala aia.

Chicoti și clătină din cap, dar observă că Selia se întunecase la față.

— Nu mi-o lua în nume de rău, doamnă, adăugă el. A fost și prietenul meu. Numai că… nu prea mulți dintre noi, Mesagerii, mor având un acoperiș deasupra capului, un pat sub ei și o soție tânără alături. Noaptea ne vine de obicei de hac înainte de asta, înțelegi?

— Da, zise Selia. Ai o soție, Ragen? întrebă apoi.

— Da, deşi, spre încântarea ei şi spre durerea mea, îmi văd mai des iapa decât mireasa.

Râse, nedumerindu-l pe Arlen, căci băiatului nu i se părea amuzant să ai o soţie căreia nu-i păsa de tine.

Selia nu păru să observe asta.

— Dar dacă n-ai putea s-o vezi deloc? întrebă. Dacă de ea nu te-ar lega decât scrisorile primite o dată pe an? Cum te-ai simţi aflând că misivele voastre vor mai întârzia încă şase luni? În satul nostru sunt câţiva oameni cu rude în Oraşele Libere. Plecate cu un Mesager sau altul, unele chiar cu două generaţii în urmă. Oamenii ăştia nu se vor întoarce acasă, Ragen. Scrisorile sunt tot ce-avem de la ei şi tot ce au ei de la noi.

— Sunt întru totul de acord, doamna mea, dar nu hotărăsc eu. Ducele…

— Dar la întoarcere vei vorbi cu ducele, da?

— Voi vorbi, făgădui el.

— Să scriu mesajul? întrebă Selia.

Ragen zâmbi.

— Cred că-l pot ţine minte, doamna mea.

— Ai grijă s-o faci.

Ragen se înclină din nou, încă şi mai adânc.

— Îmi cer iertare fiindc-am venit într-o astfel de zi, de neagră întristare, spuse, cu o scurtă privire către rugul funerar.

— Nu poţi stabili când să vină ploaia, sau vântul, sau frigul, zise Selia. Sau miezingii. Viaţa trebuie să meargă înainte, în ciuda tuturor acestora.

— Viaţa merge înainte, încuviinţă Ragen, dar, dacă eu sau Saltimbancul meu putem ajuta într-un fel sau altul… am spatele puternic şi am bandajat de multe ori răni făcute de miezingi.

— Saltimbancul tău ne-ajută deja, spuse Selia, arătând cu o mişcare a capului către tânărul care cânta şi-şi făcea scamatoriile, ţine copiii ocupaţi în timp ce rudele lor îşi văd de treabă. Cât despre tine, în următoarele câteva zile, eu voi avea foarte multe de făcut, dacă vrem să ne revenim după pierderea suferită. N-o să am timp să-mpart scrisorile şi să le citesc pe ale acelora care n-au învăţat s-o facă.

— Le pot citi eu celor care nu se descurcă, doamna mea, se oferi Ragen, dar nu vă cunosc satul destul de bine ca să le pot duce fiecăruia.

— N-o să fie nevoie, răspunse ea, trăgându-l pe Arlen mai în faţă. El, Arlen, o să te conducă la prăvălia din Piaţa Satului. Dă-i scrisorile şi pachetele lui Rusco Porcu, odată cu sarea. Odată ce vor afla că e acolo, cei mai mulţi vor veni degrabă, şi Rusco e unul dintre puţinii oameni din oraş care cunosc literele şi cifrele. Bătrânul şarlatan o să se plângă şi-o să insiste să fie plătit, dar să-i spui că, la vreme de restrişte, tot oraşul trebuie să pună umărul. Să-i

zici să dea scrisorile şi să le fie citite celor care nu le pot citi singuri, altminteri, data viitoare când o să vrea tot satul să-i arunce o funie în jurul gâtului, eu una n-o să mai mişc nici măcar un deget.

Ragen o privi cu atenţie, poate încercând să-şi dea seama dacă glumea, dar faţa ei împietrită nu trăda nimic.

— Grăbiţi-vă, adăugă Selia. Puneţi-vă picioarele în mişcare şi-o să izbutiţi să vă-ntoarceţi când o să se pregătească toată lumea să plece la adăpost pe timpul nopţii. Dacă tu şi Saltimbancul nu vreţi să-i plătiţi lui Rusco pentru o cameră, oricare om de-aici vă va găzdui bucuros în casa lui.

Le făcu celor doi semn să plece, apoi le întoarse spatele ca să-i dojenească pe sătenii care-şi întrerupseseră lucrul ca să caşte gura la nou-veniţi.

•

— Întotdeauna e atât de… aprigă? îl întrebă Ragen pe Arlen când se îndreptau spre locul unde Saltimbancul îi distra pe cei mai mici dintre copii cu spectacolul lui de pantomimă.

— Ar trebui s-o auzi cum vorbeşte cu bătrânii, pufni Arlen. Eşti norocos că nu te-a jupuit de viu după ce i-ai spus „Stearpa".

— Graig mi-a povestit că aşa-i zice toată lumea, îi explică Ragen.

— E adevărat, încuviinţă băiatul, dar nimeni nu i-o spune-n faţă, dacă nu cumva vrea să ia un miezing de coarne. Şi toată lumea e numai urechi când vorbeşte ea.

Ragen chicoti.

— Şi, pe deasupra, mai e şi Fiică bătrână, cugetă el. Acolo de unde vin eu, numai Mamele se-aşteaptă să sară oricine să le-ndeplinească poruncile.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă Arlen.

Mesagerul ridică din umeri.

— Cred că… habar n-am, recunoscu. Pur şi simplu aşa stau lucrurile în Miln. Lumea merge înainte datorită oamenilor, iar oamenii sunt aduşi pe lume de Mame, aşa că toţi dansează după muzica lor.

— Aici nu-i aşa, zise Arlen.

— În oraşele mici nu-i niciodată aşa, răspunse Ragen. Au prea puţini oameni ca să-şi permită să renunţe la cineva. Dar Oraşele Libere sunt altfel. În afară de Miln, în toate celelalte, vocilor femeilor nu li se prea îngăduie să se facă auzite.

— Şi asta mi se pare tot o prostie, mormăi Arlen.

— Este, încuviinţă Ragen.

Apoi se opri şi-i întinse băiatului frâul calului său.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse, şi se apropie de Saltimbanc.

Cei doi bărbaţi se retraseră ca să vorbească nestingheriţi, şi Arlen îl văzu pe Saltimbanc schimbându-se iarăşi la faţă, mai întâi înfuriindu-se, apoi

bosumflându-se şi în final resemnându-se, totul în timp ce se străduia să i se opună lui Ragen, al cărui chip rămase tot timpul ca de piatră.

Fără să-şi desprindă privirea cruntă de Saltimbanc, Mesagerul îi făcu semn cu mâna lui Arlen, care aduse calul lângă ei.

— … nu-mi pasă cât de obosit eşti, spunea Ragen, şi vocea lui era o şoaptă aspră, oamenii ăştia au de terminat o muncă groaznică şi, dacă e nevoie să dansezi şi să jonglezi toată după-amiaza ca să le ţii copiii ocupaţi până când şi-o încheie, atunci fă-o cât mai bine, fir-ar să fie! Acum pune-ţi mutra veselă la loc şi treci la treabă!

Înşfăcă hăţurile din mâna lui Arlen şi i le întinse celuilalt bărbat.

Înainte de a fi observat de tânărul Saltimbanc, Arlen avu timp să-i vadă cât se putea de bine faţa plină de indignare şi de spaimă. În secunda când îşi dădu seama că era privit, chipul i se văluri şi, o clipă mai târziu, redeveni omul radiind de veselie care dansa pentru copii.

Ragen îl conduse pe Arlen la căruţă şi se urcară. Mesagerul luă hăţurile şi intrară pe cărarea colbuită, îndreptându-se spre drumul principal.

— De ce v-aţi certat? întrebă băiatul în căruţa care înainta hurducându-se.

Mesagerul îl privi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Keerin se află pentru prima oară atât de departe de oraş. Cât am mers în grup şi a putut să doarmă într-o căruţă acoperită, a fost destul de curajos, dar, după ce am lăsat restul caravanei în urmă, la Angiers, nu s-a mai descurcat la fel de bine. E agitat şi în timpul zilei din cauza miezingilor, aşa că nu poate fi o companie plăcută.

— Nu s-ar zice, comentă Arlen, uitându-se în urmă, la bărbatul care făcea roata.

— Saltimbancii au trucurile lor de mimi, îi explică Ragen. Ştiu să se prefacă atât de bine că sunt altceva decât în realitate, încât, pentru o vreme, se conving chiar şi pe ei înşişi. Keerin s-a prefăcut că e curajos. Ghilda l-a pus la încercare şi el a trecut testul, dar nu ştii niciodată cum rezistă cineva după două săptămâni pe drum până când nu face asta cu adevărat.

— Cum puteţi sta pe drum noaptea? întrebă Arlen. Tata spune că să desenezi glife în ţărână înseamnă să cauţi necazurile cu lumânarea.

— Are dreptate, încuviinţă Ragen. Uită-te în despărţitura de la picioarele tale.

Băiatul se conformă şi scoase o pungă mare, din piele moale, înăuntru se găsea o funie înnodată, pe care fuseseră înşirate plăcuţe de lemn lăcuit, mai mari decât palma lui. Făcu ochii mari când zări glifele pictate sau scrijelite în lemn.

Şi înţelese imediat ce era: un cerc apărător portabil, destul de mare ca să înconjoare căruţa, şi o bucată de teren din preajma ei.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, spuse el.

— Nu se face cu ușurință. Cei mai mulți Mesageri își petrec întregul timp al uceniciei străduindu-se să stăpânească meșteșugul ăsta. Nici vântul, nici ploaia nu pot mâzgăli astfel de glife. Dar, chiar și așa, nu e totuna cu niște pereți glifați și o ușă. Ai stat vreodată față-n față cu un miezing, băiete? adăugă Ragen, întorcându-se către Arlen cu o privire sfredelitoare. L-ai privit încercând să te lovească, când n-ai unde să fugi și singura ta apărare e o magie pe care n-o poți vedea? Clătină din cap. Poate-l tratez pe Keerin cu prea multă asprime. A trecut testul cu bine. A țipat puțin, dar era de așteptat. Când se repetă noapte de noapte, e cu totul altceva. Unii plătesc scump, ajungând să se teamă continuu că o frunză rătăcită ar putea să cadă peste o glifă și apoi…

Șuierând pe neașteptate, întinse spre Arlen mâna curbată ca o gheară și râse când îl văzu sărind în sus, speriat.

Băiatul își trecu pe rând degetul mare peste glifele netede, lăcuite, simțindu-le puterea. Pe fiecare porțiune de treizeci de centimetri de funie se afla câte o plăcuță, respectând distanța lăsată de obicei între semnele magice. Numără mai bine de patruzeci.

— Demonii vântului nu pot zbura într-un cerc atât de mare? întrebă el. Tata pune stâlpi ca să nu coboare cumva pe ogoarele noastre.

Bărbatul îl privi cu o oarecare surprindere.

— Probabil că tatăl tău își pierde timpul de pomană. Demonii vântului sunt zburători puternici, dar ca să se-nalțe au nevoie de un loc liber unde s-alerge sau de ceva pe care să se cațere și să sară. Într-un lan de grâne nu prea găsesc niciuna, nici alta, așa că nu-i trage inima să coboare decât dacă zăresc ceva din cale-afară de ispititor, cum ar fi un băiețel care se încumetă să doarmă acolo.

Se uită la Arlen asemenea lui Jeph, când voia să-l avertizeze că miezingii nu erau o glumă. De parcă el n-ar fi știut.

— Demonii vântului nu pot nici să-și schimbe direcția fără să descrie arce largi, continuă Ragen, și cei mai mulți au deschiderea aripilor mai mare decât cercul. E posibil ca unul să pătrundă înăuntru, însă eu n-am văzut niciodată așa ceva. Dar, dacă se-ntâmplă…

Arătă către sulița lungă și groasă pe care și-o ținea alături.

— Poți ucide un miezing cu asta? întrebă băiatul.

— Probabil că nu, răspunse Ragen, dar am auzit că-i poți pironi locului țintuindu-i de glife. Chicoti. Sper că n-o să am niciodată ocazia să verific.

Arlen îl privi cu ochi mari.

Mesagerul îi întoarse privirea, redevenind serios.

— Mesagerii au o viață periculoasă, băiete.

Arlen rămase cu ochii la el vreme îndelungată.

— Cred că merită să-nfrunți primejdia ca să vezi Orașele Libere, zise apoi. Spune-mi, sincer, cum arată Fort Miln?

— E cel mai bogat și cel mai frumos oraș din lume, răspunse Ragen, ridicându-și o mânecă a cămășii de zale și arătându-i orașul cuibărit între doi munți tatuat pe antebrațul său. Minele ducelui sunt bogate în sare, metale și cărbune. Pe zidurile și pe culmile acoperișurilor sunt glife atât de bune, încât cele de pe pereții caselor trebuie verificate foarte rar. Când îi strălucesc zidurile în bătaia soarelui, face munții de rușine.

— N-am văzut niciodată un munte, spuse Arlen, minunându-se în timp ce-și plimba degetele pe liniile tatuajului. Tata zice că nu sunt decât niște dealuri mai mari.

— Vezi dealul ăla? îl întrebă Ragen, arătând către miazănoapte.

Arlen dădu din cap.

— Dealul lui Boggin. De-acolo, de sus, poți vedea tot Pârâul.

Ragen își înclină fruntea, în semn de aprobare. Apoi întrebă:

— Știi ce-nseamnă „o sută", Arlen?

Băiatul dădu din nou din cap.

— Zece perechi de mâini.

— Ei bine, până și un munte mic e mai mare decât o sută de dealuri ale lui Boggin puse unul peste altul, iar munții Milnului nu sunt mici.

Arlen făcu din nou ochii mari, străduindu-se să-și imagineze o asemenea înălțime.

— Probabil c-ating cerul, spuse.

— Unii ajung deasupra lui, se lăudă Ragen. De pe vârfurile lor te uiți în jos, către nori.

— Vreau să văd asta într-o bună zi, zise Arlen.

— Ai putea intra în Ghilda Mesagerilor când o să fii destul de mare.

Băiatul clătină din cap.

— Tata zice că oamenii care pleacă sunt dezertori. Și scuipă când o spune.

— Tatăl tău nu știe despre ce vorbește, replică Ragen. Și nimic nu devine demn de dispreț doar fiindcă-l scuipi. Fără Mesageri, s-ar alege praful până și de Orașele Libere.

— Credeam că orașele astea sunt locuri sigure.

— Nicăieri nu ești în siguranță, Arlen. Nu cu adevărat. În Miln sunt mai mulți oameni și poate suporta pierderile mai ușor decât un sat ca Pârâul lui Tibbet, dar miezingii își iau totuși tributul în fiecare an.

— Câți locuitori are Milnul? Noi avem nouă sute în Pârâul lui Tibbet, iar despre Pășunea Însorită, care se află în susul drumului, se crede că e tot atât de mare.

— În Miln avem treizeci de mii, răspunse Ragen cu mândrie.

Arlen îl privi nedumerit.

— O mie înseamnă zece sute, îi lămuri Mesagerul.

Băiatul se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— În toată lumea nu există atât de mulţi oameni.

— Sunt toţi ăştia şi mulţi alţii, zise Ragen. Lumea e mare pentru cei dispuşi să-nfrunte noaptea.

Arlen nu răspunse, şi-şi continuară o vreme drumul în tăcere.

•

Căruţa avu nevoie cam de o oră şi jumătate ca s-ajungă în Piaţa Satului. Fiind centrul Pârâului, adăpostea cele câteva zeci de case glifate, construite din lemn, ale celor care puteau trăi fără să lucreze la câmp sau în culturile de orez şi fără să pescuiască sau să taie copaci. Acolo veneai la croitor, la brutar, la frizer, la potcovar, la dogar şi aşa mai departe.

Chiar în mijloc se aflau piaţa, unde se adunau oamenii, şi cea mai mare clădire din Pârâu, prăvălia. Avea în partea din faţă o încăpere imensă, deschisă tuturor, care adăpostea mai multe mese şi o tejghea, una încă şi mai mare, folosită ca magazie, în spate şi o pivniţă dedesubt, ultimele două fiind pline cu aproape toate lucrurile de valoare din Pârâu.

Bucătăria era condusă de fiicele lui Rusco, Dasy şi Catrin. Cu două credite puteai să mănânci pe săturate, dar Silvy zicea că bătrânul Porcu era un escroc, de vreme ce cu acele două credite puteai să cumperi grâne pentru o săptămână. Cu toate acestea, o mulţime de bărbaţi neînsuraţi plăteau preţul, şi nu numai pentru mâncare. Dasy era urâtă, iar Catrin era grasă, dar unchiul Cholie spunea că, însurându-se cu una dintre ele, un bărbat s-ar fi căpătuit pe viaţă.

Toată lumea din Pârâu îi aducea lui Porcu ceea ce avea, fie că era vorba de porumb, de carne sau de blănuri, de vase de lut sau de pânzeturi, de mobilă sau de unelte. El lua obiectele, le evalua şi le dădea clienţilor credite cu care să cumpere alte lucruri din prăvălie.

Însă toate păreau, întotdeauna, să coste mult mai mult decât plătea Porcu pentru ele. Arlen cunoştea cifrele destul de bine ca să-şi dea seama de asta. Când oamenii veneau să vândă, izbucneau certuri cărora li se ducea vestea, dar bătrânul era cel care stabilea preţurile şi, de obicei, lucrurile mergeau după placul lui. Toată lumea îl ura, dar, în acelaşi timp, toată lumea avea nevoie de el şi mai degrabă îi peria hainele şi-i deschidea uşile decât să scuipe în urma lui.

Toţi ceilalţi locuitori din Pârâu munceau din zori şi până-n noapte şi abia dacă izbuteau să dobândească tot ce le era necesar, însă Porcu şi fetele lui aveau întotdeauna obrajii bucălaţi, pântecele rotunjite şi haine noi, curate. Arlen se-nfăşura într-o pătură ori de câte ori îi lua mama lui salopeta la spălat.

Ragen şi Arlen legară catârii în faţa prăvăliei şi intrară. Sala mare era pustie. De obicei, slănina îngroşa aerul din tavernă, dar în ziua aceea din bucătărie nu venea niciun fel de miros de mâncare.

Arlen se repezi către tejghea înaintea Mesagerului. Rusco ţinea acolo un clopoţel de bronz, adus din Oraşele Libere. Băiatului îi plăcea tare mult clopoţelul. Îl plesni coborându-şi palma asupra lui şi clinchetul limpede îi arcui buzele într-un zâmbet până la urechi.

Din fundul încăperii se auzi o bufnitură şi Rusco îşi făcu apariţia de după draperiile din spatele tejghelei. Era un bărbat masiv, încă puternic şi căutuşi de puţin gârbovit la cei şaizeci de ani ai săi, dar în josul mijlocului îi atârna un pântece flasc, iar părul de culoarea cenuşie a fierului i se retrăgea tot mai departe de fruntea ridată. Purta pantaloni largi, pantofi de piele şi o cămaşă curată, de bumbac alb, cu mânecile suflecate până la jumătatea antebraţelor groase. Şorţul lui alb era, ca de obicei, imaculat.

— Arlen Bales, spuse cu un zâmbet îngăduitor la vederea băiatului. Ai venit doar să te joci cu clopoţelul sau ai vreo treabă?

— Treabă am eu, zise Ragen înaintând. Eşti Rusco Porcu?

— Numai Rusco e de-ajuns, răspunse negustorul. Sătenii îmi trântesc „Porcu" în urma numelui, deşi nu când sunt de faţă. Nu suportă bunăstarea altora.

— Asta-i a doua oară, făcu Ragen meditativ.

— Vrei să repeţi?

— E a doua oară când jurnalul lui Graig mă duce pe căi greşite, răspunse Mesagerul. În dimineaţa asta i-am spus Seliei în faţă „Stearpa".

— Ha! râse Rusco. Aşa ai făcut? Ei, asta merită oricum o bere din partea casei. Cum spuneai că te cheamă?

— Ragen, răspunse Mesagerul, lăsându-şi sacul greu să cadă pe podea şi aşezându-se pe un scaun de lângă tejghea.

Rusco dădu cep unui butoiaş şi desprinse dintr-un cârlig o cană de lemn.

Berea era groasă, de culoarea mierii, şi-şi înălţă un guler de spumă albă către partea de sus a cănii. Rusco umplu una pentru Ragen şi alta pentru sine. Pe urmă se uită la Arlen şi turnă bere într-o cană mai mică.

— Du-te cu ea la o masă şi lasă-i pe vârstnici să stea de vorbă la tejghea. Şi, dacă-ţi cunoşti interesul, nu-i povesti mamei tale că ţi-am dat să bei.

Radiind de încântare, Arlen se grăbi să plece cu trofeul înainte de a se răzgândi Rusco. Gustase pe furiş câte-un strop din berea tatălui său în zilele de sărbătoare, dar nu primise niciodată o cană numai pentru el.

— Începusem să mă tem că n-o să mai vină nimeni, îl auzi pe Rusco spunându-i lui Ragen.

— Graig a răcit astă-toamnă, chiar înainte de plecare, răspunse Mesagerul, sorbind cu sete. Culegătoarea lui de Ierburi l-a sfătuit să amâne călătoria până după însănătoşire, dar pe urmă s-a împământenit iarna, iar lui i-a fost tot mai rău şi mai rău. În cele din urmă, mi-a cerut mie să-i preiau traseul, până când Ghilda va găsi pe altcineva. A trebuit oricum să merg cu caravana de sare până la Angiers, aşa că am adăugat o căruţă şi am venit încoace înainte de a mă întoarce în nord.

Rusco îşi umplu din nou cana.

— Pentru Graig, spuse, un Mesager excelent şi-un negociator periculos.

Ragen dădu din cap şi cei doi bărbaţi îşi ciocniră cănile înainte de a bea.

— Încă una? întrebă Rusco când Ragen îşi trânti cana pe tejghea.

— Graig a scris în jurnal că şi tu eşti un negociator periculos, zise Ragen, şi c-o să-ncerci mai întâi să mă-mbeţi.

Rusco chicoti şi reumplu cana.

— După negociere, n-o să mai am motiv să te servesc cu bere din partea casei, spuse, întinzându-i Mesagerului cana cu un guler de spumă proaspătă.

— O s-o faci, dac-o să vrei să-ţi ajungă scrisorile la Miln, răspunse Ragen cu un rânjet, primind cana.

— Văd c-o să fii la fel de dur cum a fost Graig întotdeauna, mormăi Rusco, umplând acum cana lui. Uite, spuse când văzu spuma deasupra, putem să fim amândoi beţi când vom negocia.

Râseră şi îşi ciocniră iarăşi cănile.

— Ce mai e nou în Oraşele Libere? întrebă Rusco. Krasianii sunt în continuare hotărâţi să se autodistrugă?

Ragen ridică din umeri.

— Din câte se ştie. Eu unul n-am mai fost în Krasia de câţiva ani, de când m-am însurat. E prea departe, prea periculos.

— Adică nu din cauză că-şi ţin femeile ascunse sub mantii? întrebă Rusco.

Ragen râse.

— Nici asta nu mă-ncântă, răspunse, dar nu-mi place mai ales că ne cred pe noi toţi, nordicii, chiar şi pe Mesageri, nişte laşi, numai fiindcă nu ne petrecem nopţile dându-ne silinţa să fim sfârtecaţi de miezingi.

— Poate că, dacă s-ar uita mai mult la femeile lor, n-ar mai avea atâta chef de luptă, cugetă Rusco. Dar prin Angiers şi Miln ce mai e? Ducii se mai ceartă?

— Ca întotdeauna, răspunse Ragen. Euchor are nevoie de lemnul din Angiers ca să-l ardă-n rafinăriile lui şi de grâne ca să-şi hrănească oamenii. Rhinebeck are nevoie de metalele din Miln şi de sare. Trebuie să facă negoţ ca să poată supravieţui, dar, în loc să se ajute reciproc, îşi petrec timpul străduindu-se să se-nşele, mai ales atunci când se pierde vreun transport pe drum din cauza miezingilor. Vara trecută, demonii au atacat o caravană care

transporta oțel și sare. I-au ucis pe vizitii, dar au lăsat cea mai mare parte a mărfii intactă. Rhinebeck a recuperat-o, dar a refuzat să plătească, invocând drepturile salvatorului.

— Probabil că ducele Euchor s-a înfuriat, zise Rusco.

— S-a-nvinețit de furie, confirmă Ragen. Eu am fost cel care i-a dus vestea. S-a-nroșit la față și-a jurat că Angiersul nu mai vede nicio uncie de sare până când nu plătește Rhinebeck.

— Și a plătit? întrebă Rusco, aplecându-se nerăbdător către celălalt.

Ragen clătină din cap.

— Vreme de câteva luni, au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să se-nfometeze unul pe altul, și apoi a plătit Ghilda Negustorilor, ca să-și poată transporta marfa înainte de a putrezi în magazii pe timpul iernii. Rhinebeck e acum supărat pe ei fiindc-au cedat în fața lui Euchor, dar l-au scos basma curată și caravanele s-au pus din nou în mișcare, și asta e tot ce contează pentru oricine altcineva în afară de câinii ăștia doi.

— Ar fi înțelept s-ai grijă cum vorbești despre duci, chiar și la o asemenea depărtare de ei, îl preveni Rusco.

— Cine-o să le spună? întrebă Ragen. Tu? Băiatul?

Arătă către Arlen. Și râseră amândoi.

— Iar acum trebuie să-i dau lui Euchor vești despre Podul Peste Fluviu, ceea ce o să-nrăutățească lucrurile, zise Ragen.

— Satul de la granița Milnului, spuse Rusco, aflat la nici măcar o zi distanță de Angiers. Am legături acolo.

— Nu, nu mai ai, rosti apăsat celălalt, și amândoi amuțiră o vreme.

— Ajunge cu veștile proaste, vorbi apoi Ragen, trăgându-și sacul pe tejghea.

Rusco îl studie cu neîncredere.

— Asta nu pare să fie sare, spuse, și mă-ndoiesc că am o corespondență atât de bogată.

— Ai șase scrisori, și chiar și o duzină de pachete, răspunse Mesagerul, întinzându-i un teanc de hârtii îndoite. E totul trecut aici, alături de celelalte scrisori din sac și de pachetele din căruță, care trebuie împărțite. I-am dat și Seliei o copie a listei, îl avertiză apoi.

— De ce mi-aș dori eu lista asta sau sacul tău cu corespondență? întrebă Rusco.

— Vorbitoarea e ocupată, așa că n-o să poată nici să ducă scrisorile, nici să li le citească tuturor celor care nu cunosc literele. Te-a însărcinat pe tine.

— Și ce-o să primesc în schimbul orelor petrecute citind pentru săteni în loc să-mi văd de treburile mele?

— Satisfacția de a fi făcut o faptă bună ajutându-ți vecinii?

— N-am venit în Pârâul lui Tibbet ca să-mi fac prieteni, pufni Rusco. Sunt negustor, și-i sunt de mare folos acestei așezări.

— Serios? întrebă Ragen.

— Al naibii de serios, răspunse Rusco. Înainte de-a veni eu aici, nu făceau nimic altceva decât troc. Rosti cuvântul ca pe o înjurătură și scuipă pe podea. Își adunau roadele muncii și se strângeau în piață în fiecare zi șapte, certându-se ca să decidă câtă fasole să dea pentru un știulete de porumb sau cât orez trebuie să primească dogarul pentru un butoi în care pui orez. Și, dacă nu primeai ceea ce-ți trebuia în acea zi șapte, trebuia s-aștepți până săptămâna următoare, sau să umbli din ușă-n ușă. Acum vine toată lumea aici, în orice zi, de când răsare soarele și până apune, și negociază ca să primească-n schimb credite, cu care-și poate cumpăra orice altceva.

— Salvatorul localității, spuse sardonic Ragen. Și nu ceri nimic în schimb.

— Nimic altceva decât un profit bunișor, rânji Rusco.

— Și de câte ori au vrut sătenii să te-atârne ștreang pentru câte-o înșelătorie?

Ochii negustorului se îngustară.

— Mult prea des, având în vedere că jumătate dintre ei nu sunt în stare să numere mai mult decât le-ajung degetele de la mâini, iar cealaltă jumătate nu-și pot adăuga decât degetele de la picioare.

— Selia zice că, data viitoare când o să se-ntâmple, o să fii pe cont propriu, îl anunță Ragen, cu vocea prietenoasă înăsprindu-i-se brusc, dacă nu-ți îndeplinești acum rolul. În partea cealaltă a satului sunt o mulțime de oameni care-ndură lucruri mai cumplite decât citirea unor scrisori.

Rusco se încruntă, dar luă lista și duse sacul greu în magazie.

— De fapt, cât de rău e? întrebă la întoarcere.

— Rău, răspunse Ragen. Douăzeci și șapte de morți până acum. Și alți câțiva despre care nu se știe nimic.

— Ziditorule! exclamă Rusco, trasând o glifă în aerul din fața lui. Credeam că-i vorba de-o singură familie, în cel mai rău caz.

— Măcar de-ar fi fost așa, spuse Ragen.

Păstrară amândoi tăcerea pentru o clipă, după cum se cuvenea, apoi își ridicară în același timp privirea unul către celălalt.

— Ai sarea pentru anul ăsta? întrebă Rusco.

— Ai orezul ducelui? întrebă Ragen.

— L-am păstrat toată iarna, fiindc-ai întârziat atât de mult.

Ochii Mesagerului se îngustară.

— Oh, e încă bun! îl asigură Rusco, ridicându-și brusc mâinile, ca într-o implorare. L-am păstrat astupat bine și uscat, și-n pivnița mea nu-s niciun fel de gângănii!

— Trebuie să mă conving, îţi dai seama, zise Ragen.

— Fireşte, fireşte, încuviinţă Rusco. Arlen, adu lampa aia! porunci apoi, făcându-i semn băiatului să se uite către colţul tejghelei.

Arlen se grăbi să ia felinarul şi-i săltă partea de deasupra fitilului. Îl aprinse şi coborî la loc, cu veneraţie, capacul de sticlă. Până atunci nu-i mai acordase nimeni atâta încredere încât să i-l încredinţeze. Sticla era mai rece decât îşi imaginase, dar se încălzi repede, linsă de flacără.

— Vino să ne luminezi pivniţa! porunci din nou Rusco.

Băiatul se strădui să-şi ţină entuziasmul în frâu. Îşi dorise întotdeauna să vadă ce se afla în spatele tejghelei. Se spunea că, dacă toată suflarea din Pârâu şi-ar fi adunat tot ce-avea într-un morman, n-ar fi fost pe măsura minunăţiilor din pivniţa lui Porcu.

Îl privi pe Rusco trăgând de un inel din podea şi deschizând o trapă imensă. Se grăbi să se apropie, temându-se că bătrânul Porcu s-ar fi putut răzgândi. Coborî pe treptele care scârţâiau, ţinând felinarul cât mai sus, ca să le lumineze drumul. Pe măsură ce înainta, lumina atinse stivele de lăzi şi de butoaie ce se înălţau din podea până-n tavan, în şiruri uniforme, care treceau dincolo de marginile zonei luminate. Podeaua era din lemn, ca să-i împiedice pe miezingi să se ridice din Miezul Pământului direct în pivniţă, dar pe rafturile fixate de-a lungul pereţilor fuseseră totuşi cioplite glife. Bătrânul Porcu avea mare grijă de comorile sale.

Stăpânul prăvăliei îi călăuzi printre stive, aducându-i lângă butoaiele sigilate din spatele pivniţei.

— Par neatinse, zise Ragen, inspectând lemnul. Stătu o clipă pe gânduri, apoi alese la întâmplare. Ăla, spuse, arătând un butoi.

Cu un mârâit, Rusco îl scoase din rând. Unii susţineau că munca lui era uşoară, dar avea braţe la fel de groase ca un bărbat care mânuia securea sau coasa. Rupse sigiliul şi săltă capacul butoiului, apoi scoase orez în pumni şi-l puse într-un castron puţin adânc, ca să-l cerceteze Ragen.

— Orez bun, din Mlaştină, îi spuse Mesagerului, şi nu se vede nici urmă de gărgăriţă, niciun semn de putreziciune. O să se vândă la un preţ foarte bun în Miln, mai ales după atâta timp.

Ragen mormăi şi dădu din cap, aşa că butoiul fu resigilat şi se întoarseră sus.

Se certară o vreme, înainte de a cădea de acord asupra numărului de butoaie care valorau cât sacii grei de sare din căruţă. În cele din urmă, niciunul nu păru încântat. Dar îşi strânseră mâinile, pecetluind înţelegerea.

Rusco îşi strigă fetele, apoi ieşiră afară, unde se afla căruţa, şi începură să descarce sarea. Arlen încercă să ridice un sac, dar era mult prea greu, aşa că se clătină pe picioare şi căzu, scăpându-l.

— Vezi ce faci! îl ocărî Dasy, plesnindu-l peste ceafă.

— Dacă nu-i poți sălta, du-te la ușă! se răsti Catrin.

Ea ținea un sac pe umăr și altul sub brațul cărnos. Arlen se grăbi să se ridice și alergă să-i deschidă ușa.

— Du-te să-l chemi pe Ferd Miller și spune-i că-i plătim cinci… ba nu, patru credite pentru fiecare sac pe care-l macină, îi spuse Rusco lui Arlen.

Aproape toată lumea din Pârâu lucra, într-un fel sau altul, pentru Porcu, dar cei din Piață o făceau într-o măsură mult mai mare decât oricare alții.

— Cinci dac-o pune în butoaie cu orez, ca să se păstreze uscată.

— Ferd e plecat în Pâlc, zise Arlen. Aproape toată lumea e acolo.

Rusco mârâi, dar nu răspunse. În scurt timp, în căruță nu mai rămaseră decât câteva lăzi și câțiva saci în care nu se afla sare. Fetele lui Rusco le aruncau priviri lacome, dar păstrau tăcerea.

— O să scoatem orezul din pivniță în noaptea asta și-o să-l păstrăm în camera din spate până când o să fii gata să pleci înapoi, către Miln, spuse Rusco, în timp ce ultimul sac era dus înăuntru.

— Mulțumesc, zise Ragen.

— Atunci negoțul ducelui s-a încheiat? rânji Rusco, cu privirea îndreptându-i-se brusc, plină de subînțelesuri, către obiectele rămase în căruță.

— Al ducelui, da, răspunse Ragen, tot cu un rânjet.

Arlen speră că aveau să-i mai toarne o bere în timp ce se tocmeau. Îi dăduse o ușoară amețeală, ca atunci când era răcit, dar fără tuse, strănuturi și dureri. Îi plăcea senzația și-și dorea s-o mai încerce.

Îi ajută să care în cârciumă tot ce mai rămăsese, și Catrin aduse o farfurie de sendvișuri cu felii groase de carne. Lui Arlen i se dădu o a doua cană cu bere ca să le-ajute să se ducă la vale, iar bătrânul Porcu îi spuse că, pentru munca lui, primea două credite, trecute în catastif.

— N-o să le spun părinților tăi, adăugă, dar, dacă le cheltuiești pe bere și te prind, te pun la treabă ca să-mi plătești necazurile pe care-o să mi le facă mama ta.

Arlen dădu din cap cu înflăcărare. Nu mai avusese niciodată credite de cheltuit în prăvălie.

După prânz, Rusco și Ragen se întoarseră la tejghea și deschiseră celelalte lăzi aduse de Mesager. Ochii lui Arlen sticleau la vederea fiecărei comori scoase la lumină. Erau cupoane de țesături mai fine decât văzuse vreodată, unelte și ace de metal, obiecte din ceramică și mirodenii exotice. Ba chiar câteva pahare dintr-o sticlă strălucitoare, care scânteia.

Porcu nu părea chiar atât de impresionat.

— Graig a avut marfă mai bună anul trecut, spuse el. Îți dau… o sută de credite pentru toate.

Arlen rămase cu gura căscată. O sută de credite! Ragen putea să cumpere cu ele o jumătate din Pârâu!

Însă Mesagerul nu se dovedi interesat de ofertă. Privirea i se aspri iarăşi şi lovi cu palma în masă. La auzul zgomotului, Dasy şi Catrin, care făceau curat, îşi ridicară privirile.

— În Miez cu creditele tale! zbieră Ragen. Nu-s un ţopârlan de-al tău şi, dacă nu vrei să afle Ghilda că eşti un şarlatan, ai grijă să nu mă mai iei de-acum înainte drept unul dintre ei.

— Fără supărare! râse Rusco, lovind aerul cu palmele, într-un gest împăciuitor, aşa cum îi stătea în obicei. Trebuia să-ncerc… înţelegi. Aurul mai e şi acum pe placul celor din Miln? întrebă apoi, cu un zâmbet viclean.

— Aşa cum e pe placul tuturor, răspunse Ragen.

Era tot încruntat, dar furia din glas îi dispăruse.

— Nu şi al celor de pe-aici, zise Rusco.

Se duse în spatele draperiei şi îl auziră scotocind, în timp ce-şi ridica vocea, ca să ajungă până la ei.

— Aici, tot ceea ce nu se poate mânca, nu poate fi îmbrăcat sau folosit ca să trasezi cu el o glifă sau ca să-ţi lucrezi pământul nu valorează nimic.

Se întoarse o clipă mai târziu cu o pungă mare, de pânză, şi o puse pe tejghea cu un zornăit.

— Oamenii par să fi uitat că aurul pune lumea în mişcare, continuă el, strecurându-şi mâna în pungă şi scoţând două monede galbene masive, pe care le flutură sub nasul lui Ragen. Copiii morarului foloseau astea drept piese de joc. Piese de joc! Când le-am spus că le dau în schimbul aurului un joc întreg, cioplit în lemn, din magazia mea din spate, au crezut că le fac o favoare! Ferd chiar a trecut pe la mine a doua zi, ca să-mi mulţumească!

Râse din toată inima. Arlen avu senzaţia că ar fi trebuit să se simtă jignit de râsul acela, dar nu ştia exact de ce. Se jucase de multe ori cu jocul Millerilor şi i se părea că valorează mult mai mult decât două discuri de metal, oricât de strălucitoare ar fi fost.

— Marfa adusă face mai mult de doi sori, zise Ragen, arătând cu capul către monede şi apoi către pungă.

Rusco zâmbi.

— Nu-ţi face griji, spuse, dezlegând punga pe de-a-ntregul.

Când pânza se pleoşti pe tejghea, în jur se revărsară mai multe monede strălucitoare, alături de lănţişoare, inele şi şiraguri de pietre scânteietoare. Totul era foarte frumos, presupuse Arlen, dar fu surprins când văzu ochii lui Ragen bulbucându-se şi căpătând un luciu plin de jind.

Se tocmiră din nou, Mesagerul ridicând pietrele în lumină și mușcând monedele, în timp ce Rusco pipăia țesăturile și gusta mirodeniile. Pentru Arlen, căruia i se-nvârtea capul din cauza berii, totul era într-o ceață. Catrin le punea bărbaților pe tejghea cană după cană, dar nu dădeau semne c-ar fi fost la fel de amețiți ca el.

— Două sute douăzeci de sori de aur, două luni de argint, colierul și cele trei inele de argint, spuse în cele din urmă Rusco. Și nicio stea de-aramă mai mult.

— Nu e de mirare c-ai ajuns să trăiești în locul ăsta rupt de lume, zise Ragen. Probabil că te-au izgonit din oraș pentru înșelătorie.

— Insultele nu te vor îmbogăți, ripostă Porcu, convins că-l domina pe celălalt.

— De data asta, bogățiile nu sunt pentru mine, spuse Mesagerul. După ce-mi acopăr costurile călătoriei, fiecare stea rămasă merge la văduva lui Graig.

— Ah, Jenya! exclamă Rusco meditativ. Ea scria de obicei pentru necunoscătorii slovelor din Miln, adică și pentru nepotul meu idiot. Ce-o să se-aleagă de ea?

Ragen clătină din cap.

— Ghilda nu i-a plătit niciun preț al morții, pentru că Graig s-a prăpădit acasă. Și, pentru că nu e o Mamă, îi vor fi refuzate multe slujbe.

— Îmi pare rău s-aud asta, zise Rusco.

— Graig i-a lăsat niște bani, continuă Ragen, deși n-a avut niciodată foarte mulți, iar Ghilda o va plăti în continuare să scrie. Cu banii din călătoria asta ar trebui să aibă de-ajuns să se descurce o vreme. Însă e tânără, până la urmă se vor termina, dacă nu se mărită iarăși sau dacă nu găsește o slujbă mai bine plătită.

— Și apoi? întrebă Rusco.

Ragen ridică din umeri.

— O să-i fie greu să-și găsească un alt soț, fiindc-a fost deja măritată și n-a izbutit să dea naștere niciunui copil, dar n-o s-ajungă Miloagă. Eu și frații mei din Ghildă am jurat asta. Unul dintre noi o va lua ca Servitoare înainte de a se-ntâmpla așa ceva.

Rusco clătină din cap.

— Totuși, să decazi din clasa Negustorilor într-a Servitorilor… Își strecură mâna într-o pungă mult mai ușoară și scoase un inel cu mai multe pietre scânteietoare. Ai grijă să-l primească, spuse, întinzându-i-l.

Însă, când își îndreptă Ragen mâna spre el, îl retrase brusc.

— Vreau un mesaj de răspuns de la ea, înțelegi, adăugă. Recunosc forma dată de ea literelor.

Ragen îl privi o clipă, așa că se grăbi să continue:

— N-am spus-o ca pe o insultă.

Mesagerul zâmbi.

— Generozitatea ta e mai presus decât insultele, zise, luând inelul. Asta o să-i țină de foame câteva luni.

— Da, sigur, răspunse Rusco cu glas aspru, scoțând în pumn ce mai rămăsese în pungă, dar ai grijă să nu afle sătenii, ca să nu-mi pierd reputația de șarlatan.

— Din partea mea, secretul tău e în siguranță, râse Ragen.

— Ar fi cu putință să câștigi mai mult pentru ea, continuă Rusco.

— Poftim?

— Scrisorile pe care le-avem ar fi trebuit s-ajungă la Miln acum șase luni. O să mai stați pe-aici câteva zile, până când scriem și până când adunăm mai multe, și poate ne-ajuți să scriem câteva, iar eu o să te despăgubesc pentru asta. N-o să mai fie aur, adăugă, ca să fie totul limpede, dar sunt sigur că Jenyei i-ar prinde bine un butoi cu orez sau niște pește afumat, sau niște carne, tot afumată.

— Bineînțeles că i-ar prinde bine, încuviință Ragen.

— Aș putea găsi de lucru și pentru Saltimbancul tău, adăugă Rusco. O să atragă mai mulți spectatori aici, în piață, decât umblând din fermă-n fermă.

— De acord, zise Ragen. Și Keerin o să aibă nevoie de aur.

Rusco îi aruncă o privire piezișă, și el râse.

— Trebuia să-ncerc… înțelegi! Atunci argint.

Bătrânul dădu din cap.

— O să cer o lună pentru fiecare spectacol, și din fiecare lună o să păstrez câte o stea și-o să i le dau lui pe celelalte trei.

— Parcă spuneai că sătenii n-au bani, remarcă Ragen.

— Cei mai mulți n-au, încuviință Rusco. O să le vând luni… să zicem, pentru cinci credite.

— Prin urmare, Rusco Porcu câștigă de la ambele părți? întrebă Mesagerul.

Bătrânul zâmbi.

•

La întoarcere, Arlen era entuziasmat. Bătrânul Porcu îi promisese că-l lasă să-l vadă pe Saltimbanc gratis dacă răspândește vestea despre spectacolul pe care urma să-l dea a doua zi la amiază, în Piață, pentru cinci credite sau pentru o lună de argint milneză de persoană. Nu-i rămânea prea mult timp; părinții săi aveau să fie gata de plecare la ora întoarcerii lui și a lui Ragen, dar nu se-ndoia că putea răspândi vestea înainte de a-l urca ei în căruță.

— Povestește-mi despre Orașele Libere, îl rugă pe Mesager. Câte-ai văzut?

— Cinci, răspunse Ragen. Miln, Angiers, Lakton, Rizon şi Krasia. S-ar putea să mai fie şi altele de cealaltă parte a munţilor sau a deşertului, dar nu cunosc pe nimeni care să le fi văzut.

— Cum arată? întrebă băiatul.

— Fortul Angiers, fortăreaţa pădurii, se află la sud de Miln, dincolo de Fluviul Despărţitor. Angiers trimite lemn în toate celelalte oraşe. Tot la sud, încă şi mai departe, e marele lac, iar pe suprafaţa lui se-ntinde Laktonul.

— Lacul e ca un iaz? întrebă Arlen.

— Pe lângă un iaz, lacul e ceea ce e muntele pe lângă un deal, răspunse Ragen, şi tăcu o clipă, lăsându-l să rumege ideea. Acolo, pe apă, laktonienii sunt la adăpost de demonii focului, ai pietrei şi ai lemnului. Reţeaua lor de glife îi fereşte de demonii vântului şi nimeni nu ştie mai bine decât ei cum să se apere de demonii apei. Sunt pescari, şi miile de oameni din satele din sud depind de ceea ce prind ei când e vorba de hrană. La vest de Lakton e Fortul Rizon, care nu e cu adevărat un fort, de vreme ce peste zidurile lui poţi păşi, dar adăposteşte cele mai mari ferme pe care le-ai văzut vreodată. Fără Rizon, toate celelalte Oraşe Libere ar răbda de foame.

— Şi Krasia? întrebă Arlen.

— N-am fost în Fortul Krasia decât o singură dată, îi răspunse Ragen. Krasianii nu-i primesc pe străini cu braţele deschise, şi ca s-ajungi acolo trebuie să traversezi deşertul vreme de câteva săptămâni.

— Deşertul?

— Nisipul, îi explică Mesagerul. Nimic altceva decât nisip, în toate direcţiile, pe o întindere de mulţi kilometri. Fără apă şi fără mâncare în afară de ce ai la tine, şi fără nimic care să te apere de soarele dogoritor.

— Şi acolo trăiesc oameni?

— Oh, da. Krasianii erau cândva chiar mai mulţi decât milnezii, dar mor pe capete.

— De ce? întrebă Arlen.

— Pentru că se luptă cu miezingii, răspunse Ragen.

Băiatul făcu ochii mari.

— E cu putinţă să te lupţi cu miezingii? se miră el.

— Te poţi lupta cu orice, Arlen, zise Mesagerul. Când te lupţi cu demonii, problema e că, de cele mai multe ori, eşti înfrânt. Krasianii ucid o parte, dar miezingii se descurcă mai bine decât ei. De la un an la altul, krasianii sunt tot mai puţini.

— Tata zice că, atunci când te iau, miezingii îţi mănâncă sufletul.

— Vai! scuipă Ragen peste marginea căruţei. Astea sunt superstiţii prosteşti.

Trecuseră de un cot al drumului, aflat nu departe de Pâlc, când Arlen văzu ceva care atârna de copacul din faţa lor.

— Ce-i aia? întrebă, arătând cu degetul.

— Noaptea mă-sii, înjură Ragen şi lovi catârii cu hăţurile, făcându-i s-o pornească la galop.

Arlen fu azvârlit în spătarul banchetei şi avu nevoie de o clipă ca să-şi îndrepte spatele. Apoi se uită la copacul de care se apropiau în viteză.

— Unchiule Cholie! strigă, văzându-l pe bărbatul care dădea din picioare şi trăgea cu degetele de frânghia din jurul gâtului său. Ajutor! Ajutor!

Băiatul sări din căruţa în mişcare, lovind pământul cu putere, dar se ridică dintr-un salt şi se repezi spre Cholie. Ajunse la bărbatul care se zvârcolea, dar unul dintre picioarele acestuia îl izbi peste gură, trântindu-l. Simţi gustul sângelui, însă, în mod bizar, nu şi durerea. Se ridică din nou şi-l înşfăcă pe Cholie de pulpe, străduindu-se să-l împingă în sus, ca să slăbească funia, dar el era prea mic de statură, iar unchiul său prea greu şi, în plus, continua să se sufoce şi să se zbată.

— Ajută-l! strigă băiatul către Ragen. Se înăbuşă! Să-l ajute cineva!

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Mesager înşfăcând o suliţă din partea din spate a căruţei. O duse peste umăr şi o azvârli apoi, pierzând mai puţin de o clipă ca să ţintească, dar nimeri cu precizie, retezând frânghia şi trântindu-l pe sărmanul Cholie peste Arlen. Căzură amândoi în ţărână.

O clipă mai târziu, Ragen era lângă ei, trăgând funia din jurul gâtului lui Cholie. Ceea ce nu schimbă mare lucru, pentru că bărbatul continua să se sufoce şi să-şi înfigă degetele în gât. Ochii i se bulbucaseră atât de tare, încât ameninţau să-i iasă din orbite, iar faţa îi era atât de roşie, încât părea de purpură. O zvârcolire cumplită îi smulse lui Arlen un ţipăt, apoi Cholie încremeni.

Ragen îl lovi peste piept şi-i suflă în gură înghiţituri mari de aer, totul fără niciun efect. În cele din urmă, Mesagerul se dădu bătut, se lăsă să cadă la pământ şi înjură.

Moartea nu-i era străină lui Arlen. Spectrul ei era un vizitator obişnuit al Pârâului lui Tibbet. Dar să mori din pricina miezingilor sau a unei răceli era una. Asta era cu totul altceva.

— De ce? îl întrebă pe Ragen. De ce s-a luptat din greu să supravieţuiască azi-noapte, numai ca să-şi ia viaţa acum?

— S-a luptat? întrebă Mesagerul. S-a luptat vreunul dintre ei cu adevărat? Sau au fugit şi s-au ascuns?

— Eu nu…, începu băiatul.

— Să te-ascunzi nu e întotdeauna de-ajuns, Arlen, spuse Ragen. Uneori, când te ascunzi, e ucis ceva din tine şi, chiar dacă supravieţuieşti atacului demonilor, nu scapi cu viaţă.

— Ce altceva ar fi putut face? Cu un demon nu te poţi lupta.

— Eu unul aş prefera mai degrabă să mă bat cu un urs, în peştera lui, dar lupta cu demonii e posibilă.

— Dar spuneai că îi ucide pe krasiani, protestă Arlen.

— Aşa e, recunoscu Ragen. Dar ei îşi ascultă inimile. Arlen, ştiu că pare o nebunie, dar, în adâncul lor, bărbaţii îşi doresc să lupte, ca în poveştile din vechime. Vor să-şi apere femeile şi copiii, aşa cum ar trebui. Dar nu pot, fiindcă marile glife s-au pierdut, aşa că se ghemuiesc ca iepurii din cuşcă, ascunzându-se îngroziţi în noapte. Iar uneori, mai ales când îi vezi pe cei dragi murind, încordarea te frânge şi pur şi simplu faci poc. Puse o mână pe umărul lui Arlen.

— Îmi pare rău c-a trebuit să vezi aşa ceva, băiete. Ştiu că-n clipa de faţă nu prea are sens…

— Ba da, zise Arlen, are.

Şi era adevărat, realiză el. Înţelegea nevoia de a lupta. În ziua în care îi atacase pe Cobie şi pe prietenii lui, nu se aşteptase să câştige. Dacă se aşteptase să se întâmple ceva, atunci crezuse c-avea să fie bătut mai rău decât oricând. Dar, în clipa în care înşfăcase băţul, nu-i mai păsase. Nu ştiuse decât că se săturase să le suporte răutăţile şi-şi dorise să le pună capăt într-un fel sau altul.

Se simţea alinat ştiind că nu era singur.

Îşi privi unchiul, care zăcea în ţărână, cu ochii măriţi de spaimă. Îngenunche şi, întinzând mâna, i-i închise trecându-şi vârfurile degetelor peste pleoapele lui. Cholie nu mai avea de ce să se teamă.

— Ai ucis vreodată un miezing? îl întrebă pe Mesager.

— Nu, răspunse Ragen, clătinând din cap. Dar m-am luptat cu câţiva. Am cicatrice care-o dovedesc. Dar am fost întotdeauna mai interesat să fug sau să-i ţin departe de altcineva, decât să omor vreunul.

Arlen se gândi la asta în vreme ce-l înfăşurau pe Cholie într-o prelată şi-l puneau în spatele căruţei, pentru a se grăbi apoi să se-ntoarcă în Pâlc. Jeph şi Silvy îşi adunaseră deja uneltele şi aşteptau nerăbdători să plece, dar, la vederea cadavrului, furia stârnită de întârzierea lui Arlen li se spulberă.

Silvy izbucni în plâns şi se aruncă peste fratele ei, dar n-aveau timp de pierdut, dacă voiau s-ajungă înapoi, la fermă, înainte de căderea nopţii. Jeph fu nevoit s-o ţină în timp ce Veghetorul Harral desena o glifă pe prelată şi rostea o rugăciune înainte de a-l arunca pe Cholie pe rug.

Supraviețuitorii care nu aveau să rămână în casa lui Brine Cutter erau împărțiți în grupuri și luați acasă de alții. Jeph și Silvy se oferiseră să ajute două femei. Norine Cutter avea peste cincizeci de veri. Îi murise bărbatul cu ceva ani în urmă și își pierduse fiica și ginerele în timpul atacului. Și Marea Bales era bătrână, avea aproape patruzeci de ani. Soțul ei rămăsese afară când trăseseră la sorți, hotărând astfel cine să intre în pivniță. Ca și Silvy, stăteau amândouă în partea din spate a căruței, gârbovite, privindu-și genunchii. Arlen își flutură mâna către Ragen, în semn de rămas-bun, în timp ce tatăl lui pocnea din bici.

Pâlcul de lângă Pădure dispărea din vedere când băiatul își dădu seama că nu-i spusese nimănui să meargă să-l vadă pe Saltimbanc.

2.

Dacă ai fi fost tu

319 DÎ

Înainte de venirea miezingilor, avură timp numai pentru adăpostirea căruței și pentru verificarea glifelor. Silvy nu mai avea destulă putere ca să gătească, așa că luară o masă rece, mestecând cu prea puțin entuziasm pâine, brânză și cârnați. Iviți la scurt timp după apusul soarelui, demonii puseră la încercare glifele și Norine țipă de fiecare dată când izbucni magia, respingându-i. Marea nu se atinsese de mâncare. Stătea pe patul ei, cu brațele strâns înfășurate în jurul genunchilor, legănându-se înainte și înapoi și scâncind ori de câte ori răbufnea vraja. Silvy spălă farfuriile, dar nu mai ieși din bucătărie, și Arlen o auzi plângând.

Încercă să se ducă la ea, dar Jeph îl prinse de braț.

— Vino să stăm de vorbă, Arlen, îi spuse.

Se duseră în mica încăpere care adăpostea patul băiatului, colecția lui de pietre netede adunate din pârâu și toate penele și oasele lui. Jeph alese una dintre acestea, o pană în culori strălucitoare, lungă de vreo douăzeci și cinci de centimetri, și își plimbă degetele peste ea în timp ce vorbea, fără să-l privească pe Arlen în ochi.

Băiatul știa ce însemna asta. Când nu se uita la el, tatăl lui era stânjenit de subiectul despre care discutau.

— Ceea ce ai văzut pe drum, când te întorceai cu Mesagerul…, începu el.

— Ragen mi-a explicat, îl întrerupse Arlen. Unchiul Cholie era deja mort, numai că n-a ştiut-o imediat. Uneori oamenii supravieţuiesc în timpul atacului, dar mor pe urmă oricum.

Jeph se încruntă.

— Nu sunt cuvintele pe care le-aş fi folosit eu, zise. Dar cred e destul de adevărat. Cholie…

— A fost laş, încheie Arlen.

Jeph îl privi cu surprindere.

— Ce te face să spui asta?

— S-a ascuns în pivniţă fiindcă i-a fost frică de moarte şi şi-a luat zilele fiindcă i-a fost frică de viaţă, răspunse băiatul. Mai bine-ar fi luat o secure şi-ar fi murit luptând.

— Nu vreau s-aud astfel de vorbe, zise Jeph. Cu demonii nu te poţi lupta, Arlen. Nimeni nu poate. Nu câştigi nimic dacă te laşi ucis.

Băiatul clătină din cap.

— Sunt ca nişte bătăuşi, spuse. Ne atacă fiindcă suntem prea speriaţi ca să ripostăm. După ce i-am pocnit pe Cobie şi pe ceilalţi cu băţul ăla, nu m-au mai sâcâit niciodată.

— Cobie nu e un demon al pietrei, zise Jeph. Pe ăştia nu-i sperie niciun băţ.

— Trebuie să existe o cale, insistă Arlen. Oamenii o făceau pe vremuri. O spun toate poveştile de demult.

— Poveştile spun că existau glife magice, cu care să lupţi. Glifele de luptă s-au pierdut.

— Ragen susţine că, în unele locuri, oamenii încă se mai luptă cu demonii. Spune că e posibil.

— Va trebui să stau de vorbă cu Mesagerul ăsta, bodogăni Jeph. Nu se cade să-ţi bage astfel de idei în cap.

— De ce nu? Poate că nopţii trecute i-ar fi supravieţuit mai mulţi oameni dacă toţi bărbaţii ar fi luat securi şi suliţe…

— Ar fi fost la fel de morţi, încheie Jeph. Există alte moduri în care te poţi apăra şi-ţi poţi apăra familia, Arlen. Cu înţelepciune. Cu prudenţă. Cu umilinţă. Să porţi o luptă pe care n-o poţi câştiga nu e o dovadă de curaj. Cine-ar mai avea grijă de femei şi de copii dacă toţi bărbaţii s-ar lăsa omorâţi încercând să ucidă ce nu poate fi ucis? continuă el. Cine-ar mai tăia lemnul, pentru a construi case? Cine-ar mai vâna, cine-ar mai duce turmele la păscut, cine-ar mai ara, cine-ar mai tăia vitele? Cine-ar mai însămânţa femeile cu copii? Dacă mor toţi bărbaţii, miezingii învinge.

— Demonii au învins deja, murmură el. Tu spui mereu că satul e tot mai mic în fiecare an. Bătăuşii se-ntorc mereu când nu ripostezi. Îşi ridică privirea spre tatăl său. Nu simţi niciodată asta? Nu vrei niciodată să lupţi?

— Bineînţeles că vreau, Arlen, răspunse Jeph. Dar nu fără motiv. Când contează, când contează cu adevărat, toţi bărbaţii vor să lupte. Animalele fug când pot şi luptă când trebuie, iar oamenii sunt asemenea lor. Dar această stare de spirit nu trebuie să se manifeste decât atunci când e necesar. Dar, adăugă el, dacă acolo, afară, printre miezingi, ai fi fost tu, sau mama ta, m-aş fi luptat ca un nebun înainte de a-i lăsa să se-apropie de voi. Înţelegi care e diferenţa?

Arlen dădu din cap.

— Cred că da.

— Bun băiat, zise Jeph, strângându-l de umăr.

•

În noaptea aceea, visele lui Arlen se umplură de imaginile unor munţi atât de înalţi încât atingeau cerul şi ale unor iazuri atât de întinse încât pe suprafaţa lor puteai aşeza un oraş întreg. Văzu nisip galben întinzându-se până unde ajungea cu privirea şi fortăreţe apărate de ziduri ascunse printre copaci.

Dar privi totul prin două picioare care i se legănau încet în faţa ochilor. Se uită în sus şi-şi văzu propria faţă învineţindu-se în laţ.

Se trezi cu o tresărire, în patul umed de sudoare. Era încă întuneric, dar o lumină firavă se înfiripa la orizont, acolo unde cerul indigo căpăta o nuanţă de roşu. Îşi aprinse mucul de lumânare şi-şi puse salopeta, apoi intră, împleticindu-se, în camera comună. Găsi o coajă de pâine pe care s-o mestece în timp ce ducea lângă uşă coşul de ouă şi cofele pentru lapte.

— Te-ai trezit devreme, spuse o voce în spatele lui.

Se întoarse tresărind şi o văzu pe Norine fixându-l cu privirea. Marea era încă în patul ei, dar se zvârcolea în somn.

— Zilele nu se lungesc în vreme ce dormi, răspunse el.

Norine dădu din cap.

— Aşa spunea şi bărbatul meu, încuviinţă ea. „Lucrătorii pământului şi tăietorii de lemne nu pot munci la lumina lumânării, ca pieţenii", zicea el.

— Am multe de făcut, îi explică Arlen, trăgând cu ochiul prin crăpăturile oblonului ca să vadă cât mai avea de aşteptat înainte de a putea să treacă dincolo de glife. Saltimbancul ar trebui să dea un spectacol când soarele ajunge sus.

— Firește, îl aprobă Norine. Când eram de vârsta ta, Saltimbancul era, şi pentru mine, cel mai important lucru din lume. O să te-ajut să-ţi faci treburile.

— Nu e nevoie. Tata zice c-ar trebui să te odihneşti.

Femeia clătină din cap.

— Odihna mi-aduce în minte lucruri spre care e mai bine să nu-mi îndrept gândurile, zise ea. Dac-o să stau la voi, ar trebui să-mi câştig traiul. După ce-

am tăiat lemne în Pâlc, cât de greu o să-mi fie să dau zoaie porcilor şi să plantez porumb?

Arlen ridică din umeri şi-i întinse coşul pentru ouă.

Cu ajutorul ei, treaba mergea repede. Norine învăţa cu iuţeală, iar munca trudnică şi ridicatul poverilor grele nu-i erau străine. Când din casă se răspândi mirosul de ouă şi de şuncă, hrăniseră toate animalele, adunaseră toate ouăle şi mulseseră toate vacile.

— Nu te mai foi pe banchetă, îi spuse Silvy lui Arlen în timpul mesei.

— Tânărul Arlen e nerăbdător să-l vadă pe Saltimbanc, îi înştiinţă Norine.

— Poate mâine, zise Jeph, şi băiatului îi căzu falca.

— Ce?! strigă el. Dar…

— Fără niciun dar, îl întrerupse Jeph. Ieri au rămas o mulţime de treburi nefăcute şi i-am promis Seliei că-n după-amiaza asta mă duc în Pâlc, să dau o mână de ajutor.

Arlen îşi împinse farfuria într-o parte şi o porni cu paşi apăsaţi spre camera sa.

— Lasă băiatul să se ducă, spuse Norine după plecarea lui. Aici o să v-ajutăm eu şi Marea.

Auzindu-şi numele, cealaltă femeie îşi ridică privirea, dar reîncepu imediat să se joace cu mâncarea din faţa ei.

— Arlen a avut ieri o zi grea, zise Silvy. Îşi muşcă buza. Cu toţi am avut. Lasă Saltimbancul să-i pună un zâmbet pe faţă. Cu siguranţă n-are de făcut nimic care să nu poată aştepta.

Jeph dădu din cap o clipă mai târziu, încuviinţând.

— Arlen! strigă el. Şi întrebă, după ce băiatul îşi arătă faţa posomorâtă: Cât cere bătrânul Porcu ca să-l vezi pe Saltimbanc?

— Nimic, se grăbi băiatul să răspundă, nevrând să-i dea tatălui său vreun motiv să refuze. Mă primeşte în contul ajutorului pe care i l-am dat la descărcarea căruţei Mesagerului.

Nu spunea adevărul adevărat, şi erau mari şanse ca Porcu să fie supărat fiindcă el uitase s-anunţe oamenii, dar, poate, dacă răspândea vestea pe drum, reuşea să adune destulă lume ca să fie de-ajuns pentru cele două credite ale lui.

— Imediat după sosirea Mesagerului, bătrânul Porcu e întotdeauna generos, comentă Norine.

— Aşa şi trebuie, după cât ne jumuleşte în timpul iernii, răspunse Silvy.

— Bine, Arlen, poţi să te duci, zise Jeph. Ne-ntâlnim apoi în Pâlc.

•

În Piaţa Satului ajungeai cam în două ore, dacă mergeai pe potecă, nimic mai mult decât o fâşie de pământ bătătorit de căruţe, păstrată curată de Jeph

şi de alţi câţiva localnici, şi se întindea până la podul de peste cea mai puţin adâncă parte a Pârâului. Agil şi iute în mişcări, Arlen putea înjumătăţi timpul sărind din piatră în piatră alunecoasă, ieşită deasupra apei.

În ziua aceea avea mai mult ca niciodată nevoie să câştige timp, ca să se poată opri din loc în loc. Alergă de-a lungul malului noroios cu o viteză periculoasă, ocolind rădăcinile şi tufele înşelătoare cu paşii siguri ai cuiva care bătuse acelaşi drum de nenumărate ori.

Ieşi din pădure ori de câte ori ajunse în preajma vreunei ferme, dar nu găsi pe nimeni. Toată lumea era fie la câmp, fie înapoi, în Pâlc, oferindu-şi ajutorul.

Când se văzu la Copca de Pescuit, soarele era aproape sus. O parte dintre pescari ieşiseră cu bărcile pe micul iaz, dar Arlen se gândi că n-avea rost să strige la ei. În rest, şi Copca era pustie.

Când ajunse în Piaţa Satului, băiatul era posomorât. Poate că Porcu o fi părut mai cumsecade decât de obicei cu o zi înainte, dar Arlen ştia cum se purta când îl făcea cineva să-şi piardă din profituri. Era imposibil să-l lase să-l vadă pe Saltimbanc numai pentru două credite. Avea să fie norocos dacă negustorul nu punea băţul pe spinarea lui.

Dar, când ajunse în piaţă, găsi acolo peste trei sute de oameni, adunaţi din toate părţile Pârâului. Erau pescari, şi mlăştinari, şi mogginari, şi culegători. Fără să-i mai pună la socoteală şi pe locuitorii din sat, pieţeni, croitori, morari, brutari şi tot restul. Din Straja de Vest nu venise nimeni, firește. Acolo oamenii se fereau de Saltimbanci.

— Arlen, băiatul meu! strigă Porcu când îl văzu apropiindu-se. Ţi-am păstrat un loc în faţă, iar deseară o să pleci acasă c-un sac de sare. Bine lucrat!

Arlen îl privi neîncrezător, până când îl zări, alături de el, pe Mesager, care-i făcu cu ochiul.

— Mulţumesc, îi spuse acestuia când Porcu se îndepărtă ca să treacă în catastif sosirea unui nou spectator.

Dasy şi Catrin vindeau mâncare şi bere pentru spectacol.

— Oamenii merită să se distreze, spuse Ragen cu o ridicare din umeri. Dar s-ar părea că nu fără a lămuri mai întâi lucrurile cu Veghetorul vostru.

Arătă către Keerin, adâncit într-o conversaţie cu Harral.

— Să nu-i bagi în cap turmei mele niciuna dintre prostiile alea despre Năpastă, spuse Harral, împungându-l zdravăn pe Keerin cu degetul în piept.

Cântărea de două ori cât Saltimbancul şi n-avea pic de grăsime pe trup.

— Prostii? întrebă Keerin pălind. În Miln, Veghetorii pun în ştreang orice Saltimbanc care nu pomeneşte despre Năpastă!

— Nu-mi pasă ce fac ei în Oraşele Libere, zise Harral. Aici sunt oameni cumsecade, şi-o duc destul de greu şi fără să le spui tu că suferă fiindcă nu-s destul de credincioşi!

— Ce…? începu Arlen, dar Keerin întrerupse discuţia plecând spre centrul Pieţei.

— Ai face bine să-ţi găseşti repede un loc, îl sfătui Ragen.

•

Aşa cum promisese Porcu, Arlen primi un loc în faţă, în partea rezervată de obicei copiilor mici. Ceilalţi îl priveau cu invidie şi se simţi cu mult deasupra tuturor. I se întâmpla foarte rar să-l invidieze cineva.

Înalt ca orice milnez, Saltimbancul era îmbrăcat într-o amestecătură de petice în culori strălucitoare care păreau furate din lada cu resturi a unui vopsitor. Avea un cioc subţire, de aceeaşi culoare a morcovului ca şi părul său, dar mustaţa nu i se întâlnea nicidecum cu adevărat cu barba şi ansamblul lăsa impresia că o spălare bună l-ar fi putut îndepărta. Toţi cei de faţă, dar mai ales femeile, se minunau de culoarea strălucitoare a părului lui şi de ochii lui verzi.

În timp ce oamenii continuau să-şi ocupe locurile, Keerin umbla încoace şi încolo, jonglând cu bilele lui de lemn colorat, spunând glume, încălzind atmosfera. Când Porcu dădu semnalul, îşi luă scripca şi începu să cânte, acompaniindu-şi vocea puternică, înaltă. Oamenii bătură din palme în ritmul cântecelor pe care nu le ştiau, dar, ori de câte ori cântă câte unul cunoscut în Pârâu, îşi înălţară cu toţii glasurile, acoperindu-l pe al lui, şi el nu păru să se sinchisească. Nici lui Arlen nu-i păsă; cânta la fel de tare ca toţi ceilalţi.

După muzică urmară acrobaţiile şi trucurile magice. În timpul spectacolului, Keerin făcu câteva glume despre bărbaţii însuraţi, stârnind râsetele stridente ale femeilor în timp ce bărbaţii se încruntau, şi alte câteva despre neveste, la care bărbaţii hohotiră lovindu-se cu palmele peste coapse, pe când femeile aruncau priviri supărate.

În cele din urmă, Saltimbancul se opri şi-şi ridică mâinile, cerându-le tuturor să tacă. Din mulţime se înălţă un murmur, şi părinţii îşi înghiontiră copiii mai mici ca să se ducă mai în faţă, fiindcă voiau ca aceştia să nu scape nimic din tot ce-avea să urmeze. Micuţa Jessi Boggin, de numai cinci ani, se sui chiar în poala lui Arlen, ca să vadă mai bine. Cu câteva săptămâni în urmă, băiatul îi dăduse familiei ei nişte căţeluşi de la una dintre căţelele lui Jeph, şi de-atunci fetiţa se agăţa de el ori de câte ori se afla prin apropiere. Băiatul o luă în braţe în timp ce Keerin începea Povestea Întoarcerii, cu vocea lui înaltă scăzând până la o invocare pe ton profund, tunător, care pătrunse în mulţime până departe.

— Lumea n-a fost întotdeauna aşa cum o vedeţi, le spuse Saltimbancul copiilor. Oh, nu. A existat o vreme în care oamenii trăiau în echilibru cu demonii. Acei ani timpurii sunt numiţi Epoca Ignoranţei. Ştie cineva de ce?

Îşi roti privirea, cuprinzându-i pe copiii din primele rânduri, şi câţiva ridicară mâinile.

— Pentru că nu existau glifele? întrebă o fetiță, după ce arătase Keerin cu degetul către ea.

— Întocmai! răspunse Saltimbancul, făcând o tumbă care le smulse copiilor strigăte de încântare, Epoca Ignoranței a fost un timp înspăimântător pentru noi, dar atunci nu existau atât de mulți demoni și nu puteau să ucidă pe toată lumea. Într-un mod foarte asemănător cu ceea ce se întâmplă astăzi, oamenii construiau ce puteau în timpul zilei, iar demonii le distrugeau munca în fiecare noapte.

Pe când luptam ca să supraviețuim, continuă Keerin, ne-am adaptat, învățând cum să ascundem de demoni hrana și animalele, și cum să ne ferim de ei. Se uită în jur ca și cum ar fi fost îngrozit, apoi alergă să se ascundă în spatele unui copil. Trăiam în gropi din pământ, ca să nu ne poată găsi.

— Ca iepurașii? întrebă Jessi râzând.

— Chiar așa! strigă Keerin, ducându-și câte un deget zvâcnitor în spatele fiecărei urechi, și începu să țopăie de colo-colo, încrețind din nas. Am trăit în orice fel am putut, până când am descoperit scrisul. Pe urmă n-a mai durat mult până când am aflat că unele scrieri îi țineau pe miezingi la distanță. Ce scrieri erau acelea? întrebă, cu mâna pâlnie la ureche.

— Glifele! strigă toată lumea într-un glas.

— Corect! Saltimbancul îi felicită mimând un bobârnac. Cu glifele, ne puteam feri de demoni, și am exersat, îmbunătățindu-le continuu. Au fost descoperite tot mai multe, până când cineva și-a dat seama că puteau face mai mult decât să țină demonii la distanță. Îi puteau vătăma.

Copiii scoaseră un țipăt înăbușit și, cu toate că văzuse același spectacol an de an, de când își aducea aminte, Arlen se pomeni ținându-și răsuflarea. Ce n-ar fi dat pentru o astfel de glifă!

— Asta nu le-a picat bine demonilor, continuă Keerin cu un rânjet. Erau obișnuiți să ne vadă fugind și ascunzându-ne și, când ne-am întors către ei și i-am atacat, au ripostat. Cu forță. Așa a început Primul Război cu Demonii și, odată cu el, a doua epocă, Epoca Izbăvirii. Izbăvitorul era un bărbat împuternicit de Ziditor să ne conducă armatele și, cu el în frunte, câștigam!

Își avântă brațele în aer, cu pumnii strânși, și copiii ovaționară. Era molipsitor, iar Arlen o gâdilă vesel pe Jessi.

— Pe măsură ce ne-am îmbunătățit magia și tactica, adăugă Keerin, oamenii au început să trăiască mai mult, și numărul nostru a crescut. Ni s-au mărit armatele, cu toate că demonii se împuținau. Exista speranța că miezingii aveau să fie nimiciți, o dată pentru totdeauna.

Aici, Saltimbancul făcu o pauză și fața lui căpătă o expresie serioasă.

— Apoi, continuă el, fără niciun avertisment, demonii și-au încetat aparițiile. În toată istoria omenirii nu mai trecuse niciodată vreo noapte în

care să nu vină miezingii. Iar acum nopţile se scurgeau una după alta, fără niciun semn din partea lor, şi noi eram nedumeriţi. Se scărpină în creştet, prefăcându-se derutat. Mulţi credeau că demonii înregistraseră pierderi prea mari în război şi că de aceea renunţaseră la luptă, ghemuindu-se înspăimântaţi în Miezul Pământului.

Se îndepărtă de public şi se strânse ghem, sâsâind ca o pisică şi tremurând ca şi cum ar fi fost îngrozit. O parte dintre copii intrară în joc, mârâind ameninţători către el. Pe urmă, Keerin îşi reluă povestea.

— Izbăvitorul, care văzuse demonii luptându-se neînfricaţi în fiecare noapte, se îndoia de asta, dar, după ce au trecut luni de-a rândul fără niciun semn de viaţă din partea creaturilor, armatele au început să se împrăştie. Oamenii s-au bucurat de victoria lor asupra miezingilor vreme de mai mulţi ani, continuă Saltimbancul, luându-şi scripca, la care cântă un cântec sprinţar, dansând în ritmul lui. Dar, pe măsură ce anii aceştia se duceau unul după altul, fără apariţia duşmanului comun, frăţia oamenilor a slăbit, apoi a dispărut. Am ajuns, pentru întâia oară, să luptăm unii împotriva altora. Vocea Saltimbancului deveni ameninţătoare. A izbucnit războiul, şi ambele părţi l-au chemat pe Izbăvitor să le conducă, dar el s-a răstit la toţi: „N-o să lupt împotriva oamenilor atâta vreme cât în Miez mai rămâne fie şi numai un singur demon!” Şi le-a-ntors spatele şi a părăsit ţinutul, în vreme ce armatele mărşăluiau una împotriva alteia şi pământul cădea pradă haosului.

În urma acelor războaie violente au luat fiinţă naţiuni puternice, zise Keerin, şi cântecul lui deveni înălţător, şi oamenii s-au răspândit pretutindeni, ocupând întreaga lume. Epoca Izbăvirii a ajuns la sfârşit şi a început Epoca Ştiinţei.

Aceasta a fost cea mai măreaţă dintre toate, dar în măreţia ei s-a adăpostit cea mai cumplită dintre greşelile noastre. Îmi poate spune cineva care-a fost?

Copiii mai mari ştiau, dar Kevin le făcu semn să tacă şi să-i lase pe cei mai mici să răspundă.

— Am uitat magia, zise Gim Cutter, ştergându-şi nasul cu dosul mâinii.

— Ai dreptate! trâmbiţă Saltimbancul, pocnind din degete. Au învăţat o grămadă de lucruri despre mersul lumii, despre medicină şi despre maşini, dar am dat uitării magia şi, cu atât mai rău, am uitat de miezingi. După trei mii de ani, nimeni nu mai credea că existaseră vreodată.

De aceea, continuă el cu un aer sinistru, am fost luaţi prin surprindere când s-au întors.

Demonii se înmulţiseră de-a lungul veacurilor, în vreme ce lumea îi uitase. Şi apoi, acum trei sute de ani, s-au înălţat într-o noapte din Miez, într-un număr extraordinar de mare, dornici s-o cucerească.

— În acea primă noapte au fost nimicite oraşe întregi, în timp ce demonii îşi celebrau reîntoarcerea. Oamenii au ripostat, dar grandioasele lor arme din Epoca Ştiinţei erau o apărare mult prea slabă în faţa miezingilor. Epoca Ştiinţei s-a încheiat, fiind înlocuită de Epoca Distrugerii.

Începuse al Doilea Război cu Demonii.

Arlen văzu noaptea aceea cu ochii minţii, văzu oraşele arzând în timp ce oamenii fugeau îngroziţi, numai ca să fie atacaţi cu ferocitate de miezingii la pândă. Văzu bărbaţi sacrificându-se ca să le dea timp familiilor lor să scape cu fuga, văzu mame primind lovitura ghearelor îndreptate către copiii lor. Şi, mai presus de toate, îi văzu pe miezingi dansând, ţopăind cu o bucurie sălbatică, cu sânge picurându-le de pe dinţi şi de pe gheare.

Keerin înaintă, în timp ce copiii se retrăgeau, speriaţi.

— Războiul a durat mai mulţi ani, şi oamenii au fost măcelăriţi clipă de clipă. Fără Izbăvitor, care să-i conducă, nu se puteau măsura cu miezingii. De marile naţiuni s-a ales praful peste noapte, iar cunoştinţele adunate în Epoca Ştiinţei au ars în timpul petrecerilor demonilor focului.

Erudiţii au căutat cu disperare răspunsuri în ruinele bibliotecilor. Vechea ştiinţă nu le-a fost de niciun folos, dar au găsit în sfârşit salvarea în poveştile considerate cândva fantezii şi superstiţii. Oamenii au început să deseneze în ţărână simboluri stângace, împiedicând miezingii să se apropie. Glifele străvechi încă mai aveau putere, dar mâinile tremurătoare care le trasau făceau adesea greşeli, pe care le plăteau scump.

Cei care reuşeau să supravieţuiască adunau în jurul lor oameni pe care-i apărau în timpul nopţilor lungi. Aceşti oameni au devenit primii Glifari, cum se numesc cei care ne apără şi-n ziua de azi. Saltimbancul întinse un deget spre mulţime. Aşa că, data viitoare când vedeţi un Glifar, mulţumiţi-i, fiindcă îi datoraţi viaţa.

Arlen nu mai auzise niciodată această versiune a poveştii. Glifari? În Pârâul lui Tibbet, toată lumea învăţa să traseze glife imediat ce ajungea la vârsta când poţi desena cu un băţ. Mulţi nu aveau talent pentru aşa ceva, dar Arlen nu putea să-şi imagineze că exista cineva care să nu-nveţe pe-ndelete semnele esenţiale pentru respingerea demonilor focului, ai pietrei, ai smârcurilor, ai apei, ai vântului şi ai lemnului.

— Aşa că acum stăm, în siguranţă, înconjuraţi de glifele noastre, zise Keerin, lăsându-i pe demoni să se distreze în afara lor. Mesagerii, şi aici arătă către Ragen, cei mai curajoşi dintre oameni, merg din oraş în oraş în folosul nostru, aducând veşti, escortând călători şi transportând mărfuri.

Se îndreptă într-o parte şi într-alta, privind cu hotărâre în ochii înfricoşaţi ai copiilor.

— Dar noi suntem puternici, spuse. Nu-i aşa?

Copiii dădură din cap, cu ochii încă măriţi de spaimă.

— Ce-aţi spus? întrebă el, ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Aşa e! strigă mulţimea.

— Când va reveni Izbăvitorul, vom fi pregătiţi? Demonii vor învăţa să ne ştie din nou de frică?

— Da! tună mulţimea.

— Ei nu vă pot auzi! strigă Saltimbancul.

— Da! urlară oamenii, lovind cu pumnii în aer.

Arlen lovea mai tare decât toţi, iar Jessi îl imita pocnind văzduhul şi zbierând de parcă ar fi fost ea însăşi un demon. Saltimbancul făcu o plecăciune şi, după ce amuţi mulţimea, îşi luă scripca şi le dădu tonul unui alt cântec.

•

Aşa cum i se promisese, Arlen plecă din Piaţa Satului cu un sac cu sare. Îndeajuns pentru două săptămâni, chiar şi avându-le de hrănit pe Norine şi pe Marea. Încă nu fusese măcinată, dar băiatul ştia că părinţii lui aveau să se bucure s-o macine ei înşişi în loc să-i plătească lui Porcu în plus pentru acest serviciu. Mai toată lumea ar fi preferat într-adevăr aşa ceva, dar negustorul nu le dădea de ales, fiindcă măcina sarea imediat ce-o primea şi încasa plata suplimentară.

Arlen mergea către Pâlc cu paşi vioi. Îşi pierdu buna dispoziţie abia după ce trecu de copacul de care se spânzurase Cholie. Se gândi din nou la tot ce spusese Ragen despre lupta împotriva miezingilor, dar şi la tot ce zisese tatăl lui despre prudenţă.

Şi ajunse la concluzia că Jeph avea probabil dreptate. Ascunde-te când poţi şi luptă când trebuie. Până şi Ragen părea să fie de acord cu o asemenea filosofie. Dar Arlen nu putea scăpa de senzaţia că oamenii erau vătămaţi şi când se ascundeau, în moduri pe care nu puteau să le vadă.

Îşi întâlni tatăl în Pâlc şi se alese c-o palmă aprobatoare pe spate când îi arătă ce câştigase. Îşi petrecu restul după-amiezii alergând încoace şi încolo, ca să ajute la reconstruire. Încă o casă fusese deja reparată şi urma să-şi primească glifele până la căderea nopţii. Peste câteva săptămâni, Pâlcul avea să fie pe deplin reclădit, ceea ce era în interesul tuturor, dacă voiau destul lemn ca să le-ajungă toată iarna.

— I-am promis Seliei c-o să vin aici în următoarele zile, spuse Jeph în după-amiaza aceea, când îşi adunau lucrurile în căruţă. În lipsa mea, tu o să fii bărbatul de la fermă. Va trebui să verifici stâlpii glifaţi şi să prăşeşti ogoarele. Am văzut că-n dimineaţa asta i-ai arătat Norinei care sunt treburile tale. Ea se poate ocupa de tot ce e de făcut în curte, iar Marea o poate ajuta pe mama ta în casă.

— Bine, zise Arlen.

Prăşitul ogoarelor şi verificarea stâlpilor erau treburi grele, dar se simţea mândru de încrederea acordată.

— Contez pe tine, Arlen, zise Jeph.

— N-o să te dezamăgesc, făgădui băiatul.

•

Următoarele zile se scurseră fără să se-ntâmple mare lucru. Silvy mai plângea din când în când, dar avea multe de făcut şi nu se văicărea niciodată fiindcă trebuia să hrănească două guri în plus. Norine luă animalele în grijă cât se putea de firesc, şi până şi Marea începu să iasă puţin câte puţin din carapace, dând ajutor la măturat şi la gătit şi lucrând după cină la războiul de ţesut. Ajunse curând să muncească şi în curte, ea şi Norine făcând cu schimbul. Cele două femei păreau hotărâte să ducă la bun sfârşit treburile care le reveneau, cu toate că şi feţele lor se umpleau de durere şi de nostalgie ori de câte ori făceau câte o pauză.

Prăşitul umplu mâinile lui Arlen de băşici, iar spatele şi umerii îl dureau la sfârşitul fiecărei zile, dar nu se plângea. Dintre noile sale responsabilităţi, singura care-i plăcea era lucrul la stâlpii glifaţi. Băiatului îi plăcuse întotdeauna să deseneze glife şi, la vârsta când alţi copii abia începeau să deprindă arta trasării simbolurilor elementare, el o stăpânea deja, iar pe cele mult mai complicate le învăţase la scurt timp după aceea. Jeph nici măcar nu i le mai verifica. Arlen avea mâna mai sigură decât a tatălui său. Trasarea glifelor nu era totuna cu atacarea demonilor cu o suliţă, dar lupta împotriva lor în felul ei.

Jeph se întorcea în fiecare zi la apusul soarelui şi se spăla cu apa scoasă de Silvy pentru el din fântână. Arlen le ajuta pe Norine şi pe Marea să-nchidă animalele şi se aşezau cu toţii la masă.

În cea de a cincea zi, către sfârşitul după-amiezii se stârni un vânt care înălţă în curte fuioare jucăuşe de praf şi deschise uşa grajdului, legănând-o în ţâţâni. Arlen simţi mirosul ploii care se apropia şi, ca o confirmare, cerul prinse să se întunece. Speră că şi Jeph văzuse semnele şi că avea fie să se-ntoarcă mai devreme, fie să rămână în Pâlc. Norii negri anunţau că întunericul avea să coboare mai devreme, iar asta însemna uneori o apariţie mai grabnică a miezingilor, înainte de a apune soarele pe de-a-ntregul.

Arlen îşi întrerupse munca la câmp şi veni să le-ajute pe femei să mâne animalele speriate înapoi, în grajd. Şi Silvy ieşise din casă, să-nchidă uşile pivniţei şi să se-asigure că stâlpii glifaţi din jurul ţarcurilor folosite în timpul zilei erau bine fixaţi. Când apăru căruţa lui Jeph, nu le mai rămăsese mult timp. Cerul se înnegura cu repeziciune şi lumina soarelui deja nu mai cădea direct asupra lor. Miezingii îşi puteau face apariţia în orice clipă.

— N-avem timp pentru deshămat, zise Jeph, pocnind din bici ca s-o mâne pe Missy mai repede către grajd. O deshămăm dimineaţă. Intraţi cu toţii în casă, imediat!

Silvy şi celelalte femei se supuseră, îndreptându-se spre uşă.

— Avem timp, dacă ne grăbim, strigă Arlen, ca s-acopere mugetul vântului, alergând în urma tatălui său.

Missy avea să fie în toane rele zile la rând dac-o lăsau înhămată toată noaptea.

Jeph clătină din cap.

— E deja prea întuneric. O noapte în ham n-o s-o ucidă.

— Atunci închide-mă pe mine în grajd, zise băiatul. O s-o desham şi-o s-aştept să treacă furtuna lângă animale.

— Fă ce ţi se spune, Arlen, ţipă Jeph.

Sări din căruţă şi-şi înşfăcă fiul de braţ, pe jumătate târându-l afară din grajd.

Închiseră amândoi uşile şi traseră zăvorul în timp ce un fulger spinteca bolta cerului. Glifele pictate pe uşi se lăfăiră o clipă în lumină, aducându-le aminte de ceea ce urma. Un iz promiţător de ploaie impregna aerul.

O luară la fugă spre casă, privind cu mare atenţie pământul din faţa lor în căutarea pâclei care vestea înălţarea. Pentru moment, drumul era liber. Marea le ţinea uşa deschisă, şi se repeziră înăuntru chiar în clipa în care primele picături mari de ploaie răscoleau praful din curte.

Marea tocmai închidea uşa când de afară se auzi un urlet. Toată lumea înlemni.

— Câinele! ţipă ea, ducându-şi mâinile la gură. L-am lăsat legat de gard!

— Lasă-l acolo, zise Jeph. Închide uşa.

— Ce? strigă Arlen, nevenindu-i să creadă.

Se răsuci să-şi înfrunte tatăl.

— Drumul e încă liber! exclamă Marea, şi se năpusti afară.

— Marea, nu! urlă Silvy, alergând după ea.

Şi băiatul fugi pe urmele lor, dar nu ajunse înainte de a-l prinde Jeph de bretelele salopetei, smucindu-l spre el.

— Rămâi înăuntru, îi porunci, îndreptându-se către uşă.

Arlen dădu o clipă înapoi, împleticindu-se, apoi se repezi din nou înainte. Jeph şi Norine erau pe verandă, dar stăteau în interiorul liniei glifelor exterioare. Când li se alătură Arlen, câinele intră în casă gonind pe lângă el, cu sfoara încă atârnându-i de gât.

În curte, vântul urla, preschimbând picăturile de ploaie în insecte înţepătoare. Le văzu pe Marea şi pe mama lui fugind înapoi, către casă, tocmai când demonii începeau să se înalţe. Ca întotdeauna, apărură mai întâi cei ai

focului, cu formele lor pâcloase prelingându-se din pământ. Fiind cei mai mici dintre miezingi, îşi adunau trupurile ghemuiţi în patru labe, abia atingând o înălţime de patruzeci şi cinci de centimetri în dreptul umerilor. Ochii, nările şi gurile lor aveau o strălucire fumegătoare.

— Fugi, Silvy! strigă Jeph. Fugi!

Se părea c-aveau s-ajungă cu bine la adăpost, dar Marea se împiedică şi căzu. Silvy se întoarse s-o ajute, şi în clipa aceea se solidifică primul miezing. Arlen dădu să fugă către mama lui, dar mâna Norinei i se încleştă cu putere de braţ, ţintuindu-l locului.

— Nu fi idiot, şuieră femeia.

— Ridică-te! porunci Silvy, smucind-o pe Marea de braţ.

— Glezna mea! ţipă femeia. Nu pot. Pleacă fără mine!

— Să fiu a nopţii dacă plec! mârâi Silvy. Jeph! strigă apoi. Ajută-ne!

Între timp, miezingii prindeau formă în întreaga curte. Jeph rămase încremenit în vreme ce demonii observau femeile şi ţipau de încântare, repezindu-se spre ele.

— Dă-mi drumul! mârâi Arlen, călcând cu toată puterea pe piciorul Norinei.

Ea urlă, iar el îşi eliberă braţul. Înşfăcă imediat cea mai apropiată armă pe care-o găsi, o găleată de lemn pentru mulsul vacilor, şi fugi în curte.

— Arlen, nu! strigă Jeph, dar băiatul nu se mai socotea dator să-i dea ascultare.

Un demon al focului, nu mai mare decât un motan voinic, sări în spatele lui Silvy, şi ea ţipă când ghearele îi lăsară dâre adânci în carne, preschimbându-i acea parte a rochiei într-o zdreanţă însângerată. De unde se cocoţase, miezingul scuipă foc pe faţa celeilalte femei. Marea scoase un urlet strident când i se topi pielea şi i se aprinse părul.

Arlen ajunse la ele o clipă mai târziu şi-şi roti braţul cu toată puterea. Lovitura sparse găleata, dar trânti şi demonul din spinarea mamei sale. Ea se împletici, dar băiatul era acolo, pregătit s-o susţină. Mai mulţi demoni ai focului se apropiară, chiar în timp ce demonii vântului începeau să-şi întindă aripile, iar la vreo zece metri distanţă căpăta formă un demon al pietrei.

Silvy gemu, dar se ridică în picioare. Arlen o trase, îndepărtând-o de Marea şi de urletele ei agonizante, dar demonii focului le tăiau calea către casă. Îi văzu şi demonul pietrei şi se avântă spre ei. Câţiva demoni ai vântului, care se pregăteau să-şi ia zborul, nimeriră în calea creaturii masive, şi ghearele ei îl măturară cu uşurinţa cu care taie secera tulpini de porumb. Se rostogoliră zdrobiţi prin aer, şi demonii focului se repeziră la ei şi-i sfâşiară.

Era o distragere a atenţiei de numai o clipă, dar Arlen profită de ea, îndepărtându-şi mama de casă. Şi drumul către grajd era blocat, dar cel către

ţarcul folosit pe timpul zilei era încă liber şi puteau ajunge acolo înaintea miezingilor. Silvy ţipa, dar Arlen nu ştia dacă de durere sau de frică, dar înainta împleticindu-se, ţinând pasul chiar şi în fustele ei largi.

Când Arlen o rupse la fugă, demonii focului din jurul lor făcură acelaşi lucru. Ploaia se întețea, vântul continua să urle. Un fulger sfâşie cerul, luminându-i atât pe urmăritorii lor, cât şi ţarcul, aflat atât de aproape şi totuşi prea departe.

Din ce în ce mai ud, praful din curte era alunecos, dar spaima îi făcea mai sprinteni, îi ajuta să se ţină pe picioare. Demonul pietrei alerga cu paşi tot atât de sonori ca tunetul, apropiindu-se, cutremurând pământul.

Arlen se opri în faţa ţarcului patinând şi începu să descuie lacătul pe bâjbâite. În aceeaşi fracţiune de secundă, demonii focului ajunseră la o distanţă de la care-şi puteau folosi cea mai letală armă. Scuipară foc, nimerindu-i pe Arlen şi pe mama lui. Depărtarea micşorase forţa loviturii, dar el îşi simţi totuşi hainele aprinzându-se, simţi miros de păr ars. Durerea îl cuprinse ca o vâlvătaie, dar n-o luă în seamă şi izbuti în sfârşit să deschidă poarta ţarcului. Începuse să-şi târască mama înăuntru când un alt demon al focului sări asupra ei, înfigându-i ghearele adânc în piept. Băiatul o trase în ţarc dintr-o smucitură. Traversară linia glifelor, de care Silvy trecu cu uşurinţă, dar magia se aprinse şi miezingul fu azvârlit înapoi. Adânc înfipte, ghearele lui se smulseră cu un jet de sânge şi carne.

Hainele continuau să le ardă. Arlen o cuprinse pe Silvy în braţe şi se aruncă la pământ cu ea cu tot, suportând aproape numai el forţa izbiturii, apoi se rostogoliră împreună prin noroi, stingând flăcările.

N-avea cum să-nchidă poarta. Demonii înconjuraseră acum ţarcul, lovindu-se de cercul de glife şi trimiţând de-a lungul lui vâlvătaia magiei. Dar poarta n-avea, de fapt, nicio importanţă. Aşa cum n-avea nici gardul. Atâta vreme cât stâlpii glifaţi rămâneau intacţi, erau feriţi de miezingi.

Dar nu şi de stihii. Ploaia se transformase într-o revărsare de apă rece, biciuindu-i în rafale. După căderea, Silvy nu mai reuşi să se ridice. O acoperea o crustă de sânge şi de noroi, şi Arlen nu ştia dacă putea să supravieţuiască şi rănilor, şi ploii.

Împleticindu-se, se îndreptă către troaca plină cu zoaie şi o răsturnă, vărsând rămăşiţele cinei porcilor şi lăsându-le să putrezească în noroi. Îl văzu pe demonul pietrei izbind în înşiruirea de glife, dar magia rezistă, şi miezingul nu putu să treacă. În lumina scânteietoare a fulgerelor şi cea a jeturilor de flăcări scuipate de demonii focului, o zări pe Marea îngropată sub viermuirea lor, din care se desprindeau cu câte o bucată, şi, parcă dănţuind, plecau să se ospăteze.

Demonul pietrei se dădu bătut o clipă mai târziu, se îndepărtă luând-o către Marea și o prinse de un picior cu gheara lui imensă, așa cum înșfacă un om crud o pisică. Demonii focului se împrăștiară când o înălță în văzduh. Femeia scoase un icnet răgușit și Arlen înțelese, îngrozit, că era încă vie. Țipă la rândul lui și se întrebă dacă să iasă în afara glifelor, repezindu-se către ea. Dar demonul o izbi apoi de pământ, cu un soi de scrâșnet îngrețoșător.

Cu lacrimile spălate de ploaie, băiatul se întoarse cu spatele înainte de a începe creatura să mănânce. Târî troaca lângă Silvy, apoi îi rupse căptușeala fustei și o îmbibă cu apă de ploaie. Îi curăță nămolul de pe răni cât de bine putu și le tamponă cu alte bucăți de căptușeală. Nu se putea spune că era curată, dar era mai curată decât nămolul porcilor.

Silvy tremura, așa că se întinse alături de ea, ca s-o încălzească. Trase apoi troaca urât mirositoare deasupra lor, ca să-i apere de ploaie și ca să nu mai vadă demonii cu priviri lacome.

În timp ce cobora acoperământul de lemn, scânteie încă un fulger. Și ultimul lucru pe care-l zări fu tatăl său, încă încremenit pe verandă.

Dacă acolo, afară, ai fi fost tu… sau mama ta…

Arlen și-l aminti spunând asta. Dar, în ciuda făgăduielilor sale, se părea că nimic nu-l putea face pe Jeph Bales să lupte.

•

Noaptea se scurgea cu o încetineală aparent fără sfârșit; nu putea spera să adoarmă. Ploaia răpăia pe troacă fără încetare, împroșcându-i cu resturile de zoaie rămase pe fundul ei. Nămolul în care stăteau întinși era rece și duhnea a excremente de porc. Silvy tremura, delirând, iar Arlen o strângea în brațe cu putere, dornic să-i dea puțina lui căldură. El însuși avea mâinile și picioarele amorțite.

Îl cuprinse disperarea și plânse cu fața îngropată în umărul mamei lui. Dar ea gemu și îl bătu pe dosul mâinii, și acest gest simplu, instinctiv, îl eliberă de spaimă, de dezamăgire și de durere.

Se luptase cu un demon și supraviețuise. Stătuse într-o curte plină de demoni și supraviețuise. Miezingii or fi fost nemuritori, dar li se puteau dejuca planurile. Puteai să fii mai iute decât ei.

Și, așa cum o dovedise demonul pietrei când îi măturase pe ceilalți miezingi din calea lui, puteau fi răniți.

Dar ce schimba asta într-o lume în care bărbați ca Jeph n-aveau să li se opună, nici măcar ca să-și salveze familiile? Ce putea să spere oricare dintre ei?

Se uită ore la rândul în întunericul din jur, dar cu ochii minții nu văzu nimic altceva decât chipul tatălui său privindu-i din locul ferit de primejdii de dincolo de glife.

•

Înainte de ivirea zorilor, ploaia se domoli. Arlen văzu în asta o şansă de a sălta troaca, însă îşi regretă imediat gestul, căci toată căldura adunată sub lemnul ei se risipi. O lăsă din nou în jos, dar continuă să privească până când observă că începea să se lumineze cerul.

Când se lumină destul ca să poată vedea ce se petrecea în jur, cea mai mare parte a miezingilor dispăruseră, dar câţiva răzleţiţi erau încă acolo când culoarea lavandei prinse să ia în stăpânire cerul până atunci indigo. Arlen îndepărtă troaca şi se sălţă cu greu în picioare, încercând zadarnic să-ndepărteze noroiul şi murdăria de pe el.

Îi înţepenise braţul, şi îl duru când şi-l îndoi. Se uită în jos şi-şi văzu pielea, lucioasă şi roşie în locul unde-l atinsese scuipatul de foc. Noaptea petrecută în nămol a făcut şi un lucru bun, se gândi, ştiind că arsurile lui şi ale mamei sale ar fi fost într-o stare mult mai gravă dacă n-ar fi stat atât timp împachetaţi în noroi rece.

Când demonii focului din curte începură să-şi piardă consistenţa, băiatul ieşi din ţarc şi o porni cu paşi mari către grajd.

— Arlen, nu! veni un strigăt dinspre verandă.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jeph acolo, înfăşurat într-o pătură, urmărind totul din siguranţa oferită de glife.

— Încă nu s-a luminat ca lumea! Aşteaptă!

Ignorându-l, băiatul îşi continuă drumul către grajd şi deschise uşile. Încă înhămată la căruţă, Missy părea pe de-a-ntregul nefericită, dar avea s-ajungă în Piaţa Satului.

O mână îl prinse de braţ când o scotea afară.

— Te străduieşti să te laşi ucis? întrebă Jeph. Ascultă ce-ţi spun, băiete!

El îşi smulse braţul, refuzând să-şi privească tatăl în ochi.

— Mama trebuie s-ajungă la Coline Trigg.

— Trăieşte? întrebă Jeph, nevenindu-i să creadă, şi capul îi zvâcni către femeia întinsă în noroi.

— Nu datorită ţie, răspunse Arlen. O duc în Piaţa Satului.

— O ducem, îl corectă Jeph, grăbindu-se să-şi ridice soţia în braţe şi s-o aşeze în căruţă.

Şi se îndreptară spre drumul către sat, lăsând-o pe Norine să le poarte de grijă animalelor şi să caute rămăşiţele sărmanei Marea.

Silvy era scăldată în sudoare şi, chiar dacă arsurile nu păreau să fie mai grave decât ale lui Arlen, brazdele adânci săpate în carnea ei de ghearele demonilor de foc încă mai musteau de sânge, iar carnea inflamată era de un roşu urât.

— Arlen, eu… începu Jeph pe drum, întinzând către fiul său o mână tremurătoare.

Băiatul se feri şi îşi feri privirea, iar el se retrase ca ars.

Arlen ştia că tatălui lui îi era ruşine. Întocmai aşa cum spusese Ragen. Poate că Jeph chiar se ura pe sine însuşi, aşa cum se urâse Cholie. Însă el unul nu putea să-l compătimească. Mama lui plătise preţul laşităţii bărbatului ei.

Făcură restul drumului în tăcere.

Casa cu un etaj a Colinei Trigg, aflată în Piaţa Satului, era una dintre cele mai mari din Pârâu şi era plină cu paturi. Pe lângă familia ei de sus, Coline avea întotdeauna cel puţin o persoană în paturile de la parter.

Ea era o femeie scundă, cu nas mare şi bărbie teşită. N-avea încă treizeci de ani, dar şase copii îi îngroşaseră mijlocul. Hainele îi miroseau întotdeauna a ierburi arse şi dintre leacurile ei făcea de obicei parte un soi de ceai scârbos la gust. Oamenii din Pârâu râdeau de licoarea aia, dar o beau cu toţii cu recunoştinţă ori de câte ori răceau.

Culegătoarea de Ierburi aruncă o singură privire către Silvy şi le ceru lui Arlen şi tatălui său s-o aducă înăuntru. Nu puse nicio întrebare, ceea ce le căzu foarte bine, fiindcă niciunul dintre ei n-ar fi ştiut ce să-i răspundă. Pe măsură ce tăie fiecare rană, storcând un puroi cafeniu cleios, aerul se umplu de o duhoare de putreziciune. Curăţă apoi rănile uscate cu apă şi cu ierburi uscate şi pisate, înainte de a le coase. Jeph se făcu verde la faţă şi-şi duse brusc mâna la gură.

— Ieşi imediat afară! se răsti Coline, arătându-i uşa cu degetul.

Apoi, în timp ce Jeph se grăbea să plece, se întoarse spre Arlen.

— Şi tu? îl întrebă.

Băiatul negă cu un gest. Coline îl fixă o clipă cu privirea, apoi dădu aprobator din cap.

— Eşti mai curajos decât tatăl tău, spuse. Adu-mi piuliţa şi pisălogul. O să te-nvăţ să faci o pomadă pentru arsuri.

Continuând să-şi vadă de treaba ei, îi vorbi băiatului, călăuzindu-l printre numeroasele borcane pe care le avea în farmacie până când găsi toate ingredientele, apoi îi explică cum trebuia să le amestece. Nu-şi întrerupse munca înspăimântătoare în timp ce întindea Arlen pomada peste arsurile mamei sale.

În cele din urmă, după ce termină cu toate rănile lui Silvy, Coline se întoarse să le inspecteze pe ale băiatului. El protestă la început, dar pomada îşi îndeplini misiunea şi abia după ce îşi răspândi răcoarea de-a lungul braţelor lui îşi dădu seama cât de tare îl usturaseră arsurile.

— O să se facă bine? întrebă, privindu-şi mama.

Silvy părea să respire normal, dar carnea din jurul rănilor avea o culoare urâtă, iar duhoarea de putreziciune continua să îngroaşe aerul.

— Nu ştiu, răspunse Coline. Nu-i stătea în fire să-şi îndulcească vorbele. N-am mai văzut niciodată pe cineva cu răni atât de grave. De obicei, când miezingii ajung atât de aproape…

— Te ucid, zise Jeph din uşă. Dacă n-ar fi fost Arlen, ar fi omorât-o şi pe Silvy. Intră în cameră cu ochii plecaţi. El m-a învăţat ceva azi-noapte, Coline. M-a învăţat că frica e duşmanul nostru, într-o mult mai mare măsură decât miezingii. Îşi puse mâinile pe umerii fiului său şi îl privi în ochi. N-o să te dezamăgesc din nou, îi făgădui.

Arlen dădu din cap şi îşi feri privirea. Voia să creadă că aşa era, dar gândurile i se întorceau întruna la imaginea tatălui său, pe verandă, paralizat de groază.

Jeph se apropie de Silvy şi îi luă mâna rece şi umedă într-a lui. Ea continua să transpire şi se zvârcolea când şi când în somnul indus de ierburi.

— O să moară? întrebă Jeph.

Culegătoarea de Ierburi răsuflă prelung.

— Am mână bună când e vorba să pun oasele la loc şi să ajut la naşteri, spuse ea. Pot să alung febra şi să înfrâng o răceală. Pot chiar şi să curăţ o rană făcută de demoni, dacă e proaspătă. Clătină din cap. Dar asta e febra demonului. I-am dat ierburi care-i micşorează durerea şi-o ajută să doarmă, dar, pentru un leac, aveţi nevoie de o Culegătoare mai bună decât mine.

— Cine altcineva mai e aici? întrebă Jeph. Tu eşti tot ce are Pârâul.

— Mai e femeia de la care-am învăţat, răspunse Coline. Bătrâna Mey Friman. Locuieşte la marginea Păşunii Însorite, la două zile distanţă de aici. Dacă poate s-o vindece cineva, atunci ea e aceea, dar trebuie să vă grăbiţi. Febra se va răspândi repede şi, dacă vă ia prea mult timp, nici măcar bătrâna Mey n-o să vă mai poată ajuta.

— Cum o găsim? întrebă Jeph.

— N-aveţi cum să vă rătăciţi, zise Coline. Nu există decât un singur drum. Dar, la răspântie, n-o luaţi prin pădure, dacă nu vreţi să vă petreceţi câteva săptămâni pe drumul spre Miln. Mesagerul a plecat către Păşune acum câteva ore, dar a trebuit să se-oprească mai întâi în mai multe locuri din Pârâu. Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să-l prindeţi din urmă. Mesagerii îşi cară glifele cu ei. Dacă-l găsiţi, o să puteţi merge chiar până la apusul soarelui, în loc să vă opriţi ca să cereţi cuiva adăpost. Cu ajutorul lui, aţi putea ajunge de două ori mai repede.

— O să-l găsim cu orice preţ, zise Jeph.

Vocea îi căpătă un ton hotărât, iar Arlen începu să spere.

•

În vreme ce stătea în spatele căruţei, privind cum se pierdea Pârâul lui Tibbet în depărtare, pe Arlen îl cuprinse o nostalgie stranie. Pleca pentru prima oară la o distanţă mai mare de o zi de casă. Avea să vadă un alt sat! Cu o săptămână în urmă, o asemenea aventură ar fi fost cel mai măreţ dintre visurile sale. Însă acum nu visa decât că lucrurile ar fi putut redeveni aşa cum fuseseră înainte.

Înainte, când ferma era un loc sigur.

Înainte, când mama lui era sănătoasă.

Înainte, când nu ştia că tatăl lui e laş.

Coline le făgăduise să-l trimită pe unul dintre băieţii ei la fermă, s-o anunţe pe Norine că urmau să fie plecaţi o săptămână sau chiar mai mult, s-o ajute să aibă grijă de animale şi să verifice glifele în lipsa lor. Vecinii aveau să stea cu ea, fiindcă pierderea ei era prea proaspătă ca să-şi poată petrece nopţile singură.

Culegătoarea de Ierburi le dăduse şi o hartă rudimentară, rulată cu grijă şi ţinută într-un tub protector. Hârtia era o raritate în Pârâu şi nimeni nu se despărţea de ea cu uşurinţă. Pe Arlen îl fascina harta şi o studie ore întregi, deşi nu putea citi cele câteva cuvinte care etichetau locurile. Nici el, nici tatăl lui nu cunoşteau literele.

Pe hartă era marcat drumul către Păşunea Însorită, cu tot ce se afla de-a lungul lui, dar distanţele erau incerte. Erau trecute fermele la care ar fi putut găsi un adăpost, dar n-aveai cum să-ţi dai seama cât de departe se aflau.

Silvy avea un somn agitat şi era scăldată în sudoare. Uneori vorbea sau striga, dar cuvintele ei erau greu de înţeles. Arlen o tampona cu o cârpă umedă şi o făcea să bea ceaiul cu gust înţepător, aşa cum îl învăţase Culegătoarea, dar asta părea s-o ajute mult prea puţin.

După-amiază, târziu, se apropiară de casa lui Harl Tanner, un fermier care locuia la marginea Pârâului. Ferma lui se afla la numai două ore distanţă de Pâlcul de lângă Pădure, dar, când Arlen şi tatăl lui ajunseră în dreptul ei, şi după-amiaza se scursese pe jumătate.

Arlen îşi aduse aminte că îl văzuse pe Harl, împreună cu cele trei fiice ale lui, la festivalul solstiţiului de vară din fiecare an, deşi lipsiseră de când îi luaseră miezingii soţia, cu două veri în urmă. Harl devenise un singuratic, ca şi fetele lui. Nici măcar tragedia din Pâlc nu-i scosese în lume.

Trei sferturi din ogoarele lui erau înnegrite şi pârjolite de soare, numai cele mai apropiate de casă fiind înconjurate de glife şi însămânţate. O vacă de lapte numai piele şi os rumega în curtea noroioasă, iar caprei legate de coteţul găinilor îi puteai număra cu uşurinţă coastele.

Casa familiei Tanner, cu un singur nivel, era construită din pietre puse una peste alta, lipite între ele cu nămol bătătorit şi cu lut. Pe cele mai mari erau

pictate glife spălăcite. Arlen le consideră stângace, dar se părea că rezistaseră până atunci. Acoperişul era neuniform, cu stâlpi glifaţi scurţi şi turtiţi ieşind prin paiele putrede. O parte a casei era legată de un grajd mic, cu ferestrele bătute în scânduri şi cu uşa pe jumătate desprinsă din balamale. În cealaltă parte a curţii se afla grajdul mare, care arăta şi mai rău. Poate că glifele aveau să reziste, dar construcţia părea gata să se prăbuşească fără niciun ajutor.

— E prima oară când văd proprietatea lui Harl, spuse Jeph.

— Şi eu la fel, minţi Arlen.

În afară de Mesageri, puţini oameni aveau motive s-o pornească pe drumul de dincolo de Pâlcul de lângă Pădure, iar cei care locuiau în partea aceea erau în Piaţa Satului subiectele a numeroase speculaţii. Arlen se dusese de mai multe ori, pe furiş, să vadă ferma lui Tanner Nebunu. Era cel mai îndepărtat loc de casă în care ajunsese vreodată. Ca să se-ntoarcă înainte de apusul soarelui trebuia să alerge câteva ore, cât de repede îl ţineau puterile.

Odată, cu câteva luni în urmă, aproape că reuşise. Încercase s-o vadă pe cea mai mare dintre fiicele lui Harl, Ilain. Ceilalţi băieţi spuneau că avea cele mai mari ţâţe din Pârâu, şi voise să se convingă cu ochii lui. Stătuse la pândă într-o zi şi o zărise ieşind din casă în fugă, cu ochii în lacrimi. Era frumoasă în amărăciunea ei, şi Arlen îşi dorise să i-o aline, deşi era cu opt veri mai vârstnică decât el. Nu avusese atât de mult curaj, dar rămăsese s-o privească mai mult decât ar fi trebuit, şi pentru asta fusese cât pe ce să plătească scump când începuse să apună soarele.

Când se apropiară de fermă, un câine râios începu să latre şi o fată ieşi pe verandă, privindu-i cu ochi trişti.

— Am putea să cerem adăpost aici, propuse Jeph.

— Până se întunecă mai sunt câteva ore, spuse Arlen, clătinând din cap. Dacă nu-l ajungem din urmă pe Ragen până atunci, harta spune că mai e o fermă în locul de unde porneşte drumul către Oraşele Libere.

Jeph se uită la hartă peste umărul lui.

— E departe, zise el.

— Mama nu poate aştepta, protestă Arlen. N-o să izbutim să facem tot drumul azi, dar fiecare oră câştigată o aduce mai aproape de vindecare.

Jeph întoarse capul să se uite la Silvy, năclăită de sudoare, apoi îşi ridică privirea în direcţia soarelui şi dădu din cap. Îi făcură cu mâna fetei de pe verandă, dar nu se opriră.

În următoarele câteva ore acoperiră o distanţă mare, dar nu dădură de nicio urmă a Mesagerului şi nici de vreo altă fermă. Jeph îşi înălţă ochii către cerul portocaliu.

— Peste mai puţin de două ore o să fie noapte neagră, spuse. Trebuie să facem cale-ntoarsă. Dacă ne grăbim, putem ajunge la Harl înainte de-a fi prea târziu.

— Ferma ar putea fi dincolo de următorul cot al drumului, încercă Arlen să-l convingă. O s-o găsim.

— N-avem de unde să ştim asta, zise Jeph, scuipând peste marginea căruţei. Harta nu-i clară. Ne-ntoarcem cât mai putem, şi nu vreau să mai aud nimic.

Arlen făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— În felul ăsta pierdem o jumătate de zi, ca să nu mai spun că mama poate muri între timp! strigă el.

Jeph îşi privi peste umăr soţia, care transpira înfăşurată în pături, respirând scurt, intermitent. Se uită apoi cu tristeţe în jur, la umbrele din ce în ce mai lungi, şi-şi opri un tremur.

— Dacă suntem prinşi afară după lăsarea întunericului, răspunse cu voce scăzută, murim cu toţii.

Arlen începu să clatine din cap înainte de a înceta el să vorbească, nevrând să accepte ce auzea.

— Am putea…, începu şi se poticni. Am putea să trasăm glife în ţărână, spuse în cele din urmă. În jurul căruţei.

— Şi dacă le spulberă o pală de vânt? întrebă tatăl lui. Atunci ce facem?

— Ferma ar putea fi dincolo de dealul următor! insistă băiatul.

— Sau la treizeci de kilometri de-aici, ripostă bărbatul, sau poate c-a ars acum un an. Cine poate şti ce s-a mai întâmplat de când a fost trasată harta?

— Vrei să spui că mama nu merită să riscăm? îl acuză Arlen.

— Nu-mi spune tu mie ce merită mama ta! strigă tatăl lui, fiind cât pe ce să-l arunce din căruţă. Am iubit-o toată viaţa! Ştiu asta mai bine decât tine! Dar n-o să risc vieţile noastre! Poate să reziste o noapte! Trebuie să reziste!

Cu asta, trase de hăţuri, oprind căruţa şi întorcând-o. O pocni pe Missy cu putere cu biciul în lateral, făcând-o să pornească în salturi în direcţia de unde veniseră. Speriat de apropierea întunericului, animalul răspunse alergând cu frenezie.

Arlen se întoarse spre Silvy, înghiţindu-şi furia amară. Îşi privi mama aruncată într-o parte şi într-alta când roţile treceau peste pietre şi peste adâncituri, fără să reacţioneze în niciun fel la zgâlţâielile prin hârtoape. Indiferent ce-ar fi crezut tatăl lui, băiatul ştia că şansele ei de supravieţuire fuseseră reduse la jumătate.

Când ajunseră la ferma singuratică, soarele aproape că apusese. Jeph şi Missy păreau să-mpărtăşească o spaimă agonizantă, iar graba urla în ei la unison. Arlen sărise în spatele căruţei şi încerca să-şi împiedice mama să fie

azvârlită încoace şi încolo în timpul goanei prin hârtoape. O strângea în braţe cu putere, alegându-se cu majoritatea loviturilor şi vânătăilor de care altminteri ar fi avut parte ea.

Dar asta nu era tot; simţea cum cedau cusăturile făcute în mare grabă de Coline, cum se redeschideau rănile în care mustea sânge. Dacă n-o ucidea febra demonului, erau mari şanse s-o ucidă călătoria.

Jeph mână căruţa drept către verandă, urlând.

— Harl! Avem nevoie de adăpost!

Uşa se deschise aproape imediat, chiar înainte de a apuca ei să coboare. Un bărbat într-o salopetă ponosită ieşi din casă cu o furcă lungă în mână. Harl era subţire şi vânos, precum carnea uscată. Îl urmă Ilain, tânăra femeie robustă, cu o lopată solidă, de metal. Când o văzuse Arlen ultima oară, plângea şi era speriată, dar acum frica îi lipsea din ochi cu desăvârşire. Se apropie de căruţă fără să-i pese de umbrele care se alungeau pe pământ.

Harl dădu din cap când Jeph o ridică pe Silvy din căruţă.

— Du-o înăuntru, porunci, şi Jeph se grăbi să se supună, răsuflând prelung, cu uşurare, când trecu de linia glifelor. Deschide uşa grajdului mare, îi ceru el lui Ilain. Căruţa n-o să-ncapă-n ăl mic.

Fata îşi strânse fustele şi o luă la fugă. Fermierul se întoarse spre Arlen.

— Du căruţa-n grajd, băiete! Repede!

Arlen se conformă.

— Nu e timp s-o deshami, adăugă fermierul. Va trebui să se descurce aşa.

Era a doua noapte la rând. Arlen se întrebă dacă Missy avea să mai fie deshămată vreodată.

Harl şi Ilain se grăbiră să-nchidă grajdul şi să verifice glifele.

— Ce mai aştepţi? se răsti bărbatul la Arlen. Fugi în casă! Vor fi aici din clipă-n clipă!

Abia rostise cuvintele, că demonii şi începură să se ridice. El şi Arlen o luară la fugă spre casă în vreme ce din pământ păreau să răsară braţe fusiforme, cu gheare, şi capete cu coarne.

Ocoliră, când prin dreapta, când prin stânga, moartea ce se înălţa cu agilitatea şi iuţeala date de adrenalină şi de spaimă. Primii miezingi, un grup de demoni supli ai focului, se materializară şi porniră în urmărirea lor, câştigând teren. În timp ce Arlen şi Ilain fugeau, Harl se întoarse şi-şi azvârli furca în mijlocul lor.

Arma îl lovi pe demonul din frunte în plin, chiar în mijlocul pieptului, aruncându-l peste semenii lui, dar până şi pielea unui minuscul demon al focului era prea noduroasă ca s-o străpungă unealta. Creatura prinse furca în gheare şi scuipă asupra ei o picătură de foc, aprinzându-i coada de lemn, apoi o azvârli într-o parte.

Însă, deşi niciun miezing nu fusese rănit, lovitura îi făcuse să piardă timp. Se avântară înainte, dar, pe când Harl sări pe verandă, ei se opriră brusc, izbindu-se de şirul de glife ce îi împiedicau să treacă, tot atât de puternic ca un zid de cărămidă. În timp ce magia se aprinse, strălucitoare, gonindu-i înapoi, în curte, bărbatul se grăbi să intre în casă. Trânti uşa şi o zăvorî, proptindu-se apoi cu spatele în ea.

— Ziditorul fie lăudat, spuse cu voce slabă, palid şi gâfâind.

•

Aerul din casa lui Harl era dens şi încins şi mirosea a mucegai şi a gunoi. Stuful plin de insecte de pe podea absorbea o parte din apa pătrunsă prin paiele acoperişului, dar nu fusese schimbat de curând. Oamenii îşi împărţeau adăpostul cu doi câini şi mai multe pisici, ceea ce silea pe toată lumea să se uite cu atenţie pe unde călca. Deasupra vetrei atârna un vas din piatră, adăugând la talmeş-balmeşul de mirosuri izul supărător de tocană în permanentă fierbere, căci era reumplut ori de câte ori i se împuţina conţinutul. Perdeaua din petice dintr-un colţ îi dădea oalei de noapte o tentă de intimitate.

Arlen se strădui să-i refacă bandajele lui Silvy, pe care Ilain şi sora ei Beni o duseră apoi în camera lor, în timp ce Renna, mezina lui Harl, punea pe masă încă două castroane crăpate, de lemn, pentru cei doi oaspeţi.

Nu existau decât trei camere, una pe care-o împărţeau fetele, o alta pentru Harl şi cea comună, în care găteau, mâncau şi lucrau. O draperie zdrenţuită o împărţea în două, separând zona pentru gătit şi mâncat. O uşă plină de glife dădea din încăperea comună în grajdul mic.

— Renna, ia-l pe Arlen şi verificaţi glifele cât stau bărbaţii de vorbă, iar eu şi Beni o să pregătim cina, zise Ilain.

Fetiţa dădu din cap, îl luă pe Arlen de mână şi-l trase după ea. Avea aproape zece ani, fiind cu un an mai mică decât el, şi, sub petele de murdărie de pe faţă, era frumoasă. Purta o rochie simplă, fără mâneci, ponosită, dar cârpită cu grijă, şi avea părul castaniu legat la spate cu o fâşie de material zdrenţuită, dar multe bucle scăpaseră din strânsoare şi-i încadrau faţa rotundă.

— Asta e râcâită, constată, arătând glifa de pe un pervaz. Probabil a călcat vreo mâţă pe ea.

Scoase o bucată de cărbune pentru desen dintr-o cutie şi trasă cu atenţie linia care fusese întreruptă.

— Nu e bine, spuse Arlen. Liniile nu mai sunt continue şi asta slăbeşte glifa. Ar trebui s-o desenezi din nou.

— N-am voie să fac alta, şopti Renna. Dacă dau peste una pe care n-o pot repara, trebuie să-i spun tatei sau lui Ilain.

— Pot s-o fac eu, zise Arlen, luând cărbunele. Şterse cu grijă glifa veche şi desenă una nouă, cu braţul mişcându-i-se cu iuţeală şi siguranţă de sine.

Când termină, se retrase un pas şi se uită în jurul ferestrei, apoi le înlocui şi pe altele, cu repeziciune.

În timp ce lucra, Harl îi văzu pe cei doi copii şi începu să se ridice, nervos, dar un gest de-al lui Jeph şi câteva cuvinte pline de încredere îl readuseră la loc pe scaun.

Arlen îşi oferi o clipă în care să-şi admire munca.

— Nici măcar un demon al pietrei n-ar trece de asta, spuse cu mândrie. Se răsuci şi o văzu pe Renna holbându-se la el. Ce e? o întrebă.

— Eşti mai înalt decât îmi aduceam aminte, răspunse ea, cu ochii în jos şi zâmbind cu sfială.

— Păi, au trecut doi ani, zise Arlen, neştiind ce altceva ar fi putut spune.

Când îşi terminară rondul, Harl îşi chemă fiica. Discutară cu voci scăzute, şi Arlen o zări pe Renna uitându-se către el o dată sau de două ori, dar nu reuşi s-audă ce-şi spuneau.

Cina era o tocană greu de mestecat, din păstârnac şi porumb, cu o carne pe care Arlen nu reuşi s-o identifice, dar destul de săţioasă. În timp ce mâncau, îşi spuseră povestea.

— Păcat că n-aţi trecut mai întâi pe la noi, comentă Harl când încheiară. Am fos' de multe ori la Mey Friman. E mai aproape decât să baţi to' drumu' până-n Piaţa Satului, la Trigg. Ca s-ajungeţi aci, v-au trebuit două ore, dând zdravăn bice, da' la ferma lui Mack Pasture ajungeaţi mai iute, dacă vă grăbeaţi. De-acolo pân' la bătrâna Mey nu mai aveaţi decât fo' oră. Ei nu i-a plăcut niciodată să locuiască în sat. Dacă biciuiaţi serios iapa aia, ajungeaţi la ea-n seara asta.

Arlen îşi trânti lingura pe masă. Toţi ochii se întoarseră spre el, dar el îşi fixa cu atâta concentrare tatăl, încât nici măcar nu observă.

Jeph nu-i suportă prea mult timp privirea aspră. Îşi lăsă capul în jos.

— N-aveam de unde să ştiu, spuse cu mare amărăciune.

Ilain îi atinse umărul.

— Nu te învinovăţi fiindc-ai fost prudent. Se întoarse spre Arlen cu ochi dojenitori. O să-nţelegi când o să creşti mai mare, îi spuse.

Băiatul se ridică brusc şi se-ndepărtă de masă cu paşi apăsaţi. Trecu dincolo de draperie şi se ghemui lângă o fereastră, uitându-se la demoni prin spărtura unei şipci din oblon. Încercau iarăşi şi iarăşi să străpungă glifele, dar el nu se simţea protejat de magie. Avea senzaţia că-l întemniţa.

•

— Luați-l pe Arlen în grajd și jucați-vă, le porunci Harl fetelor lui mai mici după ce terminară ceilalți de mâncat. Ilain o să strângă masa. Lăsați-i pe vârstnici să stea de vorbă.

Beni și Renna se ridicară ca una și se repeziră dincolo de draperie. Arlen n-avea chef de joacă, dar fetele nu-i lăsară răgaz să scoată niciun cuvânt, îl ridicară dintr-o smucitură și-l scoaseră pe ușa care dădea în grajd.

Beni aprinse un felinar crăpat, scăldând încăperea într-o lumină slabă. Harl avea două vaci bătrâne, patru capre, o scroafă cu opt purcei de lapte și șase găini. Toate animalele erau prost hrănite, numai piele și os. Până și scroafei i se vedeau coastele. Toate laolaltă de-abia dacă păreau de-ajuns ca să asigure mâncarea lui Harl și a fetelor.

Nici grajdul n-arăta mai bine. Jumătate dintre obloane erau sparte, iar paiele de pe jos putreziseră. Caprele roseseră o parte din pereții boxelor lor și trăgeau acum de fânul vacilor. În țarcul porcilor, noroiul, zoaiele și fecalele se amestecaseră.

Renna îl târî pe Arlen, pe rând, pe la toate boxele.

— Tatei nu-i place să le dăm nume animalelor, îi mărturisi ea, așa c-o facem în secret. Asta e Copită, spuse ea arătându-i o vacă. Dă lapte acru, dar tata zice că-i bun. Cea de-alături e Morocănoasa. Dă cu piciorul, dar numai dac-o apeși prea tare la muls sau dacă n-o mulgi la timp. Caprele sunt…

— Pe Arlen nu-l interesează animalele, zise Beni.

Îl prinse de braț și-l îndepărtă de boxe. Mai înaltă decât Renna, Beni îi era soră mai mare, dar Arlen o găsea pe Renna mai frumoasă. Se urcară în pod și se trântiră în fânul curat.

— Să jucăm adăpost, propuse Beni.

Scoase din buzunar o punguță de piele și lăsă să cadă din ea patru zaruri care se rostogoliră pe podeaua podului. Pe fețele zarurilor erau desenate simboluri: foc, piatră, apă, vânt, lemn și adăpost. Cu ele te puteai juca în mai multe feluri, dar în majoritatea variantelor regula era să nimerești trei adăposturi înaintea unei aruncări de oricare alte patru semne.

Jucară o vreme zaruri. Renna și Beni aveau regulile lor, și Arlen bănui că mai toate fuseseră făcute ca să le permită să câștige.

— Două adăposturi de trei ori la rând e totuna cu trei adăposturi, anunță Beni după o asemenea aruncare. Noi am câștigat.

Arlen nu era de acord, dar nu i se păru c-avea sens să le contrazică.

— Fiindc-am câștigat, trebuie să faci ce spunem noi, declară Beni.

— Ba nu, se opuse el.

— Ba da, insistă Beni.

Arlen simți din nou că n-ar fi ajuns nicăieri contrazicând-o.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă suspicios.

Renna bătu din palme.

— Pune-l să joace ţoc-ţoc!

Beni o pocni peste ceafă.

— Ştiu, proasto!

— Cum se joacă ţoc-ţoc? întrebă din nou Arlen, temându-se că ştia deja răspunsul.

— Oh, o să vezi, răspunse Beni, şi amândouă fetele izbucniră în râs. E un joc pentru oameni mari. Tata-l joacă uneori cu Ilain. Exersezi ce-o să faci când te căsătoreşti.

— Adică e ca atunci când îţi spui legămintele? zise el cu prudenţă.

— Nu, prostule, e aşa, spuse Beni.

Îşi înconjură umerii cu braţele şi îşi lipi buzele de ale lui.

Arlen nu mai sărutase niciodată o fată. Ea îşi deschise gura, şi el făcu acelaşi lucru. Dinţii li se ciocniră, şi se retraseră brusc amândoi.

— Au! exclamă el.

— O faci prea apăsat, Beni, comentă Renna. Acum e rândul meu.

Sărutarea Rennei era, într-adevăr, mult mai uşoară. Lui Arlen aproape că îi plăcu. Era ca atunci când stăteai lângă foc pe vreme friguroasă.

— Aşa, spuse Renna, după ce li se despărţiră buzele. Aşa se face.

— La noapte trebuie să dormim în acelaşi pat, zise Beni. Putem exersa mai târziu.

— Îmi pare rău c-a trebuit să renunţi la patul tău pentru mama, se scuză Arlen.

— E-n ordine, îl linişti Renna. Înainte de a muri mama, dormeam în acelaşi pat în fiecare noapte. Dar acum Ilain doarme cu tata.

— De ce? se miră Arlen.

— N-ar trebui să vorbim despre asta, şuieră Beni către sora ei.

Renna n-o luă în seamă, dar continuă cu voce înceată.

— Ilain zice că, acum, când mama nu mai e, tata i-a spus că e datoria ei să-l ţină fericit, aşa cum trebuie să facă o nevastă.

— Adică gătind, cosând şi toate celelalte? întrebă Arlen.

— Nu, e un joc ca sărutările, îl lămuri Beni. Dar, ca să-l poţi juca, ai nevoie de un băiat. Îl trase de salopetă. Dacă ne-arăţi chestia ta, te-nvăţăm.

— Nu v-o arăt, se opuse el retrăgându-se.

— De ce nu? se miră Renna. Beni l-a-nvăţat pe Lucik Boggin, şi-acum el vrea să se joace tot timpul.

— Tata şi tatăl lui Lucik spun că suntem promişi unul altuia, se lăudă Beni. De-aia e-n ordine. Fiindcă şi tu o să-i fii promis Rennei, ar trebui să i-o arăţi pe-a ta.

Renna îşi muşcă degetul şi îşi feri privirea, dar continuă să-l urmărească pe Arlen cu coada ochiului.

— Nu-i adevărat! protestă el. Nu-i sunt promis nimănui!

— Despre ce crezi că vorbesc oamenii mari dincolo, prostule? întrebă Beni.

— Nu despre asta!

— Du-te să vezi! îl provocă ea.

Arlen se uită la cele două fete, apoi coborî din pod şi se strecură în casă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Auzea vocile de dincolo de draperie şi se apropie de ea pe furiş.

— L-am vrut pe Lucik imediat, spunea Harl, dar Fenan vrea să-i mai facă borceagu' pentru înc-un an. Fără încă o spinare la fermă, e greu să ne păstrăm burţile pline, mai ales de când nu mai ouă găinile şi unei vaci i s-a acrit laptele.

— O s-o luăm pe Renna când ne-ntoarcem de la Mey, spuse Jeph.

— O să-i zici băiatului că-s promişi? întrebă Harl.

Lui Arlen i se tăie răsuflarea.

— Nu văd de ce nu i-aş spune, se miră Jeph.

Harl mârâi.

— Îs de părere c-ar trebui s-aştepţi până dimineaţă. Când o să fiţi singuri pe drum. Uneori băieţii fac câte-o scenă când li se zice prima oară. Ar putea răni sentimentele unei fete.

— Probabil c-ai dreptate, zise Jeph.

Lui Arlen îi veni să urle.

— Ştiu că am, spuse Harl. Ai încredere într-un bărbat cu fete; se supără pen' orice trăsnaie, nu-i aşa, Lainie? Se auzi un plesnet de palmă, şi Ilain ţipă. Da', continuă Harl, nu le poţi face nimic care nu se rezolvă după fo' câteva ore de plâns.

Se lăsă o tăcere îndelungată, şi Arlen dădu să se retragă-n grajd.

— Mă duc la culcare, mormăi Harl. Arlen înlemni. Lainie, Silvy doarme-n noaptea asta-n patul tău, adăugă el, aşa că poţi veni să dormi cu mine după ce cureţi vasele şi culci fetele.

Arlen se ghemui în spatele unui banc de lucru şi rămase acolo, în timp ce Harl se uşură la privată şi se duse în camera lui, închizând uşa. Băiatul se pregătea să se furişeze înapoi, în grajd, când o auzi pe Ilain vorbind.

— Vreau să plec şi eu, izbucni ea, imediat ce se-nchise uşa.

— Ce? făcu Jeph.

Din locul unde se ghemuise, Arlen le vedea picioarele pe sub draperie. Fata ocoli masa, ca să se-aşeze lângă tatăl lui.

— Ia-mă cu tine, repetă ea. Lui Beni o să-i meargă foarte bine după ce vine Lucik. Eu trebuie să plec.

— De ce? întrebă Jeph. Aveţi cu siguranţă destulă mâncare pentru trei guri.

— Nu din pricina asta. N-are importanţă de ce. Când vii după Renna, pot să-i spun tatei că merg la câmp. O s-alerg în josul drumului şi-o să ne-ntâlnim acolo. Până să-şi dea tata seama că am plecat, între noi o să fie noaptea. N-o să mă urmărească niciodată.

— Eu n-aş fi atât de sigur, zise Jeph.

— Ferma ta e departe de-aici, insistă ea. Arlen o văzu punându-şi mâna pe genunchiul tatălui său. Pot să muncesc, promise. O să-mi câştig pâinea.

— Nu te pot fura pur şi simplu de la Harl, zise Jeph. Nu sunt certat cu el şi n-am de gând să-ncep acum cearta.

Ilain scuipă.

— Nemernicul bătrân vrea să crezi că dorm în patul lui din cauza lui Silvy, spuse ea cu voce scăzută. Adevărul e că mă loveşte dacă nu vin lângă el în fiecare noapte, după ce se culcă Beni şi Renna.

Jeph rămase tăcut mult timp.

— Înţeleg, spuse apoi.

Strânse pumnii şi dădu să se ridice.

— Nu, te rog, zise Ilain. Nu-l cunoşti. O să te-omoare.

— Trebuie să stau cu mâinile-n sân? întrebă Jeph.

Arlen nu pricepea de ce se agitau. Şi ce dacă dormea Ilain în camera lui Harl?

Pe urmă o văzu trăgându-se mai aproape de tatăl lui.

— O să ai nevoie de cineva care să se-ocupe de Silvy, şopti ea. Şi dacă ea o să se prăpădească… se aplecă, apropiindu-se şi mai mult, şi mâna îi ajunse în poala lui Jeph, aşa cum voise să facă Beni cu Arlen… ţi-aş putea fi nevastă. Ţi-aş umple ferma de copii, făgădui.

Jeph gemu.

Pe Arlen îl cuprinse greaţa şi îşi simţi faţa arzând. Înghiţi în sec şi simţi gust de fiere. Voia să strige-n gura mare ce plănuiau cei doi, ca s-audă Harl. Omul înfruntase un miezing ca să-şi salveze fiica, un lucru pe care Jeph n-avea să-l facă niciodată. Îşi imagină că Harl avea să-i tragă un pumn tatălui său. Imaginea nu-i displăcu.

Jeph ezită, apoi o împinse pe Ilain.

— Nu, spuse. Mâine-o ducem pe Silvy le Culegătoarea de Ierburi şi-o să se facă bine.

— Atunci ia-mă oricum, îl imploră Ilain căzând în genunchi.

— O să… mă gândesc, răspunse tatăl lui.

În clipa aceea, din grajd dădură buzna Beni şi Renna. Arlen se ridică imediat, prefăcându-se că tocmai intrase împreună cu ele, în timp ce Ilain se grăbi la rândul ei să se ridice-n picioare. Băiatul simţi că momentul confruntării trecuse.

După ce culcă fetele și scoase ca prin farmec două pături murdare, pentru ca Arlen și Jeph să poată dormi în încăperea comună, Ilain răsuflă adânc și intră în camera tatălui ei. Aproape imediat, Arlen îl auzi pe Harl mârâind în surdină și, din când în când, pe Ilain țipând înăbușit. Se prefăcu că n-auzea nimic și, când se uită la Jeph, văzu că-și mușca pumnul.

•

În dimineața următoare, Arlen se trezi înainte de a se lumina de ziuă, când tot restul casei dormea. Cu câteva clipe înainte de zori, deschise ușa și se uită lung și nerăbdător la miezingii rămași, care șuierau spre el și loveau aerul cu ghearele de cealaltă parte a glifelor. Când ultimul demon din curte se transformă în ceață, ieși din casă și se duse în grajdul mare, unde aduse apă pentru Missy și pentru caii lui Harl. Iapa era în toane proaste și dădu să-l muște.

— Încă o zi, atât, îi spuse Arlen, agățându-i traista cu mâncare de gât.

Tatăl lui încă mai sforăia când se întoarse în casă și bătu în tocul ușii camerei pe care-o împărțeau Beni și Renna. Cea dintâi trase draperia într-o parte și băiatul văzu imediat îngrijorarea din privirile celor două surori.

— Nu se trezește. Îngenuncheată lângă mama lui Arlen, Renna își înăbuși un suspin. Știam că vreți să plecați imediat ce răsare soarele, dar, când am zgâlțâit-o… Arătă către pat, cu ochii umezi. E atât de palidă…

Arlen se grăbi să se apropie și să ia mâna mamei sale. Avea degetele reci și umede, dar fruntea îi ardea. Respira scurt, icnind, și mirosul de putreziciune al bolii demonului plutea, gros, în jurul ei. Bandajele îi erau îmbibate de un puroi galben-maroniu.

— Tată! strigă Arlen.

O clipă mai târziu, Jeph își făcu apariția, urmat de Ilain și de Harl.

— N-avem timp de pierdut, spuse.

— Ia și unul dintre caii mei pe lângă iapa ta, zise Harl. Schimbă-i când obosesc. Trage tare și-o s-ajungeți la Mey după prânz.

— Îți rămânem îndatorați, spuse Jeph, dar Harl își flutură mâna, respingând ideea.

— Grăbiți-vă, îi îndemnă. Ilain o să vă-mpacheteze ceva de mâncare pentru drum.

Renna îl prinse pe Arlen de braț când se-ntorcea să plece.

— Acum suntem promiși unul altuia, șopti. O să te-aștept pe verandă în fiecare seară, până când o să te-ntorci.

Îl sărută pe obraz. Avea buzele moi și el continuă să i le simtă încă mult timp după ce se îndepărtă.

•

Goniră pe drumul prăfos, plin de hârtoape, cu căruţa izbindu-se de ele şi hurducându-se, şi nu se opriră decât o dată, ca să schimbe caii. Arlen se uită la mâncarea împachetată de Ilain de parcă ar fi fost otravă. Jeph începu s-o înfulece cu lăcomie.

Ciugulind din pâinea cu cocoloaşe şi din brânza tare şi iute, Arlen se gândi că, poate, totul nu era decât o neînţelegere. Poate, trăgând cu urechea, nu auzise ceea ce crezuse că auzea. Poate că Jeph nu ezitase s-o respingă pe Ilain.

Iluzia era tentantă, dar tatăl său i-o spulberă o clipă mai târziu.

— Ce părere ai de mezina lui Harl? îl întrebă. Ai petrecut ceva timp împreună cu ea.

Băiatul avu senzaţia că-i trăsese un pumn în stomac.

— Renna? zise, prefăcându-se că nu ştia nimic. E-n regulă, cred. De ce?

— M-am înţeles cu Harl. Când ajungem înapoi la ei, o să vină să locuiască împreună cu noi.

— De ce? întrebă Arlen.

— Ca s-o-ngrijească pe mama ta, ca să ne-ajute la fermă şi… din alte motive.

— Ce alte motive? insistă el.

— Eu şi Harl vrem ca voi doi să fiţi împreună, răspunse Jeph.

— Şi dacă noi nu vrem? Dacă nu vreau să se ţină o fată toată ziua după mine, cerându-mi să joc ţoc-ţoc cu ea?

— S-ar putea ca, într-o bună zi, jocul ăsta să nu te mai deranjeze chiar atât de mult.

— Atunci să vină, spuse băiatul, ridicând din umeri şi prefăcându-se că nu ştia despre ce vorbea tatăl lui. De ce e Harl atât de nerăbdător să scape de ea?

— Ai văzut în ce stare e ferma lor; abia dacă mai au cu ce se hrăni, îi explică Jeph. Harl îşi iubeşte fetele foarte mult şi vrea să fie cum e mai bine pentru ele. Iar cel mai bine e să le mărite cât sunt încă tinere, ca s-aibă el fii care să-l ajute şi nepoţi înainte să moară. Ilain e deja mai vârstnică decât fetele de măritat. Din toamnă, Lucik Boggin o să vină să-i dea o mână de ajutor la fermă. Părinţii speră că el şi Beni vor rămâne împreună.

— Atunci presupun că nici Lucik n-are de-ales, bombăni Arlen.

— E încântat să vină, şi asta-nseamnă c-are noroc! se răsti tatăl lui, pierzându-şi răbdarea. Va trebui să-nveţi nişte lecţii dure despre lume, Arlen. În Pârâu sunt mult mai mulţi băieţi decât fete şi nu ne putem irosi pur şi simplu vieţile. În fiecare an, pierdem o mulţime de oameni din cauza ramolelii, a bolilor şi a miezingilor. Dacă n-avem grijă să facem copii, Pârâul lui Tibbet o să dispară, ca alte sute de sate! Nu putem îngădui să se-ntâmple una ca asta!

Văzându-şi tatăl de obicei placid spumegând, Arlen hotărî că era mai înţelept să nu mai spună nimic.

O oră mai târziu, Silvy începu să țipe. Se întoarseră și o văzură încercând să se ridice în picioare, acolo, în căruță, cu mâinile încleștate de piept și respirând cu icnete zgomotoase, înfiorătoare. Arlen sări în partea din spate a atelajului și ea îl prinse strâns cu brațe neomenești de puternice, tușind și azvârlindu-i pe cămașă o flegmă vâscoasă. Ochii ei bulbucați și injectați se uitau într-ai lui cu sălbăticie, dar nu păreau să-l recunoască. Băiatul țipă când mama lui începu să se zbată, străduindu-se s-o-mpiedice să-și piardă echilibrul.

Jeph opri căruța și-ncercară împreună s-o forțeze să se culce din nou. Ea se zvârcoli, țipând cu icnete răgușite. Apoi, cum se întâmplase și cu Cholie, trupul îi mai zvâcni pentru o ultimă oară și încremeni.

Jeph își privi soția, apoi își lăsă capul pe spate și urlă. Arlen aproape că-și străpunse buza cu dinții încercând să-și rețină lacrimile, dar tot nu izbuti. Plânseră amândoi deasupra femeii.

Când li se domoliră suspinele, Arlen se uită în jur cu ochi fără viață. Încercă să-și limpezească privirea, dar lumea părea cețoasă, de parcă n-ar fi fost reală.

— Ce facem acum? întrebă în cele din urmă.

— Ne-ntoarcem, răspunse tatăl său, și el simți cuvintele înjunghiindu-l ca un cuțit. O ducem acasă și o ardem. Încercăm să mergem mai departe. Încă mai avem ferma și animale pe care să le-ngrijim și, chiar cu Renna și Norine ca ajutoare, ne-așteaptă ceva vremuri grele.

— Renna? întrebă Arlen, nevenindu-i să creadă. O mai luăm cu noi? Chiar și-acum?

— Viața merge înainte, Arlen. Ești aproape bărbat, și un bărbat are nevoie de o nevastă.

— Ai găsit câte una pentru fiecare dintre noi? izbucni băiatul.

— Ce? se minună Jeph.

— V-am auzit pe tine și pe Ilain aseară! strigă Arlen. Ți-ai pregătit deja altă soție! Ce-ți pasă ție de mama? Ți-ai găsit deja pe cineva care să se ocupe de chestia ta! Cel puțin până când moare și ea, fiindcă ești prea fricos ca s-o aperi!

Tatăl său îl plesni; o palmă puternică peste față, înălțând un trosnet în văzduhul dimineții. Furia bărbatului se domoli imediat și întinse mâna către fiul lui.

— Arlen, îmi pare rău…! spuse cu voce sugrumată, dar băiatul îl împinse și sări din căruță. Arlen! țipă Jeph, însă fiul său nu-l luă în seamă și alergă din toate puterile către pădurea de pe marginea drumului.

3.

O noapte singur

319 DÎ

Arlen alergă printre copaci cât de repede putea, cu întoarceri bruşte, strânse, alegându-şi direcţia la întâmplare. Voia să fie sigur că tatăl lui n-avea cum să-i ia urma, dar, când strigătele acestuia se pierdură în depărtare, îşi dădu seama că, de fapt, nici măcar nu-l urmărea.

De ce s-ar osteni? îşi spuse. Ştie că trebuie să mă-ntorc până la căderea nopţii. Unde altundeva m-aş putea duce?

Oriunde. Răspunsul veni nepoftit, dar, în inima lui, ştiu că era un adevăr.

Nu se putea întoarce la fermă, prefăcându-se că totul era în ordine. Nu putea s-o vadă pe Ilain revendicând patul mamei lui. Chiar şi frumoasa Renna, al cărei sărut era atât de dulce, n-ar fi făcut altceva decât să-i aducă aminte ce pierduse şi de ce.

Dar unde-ar fi putut să plece? Tatăl lui avea dreptate într-o singură privinţă. Nu putea alerga la nesfârşit. Trebuia să-şi găsească un refugiu înainte de lăsarea întunericului, altminteri noaptea următoare ar fi fost ultima din viaţa lui.

Să se-ntoarcă în Pârâul lui Tibbet nu era o opţiune. Indiferent unde şi-ar fi găsit adăpost, a doua zi avea să fie luat de urechi şi târât acasă, urmând să se-aleagă cu nişte nuiele pe spinare pentru isprava lui, cu care nu se putea mândri.

Nu-i mai rămânea decât Păşunea Însorită. Aproape nimeni din Pârâul lui Tibbet nu se ducea vreodată acolo, decât dacă era plătit de Porcu ca să transporte ceva sau dacă era Mesager.

Coline spusese că Ragen mergea la Păşunea Însorită înainte de a se întoarce în Oraşele Libere. Lui Arlen îi plăcea Ragen, singurul adult din câţi cunoştea care nu-i vorbise de sus. Mesagerul şi Keerin aveau un avans de o zi şi mai bine faţă de el şi mergeau călare, dar, dacă se grăbea, poate reuşea să-i ajungă la timp şi să-i implore să-l ia cu ei în Oraşele Libere.

Încă mai avea harta lui Coline agăţată de gât. Îi arăta drumul către Păşunea Însorită şi fermele de pe margine. Chiar şi în mijlocul pădurii, ştia cu precizie în ce direcţie era nordul.

La amiază găsi drumul, sau mai degrabă drumul îl găsi pe el, căci tăia în linie dreaptă pădurea, chiar în faţa lui. Probabil că, printre copaci, se rătăcise.

Merse tot mai departe vreme de alte câteva ore, dar nu văzu nicio fermă şi nici casa bătrânei Culegătoare de Ierburi. Când se uită la soare, se îngrijoră şi mai mult. Dacă mergea spre nord, ar fi trebuit să-l vadă în stânga, dar nu era acolo, ci chiar în faţa lui.

Se opri să se uite la hartă şi temerile i se confirmară. Nu mergea către Păşunea Însorită, ci către Oraşele Libere. Mai rău decât atât, după răscrucea la care se desprindea din cel către Păşunea Însorită, drumul se îndrepta spre marginea hărţii.

Ideea întoarcerii pe propriile urme era descurajantă, mai ales fiindcă n-avea de unde să ştie dacă putea găsi la timp un adăpost. Făcu un pas înapoi pe drumul pe care venise.

Nu, se hotărî. Dacă mă-ntorc, fac ce-ar face tata. Merg mai departe, indiferent ce s-ar întâmpla.

O porni din nou la drum, lăsând în urmă Pârâul lui Tibbet şi Păşunea Însorită. Fiecare pas era mai simplu decât cel dinaintea lui şi îl făcea cu inima tot mai uşoară.

Mai merse câteva ore, îndepărtându-se în cele din urmă de copaci şi intrând pe o pajişte: o câmpie întinsă, cu iarbă bogată, neatinsă nici de plug, nici de animale ieşite la păscut. Ajunse pe o culme de deal şi trase adânc în piept aerul proaspăt, curat. Un bolovan imens se înălţa deasupra pământului. Arlen se căţără pe el, apoi îşi roti privirea asupra lumii largi, în care nu putuse s-ajungă niciodată. Nimic nu dădea de-nţeles că zona ar fi fost locuită, nu se zărea niciun loc în care-ar fi putut să ceară adăpost. Se temea de noaptea care urma, dar spaima era un sentiment îndepărtat, ca acela trezit de gândul c-avea să-mbătrânească şi să moară într-o zi.

Pe măsură ce după-amiaza devenea seară, începu să caute locuri unde ar fi putut să reziste peste noapte. Un pâlc de copaci i se păru promiţător; în jurul lor era puţină iarbă, şi-ar fi putut desena glifele în ţărână, dar un demon al lemnului putea să se urce într-unul dintre arbori ca să sară apoi de sus în interiorul inelului apărător.

Văzu un dâmb mic, stâncos, pe care nu creştea iarbă, dar, când se urcă pe el, observă că vântul era puternic şi se temu că i-ar fi putut strica glifele, care ar fi devenit inutile.

În cele din urmă, ajunse într-un loc în care demonii focului dezlănţuiseră de curând o pălălaie. Stratul de cenuşă nu fusese încă străpuns de muguri noi şi, râcâind cu piciorul, descoperi dedesubt pământ tare. Curăţă cenuşa de pe o porţiune întinsă şi începu să-şi deseneze cercul de apărare. Avea puţin timp, aşa că îl făcu îngust, fiindcă nu-şi dorea să devină neatent din cauza grabei.

Desenă semnele magice în ţărână cu un băţ ascuţit, suflând cu delicateţe ca să-ndepărteze orice zgârietură răzleaţă. Lucră mai bine de o oră, trasând rând

pe rând glifele și retrăgându-se adesea cu câte un pas ca să se asigure că erau corect aliniate. Mâinile i se mișcau, ca întotdeauna, cu siguranță și agerime.

Când termină, avea un cerc cu diametrul de aproape doi metri. Verifică glifele de trei ori și nu găsi nicio greșeală. Își puse bățul în buzunar și se așeză în centrul cercului, uitându-se cum se lungeau umbrele și cum cobora soarele, văduvind cerul de culoare.

Poate urma să moară în noaptea aceea. Poate că nu. Își spuse că n-avea nicio importanță. Dar, pe măsură ce se împuțina lumina, i se împuțina și curajul. Își simțea inima bătând cu putere și toate instinctele îi spuneau să se ridice dintr-un salt și să fugă. Numai că n-avea unde să fugă. Se afla la mulți kilometri distanță de orice loc în care s-ar fi putut refugia. Începu să tremure, deși nu era frig.

A fost o idee proastă, îi șopti, în minte, o voce pierită. Mârâi la ea, dar fațada de curaj îl ajută prea puțin să-și destindă mușchii încordați când ultimele raze de soare se stinseră și asupra lui se revărsă întunericul.

Iată-i, vin, îl vesti vocea speriată din minte în vreme ce din pământ începeau să se înalțe fuioare de ceață.

Se înălțau și se contopeau încetul cu încetul, și trupurile demonilor căpătau substanță când se prelingeau deasupra solului. Arlen se ridică odată cu ele, încleștându-și pumnii mici. Ca de obicei, demonii focului apărură primii, alergând încântați în toate părțile și lăsând în urmă flăcări pâlpâitoare. Îi urmară cei ai vântului, care prinseră să alerge și-și desfăcură aripile pieloase, avântându-se în aer cu o săritură. Ultimii se iviră demonii pietrei, trăgându-și cu trudă din Miez corpurile grele.

Și pe urmă miezingii îl văzură pe Arlen și urlară de plăcere, repezindu-se spre băiatul neajutorat.

Un demon al vântului se năpusti primul, brăzdând aerul cu ghearele curbate ale aripilor, gata să sfâșie gâtul prăzii. Arlen țipă, dar ghearele împrăștiară scântei când se izbiră de glifele care-i deviară atacul. Avântul pe care și-l luase continuă să-l poarte și se izbi cu tot trupul de scut, numai ca să fie azvârlit înapoi, într-o răbufnire de forță pâlpâitoare. Creatura urlă când se lovi de pământ, dar se ridică în picioare, convulsionându-se în timp ce energia îi dansa peste solzi.

Pe urmă veniră demonii agili ai focului, dintre care cel mai voinic nu era mai mare decât un câine. Se apropiară în goană, cu țipete stridente, și începură să lovească scutul cu ghearele. Arlen tresărea ori de câte ori se aprindeau glifele, dar magia rezistă. Când văzură că-și țesuse o plasă de protecție puternică, scuipară foc către el.

Băiatul cunoștea trucul, firește. Trasa glife încă de când se făcuse destul de mare ca să poată ține în mână o bucată de cărbune pentru desen, și cele care

te apărau de focul scuipat îi erau cunoscute. Flăcările ricoşară, aşa cum se întâmplase şi cu ghearele. Nici măcar nu le simţi căldura.

Miezingii se adunară la spectacol, şi fiecare răbufnire de lumină care însoţea activarea glifelor îi dezvăluia lui Arlen tot mai mulţi: o hoardă cumplită, nerăbdătoare să-i smulgă carnea de pe oase.

Mai mulţi demoni ai vântului se năpustiră către el, dar glifele îi respinseră. Şi demonii focului începură să se-azvârle frustraţi în direcţia lui, primind arsura usturătoare a magiei cu speranţa că-i puteau străpunge bariera cu forţa. Se treziră azvârliţi înapoi, iarăşi şi iarăşi. Arlen încetă să mai tresară. Îşi lăsă spaima deoparte şi se apucă să ţipe la ei, înjurându-i.

Sfidarea nu făcu altceva decât să-nfurie mai tare demonii. Neobişnuiţi să fie batjocoriţi de prada lor, îşi dublară strădaniile de a trece de linia glifelor, în vreme ce băiatul îşi agita pumnii şi făcea gesturile necuviincioase pe care le văzuse uneori schiţate de adulţii din Pârâul lui Tibbet în spatele lui Porcu.

De asta se temea el? Asta teroriza omenirea? Fiarele astea jalnice, frustrate? Era ridicol. Scuipă, şi saliva îi sfârâi pe solzii unui demon al focului, întreind furia creaturii.

Pe urmă, urletele miezingilor se stinseră. În lumina pâlpâitoare a demonilor focului, văzu hoarda despărţindu-se în două şi lăsând cale liberă unui demon al pietrei care venea spre el călcând apăsat, cu paşi ce zguduiau pământul ca un cutremur.

Toată viaţa lui, Arlen privise miezingii de departe, din spatele uşilor şi al ferestrelor. Înainte de întâmplările cumplite din ultimele zile, nu se aflase niciodată afară, în aer liber, în preajma unui demon pe deplin format, şi firește că nu i se întâmplase niciodată să stea neclintit, aşteptându-l. Şi ştia că erau de mai multe mărimi, dar nu-şi dăduse niciodată seama cât de diferite puteau fi.

Demonul pietrei avea patru metri şi jumătate.

Era enorm.

În timp ce monstrul se apropia, băiatul îşi lungi gâtul privindu-l. Chiar şi de la distanţă, era copleşitor, o masă mătăhăloasă de tendoane şi de muchii ascuţite. Mai multe umflături osoase păreau tot atâtea noduri presărate pe carapacea lui neagră, groasă, şi coada ţepoasă îi aluneca într-o parte şi într-alta, făcându-i umerii masivi să se legene. Se sprijinea, încovoiat, pe două picioare cu gheare ce săpau şanţuri adânci în pământ la fiecare dintre paşii lui bubuitori. Celelalte gheare, cu care i se terminau braţele lungi, noduroase, erau cât cuţitele de măcelărie, iar gura bălоasă i se deschisese larg, arătând şiruri după şiruri de dinţi ca nişte lame. O limbă neagră îi alunecă în afară, gustând spaima lui Arlen.

Unul dintre demonii focului nu izbuti să i se ferească destul de repede din cale, şi demonul pietrei îl mătură cu nepăsare, sfârtecându-l adânc cu ghearele când lovitura îl azvârli în aer.

Pe măsură ce miezingul uriaş se apropia, Arlen se retrase, îngrozit, cu un pas, apoi cu încă unul. Îşi veni în fire abia în ultima clipă şi se opri înainte de a ieşi din cercul protector.

Amintindu-şi de existenţa acestuia, se linişti doar pentru scurtă vreme. Se îndoia că glifele lui puteau face faţă unei asemenea încercări. Se îndoia că exista vreo glifă care-i putea face faţă.

Demonul îl privi preţ de o clipă îndelungată, savurându-i groaza. Demonii pietrei se grăbeau rareori, însă, atunci când o făceau, erau în stare să se mişte cu viteze ameţitoare.

Când lovi, nervii lui Arlen cedară. Ţipă şi căzu la pământ, încovrigându-se strâns şi acoperindu-şi capul cu mâinile.

Explozia care se declanşă îl asurzi. Chiar şi cu ochii acoperiţi, văzu flacăra strălucitoare a magiei, de parcă noaptea ar fi devenit zi. Auzi ţipătul de frustrare al demonului şi trase cu ochiul în timp ce acesta se răsucea, lovind bariera glifei cu coada grea, cu o mulţime de creste.

Magia răbufni din nou, respingând încă o dată creatura.

Arlen îşi impuse să nu-şi mai ţină răsuflarea. Se uită la demonul care continua să se izbească, iarăşi şi iarăşi, de glifele lui, urlând de furie. Pe coapse simţi o umezeală caldă.

Ruşinându-se de sine însuşi, de laşitatea lui, Arlen se ridică în picioare şi întâlni ochii demonului. Ţipă, un urlet primordial, desprins din adâncul fiinţei sale, care respingea tot ce era şi tot ce reprezenta miezingul.

Luă o piatră şi o azvârli în el.

— Întoarce-te în Miez, unde-ţi este locul! strigă. Du-te-napoi şi mori!

Demonul păru aproape să nici nu simtă piatra care-i ricoşă de carapace, dar furia i se multiplică şi se repezi să sfâşie bariera de glife, fără să poată trece de ea. Arlen îl insultă atribuindu-i toate numele creaturilor scârboase şi patetice din vocabularul lui oarecum sărac, scurmând cu degetele ca să poată găsi ceva cu care s-arunce în el. Când termină pietrele, începu să ţopăie, fluturându-şi braţele şi urlându-şi sfidările.

Pe urmă alunecă şi călcă pe o glifă.

Timpul păru să-ncremenească preţ de o lungă clipă de tăcere împărtăşită de băiat şi de demonul uriaş, care pricepeau, încetul cu încetul, colosalele proporţii ale faptului abia petrecut. Când se puseră în mişcare, o făcură ca unul, Arlen scoţându-şi băţul pentru trasat şi aruncându-se spre glife chiar în momentul în care demonul îşi avânta către el mâna masivă, cu gheare.

Cu mintea alergându-i nebunește, Arlen evaluă stricăciunea într-o fracțiune de secundă: o linie a peceții întreruptă. Când o refăcea cu o singură crestare a pământului cu unealta, știu că era prea târziu. Ghearele începuseră să-i sfâșie carnea.

Dar magia își făcu apoi încă o dată efectul și miezingul fu azvârlit înapoi, urlând ca-n chinurile morții. Și băiatul urlă de durere, rostogolindu-se și smulgându-și ghearele din spate; le aruncă înainte de a-și da seama ce se întâmplase.

Pe urmă îl văzu, trântit în cerc, răsucindu-se și fumegând.

Era brațul demonului. Retezat.

Arlen îl privi șocat, întorcându-se apoi și dând cu ochii de miezingul care răcnea și se zvârcolea, atacând orice alt demon destul de prost ca să se-apropie prea mult. Îl lovea cu un singur braț.

Băiatul se uită la braț, îi văzu capătul frumos retezat și cauterizat, din care se înălța lent un fum urât mirositor. Cu mai mult curaj decât simțea că îi rămăsese, apucă membrul masiv și încercă să-l azvârle în afara cercului, dar glifele erau o barieră din ambele sensuri. Nicio parte a trupului miezingilor nu putea să iasă, așa cum nu putea nici să intre. Brațul ricoșă de semnele magice și îi recăzu la picioare.

Durerea îl luă în stăpânire. Pipăi rănile care-i brăzdau spatele și își retrase mâinile pline de sânge. Îngrețoșat și pierzându-și puterile, căzu în genunchi, plângând de durere și de teamă că, mișcându-se, ar fi putut strica o altă glifă și, mai ales, plângându-și mama. Acum știa ce dureri îndurase ea în noaptea aceea.

Arlen își petrecu restul nopții ghemuit și înspăimântat. Îi auzea pe demoni învârtindu-i-se în jur, așteptând, sperând că o greșeală avea să le permită să intre. Chiar dacă ar fi fost cu putință să doarmă, n-ar fi îndrăznit să-ncerce, ca nu cumva să facă, în somn, vreo mișcare ce ar fi îndeplinit dorința miezingilor.

Zorile părură să aibă nevoie de mai mulți ani ca să se arate. Băiatul își ridică des privirea spre cer în noaptea aceea, dar nu-l văzu decât pe uriașul și schiloditul demon al pietrei, cu mâna teafără încleștată de rana arsă, din care se scurgea ceva asemănător sângelui, în timp ce umbla pe lângă cerc cu pași mari și cu ochii plini de ură.

După o eternitate, orizontul căpătă o tentă roșie, urmată de portocaliu și de galben, apoi de un alb triumfător. Ceilalți demoni se prelinseră înapoi, în Miezul Pământului, înainte de a căpăta cerul nuanțe gălbui, dar uriașul rămase până în ultima clipă, șuierând către Arlen cu șirurile de dinți dezgolite.

Dar nici măcar ura miezingului ciung nu era mai puternică decât frica lui de soare. Când ultimele pete de negură dispărură în grabă, imensul cap cu coarne se scufundă sub pământ. Băiatul se întinse și ieși din cerc, strângând

din ochi de durere. Spatele îi ardea. Rănile îşi încetaseră sângerarea în timpul nopţii, dar, când se întindea, le simţi redeschizându-se.

Îşi întoarse capul către braţul cu gheare ce zăcea alături de el. Arăta ca un trunchi de copac, acoperit cu solzi tari şi reci. Băiatul îl ridică şi şi-l ţinu în faţa ochilor.

Am în sfârşit un trofeu, se gândi, străduindu-se să fie curajos, deşi la vederea propriului său sânge pe ghearele negre îl străbătu un tremur.

În clipa aceea îl atinse o rază a soarelui ajuns în cele din urmă într-o mai mare parte deasupra orizontului decât sub el. Braţul miezingului începu să sfârâie şi să fumege, pocnind ca un buştean lung aruncat în foc. O clipă mai târziu, izbucni în flăcări, şi Arlen îl aruncă înspăimântat. Îl privi cu fascinaţie în timp ce era mistuit de o vâlvătaie tot mai strălucitoare, cu lumina soarelui revărsându-i-se asupra până deveni o rămăşiţă firavă, carbonizată. Băiatul se apropie de ea şi o atinse uşor cu vârful piciorului, preschimbând-o în praf.

•

Arlen găsi un băţ în care să se sprijine şi îşi continuă drumul târşindu-şi picioarele. Îşi dădu seama cât de norocos fusese. Şi cât de prost. Nu te puteai baza pe glifele din ţărână. Până şi Ragen o spusese. Ce s-ar fi făcut dacă i le strica vântul, aşa cum se temuse tatăl lui?

Ziditorule, dacă ar fi-nceput să plouă?

Cât de multe nopţi putea să supravieţuiască? N-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se găsea dincolo de următorul deal şi niciun motiv să creadă că se mai afla cineva între locul acela şi Oraşele Libere, de care-l despărţeau, din câte ştia, câteva săptămâni de drum.

Îşi simţi lacrimile izvorând din ochi. Le şterse cu brutalitate, mârâind sfidător. Renunţarea în faţa spaimei era soluţia aleasă de tatăl său pentru rezolvarea problemelor şi băiatul ştia deja că nu dădea rezultate.

— Nu mi-e frică, îşi spuse. Nu-mi este.

Şi se strădui să meargă mai departe, ştiind că se minţea singur.

Pe la amiază, ajunse la un pârâu cu albia stâncoasă. Apa era rece şi limpede, şi el se aplecă să bea. Mişcarea îi trimise o durere săgetătoare de-a lungul spatelui.

Nu-şi îngrijise cătuşi de puţin rănile. N-avea cum să le închidă cosându-le, aşa cum ar fi putut face Coline. Se gândi la mama lui şi îşi aduse aminte că, ori de câte ori se întorcea acasă cu zgârieturi sau tăieturi, înainte de orice altceva, ea i le spăla.

Îşi scoase cămaşa şi descoperi că avea spatele sfâşiat şi îmbibat de sânge, deja închegat, întărit. O vârî în apă şi privi murdăria şi sângele scurgându-se în josul pârâului. Îşi întinse hainele pe pietre, la uscat, şi se afundă el însuşi în undele reci.

Frigul îl făcu să strângă din ochi, dar îi amorți durerea din spate. Se spălă cât de bine putu, curățându-și rănile usturătoare cu atingeri delicate, până când nu mai putu suporta. Ieși din pârâu tremurând și se culcă pe pietre, lângă haine.

Se trezi după un oarecare timp cu o tresărire. Înjură văzând că soarele înaintase prea mult pe boltă și că ziua era pe sfârșite. Putea să mai facă o scurtă bucată de drum, dar știa că ar fi riscat prosteşte. Era mai bine să-și petreacă mai multă vreme ca să se apere.

Nu departe de pârâu se afla o porțiune întinsă de pământ umed, de pe care iarba se putea smulge cu ușurință, eliberându-l. Bătători solul afânat, îl netezi și începu să traseze glifele. De data asta desenă un cerc mai larg, apoi, după ce îl verifică de două ori, făcu, în interiorul lui, un altul, concentric, pentru mai multă siguranță. Pământul umed avea să reziste dacă bătea vântul, iar pe cer nu se vedea niciun semn de ploaie.

Mulțumit, Arlen săpă o groapă, adună crengi uscate și făcu un foc mic. Când soarele prinse să coboare sub orizont, se așeză în mijlocul cercului interior și încercă să-și ignore foamea. Când cerul căpătă culoarea levănțicii, pentru a deveni apoi purpuriu, stinse focul și respiră adânc, ca să-și domolească bătăile inimii. În cele din urmă, lumina dispăru și miezingii începură să se ridice.

Băiatul își ținu răsuflarea, așteptând. Într-un târziu, un demon al focului îi simți mirosul și se repezi spre el cu un urlet ascuțit. În clipa aceea, fu aprins de groaza din noaptea trecută, și-și simți sângele înghețând în vene.

Miezingii nu-i descoperiră glifele decât după ce ajunseră la ele. Odată cu prima pâlpâire a magiei, Arlen răsuflă ușurat. Creaturile loveau bariera cu ghearele, dar nu reușeau să treacă.

Zburând foarte sus, unde puterea glifelor era firavă, un demon al vântului trecu de primul inel, dar, când se năpusti în jos, către Arlen, se izbi de al doilea și ateriză în spațiul dintre ele, izbindu-se cu putere de pământ. Băiatul se strădui să-și păstreze calmul când îl văzu ridicându-se în picioare.

Era biped, cu trupul lung și subțire și cu membre fusiforme, având în capăt gheare curbate, lungi de vreo cincisprezece centimetri. Partea de sub brațe și exteriorul picioarelor erau palmate, din ele pornind o membrană subțire, pieloasă, susținută de oasele flexibile ieșite în afara părților laterale ale trupului. Depășea cu foarte puțin înălțimea unui bărbat adult, dar deschiderea aripilor era de două ori cât lungimea trupului, ceea ce îl făcea să pară imens când se profila pe cer. Din creștet îi pornea un corn curbat către spate și palmat asemenea membrelor, formând o creastă de-a lungul șirei spinării. Botul prelung adăpostea mai multe șiruri de dinți de vreo trei centimetri, galbeni în lumina lunii.

În ciuda măiestriei grațioase cu care plutea în văzduh, miezingul se mișca cu stângăcie pe pământ. Priviți de aproape, demonii vântului nu erau la fel de impresionanți ca verii lor. Demonii lemnului și ai pietrei aveau carapace de nestrăpuns și o putere nelumească dădea forță ghearelor lor groase. Demonii focului erau mai iuți decât orice om și flăcările pe care le scuipau puteau aprinde orice. Pe când demonii vântului… Arlen se gândi că Ragen ar fi putut străpunge una dintre aripile lor subțiri cu lovitura puternică a unei sulițe, schilodindu-i.

Noaptea, se gândi, *sunt aproape sigur că aș putea s-o fac până și eu.*

Dar n-avea nicio suliță și, impresionant sau nu, miezingul era în stare să-l ucidă dacă glifele din cercul interior nu rezistau. Se încordă când văzu creatura apropiindu-se.

Demonul își repezi către el gheara curbată din vârful aripii și băiatul închise ochii, dar vraja scânteie de-a lungul șirului de glife, respingând atacul.

După mai multe încercări zadarnice, miezingul se hotărî să se-nalțe din nou în văzduh. O luă la fugă și-și întinse aripile, ca să prindă un curent de aer, dar se izbi de glifele din exterior înainte de a-și lua elanul de care-avea nevoie. Magia îl azvârli înapoi, în nămol.

Arlen râse fără să vrea când îl văzu încercând să se ridice în văzduh. Aripile lui imense or fi fost înspăimântătoare în zbor, dar pe pământ se târau, dezechilibrându-l. N-avea palme în care să se împingă și brațele fusiforme i se arcuiau sub greutatea trupului. Se zvârcoli o clipă cu disperare înainte de a izbuti să se ridice.

Prins în cursă, încercă iarăși și iarăși să-și ia zborul, dar spațiul dintre cercuri nu era destul de larg, așa că dădea greș de fiecare dată. Demonii focului simțiră suferința vărului lor și scoaseră țipete ascuțite de încântare, țopăind în jurul cercului ca să se țină pe urmele creaturii și bătându-și joc de ghinionul ei.

Arlen simți un val de mândrie. Cu o noapte înainte făcuse greșeli, dar n-avea să le mai repete. Începu să spere că, la urma-urmelor, ar fi putut trăi ca să vadă Orașele Libere.

Demonii focului se plictisiră în curând să-l tot batjocorească pe demonul vântului și se îndepărtară în căutarea unor prăzi mai ușoare, speriind animale mici și scoțându-le din ascunzișuri cu stropi de foc. Un iepure mărunt, înspăimântat, sări în cercul exterior trasat de Arlen și glifele opriră miezingul care-l urmărea. Demonul focului dădu să-l prindă cu o mișcare stângace, dar animalul se feri cu ușurință, alergând prin cerc și ieșind prin partea opusă, numai ca să găsească acolo alți miezingi. Se întoarse și dădu buzna din nou în cerc, alergând iarăși prea departe.

Arlen își dori să fi avut cum să comunice cu sărmanul animal, să-i spună că în inelul interior era în siguranță, dar nu putea decât să-l urmărească în timp ce se tot repezea înăuntrul și în afara glifelor.

Apoi se întâmplă inimaginabilul. Fugind înapoi, în cerc, iepurele strică o glifă. Urlând, demonii focului se scurseră prin spărtură, pe urmele lui. Demonul vântului scăpă, se ridică în aer și se îndepărtă în zbor.

Arlen înjură iepurele, iar înjurăturile i se întețiră când îl văzu repezindu-se drept spre el. Dacă strica și glifele interioare, erau amândoi sortiți pieirii.

Cu repeziciunea unui copil crescut la fermă, băiatul întinse mâna în afara cercului și înșfăcă iepurele de urechi. Animalul se zvârcoli nebunește, gata să se rupă-n bucăți ca să scape, dar Arlen umblase destul de des cu iepuri pe ogoarele tatălui său. Îl luă în brațe, culcându-l pe spate și legănându-l, cu partea din spate a corpului mai sus decât capul. O clipă mai târziu, iepurele se holba la el, nedumerit, și nu se mai zbătea.

Arlen se simți tentat să li-l azvârle demonilor. Ar fi fost mai sigur decât să riște să scape și să mai strice și altă glifă. *Și de ce nu*? se întrebă. *Dacă l-aș fi găsit pe lumină, l-aș fi mâncat eu.*

Însă își dădu seama că nu putea s-o facă. Demonii îi luaseră prea mult lumii, luaseră prea mult de la el. Jură că n-avea să le dea nimic de bunăvoie, nici atunci, nici altădată.

Nici măcar iepurele.

În timp ce se scurgea noaptea, ținu cu putere în brațe făptura îngrozită, gângurind pentru el și mângâindu-i blana moale. Jur-împrejurul lor demonii urlau, dar, concentrându-se asupra animalului, reuși să nu-i mai audă.

Meditația avu efect o vreme, până când îl readuse la realitate un răget. Își ridică privirea și-l descoperi pe masivul demon ciung al pietrei, dominându-l cu înălțimea lui și cu saliva sfârâindu-i când se izbea de glife. Rana i se vindecase, lăsându-l cu un ciot noduros sub cot. Părea și mai furios decât cu o noapte înainte.

Lovea în barieră, fără să-i pese de flacăra usturătoare a vrăjii. O izbea iarăși și iarăși, cu urlete asurzitoare, străduindu-se s-o străbată cu forța ca să se răzbune. Arlen îl privea cu ochi mari, strângând iepurele cu putere. Știa că glifele nu slăbeau din cauza loviturilor repetate, dar asta-l ajuta prea puțin să-și alunge teama că demonul era destul de înverșunat ca să reușească oricum.

•

Când lumina dimineții izgoni demonii pentru o altă zi, Arlen eliberă în sfârșit iepurele, care plecă imediat, alergând în salturi. Stomacul băiatului chiorăia în vreme ce-l privea îndepărtându-se, dar, după tot ce îndurașeră împreună, nu se putea convinge să vadă în micul animal ceva cu care s-ar fi putut hrăni.

Când se ridică în picioare, se împletici şi fu cât pe ce să cadă când îl invadă un val de greaţă. Tăieturile care-i brăzdau spatele erau săgeţi de foc. Întinse mâna, pipăi pielea plăpândă, umflată, şi şi-o retrase udă de puroiul maroniu, urât mirositor, pe care-l storsese Coline din rănile lui Silvy. Tăieturile îl ardeau şi îşi simţea sângele împurpurându-i obrajii. Se scăldă din nou în pârâu, dar apa rece îi potoli prea puţin fierbinţeala interioară a trupului.

Atunci ştiu c-avea să moară. Dacă exista într-adevăr, bătrâna Mey Friman se afla la mai bine de două zile distanţă. Dar, dacă el avea cu adevărat febra demonului, oricum nu mai conta. Era imposibil să mai reziste două zile.

Cu toate acestea, nu se putea convinge să renunţe. Împleticindu-se, îşi continuă drumul pe făgaşele de căruţe, mergând către locul de unde veniseră, oricare ar fi fost.

Dacă avea să moară, măcar să-şi găsească sfârşitul mai aproape de Oraşele Libere decât de închisoarea pe care-o lăsase în urmă.

4.

Leesha

319 DÎ

Leesha îşi petrecea noaptea plângând.

Ceea ce, în sine, nu era ieşit din comun, numai că, în noaptea aceea, nu plângea din cauza mamei ei. Ţipetele o făceau să plângă. Glifele cuiva nu rezistaseră, şi era imposibil să-ţi dai seama ale cui, dar urletele de groază şi de durere umpleau întunericul de ecouri, iar fumul tălăzuia către cer deformând contururile focului dezlănţuit de miezingi şi scăldând întregul sat într-o strălucire cețoasă, portocalie.

Oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne nu puteau să caute supravieţuitorii. Nu cutezau nici măcar să lupte cu flăcările. Nu erau în stare să facă nimic mai mult decât să se roage Ziditorului ca vântul să nu aducă tăciuni, răspândind vâlvătaia. Casele lor erau construite la o distanţă mare una de alta, tocmai din acest motiv, dar un vânt puternic putea duce scânteile la mare depărtare.

Chiar dacă focul nu se răspândea, cenuşa şi fumul din aer puteau acoperi alte glife sub pete de murdărie, oferindu-le miezingilor căile de intrare pe care le căutau cu disperare.

În clipa aceea încercau glifele din jurul casei ei. Era semn rău, însemna că demonii găsiseră prăzi mai uşoare în întuneric.

Neajutorată şi înspăimântată, Leesha făcu singurul lucru pe care-l putea face. Plânse. Plânse pentru morţi, plânse pentru răniţi şi plânse pentru ea însăşi. Într-un sat cu mai puţin de patru sute de oameni, nu exista niciunul a cărui moarte să n-o rănească.

Leesha, o fată de nici treisprezece primăveri, era foarte frumoasă, cu păr negru lung şi ondulat şi ochi pătrunzători, de un albastru palid. Încă nu înflorise, şi de aceea nu se putea mărita, dar îi era promisă lui Gared Cutter, cel mai chipeş băiat din sat. Gared avea cu două veri mai mult decât ea şi era înalt, cu muşchi puternici. Celelalte fete ţipau când trecea pe lângă ele, dar era al Leeshei, toată lumea ştia asta. Avea să-i facă mulţi copii puternici.

Dacă-i supravieţuia acelei nopţi.

Uşa camerei se deschise. Mama ei nu se obosea niciodată să ciocănească.

Ca figură şi siluetă, Elona îi semăna foarte mult fiicei sale. Încă frumoasă la treizeci de ani, avea părul lung revărsat, bogat şi negru, pe umerii maiestuoşi. Silueta plină, feminină, trezea invidia tuturor; doar atât îşi dorea Leesha să moştenească de la ea. Sânii săi abia înmuguriţi mai aveau mult până să se poată compara cu ai Elonei.

— Ajunge cu smiorcăiala, neisprăvito, se răsti Elona, aruncându-i o cârpă ca să-şi şteargă ochii. Când plângi de una singură n-ai ce câştiga. Plângi în faţa unui bărbat, dacă vrei să obţii ceva, dar udându-ţi perna n-o să-nvii pe nimeni.

Închise uşa şi o lăsă din nou singură în malefica lumină portocalie care-şi strecura licărul printre şipcile obloanelor.

Tu simţi vreodată ceva? o întrebă Leesha în gând.

Mama ei avea dreptate când spunea că plânsul nu-nvie pe nimeni, dar se înşela crezând că nu folosea la nimic. Ori de câte ori trecea prin clipe grele, plânsul era salvarea Leeshei. Celelalte fete credeau că viaţa ei era perfectă, dar asta fiindcă niciuna dintre ele nu văzuse faţa pe care i-o arăta Elona, între patru ochi, unicului ei copil. Nu era un secret că-şi dorise băieţi, iar Leesha şi tatăl îi suportau batjocura fiindcă nu izbutiseră să-i ofere ceea ce dorea.

Dar fata îşi şterse ochii cu furie. Abia aştepta să-nflorească şi s-o ia Gared la el. Ca dar de nuntă, sătenii aveau să le construiască o casă şi Gared avea s-o ducă în braţe dincolo de glife şi s-o facă femeie, în ovaţiile tuturor celor de afară. Avea să-şi crească propriii copii şi n-avea să se poarte cu ei aşa cum se purta Elona cu ea.

•

Când bătu mama ei la uşă, Leesha era îmbrăcată. Nu dormise deloc.

— Vreau să fii afară când bate clopotul în zori, zise Elona. Şi să nu te-aud bombănind că eşti obosită. N-o să las pe nimeni să creadă că familia noastră-ntârzie când trebuie să dea ajutor.

Leesha îşi cunoştea mama destul de bine ca să ştie că „să creadă" erau cuvintele-cheie. Elona nu voia s-ajute pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi.

Tatăl lui Leesha, Erny, aştepta lângă uşă, sub privirea încruntată a nevestei sale. Nu era masiv, iar numindu-l vânos ai fi vorbit despre o forţă care nu exista. Şi n-avea o voinţă mai puternică decât trupul, glasul lui de bărbat timid ridicându-se niciodată. Cu doisprezece ani mai vârstnic decât Elona, îşi pierduse din creştet părul castaniu şi purta ochelari cu rame subţiri, cumpăraţi cu ani în urmă de la un Mesager, fiind singurul om din întreaga aşezare care avea aşa ceva.

Pe scurt, nu era bărbatul care i-ar fi plăcut Elonei să fie, dar hârtia fină pe care-o fabrica avea mare căutare în Oraşele Libere, şi banii lui îi plăceau suficient de mult.

Spre deosebire de mama sa, Leesha dorea cu adevărat să-şi ajute vecinii. Ieşi din casă şi alergă către incendiu chiar în clipa în care dispărură miezingii, înainte de a se auzi clopotul.

— Leesha! Stai cu noi! strigă Elona, dar fata nu-i dădu atenţie.

Fumul era gros, înăbuşitor, însă ea îşi ridică şorţul ca să-şi acopere gura şi nu-şi încetini paşii.

Când ajunse în locul de unde se înălţa, acolo se adunaseră deja câţiva săteni. Trei case arseseră din temelii şi alte două erau încă în flăcări, ameninţând să le aprindă şi pe cele învecinate. Leesha scoase un ţipăt ascuţit când văzu că una dintre ele era a lui Gared.

Smitt, proprietarul hanului şi al prăvăliei din sat, era de faţă şi dădea porunci pe un ton răstit. Era Vorbitorul aşezării lor de când îşi aducea Leesha aminte. Nu era niciodată nerăbdător să poruncească, preferând să lase oamenii să-şi rezolve singuri problemele, dar toată lumea era de acord că se pricepea s-o facă.

— … n-o să reuşim niciodată să scoatem apă din fântână destul de repede, spunea el când se apropie Leesha. O să formăm un lanţ de găleţi până la pârâu şi-o să udăm celelalte case, altminteri până la căderea nopţii din tot satul n-o să mai rămână decât cenuşă!

În clipa aceea, Gared şi Steave ieşiră în fugă, supăraţi şi plini de funingine, dar teferi. La numai cincisprezece ani, Gared era mai înalt decât majoritatea adulţilor din sat. Steave, tatăl său, era un uriaş, dominând pe oricine cu înălţimea lui. La vederea lor, Leesha simţi cum i se slăbea nodul din stomac.

Dar, înainte de a apuca s-alerge spre Gared, Smitt arătă cu degetul către el.

— Gared, trage căruța cu găleți lângă pârâu! Își roti privirea asupra celorlalți. Leesha! adăugă apoi. Du-te după el și-ncepeți să le umpleți cu apă!

Ea alergă cât o țineau picioarele, dar, chiar și trăgând căruța grea, Gared ajunse înaintea ei la pârâul care se desprindea din râul Angiers la o distanță de câțiva kilometri către nord. În clipa în care el se opri, scurt, Leesha îi căzu în brațe. Crezuse că imaginile oribile din mintea ei aveau să se împrăștie fiindcă-l vedea viu, dar, în loc de asta, căpătaseră mai multă forță. Nu știa ce s-ar fi făcut dacă l-ar fi pierdut pe Gared.

— Mi-a fost teamă c-ai murit, suspină, plângând la pieptul lui.

— Sunt în siguranță, șopti el, strângând-o cu putere în brațe. Sunt în siguranță.

Descărcară repede căruța și umplură gălețile ca să le poată da din mână-n mână imediat ce soseau ceilalți. În curând, peste o sută de săteni alcătuiră un șir ordonat de la pârâu până la foc, către care trimiteau găleți pline, ce făceau apoi cale-ntoarsă goale. Gared fu chemat înapoi, cu tot cu căruță, fiindcă era nevoie de brațele lui puternice ca s-arunce apa.

Aproape imediat, căruța se întoarse, de data asta trasă de Veghetorul Michel și încărcată cu răniți. Apariția lor trezi sentimente amestecate. Erau oameni din același sat, cu toții prieteni cu toată lumea, arși și sfâșiați cu sălbăticie, dar o pătrundere a demonilor care lăsa supraviețuitori era o raritate, așa că fiecare dintre ele era un dar pentru care se cuvenea să-i mulțumești Ziditorului.

Omul Sfânt și acolitul său, Puștiul Jona, îi întinseră pe toți lângă pârâu. Michel îl lăsă pe tânăr să-i aline și luă căruța ca s-aducă alții.

Leesha evită să-i privească și se concentră asupra găleților. Picioarele îi amorțiră în apa rece și începu să-și simtă brațele ca de plumb, dar se lăsă absorbită de muncă până ce îi atrase atenția o șoaptă.

— Vine baba Bruna, spuse cineva, și Leesha își săltă capul cu o zvâcnire.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi venea într-adevăr pe cărare, călăuzită de ucenica ei, Darsy.

Nimeni nu știa, cu exactitate, cât de bătrână era Bruna. Se spunea că tot bătrână fusese și în tinerețea bătrânilor satului. Ea-i adusese pe lume pe cei mai mulți dintre ei. Le supraviețuise bărbatului, copiilor și nepoților ei și nu mai avea pe lume nicio rudă.

În prezent, nu mai era cu mult mai mult decât o piele zbârcită, translucidă, întinsă peste oase ascuțite. Pe jumătate oarbă, nu mai putea să meargă decât târșindu-și încet picioarele, dar încă mai era în stare să strige ca să se facă auzită dintr-un capăt în altul al satului și, când se înfuria, își arunca toiagul noduros cu care se-ajuta la mers c-o forță uimitoare.

Pe Leesha o îngrozea, ca aproape pe toți ceilalți săteni.

Ucenica Brunei era o femeie de douăzeci de veri, lipsită de frumuseţe, cu membre groase şi faţa lată. După ce bătrâna îi supravieţuise ultimei sale ucenice, la ea fuseseră trimise mai multe fete ca să-i înveţe meşteşugul. După un şir neîntrerupt de abuzuri din partea Culegătoarei de Ierburi, fuseseră puse pe fugă toate, în afară de Darsy.

— E urâtă ca un bivol şi tot atât de puternică, spusese la un moment dat Elona despre Darsy, râzând pe înfundate. De ce s-ar putea teme din partea cotoroanţei înăcrite? Nu se poate zice că Bruna o să-i gonească peţitorii.

Bătrâna îngenunche lângă răniţi, cercetându-i cu mâini ferme, în vreme ce Darsy desfăşura un sul de pânză groasă, acoperită de buzunare marcate cu simboluri şi conţinând câte un instrument, câte-un flacon sau câte o pungă. Răniţii gemeau sau ţipau când îi îngrijea, dar Bruna nu le dădea atenţie, strângea rănile între degete, pe care apoi şi le mirosea şi lucra folosindu-se mai mult de pipăit şi de miros decât de vedere. Fără să se uite, îşi ducea cu mişcări iuţi mâinile către buzunarele de pânză, amestecând ierburi cu ajutorul unei piuliţe şi al unui pisălog.

Darsy se apucă să facă un foc mic şi-şi ridică privirea către locul unde stătea Leesha, cu ochii la pârâu.

— Leesha! Adu apă, cât mai repede! se răsti.

Şi fata se grăbi să-i dea ascultare. Bruna se opri şi adulmecă ierburile pe care le măcina.

— Toanto! ţipă cu glas ascuţit.

Leesha tresări, crezând că vorbea cu ea, dar Bruna azvârli piuliţa şi pisălogul în Darsy, lovind-o cu putere în umăr şi umplând-o de ierburi pisate.

Bătrâna căută pe bâjbâite prin buzunarele pânzei, înşfăcând conţinutul fiecăruia şi adulmecându-l ca un animal.

— Ai pus punguliţa unde-ar fi trebuit să fie rădăcina porcului şi ai amestecat toată duranta cu cânepă! Cotoroanţa îşi ridică băţul noduros şi o pocni pe Darsy peste umeri. Ai de gând să-i omori pe oamenii ăştia sau eşti încă atât de proastă încât nu poţi să citeşti?

Leesha avusese ocazia să-şi vadă mama la fel de furioasă şi, dacă Elona era tot atât de-nspăimântătoare ca un miezing, baba Bruna era mama tuturor demonilor. Începu să se îndepărteze pas cu pas de cele două, temându-se să n-atragă cumva atenţia asupra ei.

— N-o să-ţi îndur bătăile la nesfârşit, hoaşcă nemernică! strigă Darsy.

— Atunci cară-te! spuse Bruna. Mai degrabă mâzgălesc toate glifele din satul ăsta decât să-ţi las ţie punga mea cu ierburi când oi muri! Oamenilor n-o să le fie mai rău fără ele decât cu tine!

Darsy râse.

— Să mă car? Şi ţie cine-o să-ţi mai ducă sticlele şi trepiedele, babo? Cine-o să-ţi facă focul, cine-o să-ţi gătească, cine-o să-ţi şteargă faţa de salivă când te-apucă tusea? Cine-o să-ţi mute oasele bătrâne dintr-o parte-ntr-alta când te lasă fără vlagă frigul şi umezeala? Ai nevoie de mine mai mult decât eu de tine!

Bătrâna îşi legănă toiagul şi Darsy i se feri cu înţelepciune din cale, dând, în graba ei, peste Leesha, care se străduise din răsputeri să treacă neobservată. Căzură amândouă la pământ.

Bruna profită de ocazie ca să-şi legene din nou băţul. Leesha se rostogoli prin ţărână ca să se ferească de lovituri, dar Bruna avea o ţintă bună. Darsy ţipă de durere, acoperindu-şi capul cu braţele.

— Cară-te! strigă din nou Bruna. Am răniţi de-ngrijit!

Darsy mârâi şi se ridică în picioare. Leesha se temu c-avea s-o lovească pe bătrână, însă ea o luă la fugă. Bruna îi trimise pe urme un şuvoi de blesteme.

Leesha îşi ţinu răsuflarea şi rămase în genunchi, îndepărtându-se, puţin câte puţin. Tocmai când se gândea că era cu putinţă să scape, Bruna o remarcă.

— Ei, tu, odrasla Elonei! strigă bătrâna, arătând către ea cu toiagul noduros. Aprinde-mi focul şi pune-mi trepiedele peste el!

Bătrâna se întoarse la răniţi, iar Leesha, neavând de ales, făcu ce îi ceruse.

În următoarele câteva ore, Bruna îi adresă un şir fără sfârşit de porunci răstite, blestemându-i încetineala în timp ce ea se grăbea să-i îndeplinească toate cererile. Cără şi fierse apă, pisă ierburi, puse la foc tincturi şi amestecă pomezi. Se părea că n-apuca niciodată să termine mai mult de jumătate dintr-o treabă înainte ca bătrâna Culegătoare de Ierburi să-i poruncească să-nceapă alta, fiind obligată să muncească din ce în ce mai repede ca să facă faţă. Dinspre focuri se scurgeau întruna oameni proaspăt răniţi, cu arsuri profunde sau cu oase rupte din cauza căzăturilor. Leesha se temea că jumătate de sat era în flăcări.

Bruna pregăti ceaiuri cu care să amorţească durerea unora şi leacuri care să-i adâncească pe alţii într-un somn fără vise în timp ce-i tăia cu instrumente ascuţite. Părea neobosită: cosea, punea cataplasme, bandaja.

Era după-amiaza târziu când îşi dădu Leesha seama nu numai că nu mai erau răni de pansat, ci şi că lanţul de oameni pentru căratul găleţilor dispăruse. Era singură cu Bruna şi cu răniţii, dintre care cei mai mulţi se uitau năuciţi în gol din pricina leacurilor bătrânei.

Un val de oboseală ignorată până atunci o copleşi, şi căzu în genunchi, respirând adânc. O durea fiecare centimetru al trupului, dar simţea, în acelaşi timp, şi o mare satisfacţie. Poate că unii n-ar fi supravieţuit, dar acum aveau să trăiască, în parte, mulţumită trudei sale.

Dar, recunoscu în sinea ei, adevărata eroină era Bruna. Realiză că bătrâna nu-i mai dăduse, de vreo câteva minute, nicio poruncă. Se uită spre ea şi o văzu căzută la pământ, gâfâind.

— Ajutor! Ajutor! strigă. Brunei îi e rău!

Prinse din nou putere şi alergă la Culegătoarea de Ierburi, o săltă şi o aşeză în şezut. Baba Bruna era şocant de uşoară şi, sub şalurile ei de lână şi sub materialul gros al fustelor, Leesha nu simţi decât nişte oase.

Bătrâna era cuprinsă de spasme şi dintre buze i se prelingea un fir subţire de salivă, captiv în nesfârşitele adâncituri ale pielii ei zbârcite. Ochii, întunecaţi în spatele unei pelicule lăptoase, îi fixau înnebuniţi mâinile, care nu se puteau opri din tremurat.

Leesha se uită în jur cu disperare, dar în apropiere nu era nimeni care s-o ajute. Încă ţinând-o pe Bruna ridicată, o prinse de una dintre mâinile chinuite de spasme şi îi masă muşchii încordaţi.

— Oh, Bruna! o imploră. Ce să fac? Te rog! Nu ştiu cum să te-ajut! Trebuie să-mi spui ce să fac!

Simţindu-şi neajutorarea ca pe-o lovitură de cuţit, începu să plângă.

Braţul bătrânei zvâcni din strânsoarea ei, şi Leesha ţipă, temându-se de un nou val de convulsii. Dar îngrijirile ei îi dăduseră Culegătoarei de Ierburi puterea de a-şi controla mâna atât cât era nevoie ca să şi-o strecoare în şal, de unde scoase o pungă pe care-o întinse spre Leesha. O criză de tuse îi frânse trupul firav şi, smulsă astfel din braţele fetei, se izbi de pământ, unde continuă să tuşească, zbătându-se ca peştele pe uscat. Leesha rămase locului, îngrozită, cu punga de pânză în mână.

Îşi coborî privirea spre ea, o strânse temătoare şi simţi trosnetul ierburilor din interior. O mirosi, şi nările i se umplură de aroma unui amestec de plante.

Îi mulţumi Ziditorului. Dacă n-ar fi fost decât o singură plantă, n-ar fi ghicit niciodată cum trebuia s-o dozeze, dar în ziua aceea pregătise, pentru Bruna, destule tincturi şi destule ceaiuri ca să-şi dea seama ce i se dăduse.

Alergă la cazanul care fierbea pe trepied, unde aşeză o bucată de pânză deasupra unei căni şi o acoperi cu un strat gros de ierburi din pungă. Turnă încet apă fiartă peste ele, extrăgându-le tăria, apoi le legă cu îndemânare în pânza pe care o afundă în aceeaşi cană.

Se întoarse în grabă la Bruna, suflând în lichid. Avea s-o ardă, dar nu era timp să-l lase să se răcească. O săltă pe bătrână cu un braţ, apăsându-i cana pe buzele cu urme de salivă.

Culegătoarea de Ierburi se zvârcoli, vărsând o parte din leac, dar Leesha o sili să bea, lichidul galben prelingându-i-se prin colţurile gurii. Spasmele şi tusea continuau s-o chinuie, dar începeau totuşi să-şi piardă puterea. Când i se domoliră zvâcnirile, fata răsuflă uşurată.

— Leesha! se auzi un strigăt.

Își desprinse privirile de Bruna și-și văzu mama venind în fugă, în fruntea unui grup de săteni.

— Ce-ai făcut, neisprăvito? exclamă Elona. Ajunse lângă ea înainte de a se apropia ceilalți și șuieră: E destul de rău că am o fată nefolositoare în locul unui fiu care să lupte cu focul, dar acum ai ajuns s-o omori pe vrăjitoarea satului?

Își duse mâna în spate, gata să-și plesnească fiica, dar Bruna întinse brațul și-i prinse încheietura în strânsoarea ei scheletică.

— Vrăjitoarea trăiește datorită ei, idioato! bombăni.

Elona se albi la față și se retrase de parcă Bruna s-ar fi transformat într-un miezing.

Privind scena, Leesha se simți inundată de-un val de plăcere.

Între timp, în jurul lor se adunară ceilalți săteni, întrebând ce se întâmplase.

— Fiica mea i-a salvat viața Brunei! strigă Elona, înainte de-a apuca Leesha sau bătrâna să spună ceva.

•

Veghetorul Michel își ținea Canonul cu glife pe coperte la înălțime, pentru ca toată lumea să poată vedea cartea sfântă în timp ce azvârleau morții peste ruinele ultimei case rămase în flăcări. Sătenii stăteau cu pălăriile în mâini și cu capetele plecate. Jona arunca tămâie în foc, parfumând aerul îmbibat de o duhoare acră.

— Până când va veni Izbăvitorul să ne scape de năpasta demonică, țineți bine minte că păcatele omului au adus-o asupră-ne! strigă Michel. Adulterii și curvarii! Mincinoșii, hoții și cămătarii!

— Și cei care strâng prea tare din fund, murmură Elona.

Cineva chicoti.

— Cei care părăsesc lumea vor fi judecați, continuă Michel, iar aceia care i-au slujit Ziditorului i se vor alătura în Ceruri, în timp ce toți cei care, pângăriți de vina îngăduinței față de propriile slăbiciuni și de păcatele cărnii, i-au înșelat încrederea, vor arde pe veci în Miez!

Închise cartea, iar sătenii adunați își plecară capetele în tăcere.

— Dar, adăugă el, deși în asemenea clipe suntem îndreptățiți să jelim și se cuvine s-o facem, să nu-i uităm pe cei cărora le-a hărăzit Ziditorul să trăiască. Să dăm cep butoaielor și să bem în amintirea morților. Să povestim despre aceia pe care i-am iubit cel mai mult și să râdem, pentru că viața e prețioasă și nu trebuie irosită. Să ne păstrăm lacrimile pentru la noapte, când vom sta dincolo de glifele noastre.

— Ăsta e Veghetorul nostru, bombăni Elona. Orice scuză e bună ca să dai cep unui butoi.

— Ei, draga mea, spune Erny, bătând-o pe dosul mâinii, are intenţii bune.

— Laşul ia apărarea beţivului, firește, zise ea, smulgându-şi mâna. Steave se repede în casele în flăcări, iar bărbatul meu se ascunde printre femei.

— Am fost în lanţul care-a cărat găleţile, protestă Erny.

El şi Steave fuseseră rivali, şi gurile rele spuneau că alegerea făcută de Elona se datora mai degrabă pungii lui decât inimii ei.

— Ca o femeie, încuviinţă nevasta lui, cu ochii la musculosul Steave, aflat în celălalt capăt al mulţimii.

Aşa era întotdeauna. Leesha îşi dori să-şi fi putut astupa urechile, să nu-i mai audă. Îşi dori s-o fi luat miezingii pe mama ei, în locul celor şapte oameni cumsecade. Îşi dori ca tatăl ei s-o înfrunte măcar o singură dată; de dragul lui însuşi, dacă nu de al fiicei sale. Îşi dori să fi înflorit deja, ca să poată pleca împreună cu Gared şi să-i lase pe amândoi în urmă.

Cei prea bătrâni sau prea tineri ca să lupte cu focul pregătiseră o masă bogată pentru întreg satul, şi aduseră mâncarea, în vreme ce toţi ceilalţi, prea istoviţi ca să mai facă vreo mişcare, stăteau cu privirile pironite în cenuşa fumegândă.

Dar focurile erau stinse, răniţii fuseseră bandajaţi şi începeau să-şi revină, iar până la apusul soarelui mai erau multe ore. Cuvintele Veghetorului îi scăpaseră de vinovăţie pe cei care se simţeau uşuraţi fiindcă trăiau, iar berea tare a lui Smitt făcuse restul. Se spunea că berea lui putea să vindece orice suferinţă, şi era multă de vindecat. În curând, în jurul meselor lungi răsunau râsetele stârnite de poveştile despre cei care plecaseră din lume.

Gared stătea la câteva mese distanţă, cu prietenii lui Ren şi Flinn, cu nevestele lor şi cu un alt amic al său, Evin. Ceilalţi băieţi, cu toţii tăietori de lemne, aveau cu câţiva ani mai mult decât Gared, dar mai voinic decât el era numai Ren, pe care, fiind încă în creştere, avea şanse să-l întreacă în curând. Din tot grupul, doar Evin nu era promis, şi multe fete puseseră ochii pe el, deşi îl ştiau iute la mânie.

Prietenii îl tachinau pe Gared fără încetare, mai ales în privinţa lui Leesha. Fata nu se simţea încântată fiindcă era obligată să stea cu părinţii ei, dar ar fi fost încă şi mai rău lângă Gared, în timp ce Ren şi Flinn făceau aluzii obscene, iar Evin avea chef de ceartă.

După ce-şi mâncară porţiile, Veghetorul Michel şi Puştiul Jona se ridicară de la masă, plecând cu o tavă mare către Casa Sfântă, unde Darsy îi îngrijea pe Bruna şi pe răniţi. Leesha se scuză şi dădu să se îndrepte spre ei, să-i ajute. Gared o observă şi se ridică să i se alăture, dar abia apucase să se salte în

picioare când Brianne, Saira şi Mairy, cele mai bune prietene ale Leeshei, o abătură din drum.

— E adevărat ce-am auzit? o întrebă Saira, trăgând-o de braţul stâng.

— Ai trântit-o pe Darsy la pământ cu un pumn şi-ai salvat viaţa babei Bruna? zise Mairy, trăgând-o de dreptul.

Leesha se uită neajutorată la Gared, apoi se lăsă târâtă de prietenele ei.

— Ursul grizzly poate aştepta până-i vine rândul, îi spuse Brianne.

— Gared, după ce te-nsori, o să fii pe locul doi, după fete! strigă Ren, făcându-şi prietenii să hohotească zgomotos şi să bată în masă.

Fetele nu-i luară în seamă, îşi răsfirară fustele şi se aşezară pe iarbă, departe de gălăgia tot mai puternică, în timp ce vârstnicii goleau un butoiaş după altul.

— Gared o să mai audă asta o vreme. Ren a pariat pe cinci klaţi că n-o s-apuce să te sărute, şi cu atât mai puţin să te pipăie în voie înainte de apusul soarelui, râse Brianne.

La şaisprezece ani, era deja de doi văduvă, dar nu ducea lipsă de peţitori. Asta, spunea ea, fiindcă-nvăţase toate şmecheriile ştiute de o nevastă. Locuia cu tatăl ei şi cu doi fraţi mai mari, tăietori de lemne, şi le era mamă tuturor.

— Spre deosebire de altele, eu nu invit toţi băieţii în trecere să mă pipăie, ripostă Leesha, căpătând drept răspuns o privire plină de prefăcută indignare a Briannei.

— Dacă i-aş fi promisă, eu l-aş lăsa pe Gared să mă pipăie, comentă Saira.

Avea cincisprezece ani, părul castaniu tuns scurt şi pistrui pe obrajii ca de veveriţă fălcoasă. Cu un an în urmă, îi fusese promisă unui băiat, dar miezingii îi luaseră şi pe el, şi pe tatăl ei, în aceeaşi noapte.

— Eu aş vrea să fiu promisă, se plânse Mairy.

La paisprezece ani, era numai piele şi os, cu faţa suptă şi nas proeminent. Înflorise, dar, în ciuda strădaniilor părinţilor ei, încă nu era promisă. Elona îi spunea sperietoare de ciori.

— Niciun bărbat n-o să vrea să-şi pună sămânţa între şoldurile alea numai os, de teamă ca nu cumva să crape sperietoarea în două când o ieşi copilul, zisese la un moment dat, cu un rânjet dispreţuitor.

— O să ţi se-ntâmple în curând, o asigură Leesha.

Având numai treisprezece ani, era cea mai tânără din grup, dar celelalte păreau să roiască în jurul ei. Elona punea asta pe seama faptului că era cea mai frumoasă şi cea mai bogată, dar Leesha nu putea nicidecum să le creadă pe prietenele ei atât de mărginite la minte.

— Chiar ai pocnit-o pe Darsy c-un băţ? întrebă Mairy.

— N-a fost așa, zise ea. Darsy a greșit ceva, și Bruna a lovit-o cu toiagul. Darsy a-ncercat să se retragă și a dat drept peste mine. Am căzut amândouă, și Bruna a tot pocnit-o până când a fugit.

— Dac-ar fi dat în mine cu bățul, aș fi dat și eu c-un băț în ea, comentă Brianne. Tata spune că Bruna e vrăjitoare și că noaptea, în coliba ei, se bate pe burtă cu demonii.

— Ce prostie dezgustătoare! se răsti Leesha.

— Atunci de ce locuiește atât de departe de sat? întrebă Saira. Și cum de mai e încă în viață, după ce nepoții i-au murit de bătrânețe?

— Pentru că e Culegătoare de Ierburi, spuse Leesha, și ierburile nu cresc în mijlocul satului. Am ajutat-o azi, și-a fost uimitoare. Cred că toți oamenii aduși la ea erau prea grav răniți ca să mai trăiască, dar i-a salvat pe toți.

— Ai văzut-o aruncând vrăji asupra lor? întrebă Mairy entuziasmată.

— Nu e vrăjitoare! exclamă Leesha. A făcut totul cu ierburi, cu cuțite și cu ață.

— Taie oamenii? făcu Mairy dezgustată.

— Vrăjitoare, spuse Brianne.

Saira dădu din cap.

Leesha le aruncă o privire acră, și toate tăcură.

— Nu se foiește pur și simplu în toate părțile, tăind oameni, zise ea. I-a vindecat. A fost… nu pot să explic. Bătrână cum e, nu și-a-ntrerupt munca nici măcar o clipă înainte de a se-ngriji de toți. Ca și cum n-ar fi susținut-o decât voința. S-a prăbușit imediat ce l-a oblojit pe ultimul.

— Și-atunci ai salvat-o? întrebă Mairy.

Leesha încuviință cu o înclinare a capului.

— Mi-a dat leacul chiar înainte s-o apuce tusea. De fapt, eu n-am făcut nimic altceva decât să-l pun la fiert. Am sprijinit-o până când n-a mai tușit, și atunci ne-a găsit lumea.

— Ai atins-o? Brianne se strâmbă. Pun prinsoare că duhnește a lapte acru și-a buruieni.

— Ziditorule! strigă Leesha. Bruna a salvat azi o duzină de vieți, și voi nu știți decât să vă bateți joc de ea!

— Cerule, exclamă Brianne cu sarcasm, Leesha o salvează pe babă și, dintr-odată, nu-i mai încap sfârcurile-n corsaj!

Leesha se încruntă. Dintre toate prietenele ei, rămăsese singura încă neînflorită, iar sânii ei, sau mai degrabă lipsa lor, reprezentau, pentru ea, un punct dureros.

— Leesha, și tu spuneai aceleași lucruri despre ea, se amestecă Saira.

— Poate, dar nu le mai spun. O fi fiind o babă afurisită, dar merită mai mult decât atât.

Chiar în clipa aceea se apropie de ele Puștiul Jona. Avea șaptesprezece ani, dar era prea scund și prea firav ca să poată roti securea sau ca să poată trage de-un fierăstrău. Își petrecea aproape tot timpul scriind și citind scrisori pentru cei care nu cunoșteau literele, adică pentru aproape toată lumea. Leesha, unul dintre puținii copii în stare să citească, se ducea adesea la el ca să-mprumute cărți din colecția Veghetorului Michel.

— Am un mesaj de la Bruna, îi spuse el. Vrea să…

Amuți când se pomeni tras înapoi dintr-o smucitură. Era cu doi ani mai mare decât Gared, dar acesta îl răsuci ca pe-o păpușă de cârpă, înșfăcându-l de haine și trăgându-l atât de aproape, încât li se atingeau nasurile.

— Ți-am mai zis să nu mai vorbești cu fete care nu ți-s promise, mârâi Gared.

— Nu vorbeam! protestă Jona, dând din picioare la doi centimetri deasupra pământului. Doar…

— Gared! se răsti Leesha. Lasă-l imediat jos!

Băiatul o privi, apoi se uită din nou la Jona. Ochii i se îndreptară pentru o clipă către prietenii săi, apoi către Leesha. Îi dădu drumul lui Jona, care se izbi de pământ. Se grăbi să se ridice și să plece. Brianne și Saira chicotiră, dar Leesha le amuți cu o privire aspră înainte de a se întoarce spre Gared.

— Ce Miezului e cu tine? întrebă ea.

Gared își lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău, spuse. Doar că… ei, io n-am izbutit să schimb nicio vorbă cu tine azi, și cre' că mi-am ieșit din fire când te-am văzut vorbind cu el.

Leesha îl mângâie pe obraz.

— Oh, Gared, n-ai de ce să fii gelos. În afară de tine, pentru mine nu există nimeni.

— Serios? întrebă el.

— O să-i ceri scuze lui Jona? întrebă ea.

— Da, făgădui Gared.

— Atunci da, serios, zise ea. Acum du-te-napoi la masă. Vin și eu într-o clipă.

Îl sărută, și lui Gared i se despică fața într-un zâmbet larg înainte de a pleca în fugă.

— Cred că e ca și cum ai dresa un urs, cugetă Brianne.

— Unul care tocmai s-a așezat într-un strat de trandafiri, zise Saira.

— Lăsați-l în pace, le ceru Leesha. N-a avut niciun gând rău. E doar prea puternic pentru ca asta să fie bine pentru el, și e puțin cam…

— Din topor? sugeră Brianne.

— Încet la minte? adăugă Saira.

— Greu de cap? propuse Mairy.

Leesha le plesni, și toate izbucniră în râs.

•

Gared stătea, protector, alături de Leesha, după ce el și Steave veniseră să se așeze lângă familia ei. Fata tânjea să se simtă cuprinsă în brațele lui, dar nu se cuvenea, chiar și așa promiși unul altuia cum erau, înainte de a ajunge ea la maturitate și de a le anunța Veghetorul logodna. Chiar și după aceea, trebuiau să se limiteze, până în noaptea nunții, la atingeri și sărutări caste.

Cu toate acestea, Leesha și Gared se sărutau când erau singuri, dar, indiferent ce-ar fi crezut Brianne, ea avea grijă să nu meargă mai departe. Voia să respecte tradiția, pentru ca noaptea nunții lor să fie ceva deosebit, de care să-și aducă aminte până la sfârșitul zilelor.

Și, firește, mai era și Klarissa, căreia îi plăcuse să danseze și să flirteze. Ea le învățase pe Leesha și pe prietenele ei dansuri vioaie și le împletise flori în păr. Extraordinar de frumoasă, Klarissa avusese foarte mulți pețitori.

Băiatul ei trebuia să aibă acum vreo trei ani, dar niciun bărbat din Văiuga Tăietorului de Lemne încă nu-l recunoscuse drept fiul său. Aproape toată lumea își imagina că era vorba de un bărbat însurat și, în toate lunile în care-i crescuse pântecul, Veghetorul Michel nu ținuse nicio predică în care să nu aducă aminte că păcatul ei, precum și alte altora de felul ei, păstra puterea Năpastei Ziditorului.

— Demonii de-afară sunt ecoul demonilor dinăuntru, spunea el.

Klarissa fusese foarte iubită, dar, după asta, satul își schimbase rapid părerea despre ea. Femeile o ocoleau, vorbind în șoaptă în urma ei după ce se îndepărta, iar bărbații se temeau să-i întâlnească privirea când erau nevestele lor prin preajmă, iar când nu erau, făceau comentarii obscene.

La scurt timp după ce-și înțărcase băiatul, plecase cu un Mesager care mergea spre Fortul Rizon și nu se mai întorsese niciodată. Leesha îi simțea lipsa.

— Mă-ntreb ce-o fi vrut Bruna când l-a trimis pe Jona, spuse ea.

— Îl urăsc pe pipernicitu' ăla, mârâi Gared. De câte ori se uită la tine, îmi dau seama că-și imaginează că-i ești nevastă.

— Și ce-ți pasă ție, întrebă Leesha, dacă nu e decât imaginație?

— Nu vreau să te-mpart cu alții, nici măcar în visele lor, răspunse Gared, punându-și, sub masă, mâna uriașă peste a ei.

Leesha oftă și se sprijini de el. Bruna putea s-aștepte.

Chiar în clipa aceea, Smitt se ridică, nesigur pe picioare din cauza berii, și bătu cu halba în masă.

— Toată lumea! Atenție, vă rog!

Soția lui, Stefny, îl ajută să se urce pe banchetă, sprijinindu-l când se clătina. Mulțimea amuți, și el își drese glasul. Poate că nu-i plăcea să dea porunci, dar era încântat atunci când i se ivea ocazia să țină un discurs.

— Cele mai cumplite vremuri sunt acelea care scot la lumină tot ce e mai bun în noi, începu el. Iar asemenea vremuri îi arată Ziditorului temeritatea noastră. Îi arată că ne-am întors pe calea cea dreaptă și că merită să trimită Izbăvitorul și să pună capăt Năpastei. Îi arată că răul din noapte nu poate distruge spiritul familiei.

Pentru că asta este Văiuga Tăietorului de Lemne, continuă el. O familie. Oh, ne certăm, ne luăm la bătaie și suntem părtinitori, dar, când vin miezingii, vedem în legăturile de familie ițele unui război de țesut, care ne țin pe toți laolaltă. Indiferent ce neînțelegeri am avea, le dăm pe toate la o parte.

În timpul nopții, patru case și-au pierdut glifele, le spuse celorlalți, lăsând douăzeci de oameni la mila demonilor, care lipsește cu desăvârșire. Dar, mulțumită eroismului dovedit sub cerul nopții, n-au fost luați decât șapte.

— Niklas! strigă apoi, arătând către un bărbat cu părul de culoarea nisipului, așezat de cealaltă parte a mesei. S-a repezit într-o casă cuprinsă de flăcări și și-a scos mama afară!

Jow! Arătă către un alt bărbat, care tresări auzindu-și numele. Acum nici două zile, el și Dav stăteau în fața mea, certându-se cu atâta înverșunare încât au ajuns să se lovească. Însă azi-noapte, Jow a lovit cu securea un demon al lemnului, un *demon al lemnului*, ca să-l țină pe loc în vreme ce Dav și ai săi treceau la adăpostul glifelor lui!

Cu trupul lui stăpânit de beție, împrumutând agilitate de la propria sa înflăcărare, Smitt sări pe masă. Și se plimbă de-a lungul ei, strigând oamenii pe nume și spunând ce făcuse fiecare cu o noapte în urmă.

— Am avut eroi și-n timpul zilei, adăugă apoi. Gared și Steave! strigă, arătând către cei doi. Și-au lăsat casa să ardă ca s-arunce apă peste cele care-aveau mai multe șanse să fie stinse! Datorită lor și altora, n-au ars decât opt case când, altminteri, până seara s-ar fi făcut scrum tot satul!

Smitt se răsuci și, pe neașteptate, se uită drept la Leesha. Degetul lui întins o izbi ca un pumn.

— Leesha! strigă. N-are decât treisprezece ani, dar a salvat viața Culegătoarei Bruna! În pieptul fiecărui om din Văiuga Tăietorului de Lemne bate o inimă de erou! continuă el, rotindu-și brațul într-un gest care-i includea pe toți. Miezingii ne pun la încercare, dar nenorocirile ne călesc și, asemenea oțelului milnez, Văiuga Tăietorului de Lemne nu se frânge!

Mulțimea își urlă aprobarea. Cei care pierduseră pe cineva drag strigau cel mai tare, cu obrajii umezi de lacrimi.

Smitt rămase în picioare în mijlocul larmei, sorbindu-i forța. După o vreme, bătu din palme, și sătenii tăcură.

— Veghetorul Michel, spuse arătându-l, a deschis Casa Sfântă pentru răniți, iar Stefny și Darsy s-au oferit să-și petreacă noaptea îngrijindu-i. Michel le oferă glifele Ziditorului și tuturor acelora care n-au unde să se adăpostească. Își înalță pumnul. Dar stanele tari nu sunt locul pe care-ar trebui să-și odihnească capetele eroii! Nu și când se află în mijlocul familiei. Taverna mea poate găzdui confortabil zece oameni și, dacă va fi nevoie, chiar mai mulți. Cine altcineva dintre noi vrea să-și împartă glifele și paturile cu eroii?

Toată lumea strigă din nou, și pe chipul lui Smitt se așternu un zâmbet larg. Bătu din nou din palme.

— Ziditorul vă surâde tuturor, spuse, dar s-a făcut târziu. O să hotărăsc eu…

Elona se ridică în picioare. Băuse și ea câteva halbe și cuvintele nu-i erau prea clare.

— Eu și Erny o să-i luăm pe Gared și pe Steave, spuse, făcându-și bărbatul să-i arunce o privire tăioasă. Avem loc berechet, iar Gared și Leesha își sunt promiși, așa că, de fapt, suntem deja rude.

— E foarte generos din partea ta, Elona, zise Smitt, neizbutind să-și ascundă surprinderea.

Ea dădea rareori dovadă de altruism, și chiar și atunci exista un preț ascuns.

— Sunteți siguri că se cade? întrebă Stefny, cu glas sonor, și ochii tuturor se întoarseră spre ea.

Când n-avea treabă în taverna bărbatului ei, Stefny făcea muncă voluntară în Casa Sfântă, sau studia Canonul. O ura pe Elona – un punct în favoarea ei în mintea lui Leesha – dar tot ea fusese și prima care se-ntorsese împotriva Klarissei când starea fetei devenise vizibilă.

— Doi copii promiși sub același acoperiș? continuă ea, dar privirea îi zvâcni către Steave, nu către Gared. Cine știe ce fapte indecente s-ar putea petrece? Poate c-ar fi mai bine să-i adăpostiți pe alții, iar Gared și Steave să rămână în tavernă.

Ochii Elonei se îngustară.

— Stefny, cred că trei părinți sunt de-ajuns ca să supravegheze doi copii, spuse cu răceală. Se-ntoarse spre Gared și-l strânse de umerii lați. Viitorul meu ginere a muncit azi cât cinci bărbați. Iar Steave, adăugă ea, întinzând brațul ca să-l împungă, cu un gest de bețiv, în pieptul voinic, a muncit cât zece.

Se întoarse din nou către Leesha, dar se împletici puțin. Râzând, Steave o prinse de talie înainte de a cădea. Pe mijlocul ei subțire, mâna lui părea imensă.

— Până şi fiica mea, continuă ea, înghiţind cuvântul „neisprăvită”, pe care Leesha îl auzi oricum, a săvârşit azi fapte măreţe. Nu-i las pe eroii mei să doarmă-n casa altcuiva.

Stefny se încruntă, dar ceilalţi săteni considerară discuţia încheiată şi începură să-şi ofere propriile case celor care aveau nevoie de adăpost.

Elona se-mpletici din nou, căzându-i lui Steave-n poală cu un hohot de râs.

— Poţi să dormi în camera lui Leesha, îi spuse ea. E chiar lângă a mea.

Rosti ultimele cuvinte coborându-şi vocea, dar era beată şi-o auzi toată lumea. Gared roşi, Steave râse, iar Erny îşi lăsă capul în jos. Leesha simţi un val de milă pentru tatăl ei.

— Aş vrea s-o fi luat pe ea miezingii azi-noapte, murmură.

Tatăl său îşi înălţă fruntea şi o privi.

— Să nu mai spui niciodată asta. Despre nimeni.

O fixă cu asprime, până când Leesha dădu din cap.

— În plus, adăugă el, cu tristeţe, probabil că n-ar fi făcut altceva decât să ne-o dea înapoi.

•

Toate aranjamentele se încheiaseră şi lumea se pregătea să plece când se auzi un murmur şi mulţimea se despică. Prin golul creat înaintă, fără vlagă, baba Bruna.

Puştiul Jona o sprijinea, ţinând-o de un braţ. Leesha sări de pe scaun, ca s-o prindă pe celălalt.

— Bruna, n-ar trebui să fii în picioare, o mustră ea. Ar trebui să te-odihneşti!

— Vina e a ta, fetico, se răsti Bruna. Unii sunt mai bolnavi decât mine, şi am nevoie de ierburi din coliba mea ca să-i îngrijesc. Dacă garda ta de corp, aruncă ea o privire aspră către Gared, care se retrase speriat, l-ar fi lăsat pe Jona să-ţi aducă mesajul meu, te-aş fi trimis acolo cu o listă. Dar acum e târziu, şi va trebui să merg cu tine. Poţi rămâne în spatele glifelor mele în noaptea asta, şi-o să te-ntorci acasă dimineaţă.

— De ce eu? întrebă Leesha.

— Pentru că niciuna dintre celelalte fete fără minte din satul ăsta nu ştie să citească, strigă Bruna cu glas subţire. Mi-ar amesteca etichetele de pe sticluţe mai rău decât vaca de Darsy!

— Jona ştie să citească, zise Leesha.

— M-am oferit să merg eu, începu acolitul, dar Bruna îl pocni cu toiagul peste picior, făcându-l să-şi întrerupă vorbele cu un scâncet.

— Adunatul ierburilor e treabă de femeie, fetico, răspunse bătrâna. Bărbaţii Sfinţi nu sunt acolo decât ca să se roage în timp ce le culegem.

— Păi… începu Leesha uitându-se la părinții ei în așteptarea unor cuvinte salvatoare.

— Cred că e o idee excelentă, zise Elona, izbutind în sfârșit să se ridice din poala lui Steave. O împinse pe Leesha înainte. Fiica mea e încântată să te-ajute, adăugă cu un zâmbet larg

— Poate tre' să meargă și Gared? sugeră Steave, îmboldindu-și fiul de cu piciorul.

— O să ai nevoie de un spate puternic ca să-ți care ierburile și poțiunile mâine dimineață, încuviință Elona, trăgând de Gared ca să se ridice.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi se uită urât la Elona, apoi la Steave, dar în final dădu din cap încuviințând.

•

Străbătură drumul până la coliba Brunei foarte încet, în ritmul mersului târșit impus de bătrână. Ajunseră chiar înainte de apusul soarelui.

— Verifică glifele, băiete, îi ceru ea lui Gared.

În timp ce el se supuse, Leesha o duse pe ea înăuntru, unde o așeză pe un scaun căptușit cu perne și o înveli c-o plapumă. Bruna răsufla greu, și Leesha se temu că putea reîncepe să tușească din clipă-n clipă. Umplu cazanul și puse lemne și iască pe vatră, căutând din ochi cremenea și amnarul.

— Cutia de pe poliţa de deasupra focului, zise Bruna, și Leesha văzu o cutie mică, de lemn.

O deschise, dar înăuntru nu era nici cremene, nici amnar, ci doar niște beţișoare de lemn cu un soi de argilă la capete. Luă două și-ncercă să le frece unul de altul.

— Nu așa, fetico! se răsti Bruna. N-ai mai văzut niciodată un beţișor cu flacără?

Leesha clătină din cap.

— Tata ține câteva în atelier, unde amestecă el chimicale, dar eu n-am voie să intru acolo.

Bătrâna oftă și-i făcu semn să se apropie. Luă unul dintre beţe și-l sprijini de unghia noduroasă și uscată a degetului ei mare. Apoi îi dădu un bobârnac, și capătul beţișorului izbucni în flăcări. Fata făcu ochii mari.

— Culegătoarele de Ierburi nu se mulţumesc doar s-adune buruieni, fetico, spune Bruna, atingând flacăra de o lumânare cu vârful ascuţit.

Aprinse o lampă, apoi îi întinse Leeshei lumânarea. Înălță lampa, scăldând în lumina ei pâlpâitoare un raft prăfuit, plin cu cărți.

— Dulce zi! exclamă Leesha. Ai mai multe cărți decât Veghetorul Michel!

— Astea nu sunt povești neghioabe, cenzurate de Bărbații Sfinți, fetico. Culegătoarele păstrează o parte dintre cunoștințele lumii vechi, din vremuri cu mult dinaintea Întoarcerii, când au ars demonii marile biblioteci.

— Știință? întrebă Leesha. Nu e asta sfidarea care-a adus Năpasta?

— Vorbești ca Michel, zise Bruna. Dac-aș fi știut că băiatul ăsta o s-ajungă atât de-nfumurat, l-aș fi lăsat între picioarele mamei lui. Știința și magia au fost cele care-au pus, în aceeași măsură, demonii pe fugă prima oară. Legendele vorbesc despre Marile Culegătoare de Ierburi care lecuiau răni mortale și amestecau plante și minerale care-au ucis demoni cu zecile, prin foc și otravă.

Leesha era pe punctul să mai întrebe ceva când se întoarse Gared. Bruna îi făcu semn să se ducă la vatră, iar ea aprinse focul și puse cazanul la fiert. Apa începu în curând să clocotească și bătrâna se căută în numeroasele buzunare ale veșmântului, de unde scoase amestecul ei special de ierburi pentru propria-i cană și ceai pentru cănile celor doi tineri. Mâinile i se mișcau cu iuțeală, dar Leesha observă totuși că bătrâna mai aruncă și altceva în cana lui Gared.

Ea turnă apa, și băură într-o tăcere stânjenitoare. Băiatul își sorbi repede porția și începu în curând să se frece la ochi. O clipă mai târziu, se prăbuși și adormi buștean.

— I-ai pus ceva în ceai, o acuză Leesha pe bătrână.

Aceasta chicoti.

— Rășină de cânepă și polen de duranta, răspunse. Fiecare în parte are o mulțime de întrebuințări, dar, când le-amesteci, cât prinzi între două degete e de-ajuns ca s-adormi un taur.

— Dar de ce? întrebă Leesha.

Bruna zâmbi, dar zâmbetul ei era înfricoșător.

— Să zicem că așa vă supraveghez eu, spuse. Fie că-și sunt promiși sau nu, nu poți avea încredere într-un băiat de cincisprezece veri lăsat singur, noaptea, cu o fată tânără.

— Atunci de ce l-ai lăsat să vină cu noi?

Bruna clătină din cap.

— I-am spus tatălui tău să nu se-nsoare cu scorpia aia, dar ea și-a legănat ugerele sub nasul lui și l-a amețit, oftă ea. Beți cum sunt, Steave și mama ta o vor face în noaptea asta, indiferent cine-ar fi în casă. Dar asta nu-nseamnă că Gared ar trebui s-audă. Băieții sunt și-așa destul de răi la vârsta lui.

Leesha făcu ochii mari.

— Mama n-ar face nicidecum…

— Ai grijă cum termini fraza, fetico, o întrerupse Bruna. Ziditorul nu poate suferi mincinoșii.

Leesha se dezumflă. O cunoștea bine pe Elona.

— Însă Gared nu e așa, zise.

Bruna pufni.

— O să mai vorbim despre asta după ce-o să moşeşti un sat întreg.

— Dacă aş fi înflorit deja, n-ar avea importanţă, spuse Leesha. Atunci eu şi Gared ne-am putea căsători şi aş putea să fac pentru el ceea ce face o nevastă.

— Abia aştepţi, nu? rânji bătrâna cu un aer obscen. Recunosc că nu e o treabă întristătoare. Bărbaţii au mai multe întrebuinţări, nu-s buni doar să mânuiască securea şi să care lucruri grele.

— De ce durează atât de mult? întrebă Leesha. Saira şi Mairy şi-au înroşit aşternuturile încă din a douăsprezecea lor vară, iar pentru mine asta va fi a treisprezecea! Ce-ar putea să fie rău?

— Nimic nu e rău, răspunse Bruna. Fiecare fată sângerează la timpul potrivit pentru ea. Tu ai mai putea avea de aşteptat un an sau chiar mai mult.

— Un an! exclamă Leesha.

— Nu te grăbi atât de tare să-ţi laşi copilăria în urmă, fetico. Când o să se termine, o să descoperi că-ţi lipseşte. Pe lume sunt mai multe decât culcatul sub un bărbat şi naşterea copiilor lui.

— Dar ce altceva s-ar putea compara cu ele?

Bruna arătă către raft.

— Alege o carte, spuse. Orice carte. Adu-o încoace, şi-o să-ţi arăt ce-ţi mai poate oferi lumea.

5.

Casa prea plină

319 DÎ

Leesha se trezi cu o tresărire când cântă cocoşul bătrân al Brunei anunţând zorile. Se frecă la ochi şi simţi pe obraz urma cărţii. Gared şi tămăduitoarea încă mai dormeau. Culegătoarea de Ierburi adormise devreme, dar Leesha continuase să citească până târziu, deşi era obosită. Îşi închipuise că o Culegătoare de Ierburi nu făcea altceva decât să repare oasele rupte şi s-aducă pe lume copii, însă era vorba de mult mai multe. Tămăduitoarele studiau întreaga natură, descoperind moduri în care să combine numeroasele daruri ale Ziditorului, spre folosul copiilor Lui.

Leesha desprinse panglica de care se folosea ca să-şi lege la spate părul negru şi o întinse de-a lungul paginii, apoi închise cartea cu acelaşi respect cu care-nchidea Canonul. Se ridică şi se întinse, puse lemne pe foc şi răscoli

tăciunii ca să le-aprindă. Aşeză cazanul deasupra, apoi se duse să-l zgâlţâie pe Gared.

— Trezeşte-te, trântorule, spuse, fără să ridice glasul.

Băiatul nu-i răspunse decât cu un geamăt. Indiferent ce-i dăduse Bruna, efectul fusese puternic. Îl zgâlţâi mai tare, şi el o plesni, cu ochii încă închişi.

— Trezeşte-te, sau nu primeşti micul dejun, râse ea, lovindu-l cu piciorul.

Gared gemu din nou, şi ochii i se întredeschiseră. Când Leesha îşi retrase piciorul după ce-l înghiontise a doua oară, întinse mâna şi i-l înşfăcă, trăgând-o peste el cu un scâncet.

Se rostogoli deasupra ei, o cuprinse cu braţele lui voinice, şi Leesha chicoti sub sărutările lui.

— Încetează, îi ceru, plesnindu-l fără tragere de inimă, o s-o trezeşti pe Bruna.

— Şi ce dacă? întrebă el. Cotoroanţa bătrână are-o sută de ani şi e oarbă ca un liliac.

— Auzul cotoroanţei e încă ascuţit, zise Bruna, întredeschizând unul dintre ochii ei de un alb lăptos.

Gared ţipă şi se ridică de parcă i-ar fi crescut aripi, îndepărtându-se atât de Leesha, cât şi de Bruna.

— Ai grijă ce faci cu mâinile cât eşti în casa mea, băiete, sau pun la fiert o poţiune care-o să-ţi lase bărbăţia fără vlagă un an încheiat, zise bătrâna.

Leesha văzu culoarea pierind din obrajii lui Gared şi-şi muşcă buza ca să nu râdă. Dintr-un anumit motiv, Bruna n-o mai speria, dar îi plăcea s-o vadă intimidându-i pe ceilalţi.

— Ne-am înţeles? întrebă Bruna.

— Da, răspunse imediat Gared.

— Bun, zise bătrâna. Acum pune-ţi umerii ăia voinici la muncă şi sparge nişte lemne pentru foc.

Gared ajunse în prag înainte de a-şi termina ea spusele. Leesha izbucni în râs când se trânti uşa.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa? întrebă Bruna.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva făcându-l pe Gared să se mişte atât de repede, răspunse Leesha.

— Vino mai aproape, să te pot vedea, îi ceru Bruna. Şi, după ce fata se supuse, continuă: Să fii vindecătoarea satului înseamnă mai mult decât să fierbi nişte licori. O doză zdravănă de frică e bună pentru cel mai voinic băiat din împrejurimi. Îl poate îndemna să se gândească de două ori înainte de a vătăma pe cineva.

— Gared n-ar face niciodată vreun rău cuiva.

— Aşa o fi, zise Bruna, fără să pară câtuşi de puţin convinsă.

— Chiar ai putea face o poţiune care să ia bărbăţia cuiva? întrebă Leesha.

Bătrâna chicoti.

— Nu pentru un an. Oricum, nu cu o singură doză. Dar pentru câteva zile, sau pentru o săptămână? La fel de uşor cum i-am pus buruienile din ceai.

Leesha căzu pe gânduri.

— Ce e, fetico? întrebă Bruna. Te temi că băiatul tău o să-ţi ia fecioria înainte de nuntă?

— Mă gândesc mai degrabă la Steave.

Bruna dădu din cap.

— Şi bine faci, dar ai grijă, o sfătui bătrâna. Mama ta cunoaşte şmecheria. Când era tânără, venea des pe la mine, căci avea nevoie de şiretlicurile Culegătoarei ca să-şi împiedice scurgerea de sânge şi astfel să nu rămână grea când se distra. Atunci n-am văzut-o drept ceea ce este şi mărturisesc cu amărăciune c-am învăţat-o mai multe decât ar fi trebuit.

— Mama nu era fecioară când a trecut-o tata peste glifele lui? întrebă Leesha şocată.

Bătrâna pufni.

— S-a tăvălit cu jumătate din sat înainte de a-i pune Steave pe fugă pe ceilalţi.

Fetei îi căzu falca.

— Mama a condamnat-o pe Klarissa când a rămas grea, spuse.

Bruna scuipă pe podea.

— Toată lumea s-a-ntors împotriva sărmanei fete. Nişte ipocriţi, cu toţii! Smitt vorbeşte despre familie, dar n-a mişcat un deget când nevastă-sa a condus tot satul ca s-o hăituiască pe fata aia ca o hoardă de demoni ai focului. Jumătate dintre femeile care-o arătau cu degetul, zbierând „Păcat!", se făceau vinovate de aceeaşi faptă, numai că fuseseră suficient de norocoase ca să se mărite repede, sau destul de isteţe ca să se protejeze.

— Să se protejeze? întrebă Leesha.

Bruna clătină din cap.

— Elona e atât de nerăbdătoare să aibă un nepot, încât te-a ţinut în întuneric în toate privinţele, nu-i aşa? Spune-mi, fetico, cum se fac copiii?

Leesha roşi.

— Bărbatul, adică soţul… El…

— Zi-o pe şleau, fetico, se răsti Bruna. Sunt prea bătrână ca s-aştept să-ţi piară roşeaţa din obraji.

— Îşi răspândeşte sămânţa în tine, continuă Leesha, îmbujorându-se şi mai tare.

Bruna râse pe înfundate.

— Poți s-oblojești arsuri și răni făcute de demoni, dar roșești când spui cum se naște viața?

Fata deschise gura, gata să răspundă, însă bătrâna i-o luă înainte.

— Fă-ți iubitul să-și reverse sămânța deasupra pântecului tău, și te poți culca alături de el cu inima împăcată. Dar nu poți avea încredere în băieți când e vorba să se retragă din tine la timp, după cum a aflat Klarissa. Cele istețe vin la mine după ceai.

— Ceai? întrebă Leesha, dând importanță fiecărui cuvânt.

— Din frunze de rodiu, din care extragi doza potrivită și o amesteci cu alte ierburi, iese un ceai care-mpiedică sămânța bărbatului să prindă rădăcină.

— Dar Veghetorul Michel spune că…, începu Leesha.

— Scutește-mă de recitările din Canon, o întrerupse Bruna. E o carte scrisă de bărbați, care nu s-au gândit niciodată la greutățile femeilor.

Gura fetei se închise cu zgomot.

— Mama ta mă vizita adesea, zise Bruna, punea întrebări, mă ajuta la treburile din colibă, îmi pisa ierburi. Mă gândisem să mi-o fac ucenică, dar ea nu voia decât secretul ceaiului. Odată ce i-am spus cum se face, a plecat și nu s-a mai întors.

— Se potrivește cu firea ei, zise Leesha.

— Ceaiul de rodiu e aproape inofensiv în doze mici, continuă bătrâna, dar Steave e un desfrânat, iar mama ta a băut prea mult. Cei doi trebuie să-și fi plesnit burțile una de alta de o mie de ori înainte de-a începe negoțul tatălui tău să prospere și ochii ei să fie atrași de punga lui. Până atunci, pântecul mamei tale s-a secătuit.

Leesha o privi curioasă.

— După ce s-a măritat cu tatăl tău, Elona s-a străduit doi ani, zadarnic, s-aducă pe lume un copil, povesti Bruna. Steave s-a-nsurat cu o fată tânără, care-a rămas grea peste noapte, și asta a sporit disperarea mamei tale. În cele din urmă, a venit la mine și m-a implorat s-o ajut.

Leesha se aplecă spre bătrână, știind că existența ei atârnase de ceea ce avea să-i istorisească în continuare.

— Ceaiul de rodiu trebuie băut în doze mici, repetă Bruna, și, o dată pe lună, e bine să nu-l mai bei și să lași sângele să ți se scurgă. Dacă n-o faci, e posibil s-ajungi stearpă. Am prevenit-o pe Elona, dar era roaba poftelor trupului, și nu m-a ascultat. Luni de-a rândul i-am dat ierburi și i-am controlat scurgerea de sânge, plus alte ierburi pe care i le-am pregătit ca să le strecoare-n mâncarea tatălui tău. În cele din urmă, a prins rod.

— Rodul am fost eu, zise Leesha. Pe mine m-a zămislit.

Bruna dădu din cap.

— M-am temut pentru tine, fetico. Mitra mamei tale era șubredă, și amândouă știam că aceea era singura ei șansă. Venea în fiecare zi la mine, ca să văd în ce stare e fiul ei.

— Fiul? se miră Leesha.

— Am prevenit-o că se putea să nu fie băiat, dar Elona era încăpățânată. „Ziditorul nu poate fi atât de crud", spunea, uitând că același Ziditor i-a făcut pe miezingi.

— Așadar, eu nu sunt decât o glumă plină de cruzime a Ziditorului? întrebă Leesha.

Bruna o prinse de bărbie cu degetele ei osoase și o aduse mai aproape. În timp ce asculta vorbele babei, fata îi văzu peri cărunți, lungi, ca niște mustăți de pisică, de pe buzele zbârcite.

— Suntem ceea ce alegem să fim, fetico. Lasă-i pe alții să-ți hotărască valoarea, și ești deja pierdută, fiindcă nimeni nu vrea să-i știe pe alții mai valoroși decât e el însuși. Elona nu se poate învinui decât pe sine pentru alegerile ei greșite, dar e prea înfumurată ca s-o recunoască. E mai simplu să-și verse oful pe tine și pe bietul Erny.

— Aș vrea să fi fost arătată cu degetul și să fi fugit din sat, zise Leesha.

— Ai da de gol o altă femeie numai de ciudă?

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Leesha, nu-i o rușine că o femeie vrea un bărbat între picioarele ei, o lămuri Bruna. Iar o Culegătoare de Ierburi nu poate judeca oamenii pentru că fac ceea ce le-a menit natura să facă atâta vreme cât sunt tineri și fără obligații. Pe cei care-și încalcă jurămintele nu pot să-i suport. Odată ce le rostești, fetico, e bine să-ți pui în gând să le respecți.

Leesha dădu din cap.

Gared se reîntoarse chiar în clipa aceea.

— Darsy a venit să te ducă în sat, o anunță el pe Bruna.

— Jur c-am izgonit-o pe scroafa aia cu minte slabă, bodogăni bătrâna.

— Consiliul satului s-a adunat ieri și m-a repus în slujba ta, zise Darsy, împingându-se în colibă.

Nu era la fel de înaltă ca Gared, dar nu-i lipsea mult, și-l întrecea în greutate.

— Vina e numai a ta. Nimeni altcineva n-a vrut să primească slujba asta.

— N-au dreptul să facă așa ceva! se răți bătrâna.

— O, ba da, zise Darsy. Nici mie nu-mi place mai mult decât ție, dar ai putea să te cureți în orice clipă, și satul are nevoie de cineva care să lecuiască bolnavii.

— Le-am supraviețuit unora mai buni decât tine, rânji cu dispreț Bruna. Eu aleg pe cine-nvăț.

— Ei bine, pân-atunci rămân aici, zise Darsy, uitându-se la Leesha şi dezgolindu-şi dinţii.

— Dacă-i aşa, fă ceva cu folos, pune terciul de ovăz la fiert, zise bătrâna. Gared e un băiat în creştere şi trebuie să-şi păstreze puterile.

Darsy se încruntă, dar îşi suflecă mânecile şi se-ndreptă totuşi spre cazanul cu apă în clocot.

— Când ajung în sat, eu şi Smitt o s-avem o mică discuţie, bombăni Bruna.

— Darsy e chiar atât de rea? întrebă Leesha.

Ochii umezi ai bătrânei se-ntoarseră către Gared.

— Ştiu că eşti mai voinic decât un bou, băiete, dar îmi imaginez c-afară au mai rămas câteva stive de lemne de spart.

Băiatul n-avu nevoie să i se spună de două ori. Ieşi pe uşă cât ai clipi şi-l auziră punându-şi securea din nou la treabă.

— Darsy e destul de folositoare la treburile din curte, recunoscu Bruna. Sparge lemne aproape la fel de repede ca iubitul tău, şi terciul ei de ovăz n-are cusur. Dar mâinile alea cărnoase sunt prea stângace ca să vindece şi are prea puţin talent când e vorba de arta unei Culegătoare. O să fie o moaşă acceptabilă – orice prost poate să tragă un copil din maică-sa – şi la reparatul oaselor frânte e mai bună decât nimic, dar munca de mare finețe o depăşeşte. Plâng când mă gândesc la satul ăsta cu ea drept Culegătoare de Ierburi.

•

— N-o să-i fii cine ştie ce nevastă lui Gared dacă nu eşti în stare să pregăteşti nici măcar o cină simplă! strigă Elona.

Leesha se încruntă. Din câte ştia, de când făcea umbră pământului, mama ei nu pregătise niciodată vreo masă. Trecuseră mai multe zile de când nu mai avusese timp să doarmă ca lumea, dar Ziditorul îi interzicea mamei ei să ridice vreun deget ca s-o ajute.

Îşi petrecuse ziua îngrijind bolnavi împreună cu Bruna şi cu Darsy. Căpătase repede deprinderile necesare, şi tămăduitoarea i-o tot dădea exemplu lui Darsy. Care nu se sinchisea.

Leesha ştia că Bruna voia s-o ia în ucenicie. Bătrâna nu insista, dar avusese grijă să-şi dezvăluie cu claritate intenţiile. Însă trebuia să se gândească şi la hârtia fabricată de tatăl ei. Lucra în atelier, o parte a casei lor aflată în legătură cu restul, încă de când era doar o fetiţă, scriind mesaje pentru săteni şi fabricând coli. Erny spunea că era talentată. Făcea borduri mai frumoase decât ale lui şi îi plăcea să-ntipărească petale de flori pe colile ei, pentru care doamnele din Lakton şi din Fortul Rizon plăteau mai mult decât bărbaţii lor pentru colile simple.

Erny spera să se retragă, lăsând-o pe Leesha să conducă atelierul şi pe Gared să facă pasta de lemn şi să ia asupra lui muncile grele. Dar fabricarea

hârtiei n-o interesase pe Leesha niciodată foarte mult. Se ocupa de asta numai ca să-şi poată petrece timpul cu tatăl ei şi ca să scape de limba tăioasă a mamei.

Acesteia îi plăceau banii pe care-i aducea, dar detesta atelierul, se plângea de mirosul de leşie al căzilor cu pulpă de lemn, precum şi de zgomotul măcinătoarei care toca lemnul. Atelierul era un refugiu, de care Leesha şi Erny se foloseau des ca să scape de Elona, şi un loc al râsetelor, aşa cum locuinţa lor propriu-zisă n-avea să fie niciodată.

Hohotul răsunător al lui Steave o făcu pe Leesha să-şi desprindă privirea de legumele pe care le pregătea pentru tocană. El era în camera comună, instalat pe fotoliul tatălui ei şi bând berea lui. Elona stătea pe braţul fotoliului, râzând şi aplecându-se spre Steave, cu mâna pe umărul lui.

Leesha îşi dori să fie un demon al focului, să poată arunca flăcări asupra lor. Nu se simţise niciodată fericită blocată în casă, alături de Elona, iar acum nu se putea gândi decât la poveştile Brunei.

Mama ei nu-i iubea tatăl şi probabil că nu-l iubise niciodată. Vedea în propria sa fiică o glumă crudă a Ziditorului. Şi nu fusese fecioară când o trecuse Erny peste glifele lui.

Dintr-un anumit motiv, asta o rănea cel mai tare. Bruna spunea că nu era niciun păcat dacă o femeie găsea plăcere la un bărbat, însă ipocrizia mamei ei o ustura oricum. Ca să-şi ascundă propriile fapte necugetate, fusese de partea celor care-o siliseră pe Klarissa să plece din sat.

— Eu n-o să fiu ca tine, jură ea.

Avea să-şi aştepte ziua nunţii aşa cum dorea Ziditorul, ca să devină femeie într-un pat nupţial cuviincios.

Elona scoase un ţipăt strident, drept răspuns la ceva spus de Steave, şi Leesha începu să-şi cânte sieşi, ca să nu-i mai audă. Avea voce bogată, limpede; Veghetorul Michel o ruga întotdeauna să cânte în timpul slujbelor.

— Leesha! strigă mama ei o clipă mai târziu. Termină cu trilurile. Abia dacă ne mai putem auzi gândurile!

— Nu s-ar părea că vă omorâţi gândindu-vă, murmură Leesha.

— Ce-a fost asta? întrebă Elona.

— Nimic! răspunse ea, pe cel mai nevinovat ton.

Mâncară imediat după apusul soarelui şi Leesha îl privi cu mândrie pe Gared în timp ce curăţa cu pâine făcută de ea al treilea castron de tocană gătită tot de ea.

— Nu e cine ştie ce bucătăreasă, Gared, se scuză Elona, dar, dacă te ţii de nas, reuşeşti să te saturi.

Steave, care tocmai înghiţea în clipa aceea, izbucni în râs şi îmbucătura îi ţâşni prin nări. Gared râse de tatăl lui, iar Elona smulse şervetul din poala lui

Erny ca să șteargă fața lui Steave. Leesha se întoarse spre tatăl ei, sperând s-o susțină, dar el se uita în castron. De când ieșise din atelier, nu scosese nicio vorbă.

Pentru Leesha era prea mult. Strânse masa și se retrase în camera sa, dar acolo nu se mai putea refugia. Uitase că mama ei îi dăduse camera lui Steave pe toată durata nedefinită a găzduirii lui și a lui Gared. Uriașul tăietor de lemne lăsase urme de noroi pe podeaua fără pată și pusese cizmele murdare pe cartea ei preferată, aflată lângă pat.

Scoase un strigăt și alergă să-și salveze comoara, dar nămolul de pe copertă nu se mai putea curăța. Așternuturile ei din lână rizonană pură erau mânjite de numai Ziditorul știa ce și duhoarea lor era un amestec respingător de sudoare cu iz de mosc și parfum scump, angierian, preferatul mamei ei.

Leesha simți un val de greață. Își strânse la piept cartea îndrăgită și fugi în atelierul tatălui său, unde plânse în timp ce se străduia zadarnic să scoată petele de pe copertă. Acolo o găsi Gared.

— Vasăzică aci ai fugit, spuse, apropiindu-se ca s-o cuprindă cu brațele lui voinice.

Leesha îl împinse, ștergându-și ochii și încercând să se liniștească.

— Aveam nevoie doar de-o clipă de singurătate.

Băiatul o prinse de braț.

— E din cauza glumei făcute de mama ta? întrebă el.

Leesha clătină din cap, încercând să-i întoarcă spatele, dar el o ținea strâns.

— Io n-am râs decât de tata. Tocana ta mi-a plăcut.

— Serios? se smiorcăi ea.

— Serios, îi garantă el, trăgând-o mai aproape și sărutând-o apăsat. Cu astfel de mâncare am putea hrăni o armată de fii, șopti el cu voce răgușită.

Leesha chicoti.

— S-ar putea să nu-mi fie prea ușor să-mping afară din mine o armată de Garezi mititei.

Băiatul o strânse mai tare și-și lipi buzele de urechea ei.

— În clipa asta, nu mă interesează decât să lași unul împins în tine.

Leesha gemu, dar îl respinse cu blândețe.

— O să ne cununăm destul de curând, îi spuse.

— Nici ieri nu e destul de curând, răspunse el, dar îi dădu drumul.

•

Leesha stătea încovrigată sub pături, în încăperea comună. Steave primise camera ei, iar Gared dormea în atelier, pe un pat îngust. Podeaua era rece noaptea și se simțea curentul din încăpere, iar covorul de lână era tare și aspru când îl aveai drept saltea. Tânjea după patul ei, cu toate că, în afară de

arderea aşternuturilor de lână, nimic nu putea şterge duhoarea păcatului lui Steave şi al mamei sale.

Nici măcar nu era sigură de ce se mai obosea Elona cu şiretlicuri. Oricum nu prostea pe nimeni. Ar fi putut la fel de bine să-l culce pe Erny în camera comună şi să-l ia pe Steave în patul ei.

Leesha abia aştepta să poată pleca împreună cu Gared.

Stătea întinsă, trează, ascultând demonii care puneau la încercare glifele şi se imagina conducând atelierul de fabricat hârtie împreună cu Gared, tatăl ei fiind retras din activitate, iar mama ei şi Steave jeliţi, fiindcă se prăpădiseră. Pântecul ei era rotunjit, plin, şi se ocupa de registre, în vreme ce Gared intra cu spatele încovoiat şi asudat după ce lucrase la măcinătoare. El o săruta, iar copiii alergau prin atelier.

Imaginea o încălzi, dar îşi aminti cuvintele Brunei şi se întrebă dacă pierdea ceva dedicându-şi viaţa copiilor şi fabricării hârtiei. Închise din nou ochii şi îşi imagină că era Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Tăietorului de Lemne şi toţi sătenii depindeau de ea ca să le trateze bolile, să le aducă pe lume pruncii şi să le vindece rănile. Era o imagine plină de forţă, dar în care îi era mai greu să încadreze copiii şi pe Gared. O Culegătoare de Ierburi trebuia să viziteze bolnavii, şi nu-l vedea pe Gared nici cărându-i ierburile şi instrumentele dintr-un loc în altul, nici stând cu un ochi pe copii în timp ce muncea ea.

Bruna reuşise, nu conta cu câte zeci de ani în urmă, se măritase, crescuse copii, şi totuşi îngrijise şi oamenii, dar Leesha nu înţelegea cum. Trebuia s-o întrebe pe bătrână.

Auzi un pocnet şi, când îşi ridică privirea, îl văzu pe Gared ieşind tiptil din atelier. Se prefăcu adormită până când ajunse el mai aproape, apoi se răsuci brusc.

— Ce cauţi aici? şopti.

Băiatul tresări şi-şi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un strigăt. Leesha îşi muşcă buza ca să nu izbucnească într-un râs zgomotos.

— Am venit la privată, şopti Gared, apropiindu-se şi îngenunchind lângă ea.

— E o privată şi-n atelier, îi aminti Leesha.

— Atunci am venit pentru un sărut de noapte bună, zise el, aplecându-se cu buzele ţuguiate.

— Ai primit trei când ne-am dus la culcare, răspunse ea, şi îl lovi în joacă, prefăcându-se că voia să-l îndepărteze.

— E atât de rău dacă mai vreau unul? întrebă Gared.

— Cred că nu, zise Leesha, punându-i mâinile pe umeri.

Ceva mai târziu, se auzi pocnetul unei alte uși. Gared încremeni, căutând un loc unde să se-ascundă. Leesha îi arătă unul dintre scaune. Băiatul era mult prea mare, n-avea cum să-l acopere în întregime, dar, fără nicio altă lumină decât strălucirea portocalie a focului din cămin, ar fi putut fi suficient.

O clipă mai târziu, speranța i se spulberă la apariția unei lumini palide. Fasciculul mătură încăperea după ce Leesha abia avusese timp să se-ntindă din nou și să închidă ochii.

Pe sub pleoapele ușor întredeschise, își zări mama cercetând locul din priviri. Felinarul pe care-l ținea în mână era într-o foarte mare măsură acoperit, așa că arunca umbre prelungi, oferindu-i lui Gared suficient loc în care să se-ascundă dacă ea nu se uita cu prea multă atenție.

N-aveau de ce să-și facă griji. După ce se convinse că fiica ei dormea, Elona deschise ușa camerei lui Steave și dispăru înăuntru.

Leesha se uită în urma ei multă vreme. Faptul că mama ei își înșela soțul nu era o mare revelație, dar, până în clipa aceea, Leesha își permisese luxul de a se-ndoi că era atât de dornică să-și încalce legămintele.

Simți mâna lui Gared pe umăr.

— Leesha, îmi pare rău, spuse băiatul, și ea își îngropă fața la pieptul lui și plânse.

El o strânse cu putere, înăbușindu-i suspinele și legănând-o. Un demon urlă undeva, în depărtare, și Leesha își dori să urle într-un glas cu el. Se stăpâni, cu vaga speranță că tatăl ei dormea, neavând habar de gemetele Elonei, dar așa ceva părea puțin probabil, dacă ea nu-i dăduse cumva vreunul dintre ceaiurile adormitoare ale Brunei.

— O să te duc departe de toate astea, spuse Gared. N-o să pierdem timpu' făcând planuri, și-o s-avem o casă a noastră înainte de ceremonie, chiar dacă va trebui să car și să tai io singur toți buștenii.

— Oh, Gared, spuse ea, sărutându-l.

El îi răspunse cu o îmbrățișare și o întinse din nou. Bufniturile înfundate din camera lui Steave și zgomotele demonilor păliră, acoperite de zvâcnirile sângelui din urechile ei.

Mâinile lui Gared cutreierară pe trupul ei nestingherite și ea îl lăsă să ajungă în locuri pe care nu trebuia să le atingă decât un soț. Gâfâi și își arcui spatele de plăcere, și băiatul profită de ocazie ca să se strecoare între picioarele ei. Îl simți eliberându-se din pantaloni, și știu ce făcea. Știu că ar fi trebuit să-l respingă, dar în ea era un gol imens, iar Gared părea singurul om din lume care ar fi putut să-l umple.

El era pe punctul să meargă mai departe, când Leesha își auzi mama țipând de plăcere și încremeni. Cu ce era ea mai bună decât Elona, dacă renunța atât de ușor la propriile legăminte? Jurase să treacă dincolo de glifele casei ei de

femeie măritată fiind fecioară. Jurase că n-avea să-i semene nicidecum Elonei. Dar iat-o acolo, lepădându-se de toate ca să se-mperecheze, la numai doi metri distanţă de locul unde păcătuia mama ei.

Pe cei care-şi încalcă jurămintele nu pot să-i suport, auzi ea din nou cuvintele Brunei, şi-şi apăsă cu toată puterea palmele în pieptul băiatului.

— Gared, nu, te rog, şopti.

El înţepeni preţ de o clipă îndelungată. În cele din urmă, se rostogoli îndepărtându-se de ea şi-şi legă la loc pantalonii.

— Îmi pare rău, şopti Leesha cu voce slabă.

— Nu, mie-mi pare rău, răspunse Gared. O sărută pe tâmplă. Pot s-aştept.

Leesha îl strânse la piept, şi el se ridică să plece. Ea ar fi vrut să rămână, să doarmă unul lângă altul, dar şi aşa îşi forţaseră norocul. Dacă erau prinşi împreună, Elona avea s-o pedepsească aspru, în ciuda propriului ei păcat. Poate chiar din cauza lui.

Când auzi uşa atelierului închizându-se, Leesha se întinse pe spate, plină de căldura gândurilor la Gared. Atât timp cât îl avea, putea să suporte orice durere pricinuită de mama ei.

•

Micul dejun se dovedi o treabă stânjenitoare, mestecatul şi înghiţitul fiind zgomote tunătoare sub giulgiul muţeniei ce atârna peste masă. Se părea că nu se putea spune nimic care să nu fi fost mai bine să rămână nerostit. Leesha strânse vasele fără niciun cuvânt, în vreme ce Steave şi Gared îşi aduseră securile.

— Azi o să fii în atelier? o întrebă băiatul, rupând în sfârşit tăcerea.

Erny îşi ridică privirea pentru prima oară în dimineaţa aceea, interesat de răspunsul ei.

— I-am promis Brunei c-o ajut şi azi să-ngrijească răniţii, spuse ea, adresându-i tatălui său o privire care cerea iertare.

El dădu înţelegător din cap, cu un zâmbet firav.

— Şi cât o să continue povestea asta? întrebă Elona.

Leesha ridică din umeri.

— Presupun că până se vor simţi mai bine.

— Petreci prea mult timp cu vrăjitoarea aia bătrână, îi reproşă mama ei.

— La cererea ta, îi aminti Leesha.

Elona se încruntă.

— N-o face pe deşteapta cu mine, fetiţo.

În Leesha se aprinse furia, dar îşi puse pe chip cel mai triumfător zâmbet în vreme ce-şi arunca mantia pe umeri.

— Nu-ţi face griji, mamă, spuse, n-o să beau prea mult ceai de-al ei.

Steave pufni, iar Elonei aproape că-i ieşiră ochii din orbite, dar Leesha se strecură dincolo de uşa de la intrare înainte de-a apuca să-şi revină atât cât era nevoie ca să poată răspunde.

Gared merse alături de ea o vreme, dar ajunseră în curând în locul unde se întâlneau în fiecare dimineaţă tăietorii de lemne, şi prietenii lui aşteptau deja.

— Ai întârziat, Gar, mormăi Evin.

— Acu' are-o femeie care găteşte pentru el, spuse Flinn. Asta-l face pe orice bărbat să-ntârzie.

— Dac-o fi dormit, râse zgomotos Ren. Io unu' cred c-a pus-o să-i mai gătească ş-altceva, şi asta chiar sub nasu' tatălui ei.

— Ren are dreptate, Gar? întrebă Flinn. Azi-noapte ai găsit un loc nou pentru securea ta?

Leesha se zbârli şi deschise gura să riposteze, dar Gared îi puse o mână pe umăr.

— Nu le da atenţie, zise el. Nu-ncearcă decât să te scoată din sărite.

— Ai putea să-mi aperi onoarea, spuse Leesha.

Ziditorul ştia că băieţii erau gata să se ia la bătaie din orice alt motiv.

— Oh, o s-o fac, îi făgădui Gared. Da' nu vreau să vezi asta. Vreau să continui să mă crezi blând.

— Eşti *blând,* zise ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

Băieţii începură să fluiere, şi Leesha scoase limba la ei înainte de a se îndepărta.

•

— Copilă idioată, bombăni Bruna, când Leesha îi povesti ce-i spusese Elonei. Numai un prost îşi arată cărţile la-nceputul jocului.

— Nu e un joc, e viaţa mea, răspunse fata.

Bătrâna îi prinse faţa în mâini, apăsându-i obrajii atât de tare, încât buzele i se ţuguiară, deschizându-se.

— Ai cu atât mai multe motive să dai dovadă de-un strop de judecată sănătoasă.

Leesha îşi simţi furia aprinzându-i-se, încingând-o. Cine era femeia aia, ca să-i vorbească ei astfel? Bruna părea să-şi bată joc de întregul sat, bârfind, lovind şi ameninţând pe oricine avea ea chef. Era cu adevărat mai bună decât Elona? Pusese suflet în ceea ce era mai bine pentru ea când îi povestise lucrurile alea oribile despre mama ei, sau o manipulase doar, ca să-i devină ucenică, aşa cum o presa Elona ca să se mărite devreme cu Gared şi să-i poarte copiii? Leesha îşi dorea şi una, şi alta, dar se săturase să tot fie împinsă de la spate.

— Ei, ei, ia te uită cine s-a-ntors, se auzi o voce din uşă, tânăra ta genială.

Leesha îşi ridică privirea şi o văzu pe Darsy în pragul Casei Sfinte, cu un braţ de lemne de foc. Nu făcea niciun efort ca s-ascundă că nu-i plăcea Leesha şi, când voia, putea să fie tot atât de intimidantă ca Bruna. Fata încercase s-o asigure că nu reprezenta o ameninţare, dar avansurile ei nu reuşiseră decât să-nrăutăţească lucrurile. Darsy se hotărâse că n-o putea suferi.

— N-o-nvinovăţi pe Leesha fiindc-a-nvăţat în două zile mai mult decât tine în primul an, zise Bruna, în timp ce femeia mai tânără trântea lemnele pe podea şi lua un vătrai greu, de fier, ca să-nteţească focul.

Leesha era sigură că n-avea să se-nţeleagă niciodată cu Darsy atâta vreme cât Bruna continua să zgândăre rana, dar îşi făcu de lucru pisând ierburi pentru prişniţe. Dintre cei care se aleseseră cu arsuri în timpul atacului, mai mulţi aveau infecţii ale pielii şi era nevoie să li se poarte de grijă cu regularitate. Alţii erau într-o stare şi mai gravă. În timpul nopţii, Bruna fusese trezită de două ori ca să-i îngrijească, dar, până în momentul acela, nici ierburile, nici priceperea ei nu o făcuseră de ruşine.

Culegătoarea de Ierburi luase pe deplin în stăpânire Casa Sfântă, dându-le porunci Veghetorului Michel şi tuturor celor din jurul ei ca unor servitori milnezi. O ţinea pe Leesha lângă ea, vorbind fără încetare cu glas răguşit şi calm, explicându-i natura rănilor şi descriindu-i proprietăţile ierburilor pe care le folosea ca să le trateze. Fata o privea tăind şi cosând carne şi descoperea că stomacul ei suporta cu tot mai multă tărie vederea unor astfel de lucruri.

Dimineaţa se preschimbă în după-amiază şi Leesha se văzu nevoită s-o silească pe Bruna să se oprească şi să mănânce. Poate că alţii nu observaseră cu câte eforturi respira bătrâna sau cum îi tremurau mâinile, dar ei nu-i scăpase asta.

— Gata, îi spuse în cele din urmă, luându-i din mâini piuliţa şi pisălogul.

Bruna îi aruncă o privire tăioasă.

— Du-te să te-odihneşti, zise Leesha.

— Cine eşti tu, fetico, ca să…, începu bătrâna, întinzându-şi mâna după toiag.

Leesha îşi dădu seama ce-avea de gând să facă şi se mişcă mai repede, înşfăcând bastonul şi întinzându-l drept spre nasul coroiat al Culegătoarei de Ierburi.

— Dacă nu te-odihneşti, o să ai alt atac, o mustră ea. Te duc la aer, şi nu vreau s-aud nimic. Stefny şi Darsy se pot descurca singuri o oră.

— Cu greu, bombăni Bruna, dar o lăsă pe Leesha s-o ajute să se ridice şi s-o conducă afară.

Pe cer, soarele ajunsese sus, iar iarba de lângă Casa Sfântă era bogată şi verde, în afara câtorva petice înnegrite de demonii focului. Leesha întinse o

pătură pe care-o așează cu grijă pe Bruna, pentru a-i aduce apoi un ceai special și pâine moale, care n-avea să forțeze puținii dinți rămași în gura bătrânei.

Stătură o vreme într-o liniște confortabilă, bucurându-se de ziua caldă, de primăvară. Leesha se gândi că fusese nedreaptă când o comparase pe Bruna cu mama ei. Când i se-ntâmplase ultima oară să-mpartă cu Elona o tăcere plăcută sub razele soarelui? I se întâmplase de fapt vreodată?

Auzi un zgomot ciudat și, răsucindu-se, descoperi că Bruna sforăia. Zâmbi, îi desfășură șalul și o înveli cu el. Își întinse picioarele, apoi le zări, la mică distanță, pe Saira și pe Mairy, cosând pe iarbă. Ele își fluturară mâinile și o chemară cu mișcări ale capului, apoi, când veni să se așeze, îi făcură loc pe pătură.

— Cum merge Culesul Ierburilor? întrebă Mairy.

— E obositor, răspunse Leesha. Unde e Brianne?

Fetele se uitară una la alta și chicotiră.

— În pădure, cu Evin, spuse Saira.

Leesha scoase un sunet dezaprobator.

— Fata asta o s-o sfârșească precum Klarissa.

Saira ridică din umeri.

— Brianne zice că nu poți dispreţui un lucru pe care nu l-ai încercat.

— Tu ai de gând să-ncerci? întrebă Leesha.

— Tu crezi că n-ai de ce să n-aștepți, zise Saira. Și eu am crezut la fel înainte de a fi luat Jak. Acum aș da orice ca să-l fi avut măcar o singură dată înainte de-a muri. Chiar și ca să-mi fi rămas copilul lui.

— Îmi pare rău, spuse Leesha.

— E-n ordine, răspunse Saira cu tristeţe.

Leesha o strânse în braţe și Mairy li se alătură.

— Oh, ce minunat! se auzi din spatele lor un strigăt. Vreau și eu o-mbrățișare!

Își ridicară privirile exact când Brianne se prăbuși peste ele, trântindu-le în iarbă și izbucnind în râs.

— Ești în toane bune astăzi, comentă Leesha.

— O zbenguială prin pădure te-nveselește, zise Brianne, făcând cu ochiul și înghiontind-o cu cotul în coaste. În plus, intonă ea, Evin mi-a spus un secret!

— Povestește-ne! strigară celelalte trei într-un glas.

Brianne râse și ochii i se îndreptară brusc spre Leesha.

— Poate mai târziu. Cum se simte azi noua ucenică a cotoroanței?

— Nu sunt ucenica ei, indiferent ce-ar crede Bruna. Am în continuare de gând să conduc atelierul tatei după ce-o să mă mărit cu Gared. Nu fac nimic altceva decât s-o ajut să-ngrijească răniții.

— Mai bine tu decât mine, spuse Brianne. Culegerea Ierburilor pare o treabă grea. Pari răvășită. Ai dormit destul azi-noapte?

Leesha clătină din cap.

— Podeaua de lângă cămin nu e la fel de moale ca patul.

— Pe mine nu m-ar deranja să dorm pe podea dacă l-aș avea pe Gared drept saltea, comentă Brianne.

— Asta ce vrea să-nsemne? se miră Leesha.

— N-o face pe proasta, Lesh, zise Brianne, cu un început de iritare. Suntem prietenele tale.

— Dacă insinuezi…! pufni Leesha.

— Coboară de pe piedestal, îi spuse Brianne. Știu că Gared te-a avut azi-noapte. Speram c-o să fii sinceră cu noi în privința asta.

Saira și Mairy icniră, iar lui Leesha i se bulbucară ochii și i se înroși fața.

— N-am făcut așa ceva! strigă. Cine ți-a spus una ca asta?

— Evin, zâmbi Brianne. A zis că Gared s-a lăudat toată ziua.

— Atunci Gared e-un mincinos nemaipomenit! se răți Leesha. Nu-s o vagaboandă, ca să mă culc…

Brianne se înnegură la față, și ea icni și-și acoperi gura.

— Oh, Brianne, exclamă. Îmi pare rău! N-am vrut să…

— Ba da, cred c-ai vrut, ripostă prietena ei. Cred că e singurul lucru adevărat pe care l-ai spus azi.

Se ridică și-și netezi fustele, fără obișnuita ei bună dispoziție.

— Hai, fetelor, spuse. Să mergem undeva unde găsim un aer mai curat.

Saira și Mairy se uitară una la cealaltă, apoi la Leesha, dar Brianne se îndepărta deja, așa că se grăbiră s-o urmeze. Leesha deschise gura, dar nu scoase nicio vorbă, fiindcă nu știa ce să spună.

Apoi auzi strigătul Brunei.

— Leesha!

Se răsuci și-o văzu pe bătrână proptindu-se în toiag și străduindu-se să se ridice. Se grăbi s-o ajute, aruncând o privire îndurerată după prietenele ei.

•

Leesha aștepta când Gared și Steave apărură pe poteca din fața casei tatălui său, mergând agale. Vorbeau și râdeau, și jovialitatea lor îi dădu ei curajul de care-avea nevoie. Își strânse fustele în pumni cu încheieturile degetelor albite, îndreptându-se spre ei cu pași mari.

— Leesha! Steave o întâmpină cu un zâmbet batjocoritor. Cum se simte azi viitoarea mea noră?

Își desfăcu larg brațele, de parcă ar fi vrut s-o salte într-o îmbrățișare.

Ea nu-i dădu atenție, se duse drept la Gared și-l plesni cu putere peste față.

— Hei! strigă băiatul.

— Oho! râse Steave.

Leesha îl fixă cu cea mai reuşită dintre privirile aspre ale mamei ei, şi el îşi înălţă împăciuitor palmele.

— Văd c-aveţi ceva de vorbit, spuse, aşa că vă las. Se uită la Gared şi-i făcu cu ochiul. Plăcerea are preţu' ei, îl înştiinţă, îndepărtându-se.

Leesha se răsuci către Gared, rotindu-şi din nou braţul. El o prinse de încheietura mâinii şi o strânse cu putere.

— Leesha, încetează! îi ceru.

Fata ignoră durerea din încheietură şi-şi repezi genunchiul, cu toată forţa, între picioarele lui. Fustele ei groase atenuară forţa loviturii, care izbuti totuşi să desfacă strânsoarea lui şi să-l trântească la pământ, cu mâinile încleştate între coapse. Leesha îl lovi cu piciorul, dar el avea muşchi tari, compacţi, şi mâinile îi apărară singurul loc vulnerabil în faţa puterii ei.

— Leesha, ce Miezului s-a-ntâmplat cu tine? icni, dar ea-l pocni cu piciorul în gură, întrerupându-l.

Gared mârâi şi, când ea îşi săltă din nou talpa, i-o înşfăcă şi smuci zdravăn, azvârlind-o în aer, cu spatele înainte. Ei i se tăie răsuflarea când izbi pământul şi, înainte de a-şi reveni, Gared sări asupra ei, o prinse de braţe şi o ţintui în ţărână.

— Ai înnebunit? strigă el, în timp ce ea continua să se zvârcolească sub el.

Faţa lui se împurpurase şi lăcrima.

— Cum ai putut? ţipă Leesha, cu glas subţire. Fiu de miezing, cum ai putut fi atât de crud?

— Noaptea mă-sii, Leesha, ce tot spui? bombăni Gared, lăsându-se cu mai multă putere peste ea.

— Cum ai putut? repetă ea. Cum ai putut să minţi şi să le spui tuturor că m-ai pătruns azi-noapte?

El păru sincer surprins.

— Cine-a zis asta? întrebă, şi Leesha îndrăzni să spere că minciuna nu era a lui.

— Evin i-a povestit Briannei, zise ea.

— Îl ucid pe fiul ăla al Miezului, mârâi Gared, săltându-se puţin de deasupra ei. A făgăduit că-şi ţine gura.

— Aşadar, e adevărat? strigă ea.

Îşi ridică genunchiul cu toată puterea şi Gared urlă şi se rostogoli de pe ea. Leesha se ridică şi, înainte de a-şi reveni el şi s-o înşface iar, se îndepărtă destul de mult ca să n-o mai poată atinge.

— De ce? întrebă ea. De ce-ai spus minciuna asta?

— N-a fost decât trăncăneală de-a tăietorilor de lemne, gemu Gared. N-a-nsemnat nimic.

În toată viaţa ei, Leesha nu mai scuipase niciodată, dar acum îl scuipă pe el.

— N-a însemnat nimic? urlă ea. Mi-ai distrus viaţa pentru ceva care n-a-nsemnat nimic?

Băiatul se ridică, şi ea se retrase. El îşi înălţă palmele şi păstră distanţa.

— Viaţa ta nu e distrusă, spuse.

— Brianne ştie! ripostă ea, ţipând. Ca şi Saira, şi Mairy! Până mâine-o să ştie tot satul!

— Leesha…, începu Gared.

— Câţi alţii? îl întrerupse ea.

— Ce?

— Ceilalţi, cei cărora le-ai mai spus, câţi sunt, idiotule? zbieră ea atunci.

El îşi îndesă mâinile în buzunare şi se uită în jos.

— Doar ceilalţi tăietori de lemne.

— Pe noapte! *Toţi*?

Leesha se repezi la el, gata să-i înfigă unghiile în obraji, dar Gared îi prinse mâinile.

— Potoleşte-te! strigă.

Mari cât două jamboane, mâinile lui o strânseră, şi o durere vibrantă îi străbătu braţele, făcând-o să-şi vină în fire.

— Mă doare, spuse cu tot calmul de care era în stare.

— Aşa-i mai bine, zise el, slăbind strânsoarea fără să-i dea drumul. Mă-ndoiesc că orice altă durere se-apropie vreun pic de-a unei lovituri în ouă.

— Ai meritat-o, zise ea.

— Presupun că da, zise Gared. Acum putem vorbi civilizat?

— Dacă-mi dai drumul.

El se încruntă, apoi o eliberă cu o mişcare grăbită şi se retrase cu iuţeală din raza loviturilor de genunchi.

— O să le spui tuturor c-ai minţit? întrebă ea.

Băiatul clătină din cap.

— Nu pot, Leesh. O să par un prost.

— Şi e mai bine să par eu o curvă? ripostă ea.

— Nu eşti curvă, Leesh, ne suntem promişi. Nu eşti ca Brianne a ta.

— Perfect, zise Leesha. Poate-o să spun şi eu câteva minciuni. Dacă prietenii tăi te-au tachinat mai înainte, ce crezi că vor spune când o să le povestesc că n-ai fost destul de tare ca să se-ntâmple ceva?

Gared strânse unul dintre pumnii lui uriaşi şi-l ridică încet.

— Nu vrei aşa ceva, Leesha. Am fost răbdător cu tine, da' dacă răspândeşti astfel de minciuni, jur că…

— Dar e perfect să minţi tu despre mine?

— Odată ce-o să ne cununăm, n-o să mai conteze. Toată lumea o să uite.

— Nu mă mărit cu tine, decretă Leesha şi simţi brusc cum i se ridica o greutate imensă de pe suflet.

Gared se încruntă.

— Nu se poate zice c-ai de-ales. Chiar dac-o să mai vrea cineva să te ia acum, hârţogarul ăla de Jona sau vreun alt neisprăvit, o să-l bat măr. Nimeni din Văiuga Tăietorului de Lemne n-o să aibă ce-i al meu.

— Bucură-te de roadele minciunii tale! spuse Leesha, întorcându-i spatele înainte de a avea timp să-i vadă lacrimile, fiindc-o să mă dau nopţii înainte de-a te lăsa să le preschimbi în realitate.

În seara aceea, Leesha avu nevoie de toată puterea voinţei sale ca să nu izbucnească în plâns în vreme ce pregătea cina. Orice sunet scos de Gared şi de Steave părea un cuţit înfipt în inima ei. Cu o noapte înainte, Gared o ispitise. Aproape că-l lăsase să facă tot ce voia, ştiind foarte bine ce însemna asta. O duruse să-l refuze, dar crezuse că depindea de ea dacă îşi păstra sau nu virtutea. Niciodată nu-şi imaginase că el i-o putea lua cu un simplu cuvânt, şi cu atât mai puţin că avea s-o şi facă.

— E bine că-ţi petreci atât de mult timp cu Bruna, auzi şoptindu-i-se la ureche.

Se răsuci şi o văzu pe Elona privind-o cu un zâmbet batjocoritor.

— N-am vrea să ai pântecele rotund în ziua nunţii tale, adăugă mama ei.

Regretând ce spusese despre ceai în dimineaţa aceea, Leesha deschise gura să răspundă, dar Elona chicoti, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă înainte ca ea să-şi găsească vorbele.

Leesha scuipă în castronul mamei ei. Şi într-al lui Gared, şi într-al lui Steave. Simţi o satisfacţie găunoasă când mâncară.

Cina fu groaznică, cu Steave şoptind la urechea Elonei şi cu ea chicotind ca răspuns la vorbele lui. Gared o fixă pe Leesha tot timpul cu privirea, dar ea refuză să se uite la el. Rămase cu ochii la propriul castron, amestecând în el apatică, aşa cum făcea, alături, tatăl ei.

Erny părea să fie singurul care nu auzise nimic. Leesha se simţea recunoscătoare pentru asta, dar, în sufletul ei, ştia că nu putea să dureze. Prea mulţi păreau hotărâţi s-o distrugă folosind minciuna lui Gared.

Se ridică de la masă imediat ce putu s-o facă. Gared rămase pe loc, dar îi simţi privirile urmărind-o. Când se retrase el în atelier, îl zăvorî înăuntru, simţindu-se oarecum mai în siguranţă.

Ca în multe alte nopţi de mai înainte, se duse la culcare plângând.

•

Leesha se ridică din aşternut îndoindu-se că dormise cu adevărat. Mama ei îi făcuse lui Steave o altă vizită în miez de noapte, dar ea nu simţise decât o amorţeală ascultându-le gemetele care acopereau urletele demonilor.

În toiul nopții, se auzise o bufnitură înfundată și când descoperise Gared că ușa casei era încuiată, Leesha zâmbise, îndârjită, în timp ce el mai încercase de alte câteva ori să forțeze zăvorul, lăsându-se în cele din urmă păgubaș.

Erny veni s-o sărute pe creștet când punea terciul de ovăz pe foc. După mai multe zile, erau pentru prima oară singuri. Se întrebă ce putea să se-ntâmple cu tatăl său deja zdrobit când avea să-i ajungă la urechi minciuna lui Gared. Cândva ar fi fost cu putință să-i dea crezare ei, dar, cu trădarea soției lui încă atât de proaspătă, Leesha se îndoia că mai era capabil s-acorde cuiva prea multă încredere.

— Azi vindeci din nou bolnavii? întrebă Erny. Când Leesha dădu din cap, el zâmbi și spuse: E bine.

— Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp pentru atelier, zise fata.

Erny o prinse de brațe și, aplecându-se, o privi în ochi.

— Leesha, oamenii sunt întotdeauna mai importanți decât hârtia.

— Chiar și cei răi? întrebă ea.

— Chiar și cei răi, confirmă el. Avea un zâmbet îndurerat, dar în răspunsul lui nu se simțea nici urmă de ezitare sau de îndoială. Ia cea mai rea ființă umană pe care-o poți găsi, și tot vei da de ceva mai cumplit dacă te uiți noaptea pe fereastră.

Leesha începu să plângă, și tatăl ei o trase mai aproape, o legănă și îi mângâie părul.

— Sunt mândru de tine, Lesh, șopti. Fabricarea hârtiei a fost visul meu. Glifele nu vor da greș dac-alegi tu o altă cale.

Ea îl îmbrățișă strâns, îmbibându-i cămașa cu lacrimi.

— Te iubesc, tati, îi spuse. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu te-ndoiești niciodată de asta.

— Nici n-aș putea, razăde soare. Și eu te voi iubi întotdeauna.

Leesha rămase în îmbrățișarea lui vreme îndelungată; era singurul prieten care-i mai rămăsese în lume.

Pe urmă se grăbi să iasă pe ușă când Gared și tatăl lui încă-și mai trăgeau cizmele. Spera să nu-ntâlnească pe nimeni în drum spre Casa Sfântă, dar prietenii lui Gared erau deja acolo. O întâmpinară cu un potop de fluierături și huiduieli.

— Am venit ca să fim siguri că tu și maică-ta nu-i țineți pe Gared și Steave în pat, când tre' să meargă la muncă! strigă Ren.

Obrajii Leeshei deveniră de un roșu strălucitor, dar nu spuse nimic când se împinse, făcându-și loc printre ei, și se grăbi s-o pornească în josul drumului. Râsetele lor o izbeau în spate.

Nu se gândi că privirile cu care-o fixau oamenii și șoaptele revărsate de pe buzele lor la trecerea ei erau doar un rod al imaginației. Se grăbi către

adăpostul Casei Sfinte, dar, când ajunse acolo, Stefny bloca intrarea, cu nările umflându-i-se de parcă Leesha ar fi duhnit a leşia întrebuinţată de tatăl său la fabricarea hârtiei.

— Ce faci? o întrebă ea. Lasă-mă să trec. Am venit s-o ajut pe Bruna.

Stefny clătină din cap.

— N-o să pângăreşti acest loc sfânt cu păcatul tău, spuse, cu dispreţ.

Leesha îşi îndreptă spatele, arătându-şi întreaga înălţime, care-o depăşea pe a lui Stefny cu câţiva centimetri, dar continuă să se simtă ca un şoarece în faţa pisicii.

— N-am făptuit niciun păcat, spuse.

— Hah! râse Stefny. Tot satul ştie ce faceţi tu şi Gared noaptea. Îmi pusesem speranţe în tine, fetiţo, dar se pare că, la urma-urmelor, eşti fiica mamei tale.

— Ce se-ntâmplă aici? se auzi scrâşnetul aspru al vocii Brunei, înainte de-a apuca Leesha să răspundă.

Stefny se întoarse cu trufie şi se uită în jos, la Culegătoarea de Ierburi.

— Fata asta e o târfă, şi nu vreau s-o am în Casa Ziditorului.

— *Tu* nu vrei s-o ai? întrebă Bruna. Acum tu eşti Ziditorul?

— Nu blasfemia în locul ăsta, babo, răspunse Stefny. Cuvintele Lui sunt scrise ca să le vadă toţi. Ridică exemplarul legat în piele al Canonului, pe care-l purta asupra ei pretutindeni. Desfrânaţii şi adulterii ţin Năpasta asupra noastră, şi dintre ei fac parte şi târâtura asta, şi maică-sa.

— Şi unde e dovada păcatului ei? întrebă Bruna.

Stefny zâmbi.

— Gared s-a lăudat cu păcatul lor în faţa oricui a vrut să-l asculte.

Bruna mârâi şi lovi brusc cu toată puterea, pocnind-o pe Stefny în cap cu toiagul şi trântind-o la podea.

— Condamni o fată fără nicio altă dovadă decât laudele unui băiat? strigă, cu voce ascuţită. Laudele băieţilor nu valorează nici măcar cât răsuflarea care le poartă, şi tu o ştii foarte bine!

— Toată lumea ştie că mama ei e curva satului, rânji Stefny. În josul tâmplei i se prelingea un firicel de sânge. De ce-ar fi căţeluşa altfel decât căţeaua?

Bruna îşi înfipse toiagul în umărul ei, smulgându-i un strigăt de durere.

— Hei, voi, de-acolo! zbieră Smitt, apropiindu-se în goană, încetaţi!

Veghetorul Michel apăru imediat în urma lui.

— Asta e o Casă Sfântă, nu o tavernă angiersiană…

— Sunt treburi femeieşti, aşa că nu v-amestecaţi, dacă ştiţi ce-i bine pentru voi! se răsti Bruna, luându-le-o tuturor înainte. Se uită din nou la Stefny. Le spui asta, sau trebuie să dezvălui şi păcatul tău? şuieră.

— N-am niciun păcat, cotoroanţo!

— Eu am adus pe lume toţi copiii din satul ăsta, răspunse Bruna cu voce prea înceată ca s-o audă bărbaţii, şi, în ciuda zvonurilor, văd destul de bine orice e tot atât de aproape ca un nou-născut pe care-l ţin în mâini.

Stefny se albi la faţă şi se-ntoarse către bărbatul ei şi către Veghetor.

— Nu v-amestecaţi! le strigă.

— Să fiu al Miezului dacă nu m-amestec! strigă Smitt. Înşfăcă toiagul Brunei şi-l îndepărtă de soţia lui. Ai grijă, femeie, îi spuse bătrânei, Culegătoare de Ierburi sau nu, nu te poţi foi pe-aici pocnind pe-oricine ai chef!

— Oh, dar nevastă-ta se poate foi pe-aici condamnând pe-oricine are ea chef? se răsti Bruna.

Îşi smulse toiagul din mâinile lui şi-i trase una în cap.

Smitt se retrase clătinându-se şi frecându-şi ţeasta.

— Bine, spuse, eu am încercat să mă port frumos.

De obicei, spunea asta înainte de a-şi sufleca mânecile ca s-azvârle el însuşi pe cineva afară din tavernă. Nu era înalt, dar trupul lui scund era puternic şi, în decursul anilor, căpătase experienţă din belşug, tot având de-a face cu tăietori de lemne beţi.

Bruna nu era un bărbat cu muşchi masivi, dar nu părea câtuşi de puţin intimidată. Rămase pe loc când Smitt se repezi spre ea.

— Perfect! strigă. Aruncă-mă afară! Amestecă singur ierburi! Vindecaţi-i tu şi Stefny pe toţi cei care vomită sânge şi capătă febra demonului! Şi, între timp, aduceţi pe lume şi copiii! Fierbeţi-vă singuri leacurile! Faceţi-vă singuri beţişoare cu flacără! De ce trebuie să suporţi o cotoroanţă?

— Chiar aşa, de ce? întrebă Darsy.

Toată lumea se holbă la ea când se îndreptă spre Smitt cu paşi mari.

— Pot s-amestec ierburi şi s-aduc copii pe lume la fel de bine ca ea, adăugă Darsy.

— Hah, făcu Bruna.

Până şi Smitt o privea cu îndoială.

Ucenica nu-i dădu atenţie Culegătoarei de Ierburi.

— A venit vremea să facem o schimbare, spuse. Poate că n-oi fi având o sută de ani de experienţă, ca Bruna, dar nici nu bag în sperieţi pe toată lumea care-mi iese-n cale.

Smitt îşi scărpină bărbia şi aruncă o privire spre bătrână, care chicoti.

— Dă-i înainte, îl provocă ea. Mie o să-mi prindă bine odihna. Dar să nu vii la coliba mea cu rugăminţi când scroafa o să coasă ce-ar trebui să taie şi-o să taie ce-ar trebui să coasă.

— Poate că Darsy merită o şansă, zise Smitt.

— Atunci s-a făcut, zise Bruna, lovind cu toiagul în pământ. Ai grijă să le spui celorlalţi săteni la cine să se ducă pentru leacuri. În coliba mea, eu o să-ţi mulţumesc pentru liniște.

Se-ntoarse spre Leesha.

— Haide, fetico, ajut-o pe bătrâna cotoroanţă s-ajungă acasă.

Se prinse de braţul fetei şi amândouă se îndreptară spre uşă.

Însă, când trecură pe lângă Stefny, Bruna se opri, arătând cu toiagul spre ea şi vorbind în şoaptă, ca s-audă numai ele trei.

— Mai rostește încă un singur cuvânt împotriva fetei ăsteia, sau îngăduiele altora s-o facă, şi tot satul o să-ţi cunoască ruşinea.

Privirea îngrozită a lui Stefny rămase cu Leesha pe tot drumul până la coliba Brunei.

Odată ce intrară, bătrâna se întoarse spre ea.

— Ei, fetico? E-adevărat? întrebă.

— Nu! strigă Leesha. Adică, noi aproape că am… dar i-am spus să se-oprească şi s-a oprit!

Suna neconvingător, părea greu de crezut, şi ea o ştia. O cuprinse spaima. Bruna era singura care-i luase apărarea. Se gândi că avea să moară dacă ajungea şi ea s-o creadă mincinoasă.

— Poţi… poţi să mă controlezi, dacă vrei, spuse, cu obrajii împurpurându-i-se.

Se uită la podea şi strânse din ochi ca să-şi oprească lacrimile.

Bătrâna mormăi şi clătină din cap.

— Te cred, fetico.

— De ce? întrebă Leesha, aproape implorând. De ce-a spus Gared minciuna asta?

— Pentru că băieţii primesc laude pentru aceleaşi lucruri care duc la izgonirea fetelor din sat, răspunse Bruna. Pentru că bărbaţii sunt conduşi de ceea ce cred alţii despre viermii atârnaţi între picioarele lor. Pentru că Gared e un răhăţel neînsemnat şi dăunător, cu creieri de lemn, care n-are idee ce-a făcut.

Leesha începu din nou să plângă. Avea impresia că plângea de-o veşnicie. Cu siguranţă că-ntr-un singur trup nu puteau să-ncapă atâtea lacrimi.

Bruna îşi deschise braţele, şi ea îi căzu la piept.

— Aşa, aşa, fetico, spuse bătrâna. Varsă tot, şi pe urmă o să ne gândim ce e de făcut.

•

În coliba Brunei domnea tăcerea, în timp ce Leesha pregătea ceaiul. Nu se scursese decât o mică parte a zilei, dar ea se simţea pe deplin secătuită. Cum putea spera să-şi ducă tot restul vieţii în Văiuga Tăietorului de Lemne?

Fortul Rizon e numai la o săptămână distanţă, se gândi. *Cu mii de oameni. Acolo n-o s-audă nimeni minciunile lui Gared. Aş putea s-o caut pe Klarissa şi…*

Şi ce? Ştia că totul nu era decât o fantezie. Chiar dacă găsea un Mesager care s-o ia cu el, gândul la cel puţin o săptămână petrecută pe drum, sub cerul liber, îi îngheţa sângele în vene, iar rizonienii erau fermieri, n-aveau mare nevoie nici de scrisori, nici de fabricanţi de hârtie. Poate că izbutea să-şi găsească un nou soţ, dar ideea că avea să-şi lege soarta de un alt bărbat îi oferea prea puţină alinare.

Îi duse Brunei ceaiul, în speranţa că bătrâna avea un răspuns, dar Culegătoarea de Ierburi nu scoase nicio vorbă, mulţumindu-se să soarbă din ceai în tăcere, în vreme ce Leesha se lăsă în genunchi lângă scaunul ei.

— Ce-o să mă fac? întrebă. Nu mă pot ascunde aici la nesfârşit.

— Ba ai putea, răspunse Bruna. Oricât de mult s-ar lăuda Darsy, în cap nu i-a intrat decât o parte din tot ce-am învăţat-o, şi n-am învăţat-o decât o parte din tot ce ştiu. Oamenii se vor întoarce la mine destul de curând, implorându-mă să-i ajut. Rămâi şi, peste un an, sătenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se vor întreba cum s-ar fi putut descurca fără tine.

— Mama n-o să-mi îngăduie niciodată să fac asta, zise Leesha. E încă foarte hotărâtă să mă mărite cu Gared.

Bruna dădu din cap.

— E firesc. Nu s-a iertat niciodată fiindcă n-a purtat fiii lui Steave. E hotărâtă să te pună să-i îndrepţi greşelile.

— N-o s-o fac. Mă dau nopţii înainte de-a mă atinge Gared, zise Leesha.

Şi înţelese, şocată, că voia într-adevăr să se ţină de cuvânt.

— E un gest foarte curajos, draga mea, spuse Bruna, dar în tonul ei se simţea dispreţul. Dai dovadă de foarte mult curaj lepădându-te de viaţă din cauza minciunii unui băietan şi a fricii de mama ta.

— Nu mi-e frică de ea! exclamă Leesha.

— Ţi-e frică doar să-i spui că nu vrei să te măriţi cu băiatul care ţi-a distrus reputaţia?

Leesha păstră mult timp tăcerea înainte de a da din cap.

— Ai dreptate, recunoscu ea.

Bruna mormăi.

Fata se ridică în picioare.

— Cred că cel mai bine e să termin cu toată povestea asta.

Bătrâna nu scoase niciun cuvânt.

În pragul uşii, Leesha se opri şi se uită înapoi.

— Bruna? întrebă ea.

Tămăduitoarea mormăi iarăşi.

— Cu ce-a păcătuit Stefny?

Bruna sorbi din ceai.

— Smitt are trei copii frumoşi, răspunse apoi.

— Patru, o corectă Leesha.

Culegătoarea de Ierburi clătină din cap.

— Stefny are patru, zise ea. Smitt n-are decât trei.

Fata făcu ochii mari.

— Dar cum e cu putinţă? se miră. Stefny nu pleacă niciodată din tavernă decât ca să meargă la Casa Sfân…

Icni.

— Până şi Bărbaţii Sfinţi sunt tot bărbaţi, zise Bruna.

•

Leesha merse spre casă agale, încercând să-şi aleagă cuvintele, dar, în cele din urmă, ştiu că n-aveau nicio importanţă. Nu conta decât că n-avea să se mărite cu Gared, şi mai conta şi cum avea să primească mama ei vestea.

Când intră în casă, ziua se apropia de sfârşit. Gared şi Steave urmau să sentoarcă de la pădure în curând. Voia să-ncheie înfruntarea înainte de sosirea celor doi.

— Ei, acum ai încurcat într-adevăr lucrurile, spuse mama ei cu acreală când o văzu intrând. Fiica mea, vagaboanda satului.

— Nu sunt vagaboandă, protestă Leesha. Gared a răspândit minciuni.

— Să nu-ndrăzneşti să dai vina pe el fiindcă tu n-ai fost în stare să-ţi ţii picioarele strânse! strigă Elona.

— Nu m-am culcat cu el.

— Hah! Elona se răsti la ea. Nu mă lua drept proastă, Leesha. Am fost şi eu cândva tânără.

— Tu ai fost „tânără” în toate nopţile din săptămâna asta, şi Gared tot mincinos e, ripostă Leesha.

Elona o pălmui, trântind-o la podea.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, curvă mică! strigă.

Leesha rămase neclintită, ştiind că, dacă se mişca, mama ei avea s-o lovească iarăşi. Avea impresia că obrazul îi era în flăcări.

Văzându-şi fiica umilită, Elona respiră adânc şi păru să se calmeze.

— N-are importanţă, spuse. Am fost întotdeauna de părere că trebuie să fii dată jos pe de piedestalul pe care te-a cocoţat taică-tu. O să te măriţi cu Gared destul de curând, iar lumea se va sătura până la urmă de toate şoaptele astea.

Leesha îşi oţeli voinţa.

— Nu mă mărit cu el, spuse. E-un mincinos, şi n-o să-l iau de bărbat.

— Oh, ba da.

— Ba nu, zise Leesha, şi propriile ei vorbe îi dădură destul curaj ca să se ridice în picioare. N-o să rostesc cuvintele, şi n-ai cum să mă sileşti s-o fac.

— Asta rămâne de văzut, zise Elona, scoţându-şi cingătoarea.

Era o fâşie groasă de piele, cu cataramă de metal, pe care-o purta întotdeauna lăsând-o să-i atârne lejer în jurul taliei. Leesha se gândea că şi-o punea numai ca să-i fie la-ndemână când voia s-o bată.

Elona se apropie de ea, şi fata scoase un ţipăt şi se retrase în bucătărie înainte de a-şi da seama că era ultimul loc în care-ar fi trebuit să se ducă. N-avea decât o singură uşă.

Urlă când catarama îi sfâşie rochia şi spatele. Elona îşi roti din nou braţul, şi Leesha, disperată, se aruncă asupra ei. Când se rostogoleau amândouă pe podea, auzi uşa deschizându-se, apoi glasul lui Steave. În acelaşi timp, dinspre atelier veni un strigăt întrebător.

Elona profită de distragerea atenţiei, trăgându-i fiicei ei un pumn în plină faţă. Apoi sări cât ai clipi în picioare, şi cureaua căzu din nou ca un bici asupra lui Leesha, smulgându-i de pe buze alt ţipăt.

— Ce Miezului se petrece? strigă cineva din pragul uşii.

Leesha îşi ridică privirea şi-şi văzu tatăl, care se străduia să intre în bucătărie, fiind blocat de braţul puternic al lui Steave.

— Dă-te la o parte! urlă Erny.

— E între ele două, rânji Steave.

— Asta e casa mea şi tu eşti oaspete aici! strigă Erny. Dă-te la o parte!

Fiindcă Steave nu se clinti, îi trase un pumn.

Toată lumea înlemni. Nu era clar dacă Steave simţise sau nu lovitura. Sparse tăcerea lăsată brusc cu un hohot de râs, împingându-l pe Erny cu nepăsare şi făcându-l să zboare în camera comună.

— Rezolvaţi-vă neînţelegerile în intimitate, doamnelor, spuse Steave, făcând cu ochiul şi închizând uşa bucătăriei în timp ce mama lui Leesha o lovea din nou.

•

În camera din spate a atelierului tatălui ei, Leesha plângea fără zgomot, tamponându-şi cu delicateţe tăieturile şi vânătăile. Dacă ar fi avut ierburile potrivite, ar fi putut face mai mult, dar n-avea decât apă caldă şi o cârpă.

Fugise în atelier imediat ce i se încheiase chinul, încuind uşile din interior şi neluând în seamă nici măcar ciocăniturile uşoare ale tatălui ei. După ce-şi curăţă rănile şi-şi pansă cele mai adânci tăieturi, se încovrigă pe podea, tremurând de durere şi de ruşine.

— O să te măriţi cu Gared în ziua-n care-ncepi să sângerezi, îi promisese Elona, sau o să fac asta zi de zi, până la nuntă.

Leesha ştia că vorbea serios şi mai ştia şi că, din pricina vorbelor răspândite de Gared, multă lume avea să fie de partea mamei ei, insistând în favoarea măritişului şi neluându-i în seamă vânătăile, aşa cum se întâmplase de multe alte ori.

N-o s-o fac, îşi făgădui. *O să mă dau nopţii mai întâi.*

Exact în clipa aceea, o crampă îi sfâşie măruntaiele. Gemu şi-şi simţi coapsele umezindu-se. Înspăimântată, se tamponă cu o cârpă curată, rugându-se cu ardoare, dar pe cârpă, ca o glumă crudă a Ziditorului, era sânge.

Leesha ţipă. Din casă se auzi un ţipăt de răspuns.

Cineva bătu în uşă.

— Leesha, te simţi bine? strigă tatăl ei.

Ea rămase tăcută, continuând să privească îngrozită sângele. Trecuseră doar două zile de când se ruga să-l vadă apărând? Acum se uita la el de parc-ar fi venit din Miez.

— Leesha, deschide imediat uşa, sau o să plăteşti pentru asta toată noaptea! zbieră Elona.

Ea n-o luă în seamă.

— Leesha, dacă nu-ţi asculţi mama şi nu descui uşa cât număr pân' la zece, jur c-o sparg! tună Steave.

Când începu să numere, pe Leesha o cuprinse spaima. Nu se îndoia că putea să spintece uşa de lemn masiv dintr-o singură lovitură şi că avea s-o facă. Alergă la cealaltă uşă şi o deschise dintr-o smucitură.

Era aproape întuneric. Cerul era de un violet intens şi, ca să măsori timpul rămas până când avea să se scufunde sub orizont ultima felie de soare, nu mai era nevoie decât de câteva minute.

— Cinci! strigă Steave. Patru! Trei!

Leesha îşi ţinu răsuflarea şi ieşi în fugă din casă.

6.

Secretele focului

319 DÎ

Leesha îşi săltă fustele cât mai mult şi alergă din toate puterile, dar de coliba Brunei o despărţea mai bine de un kilometru şi jumătate şi, în adâncul inimii ei, ştia că n-avea s-ajungă nicidecum la timp. Strigătele familiei sale îi

răsunau în urmă, acoperite de bătăile propriei inimi și de bufniturile propriilor pași.

Simțea un junghi ascuțit în coaste, iar spatele și coapsele îi erau în flăcări după loviturile de centură primite de la Elona. Se împletici și-și zgârie mâinile proptindu-se în ele. Se sili să se ridice, ignorându-și durerea și alergând mai departe purtată doar de voință.

La jumătatea drumului către Culegătoarea de Ierburi, lumina păli și noua noapte chemă demonii din Miez. Fuioare de ceață întunecată prinseră să se înalțe, întrepătrunzându-se în forme colțuroase, nepământene.

Leesha nu voia să moară. Acum o știa; dar aflase prea târziu. Și, chiar dacă ar fi vrut să se-ntoarcă, în momentul acela casa ei era mult mai departe decât coliba Brunei, iar între ele nu se afla nimic. Erny își construise înadins locuința la mare distanță de celelalte, după ce se plânsese lumea de mirosul chimicalelor sale. Singura ei șansă era să-și continue drumul către coliba Brunei de la marginea pădurii, unde se adunau în forță demonii lemnului.

Câțiva miezingi o loviră în trecere, dar erau încă lipsiți de substanță și nu izbutiră să-i facă niciun rău. Când îi trecură ghearele lor prin sâni simți o răceală, de parc-ar fi fost atinsă de o fantomă, dar nici urmă de durere, așa că nu-și încetini goana.

Atât de aproape de pădure nu erau demoni ai focului. Demonii lemnului îi ucideau imediat ce le apăreau în fața ochilor. Flăcările pe care le scuipau puteau aprinde un demon al lemnului, deși focul obișnuit nu reușea. Un demon al vântului se materializă chiar în fața ei, dar Leesha îl ocoli, și picioarele lui, de forma unor fuse, nu puteau s-o urmărească alergând. Urlă la ea când îi trecu în fugă pe alături.

Întrezări, drept în fața ei, o lumină; felinarul agățat la ușa din față a Brunei. Cu ultimele puteri, se avântă din nou, atât de repede cât era în stare, strigând:

— Bruna! Bruna, te rog, deschide-ți ușa!

Nu primi niciun răspuns, și ușa rămase închisă, dar drumul era liber, și îndrăzni să spere că putea să reușească.

În clipa aceea i se puse în cale un demon al lemnului, înalt de doi metri și jumătate.

Și speranța pieri.

•

Demonul slobozi un răget, arătându-și șirurile de dinți ca niște cuțite de bucătărie. Steave părea pipernicit pe lângă creatura toată numai mușchi groși, răsuciți, acoperiți de o carapace noduroasă, ca scoarța de copac.

Leesha trasă o glifă în aerul din fața ei, rugându-se în tăcere să-i dea Ziditorul o moarte rapidă. Se spunea că demonii nu-ți devorau doar trupul, ci și sufletul. Presupuse că urma să afle dacă era sau nu adevărat.

Demonul se apropie de ea maiestuos, micşorând continuu distanţa care-i despărţea şi aşteptând să vadă încotro avea să-ncerce să fugă. Leesha ştia că asta ar fi trebuit să facă, dar, chiar dacă n-ar fi fost încremenită de spaimă, n-avea unde fugi. Miezingul stătea între ea şi singura speranţă de a-şi găsi un adăpost.

Uşa din faţă a colibei Brunei se deschise scârţâind, revărsând mai multă lumină în curte. Bătrâna apăru târşindu-şi picioarele, şi demonul se-ntoarse spre ea.

— Bruna! strigă Leesha. Rămâi dincolo de glife! În curte e un demon!

— Scumpo, ochii mei nu mai sunt ce erau, răspunse Bruna, dar nu pot să ratez o fiară atât de urâtă.

Făcu încă un pas, trecând peste glife. Leesha ţipă când demonul se năpusti urlând spre bătrână.

Bruna rămase pe loc în timp ce demonul alerga, în patru labe, cu o viteză înspăimântătoare. Îşi duse mâna în şal, scoase un obiect mic şi-l atinse de flacăra felinarului de la uşă. Leesha îl văzu aprinzându-se.

Miezingul aproape că sărise asupra ei când Bruna îşi trase mâna către spate şi aruncă. Obiectul se despică răbufnind şi acoperind demonul cu foc lichid. Vâlvătaia lumină noaptea şi, chiar de la câţiva metri distanţă, fata simţi un val de căldură izbindu-i faţa.

Demonul urlă cu tot avântul pierdut când se prăvăli la pământ, rostogolindu-se prin ţărână în încercarea disperată de a se stinge. Focul se ţinea de el cu încăpăţânare, făcându-l să se zvârcolească zbierând.

— Ar fi mai bine să vii înăuntru, Leesha, o sfătui Bruna, ca să nu răceşti cumva.

•

Înfăşurată într-un şal de-al bătrânei, Leesha stătea fixând cu privirea aburul înălţat din ceaiul pe care n-avea niciun chef să-l bea. Urletele demonului lemnului îşi pierduseră de mult puterea, devenind scâncete înainte de a se stinge cu desăvârşire. Îşi imagină resturile lui arzând mocnit în curte şi gândul o îngreţoşă.

Bruna se aşezase în balansoarul ei, fredonând încetişor şi mânuind cu îndemânare o pereche de andrele. Leesha nu înţelegea cum putea fi atât de calmă. Avea impresia că ea însăşi n-avea să se mai liniştească niciodată.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi o examinase în tăcere, mormăind din când în când în vreme ce-i ungea şi-i bandaja rănile, printre care câteva cu care se alesese în timpul fugii. Îi arătase şi cum să facă, din pânză curată, un tampon şi cum să şi-l pună ca să-i absoarbă scurgerea de sânge dintre picioare, şi o prevenise că trebuia să-l schimbe foarte des.

Dar acum Bruna stătea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, păcănitul andrelelor ei şi trosnetul focului fiind singurele zgomote din încăpere.

— Cu ce-ai aruncat în miezing? întrebă Leesha când nu mai putu suporta tăcerea.

— Cu foc demonic lichid, răspunse bătrâna. Greu de făcut. Şi foarte periculos. Dar, din tot ce ştiu, e singurul lucru care poate opri un demon al lemnului. Flăcările obişnuite nu atacă lemnoşii, dar focul demonic lichid îi arde tot atât de mistuitor ca focul scuipat.

— Nu ştiam că există ceva care poate ucide un miezing, zise Leesha.

— Ţi-am mai spus, fetico, că noi, Culegătoarele de Ierburi, suntem păstrătoarele ştiinţei lumii vechi. Bruna mormăi şi scuipă pe podea. Sau, oricum, foarte puţine dintre noi. S-ar putea să fiu ultima care cunoaşte reţeta asta infernală.

— De ce nu le-o dezvăluiţi şi altora? întrebă Leesha. Am putea scăpa de demoni pentru totdeauna.

Bruna chicoti.

— Să scăpăm? Am putea să scăpăm totul de sub control şi să ardem satul din temelii, asta ar fi cu putinţă. Sau am da foc pădurii. Nicio dogoare cunoscută de noi nu poate face mai mult decât să gâdile un demon al focului, sau decât s-oprească pentru scurtă vreme un demon al pietrei. Nicio flacără nu se poate înălţa mai mult decât zboară un demon al vântului, şi nici nu poate aprinde un lac sau un iaz, ajungând la un demon al apei.

— Totuşi, insistă Leesha, ceea ce ai făcut în noaptea asta arată cât de util poate fi. Mi-ai salvat viaţa.

Bătrâna dădu din cap.

— Păstrăm cunoştinţele lumii vechi pentru ziua când va fi din nou nevoie de ele, dar acestea sunt primite odată cu o mare responsabilitate. Dacă istoria vechilor războaie ale omenirii ne spune ceva, atunci ne-nvaţă că bărbaţilor nu li se pot încredinţa secretele focului. De aceea li se încredinţează Culegerea Ierburilor întotdeauna numai femeilor, continuă ea. Bărbaţii nu pot stăpâni o asemenea putere fără s-o folosească. Eu, draga mea, îi vând lui Smitt artificii şi pocnitori pentru festivaluri, dar nu-i spun cum se fac.

— Darsy e femeie, zise Leesha, dar nici pe ea n-ai învăţat-o niciodată.

Bruna râse zgomotos.

— Chiar dacă vaca ar fi destul de deşteaptă ca s-amestece chimicalele fără să-şi dea foc, gândirea ei tot nu s-ar deosebi, practic, de a unui bărbat. Nu mă trage inima s-o-nvăţ pe ea să pregătească foc demonic sau pulbere de foc mai mult decât mă trage să-l învăţ pe Steave.

— Mâine vor veni să mă caute, spuse Leesha.

Tămăduitoarea arătă către ceaiul ei, care se răcea.

— Bea-l, îi porunci. De ziua de mâine o să ne ocupăm mâine.

Leesha o ascultă, simţind acreala cânepii şi amăreala durantei în timp ce ameţeala se revărsa asupra ei ca un val. Îşi dădu vag seama că scăpa cana din mână.

•

Dimineaţa aduse cu ea durerea. Bruna puse în ceaiul Leeshei sunătoare, ca să-i facă mai puţin dureroase vânătăile şi crampele abdominale, dar licoarea îi răvăşi simţurile. Avea senzaţia că plutea deasupra patului pe care era întinsă, însă braţele şi picioarele păreau să-i fie grele, ca de plumb.

Erny sosi la scurt timp după ivirea zorilor. Izbucni în plâns când îşi văzu fiica, apoi îngenunche lângă pat şi o strânse în braţe cu putere.

— Credeam că te-am pierdut, suspină el.

Leesha întinse o mână fără vlagă, trecându-şi degetele prin părul lui rărit.

— Nu e vina ta, şopti.

— Ar fi trebuit s-o-nfrunt pe mama ta cu multă vreme în urmă, spuse el.

— Asta se-nţelege de la sine, mormăi Bruna, ridicându-şi ochii de la împletitura ei. Niciun bărbat n-ar trebui să-şi lase nevasta să-l calce astfel în picioare.

Neavând alt răspuns, Erny dădu din cap. Faţa i se schimonosi şi în spatele ochelarilor îi apărură lacrimi.

Se auzi o bătaie în uşă. Bruna se uită la Erny, care se duse să deschidă.

— E aici? auzi Leesha vocea mamei sale, şi crampele deveniră mai puternice.

Se simţea prea slăbită ca să mai lupte. Nu găsi nici măcar destulă putere ca să se ridice în picioare.

Elona apăru o clipă mai târziu, urmată de Gared şi de Steave, ca o pereche de ogari.

— Aici erai, neisprăvito! strigă ea. Ştii în ce hal m-ai speriat când ai fugit aşa, în noapte? Am pus jumătate de sat să te caute! Ar trebui să-ţi trag o bătaie soră cu moartea!

— Nimeni nu bate pe nimeni, Elona, spuse Erny. Dacă are cineva vreo vină, atunci vina aia îţi aparţine.

— Taci, Erny, îl repezi Elona. Din cauza ta e atât de încăpăţânată, ai răsfăţat-o tot timpul.

— N-o să tac, zise el, postându-se în faţa soţiei sale.

— Ba da, dacă ştii ce e bine pentru tine, îl preveni Steave, strângându-şi pumnul.

Erny se uită la el şi înghiţi în sec, cu greutate.

— Nu mi-e frică de tine, spuse, dar cuvintele sale sunară ca un chiţăit.

Gared chicoti.

Steave îl înșfăcă pe Erny de pieptul cămășii, săltându-l cu mult deasupra podelei cu o singură mână în timp ce-și trăgea spre spate pumnul cât un jambon.

— Nu te mai purta ca un prost, îi spuse Elona, iar tu, adăugă, întorcându-se spre Leesha, vii cu noi acasă în clipa asta.

— Ea nu pleacă nicăieri, spuse Bruna, lăsându-și jos împletitura și proptindu-se în toiag ca să se ridice în picioare. Singurii care pleacă de-aici sunteți voi trei.

— Taci, vrăjitoare bătrână, spuse Elona. Nu te las să distrugi viața fiicei mele cum ai distrus-o pe-a mea.

Bruna pufni.

— Ți-am turnat eu ceai de rodiu pe gât și te-am silit să-ți desfaci picioarele prin tot satul? Nenorocirea ta e urmarea faptelor tale. Acum ieși din coliba mea.

Elona se răsti la ea.

— Și dacă nu ies, ce faci? o provocă.

Bruna o privi cu un zâmbet fără dinți și-și trânti piciorul peste laba piciorului ei, smulgându-i un țipăt. Apoi îi trase un toiag peste pântec, făcând-o să se îndoaie de mijloc și întrerupându-i brusc răbufnirea.

— Ei, alta acum! strigă Steave.

Îl aruncă pe sărmanul Erny într-o parte și se repezi la bătrână, împreună cu Gared.

Bruna nu păru mai îngrijorată decât în clipa atacului demonului. Își duse mâna în șal și scoase un pumn plin de pulbere pe care-o le-o suflă celor doi în față.

Gared și Steave căzură la podea, acoperindu-și fețele cu mâinile și urlând.

— Acolo de unde l-am luat pe ăsta, mai e și altul, Elona, zise Bruna. Vă orbesc pe toți înainte de a mai primi alte porunci în casa mea.

Elona o porni în grabă către ușă, în patru labe, acoperindu-și fața cu brațul. Bruna izbucni în râs și o ajută să treacă pragul cu o lovitură puternică peste fund.

— Afară cu voi! strigă către Gared și Steave. Afară, până când nu vă dau foc!

Cei doi bărbați se urniră orbecăind și gemând de durere, cu fețele roșii scăldate în lacrimi. Bruna îi pocni cu toiagul, îndrumându-i către ușă ca pe un câine care-a făcut pipi pe podea.

— Dacă vă-ntoarceți, e pe barba voastră! strigă bătrâna în urma lor, râzând nebunește când ieșeau în fugă din curte.

•

Ceva mai târziu, se auzi o altă bătaie în uşă. Leesha se ridicase între timp din pat, dar era încă slăbită.

— Ce mai e acum? se răsti Bruna. N-am mai avut atâţia oaspeţi într-o singură zi de când mi s-au pleoştit sânii!

Se duse la uşă cu paşi apăsaţi şi o deschise ca să dea cu ochii de Smitt, frângându-şi nervos mâinile. Ea îl privi mijindu-şi ochii.

— Eu m-am retras, spuse. Du-te după Darsy.

Dădu să-nchidă uşa.

— Aşteaptă, te rog, o imploră bărbatul, întinzând mâna ca să ţină uşa deschisă.

Bruna se încruntă, şi el îşi retrase braţul ca şi cum s-ar fi ars.

— Aştept, zise ea morocănoasă.

— E vorba de Ande, spuse Smitt, vorbind despre unul dintre oamenii răniţi în timpul atacului din săptămâna aceea. Rana din pântecul lui s-a infectat, aşa că Darsy l-a tăiat, şi acum pierde sânge pe la ambele capete.

Bruna scuipă pe cizmele lui.

— Ţi-am spus c-aşa o să se-ntâmple.

— Ştiu, recunoscu Smitt. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te-ascult. Te rog să te-ntorci. O să fac orice-mi ceri.

Bruna mârâi.

— N-o să-l pun pe Ande să plătească pentru prostia ta, zise. Dar o să te pun să te ţii de cuvânt, să nu crezi nicio clipă că n-o s-o fac!

— Orice doreşti, făgădui din nou Smitt.

— Erny! se răsti Bruna. Adu-mi pânza cu ierburi. O s-o care Smitt. Tu o să-ţi ajuţi fiica. Mergem în sat.

Leesha făcu drumul sprijinindu-se de braţul tatălui ei. Se temea să nu-i întârzie pe ceilalţi, dar, chiar şi aşa slăbită cum era, putea să ţină pasul cu mersul târşit al Brunei.

— Ar trebui să te pun să mă duci în spate, îi spuse Culegătoarea de Ierburi lui Smitt, ţâfnoasă. Picioarele mele bătrâne nu mai sunt atât de iuţi cum erau cândva.

— Te duc, dacă vrei, acceptă el.

— Nu fi idiot, îl repezi tămăduitoarea.

În faţa Casei Sfinte se adunase jumătate din sat. La apariţia Brunei, se auzi un oftat general de uşurare, iar la vederea Leeshei, cu rochia sfâşiată şi cu vânătăi, se desluşiră o mulţime de şoapte.

Bătrâna nu dădu nimănui nicio atenţie, împingând oamenii din calea ei cu toiagul şi intrând direct în clădire. Leesha îi văzu pe Gared şi pe Steave zăcând pe paturi, cu cârpe umede pe ochi, şi îşi înghiţi un zâmbet batjocoritor. Bruna îi explicase că piperul şi punguliţa cu care-i împroşcase n-aveau să le

provoace o vătămare permanentă, dar spera că Darsy nu știa destul de multe ca să le-o spună. De lângă cei doi, Elona o săgeta din priviri.

Bruna se duse direct la patul lui Ande. Bărbatul era scăldat în sudoare și puțea. Pielea i se îngălbenise și cârpa înfășurată în jurul șalelor lui era pătată de sânge, de urină și de fecale. Bruna se uită la el și scuipă. Darsy stătea în apropiere. Se vedea limpede că plânsese.

— Leesha, desfășoară ierburile, porunci Bruna. Avem treabă.

Darsy se apropie în grabă, întinzând mâna să ia pânza de la Leesha.

— Pot să fac eu asta, spuse. Tu pari gata să leșini.

Leesha trase sulul, ferindu-l de ea, apoi îl lăsă jos și-l derulă, dând la iveală numeroasele buzunare cu plante.

— Ăsta e locul meu, spuse.

— Leesha e acum ucenica mea! strigă Bruna, ca s-o audă toți cei de față. Și continuă, uitându-se în ochii Elonei. Promisiunea ei pentru Gared se anulează, și o să-mi slujească șapte ani și-o zi! Oricine are de spus vreo vorbă rea despre asta, sau despre ea, să caute-ntâi bubele din capul lui!

Elona deschise gura, dar Erny întinse un deget spre ea.

— Taci! se răsti.

Ei i se bulbucară ochii și tuși, înghițindu-și cuvintele. Erny dădu din cap, apoi se apropie de Smitt. Cei doi se retraseră să stea de vorbă într-un colț, cu voci scăzute.

Muncind lângă Bruna, Leesha pierdu șirul timpului. Când încercase să-nlăture puroiul din rana făcută de demon, Darsy ciupise din greșeală intestinul lui Ande, otrăvindu-l cu propriile lui necurățenii. Bruna înjura fără întrerupere în vreme ce se străduia să repare vătămarea, și o trimitea pe Leesha, în mare grabă, să cureţe instrumentele, să aducă ierburi și să prepare poțiuni. În timp ce-și vedea de treabă, o învăța, explicându-i ce greșise Darsy și cum îi corecta ea greșelile, iar fata o asculta cu atenție.

În cele din urmă, după ce făcuseră tot ce puteau face, cusură rana și o înfășurară în bandaje curate. Drogat, Ande rămase adâncit într-un somn adânc, dar părea să respire cu mai multă ușurință, iar pielea lui avea o culoare mai apropiată de cea normală.

— O să-și revină? întrebă Smitt, în timp ce Leesha o ajuta pe Bruna să se ridice în picioare.

— Nu mulțumită ție sau lui Darsy, se răsti bătrâna. Dar, dacă nu rămâne aici și face ce i se spune, n-o să moară din asta.

În drum spre ușă, Bruna se apropie de paturile pe care zăceau Gared și Steave.

— Luați-vă bandajele alea prostești de pe ochi și nu vă mai văicăriți.

Gared se supuse primul și lumina îl făcu să strângă din ochi.

— Pot să văd! strigă.

— Normal că poți, idiot cu creieri de lemn, zise Bruna. Satul are nevoie de cineva care să mute lucrurile grele dintr-un loc în altul, și nu poți face asta când ești orb. Își agită bățul către el. Dar, dacă-mi mai traversezi glifele, orbirea o să fie cea mai mică dintre grijile tale!

Gared păli și dădu din cap.

— Bun, zise Bruna. Acum spune adevărul: Ai luat floarea lui Leesha?

Gared se uită în jur, înspăimântat. În cele din urmă, își lăsă ochii în jos.

— Nu, spuse. A fost o minciună.

— Vorbește mai tare, băiete, se răsti Bruna. Sunt femeie bătrână și urechile mele nu mai sunt ce-au fost cândva.

Apoi, vrând s-o audă toată lumea, îl întrebă din nou, cu voce mai puternică.

— Ai luat floarea lui Leesha?

— Nu! strigă Gared, cu fața înroșindu-i-se chiar mai tare decât i-o înroșise pulberea orbitoare.

Și șoaptele se răspândiră apoi prim mulțime ca focul.

Steave, care-și scosese între timp propriul bandaj, își pocni fiul cu putere peste ceafă.

— Pentru asta o să plătești ca-n Miez când ajungem acasă, mârâi el.

— Dar nu în casa mea, zise tatăl Leeshei.

Elona îi aruncă o privire tăioasă, dar Erny o ignoră și arătă cu degetul mare spre Smitt.

— E loc pentru voi doi la han, adăugă.

— Veți munci ca să vi-l plătiți, sublinie Smitt, și veți pleca peste-o lună, chiar dacă între timp nu veți izbuti să vă construiți decât un șopron.

— E ridicol, spuse Elona. Nu pot să muncească pentru camera lor și să-și mai construiască și casă într-o lună!

— Cred că tu ai propriile tale griji, zise Smitt.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Vrea să spună că ai de luat o hotărâre, zise Erny. Fie-nveți să respecți legămintele căsătoriei, fie-i cer Veghetorului s-o anuleze și pleci cu Steave și cu Gared în șopronul lor.

— Glumești, spuse ea.

— Niciodată n-am vorbit mai serios, răspunse Erny.

— Dă-l Miezului, zise Steave. Vino cu mine.

Elona îl privi pieziș.

— Ca să trăiesc într-un șopron? exclamă ea. Vezi să nu.

— Atunci ai face bine să te-ndrepți spre casă, o sfătui Erny. O să ai nevoie de ceva timp ca să-nveți să te descurci în bucătărie.

Elona se încruntă, şi Leesha ştiu că lupta tatălui ei abia începea, însă mama ei plecă, aşa cum fusese îndemnată, şi asta spunea mult despre şansele lui.

Erny îşi sărută fiica.

— Sunt mândru de tine. Şi sper că, într-o bună zi, te voi face şi eu mândră de mine.

— Oh, tati, răspunse ea. Sunt deja.

— Atunci o să vii acasă? întrebă el, plin de speranţă.

Leesha se uită din nou la Bruna, apoi din nou la el, şi negă cu un gest.

El dădu din cap, apoi o îmbrăţişă iarăşi.

— Înţeleg.

7.

Rojer

318 DÎ

Mama lui Rojer mătura în han, cu el pe urme, imitându-i mişcările ample cu mica lui mătură care foşnea la trecerea dintr-o parte într-alta. Ea îi zâmbi, ciufulindu-i părul de un roşu strălucitor, iar băiatul îi răspunse cu o privire radioasă. Avea trei ani.

— Mătură în spatele vetrei, Rojer, spuse ea, şi copilul se grăbi să-i dea ascultare, lovind cu paiele măturii în crăpăturile dintre vatră şi perete, de unde trimise în zbor rumeguş şi bucăţi de scoarţă de copac.

Cu mătura ei, mama lui adună cu grijă totul într-un morman.

Uşa se deschise brusc, şi tatăl lui Rojer intră cu o grămadă de lemne. Traversă încăperea lăsând în urmă alte fărâme de lemn şi de ţărână.

— Jessum! strigă mama lui Rojer. Abia am măturat aici!

— Eu am ajutat-o! anunţă zgomotos copilul.

— Aşa e, încuviinţă femeia, iar tatăl tău face mizerie.

— Vrei să rămânem fără lemne în toiul nopţii, cu ducele şi suita lui la etaj? întrebă Jessum.

— Înălţimea Sa n-o s-ajungă aici mai devreme de-o săptămână, protestă mama băiatului.

— E mai bine să ne facem treburile acum, cât e linişte în han, Kally, zise bărbatul. Nu-ţi mai spun cât de mulţi curtenii va aduce ducele, cum vor alerga

încoace şi încolo, de parcă Podul Peste Fluviu n-ar fi un sat mic, ci însuşi Angiersul.

— Dacă vrei să faci ceva util, îi răspunse Kally, vezi că glifele de-afară au început să se scorojească.

Jessum dădu din cap.

— Am văzut, spuse. Lemnul s-a deformat în timpul ultimului val de frig.

— Maestrul Piter trebuia să le deseneze din nou acum o săptămână, zise Kally.

— Am vorbit cu el ieri. Pune pe toată lumea la lucru la pod, dar spune că vor termina înainte de sosirea ducelui.

— Nu pentru duce-mi fac eu griji, ripostă Kally. Poate că pe Piter nu l-o fi interesând decât să-l impresioneze, în speranţa vreunui comision regesc, dar eu mă gândesc la lucruri mai simple, adică mă tem să nu-mi văd familia sfâşiată de miezingi peste noapte.

— Bine, bine, zise Jessum, înălţându-şi palmele. O să vorbesc din nou cu el.

— Se părea că Piter are mai multă minte, continuă Kally. Rhinebeck nici măcar nu e ducele nostru.

— E singurul aflat destul de aproape ca să ne sară în ajutor când nu e timp de pierdut, răspunse Jessum. Euchor nu se sinchiseşte de Podul Peste Fluviu atâta vreme cât Mesagerii pot trece pe-aici şi dările sunt plătite la timp.

— Lasă-ţi ochii să vadă lumina, zise Kally. Rhinebeck vine tot fiindc-a adulmecat mirosul unor dări noi. O să plătim în două părţi înainte de-a vedea Rojer încă o vară.

— Ce-ai vrea să facem? Să-nfuriem un duce aflat la numai o zi distanţă de dragul unuia de care ne despart două săptămâni de drum către nord?

— N-am spus c-ar trebui să-l scuipăm în ochi, protestă Kally. Dar nu-nţeleg de ce-i mai important să-l impresionăm decât să ne glifăm casele.

— Am spus că mă duc, zise Jessum.

— Atunci du-te. E deja trecut de amiază. Şi ia-l şi pe Rojer cu tine. Poate că asta o să-ţi aducă aminte ce e cu-adevărat important.

Jessum izbuti să nu se-ncrunte şi se ghemui în faţa fiului său.

— Vrei să vii să vezi podul, Rojer?

— Pescuim? întrebă băiatul.

Îl plăcea să pescuiască de pe marginea podului, împreună cu tatăl lui.

Jessum râse şi-l luă în braţe.

— Nu azi, îi răspunse. Mama ta vrea să stăm de vorbă cu Piter.

Şi-l urcă pe băiat pe umeri.

— Acum ţine-te bine, îi spuse, şi copilul se prinse de capul tatălui său, în timp ce acesta ieşea în goană pe uşă. Firele ţepoase ale bărbii mijite pe obrajii lui zgâriau.

Până la pod n-aveau mult de mers. Podul Peste Fluviu era mic şi pentru un cătun, doar o mână de case şi de prăvălii, barăci pentru oştenii care încasau vama şi hanul părinţilor lui. Băiatul îşi flutură degetele când trecură pe lângă casa vămii, şi paznicii îi răspunseră cu acelaşi gest. Podul trecea peste Fluviul Despărţitor în locul unde albia se îngusta cel mai mult. Construit de generaţiile trecute, avea două arce, acoperind o distanţă de peste nouăzeci de metri, era destul de lat pentru o căruţă mare, cu câte un cal de fiecare parte. O echipă de ingineri milnezi se ocupa în fiecare zi de întreţinerea frânghiilor şi a proptelelor. Drumul Mesagerilor – singurul drum – se întindea, cât vedeai cu ochii, într-o parte şi-ntr-alta.

Maestrul Piter era în capătul opus, strigându-şi instrucţiunile peste marginea podului. Rojer îi urmări privirea şi-i văzu ucenicii agăţaţi de funii trasând glife pe partea de dedesubt.

— Piter! strigă Jessum când ajunseră la jumătatea podului.

— Da, Jessum! răspunse Glifarul.

Jessum îl lăsă pe Rojer jos când el şi Piter îşi strânseră mâinile.

— Podul arată bine, observă cel dintâi.

Piter înlocuise cele mai multe dintre simbolurile simple, trasate cu vopsea, cu o caligrafie complicată, gravată, lăcuită şi lustruită.

Piter zâmbi.

— Ducele o să se scape-n pantaloni când o să-mi vadă glifele, declară el.

Jessum râse.

— Kally face curat în han chiar acum, în timp ce vorbim, spuse el.

— Faceţi-l pe duce fericit şi aveţi viitorul asigurat, zise Piter. O vorbă de laudă rostită la urechile potrivite şi ne putem face meseria în Angiers, nu-n cotlonul ăsta uitat de lume.

— „Cotlonul ăsta uitat de lume" e casa mea, se încruntă Jessum. Bunicul meu s-a născut în Podul Peste Fluviu şi, dacă va fi după voia mea, şi nepoţii mei tot aici vor veni pe lume.

Piter dădu din cap.

— N-am vrut să te jignesc. Pur şi simplu mi-e dor de Angiers.

— Atunci întoarce-te acolo. Drumul e deschis, şi o singură noapte petrecută afară n-ar trebui să-l sperie pe un Glifar. Pentru asta n-ai nevoie de duce.

Piter clătină din cap.

— Angiersul e înţesat de Glifari. N-aş fi decât o altă frunză din pădure. Însă, dacă aş intra în graţiile ducelui, la uşa mea ar fi coadă.

— Ei, ceea ce mă-ngrijorează pe mine azi e uşa mea, spuse Jessum. Glifele se scorojesc şi Kally nu crede că vor rezista peste noapte. Poţi veni s-arunci o privire?

Piter răsuflă zgomotos.

— Ți-am spus ieri…, începu el, dar Jessum îl întrerupse.

— Știu ce mi-ai spus, Piter, dar eu îți spun că nu-i de-ajuns. N-o să-mi las băiatul să doarmă la adăpostul unor glife șubrezite, ca să le poți tu face pe cele de pe pod puțin mai artistice. Nu poți măcar să le peticești pentru noaptea asta?

Meșterul scuipă.

— Asta o poți face și tu, Jessum. Urmărești pur și simplu liniile. Îți dau vopsea.

— Rojer trasează glife mai bune decât ale mele, și asta nu e tot. Mai rău o să le stric și, chiar dac-o să scap de miezingi, o să m-omoare Kally.

Piter se încruntă, nemulțumit. Era pe punctul să răspundă când de pe drum se auzi un strigăt.

— Hei, Podul Peste Fluviu!

— Geral! exclamă Jessum.

Rojer își ridică privirea, brusc interesat când recunoscu silueta mătăhăloasă a Mesagerului. La vederea lui, îi lăsă gura apă. Geral îi aducea întotdeauna câte ceva dulce.

Alături de el călărea un alt om, un străin, dar veșmintele lui pestrițe, de saltimbanc, îl liniștiră pe băiat. Își aduse aminte cum cântase și cum dansase ultimul Saltimbanc, și cum mersese în mâini, cu capul în jos, și țopăi cu entuziasm. Lui Rojer îi plăceau Saltimbancii mai mult decât orice altceva.

— Micul Rojer, care-a crescut cu cincisprezece centimetri! strigă Geral, oprindu-și calul și sărind din șa ca să-l salte pe băiat în brațe.

Era înalt, cu trupul ca un butoi pentru apa de ploaie, cu fața rotundă și barba căruntă. Băiatul se temuse cândva de el, cu cămașa lui din metal și cu buza de jos purtând cicatricea lăsată de un demon și părând tot timpul țuguiată într-o expresie a furiei, dar frica aceea nu mai exista. Geral îl gâdilă, și el râse.

— Care buzunar? îl întrebă Mesagerul, ținându-l la o lungime de braț distanță.

Rojer îl arătă imediat cu degetul. Geral ținea întotdeauna dulciurile în același loc.

Mesagerul voinic râse, scoțând o bucată de zahăr rizonian înfășurată într-o foaie de porumb răsucită.

Copilul scoase un strigăt strident și se trânti în iarbă ca s-o desfășoare.

— Ce te-aduce de data asta la Podul Peste Fluviu? îl întrebă Jessum pe Mesager.

Saltimbancul făcu un pas înainte, măturându-și mantia către spate când făcu o plecăciune. Era înalt, cu părul lung, decolorat de soare până ce devenise

auriu şi cu barba castanie. Avea fălcile perfect pătrate şi tenul bronzat. Peste hainele pestriţe, purta o tunică de zale fine, având ca blazon un mănunchi de frunze verzi pe fond cafeniu.

— Arrick Viers Dulce, se prezentă el. Maestru Saltimbanc şi herald al Înălţimii Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, păzitor al fortăreţei pădurii, purtător al coroanei de lemn şi Stăpân al întregului Angiers. Am venit să inspectez satul înainte de vizita Înălţimii Sale de săptămâna viitoare.

— Heraldul ducelui e un Saltimbanc? îl întrebă Piter pe Geral, înălţând dintr-o sprânceană.

— Pentru cătune nu există nimic mai bun, răspunse Geral, făcând cu ochiul. E mai puţin probabil ca sătenii să-njunghie un om care îi anunţă că s-au mărit dările dacă face giumbuşlucuri pentru copiii lor.

Arrick îi aruncă o privire încruntată, dar Geral se mulţumi să râdă.

— Fii bun şi adu-l încoace pe hangiu, să ne ia caii, îi spuse Arrick lui Jessum.

— Eu sunt hangiul, răspunse tatăl lui Rojer, întinzându-i mâna. Hanul Jessum. Apoi arătă către copil cu o mişcare a capului. El e băiatul meu, Rojer.

Arrick ignoră mâna întinsă şi copilul, scoţând în schimb ca prin farmec o lună de argint şi aruncând-o spre el cu un bobârnac. Jessum prinse moneda şi o privi curios.

— Caii, spuse apăsat Arrick.

Jessum se încruntă, dar puse banul în buzunar şi se îndreptă spre animale. Geral luă hăţurile calului său şi-i făcu semn să se-ndepărteze.

— Tot mai trebuie să te uiţi la glifele mele, Piter, zise Jessum. O să-ţi pară rău dacă voi fi nevoit s-o trimit pe Kally să ţipe la tine pentru asta.

— S-ar părea că la pod mai e încă nevoie de multă muncă până la sosirea înălţimii Sale, observă Arrick.

La asta, Piter îşi îndreptă uşor spatele şi-i aruncă lui Jessum o privire acră.

— Maestre Saltimbanc, vrei să dormi la noapte dincolo de glifele mele scorojite?

Pielea bronzată a lui Arrick păli.

— Mă uit eu la ele, dacă vrei, zise Geral. Pot să le peticesc dacă nu sunt prea stricate, iar dacă sunt, o să-l aduc eu însumi pe Piter.

Izbi cu sulița în pământ şi-i aruncă Glifarului o privire aspră. Piter făcu ochii mari şi dădu din cap, în semn că înţelesese.

Geral îl luă pe Rojer în braţe şi-l urcă pe uriaşul său cal de luptă.

— Ţine-te bine, băiete, spuse, o să facem o plimbare.

Copilul râse şi se ţinu de coama bidiviului, în timp ce tatăl lui şi Geral duceau caii către han. Arrick mergea înaintea lor cu paşi mari, ca un bărbat urmat de servitori.

Kally aştepta în uşă.

— Geral! strigă ea. Ce surpriză plăcută!

— Și ea cine e? întrebă Arrick, cu mâinile zburându-i cât ai clipi ca să-și netezească părul și hainele.

— E Kally, răspunse Jessum. Soția mea, adăugă apoi, văzând că sclipirea din ochii Saltimbancului nu se stinsese.

Arrick păru să nu-l audă, se îndreptă spre ea cu pași mari și-și aruncă mantia multicoloră spre spate când făcu o plecăciune.

— E o plăcere, doamna mea, spuse, sărutându-i mâna. Sunt Arrick Viers Dulce, Maestru Saltimbanc și herald al Înălțimii Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, păzitor al fortăreței pădurilor, purtător al coroanei de lemn și Stăpân al întregului Angiers. Înălțimea Sa va fi încântat să vadă o asemenea frumusețe când va vizita acest han excelent.

Kally își acoperi gura și obrajii palizi i se colorară ca să fie pe potriva părului ei roșu. Îi răspunse cu o reverență stângace.

— Trebuie să fii obosit, ca și Geral, spuse. Veniți înăuntru, vă servesc c-o supă caldă până e gata cina.

— Am fi încântați, bună doamnă, zise Arrick, înclinându-se iarăși.

— Kal, Geral a făgăduit că se uită la glifele noastre înainte de lăsarea întunericului, spuse Jessum.

— Ce? întrebă ea, dezlipindu-și ochii de frumosul zâmbet al Saltimbancului. Oh, bine, priponiți voi doi caii și ocupați-vă de asta cât timp îi arăt eu Maestrului Arrick o cameră și-ncep să pregătesc cina.

— Minunată idee, spuse Arrick, oferindu-i brațul când intrară în han.

— Nu-l scăpa din ochi când e lângă soția ta, murmură Geral. I se spune „Viers Dulce" fiindcă glasul lui pune picuri de dulceață între picioarele oricărei femei, și n-am auzit să-l fi oprit vreodată vreun legământ de cununie.

Jessum se încruntă.

— Rojer, spuse, coborând băiatul de pe cal, fugi înăuntru și stai cu mami.

Copilul dădu din cap și o luă la fugă imediat ce atinse pământul.

•

— Ultimul Saltimbanc mânca foc, zise Rojer. Tu poți să mănânci foc?

— Pot, răspunse Arrick, și-l scuip înapoi, asupra ta, ca un demon.

Băiatul bătu din palme și el se-ntoarse să se uite la Kally, care se aplecase în spatele tejghelei și umplea pentru el o cană cu bere. Își lăsase părul liber pe umeri.

Rojer îl trase din nou de mantie. Saltimbancul încercă să și-o strângă, ca să nu mai ajungă la ea, dar băiatul tocmai îl smucea, în schimb, de un crac al pantalonului.

— Ce e? întrebă Arrick, răsucindu-se spre el cu privirea încruntată.

— Știi și să cânți? întrebă Rojer. Îmi plac cântecele.

— Poate c-o să-ţi cânt ceva mai târziu, răspunse Arrick, întorcându-i din nou spatele.

— Oh, numai un cântecel, îl rugă Kally, punând o halbă înspumată pe tejghea, în faţa Saltimbancului. L-ai face atât de fericit.

Îi surâse, dar ochii bărbatului coborâseră deja către nasturele de sus al rochiei ei, care se descheiase în mod misterios în timp ce-i aducea berea.

— Firește, spuse el cu un zâmbet strălucitor. După ce beau berea ta minunată, ca să-mi spele praful din gâtlej.

Goli halba dintr-o sorbitură, fără să-şi ia ochii de la decolteul ei, şi întinse mâna către sacul mare, multicolor, de pe podea. Kally îi reumplu halba cât îşi scoase scripca.

Vocea lui bogată, de altist, umplu încăperea, limpede şi frumoasă, în timp ce ciupea cu delicateţe corzile. Cântă despre o femeie dintr-un cătun, care-şi pierduse unica şansă de a face dragoste cu un bărbat înainte de plecarea lui spre Oraşele Libere şi regretase asta toată viaţa. Kally şi Rojer îl priveau uluiţi, vrăjiţi de sunet. Când termină, îl aplaudară zgomotos.

— Mai vreau! strigă Rojer.

— Nu acum, băiatule, spuse Saltimbancul, ciufulindu-i părul. Poate după cină. Uite, adăugă, ducându-şi mâna în sacul multicolor, ce-ar fi să-ţi cânţi singur? Scoase la iveală un xilofon, alcătuit din mai multe fâşii de palisandru lustruit de lungimi diferite, prinse într-o ramă din lemn lăcuit. Un şnur solid îl lega de baghetă, un băţ de cincisprezece centimetri, cu o bilă de lemn la un capăt.

— Ia asta şi joacă-te puţin, cât stau eu de vorbă cu încântătoarea ta mămică.

Rojer ţipă de încântare, luă jucăria şi alergă să se trântească pe podeaua de scânduri, unde începu să lovească fâşiile în diverse moduri, încântat de sunetele limpezi scoase de fiecare dintre ele.

Kally râse, cu ochii la el.

— Într-o bună zi o să fie Saltimbanc, spuse ea.

— Duceţi lipsă de muşterii? întrebă Arrick, arătând, cu o rotire a mâinii, mesele goale din camera comună.

— Oh, la ora prânzului a fost destul de multă lume, răspunse Kally, dar, la vremea asta a anului, nu găzduim prea mulţi oameni, afară de câte un Mesager sosit din când în când.

— Probabil că te simţi singură când porţi de grijă unui han gol.

— Uneori, dar îl am pe Rojer, care-mi dă mereu de lucru. E dificil chiar şi când e linişte, dar devine o teroare în sezonul caravanelor, când vizitiii se îmbată şi cântă toată noaptea, ţinându-l treaz cu petrecerile lor.

— Îmi imaginez că şi ţie trebuie să-ţi fie greu să dormi atunci, zise Arrick.

— Da, mie-mi este, recunoscu ea. Dar Jessum poate să doarmă indiferent ce s-ar întâmpla.

— Adevărat? întrebă Arrick, lăsându-şi mâna să alunece peste a ei.

Ea făcu ochii mari şi i se tăie răsuflarea, dar nu şi-o retrase.

Uşa de la intrare se deschise brusc.

— Glifele sunt peticite! strigă Jessum.

Kally icni, smulgându-şi mâna de sub a lui Arrick atât de repede, încât îi vărsă berea pe tejghea. Înşfăcă o cârpă şi începu s-o şteargă.

— Doar o peticire? întrebă, cu ochii în jos, ca să-şi ascundă roşeaţa din obraji.

— N-am lucrat de mântuială, o asigură Geral. La drept vorbind, sunteţi norocoşi că v-au rezistat glifele până acum. Le-am peticit pe cele mai stricate, şi dimineaţă o să stau de vorbă cu Piter. O să-l pun să le-nlocuiască pe toate înainte de apusul soarelui, chiar dac-o să fie nevoie să-l ţin tot timpul cu suliţa la gât.

— Mulţumesc, Geral, zise Kally, aruncându-i lui Jessum o privire nimicitoare.

— Încă n-am terminat de scos gunoiul din grajd, spuse acesta, aşa că am priponit caii în curte, în cercul portabil al lui Geral.

— Perfect, zise Kally. Spălaţi-vă cu toţii. Cina va fi gata în curând.

•

— Delicios, declară Arrick, bând bere din belşug la cină.

Kally fripsese un picior de miel cu crustă de legume şi-l servise pe heraldul ducelui cu cea mai bună bucată.

— Presupun că n-ai o soră la fel de frumoasă ca tine, spuse Saltimbancul între două îmbucături. Înălţimea Sa e-n căutarea unei noi mirese.

— Credeam că ducele are deja o soţie, zise Kally, roşind când se aplecă să-i umple halba.

— Are una, mormăi Geral. Pe a patra.

Arrick pufni.

— Mă tem că nu e nicidecum mai fertilă decât celelalte, dacă bârfele de palat au un sâmbure de adevăr. Rhinebeck o să tot caute neveste până când una o să-i dăruiască un fiu.

— În privinţa asta s-ar putea să ai dreptate, admise Mesagerul.

— De câte ori îi vor permite Veghetorii să stea înaintea Ziditorului şi să jure că e „pentru totdeauna”? întrebă Jessum.

— Ori de câte ori va avea nevoie, îi asigură Arrick. Lordul Janson îi ţine pe Bărbaţii Sfinţi la respect.

Geral scuipă.

— Nu e corect ca bărbaţii din slujba Ziditorului să fie nevoiţi să se înjosească pentru asta…

— Se spune că până şi copacii au urechi pentru aceia care rostesc vorbe împotriva prim-ministrului, îl preveni Arrick, ridicând un deget.

Mesagerul se încruntă, dar îşi ţinu limba-n frâu.

— Ei bine, e puţin probabil să-şi găsească mireasă în Podul Peste Fluviu, zise Jessum. Nu-s destule femei nici măcar pentru noi, cei de-aici. Eu am fost nevoit să mă duc tocmai la Calea Greierului ca s-o găsesc pe Kally.

— Eşti angiersiană, draga mea? întrebă Arrick.

— Prin naştere, da, răspunse ea, dar, la nuntă, Veghetorul m-a pus să fac un legământ de credinţă faţă de Miln. Tuturor locuitorilor din Podul Peste Fluviu li se cere să-i jure credinţă lui Euchor.

— Deocamdată, spuse Arrick.

— Aşadar zvonurile sunt adevărate, comentă Jessum. Rhinebeck vine să revendice Podul Peste Fluviu.

— Nu, nimic atât de dramatic, zise Arrick. Înălţimea Sa simte, pur şi simplu, că, jumătate dintre oamenii voştri fiind de origine angiersiană şi cu podul construit din lemn angersian şi reparat cu acelaşi lemn, ar trebui s-avem o…, şi se uită la Kally, lăsându-se pe spătarul scaunului, … relaţie mai strânsă.

— Mă-ndoiesc că Euchor se va grăbi să-mpartă Podul Peste Fluviu, comentă Jessum. Despărţitorul le separă pământurile de o mie de ani. E tot atât dornic să cedeze cătunul ăsta de graniţă cum e să-şi cedeze tronul.

Arrick ridică din umeri şi zâmbi iarăşi.

— Asta e problema ducilor şi a miniştrilor, spuse, înălţându-şi halba. Oamenii neînsemnaţi, ca noi, nu trebuie să-şi facă griji pentru aşa ceva.

Soarele apuse în curând şi de afară se auziră sunete stridente şi pârâituri, punctate de străfulgerări de lumină pătrunse printre şipcile obloanelor când se aprindeau glifele. Rojer nu suporta toate aceste zgomote supărătoare şi ţipetele ascuţite care le însoţeau. Stătea pe podea, lovindu-şi din ce în ce mai tare jucăria zgomotoasă, străduindu-se să le acopere.

— Miezingii sunt flămânzi în seara asta, comentă tatăl lui.

— Îl tulbură pe Rojer, spuse Kally ridicându-se ca să se ducă lângă el.

— Nu vă temeţi! replică Arrick ştergându-se la gură.

Se duse la sacul lui multicolor şi scoase cutia zveltă a unei scripci.

— O să-i gonim pe demonii ăştia.

Puse arcuşul pe strune, şi încăperea se umplu imediat de muzică. Rojer râse şi bătu din palme, iar frica îi dispăru. Mama lui îi urmă exemplul şi împreună găsiră un ritm potrivit cu melodia lui Arrick. Până şi Geral şi Jessum li se alăturară, lovindu-şi şi ei palmele.

— Dansează cu mine, Rojer, râse Kally, luând copilul de mână şi ridicându-l în picioare.

Băiatul se strădui să ţină pasul în timp ce ea se mişca în ritm, dar se împleticea, aşa că femeia îl luă în braţe, sărutându-l şi învârtindu-se cu el prin cameră. Rojer râse, încântat.

Pe neaşteptate, se auzi un trosnet. Arcuşul lui Arrick alunecă de pe strune şi toată lumea se întoarse şi văzu cum vibra uşa grea, de lemn, în rama ei. Desprins de izbitură, praful plutea alene către podea.

Geral reacţionă primul; bărbatul masiv se repezi, cu o iuţeală surprinzătoare, către suliţa şi scutul lui, lăsate lângă uşă. Pentru o lungă clipă, ceilalţi se holbară la el, neînţelegând. Urmă un alt trosnet şi prin lemn pătrunseră brusc gheare groase, negre.

Jessum ajunse dintr-o săritură lângă cămin, de unde înhăţă un vătrai gros de fier.

— Du-l pe Rojer în adăpostul de sub bucătărie! strigă, cu răgetele de dincolo de uşă presărându-i-se printre cuvinte.

Geral, care apucase între timp suliţa, îi aruncă scutul lui Arrick.

— Scoate-i de-aici pe Kally şi pe băiat! strigă el, în vreme ce uşa era făcută bucăţi şi înăuntru dădea buzna un demon al pietrei, înalt de peste doi metri şi zece.

Geral şi Jessum se întoarseră să-l înfrunte. Creatura îşi lăsă capul pe spate şi ţipă, iar pe lângă şi printre picioarele lui groase năvăliră în cameră demoni ai focului, mici şi iuţi.

Arrick prinse scutul, dar, când Kally alergă către protecţia pe care-o oferea, strângându-l pe Rojer în braţe, o îmbrânci într-o parte, îşi înşfăcă sacul multicolor şi o rupse la fugă către bucătărie.

— Kally! ţipă Jessum când ea se izbi de podea, răsucindu-se ca să-şi ferească fiul de lovitură.

— Să fii al Miezului, Arrick! îl blestemă Geral pe Saltimbanc. Să se-aleagă praful şi pulberea de toate visurile tale!

Demonul pietrei îl pocni cu dosul palmei, azvârlindu-l de-a lungul încăperii.

Un demon al focului sări la Kally, care se străduia să se ridice în picioare, dar Jessum îl lovi din toate puterile cu vătraiul, azvârlindu-l într-o parte. Miezingul căzu tuşind foc şi aprinse podeaua.

— Fugi! strigă Jessum, în vreme ce Kally îşi aduna picioarele sub ea.

Când ieşiră în goană din cameră, Rojer văzu, peste umărul ei, cum scuipa demonul foc asupra tatălui său. Jessum ţipă când i se aprinseră hainele.

Mama lui îl strânse la piept, gemând când alerga pe coridor, în urma lor, în camera comună, Geral urlă de durere.

Dădură buzna în bucătărie exact în clipa în care Arrick ridica trapa dintr-o smucitură, coborând apoi înăuntru. Mâna lui se întinse înapoi, pipăind în căutarea inelului masiv, de oţel, ca să-nchidă trapa pe care erau pictate glife.

— Maestre Arrick! strigă Kally. Aşteaptă-ne!

— Miezing! ţipă Rojer când un demon al focului intră în fugă în încăpere, dar avertismentul lui veni prea târziu.

Creatura îi izbi, şi forţa loviturii îi tăie mamei lui răsuflarea, dar continuă să-l ţină în braţe chiar şi când ghearele demonului se înfipseră adânc în ea. Zbieră când îi brăzdară spatele, urcând, iar dinţii lui tăioşi ca briciul îi prinseră umărul şi trecură prin mâna dreaptă a lui Rojer. Copilul urlă.

— Rojer, strigă mama lui, împleticindu-se către albie înainte de a cădea în genunchi.

Ţipând de durere, îşi duse o mână la spate şi şi-o încleştă de un corn al miezingului.

— Nu-l… poţi… avea… pe… fiul… meu! strigă, şi se aruncă în faţă, trăgând de corn din toate puterile.

Smuls din locul unde se cocoţase, demonul luă cu sine bucăţi de carne când Kally îl făcu să zboare în albie.

Vasele lăsate la muiat se sparseră la impact, iar demonul bolborosi şi se zbătu, iar aerul se umplu de abur când apa fierse instantaneu. Kally ţipă când îi arse braţele, dar ţinu creatura dedesubt până când încetară zvârcolelile.

— Mami! ţipă Rojer, şi ea se-ntoarse, văzând de alţi doi miezingi care năvăleau în bucătărie.

Îl înşfăcă pe Rojer şi alergă spre trapa grea, pe care-o săltă cu o singură mână. Arrick îşi ridică ochii larg căscaţi către ea.

Kally căzu când un demon al focului i se încleştă de picior, muşcându-i o bucată din coapsă.

— Ia-l! Te rog! imploră ea, aruncându-l pe băiat în braţele lui Arrick. Te iubesc! îi strigă apoi lui Rojer, închizând trapa şi lăsându-i în întuneric.

•

Atât de aproape de Fluviul Despărţitor, casele erau construite pe blocuri mari, pictate cu glife, ca să facă faţă inundaţiilor. Aşteptară în întuneric, la adăpost de demoni, atâta vreme cât rezista fundaţia, dar era fum pretutindeni.

— Ucis de demoni sau ucis de fum, bombăni Arrick.

Începu să se îndepărteze de trapă, dar Rojer i se încleştă de picior.

— Dă-mi drumul, băiete, spuse Saltimbancul, izbind cu piciorul în pământ, încercând să-l îndepărteze pe copil.

— Nu mă lăsa aici! strigă Rojer plângând fără să se poată opri.

Arrick se încruntă. Se uită în jur, la fum, şi scuipă.

— Ține-te bine, băiete, spuse, punându-și-l pe Rojer în spate.

Își săltă marginile mantiei și-și legă colțurile de talie, ca să-l așeze pe un soi de bandulieră improvizată. Luă scutul lui Geral și-și căută drumul prin temelie, ghemuindu-se apoi ca să se târască afară, în noapte.

— Ziditorule din ceruri, șopti când văzu că întregul sat era în flăcări.

Demonii dansau în întuneric, târând afară, pentru ospăț, trupuri care urlau.

— Se pare că părinții tăi n-au fost singurii pe care i-a neglijat Piter, zise Arrick. Sper că-l vor târî pe ticălos în Miez.

Ghemuit sub scut, Arrick își croi drum în jurul hanului, și rămaseră ascunși de fum și de agitația din jur până ce ajunseră în curtea principală. Acolo, în siguranță în cercul portabil al lui Geral, se aflau cei doi cai; o insulă ce oferea adăpost în mijlocul ororii.

Un demon al focului îl zări pe Arrick când o rupse la fugă către ea, dar scutul lui Geral îi preschimbă focul scuipat într-o flacără a magiei. În interiorul cercului, Arrick îl lăsă jos pe Rojer și căzu în genunchi, gâfâind. Când își reveni, începu să caute cu disperare prin coburi.

— Trebuie să fie aici, murmură. Știu că l-am lăsat… Ah!

Desprinse un burduf cu vin și-i smulse dopul, apoi bău cu lăcomie.

Rojer scânci, ținându-și dreapta însângerată în cealaltă mână.

— Eh? întrebă Arrick. Ești rănit, băiatule?

Se apropie să-l examineze și icni când îi văzu mâna. O mușcătură îl lăsase fără degetul mijlociu și fără arătător; celelalte degete continuau să strângă o buclă din părul roșu al mamei lui, retezată în același timp.

— Nu! strigă copilul, când Arrick încercă să-i ia bucla. Este a mea!

— Nu ți-o iau, băiete, zise Saltimbancul, dar trebuie să văd ce-i aici.

Îi puse bucla în palma cealaltă, și copilul o strânse cu putere.

Parțial cauterizată de saliva demonului de foc, rana nu sângera prea tare, dar supura și mirosea îngrozitor.

— Nu sunt Culegător de Ierburi, spuse bărbatul, ridicând din umeri, și stropi locul cu vin din burduf.

Rojer țipă, iar Saltimbancul rupse o bucată din minunata lui mantie ca să-l bandajeze.

Când termină, copilul plângea în voie, iar el îl înfășură strâns în mantie.

— Ei, haide, haide, băiete, spuse strângându-l în brațe și mângâind-l pe spate. Am rămas în viață ca să istorisim povestea. Asta e ceva, nu?

Rojer continuă să plângă, și Saltimbancul începu un cântec de leagăn. Cântă în timp ce Podul Peste Fluviu ardea. Cântă în timp ce demonii dansau și se ospătau. Sunetul era ca un scut în jurul lor și, la adăpostul lui, băiatul se lăsă învins de oboseală și adormi.

8.

Către Oraşele Libere

319 DÎ

Pe măsură ce febra creştea în el, Arlen îşi lăsa tot mai mult greutatea pe toiag. Se încovoie şi vărsă, dar stomacul său gol nu putea să dea afară decât fiere. Ameţit, căută un punct asupra căruia să-şi focalizeze privirea.

Zări o dâră de fum.

Departe, în faţa lui, pe marginea drumului se vedea o construcţie. Un zid de piatră, atât de acoperit de lujeri de viţă, încât devenise aproape invizibil. Fumul venea de acolo.

Speranţa găsirii unui adăpost dădu putere picioarelor lui moi, şi-şi continuă drumul împleticindu-se. Izbuti s-ajungă la zid, se sprijini de el şi se trase de-a lungul lui, căutând o intrare. Piatra era ciupită şi crăpată; lujerii se căţărau pătrunzând în fiecare ungher şi în fiecare crăpătură. Dacă n-ar fi existat ei, ca să-l susţină, zidul vechi s-ar fi putut prăbuşi pur şi simplu, aşa cum s-ar fi prăbuşit şi Arlen fără zidul care-l susţinea.

În cele din urmă, ajunse la o arcadă. Două porţi de metal, desprinse din balamale de rugină, zăceau în faţa ei, în buruieni. Timpul le mistuise, nemailăsând aproape nimic. Arcada se deschidea într-o curte largă, năpădită de alţi lujeri şi de buruieni. Înăuntru dădu de o fântână dărâmată, plină cu apă de ploaie tulbure, şi de o clădire scundă, atât de acoperită de iederă, încât era posibil să n-o observi de la prima privire.

Arlen străbătu curtea înfiorându-se. Sub buruieni erau dale de piatră, pline de crăpături. Copacii de-acum bătrâni le străpunseseră, răsturnând blocuri imense, pe care le acoperise muşchiul. Pe piatra netedă desluşi urme adânci de gheare.

Nici urmă de glife, îşi dădu el seama, uluit. *Locul ăsta e dinainte de Întoarcere.* Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci fusese părăsit de peste trei sute de ani.

Uşa casei căzuse, ca şi porţile, măcinată de rugină. Un hol mic, cu podeaua de piatră, ducea într-o cameră spaţioasă. De pereţi atârna o încâlceală de cabluri, iar tablourile pe care le susţinuseră se dezintegraseră de multă vreme. Stratul de nămol de pe podea era tot ce mai rămăsese dintr-un covor gros. Pe pereţi şi pe mobilă se adânceau urme vechi de gheare, vestigii ale căderii.

— Hei! strigă Arlen. E cineva aici?

Nu primi niciun răspuns.

Îi ardea faţa, dar el tremura, chiar şi în aerul cald. Nu se credea în stare să-şi continue căutările, dar acolo fusese fum, şi fumul însemna viaţă. Gândul îi dădu putere şi, când găsi o scară dărăpănată, urcă la etaj, uitându-se cu mare atenţie unde punea piciorul.

Cea mai mare parte a nivelului superior al casei primea, deschisă, lumina soarelui. Acoperişul era crăpat şi se surpase, din piatra fărâmiţată ieşind stâlpi de metal ruginit.

— E cineva aici? strigă Arlen.

Cercetă tot etajul, dar nu găsi decât putreziciune şi rugină.

Când începuse să-şi piardă speranţa, văzu fumul printr-o fereastră din celălalt capăt al coridorului. Alergă într-acolo, dar nu găsi decât o creangă ruptă dintr-un copac, căzută în curtea din spate. Era plină de urme de gheare şi înnegrită, cu câte-o flăcăruie încă pârâind ici şi colo şi înălţând o dâră de fum neîntreruptă.

Descurajarea îi schimonosi faţa, dar refuză să plângă. Se gândi să se aşeze pur şi simplu şi s-aştepte venirea demonilor, în speranţa că urmau să-i ofere o moarte mai rapidă decât boala, dar jurase să nu le dea nimic şi, în plus, Marea că nu avusese parte de o moarte rapidă. Se uită pe fereastră în jos, către curtea cu dale de piatră.

O *cădere de aici ar ucide pe oricine,* se gândi. Îl străbătu un val de ameţeală şi i se păru uşor şi mulţumitor să se lase să cadă.

Precum Cholie? întrebă în capul lui un glas.

Laţul îi reveni fulgerător în minte şi se trezi brusc la realitate, venindu-şi în fire şi retrăgându-se de lângă fereastră.

Nu, îşi spuse. *Calea aleasă de Cholie nu e cu nimic mai bună decât a tatei. Când o să mor, o să fie fiindcă m-a ucis ceva, nu fiindcă m-am dat bătut.*

De la fereastra înaltă putea să vadă până departe, peste zid şi în lungul drumului. Observă, la mare distanţă, ceva care se mişca venind către el.

Ragen.

Folosindu-se de rezerve de forţă de a căror existenţă nici n-avusese habar, coborî treptele alergând în salturi, cu ceva care se apropia de vioiciunea lui obişnuită, şi traversă toată curtea în fugă.

Dar când ajunse pe drum i se tăie răsuflarea şi căzu în praf, gâfâind şi ţinându-se cu mâinile de locul unde simţea un junghi chinuindu-i coastele. Era ca şi cum în piept i-ar fi pătruns o mie de aşchii.

Îşi ridică privirea şi văzu oameni pe drum, încă departe, dar nu atât de departe încât să nu-l vadă şi ei. Auzi un strigăt în vreme ce lumea se înnegrea.

•

Arlen se trezi întins pe burtă şi scăldat în lumina zilei. Când respiră, simţi bandajele care-l înfăşurau strâns. Spatele continua să-l doară, dar nu-l mai ardea şi, pentru prima oară după mai multe zile, faţa lui părea rece. Îşi duse mâinile sub el, vrând să se ridice, dar îl săgetă durerea.

— Eu nu m-aş grăbi să fac asta, îl sfătui Ragen. Ai noroc c-ai scăpat cu viaţă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Arlen, ridicându-şi privirea către bărbatul aşezat alături.

— Te-am găsit leşinat pe drum, răspunse acesta. Rănile de pe spatele tău erau pline de putreziciunea demonului. A trebuit să te tai ca să storc otrava înainte să ţi le cos.

— Unde e Keerin? întrebă băiatul.

Ragen râse.

— Înăuntru. Stă de două zile la distanţă. N-a putut să suporte vederea sângelui închegat, a vărsat când te-am găsit.

— Zile? se miră Arlen.

Se uită în jur şi văzu că se afla din nou în curtea veche. Ragen îşi instalase tabăra acolo, cu aşternuturile oamenilor şi cu animalele străjuite de cercurile lui portabile.

— Te-am găsit în treiazi, când soarele era sus. Azi e cinciazi. Ai delirat tot timpul, zvârcolindu-te cât ai asudat, scoţând din tine boala.

— M-ai vindecat de febra demonului? întrebă băiatul uluit.

— Aşa o numiţi în Pârâu? zise Ragen. Apoi ridică din umeri. Un nume la fel de bun ca oricare altul, presupun, dar nu e o boală magică, băiete, ci doar o infecţie. Am găsit nişte rădăcina porcului nu departe de aici, pe marginea drumului, aşa c-am putut să-ţi pun cataplasme pe răni. Mai târziu o să-ţi fac din ea nişte ceai. Dacă-l bei în următoarele câteva zile, trebuie să te faci bine.

— Rădăcina porcului?

Ragen îi arătă o buruiană care creştea aproape peste tot.

— Unul dintre cele mai importante lucruri din traista unui Mesager, deşi proaspăt culeasă e mai bună. Îţi dă o uşoară ameţeală, dar, dintr-un motiv necunoscut, putreziciunea demonului nu o suportă.

Arlen începu să plângă. Mama lui ar fi putut fi vindecată cu o buruiană pe care-o smulgeau cu regularitate de pe ogorul lui Jeph? Era, pur şi simplu, prea mult.

Ragen aşteptă în tăcere, lăsându-l pe băiat în pace în vreme ce lacrimile îşi urmau cursul. După ceea ce păru o veşnicie, şuvoiul lor începu să-şi piardă puterea şi suspinele care-i cutremurau pieptul se domoliră. Fără niciun cuvânt, Ragen îi întinse o cârpă, şi băiatul îşi uscă obrajii.

— Arlen, îl întrebă Mesagerul în cele din urmă, ce cauţi tocmai aici?

Băiatul se uită la el vreme îndelungată, încercând s-aleagă ce să-i spună. Când vorbi în sfârşit, povestea se revărsă în grabă. Istorisi totul, începând cu noaptea în care îi fusese rănită mama şi încheind cu fuga de lângă tatăl lui.

Ragen păstră tăcerea până când îşi întipări în minte tot ce aflase.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse într-un târziu.

Arlen se smiorcăi şi dădu din cap.

Keerin se întoarse, mergând agale, când băiatul începea să-i povestească Mesagerului cum încercase să ajungă la Păşunea Însorită, dar, la răscruce, o luase din greşeală către Oraşele Libere. Îl ascultă cu atenţie, absorbit cu desăvârşire, când descrise prima noapte petrecută singur, uriaşul demon al pietrei şi modul în care scrijelise glifa. Când băiatul istorisi cum alergase s-o repare ca să-şi salveze viaţa, Saltimbancului îi pieri culoarea din obraji.

— Tu eşti cel care-a tăiat braţul demonului ăluia? întrebă Ragen, nevenindu-i să creadă, o clipă mai târziu.

Keerin părea gata să verse din nou.

— Nu e o şmecherie pe care am de gând s-o mai încerc, răspunse Arlen.

— Nu, nici nu-mi imaginam asta, chicoti Ragen. Totuşi, ologirea unui demon al pietrei de mai bine de patru metri şi jumătate e o faptă care merită un cântec sau două, nu-i aşa, Keerin?

Îl înghionti cu cotul, dar asta păru mai mult decât putea îndura Saltimbancul. Îşi duse mâna la gură şi fugi. Ragen clătină din cap şi oftă.

— Un demon al pietrei, uriaş şi ciung, bântuie prin jurul nostru de când te-am găsit, explică el. Izbeşte-n glife mai tare decât orice alt miezing pe care l-am văzut vreodată.

— O să-şi revină? întrebă Arlen, uitându-se la Keerin, care se îndoise de mijloc.

— O să-i treacă, mormăi Ragen. Hai să-ţi dăm ceva de mâncare.

Îl ajută pe băiat să se aşeze în capul oaselor, sprijinit de şaua calului. Mişcarea stârni o durere care-i înjunghie tot trupul, şi Mesagerul îl văzu strângând din ochi.

— Mestecă asta, îl sfătui, întinzându-i o rădăcină noduroasă. O să-ţi dea o uşoară ameţeală, dar ar trebui să-ţi aline durerea.

— Eşti Culegător de Ierburi? îl întrebă Arlen.

Ragen râse.

— Nu, dar, dacă vrea să supravieţuiască, un Mesager trebuie să ştie câte ceva din toate meşteşugurile.

Băgă mâna în coburi, de unde scoase o oală de metal şi nişte ustensile.

— Aş vrea să-i fi spus lui Coline despre rădăcina porcului, se plânse Arlen.

— I-aș fi spus, dacă mi-aș fi imaginat că nu știe. Ragen umplu oala și o atârnă deasupra gropii făcute pentru foc, de pirostrii. E uimitor cât de multe lucruri au uitat oamenii.

Zgândărea flăcările când se întoarse Keerin, palid, dar părând să se fi liniștit.

— O să am grijă să-i vorbesc despre asta când te ducem înapoi.

— Înapoi? întrebă Arlen.

— Înapoi? zise și Saltimbancul, ca un ecou.

— Firește că „înapoi", răspunse Ragen. Tatăl tău o să te caute, Arlen.

— Dar nu vreau să mă-ntorc. Vreau să merg cu voi în Orașele Libere.

— Nu poți fugi pur și simplu de problemele tale, Arlen, spuse Ragen.

— Nu mă-ntorc. Poți să mă târăști până acolo, dar o să fug din nou în clipa în care o să-mi dai drumul.

Mesagerul îl fixă cu privirea vreme îndelungată. În cele din urmă, se uită la Keerin.

— Știi care e părerea mea, zise acesta. Nu vreau să lungesc călătoria noastră către casă cu cel puțin cinci nopți.

Ragen se încruntă la băiat.

— O să-i scriu tatălui tău când ajungem la Miln, îl preveni.

— O să-ți iroseşti timpul, spuse Arlen. N-o să vină după mine niciodată.

•

Dalele de piatră ale curții și zidul înalt îi ascunseră bine în noaptea aceea. Un cerc portabil larg ocrotea căruța, iar animalele erau în altul, priponite și cu piedici la picioare. Ei stăteau în interiorul a două cercuri concentrice, cu focul în mijloc.

Keerin era în așternutul lui, ghemuit și cu o pătură peste cap. Tremura, cu toate că nu era frig, și se crispa ori de câte ori se-ntâmpla să-ncerce vreun miezing glifele.

— De ce atacă întruna, deși nu pot trece? întrebă Arlen.

— Caută o hibă a rețelei de glife, îl lămuri Ragen. N-o să vezi niciodată un miezing atacând de două ori în același loc. Se bătu cu degetul în tâmplă. Au ținere de minte. Nu sunt destul de inteligenți ca să studieze glifele și să deducă unde se află punctele slabe, așa că le caută atacând bariera. Reușesc rareori să treacă, dar se întâmplă totuși de destul de multe ori ca să merite străduniile.

Un demon al vântului coborî năpustindu-se peste zid, dar glifele îl respinseră. La auzul sunetului, Keerin scânci sub pătură.

Ragen se uită la așternutul Saltimbancului și clătină din cap.

— E ca și cum și-ar imagina că, dacă nu-i vede pe miezingi, nu-l văd nici ei pe el, mormăi.

— Întotdeauna face așa? întrebă Arlen.

— Demonul ciung l-a speriat mai tare decât de obicei, dar nu se poate spune că înainte stătea plin de curaj lângă glife. Ragen ridică din umeri. O să am nevoie de-un Saltimbanc cât de curând. Pe Keerin mi l-a dat Ghilda. În mod normal, nu lucrez cu oameni atât de fricoși.

— Dar de ce e nevoie s-aduci un Saltimbanc?

— Oh, trebuie să ai unul cu tine când mergi în cătune. Oamenii sunt în stare să te-alunge cu pietre dacă vii fără el.

— Cătune?

— Sate mici, cum e Pârâul lui Tibbet, explică Ragen. Locuri prea îndepărtate ca să se poată afla sub controlul ducilor și unde cei mai mulți oameni nu știu să citească.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă băiatul.

— Oamenii care nu știu să citească n-au prea multă nevoie de Mesageri. Oh, sunt destul de dornici să-și primească sarea, sau orice alte lucruri de care duc lipsă, dar cei mai mulți nu-și întrerup treburile ca să vină să te vadă și să-ți spună noutăți, iar aflarea noutăților e cea mai importantă însărcinare a unui Mesager. Dar adu un Saltimbanc cu tine, și oamenii lasă totul baltă ca să vadă spectacolul. N-am răspândit vestea despre cel dat de Keerin numai și numai de dragul tău.

Există oameni, continuă Ragen, care pot fi, în același timp, Negustori, Saltimbanci, Culegători de Ierburi și Mesageri, dar este ceva tot atât de obișnuit ca un miezing prietenos. Cei mai mulți Mesageri care umblă prin cătune trebuie s-angajeze un Saltimbanc.

— Iar tu nu mergi de obicei în astfel de sate mici, își aminti Arlen.

Ragen îi făcu cu ochiul.

— Un Saltimbanc îi poate impresiona pe săteni, dar la curtea unui duce nu face altceva decât să-ți stea în cale. Ducii și prinții neguțători au propriii lor Saltimbanci. Nu-i interesează decât negoțul și veștile și plătesc cu mult mai mult decât își poate îngădui bătrânul Porcu.

•

În dimineața următoare, Ragen se trezi înainte de răsăritul soarelui. Arlen era deja treaz, și bărbatul îl privi dând aprobator din cap.

— Mesagerii nu-și permit luxul de a dormi până târziu, spuse, zăngănindu-și zgomotos ustensilele pentru gătit, ca să-l trezească pe Keerin. Fiecare clipă de lumină le e necesară.

Arlen începuse să se simtă destul de bine ca să poată sta în căruță, alături de Saltimbanc, în timp ce roțile îi purtau către movilele minuscule de la orizont, numite de Ragen munți. Ca să treacă mai ușor timpul, Mesagerul îi povesti băiatului despre călătoriile sale și îi arătă ierburile de pe marginea

drumului, spunându-i pe care putea să le mănânce și de care nu trebuia să se-atingă, care erau bune pentru cataplasmele vindecătoare de răni și care agravau suferința. Îi arătă care locuri erau cel mai ușor de apărat pentru petrecerea nopții, explicându-i și de ce, și îi vorbi despre animalele de pradă.

— Miezingii ucid cele mai încete și cele mai neputincioase animale, zise el. Așa că nu supraviețuiesc decât fiarele mari și puternice, sau jivinele care știu să se-ascundă cel mai bine. Pe drum, demonii nu sunt singurele creaturi care văd în tine o pradă.

Keerin se uită în jur, agitat.

— Ce e locul ăla în care-am stat în ultimele câteva nopți? întrebă Arlen.

Ragen ridică din umeri.

— Fortăreața unui nobil de mică importanță. De aici până la Miln sunt cu sutele, ruine vechi, din care nenumărați Mesageri au adunat totul.

— Mesageri? se miră băiatul.

— Bineînțeles. Unii petrec săptămâni întregi în căutarea ruinelor. Cei destul de norocoși ca să dea peste unele nedescoperite de nimeni înaintea lor se pot întoarce de-acolo cu tot felul de prăzi. Aur, giuvaiere, gravuri, uneori chiar și glife vechi. Dar adevăratul trofeu după care umblă toată lumea sunt glifele din vremuri de demult, cele de luptă, dacă au existat vreodată.

— Tu crezi c-au existat? întrebă Arlen.

Ragen dădu din cap.

— Dar n-am de gând să-mi risc gâtul părăsind drumul în căutarea lor.

După vreo două ore, Mesagerul îi conduse alături de drum, către o peșteră mică.

— Ori de câte ori poți, e întotdeauna mai bine să glifezi un adăpost, îi spuse lui Arlen. Grota asta e una dintre puținele trecute în jurnalul lui Graig.

Ragen și Keerin instalară tabăra, ducându-și toate proviziile în peșteră și hrănind și adăpând animalele. Lăsară căruța de la care le deshămaseră într-un cerc, chiar lângă intrare. În timp ce munceau, Arlen studie glifele portabile.

— Aici sunt unele pe care nu le cunosc, observă el, arătându-le cu degetul.

— Și eu am văzut, în Pârâul lui Tibbet, câteva noi pentru mine, recunoscu Ragen. Mi le-am copiat în jurnal. Ce-ar fi să-mi explici în seara asta ce fac?

Băiatul zâmbi, încântat că putea oferi ceva în schimbul generozității Mesagerului.

Keerin începu să se foiască neliniștit în timpul mesei, uitându-se des la cerul care se-ntuneca, dar Ragen nu părea să se grăbească fiindcă se lungeau umbrele.

— Acum ar fi mai bine s-aducem catârii în grotă, spuse în cele din urmă.

Keerin se grăbi să se ridice și să-i dea ascultare.

— Animalelor de povară nu le plac peșterile, îi explică Ragen lui Arlen, așa că trebuie s-aștepți cât mai mult cu putință înainte de a le duce înăuntru. Calul intră întotdeauna ultimul.

— N-are un nume? întrebă Arlen.

Ragen clătină din cap.

— Caii mei trebuie să-și câștige numele, răspunse. Ghilda îi dresează într-un mod aparte, dar foarte mulți se sperie totuși când sunt priponiți noaptea afară, într-un cerc portabil. Cei despre care știu că nu fug și nu intră în panică primesc nume. Am cumpărat iapa asta din Angiers, după ce poneiul meu a fugit și-a fost ucis de miezingi. Dac-ajunge la Miln, o să-i dau un nume.

— O s-ajungă, zise Arlen, mângâind gâtul animalului.

După ce Keerin aduse catârii înăuntru, îl prinse de frâu și îl conduse în grotă.

În vreme ce se instalau ceilalți, el studie gura peșterii. În stâncă erau cioplite glife, dar de pe solul de la intrare lipseau.

— Glifele sunt incomplete, spuse, arătând cu degetul.

— Bineînțeles, îi răspunse Ragen. Nu putem străjui țărâna, nu-i așa? Se uită la el cu multă curiozitate. Cum ai completa tu cercul? îl întrebă.

Arlen studie problema. Gura peșterii nu era un cerc complet, semănând mai degrabă cu un U inversat. Mai greu de glifat, dar nu *foarte* greu, iar simbolurile magice cioplite în piatră erau unele destul de comune. Luă un băț și desenă glife în țărână, legându-le cu linii line de cele care existau deja. Le verifică de trei ori, apoi se retrase și așteptă aprobarea lui Ragen.

Mesagerul îi studie munca în tăcere, preț de o clipă, apoi dădu din cap, în semn de apreciere.

— Bine lucrat, spuse, și Arlen radie de încântare. Ai trasat unghiurile cu mână de maestru. Nici eu n-aș fi putut face o rețea mai strânsă, și ai rezolvat pur și simplu toate ecuațiile în gând.

— Ăă, mulțumesc, răspunse Arlen, care n-avea habar despre ce vorbea celălalt.

Ragen îi observă șovăiala.

— Tu ai făcut ecuațiile, nu-i așa? îl întrebă.

— Ce e o ecuație? își trădă băiatul nedumerirea. Linia aia, arătă el către cea mai apropiată glifă, merge la cea de-acolo. Și arătă către perete. Intersectează liniile astea, adăugă, indicând alte glife, care le traversează pe cele de dincolo, încheie, arătând acum altele. Asta-i tot.

Ragen părea șocat.

— Vrei să spui c-ai făcut totul la ochi?

Arlen ridică din umeri în timp ce Mesagerul îi întorcea spatele.

— Multă lume foloseşte un lineal ca să verifice liniile, recunoscu el, dar eu nu m-am ostenit niciodată.

— N-am idee cum de nu-nghite noaptea Pârâul lui Tibbet, spuse Ragen.

Scoase o pungă din coburi şi îngenunche la gura peşterii, unde şterse glifele lui Arlen.

— Astea din ţărână sunt totuşi o nesăbuinţă, oricât de bine ar fi desenate.

Alese din pungă o mână de glife trasate pe plăcuţe de lemn lăcuit. Folosindu-se de un lineal cu mai multe marcaje, le plasă pe toate cu repeziciune, reînchizând bariera protectoare.

•

Nu se-ntunecase de mai mult de o oră când în luminiş dădu buzna uriaşul demon ciung al pietrei. Scoase un urlet puternic şi se apropie de gura peşterii cu paşi apăsaţi, măturând demonii mai mici care-i stăteau în cale şi răcnind provocator. Keerin gemu şi se retrase în fundul grotei.

— Ăsta îţi ştie mirosul, îl preveni Ragen. O să te urmărească la nesfârşit, aşteptând să laşi garda jos.

Băiatul se uită îndelung la monstru, cântărind vorbele Mesagerului. Demonul mârâi, arătându-şi dinţii, şi izbi bariera cu putere, dar glifele se-aprinseră şi îl azvârliră cât colo. Keerin scânci, dar Arlen se ridică şi se apropie de intrare. Întâlni ochii miezingului şi îşi înălţă încet mâinile, pentru a-şi uni apoi brusc palmele, cu un pocnet sonor, luându-l astfel în râs pe demon cu cele două braţe ale sale.

— Să-l lăsăm să-şi piardă timpul, spuse, pe când miezingul urla neputincios. N-o s-ajungă la mine.

•

Îşi continuară drumul pentru aproape încă o săptămână. Ragen o luă spre nord, trecând de dealurile de la baza lanţului muntos şi urcând şi mai mult. Din când în când se oprea să vâneze, nimerind animalele mici de la mare distanţă cu suliţele lui subţiri.

Îşi petrecură majoritatea nopţilor în adăposturile notate în jurnalul lui Graig, însă de două ori îşi făcură pur şi simplu tabăra în mijlocul drumului. Ca orice alt animal, iapa lui Ragen era înspăimântată de demonii care stăteau la pândă, dar nu-ncerca să se desprindă de pripon.

— Merită un nume, spuse Arlen pentru a suta oară, arătând către animalul neclintit.

— Bine, bine, consimţi în sfârşit Mesagerul, ciufulind părul băiatului. Poţi să-i alegi unul.

Arlen zâmbi.

— Ochiul Nopţii, zise apoi.

Ragen se uită la cal şi dădu din cap.

— E un nume potrivit, încuviinţă.

9.

Fortul Miln

319 DÎ

Pe măsură ce movilele mărunte de la orizont de înălţau tot mai mult, terenul devenea din ce în ce mai stâncos. Ragen nu exagerase spunând că o sută de Dealuri ale lui Boggin ar fi încăput într-un singur munte, iar lanţul se întindea cât vedea Arlen cu ochii. Aerul devenea cu atât mai rece cu cât urcau; printre culmi şfichiuiau rafale puternice de vânt. Băiatul se uită în urmă şi văzu întreaga lume întinzându-i-se în faţă, ca pe o hartă. Se imagină străbătând acele ţinuturi doar cu o suliţă şi cu un sac de Mesager.

Când zăriră în sfârşit Fortul Miln, băiatului nu-i veni să-şi creadă ochilor. În ciuda poveştilor lui Ragen, el unul continuase să-şi închipuie că arăta ca Pârâul lui Tibbet, fiind doar ceva mai mare. Fu cât pe ce să cadă din căruţă când oraşul-fortăreaţă se înălţă în faţa lor, conturându-se deasupra drumului.

Fortul Miln era construit la poalele muntelui, de unde domina o vale largă. De dincolo de ea privea către oraş un al doilea munte, un frate geamăn al celui care-i era vecin. Un zid circular, de aproape zece metri înălţime, înconjura fortul, însă multe clădiri din interior se înălţau încă şi mai mult către cer. Cu cât se apropiau, cu atât mai tare părea să se răsfire oraşul, cu zidul întinzându-i-se pe mai mulţi kilometri în ambele părţi.

Pe zid erau pictate cele mai mari glife pe care Arlen le văzuse vreodată. Ochii lui urmăriră traseul liniilor invizibile care le uneau, alcătuind o reţea care ar fi trebuit să-l facă de netrecut pentru miezingi.

Dar, în ciuda triumfului adus de o asemenea realizare, zidul îl dezamăgi pe Arlen. Oraşele „libere” nu erau nicidecum astfel. Zidul îi ţinea pe miezingi afară, dar îi ţinea, totodată, şi pe oameni înăuntru. În Pârâul lui Tibbet, cel puţin pereţii închisorii nu erau vizibili.

— Ce-i împiedică pe demonii vântului să zboare peste zid? întrebă el.

— Pe culmea lui sunt stâlpi cu glife care formează o boltă deasupra oraşului, îl lămuri Ragen.

Arlen își dădu seama că ar fi trebuit să-și imagineze asta fără ajutorul lui. Mai avea și alte întrebări, dar le păstră pentru sine, punându-și deja mintea ageră să caute răspunsuri.

•

Când ajunseră în sfârșit la intrarea în oraș, ora amiezii trecuse de o bună bucată de vreme. Ragen îi arătă un stâlp de fum aflat departe, pe munte, deasupra orașului, la mai mulți kilometri distanță.

— Minele Ducelui, îi spuse. Formează ele însele un sat, mai mare decât Pârâul lui Tibbet al vostru. Nu e autonom, dar așa îi place ducelui. Caravanele vin și pleacă aproape în fiecare săptămână. Hrana urcă, iar sarea, metalul și cărbunele coboară.

Din zidul principal pornea un altul, mai scund, înconjurând valea cu o centură largă. Arlen zări stâlpii cu glife deasupra unor șiruri verzi, ordonate.

— Marile grădini și Livada Ducelui, îi explică pe scurt Mesagerul.

Poarta era larg deschisă și muncitorii intrau și ieșeau, iar paznicii le făcură cu mâna când se apropiară. Erau înalți, ca Ragen, și purtau coifuri de metal zimțate și armuri din piele fiartă peste hainele de lână groasă. Aveau amândoi sulițe, dar le țineau mai degrabă ca pe niște obiecte de preț etalate decât ca pe niște arme.

— Salut, Mesagerule, strigă unul dintre ei. Bine-ai revenit!

— Gaims. Woron.

Ragen îi salută cu câte o înclinare a capului.

— Ducele te-aștepta de acum câteva zile, spuse Gaims. Am fost îngrijorați când am văzut că n-ai sosit.

— Ați crezut că m-a luat demonii? Ragen râse. Nicio șansă. Un cătun pe care l-am vizitat la întoarcerea de la Angiers fusese atacat de miezingi, așa că am rămas puțin acolo, să-i ajut.

— Și ai cules de-acolo un copil vagabond? întrebă Woron cu un zâmbet. Un mic dar adus soției tale pentru timpul în care-așteaptă să faci din ea o Mamă?

Ragen se încruntă și paznicul se trase înapoi.

— N-am vrut să te jignesc, se grăbi să-l asigure.

— Atunci te sfătuiesc să nu mai spui lucruri care-i pot ofensa pe alții, *Servitorule,* ripostă Mesagerul cu voce încordată.

Woron păli și dădu imediat din cap.

— Adevărul e că l-am găsit pe drum, adăugă Ragen, ciufulind părul lui Arlen și zâmbind larg, ca și cum, cu doar câteva clipe înainte, nu s-ar fi petrecut nimic iritant.

Lui Arlen îi plăcea asta la Ragen. Izbucnea întotdeauna în râs fără să stea pe gânduri și nu păstra ranchiună, dar cerea respect și te punea la punct, arătându-ți care ți-e locul. Băiatul își dorea s-ajungă ca el într-o bună zi.

— Pe drum? întrebă neîncrezător Gaims.

— La mai multe zile distanţă de orice aşezare! exclamă Ragen. Băiatul desenează glife mai bine decât mulţi Mesageri pe care-i cunosc.

La auzul complimentului, Arlen se umflă în pene de mândrie.

— Şi tu, Saltimbancule? îl întrebă Woron pe Keerin. Ţi-a plăcut gustul primei nopţi sub cerul liber?

Keerin se încruntă, şi paznicii râseră.

— A fost bună, nu?

— Lumina scade, zise Ragen. Trimite-i vorbă Mamei Jone că vom veni la palat după ce predau orezul şi trec pe-acasă pentru o baie şi pentru o masă ca lumea.

Cei doi bărbaţi îi salutară şi-i lăsară să intre în oraş.

În ciuda dezamăgirii sale din primele clipe, splendoarea Milnului îl copleşi pe Arlen în curând. Clădirile se avântau în văzduh, făcând toate construcţiile pe care le mai văzuse vreodată să pară pitice, iar străzile erau pavate cu bolovani în locul pământului bătătorit. Miezingii nu se puteau înălţa prin piatra prelucrată, dar lui îi venea greu să-şi imagineze efortul depus pentru tăierea şi îmbinarea sutelor de mii de lespezi.

În Pârâul lui Tibbet, aproape toate casele erau din lemn, cu temelii din pietre stivuite şi gravate cu glife şi cu acoperişuri din paie, cu plăcuţe pentru glife. Aici, totul era cioplit în piatră şi avea iz de vechime. În ciuda zidului exterior glifat, toate clădirile îşi aveau propriile glife, unele alcătuind lucrări de artă fantastice, iar altele doar cu simplul lor rol de apărare.

Aerul din oraş era îmbâcsit, îngroşat de duhoarea gunoaielor, a focurilor făcute cu balegă şi a transpiraţiei. Arlen încercă să-şi ţină răsuflarea, dar renunţă în scurt timp şi începu să respire pe gură. Keerin, pe de altă parte, părea să răsufle în voie pentru prima oară.

Ragen îi conduse într-o piaţă unde Arlen văzu mai mulţi oameni decât întâlnise în toată viaţa lui. Sute de Rusco Porcu strigau la el din toate părţile.

— Cumpără asta!

— Încerc-o p-asta!

— Preţ special, numai pentru tine!

Erau înalţi cu toţii. Uriaşi, prin comparaţie cu oamenii din Pârâu.

Trecură pe lângă căruţe cu fructe şi legume din soiuri pe care nu le mai văzuse niciodată, iar vânzătorii de haine erau atât de mulţi, încât îşi imaginã că veşmintele reprezentau singurul lucru la care se gândeau milnezii. Erau şi picturi, şi sculpturi, atât de complicate încât se întrebă când îşi găsea cineva timp să le facă.

Ragen îi duse la un negustor din capătul opus al pieţei, care avea pe cort simbolul unui scut.

— E omul Ducelui, îi preveni Mesagerul când opriră căruța.

— Ragen! exclamă negustorul. Ce-ai azi pentru mine?

— Orez de mlaștină. Taxele plătite de Pârâu pentru sarea Ducelui.

— Ai fost la Rusco Porcu? spuse negustorul, mai degrabă ca o afirmație decât ca o întrebare. Șarlatanul ăla încă-i mai jefuiește pe sătenii creduli?

— Îl cunoști pe Porcu? întrebă Ragen.

Celălalt râse.

— Acum zece ani, am depus mărturie în fața Consiliului Mamelor ca să i se retragă brevetul, după ce a-ncercat să strecoare un transport de grâne pline de șobolani, povesti el. A plecat din oraș la scurt timp după aceea și a reapărut la capătul lumii. Am auzit că-n Angiers s-a-ntâmplat același lucru, de-aia a ajuns în Miln.

— Bine c-am verificat orezul, murmură Ragen.

Se tocmiră o vreme în privința prețurilor orezului și sării, în cele din urnă, negustorul cedă, recunoscând că Ragen luase tot ce era mai bun de la Porcu. Îi întinse o pungă zornăind de monede, ca să compenseze diferența.

— De-aici poate să ducă Arlen căruța? întrebă Keerin.

Ragen se uită la el și încuviință cu un gest. Îi aruncă o pungă cu monede, pe care Saltimbancul o prinse cu îndemânare înainte de a sări din căruță.

Privind cum se pierdea în mulțime, Ragen clătină din cap.

— Nu e cel mai rău Saltimbanc, spuse, dar n-are destul curaj pentru călătorii.

Încălecă din nou și îl conduse pe Arlen pe străzile aglomerate. În timp ce mergeau pe una ticsită de lume, băiatul simți că înghesuiala îl sufoca. Observă câțiva oameni îmbrăcați numai în zdrențe, în ciuda aerului rece de munte.

— Ce fac? întrebă, văzând că întindeau către trecători castroane goale.

— Cerșesc, îl lămuri Ragen. În Miln, nu-și poate permite toată lumea să cumpere mâncare.

— Nu le putem da o parte dintr-a noastră?

Mesagerul oftă.

— Nu e chiar atât de simplu, Arlen. Solul nu e destul de fertil ca să hrănească măcar jumătate din oameni. Avem nevoie de grâne din Fortul Rizon, de pește din Lakton, de fructe și de vite din Angiers. Celelalte orașe pur și simplu nu dau altora toate astea. Hrana merge la cei care se ocupă cu vreun negoț și au bani s-o plătească. Aceștia, adică Negustorii, angajează Servitori care să muncească pentru ei și îi hrănesc, îi îmbracă și-i adăpostesc plătind totul din punga lor.

Arătă către un om înfășurat într-o bucată de pânză grosolană și murdară, care întindea către trecători un castron crăpat, de lemn, și care se îndepărtă, ferindu-se de el și refuzând să-l privească în ochi.

— Așa că, dacă nu ești nici de sânge regesc, niciun Bărbat Sfânt, și dacă nu muncești, sfârșești ajungând astfel.

Băiatul dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, dar, în realitate, nu putea să priceapă. La prăvălia din Pârâul lui Tibbet, oamenii rămâneau mereu fără credite, dar nici măcar Porcu nu-i lăsa să moară de foame.

Ajunseră în fața unei case, și Ragen îi făcu semn băiatului, care opri căruța. Prin comparație cu altele pe care le văzuse acolo, în Miln, nu era o clădire mare, dar, judecând-o după cele din Pârâu, era totuși impresionantă, construită în întregime din piatră și cu două caturi complete.

— Aici locuiești? întrebă Arlen.

Ragen clătină din cap. Descălecă și se duse la ușă, unde ciocăni cu putere. O clipă mai târziu, îi deschise o femeie tânără, cu părul lung și castaniu, împletit strâns într-o coadă. Era înaltă și robustă, ca toată lumea din Miln, și purta o rochie cu guler înalt, care-i ajungea până la glezne și i se mula pe piept. Arlen nu reușea să-și dea seama dacă era frumoasă. Tocmai când era gata să-și spună că nu, ea zâmbi și toată fața i se schimbă.

— Ragen! strigă, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. Ai venit! Slavă Ziditorului!

— Bineînțeles c-am venit, Jenya, răspunse el. Noi, Mesagerii, le purtăm de grijă alor noștri.

— Eu nu sunt Mesager, zise ea.

— Ai fost măritată cu unul, și asta-i același lucru. Graig a murit ca Mesager, fir-ar afurisiți mai-marii Ghildei.

Jenya păru să se-ntristeze, și el se grăbi să schimbe vorba, se apropie cu pași mari de căruță și descărcă mărfurile rămase.

— Ți-am adus orez bun, de mlaștină, sare, carne și pește, spuse, cărându-le pe toate și lăsându-le imediat dincolo de ușă.

Arlen se repezi să-l ajute.

— Și asta, adăugă bărbatul, desprinzându-și de la centură punga cu aur și argint pe care-o primise de la Porcu.

Îi aruncă apoi și punga mică, de la negustorul Ducelui.

Când o deschise, Jenya făcu ochii mari.

— Oh, Ragen, e prea mult. Nu pot…

— Poți și o s-o păstrezi, îi porunci el, întrerupând-o. Măcar atât pot face.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— N-am cum să-ți mulțumesc, spuse. Am fost atât de speriată. Scrisul pentru Ghildă n-acoperă toate cheltuielile și, fără Graig… Am crezut c-o să fiu nevoită să cerșesc din nou.

— Haide, haide, spuse Ragen bătând-o pe umăr. Eu și frații mei nu vom îngădui niciodată să se-ntâmple una ca asta. O să te iau în gospodăria mea, n-o să te las să cazi atât de jos, îi făgădui.

— Oh, Ragen, ai face asta? exclamă ea.

— Mai e ceva. Un dar de la Rusco Porcu. Și Ragen ridică inelul. Vrea să-i scrii, să-i dai de știre că l-ai primit.

Uitându-se la frumoasa bijuterie, ea începu din nou să plângă.

— Graig a fost iubit, continuă Ragen, punându-i inelul pe deget. Păstrează-l ca pe-un simbol al memoriei lui. Mâncarea și banii ar trebui să fie de-ajuns pentru familia ta vreme îndelungată. Poate că, între timp, îți găsești alt soț și devii mamă. Dar, dacă lucrurile se vor înrăutăți vreodată atât de mult încât să fie nevoie să vinzi inelul, să vii mai întâi la mine, ai înțeles?

Jenya încuviință, cu ochii plecați, încă lăcrimând și mângâind bijuteria primită.

— Făgăduiește-mi, îi ceru Ragen.

— Îți făgăduiesc.

El dădu din cap și o îmbrățișă pentru o ultimă oară.

— O să vin să văd ce faci, ori de câte ori o să am timp, spuse.

Femeia încă mai plângea când plecară. Arlen se uită lung la ea, peste umăr, în vreme ce se îndepărtau.

— Pari nedumerit, zise Ragen.

— Cred că și sunt, încuviință băiatul.

— Părinții Jenyei erau Milogi, îl lămuri Mesagerul. Tatăl ei e orb, iar mama e bolnăvicioasă. Au avut însă norocul de a aduce pe lume o fată sănătoasă și atrăgătoare. Când s-a măritat cu Graig, s-a ridicat pe ea și pe părinții ei cu două clase mai sus. Graig i-a luat pe toți trei în casa lui și, cu toate că nu călătorea pe cele mai profitabile trasee, câștiga destul ca să trăiască toți patru și să fie fericiți. Clătină din cap. Însă acum ea are de plătit chirie și de hrănit trei guri. Și nici nu poate pleca prea departe de casă, fiindcă părinții ei nu sunt în stare să-și poarte singuri de grijă.

— E frumos din partea ta c-o ajuți, zise băiatul, simțindu-se ceva mai bine.

— Nu poți s-ajuți pe toată lumea, Arlen, dar trebuie să faci toate eforturile ca să-i ajuți pe cei pe care ai cum să-i ajuți.

Băiatul dădu din cap.

Șerpuiră în susul unui deal până când ajunseră în fața unei vile mari. Proprietatea întinsă era înconjurată de un zid de aproape doi metri, iar casa imensă avea trei etaje și zeci de ferestre, a căror sticlă reflecta lumina. Era mai întinsă decât marea sală de pe Dealul lui Boggin, în care încăpea toată suflarea din Pârâul lui Tibbet la sărbătoarea solstițiului. Pe vilă și pe zidul înconjurător

erau pictate glife în culori vii. Un loc atât de minunat trebuie să fie locuința Ducelui, hotărî Arlen.

— Mama avea un pahar din sticlă glifată, tare ca oțelul, spuse, cu ochii la ferestre, în timp ce un bărbat slab venea în grabă din curte ca să deschidă poarta. Îl ținea ascuns, dar îl scotea totuși câteodată, când aveam oaspeți, ca să le-arate cum scânteia.

Trecură pe lângă o grădină neatinsă de răutatea demonilor, unde mai mulți oameni plantau legume.

— E una dintre puținele vile din Miln cu toate ferestrele de sticlă, spuse Ragen, cu mândrie. Aș fi dispus să plătesc foarte mult ca să fie glifate și să nu se spargă.

— Știu care-i șmecheria, zise Arlen, dar e nevoie s-atingă un miezing sticla, ca s-o încarce magic.

Ragen chicoti și clătină din cap.

— Atunci poate că n-o s-o fac.

În curte erau și clădiri mai mici, colibe din piatră, cu coșuri pe care ieșea fum, iar oamenii se foiau în toate părțile, ca într-un sat mic. Copii murdari alergau de colo-colo, iar femeile stăteau cu un ochi pe ei în timp ce-și vedeau de treabă. Se îndreptară spre grajduri, și un rândaș apăru cât ai clipi ca să ia frâul Ochiului Nopții. Făcu o plecăciune în fața lui Ragen, de parcă Mesagerul ar fi fost un rege dintr-o poveste.

— Credeam că ne oprim la tine acasă înainte de a merge la Duce, zise băiatul.

Ragen râse.

— Asta *e* casa mea, Arlen. Credeai că-mi primejduiesc degeaba viața pe drumuri?

Băiatul privi din nou clădirea, cu ochii cât pe ce să-i iasă din orbite.

— Tot ce se vede aici e al tău?

— Absolut totul. Ducii sunt generoși cu banii lor când e vorba de oameni care privesc miezingii în față.

— Dar casa lui Graig era atât de mică, obiectă băiatul.

— Graig era un om cumsecade, zise Ragen, dar n-a fost niciodată cu nimic mai mult decât un Mesager acceptabil. Se mulțumea să facă-n fiecare an câte un drum până la Pârâul lui Tibbet și naveta între cătunele din apropiere. Un astfel de bărbat își poate întreține familia, și nimic mai mult. Jenya s-a ales cu un câștig atât de bun numai și numai fiindcă tot ce i-am vândut în plus lui Porcu era luat cu bani din punga mea. Graig obișnuia să-mprumute de la Ghildă, care cere camătă grea.

Un bărbat înalt deschise ușa casei cu o plecăciune. Avea chipul ca de piatră și purta o haină de un albastru decolorat, din lână vopsită. Fața și hainele îi

erau curate, într-un contrast izbitor cu ale oamenilor din curte. Imediat ce intrară, un băiat nu cu mult mai mare decât Arlen sări în picioare. Alergă la șnurul unui clopoțel de la baza unei scări late, de marmură. Clinchetul umplu casa.

— Văd că norocul tău a mai făcut față încă o dată, strigă o femeie o clipă mai târziu.

Avea părul negru și ochi albaștri, sfredelitori. Purta o rochie de un albastru intens, dintr-un material mai fin decât orice văzuse Arlen vreodată, iar încheieturile mâinilor și gâtul îi scânteiau de giuvaiere. Îi privea, de sus, din balconul de marmură de deasupra holului de la intrare, cu un zâmbet rece. Arlen nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de frumoasă sau atât de grațioasă.

— Soția mea, Elissa, îl lămuri Ragen cu voce scăzută. Un motiv ca să mă-ntorc… și unul ca să plec.

Arlen nu era sigur dacă glumea sau nu. Femeia nu părea încântată să-i vadă.

— Într-una dintre aceste dăți, miezingii îți vor veni de hac, spuse Elissa, coborând scările, iar eu voi fi în sfârșit liberă să mă cunun cu tânărul meu iubit.

— N-o să se-ntâmple niciodată, răspunse Ragen, trăgând-o mai aproape, pentru un sărut. Apoi se-ntoarse spre Arlen, ca să-i ofere explicații: Elissa visează la ziua în care îmi va moșteni averea. Mă feresc de miezingi nu numai ca să mă protejez, ci și, în aceeași măsură, ca să-i fac ei în ciudă.

Elissa râse, iar Arlen se destinse.

— El cine e? întrebă femeia. Un vagabond care să te scape de truda de a-mi umple pântecul cu propriul tău copil?

— Singura trudă e topirea fustelor tale înghețate, draga mea, ripostă Ragen. Îngăduie-mi să ți-l prezint pe Arlen, din Pârâul lui Tibbet. L-am întâlnit pe drum.

— Pe drum? se miră Elissa. Nu e decât un copil!

— Nu sunt copil! strigă Arlen, și se simți imediat ca un prost.

Ragen îl privi pieziș și el își lăsă ochii în jos.

Elissa nu dădu niciun semn că i-ar fi auzit răbufnirea.

— Scoate-ți armura și descoperă baia, îi porunci soțului ei, miroși a sudoare și a rugină. Eu o să am grijă de oaspetele nostru.

În timp ce Ragen pleca, Elissa chemă o slugă ca să pregătească o gustare pentru Arlen. Numărul servitorilor lui Ragen părea să-l depășească pe al oamenilor din Pârâul lui Tibbet. Îi tăiară felii de șuncă rece și coajă groasă de pâine, adăugând smântână, groasă și ea, și lapte ca s-ajute totul să-i alunece

pe gât. Elissa îl privi mâncând, dar el nu găsi nimic de spus şi atenţia i se îndreptă fără întrerupere asupra farfuriei.

Când lua ultimele înghiţituri de smântână, o servitoare cu rochia de un albastru identic cu al hainelor bărbaţilor intră în încăpere şi se înclină în faţa Elissei.

— Stăpânul Ragen te-aşteaptă sus, zise ea.

— Mulţumesc, Mamă, răspunse Elissa.

Pentru o clipă, când îşi plimbă absentă degetele peste stomac, faţa ei căpătă o expresie stranie. Pe urmă zâmbi şi se uită la Arlen.

— Du-l pe oaspetele nostru la baie, porunci, şi nu-l lăsa să iasă din apă până nu poţi spune ce culoare are pielea lui.

Râse şi ieşi din cameră cu un aer regesc.

Obişnuit să stea într-o albie şi să toarne peste el apă rece, Arlen se tulbură la vederea căzii adânci, de piatră, a lui Ragen. Aşteptă până când Margrit, servitoarea, turnă înăuntru o oală de apă fierbinte, ca să-i scoată frigul din oase. Era înaltă, ca toată lumea din Miln, avea ochi blânzi, iar de sub bonetă i se furişa părul de culoarea mierii, cu doar câteva fire care dădeau de înţeles că începuse să încărunţească. Se întoarse cu spatele în timp ce Arlen se dezbrăcă şi intră în cadă. Femeia icni când îi văzu rănile cusute de pe spate şi se grăbi să le cerceteze.

— Au! ţipă băiatul când ea atinse cu degetele rana de sus.

— Nu te purta ca un ţânc, îl dojeni ea, frecându-şi degetul mare de arătător şi mirosindu-le.

Arlen strânse din dinţi în timp ce Margrit îşi repetă mişcările, coborând în josul spatelui lui.

— Eşti mai norocos decât crezi, zise ea în cele din urmă. Când mi-a spus Ragen că eşti rănit, am crezut că nu sunt decât nişte zgârieturi, dar astea… Vai, vai, vai! Mama ta nu te-a-nvăţat să nu ieşi noaptea din casă?

Răspunsul lui Arlen se stinse într-un fornăit. Îşi muşcă buza, hotărât să nu plângă. Ea observă şi-şi îndulci imediat tonul.

— Se vindecă bine, comentă, vorbind despre rănile lui.

Luă o bucată de săpun şi începu să le spele cu delicateţe. Băiatul scrâşni din dinţi.

— Când termini cu baia, o să-ţi pregătesc o cataplasmă şi nişte bandaje curate.

Arlen dădu din cap.

— Eşti mama Elissei? o întrebă.

Femeia râse.

— Ziditorule, băiete, de unde ţi-a venit ideea asta?

— Ea ţi-a spus „mamă”.

— Pentru că sunt, zise Margrit, cu mândrie. Doi fii şi trei fiice, dintre care una va deveni în curând ea însăşi Mamă. Clătină din cap cu tristeţe. Biata Elissa, cu toată bogăţia ei, şi totuşi încă Fiică, deşi are aproape treizeci şi unu de ani. Îţi frânge inima.

— E atât de important să fii mamă?

Femeia îl privi ca şi cum ar fi întrebat dacă aerul avea vreo importanţă.

— Ce poate fi mai important decât maternitatea? exclamă ea. Datoria fiecărei femei e zămislirea copiilor, ca să păstreze oraşul tânăr. De aceea primesc mamele cele mai bune raţii şi aleg primele, dimineaţa, de pe tarabele din piaţă. De aceea toţi consilierii ducelui sunt Mame. Bărbaţii sunt buni când trebuie să distrugă sau să construiască, dar e mai bine să laşi politica şi hârtiile pe seama femeilor care-au fost la Şcoala Mamelor. Zău aşa, femeile sunt acelea care votează pentru alegerea unui nou duce când se stinge cel bătrân.

— Şi Elissa de ce nu e mamă?

— Nu fiindcă n-ar fi încercat, recunoscu Margrit. Aş pune prinsoare că se străduieşte chiar în clipa asta. Şase săptămâni petrecute pe drum transformă orice bărbat într-un taur, iar eu i-am fiert un ceai pentru fertilitate şi i l-am lăsat pe noptieră. Poate-o s-o ajute, deşi, după cum o ştie orice neghiob, cel mai propice timp pentru facerea copiilor e înainte de zori.

— Şi ei de ce n-au făcut niciunul? întrebă Arlen.

Ştia că facerea copiilor avea ceva în comun cu jocurile care le atrăgeau pe Renna şi pe Beni, iar ceea ce se petrecea de fapt era, pentru el, încă neclar.

— Numai Ziditorul ştie, răspunse Margrit. Elissa ar putea fi stearpă, sau poate că sterp e Ragen, deşi asta ar fi o ruşine. Ducem lipsă de bărbaţi buni, ca el. Milnul are nevoie de fiii lui.

Oftă.

— Elissa are noroc că n-a părăsit-o sau că n-a făcut un copil cu vreo servitoare. Ziditorul ştie că ele ar vrea.

— Şi-ar părăsi soţia?

Arlen era uluit.

— Nu fi atât de surprins, băiete. Bărbaţii au nevoie de moştenitori, şi-şi fac rost de ei în orice mod e cu putinţă. Ducele Euchor e la a treia soţie, şi încă nu se poate lăuda decât cu fete! Clătină din cap. Dar Ragen nu e aşa. Uneori se-nfruntă ca nişte miezingi, dar el o iubeşte pe Elissa aşa cum iubeşte soarele. N-o să plece niciodată. Şi nici ea, în ciuda celor la care a renunţat.

— A renunţat la ceva? întrebă Arlen.

— Ştii, a fost Nobilă, îl lămuri Margrit. Mama ei e în Consiliul Ducelui. Şi Elissa ar fi putut să intre în serviciul lui dacă s-ar fi măritat cu un alt nobil şi ar fi făcut un copil. Dar, ca să fie cu Ragen, a preferat o mezalianţă, împotriva

voinţei mamei ei. De-atunci nu-şi mai vorbesc. Elissa face acum parte din clasa negustorilor, chiar dacă are mulţi bani. Nu poate intra la Şcoala Mamelor şi n-o să ocupe niciodată o poziţie în oraş şi, cu atât mai puţin, în slujba Ducelui.

Arlen rămase tăcut, în vreme ce Margrit îi spălă rănile şi-i adună hainele de pe podeaua de mozaic.

— Of, of, făcu ea, inspectându-le rupturile şi petele. O să le cârpesc cât pot de bine în timp ce te speli, îi făgădui, şi-l lăsă să-şi termine baia.

În lipsa ei, băiatul încercă să dea un sens tuturor spuselor femeii, dar erau prea multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Margrit îi amintea, într-o oarecare măsură, de Catrin Porcu, fiica lui Rusco.

— E gata să-ţi dezvăluie toate secretele din lume dacă astfel îşi poate auzi propria voce o clipă în plus, obişnuia să spună Silvy.

Femeia se întoarse ceva mai târziu, cu haine curate, dar nu pe măsura lui. Îi bandajă rănile şi, în ciuda protestelor băiatului, îl ajută să se-mbrace. El se văzu nevoit să-şi ruleze în sus mânecile tunicii ca să-şi descopere palmele şi să-şi îndoaie partea de jos a pantalonilor, în chip de manşete, ca să nu se-mpiedice, dar, după mai multe săptămâni, se simţi curat pentru prima oară.

Cină devreme, împreună cu Ragen şi cu Elissa. Bărbatul îşi scurtase barba, îşi legase părul la spate şi purta o cămaşă fină, albă, o haină din piele de căprioară, de un albastru intens, şi pantaloni bufanţi din acelaşi material şi de aceeaşi culoare.

În cinstea întoarcerii lui Ragen fusese tăiat un porc şi masa se umplu în curând cu cotlete şi coaste, cu felioare de slănină şi cu cârnaţi suculenţi. Li se aduseră carafe cu bere de la gheaţă şi cu apă rece, limpede. Când Ragen îi făcu semn unui servitor să-i toarne bere lui Arlen, Elissa se încruntă, dar nu spuse nimic. Ea sorbea vin dintr-un pahar atât de delicat, încât băiatul se temea că degetele ei subţiri l-ar fi putut sparge.

Plimbându-şi privirea pe deasupra mâncării, cu gura lăsându-i apă, Arlen nu se putu împiedica să-şi aducă aminte de trenţăroşii din oraş care cerşeau de-ale gurii. Însă foamea învinse în curând vinovăţia, şi gustă din toate, umplându-şi farfuria iarăşi şi iarăşi.

— Ziditorule, unde pui totul? întrebă Elissa, bătând uluită din palme în timp ce-l privea golind o altă farfurie. Ai un hău în burtă?

— N-o lua în seamă, Arlen, îl sfătui Ragen. Femeile se foiesc toată ziua prin bucătărie, însă ciugulesc doar câte puţin, de teamă să nu pară lipsite de delicateţe. Bărbaţii ştiu mai bine cum s-aprecieze o masă.

— Are dreptate, să ştii, spuse Elissa, dându-şi ochii peste cap. Femeile nu sunt aproape niciodată în stare să aprecieze subtilităţile vieţii, aşa cum o fac bărbaţii.

Ragen tresări şi-şi vărsă berea, iar Arlen îşi dădu seama că ea îl lovise cu piciorul pe sub masă. Şi hotărî că o găsea pe placul lui.

După cină, îşi făcu apariţia un paj în livrea cenuşie, cu blazonul Ducelui pe piept. Îi reaminti lui Ragen de întrevederea stabilită, şi Mesagerul oftă, dar îl asigură că aveau să sosească imediat.

— Îmbrăcămintea lui Arlen nu e nicidecum potrivită pentru întâlnirea cu Ducele, protestă Elissa. Nimeni nu i se înfăţişează Înălţimii Sale arătând ca un Milog.

— Nu e nimic de făcut, iubito, răspunse Ragen. Nu ne-au mai rămas decât vreo câteva ore până la apusul soarelui. Nu putem aduce la timp un croitor.

Ea refuză să accepte aşa ceva. Se uită îndelung la băiat, apoi pocni din degete şi ieşi din cameră cu paşi mari. Se întoarse curând, cu o haină albastră şi cu o pereche de cizme de piele, bine lustruite.

— Unul dintre pajii noştri e cam de vârsta ta, îi spuse lui Arlen, ajutându-l să se îmbrace.

Mânecile hainei erau scurte, iar cizmele îl strângeau, dar doamna Elissa păru mulţumită. Îi trecu un pieptene prin păr şi făcu un pas în spate.

— E destul de bine, spuse, zâmbind. Ai grijă cum te porţi în faţa Ducelui, Arlen, îl sfătui.

Simţindu-se stângaci în hainele care nu-i erau pe măsură, băiatul zâmbi şi dădu din cap.

•

Castelul Ducelui era o fortăreaţă glifată în interiorul fortăreţei glifate care era Milnul. Zidul exterior fusese construit din piatră cioplită, avea peste şase metri înălţime, era ticsit de glife şi patrulat de suliţaşi în armură. Trecură de poartă şi pătrunseră într-o curte largă, care înconjura palatul. Făcând vila lui Ragen să pară pitică, acesta avea trei etaje şi turnuri de două ori mai înalte decât ele. Pe fiecare piatră erau glife mari, bine conturate. La toate ferestrele scânteia sticla.

Prin curte patrulau bărbaţi în armură, iar paji purtând culorile Ducelui alergau în toate părţile. Acolo, afară, trudeau o sută de oameni: dulgheri, zidari, fierari şi măcelari. Arlen văzu magazii cu grâne şi vite, ba chiar şi grădini întinse, mai mari decât a lui Ragen. Se gândi că, dacă ar fi zăvorât poarta, ducele ar fi putut să reziste în fortăreaţa lui o veşnicie.

Zgomotele şi mirosurile din curte dispărură după ce în urma celor doi se închiseră uşile grele ale palatului. În holul de la intrare era un covor lat, iar pe pereţii de piatră rece se întindeau tapiserii. În afară de câţiva străjeri, nu se zărea niciun bărbat. În schimb, zeci de femei se foiau încoace şi încolo, cu fustele lor largi foşnind în timp ce-şi vedeau de treburi. Unele făceau socoteli pe plăcuţe de ardezie, altele treceau rezultatele în catastife groase. Câteva, cu

îmbrăcămintea mai bogată, umblau autoritare printre celelalte, verificându-le munca.

— Ducele e în sala audienţelor, anunţă una dintre ele. Te aşteaptă de ceva timp.

În faţa încăperii unde se ţineau audienţele se afla un şir lung de oameni. Erau mai ales femei, cu condeie şi teancuri de hârtii în mâini, dar şi câţiva bărbaţi foarte bine îmbrăcaţi.

— Petiţionari de rang neînsemnat, explică Ragen; speră, cu toţii, să li se acorde un minut din timpul Ducelui înainte de a fi conduşi afară din palat, când o să bată Clopotul de Seară.

Petiţionarii de rang neînsemnat păreau să ştie foarte bine că se apropia ora lăsării întunericului şi se certau fără fereală ca să decidă cine să intre primul. Dar zarva se domoli când îl zăriră pe Ragen. În vreme ce Mesagerul trecea pe lângă ei, ocolind întreg şirul, amuţiră cu toţii, luându-se după el ca nişte câini nerăbdători să-şi primească mâncarea. Îl urmăriră până în faţa uşii, unde îi opri o privire aspră a străjilor. Se bulucira în jur, ca să tragă cu urechea în timp ce intrau Ragen şi Arlen.

Băiatul simţi că în sala de audienţe a Ducelui Euchor din Miln părea pitic. Tavanul se boltea la o înălţime cât a mai multor etaje, iar torţele erau aşezate la loc sigur, pe coloane imense din jurul tronului ducal. Pe marmura fiecărei coloane erau gravate glife.

— Petiţionari de rang mai înalt, spuse Ragen, cu voce scăzută, arătând către bărbaţii şi femeile care se foiau prin încăpere. Sunt înclinaţi să se-adune în grupuri.

Dădu din cap în direcţia unui astfel de grup, alcătuit dintr-un număr mare de bărbaţi aflaţi în apropierea uşii.

— Prinţii Neguţătorilor, spuse. Împart aur în toate părţile pentru dreptul de a se afla în preajma palatului, adulmecând în căutarea noutăţilor, sau a unui nobil cu care să-şi mărite fiicele. Iar acolo, arătă el apoi un grup de femei aflate în faţa Negustorilor, e Consiliul Mamelor, care aşteaptă să-i dea lui Euchor raportul zilnic.

Mai aproape de tron se vedea un grup de bărbaţi cu sandale şi robe simple, cafenii, care stăteau în picioare, cu o demnitate tăcută. Doar câţiva vorbeau în şoaptă, iar ceilalţi le notau toate cuvintele.

— Orice curte are nevoie de Bărbaţii săi Sfinţi, explică Ragen.

În cele din urmă, îi arătă băiatului un roi de oameni în haine bogate care pălăvrăgeau entuziasmaţi despre ultimele noutăţi, însoţiţi de o armată de servitori împovăraţi de tăvi cu mâncare şi băutură.

— Sunt nobili cu sânge regal, spuse el. Nepoţii şi verii Ducelui, şi verii de-ai doilea, care mai de care mai gălăgios, cu speranţa că-i vor ajunge vorbele la

urechile Ducelui şi visând la ceea ce s-ar întâmpla dacă el ar lăsa tronul liber fără a avea urmaşi. Euchor îi urăşte.

— De ce nu-i alungă de-aici? întrebă Arlen.

— Fiindcă sunt de sânge regesc, răspunse Mesagerul, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Ajunseseră la jumătatea distanţei faţă de tron când o femeie înaltă se puse în mişcare, vrând să le taie calea. Avea părul strâns la spate, într-o învelitoare de pânză, iar faţa îi era ciupită şi brăzdată de riduri atât de adânci, încât arăta ca şi cum i s-ar fi gravat glife pe obraji. Mergea gârbovită, dar cu mişcări pline de demnitate, însă o mică guşă cărnoasă de sub bărbie i se legăna după bunul plac. Avea aerul Seliei, o femeie obişnuită să poruncească şi să i se dea ascultare fără cârtire. Se uită în jos, la Arlen, şi adulmecă de parcă ar fi simţit mirosul unui morman de balegă. Privirea îi zvâcni apoi către Ragen.

— Şambelana lui Euchor, Jone, şopti acesta cât erau încă destul de departe ca să nu-i poată auzi. Nu te opreşti decât dacă mă opresc eu, altminteri o să te trimită s-aştepţi la grajduri cât stau de vorbă cu Ducele.

— Pajul tău trebuie s-aştepte în hol, Mesagerule, zise Jone, venind în faţa lor.

— Nu e pajul meu, răspunse Ragen, continuând să înainteze.

Arlen ţinu pasul cu el, şi şambelana se văzu nevoită să-şi sacrifice demnitatea, grăbindu-se să se dea la o parte din calea lor.

— Înălţimea Sa n-are timp pentru toţi copiii rătăciţi pe străzi, Ragen! şuieră ea, străduindu-se să-l ajungă din urmă. Cine e?

Ragen se opri, şi Arlen se opri odată cu el. Mesagerul se întoarse şi-i aruncă femeii o privire aspră, aplecându-se spre ea. Jone o fi fost înaltă, dar Ragen era totuşi mai înalt şi o depăşea de trei ori în greutate. Simpla ameninţare a prezenţei lui o făcu să se chircească involuntar.

— E cel pe care-am ales să-l aduc, răspunse el printre dinţi.

Şi-i dădu lui Jone un săculeţ cu scrisori, pe care ea-l luă din reflex. În clipa aceea, Negustorii şi Consiliul Mamelor se îngrămădiră în jurul ei, alături de acoliţii Veghetorilor.

Nobilii de sânge regal remarcară mişcarea şi începură să comenteze şi să gesticuleze către cei din preajmă. Anturajul lor se risipi brusc, şi Arlen îşi dădu seama că nu era alcătuit decât din servitori bine îmbrăcaţi. Rudele Ducelui se purtau ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic important, dar slugile lor se înghesuiau la fel de tare ca toţi ceilalţi, străduindu-se s-ajungă cât mai aproape de săculeţ.

Jone îi întinse scrisorile uneia dintre propriile ei servitoare şi se îndreptă grăbită spre tron, ca să-l anunţe pe Ragen, deşi nu era nevoie să se ostenească.

Intrarea Mesagerului stârnise destulă agitaţie ca să poată fi trecută cu vederea. Euchor îi privea pe cei doi apropiindu-se.

Ducele era un bărbat îndesat, de aproximativ şaizeci de ani, cu părul cărunt şi barba deasă. Purta o tunică verde, cu pete proaspete de grăsime de pe degetele sale, dar cu broderii bogate, cu fir de aur, şi o mantie căptuşită cu blană. Degetele îi scânteiau de inele, iar deasupra frunţii purta o diademă de aur.

— Binevoieşti în sfârşit să ne onorezi cu prezenţa ta! strigă Ducele, părând să se li adreseze mai degrabă tuturor celorlalţi oameni din încăpere decât lui Ragen.

Remarca îi făcu într-adevăr pe nobilii de viţă regală să dea aprobator din cap şi să-şi vorbească pe şoptite şi, dintre cei îngrămădiţi în jurul scrisorilor, mai mulţi îşi ridicară privirile.

— Treburile mele nu sunt destul de presante? adăugă Euchor.

Ragen înaintă către dais, susţinând privirea Ducelui cu privirea lui rece.

— Patruzeci şi cinci de zile de aici până la Angiers şi înapoi, trecând prin Pârâul lui Tibbet! spuse el cu voce sonoră. Treizeci şi şapte de nopţi în care-am dormit sub cerul liber, cu miezingii biciuindu-mi glifele!

Nu-şi luă nicio clipă ochii de la Duce, dar Arlen ştiu că, la rândul său, şi el le vorbea tuturor celor de faţă. Dintre care mulţi îşi pierdură culoarea din obraji şi se cutremurară la auzul vorbelor lui.

— Şase săptămâni petrecute departe de casă, Înălţimea Ta, continuă Ragen, scăzându-şi la jumătate vocea, care continuă totuşi s-ajungă la toate urechile. Îmi porţi pică fiindc-am făcut o baie şi-am luat o masă împreună cu soţia mea?

Ducele şovăi, cu ochii îndreptându-i-se brusc către curtenii săi. În cele din urmă, izbucni într-un hohot de râs tunător.

— Sigur că nu! strigă. Un Duce ofensat îi poate face unui om viaţa grea, dar nici pe jumătate atât de grea cum i-o poate face o nevastă ofensată!

Încordarea se risipi când întreaga curte începu să râdă.

— Vreau să vorbesc cu Mesagerul meu între patru ochi! porunci Ducele, după ce se domoliră hohotele de râs.

Din rândurile celor însetaţi de noutăţi se înălţară murmure de protest, dar Jone îi făcu semn servitoarei ei să iasă din sală cu scrisorile, ceea ce atrase pe urmele ei aproape toată curtea. Nobilii de sânge regal mai întârziară, dar Jone îşi lovi palmele cu zgomot. Reacţia ei le smulse tresăriri violente şi plecară în şir, atât de repede cât le-o permitea demnitatea.

— Nu pleca, îi şopti Ragen lui Arlen, oprindu-se la o distanţă respectuoasă de tron.

Jone le făcu semn străjerilor, care închiseră uşile grele, rămânând înăuntru. Spre deosebire de cei de la poarta oraşului, păreau vigilenţi şi experţi. Jone veni să se-aşeze lângă suveranul ei.

— Să nu mai faci niciodată asta în faţa curţii! mârâi Euchor după plecarea celorlalţi.

În semn că avea să ţină cont de poruncă, Mesagerul făcu o plecăciune uşoară, care păru însă nesinceră până şi-n ochii lui Arlen. Băiatul era cuprins de veneraţie. Ragen n-avea absolut nicio teamă.

— Am veşti din Pârâu, Înălţimea Ta, începu Ragen.

— Din Pârâu? izbucni Euchor. Ce-mi pasă mie de Pârâu? Ce-a spus Rhinebeck?

— Au avut o iarnă foarte grea fără sare, continuă Mesagerul, ca şi cum Ducele n-ar fi scos nicio vorbă. Şi a fost un atac…

— Pe Noapte, Ragen! se răsti Euchor. Răspunsul lui Rhinebeck poate afecta Milnul mulţi ani de-acum înainte, aşa că scuteşte-mă de listele de naşteri şi de evidenţa recoltelor dintr-un prăpădit de cătun uitat de lume!

Arlen icni şi, căutând adăpost, se trase în spatele lui Ragen, care-l strânse de braţ, liniştindu-l.

Euchor trecu la atac, cu insistenţă.

— Au descoperit aur în Pârul lui Tibbet? întrebă.

— Nu, lordul meu, răspunse Ragen, dar…

— Au deschis o mină de cărbune în Păşunea Însorită? îl întrerupse Ducele.

— Nu, lordul meu.

— Au descoperit glifele de luptă pierdute?

Mesagerul clătină din cap.

— Bineînţeles că nu…

— Ai adus măcar destul orez ca să m-aleg cu un câştig acoperitor pentru costul serviciilor tale pentru călătoria asta, dus-întors?

— Nu, se încruntă Ragen.

— Bun, zise Euchor, frecându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să le scuture de praf. Atunci n-o să ne mai facem griji pentru Pârâul lui Tibbet pentru încă un an şi jumătate.

— Un an şi jumătate e prea mult, îndrăzni Ragen să insiste. Oamenii au nevoie…

— Atunci du-te acolo fără să ceri plată, îl întrerupse Ducele, ca să-mi pot permite să te trimit.

Fiindcă Ragen nu răspunse imediat, celălalt zâmbi larg, ştiind că încheia învingător acel schimb de cuvinte.

— Ce veşti aduci din Angiers? întrebă.

— Am o scrisoare de la Ducele Rhinebeck, oftă Mesagerul, ducându-şi mâna sub haină.

Scoase un tub subţire, sigilat cu ceară, dar Euchor îl refuză cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Dă-mi *doar* răspunsul, Ragen! Da sau nu?

Ochii lui Ragen se îngustară.

— Nu, lordul meu. Răspunsul e nu. Ultimele două transporturi s-au pierdut, împreună cu aproape toţi oamenii. Ducele Rhinebeck nu-şi poate permite să trimită alţii. Într-un timp atât de scurt, oamenii lui nu pot face mai mult decât să taie buşteni, şi are mai multă nevoie de lemn decât de sare.

Ducele se înroşi la faţă şi Arlen se temu c-avea să răbufnească.

— Fir-ar să fie, Ragen, strigă, repezindu-şi pumnul în jos. Am nevoie de lemnul ăla!

— Înălţimea Sa a decis că-i este mult mai necesar pentru reconstruirea Podului Peste Fluviu, spuse calm Ragen, pe malul de sud al Fluviului Despărţitor.

Ducele Euchor şuieră şi ochii lui căpătară o strălucire ucigaşă.

— Asta e opera prim-ministrului lui Rhinebeck, îl înştiinţă Jone. Încearcă de mulţi ani să-i aducă stăpânului său o parte din câştigul de la vamă.

— Şi de ce să se mulţumească numai c-o parte, când poate avea totul? zise Euchor. Ce-ai spus c-o să răspund eu când o să-mi dai vestea asta?

Ragen ridică din umeri.

— Un Mesager nu e-n măsură să facă presupuneri. Ce-ar fi vrut Înălţimea Ta să spun?

— Că oamenii din fortăreţele de lemn n-ar trebui s-aprindă focuri în curţile altora, mârâi Ducele. Ragen, nu-i nevoie să-ţi aduc aminte cât de important e lemnul pentru Miln. Rezerva noastră de cărbuni se micşorează şi, fără combustibil, tot minereul din mine nu ne e de niciun folos, iar jumătate din oraş o să-ngheţe! Înainte de a se-ajunge la asta, o să dau foc cu mâna mea noului lui Pod Peste Fluviu!

Ragen se înclină, în semn că înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Ducele Rhinebeck ştie asta, zise el. De aceea m-a împuternicit să fac o contraofertă.

Euchor înălţă dintr-o sprânceană.

— Care anume?

— Materiale pentru reconstruirea Podului Peste Fluviu şi jumătate din câştigul de la vamă, ghici Jone, înainte de-a apuca Ragen să deschidă gura. Apoi se uită la Mesager cu ochi mijiţi. Iar Podul Peste Fluviu rămâne pe malul angiersian al Despărţitorului.

Ragen dădu din cap.

— Pe Noapte! înjură Euchor. Ziditorule, de partea cui eşti tu, Ragen?

— Sunt Mesager, răspunse acesta cu mândrie. Nu iau partea nimănui, doar raportez ce mi s-a spus.

Ducele se ridică brusc în picioare.

— Atunci spune-mi pentru ce bezna nopţii te plătesc? întrebă.

Ragen îşi lăsă capul pe-o parte.

— Înălţimea Ta preferă să meargă acolo în persoană? zise el cu blândeţe.

La asta, Ducele păli şi nu răspunse. Arlen simţi forţa replicii simple a lui Ragen. Dacă aşa ceva era cu putinţă, dorinţa lui de a ajunge Mesager deveni încă şi mai puternică.

Ducele dădu în sfârşit din cap, cu resemnare.

— O să mă gândesc la asta, spuse, în cele din urmă. Se face târziu. Poţi să pleci.

— Ar mai fi ceva, lordul meu, adăugă Ragen, îndemnându-l cu un gest pe Arlen să înainteze, dar Jone le făcuse deja semn străjilor să deschidă uşile, şi petiţionarii de rang înalt năvăliră înapoi în sală.

Ducele deja nu-i mai acorda atenţie Mesagerului.

Acesta îi ţinu calea lui Jone, care se îndepărta de Euchor.

— Mamă, zise el, în privinţa băiatului…

— Sunt foarte ocupată, Mesagerule, pufni ea. Poate-ar trebui să „alegi” să-l aduci când am mai puţine treburi.

Se îndepărtă de ei, azvârlindu-şi capul pe spate.

Unul dintre Negustori veni către cei doi. Era un bărbat cât un urs, cu un singur ochi şi cu un ciot de carne cicatrizată în cealaltă orbită. Pe piept purta un simbol, un bărbat călare, cu o suliţă şi cu un mic sac.

— Mă bucur că te văd teafăr, Ragen, spuse el. Treci mâine dimineaţă pe la Ghildă, să dai raportul.

— Mare Maestru Malcum, răspunse Mesagerul cu o plecăciune. Mă bucur să te văd. L-am întâlnit pe acest băiat, Arlen, pe drum…

— Între două sate? întrebă, surprins, Marele Maestru. Ar fi trebuit să fii mai prudent, băiete!

— La mai multe *zile* distanţă de orice aşezare omenească, lămuri Ragen lucrurile. Băiatul desenează glife mai bine decât mulţi Mesageri.

La asta, Malcum îşi arcui o sprânceană.

— Vrea să fie Mesager, insistă Ragen.

— Nici n-ai putea să-ţi doreşti o carieră mai onorabilă, îi spuse Malcum lui Arlen.

— N-are pe nimeni în Miln, continuă Ragen, şi mă gândeam că poate ar putea deveni ucenic în Ghildă…

— Ei, Ragen, zise Malcum, ştii la fel de bine ca oricine altcineva că nu primim ca ucenici decât Glifari înregistraţi. Încearcă la Marele Maestru Vincin.

— Dar băiatul ştie deja să deseneze glife, protestă Ragen, deşi tonul lui era mult mai respectuos decât cel pe care-i vorbise Ducelui Euchor.

Marele Maestru Malcum era mai voinic decât Ragen, şi nu arăta a om care putea fi intimidat vorbindu-i-se despre nopţile petrecute afară.

— Atunci n-ar trebui să-i fie greu să-l convingă pe Glifarul Ghildei să-l înregistreze, spuse Malcum, întorcându-se să plece. Ne vedem dimineaţă, strigă, peste umăr.

Ragen se uită în jur şi descoperi în grupul Negustorilor un alt bărbat.

— Mişcă-ţi picioarele, Arlen, mormăi, traversând încăperea cu paşi mari. Mare Maestru Vincin! zise apoi, din mers.

Cel strigat îşi ridică privirea la apropierea lor şi plecă de lângă colegii săi de breaslă ca să le iasă în întâmpinare. Se înclină în faţa lui Ragen, dar gestul era lipsit de respect, un simplu semn că-i acorda atenţie. Vincin avea un cioc negru, unsuros, şi părul lins, dat peste cap. Pe degetele dolofane îi scânteiau inele. Simbolul de pe pieptul lui era o glifă cheie, care servea drept bază pentru toate celelalte dintr-o reţea.

— Cu ce te pot ajuta, Ragen? întrebă Marele Maestru.

— Acest băiat, Arlen, e din Pârâul lui Tibbet, spuse Ragen, arătând către copil. Rămas orfan după un atac al miezingilor, n-are pe nimeni în Miln, dar doreşte să intre în ucenicie, ca Mesager.

— Foarte bine, Ragen, dar ce legătură are asta cu mine? întrebă Vincin, mulţumindu-se să-i arunce lui Arlen o singură privire.

— Malcum nu vrea să-l primească înainte de-a fi înregistrat ca Glifar.

— Ei, asta-i o problemă, încuviinţă Vincin.

— Băiatul ştie deja să deseneze glife, zise Ragen. Dacă ai putea găsi o cale…

Celălalt clătina deja din cap.

— Îmi pare rău, Ragen, dar n-o să mă convingi că un ţărănoi dintr-un cătun uitat de lume poate desena glife destul de bine ca să-l înregistrez.

— Glifele băiatului au retezat braţul unui demon al pietrei, spuse Ragen.

Vincin râse.

— Ragen, dacă n-ai cumva braţul ăla la tine, păstrează povestea pentru Saltimbanci.

— Atunci îi poţi găsi un loc unde să intre în ucenicie?

— Poate plăti taxa?

— E un orfan pe care l-am găsit pe drum, protestă Ragen.

— Poate găsesc un Glifar care vrea să-l ia ca Servitor, sugeră Maestrul Ghildei.

Ragen se încruntă.

— Mulţumesc, oricum, spuse, conducându-l pe Arlen afară.

Soarele cobora cu iuţeală către apus, şi se grăbiră către vila Mesagerului. Arlen văzu străzile aglomerate din Miln golindu-se, oamenii verificându-şi cu atenţie glifele şi zăvorându-şi uşile. Chiar şi cu pavajul de piatră şi cu zidurile groase, pline de glife, toată lumea continua să se încuie în timpul nopţii.

— Nu-mi vine să cred că i-ai vorbit astfel Ducelui, spuse Arlen, pe drumul de întoarcere.

Ragen chicoti.

— E prima regulă pe care trebuie s-o respecţi ca să poţi fi Mesager, Arlen, răspunse el. Negustorii şi Nobilii cu sânge regal îţi plătesc serviciile, dar, dacă îi laşi, te calcă în picioare. În prezenţa lor trebuie să te porţi întotdeauna ca un rege şi să nu-i laşi să uite cine-şi riscă viaţa.

— A mers cu Euchor, încuviinţă Arlen.

Ragen se încruntă la auzul numelui.

— Un porc egoist, scuipă el. Nu-i pasă decât de buzunarele lui.

— E-n ordine, spuse Arlen. Pârâul a supravieţuit toamna trecută fără sare. O poate face din nou.

— Probabil, recunoscu Ragen, dar oamenii n-ar trebui să fie nevoiţi să se descurce astfel. Şi tu! Un Duce bun ar fi-ntrebat de ce-am dus un băiat cu mine în palatul lui. Un Duce bun te-ar fi numit printre Glifarii tronului, ca să nu fii nevoit să cerşeşti pe străzi. Şi nici Malcum n-a fost mai presus! L-ar fi ucis vreun miezing dacă te-ar fi pus la încercare? Şi Vincin! Dac-ai fi avut cu ce să plăteşti taxa, care e jaf în toată legea, nemernicul ăla lacom ar fi găsit până la apusul soarelui un maestru care să te ia ucenic! Servitor, auzi la el!

— Un ucenic nu-i Servitor? întrebă Arlen.

— Nicidecum. Ucenicii fac parte din clasa Negustorilor. Deprind un anume negoţ, apoi îl fac în folosul lor, sau împreună cu un alt maestru. Servitorii n-ajung niciodată nimic altceva, decât dacă se cunună cu cineva dintr-o clasă superioară, şi să fiu blestemat dacă-i las să te transforme în slugă.

Apoi se cufundă în tăcere şi Arlen, deşi încă nedumerit, se gândi că cel mai bine era să nu insiste.

•

La scurt timp după ce traversară glifele lui Ragen, se întunecă de-a binelea, şi Margrit îl conduse pe Arlen într-o cameră de oaspeţi cât jumătate din întreaga casă a lui Jeph. În mijloc se afla un pat atât de înalt încât băiatul trebui să se salte ca să ajungă în el şi, fiindcă nu dormise niciodată altfel decât pe pământ sau pe o saltea tare, de paie, avu un şoc când se afundă în moliciunea celei pe care se întinsese acum.

Somnul îl fură repede, dar se trezi curând, în zgomotul unor voci ridicate. Se lăsă să alunece din pat şi ieşi din cameră, urmărind sunetul. Coridoarele

imensei vile erau pustii, toţi servitorii se retrăseseră să-şi petreacă noaptea în camerele lor. Arlen ajunse în capul scărilor şi glasurile deveniră mai clare. Erau al lui Ragen şi al Elissei.

— … îi oferim adăpost aici, şi gata, o auzi pe Elissa spunând. Meseria de Mesager oricum nu e potrivită pentru un băiat!

— Asta-şi doreşte el, insistă Ragen.

— Dându-l pe Arlen pe mâna altcuiva, pufni Elissa, n-o să fii mai puţin vinovat fiindcă l-ai luat cu tine la Miln îl loc să-l duci acasă.

— Balegă de demon! se răsti Ragen. Vrei pur şi simplu să ai pe cine dădăci zi şi noapte.

— Să nu-ndrăzneşti să-ntorci toată povestea asta împotriva mea! şuieră Elissa. Când ai hotărât să nu-l duci pe băiat înapoi, la Pârâul lui Tibbet, ai luat grija lui asupra ta! E timpul s-o recunoşti şi să nu mai cauţi pe altcineva care să se-ocupe de el.

Arlen îşi încordă auzul, dar, pentru o vreme, Ragen nu zise nimic. Voia să coboare şi să se-amestece-n vorbă. Ştia că Elissa îi voia binele, dar se săturase ca adulţii să tot facă planuri pentru viaţa lui.

— Bine, spuse într-un târziu Ragen. Ce-ar fi să-l trimit la Cob? El n-o să-l încurajeze s-ajungă Mesager. O să-i plătesc taxa în întregime şi-o să putem merge cu regularitate la atelier, ca să stăm cu ochii pe el.

— Cred că-i o idee excelentă, încuviinţă Elissa cu toată furia dispărută din glas. Dar nu există niciun motiv pentru ca Arlen să nu locuiască aici, în loc să doarmă pe-o bancă tare dintr-un atelier plin cu ce vrei şi ce nu vrei.

— Uceniciile nu sunt menite să ofere confort, zise Ragen. Dacă vrea să stăpânească trasarea glifelor ca un maestru, trebuie să fie acolo din zori până la asfinţit şi, dacă nu renunţă la planul lui de a deveni Mesager, o să-i prindă bine tot ce-l poate pregăti pentru asta.

— Bine, răspunse Elissa, răsuflând zgomotos, dar, o clipă mai târziu, vocea i se îndulci. Acum vino să pui un prunc în pântecul meu, adăugă ea.

Băiatul se grăbi să se-ntoarcă în camera lui.

•

Arlen se trezi, ca întotdeauna, înainte de răsăritul soarelui, dar, pentru o clipă, crezu că încă mai dormea, plutind pe un nor. Pe urmă îşi aminti unde se afla, simţi moliciunea delicioasă a penelor care umpleau salteaua şi perna şi căldura plăpumii groase. Focul din cămin arsese, lăsând în urmă doar tăciuni.

Ispita de a rămâne în pat era puternică, dar băşica udului îi dădu o mână de ajutor, silindu-l să se desprindă din îmbrăţişarea pufoasă. Se lăsă să alunece pe podeaua rece şi scoase oalele de noapte de sub pat, aşa cum îl instruise Margrit. Îşi lăsă udul într-una şi necurăţeniile din maţe în cealaltă,

apoi le puse la uşă, ca să fie luate şi folosite în grădini. Solul din Miln era stâncos, iar oamenii nu iroseau nimic.

Arlen se duse la fereastră. În seara dinainte, se tot uitase la geamuri până i se închiseseră ochii, dar sticla continua să-l fascineze. Părea să nu existe, dar era tare şi rigidă la atingere, ca o reţea de glife. Îşi plimbă un deget de-a lungul ei, trasând o linie pe geamul aburit. Apoi îşi aduse aminte de glifele de pe cercul portabil al lui Ragen şi transformă linia într-unul dintre acele simboluri. Mai trasă şi altele, suflând de fiecare dată asupra sticlei, ca să şteargă ce făcuse şi s-o ia de la început.

Când termină, se îmbrăcă şi coborî la catul de jos, unde-l găsi pe Ragen sorbind dintr-o cană cu ceai lângă fereastră, cu ochii la soarele care se înălţa deasupra munţilor.

— Te-ai trezit devreme, constată acesta cu un zâmbet. Ca şi cum ai fi deja Mesager, adăugă, şi Arlen se umflă în pene de mândrie. Azi o să-ţi fac cunoştinţă cu un prieten de-ai mei, continuă Ragen. Cu un Glifar. De la el am luat lecţii când eram de vârsta ta, şi are nevoie de un ucenic.

— N-aş putea fi ucenicul tău? întrebă Arlen plin de speranţă. O să-mi dau toată silinţa.

Ragen chicoti.

— Nu mă-ndoiesc, spuse, dar nu sunt un profesor bun şi-mi petrec mai mult timp în afara oraşului decât între zidurile lui. De la Cob poţi învăţa foarte multe. A fost Mesager când eu încă nici nu mă născusem.

La asta, faţa lui Arlen se lumină.

— Când îl pot întâlni? întrebă el.

— Soarele e pe boltă, răspunse Ragen. Nimic nu ne opreşte să plecăm imediat după micul dejun.

Curând după aceea, Elissa li se alătură în sufragerie. Servitorii lui Ragen le aduseră o masă bogată, cu slănină, cu şuncă, cu pâine unsă cu miere, cu ouă, cartofi şi cu mere mari, coapte. Arlen mâncă în grabă, nerăbdător să plece în oraş. Când termină, rămase cu ochii la Ragen, uitându-se cum mânca. Mesagerul nu-l luă în seamă şi continuă să mestece cu o încetineală înnebunitoare, în timp ce el se foia pe scaun.

În cele din urmă, bărbatul îşi lăsă furculiţa jos şi se şterse la gură.

— Oh, foarte bine, spuse, ridicându-se. Putem pleca.

Arlen deveni radios şi sări de pe scaun.

— Nu atât de repede, strigă Elissa, oprindu-i pe amândoi.

La auzul cuvintelor ei, în Arlen vibră o coardă care-l luă prin surprindere, un ecou al mamei sale, şi-şi stăvili cu greu năvala sentimentelor.

— Nu vă duceţi nicăieri până nu vine croitorul să-i ia măsurile lui Arlen, continuă ea.

— Pentru ce? întrebă băiatul. Margrit mi-a spălat şi mi-a cârpit hainele.

— Îţi apreciez intenţiile, iubirea mea, sări Ragen în ajutorul lui Arlen, dar acum, după întrevederea cu Ducele, cu hainele noi nu mai avem nicio grabă.

— Nu e o intenţie supusă dezbaterilor, îi aduse la cunoştinţă Elissa, ridicându-se. Nu vreau s-avem un oaspete care umblă prin oraş îmbrăcat ca un sărăntoc.

Mesagerul se uită la hotărârea întipărită pe fruntea încruntată a soţiei sale şi oftă.

— Să nu mai vorbim despre asta, Arlen, îl sfătui pe băiat cu voce înceată. Nu putem pleca nicăieri până când nu se simte ea mulţumită.

În scurt timp sosi croitorul, un bărbat mărunţel, cu degete vioaie, care inspectă fiecare centimetru din trupul lui Arlen cu sforile lui cu noduri, notând totul, cu creta, pe o tăbliţă de ardezie. Când termină, purtă o conversaţie destul de însufleţită cu doamna Elissa, făcu o plecăciune şi se retrase.

Ea se apropie de Arlen cu mers lin şi se aplecă apoi, ca să-l privească în faţă.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? îl întrebă, aranjându-i cămaşa şi îndepărtându-i părul de pe faţă. Acum poţi da fuga, împreună cu Ragen, să-l întâlneşti pe Maestrul Cob.

Îl mângâie pe obraz, şi mâna ei era rece şi catifelată şi, pentru o clipă, se înclină către atingerea familiară, însă apoi se retrase brusc, cu ochii mari.

Ragen îi surprinse privirea şi văzu expresia rănită de pe faţa soţiei sale când Arlen se trase încet înapoi, îndepărtându-se de ea ca de un demon.

— Cred că ai rănit sentimentele Elissei, Arlen, spuse, când ieşeau din curtea lui.

— Nu e mama mea, răspunse băiatul, alungându-şi sentimentul de vinovăţie.

— Îi simţi lipsa? întrebă Ragen. Adică lipsa mamei tale.

— Da, zise băiatul încet.

Ragen dădu din cap şi nu mai spuse nimic, şi pentru asta Arlen îi fu recunoscător. Îşi continuară drumul în tăcere, şi stranietatea Milnului îi îndepărtă în curând mintea de la incident. Mirosul căruţelor cu excremente se răspândea pretutindeni, pe măsură ce colectorii mergeau de la o clădire la alta, adunând dejecţiile din timpul nopţii.

— Puah! exclamă băiatul, ţinându-se de nas. Tot oraşul miroase mai urât decât o boxă dintr-un grajd! Cum puteţi suporta?

— Se-ntâmplă mai ales dimineaţa, când trec colectorii, răspunse Ragen. O să te-obişnuieşti. Cândva am avut canale de scurgere, nişte tunele care treceau pe sub toate casele, ducând excrementele afară din cetate, dar au fost astupate când au început miezingii să pătrundă prin ele în oraş.

— Nu puteți săpa gropi pentru private? întrebă Arlen.

— Solul milnez e pietros, răspunse Ragen. Celor care n-au grădini personale de fertilizat li se cere să-şi scoată dejecţiile afară, ca să fie adunate pentru Grădinile Ducelui.

— E o lege împuţită, comentă Arlen.

Mesagerul râse.

— Poate, spuse el. Dar ne hrăneşte şi ne pune economia în mişcare. Pe lângă vila Marelui Maestru al colectorilor, a mea pare o colibă.

— Sunt sigur că a ta miroase mai bine, zise Arlen, şi Ragen râse iarăşi.

În cele din urmă, dincolo de un colţ, ajunseră în faţa unui atelier dintr-o clădire solidă, cu glife gravate cu finețe în jurul ferestrelor, dar şi pe pragul şi pe cadrul uşii. Arlen le aprecie detaliile. Cel care le făcuse avea o mână iscusită.

Intrară stârnind clinchetul unor clopoţei şi băiatul făcu ochii mari când văzu ce conţinea atelierul. Era plin de glife de toate formele şi mărimile, trasate pe toate materialele posibile.

— Aşteaptă-mă aici, îi ceru Ragen, şi traversă încăperea ca să stea de vorbă cu bărbatul aşezat la un banc de lucru.

Arlen, care începuse să cutreiere atelierul, abia dacă observă că plecase. Îşi plimbă cu venerație degetele peste glife ţesute în tapiserii, gravate pe pietre de râu netede şi turnate din metal. Erau şi stâlpi gravaţi, pentru ogoarele fermierilor, şi cercuri portabile, ca al lui Ragen. Încercă să memoreze glifele pe care le vedea, dar erau pur şi simplu prea multe.

— Arlen, vino-ncoace! îl strigă Ragen peste câteva minute.

El tresări şi se grăbi să-i dea ascultare.

— Iată-l pe Maestrul Cob, făcu Ragen prezentările, gesticulând ca să-i arate un bărbat de aproximativ şaizeci de ani. Scund pentru un milnez, avea înfăţişarea unui om puternic care se îngrăşase. O barbă deasă, căruntă, împestriţată cu urme ale fostei sale culori negre, îi acoperea faţa, iar părul, tuns scurt, i se rărise. Pielea îi era ridată, tăbăcită, şi strânsoarea mâinii lui înghiţi mâna băiatului.

— Ragen spune că vrei să fii Glifar, zise Cob, reaşezându-se, greoi, la bancul lui de lucru.

— Nu, domnule, răspunse Arlen. Vreau să fiu Mesager.

— Asta vor toţi băieţii de vârsta ta, spuse Cob. Cei inteligenţi ajung mai înţelepţi înainte de a fi ucişi.

— Tu n-ai fost cândva Mesager? întrebă Arlen, derutat de purtarea bărbatului.

— Am fost, încuviinţă Cob, ridicându-şi mâneca şi arătându-i un tatuaj identic cu al lui Ragen. Am mers în cele cinci Oraşe Libere şi într-o duzină de

cătune şi am câştigat mai mulţi bani decât credeam c-o să cheltuiesc vreodată. Tăcu, lăsând nedumerirea lui Arlen să devină mai puternică. Am mai câştigat şi asta, adăugă apoi, săltându-şi cămaşa ca să-i arate cicatricele late care-i traversau abdomenul, şi asta.

Îşi scoase piciorul din pantof. O semilună de carne cicatrizată, vindecată de multă vreme, arăta locul unde fuseseră patru dintre degetele lui.

— Până-n ziua de azi, continuă Cob, nu pot să dorm mai mult de o oră fără să mă trezesc tresărind şi întinzând mâna după suliţă. Da, am fost Mesager. Unul foarte bun şi mai norocos decât alţii, şi totuşi nu-i doresc asta nimănui. Îndeletnicirea Mesagerilor poate părea aducătoare de glorie, dar pentru fiecare bărbat care locuieşte-ntr-o vilă şi atrage respectul oamenilor, avem două duzini care putrezesc pe drum.

— Nu-mi pasă, zise Arlen. Eu asta vreau.

— Atunci o să facem o-nţelegere, oftă Cob. Un Mesager trebuie să fie, mai presus de orice, şi Glifar, aşa c-o să te iau ucenic şi asta o să te-nvăţ să fii. Când o s-avem timp, o să te-nvăţ şi tot ce ştiu despre supravieţuirea pe drum. Ucenicia durează şapte ani. Pe urmă, dacă tot o să mai vrei să intri în rândurile Mesagerilor… ei bine, eşti propriul tău stăpân.

Arlen rămase cu gura căscată.

— Şapte ani?

Cob râse zgomotos.

— Glifarea nu e ceva care se-nvaţă într-o zi, băiete.

— Pot deja să glifez, spuse Arlen sfidător.

— Aşa mi-a spus şi Ragen. Dar mi-a mai spus şi că nu ştii nimic despre geometrie şi nu cunoşti teoria glifelor. Trasarea glifelor la ochi s-ar putea să nu te ucidă nici mâine, nici săptămâna viitoare, dar tot din cauza ei *o să fii* omorât.

Arlen lovi cu piciorul în podea. Şapte ani păreau o veşnicie, dar, în străfundul fiinţei sale, ştia că Maestrul avea dreptate. Durerea din spate îi reamintea continuu că nu era pregătit să-i înfrunte din nou pe miezingi. Avea nevoie de deprinderi pe care le putea învăţa de la bărbatul din faţa lui. Nu se îndoia că existau zeci de Mesageri care le cădeau pradă demonilor şi îşi jură să nu le îngroaşe rândurile pentru că era prea încăpăţânat ca să-nveţe din propriile greşeli.

— Bine, se învoi în cele din urmă. Şapte ani.

Partea a II-a

Miln

320-325 DÎ

10.

Ucenicul

320 DÎ

— Iată-l din nou pe prietenul nostru, spuse Gaims, de la postul lor de veghe de pe zid, arătând către ceva din beznă.

— Exact la timp, încuviinţă Woron, venind lângă el. Ce crezi c-o fi vrând?

— Caută-mă peste tot şi n-o să găseşti niciun răspuns.

Cei doi bărbaţi se sprijiniră de balustrada plină de glife a turnului de veghe, uitându-se cum se materializa demonul ciung în faţa porţii. Era mare, chiar şi după părerea unui paznic milnez, care vedea mai mulţi demoni ai pietrei decât de alt soi.

În timp ce alţi miezingi încă se mai dezmeticeau, ciungul se puse în mişcare cu hotărâre şi adulmecă în jurul porţii, căutând. Pe urmă îşi îndreptă spatele şi o lovi, punându-i la încercare glifele. Magia se aprinse şi-l azvârli înapoi, dar demonul era de nedomolit. Înaintă încet de-a lungul zidului, lovind iarăşi şi iarăşi, în căutarea unui punct slab, până când dispăru din vedere.

Câteva ore mai târziu, trosnetul unei descărcări energetice vesti că se întorcea, venind din partea opusă. Paznicii din celelalte posturi povesteau că ocolea oraşul în fiecare noapte, atacând fiecare glifă. Când se văzu din nou în faţa porţii, se lăsă pe vine şi se mulţumi să privească fix şi răbdător oraşul.

Pentru Gaims şi Woron scena devenise o obişnuinţă, pentru că în ultimul an îi fuseseră martori noapte de noapte. Începuseră s-o aştepte cu nerăbdare şi-şi petreceau timpul de veghe pariind în cât timp avea să termine Ciungul ocolul cetăţii, sau dacă avea să-l înceapă luând-o spre est sau spre vest.

— Mă simt pe jumătate ispitit să-l las să intre, ca să văd ce urmăreşte, spuse Woron cu un aer meditativ.

— Nici măcar să nu glumeşti cu-aşa ceva, îl preveni Gaims. Dacă te-aude comandantul gărzii, ajungem amândoi la lanţuri, la scos piatră din carieră, pentru un an întreg.

Colegul lui mârâi.

— Totuşi, spuse, nu poţi să nu te-ntrebi…

•

Primul an petrecut în Miln şi cel de al doisprezecelea al vieţii sale se scurse repede pentru Arlen, care intra tot mai mult în rolul ucenicului de Glifar. Prima însărcinare pe care şi-o stabilise Cob fusese să-l înveţe să citească. Arlen cunoştea glife care nu mai fuseseră întâlnite niciodată în Miln, şi Cob voia să le vadă aşternute pe hârtie cât mai curând cu putinţă.

Arlen învăţa cu lăcomie, întrebându-se cum se descurcase până atunci fără să cunoască literele. Dispărea printre cărţi ore de-a rândul, cu buzele mişcându-i-se la început cu încetineală, pentru a ajunge în curând să-ntoarcă iute paginile, cu ochii alergându-i pe fiecare dintre ele.

Cob n-avea de ce să se plângă: băiatul lucra cu mai multă sârguinţă decât orice alt ucenic pe care-l întâlnise vreodată, stând până noaptea târziu ca să graveze glife. Cob se ducea adesea la culcare cu gândul la munca de o zi întreagă care-l aştepta şi o găsea terminată în clipa în care în atelier se revărsau primele raze de soare.

După ce învăţă alfabetul, lui Arlen i se ceru să-şi catalogheze repertoriul personal de glife, completându-le cu descrieri, într-un catastif cumpărat de maestru special pentru el. Hârtia era scumpă în părţile Milnului, un ţinut cu păduri puţine, şi un catastif întreg era ceva văzut rareori de oamenii de rând, dar Cob îi luă preţul în bătaie de joc.

— Până şi cel mai prost manual face de o sută de ori mai mult decât hârtia pe care e scris.

— Manual? întrebă Arlen.

— O carte cu glife, îl lămuri bătrânul. Toţi Glifarii le au pe ale lor, şi îşi păzesc cu grijă secretele.

Arlen preţui darul valoros, umplându-i paginile cu mână înceată, dar sigură.

Când încheie, tot ce avea în memorie fiind trecut pe hârtie, Cob studie şocat cartea care luase naştere.

— Ziditorule, băiete, ai idee când valorează asta? întrebă el.

Arlen îşi luă privirea de la glifa pe care-o dăltuia pe un stâlp de piatră şi ridică din umeri.

— Orice om care-a încărunţit în Pârâul lui Tibbet te poate-nvăţa glifele astea.

— Aşa o fi, răspunse Cob, dar ceea ce ştie toată lumea din Pârâul lui Tibbet e, în Miln, o comoară îngropată. Glifa asta, de aici, arătă el cu degetul pe o pagină. Poate într-adevăr preschimba o flacără scuipată într-o adiere răcoroasă?

Arlen râse.

— Mamei îi plăcea grozav. Voia ca demonii focului să vină-n nopţile fierbinţi de vară deasupra ferestrelor şi să răcorească toată casa cu răsuflarea lor.

— Uimitor, comentă Cob, clătinând din cap. Vreau să mai copiezi asta de câteva ori, Arlen. O să te-mbogăţească.

— Cum adică?

— Oamenii ar plăti o avere pentru un exemplar din aşa ceva. Poate că nici n-ar trebui s-o vindem. Dacă-i păstrăm secretul, am putea deveni cei mai căutaţi Glifari din oraş.

Băiatul se încruntă.

— Nu-i corect s-o păstrăm secretă. Tata spunea mereu că Glifele sunt pentru toată lumea.

— Fiecare Glifar are secretele lui, Arlen. Aşa ne câştigăm traiul.

— Ne câştigăm traiul gravând stâlpi de pază şi pictând cadre de uşă, nu punând deoparte secrete care pot salva vieţi, îl contrazise băiatul. Ar trebui să nu le dăm dreptul la un adăpost celor prea săraci ca să plătească?

— Sigur că nu, dar asta e altceva.

— Cum? Noi n-aveam Glifari în Pârâul lui Tibbet. Ne glifam cu toţii singuri casele, şi cei care erau mai pricepuţi îi ajutau pe ceilalţi fără să ceară nimic în schimb. De ce să cerem noi? Nu suntem noi împotriva altora, ci noi împotriva demonilor!

— Fortul Miln nu e Pârâul lui Tibbet, băiete, se încruntă Cob. Aici lucrurile costă bani. Dacă n-ai niciun ban, ajungi Milog. Noi ştim să facem ceva, ca un brutar, sau ca un zidar. De ce n-am cere plată pentru asta?

Arlen păstră o vreme tăcerea.

— Cob, tu de ce nu eşti bogat? întrebă într-un târziu.

— Ce?

— Cum e Ragen, îl lămuri băiatul. Ai spus c-ai fost Mesager în slujba Ducelui. De ce nu locuieşti într-o vilă şi n-ai servitori care să facă totul în locul tău? De ce e nevoie să munceşti astfel?

Cob slobozi o răsuflare prelungă.

— Banii sunt nestatornici, Arlen. Acum ai atât de mulţi, încât nu ştii ce să faci cu ei, iar în clipa următoare… te poţi pomeni cerşind mâncare pe străzi.

Băiatul se gândi la Milogii pe care-i văzuse în prima lui zi în Miln. De atunci mai întâlnise mulţi alţii, furând balegă pe care s-o ardă ca să se-ncălzească, dormind în adăposturi glifate publice şi cerşind mâncare.

— Ce s-a-ntâmplat cu banii tăi, Cob? întrebă.

— Am cunoscut un bărbat care spunea că poate construi un drum, îi povesti bătrânul. Un drum glifat, de aici până la Angiers.

Arlen veni lângă el şi se aşeză pe un taburet, ascultându-l fascinat.

— Au mai încercat şi alţii înainte să construiască drumuri, continuă Cob, către minele din munţi ale Ducelui, sau către sud, spre Dumbrava împietritului. Pe distanţe scurte, mai mici de-o zi întreagă, dar de-ajuns de lungi ca să-l îmbogăţească pe constructor. Au dat întotdeauna greş. Dacă în reţeaua de glife există o gaură, indiferent cât de mică, miezingii o găsesc. Şi, odată ce-au pătruns… clătină din cap. I-am spus acelui om, dar a ţinut-o pe-a lui. Îşi făcuse un plan. Avea să meargă. Nu-i mai trebuiau decât bani. Cob se uită la Arlen. Fiecare oraş duce lipsă de câte ceva, spuse, şi are prea mult din altceva. Milnul are metal şi piatră, dar n-are lemn. La Angiers e invers. Ambele duc lipsă de grâne şi de vite, pe când la Rizon astea prisosesc, dar nu se găsesc nici lemn bun, nici metal pentru unelte. Laktonul are peşte din belşug, dar foarte puţin din toate celelalte.

Ştiu că s-ar putea să mă crezi un prost, continuă, clătinând din cap, fiindcă am luat în considerare ceva pe care toată lumea, de la Duce în jos, îl consideră imposibil, dar ideea s-a lipit de mine. Mă tot gândeam: Şi dacă el e în stare? Nu merită toate riscurile?

— Nu cred că eşti prost, zise Arlen.

— De-aia ţin în păstrare cea mai mare parte a plăţii care ţi se cuvine, chicoti Cob. Ai pierde banii, aşa cum am făcut eu.

— Ce s-a-ntâmplat cu drumul? insistă băiatul.

— Au pătruns miezingii, asta s-a-ntâmplat. I-au măcelărit pe omul ăla şi pe toţi lucrătorii pe care-i angajasem pentru el, au ars stâlpii glifaţi şi planurile… au distrus totul. Eu investisem totul în drumul ăla, Arlen. Nici lipsindu-mă de toţi servitorii n-am scos destui bani ca să-mi plătesc datoriile. Mi-am vândut vila şi abia am reuşit s-adun cât trebuia ca să-mi achit împrumutul şi să-mi cumpăr atelierul ăsta, şi sunt aici de atunci.

Rămaseră o clipă aşa, imaginându-şi amândoi cum fusese noaptea aceea, văzând, cu ochii minţii, miezingii care dansau printre flăcări şi măcelul.

— Mai crezi şi acum c-a meritat să rişti pentru visul ăsta? întrebă Arlen. Pentru ca oraşele să-şi poată împărţi totul?

— O cred şi-n ziua de azi, răspunse Cob. Deşi mă doare spatele cărând stâlpi glifaţi şi nu-mi place mâncarea pe care mi-o gătesc singur.

— Asta nu diferă cu nimic, spuse Arlen, bătând cu palma în cartea cu glife. Dacă toţi Glifarii şi-ar împărtăşi cunoştinţele, cu cât mai mult ne-ar fi mai bine tuturor? Nu merită să renunţi la o parte din câştig pentru un oraş mai sigur?

Cob îl fixă cu privirea vreme îndelungată. Pe urmă veni să-i pună o mână pe umăr.

— Ai dreptate, Arlen. Îmi cer scuze. O să copiem cartea şi-o să le-o vindem celorlalţi Glifari.

Pe chipul băiatului se contură încet un zâmbet.

— Ce e? întrebă Cob bănuitor.

— Ce-ar fi să le oferim secretele noastre în schimbul secretelor lor?

•

În clinchetul clopoţeilor, Elissa intră în atelierul Glifarului cu un zâmbet larg. Îl salută pe Cob cu o înclinare a capului, îndreptându-se, cu un coş mare, către Arlen, pe care-l sărută pe obraz. Băiatul se strâmbă, jenat, şi-şi şterse locul atins de buzele ei, dar Elissa nu observă.

— Băieţi, v-am adus nişte fructe, pâine proaspătă şi brânză, spuse ea, scoţându-le pe toate din coş. Presupun că, de la ultima mea vizită încoace, n-aţi mâncat nimic mai bun.

— Carnea uscată şi pâinea veche sunt principala hrană a Mesagerilor, doamna mea, răspunse Cob cu un zâmbet, fără să-şi ia ochii de la cheia de boltă pe care-o dăltuia.

— Aiureli, îl dojeni Elissa. Tu te-ai lăsat de meseria asta, Cob, iar Arlen încă nu e Mesager. Nu-ncerca să glorifici lenea care te-mpiedică să mergi la piaţă. Arlen e în creştere, are nevoie de mâncare mai bună.

Ciufuli părul băiatului în timp ce vorbea şi zâmbi chiar şi când el se retrase.

— Vino deseară la cină, Arlen, adăugă. Ragen e plecat şi vila e pustie fără el. O să te hrănesc cu ceva care să-ţi mai pună carne pe oase şi-o să poţi dormi în camera ta.

— Păi… cred că nu pot, răspunse el, ferindu-se să-i întâlnească ochii. Cob are nevoie de mine ca să terminăm stâlpii ăştia glifaţi pentru Grădinile Ducelui…

— Nicidecum, zise Cob, cu o fluturare a mâinii. Stâlpii pot s-aştepte, Arlen. Trebuie să fie gata abia peste încă o săptămână. Se uită la Elissa cu un zâmbet, neluând în seamă stânjeneala băiatului. O să-l trimit când sună Clopotul de Seară, doamna mea.

Ea îi surâse.

— Atunci rămâne stabilit. Ne vedem deseară, Arlen.

Îl sărută şi părăsi atelierul cu paşi uşori, parcă plutind.

— Se poartă ca şi cum ar fi mama mea, se plânse băiatul, dar nu e.

— Așa este, nu e, încuviință Cob. Dar e limpede că și-o dorește. Ar fi chiar atât de rău dac-ai lăsa-o să fie?

Arlen nu răspunse și, văzându-i privirea tristă, Cob nu mai insistă.

— Stai prea mult timp în casă, cu nasul în cărți, spuse Cob, smulgând din mâinile lui Arlen volumul pe care-l citea. Când ai simțit ultima oară soarele pe piele?

Băiatul făcu ochii mari. În Pârâul lui Tibbet, ori de câte ori avea de ales, nu rămânea, niciodată, nici măcar un singur minut între patru pereți, dar, după mai bine de un an petrecut în Miln, abia dacă-și aducea aminte de ultima lui zi din afara casei.

— Du-te să cauți vreun ștrengar! îi porunci Cob. N-o să mori dac-o să-ți faci un prieten de vârsta ta!

Arlen ieși din oraș pentru prima oară după un an, și soarele îl mângâie ca un prieten vechi. Departe de căruțele cu excremente, de gunoiul putred și de mulțimea asudată, aerul avea o prospețime pe care-o uitase. Găsi o culme de deal înălțat deasupra unei pajiști plină de copii care se jucau, își scoase o carte din traistă și se așeză să citească.

— Hei, șoarece de bibliotecă! strigă un glas.

Își ridică privirea și văzu un grup de băieți care se apropiau, aducând o minge.

— Haide! îl invită unul dintre ei. Mai avem nevoie de cineva ca să ne-mpărțim în două grupuri egale!

— Nu știu jocul, răspunse Arlen.

Cob îi poruncise să se joace cu alți copii, dar lui cartea i se părea mai interesantă.

— Ce mare lucru e de știut? întrebă un alt băiat. Îi ajuți pe-ai tăi să bage mingea în poartă și-ncerci să-i împiedici pe ceilalți să facă același lucru.

Arlen se încruntă.

— Bine, spuse, și veni lângă băiatul care vorbise.

— Eu sunt Jaik, zise acesta.

Era slab, cu păr negru ciufulit și nas subțire. Părea de treisprezece ani, ca și Arlen.

— Pe tine cum te cheamă?

— Arlen.

— Lucrezi pentru Glifarul Cob, nu-i așa? întrebă Jaik. Ești băiatul găsit pe drum de Mesagerul Ragen?

Când Arlen încuviință cu o înclinare a capului, celălalt făcu pentru o clipă ochii mari, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. O luă înainte, îndreptându-se spre pajiște, și-i arătă pietrele vopsite în alb care marcau locul porților.

Arlen prinse repede regulile jocului. După o vreme, uită de carte şi-şi concentră atenţia asupra echipei adversarilor. Îşi imagină că el era Mesager, iar ei miezingi, şi că-ncercau să-l împiedice s-ajungă la cercul lui de glife. Orele se scurseră repede şi sunetul Clopotului de Seară se auzi pe neaşteptate. Ceilalţi se grăbiră să-şi adune lucrurile, speriaţi de cerul care se-ntuneca.

Arlen se duse încet să-şi ia cartea. Jaik alergă la el.

— Ai face bine să te grăbeşti, îi spuse.

El ridică din umeri.

— Avem timp berechet.

Jaik se uită la cerul din ce în ce mai neguros şi se cutremură.

— Joci destul de bine, îi spuse. Vino şi mâine. Noi ne jucăm cu mingea în majoritatea după-amiezilor, iar în şaseazi ne ducem în piaţă, să-l vedem pe Saltimbanc.

Arlen dădu din cap, fără să promită nimic, iar Jaik zâmbi şi mări pasul.

Arlen făcu cale-ntoarsă, intrând pe poartă, şi duhoarea de-acum familiară a oraşului îl învălui. O luă către dealul cu vila lui Ragen. Mesagerul era din nou plecat, de data asta tocmai în îndepărtatul Lakton, şi Arlen îşi petrecea întreaga lună stând la Elissa. Ea avea să-l sâcâie cu întrebări şi să se-agite în privinţa hainelor lui, dar îi promisese lui Ragen c-avea să-i „ţină pe iubiţii ei tineri la distanţă".

Margrit îl asigurase pe Arlen că Elissa n-avea iubiţi. De fapt, cât lipsea Ragen, se foia pe coridoarele vilei, ca o stafie, sau petrecea ore la rândul plângând în dormitorul ei.

Dar, după cum spunea servitoarea, când era Arlen acolo, Elissa se schimba. Margrit îl implorase, şi nu numai o singură dată, să locuiască tot timpul în vilă. Băiatul refuzase, dar recunoscuse, deşi numai în faţa ei, că-ncepea să se simtă încântat fiindcă Elissa se agita atât ca să-i poarte de grijă.

•

— Uite-l că vine, spuse Gaims în seara aceea, privind cum se înălţa din pământ uriaşul demon al pietrei.

Woron i se alătură şi, stând în turnul de pază, se uitară amândoi cum mirosea miezingul pământul de lângă poartă. Creatura scoase un urlet şi se-ndepărtă dintr-un salt, repezindu-se către o culme de deal. Acolo dansau demoni ai focului, dar el îi îndepărtă cu lovituri violente de picior şi se aplecă, părând să caute ceva.

— Bătrânul nostru Ciung e-n toane proaste-n seara asta, constată Gaims, când demonul urlă din nou şi se năpusti în josul dealului, pe o mică pajişte, unde alergă în toate părţile, aplecându-se către pământ.

— Ce crezi că l-o fi apucat? întrebă Woron.

Camaradul lui ridică din umeri.

Demonul părăsi pajiştea, repezindu-se din nou pe deal. Urletele lui stridente aproape că se umplură de durere şi, odată întors la poartă, lovi glifele nebuneşte, cu jeturi de scântei izvorându-i din gheare când i le respinse puterea magiei.

— Nu vedem asta-n fiecare noapte, comentă Woron. Oare-ar trebui să raportăm?

— De ce ne-am osteni? se miră Gaims. Nimeni n-o să se sinchisească de ciudăţeniile unui demon ţicnit şi, chiar dacă s-ar sinchisi cineva, ce-ar putea face?

— Împotriva acestei creaturi? întrebă Woron. Nimic, dar ar face-n pantalonii lor.

•

Arlen se îndepărtă de bancul de lucru, se întinse şi se ridică în picioare. Soarele apusese demult, iar stomacul îi chiorăia, enervant, dar brutarul plătea dublu dacă i se reparau glifele într-o singură noapte, deşi numai Ziditorul ştia de când nu mai fusese văzut vreun demon pe străzi. Spera să găsească, în oala de gătit, ceva lăsat de Cob pentru el.

Deschise uşa din spate a atelierului şi se aplecă în afară, fiind încă în siguranţă în semicercul de glife din afara uşii. Se uită şi-ntr-o parte, şi-ntr-alta, se convinse că drumul era liber şi ieşi pe alee, având grijă să nu acopere glifele cu piciorul. Aleea dintre atelierul lui Cob şi mica lui casă, un loc mai sigur decât majoritatea locuinţelor din Miln, era o înşiruire de pătrate din piatră turnată, glifate fiecare în parte. Fabricarea acelui soi de piatră – Cob o numea „ciment" – era o ştiinţă păstrată din lumea veche, o minune despre care nu se auzise în Pârâul lui Tibbet, dar cunoscută de toţi locuitorii din Miln. Amestecând pulbere de silicat şi de calcar cu apă şi cu pietriş, lua naştere o substanţă noroioasă care putea fi turnată şi lăsată să se întărească în orice formă doreai.

Era cu putinţă să torni cimentul şi, când începea să se-ntărească, să trasezi cu mare grijă glife pe suprafaţa sa moale, care se solidifica apoi, oferind o protecţie aproape permanentă. Cob făcuse asta, pătrat cu pătrat, până când alcătuise o cărare care-i unea casa cu atelierul. Chiar dacă glifele uneia dintre ele se stricau într-un fel sau altul, puteai să treci pur şi simplu în pătratul din faţă sau în cel din spate, rămânând astfel la adăpost de miezingi.

Dac-am putea face un astfel de drum, se gândi Arlen, *lumea ni s-ar aşterne la picioare.*

În casă, îl găsi pe Cob aplecat asupra mesei lui de lucru şi studiind tăbliţe de ardezie pe care se scrisese cu cretă.

— Oala e pe foc, mormăi maestrul, fără să-şi ridice privirea.

Arlen se apropie de vatra din singura încăpere a casei şi-şi umplu un castron cu tocana groasă a lui Cob.

— Ziditorule, băiete, ai stârnit o harababură cu asta, bombăni bătrânul, îndreptându-şi spatele şi arătând tăbliţele. Jumătate dintre Glifarii din Miln sunt mulţumiţi dacă-şi păstrează secretele, chiar dacă astfel le pierd pe ale noastre, iar jumătate dintre ceilalţi insistă să ne dea bani, dar sfertul rămas mi-a inundat masa cu liste de glife oferite la schimb. Sortarea o să-mi ia câteva săptămâni!

— Treaba o să meargă foarte bine, spuse Arlen, folosind o coajă de pâine uscată drept lingură ca să mănânce cu lăcomie, aşezat pe podea.

Porumbul şi fasolea erau încă tari, iar cartofii fierţi prea mult se terciuiseră, dar el nu se plângea. Se obişnuise deja cu legumele tari şi pipernicite din Miln, iar Cob nu se ostenea niciodată să le fiarbă separat.

— Mă-ncumet să spun că ai dreptate, recunoscu maestrul, dar, pe noapte! Cine-ar fi crezut că există atâtea glife diferite chiar aici, în oraşul nostru? Pe jumătate dintre ele nu le-am văzut în viaţa mea, şi te-asigur că am studiat toţi stâlpii glifaţi şi toate portalurile din Miln! Ridică o tăbliţă scrisă cu cretă. Ăsta e dispus să ne dea în schimb glife care fac demonii să se răsucească pe călcâie şi să uite cu ce se îndeletniceau în schimbul celei cu care făcea mama ta sticla tare ca oţelul. Clătină din cap. Şi *toţi* vor glifele tale de respingere, băiete. Sunt uşor de desenat fără lineal şi semicerc.

— Cârje pentru oameni care nu-s în stare să tragă o linie dreaptă, spuse batjocoritor Arlen.

— Nu toată lumea e atât de talentată ca tine, mormăi Cob.

— Talentată? se miră Arlen.

— Nu lăsa asta să ţi se urce la cap, băiete, dar n-am mai văzut pe nimeni care să-nveţe glifarea la fel de repede ca tine. Eşti ucenic de optsprezece luni şi te pricepi la glife la fel de bine ca o calfă care lucrează de cinci ani.

— M-am gândit la înţelegerea noastră, spuse Arlen.

Cob înălţă spre el o privire plină de curiozitate.

— Ai promis că, dacă-mi dau silinţa, o să mă-nveţi cum să supravieţuiesc pe drum.

Se uitară îndelung unul la altul.

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere, îi reaminti băiatul maestrului.

Cob oftă.

— Cred că da, zise. Ai mai făcut exerciţii de călărie?

Arlen dădu din cap.

— Grăjdarul lui Ragen mă lasă să-l ajut să antreneze caii.

— Dublează-ți eforturile, îl sfătui Cob. Calul unui Mesager e viața lui. Fiecare noapte cu care-i scurtează drumul e una în care nu se află în pericol. Bătrânul Glifar se ridică în picioare, deschise un dulap și scoase o bucată de pânză groasă, rulată. În fiecare șapteazi, când închidem atelierul, o să te antrenez la călărie și-o să te-nvăț să folosești astea.

Puse sulul de pânză pe podea și îl desfășură, scoțând la iveală câteva sulițe bine unse. Arlen le privi cu nerăbdare.

•

Cob își ridică privirea la auzul clopoțeilor când în atelier intră un băiat. Avea în jur de treisprezece ani, păr negru ciufulit și, deasupra buzei, un puf de mustață care părea mai negru decât părul.

— Jaik, nu-i așa? întrebă Glifarul. Familia ta lucrează la moară, lângă Zidul de Est, nu? V-am spus cândva un preț pentru glifele noi, dar morarul s-a dus la altcineva.

— Așa e, încuviință băiatul dând din cap.

— Cu ce te pot ajuta? Stăpânul tău vrea să-i mai stabilesc un preț?

Jaik clătină din cap.

— Am venit doar să-l întreb pe Arlen dacă vrea să-l vadă azi pe Saltimbanc.

Lui Cob nu-i veni să-și creadă urechilor. Nu-l văzuse niciodată pe Arlen stând de vorbă cu cineva de vârsta lui, fiindcă prefera să-și petreacă timpul lucrând și citind sau sâcâindu-i pe Mesagerii și pe Glifarii care veneau în atelier cu întrebări interminabile. Ceea ce se petrecea era o surpriză, una care trebuia încurajată.

— Arlen! strigă el.

Băiatul ieși din încăperea din spate a atelierului cu o carte în mână. Înainte de a-l observa pe Jaik, dădu pur și simplu peste el și se opri brusc.

— Jaik a venit să te ia la spectacolul Saltimbancului, îl înștiință Cob.

— Mi-ar plăcea să merg, îi spuse Arlen celuilalt băiat, pe tonul unei scuze, dar încă mai am de făcut…

— N-ai nicio treabă care nu poate aștepta, îl întrerupse Cob. Duceți-vă să vă distrați.

Îi aruncă lui Arlen o pungă mică, plină cu monede, și-i împinse pe cei doi băieți către ușă.

•

Curând după aceea, cei doi băieți hoinăreau prin înghesuiala dintre tarabele care înconjurau piața mare din Miln. Arlen cheltui o stea de argint ca să cumpere plăcinte cu carne și apoi, murdari de grăsime pe față, dădură câteva monede de aramă pentru un buzunar plin de dulciuri.

— Într-o bună zi, o să fiu Saltimbanc, spuse Jaik, sugând o bomboană, când se îndreptau spre locul unde se adunau deja copiii.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Arlen.

Jaik dădu din cap.

— Fii atent, zise, scoţându-şi din buzunare trei bile mici de lemn şi aruncându-le în aer.

Arlen izbucni în râs o clipă mai târziu, când una dintre bile îl pocni pe Jaik în cap şi, în toată zăpăceala, celelalte se rostogoliră pe jos.

— Încă mai am grăsime pe degete, zise Jaik când alergau după bile.

— Probabil, încuviinţă Arlen. Eu o să mă-nscriu în Ghilda Mesagerilor după ce-mi termin ucenicia la Cob.

— Aş putea fi Saltimbancul tău! strigă Jaik. Am putea da testul pentru drum împreună!

Arlen se uită la el.

— Ai *văzut* vreodată un demon? îl întrebă.

— Ce, crezi că n-am destul curaj pentru asta? întrebă Jaik, îmbrâncindu-l.

— Sau destulă minte, zise Arlen, îmbrâncindu-l la rândul lui.

În clipa următoare, se încăierau, căzuţi în praf. Arlen era prea scund pentru vârsta lui, şi Jaik îl ţintui la pământ.

— Bine, bine, râse Arlen. Te las să fii Saltimbancul meu!

— Saltimbancul *tău*? întrebă celălalt, fără să-l elibereze. Mai degrabă o să fii tu Mesagerul *meu*!

— Ce-ai zice să fim parteneri? propuse Arlen.

Jaik zâmbi şi-i întinse mâna să se ridice.

Nu peste mult timp, stăteau pe blocurile de piatră din piaţa oraşului, cu ochii la acrobaţiile şi la pantomima ucenicilor din Ghilda Saltimbancilor, menite să sporească nerăbdarea cu care era aşteptat cel mai important actor din spectacol.

Arlen se dezumflă când îl văzu pe Keerin intrând în piaţă. Înalt şi subţire ca un stâlp de felinar roşu în vârf, era inconfundabil. Mulţimea izbucni în strigăte răsunătoare.

— E Keerin! exclamă Jaik, prinzându-l pe Arlen de umăr şi scuturându-l cu entuziasm. E favoritul meu!

— Serios? făcu Arlen surprins.

— Păi, ţie care-ţi place? întrebă noul lui prieten. Marley? Koy? Ei nu sunt eroi aşa cum e Keerin!

— Eu n-am văzut nimic eroic când l-am întâlnit, spuse Arlen neîncrezător.

— L-ai întâlnit pe Keerin? se miră Jaik, făcând ochii mari.

— A venit o dată la Pârâul lui Tibbet, răspunse Arlen. El şi Ragen m-au găsit pe drum şi m-au adus la Miln.

— Keerin te-a salvat?

— Ragen m-a salvat, îl corectă Arlen. Keerin se speria şi de umbra lui.

— Se speria de Miez, zise Jaik. Crezi c-o să-şi aducă aminte de tine? întrebă apoi. Poţi să-mi faci cunoştinţă cu el după spectacol?

Arlen ridică din umeri.

— Cred că da.

Spectacolul lui Keerin începu aproape la fel ca în Pârâul lui Tibbet. Jonglă şi dansă, încălzind mulţimea înainte de a istorisi povestea Întoarcerii, punctând-o cu pantomimă, tumbe şi salturi mortale.

— Cântă-ne cântecul! strigă Jaik.

Alte glasuri din mulţime îi repetară strigătul, implorându-l pe Keerin să cânte. El păru să nu le audă o vreme, până când deveniră asurzitoare, însoţite de zgomotul ritmic al tălpilor lovite de pământ. Într-un târziu râse, se înclină şi-şi aduse scripca, în timp ce mulţimea izbucnea în aplauze.

Saltimbancul schiţă un gest, şi Arlen îi văzu pe ucenici aducând pălării şi pornind-o printre spectatori, aşteptându-le banii. Toată lumea şi-i oferi cu generozitate, nerăbdătoare să-l audă pe Keerin cântând. În cele din urmă, Saltimbancul îşi începu cântecul.

Neagră noapte pe pământ!
De-orice adăpost departe,
Noi stăteam pe glia tare,

Până la os pătrunşi de vânt,
De miezingi fiind despărţiţi
De glifele unui cerc mare.

— Ajutaţi-mă! a strigat
Către noi, atunci, cu groază,
Un glas de copil, subţire.

— Fugi spre noi! l-am îndemnat,
Cercul nostru este larg
Şi n-ai altă izbăvire!

— Nu pot, fiindcă am căzut!
A venit răspunsul lui,
Dureros ecou în noapte.

M-am gândit să îl ajut,
Însă Mesagerul meu
Mi-a spus, trist, că nu se poate.

— Ce bine o să făptuiești
Dac-ai să fii și tu ucis?
Nu ești de moarte mai presus,

Nicicând nu o să izbândești
Luptând cu gheare de miezing!
Vei fi mâncat, carne în plus.

Lovindu-l, fără vreun cuvânt
Din mână sulița i-am smuls.
Și spre băiat am alergat

Purtat de-un vijelios avânt,
Trăgând putere chiar din spaima
C-avea să fie sfâșiat.

— Fii curajos, auzi ce-ți spun?
Strigat-am, către el fugind.
— Speră, căci teama n-are rost!

De nu poți tu să mergi acum
Spre-un loc de demoni ocrotit,
Aduc la tine-un adăpost!

Ajuns-am iute lângă el,
Dar nu destul de repede,
Miezingi erau deja în jur!

La lucru am trecut cu zel
Un cerc de glife grosolane
Zgâriind în țărâna dimprejur.

Și-atunci un urlet tunător
A răsunat, cumplit, în noapte.
Vreo șase metri, atât avea

Un demon înspăimântător!
Spre noi privea, și-n fața lui,
Sulița-mi băț firav părea.

Coarnele lui – lănci de colos!
Gheare cât braţul meu de mari!
Din neagră piatră carapacea!

Ne-ameninţa, crunt, fioros!
Şi-asupră-ne s-a năpustit –
Atac ce chinuri promitea!

Zgâriat, băiatul a urlat
Când linia ultimă-o trăgeam,
Şi m-a prins de picior.

Şi vraja-apoi a fulgerat,
Forţă ce demonii urăsc,
Dar de la bunul Ziditor!

Doar soarele, spun unii, poate
Să vatăme-un demon al pietrei,
Să-l chinuie cu adevărat.

Dar am aflat, în acea noapte,
Că-i cu putinţă şi-altminteri
Să-i fie braţul retezat!

Keerin încheie cu o înfloriturã, şi Arlen rămase încremenit, şocat, în timp ce toată lumea izbucnea în aplauze. Saltimbancul răspunse cu o plecăciune, iar în pălăriile ucenicilor se revărsă un fluviu de monede.

— N-a fost măreţ? întrebă Jaik.

— Nu aşa s-a întâmplat! exclamă Arlen.

— Paznicii i-au povestit tatei că un demon al pietrei ciung atacă glifele în fiecare noapte, zise Jaik. Îl caută pe Keerin.

— Keerin nici măcar nu era acolo! strigă Arlen. *Eu* am tăiat braţul demonului!

— Pe noapte, Arlen! pufni Jaik. Nu-ţi poţi imagina cu-adevărat c-o să creadă cineva una ca *asta*!

Băiatul se încruntă, se ridică în picioare şi începu să strige.

— Mincinosule! Şarlatanule!

Toată lumea se întoarse în direcţia vocii lui, timp în care el sări de pe piatră şi o porni cu paşi mari spre Keerin. Saltimbancul îşi ridică fruntea şi făcu ochii mari când îl recunoscu.

— Arlen? întrebă, pierzându-şi dintr-odată culoarea din obraji.

Jaik, care alerga pe urmele lui Arlen, se opri brusc.

— Chiar îl cunoşti, şopti el.

Keerin aruncă o privire nervoasă către mulţime.

— Arlen, dragul meu, spuse, deschizându-şi larg braţele, vino, hai să vorbim despre asta între patru ochi.

Băiatul nu-l luă în seamă.

— N-ai tăiat tu braţul demonului! strigă, ca să-l audă toată lumea. Nici măcar nu erai de faţă când s-a-ntâmplat!

Din mulţime se înălţă un murmur de furie. Keerin se uită speriat în jur, până când auzi pe cineva strigând.

— Scoateţi-l pe băiatul ăla din piaţă!

Şi toată lumea ovaţionă.

Faţa lui Keerin se despică într-un zâmbet larg.

— Dintre noi doi, nimeni n-o să te creadă pe tine! rânji cu dispreţ.

— Am fost acolo! strigă Arlen. Am cicatrice care-o dovedesc!

Dădu să-şi salte cămaşa, dar Saltimbancul pocni din degete şi cei doi băieţi se pomeniră brusc înconjuraţi de ucenicii lui.

Încolţiţi, îl priviră neputincioşi pe Keerin îndepărtându-se şi atrăgând asupra sa atenţia mulţimii când îşi luă scripca şi începu un alt cântec.

— De ce nu-ţi ţii gura, ai? mârâi o huidumă de ucenic.

Era o dată şi jumătate cât Arlen, şi toţi ceilalţi băieţi erau mai mari decât el şi decât Jaik.

— Keerin e-un mincinos, spuse Arlen.

— Şi, pe deasupra, ticălos ca un demon, încuviinţă ucenicul, arătându-i pălăria cu monede. Crezi că-mi pasă?

Jaik se aşeză între ei.

— N-ai de ce să te superi, zise el. N-a avut nicidecum de gând să…

Dar, înainte de a-şi încheia spusele, Arlen se năpusti şi-şi afundă pumnul în burta băiatului mai voinic. Când acesta se îndoi de mijloc, se răsuci să-i înfrunte pe ceilalţi. Umplu de sânge un nas sau două, dar se pomeni în curând trântit la pământ şi luat la pumni. Ca prin vis, îşi dădu seama că Jaik se bătea alături de el, şi asta până când apărură doi străjeri şi puseră cap încăierării.

— Ştii, spuse Jaik când se îndreptau spre casă şchiopătând, plini de sânge şi de vânătăi, pentru un şoarece de bibliotecă, eşti foarte priceput când e vorba de bătaie. Numai dacă ţi-ai alege mai bine duşmanii…

— Am şi duşmani mai periculoşi, răspunse Arlen, cu gândul la demonul ciung care continua să-l urmărească.

•

— Nici măcar n-a fost un cântec demn de crezare, spuse Arlen. Cum ar fi putut să deseneze glife pe întuneric?

— Destul de demn de crezare ca să te iei la bătaie din cauza lui, remarcă bătrânul Cob, ştergându-i sângele de pe faţă.

— A *minţit,* ripostă băiatul, strângând din ochi din pricina usturimii.

Cob ridică din umeri.

— A făcut ceea ce fac de obicei Saltimbancii, a născocit o poveste captivantă.

— În Pârâul lui Tibbet, când vine un Saltimbanc, s-adună tot satul. Selia zice că sunt păstrătorii poveştilor lumii vechi, le transmit din generaţie în generaţie.

— Chiar aşa e, încuviinţă meşterul. Dar până şi cei mai buni exagerează, Arlen. Sau ai crezut vreodată cu adevărat că primul Izbăvitor a ucis o sută de demoni ai pietrei dintr-o singură lovitură?

— Aşa credeam, oftă băiatul. Acum nu mai ştiu ce să cred.

— Bun venit în lumea adulţilor. Pentru fiecare copil vine o zi în care descoperă că oamenii mari pot fi neputincioşi şi pot greşi, ca oricine altcineva. Şi, începând din ziua aia, eşti şi tu adult, indiferent dacă-ţi place sau nu.

— Nu m-am gândit niciodată astfel la asta, zise Arlen, dându-şi seama că, pentru el, ziua aceea venise cu mult timp în urmă.

Cu ochii minţii, îşi văzu tatăl ascunzându-se în spatele glifelor de pe veranda lor, în timp ce miezingii îi atacau mama.

— Minciuna lui Keerin a fost un lucru chiar atât de rău? îl întrebă Cob. I-a făcut pe oameni fericiţi. Le-a dat speranţă. În ziua de azi, ducem lipsă şi de speranţă, şi de fericire, şi de amândouă e mare nevoie.

— Ar fi putut s-o facă şi spunând adevărul, insistă Arlen. În schimb, s-a făcut cu fapte care sunt ale mele, ca să câştige mai mulţi bani.

— Pe tine te interesează adevărul sau fala? întrebă Cob. Ar trebuie să conteze? Nu mesajul este cel care are importanţă?

— Oamenii au nevoie de mai mult decât un cântec. Le trebuie dovada că miezingii pot fi răniţi.

— Vorbeşti ca un martir Krasian, gata să se lepede de viaţă, plecând în căutarea paradisului de pe lumea cealaltă.

— Am citit că viaţa lor de apoi e plină de femei goale şi de fluvii de vin, zâmbi batjocoritor Arlen.

— Şi ca s-ajungi acolo nu trebuie decât să iei un demon cu tine înainte de a fi sfâşiat de alţii, încuviinţă Cob. Dar eu vreau să-mi încerc norocul şi-n viaţa

asta. Cealaltă te găseşte indiferent unde te-ai ascunde. N-are rost s-alergi după ea.

11.

Breşa

321 DÎ

— Fac prinsoare pe trei luni de-argint c-o ia spre est, zise Gaims, zornăindu-şi monedele în timp ce se înălţa Ciungul.

— Accept, răspunse Woron. A luat-o spre est trei nopţi la rând. E pregătit pentru o schimbare.

Ca întotdeauna, demonul pietrei adulmecă înainte de a pune la încercare glifele porţii. Se puse în mişcare metodic, fără să scape nimic. După ce se convinse că poarta rezista, o porni către est.

— Noaptea mă-sii! înjură Woron. Eram sigur că, de data asta, o să facă altceva.

Se căută în buzunar, pescuind câteva monede şi, în clipa aceea, urletele demonului şi trosnetele glifelor încetară.

Uitând de pariu, cei doi paznici aruncară o privire peste balustradă, şi-l văzură pe Ciung holbându-se curios la zid. Ceilalţi miezingi se adunară în jurul uriaşului, rămânând însă la o distanţă respectuoasă.

Demonul fandă brusc, cu numai două gheare întinse. Glifele nu se aprinseră, şi paznicii auziră clar cum crăpa zidul. Le îngheţă sângele în vene.

Cu un urlet de triumf, miezingul lovi iarăşi, de data asta cu toată mâna. Chiar şi numai în lumina stelelor, cei doi bărbaţi văzură clar, în ghearele lui, o bucată de piatră desprinsă.

— Cornul, spuse Gaims, strângând balustrada cu mâini tremurătoare. Îşi simţi piciorul încălzindu-se şi avu nevoie de o clipă ca să priceapă că se scăpase pe el. Sună din corn.

Lângă el nu se simţi nicio mişcare. Se uită la Woron şi-l văzu holbându-se la demon cu gura căscată, cu o singură lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

— Sună din blestematul ăla de corn! urlă Gaims, şi Woron se smulse din năuceală şi alegă spre instrumentul fixat în perete.

Încercă de mai multe ori până când izbuti să scoată un sunet. Între timp, Ciungul se răsucise şi lovea zidul cu coada lui ţepoasă, desprinzând, de fiecare dată, tot mai multe bucăţi de piatră.

•

Cob îl trezi pe Arlen zgâlţâindu-l.

— Cine… ceheee? întrebă băiatul, frecându-se la ochi. E deja dimineaţă?

— Nu, răspunse Cob. Sună cornul. A apărut o breşă.

Arlen se ridică brusc, simţind cum i se răceau obrajii.

— Breşă? Sunt miezingi în oraş?

— Sunt, sau vor fi în curând. Dă-te jos din pat!

Se grăbiră amândoi s-aprindă lămpi şi să-şi adune uneltele, apoi îşi puseră mantii groase şi mănuşi fără degete, ca să se apere de frig fără să-şi stingherească munca.

Cornul sună iarăşi.

— Două sunete, zise Cob, unul scurt şi unul prelung. Spărtura e între primul şi al doilea post de pază, la est de poarta principală.

Pe pietrele pavajului de lângă casă răsună tropot de copite, urmat de o bătaie în uşă. Deschiseră şi dădură cu ochii de Ragen, în armură completă şi ţinând în mână o suliţă lungă şi groasă. Scutul cu glife îi atârna de oblâncul şeii unui armăsar de luptă masiv. Nu era iute, lucios şi afectuos ca Ochiul Nopţii, dar avea pieptul lat şi era uşor iritabil, un cal de luptă hărăzit unor vremuri demult apuse.

— Elissa e înnebunită, îi lămuri el. M-a trimis să am grijă să scăpaţi amândoi cu viaţă.

Arlen se încruntă, dar o parte din spaima care-l cuprinsese în clipa trezirii dispăru după sosirea lui Ragen. Înhămă poneiul lor voinic la căruţa apărată de glife şi plecară, lăsându-se conduşi către breşă de urlete, de bufnituri şi de străfulgerările de lumină.

Străzile erau pustii, cu uşile şi obloanele bine zăvorâte, dar Arlen vedea lumina strecurată prin crăpături şi ştia că oamenii din Miln se treziseră, că îşi rodeau unghiile şi se rugau să le reziste glifele. Auzi plânsete şi se gândi cât de dependenţi de zidul lor erau milnezii.

Sosiră în mijlocul unui adevărat haos. Pe caldarâmul de piatră zăceau străjeri şi Glifari morţi sau în agonie, sulițele erau frânte şi ardeau. Trei oşteni plini de sânge se luptau cu un demon al focului, străduindu-se să-l ţintuiască locului atât cât era nevoie pentru ca doi ucenici de Glifar să-l prindă într-un cerc portabil. Alţii fugeau în toate părţile cu găleţi de apă, încercând să stingă incendiile mărunte, în timp ce nişte demoni ai focului alergau în culmea extazului, dând foc oricui le ieşea în cale.

Arlen privi spărtura, nevenindu-i să creadă că un miezing putea să sfredelească șase metri de piatră masivă. Demonii se îngrămădeau în gaură, fiecare înfigându-și ghearele în ceilalți ca să poată fi următorul intrat în oraș.

Un demon al vântului reuși să se strecoare și începu s-alerge, întinzându-și aripile. Un paznic își azvârli sulița către el, dar arma își rată ținta și miezingul se avântă nestingherit în zbor prin oraș. O clipă mai târziu, un demon al focului se năpusti asupra paznicului acum neînarmat și-i sfâșie gâtul.

— Grăbește-te, băiete, strigă Cob. Paznicii câștigă timp pentru noi, dar nu vor rezista prea mult în fața unei spărturi atât de mari. Trebuie s-o închidem cât mai repede. Sări din căruță cu o agilitate surprinzătoare, desprinse din spatele ei două cercuri portabile și îi întinse unul lui Arlen.

Cu Ragen călărind protector alături de ei, alergară către steagul cu o glifă cheie, blazonul ghildei lor, folosit ca să marcheze cercul protector în care își stabilise cartierul general. Acolo, Culegătoare de Ierburi neînarmate îngrijeau șiruri de răniți, repezindu-se fără frică în afara cercului ca s-ajute bărbații care se îndreptau împleticindu-se spre adăpost. Erau prea puține ca să se ocupe de atât de mulți oameni.

Mama Jone, sfătuitoarea ducelui, și Maestrul Vincin, Marele Maestru al Ghildei Glifarilor, le ieșiră în întâmpinare.

— Maestre Cob, e bine că te-avem…, începu Jone.

— Unde e nevoie de noi? îl întrebă Cob pe Vincin, ignorând-o pe Jone.

— La spărtura principală, răspunse Vincin. Luați stâlpi pentru pozițiile de la cincisprezece și douăzeci de grade, adăugă, arătându-le un morman de stâlpi glifați. Și, pentru numele Ziditorului, fiți prudenți! Acolo e un afurisit de demon al pietrei – cel care-a spart zidul. I-au pus stavilă, ca să nu mai înainteze în oraș, dar va trebui să traversați glifele ca s-ajungeți la pozițiile voastre. Creatura a ucis deja trei Glifari și numai Ziditorul știe câți paznici.

Cob dădu din cap și se îndreptă împreună cu Arlen spre morman.

— Cine-a fost de serviciu la apusul soarelui? întrebă apoi, în timp ce-și luau încărcătura.

— Glifarul Macks și ucenicii lui, răspunse Jone. Ducele o să-i spânzure pentru asta.

— Atunci Ducele e un prost, comentă Vincin. Nu se știe ce s-a petrecut de fapt acolo, iar Milnul are nevoie de toți Glifarii lui, și de alții pe deasupra. Răsuflă prelung. După cum stau lucrurile, până dimineață vor rămâne foarte puțini.

•

— Așază-ți mai întâi cercul, îl sfătui Cob pentru a treia oară. După ce te vezi în el, la loc sigur, pune stâlpul în suportul lui și așteaptă magneziul. O să dea

o lumină strălucitoare ca a soarelui, aşa că umbreşte-ţi ochii până ajunge la tine. Pe urmă fixează-ţi stâlpul, ca să corespundă cu cadranul stâlpului principal. Nu-ncerca să faci legătura cu ceilalţi stâlpi. Ai încredere în Glifarii lor, o vor face bine. După ce termini, pune beţe între pietre ca să-l ţină pe loc.

— Şi apoi? întrebă Arlen.

— Rămâi în afurisitul ăla de cerc până ţi se spune să ieşi, se răsti Cob, indiferent ce-ai vedea, chiar dac-o să stai acolo toată noaptea. E clar?

Băiatul dădu din cap.

— Bun, zise bătrânul. Privi cu toată atenţia întreg haosul, aşteptând şi iar aşteptând, apoi strigă: Acum!

Şi porniră, se îndreptară către poziţiile lor ocolind focurile, leşurile, molozul. În câteva secunde, trecură de un şir de clădiri şi-l văzură pe demonul ciung al pietrei dominând cu înălţimea sa un grup de paznici şi o duzină de cadavre. Sângele de pe gheare şi de pe fălci lucea în lumina felinarelor.

Lui Arlen îi îngheţă sângele în vene. Se opri brusc şi se uită la Ragen, iar Mesagerul îi întâlni pentru o clipă privirea.

— Probabil e pe urmele lui Keerin, spuse el în glumă. Atenţie! strigă apoi, înainte de a avea Arlen, care tocmai deschisese gura, timp să-i răspundă, şi-şi întinse sulița în calea acestuia.

Băiatul căzu şi scăpă stâlpul, lovindu-se zdravăn cu genunchiul de pietrele caldarâmului. Auzi pocnetul când coada suliței lui Ragen nimeri un demon al vântului în plină faţă şi se rostogoli la timp ca să-l vadă pe miezing ricoşând de scutul Mesagerului şi izbindu-se de pământ.

Ragen o porni la galop, trecând peste creatură cu copitele calului său de luptă, îl înşfăcă pe Arlen chiar în clipa în care lua stâlpul şi, pe jumătate pe sus şi pe jumătate târându-l, îl duse pe poziţia lui.

Cob îşi instalase deja cercul şi-şi pregătea suportul stâlpului glifat.

Arlen nu pierdu timpul şi intră în cercul lui, dar privirea îi tot zbura către Ciung. Demonul izbea cu ghearele în şirul de glife puse în grabă în faţa lui, încercând să treacă de ele cu forţa. Arlen vedea slăbiciunile reţelei de fiecare dată când se aprindea şi ştia că n-avea să reziste la nesfârşit.

Demonul pietrei adulmecă şi-şi ridică brusc ochii, întâlnindu-i pe ai băiatului, şi cei doi îşi măsurară o clipă puterile voinţei, până când înfruntarea deveni prea greu de suportat, şi Arlen îşi coborî privirea. Ciungul scoase un urlet strident şi-şi dublă strădaniile, înverşunându-se să treacă dincolo de glifele din ce în ce mai şubrezite.

— Arlen, nu te mai holba şi fă-ţi afurisita aia de treabă, băiete! strigă Cob, smulgându-l din năuceală.

Făcând tot ce-i stătea în puteri ca să nu mai dea atenţie urletelor miezingilor şi strigătelor paznicilor, instală suportul pliant din fier şi puse

stâlpul în el. Îl așeză în unghiul necesar, atât de bine pe cât o putea face în lumina pâlpâitoare, apoi își umbri ochii cu mâna și rămase în așteptarea magneziului.

Flacăra izbucni o clipă mai târziu, transformând noaptea în zi. Glifarii se grăbiră să-și orienteze corect stâlpii și îi fixară. Apoi fluturară bucăți de pânză albă, dând de știre că terminaseră.

Munca sa fiind încheiată, Arlen se uită în jur. Mai mulți Glifari și ucenici încă se mai străduiau să-și așeze stâlpii. Unul dintre aceștia fusese transformat într-o torță de focul demonilor. Miezingii țipau și se retrăgeau din fața magneziului, crezând, cuprinși de groază, că, într-un fel sau altul, răsărise detestatul soare. Paznicii se năpusteau către ei cu sulițe, încercând să-i împingă dincolo de stâlpii glifați înainte de intrarea acestora în acțiune. Ragen făcea același lucru, mânându-și către ei calul în galop, cu scutul său lustruit reflectând lumina și făcând miezingii s-o rupă la fugă înfricoșați.

Dar strălucirea artificială nu le putea face cu adevărat rău demonilor. Ciungul nu se retrase când un grup de paznici încurajați de spulberarea întunericului își lansară către el sulițele. Multe dintre vârfurile acestora se zdrobiră de carapacea lui sau alunecară pe suprafața ei, iar creatura le înșfăcă pe celelalte, smuci cu putere și trase oamenii dincolo de glife, cu ușurința cu care-nvârtește un copil o păpușă.

Arlen privea îngrozit masacrul. Miezingul reteză capul unui bărbat dintr-o mușcătură și-i aruncă trupul către ceilalți, trântindu-i pe câțiva. Strivi un alt om sub picior, iar pe alt treilea îl trimise în zbor cu o lovitură a cozii lui țepoase. Nefericitul izbi pământul cu putere și nu se mai ridică.

Glifele protectoare fiind acoperite de leșuri și de sânge, Ciungul se năpusti dincolo de ele, omorând pe oricine întâlnea în cale. Paznicii bătură în retragere, și unii o rupseră chiar la fugă, dar, imediat ce dispărură din calea lui, uriașul se repezi către cercul portabil al lui Arlen.

— Arlen! țipă Ragen, îndreptându-și calul spre băiat.

Cuprins de panică la vederea demonului pornit la atac, părea să fi uitat că băiatul se afla într-un cerc de glife. Își coborî sulița și își mână calul la galop, țintind spatele Ciungului.

Demonul pietrei îl auzi apropiindu-se și se întoarse spre el în ultima clipă, proptindu-se bine pe picioare și primind lovitura suliței în piept. Arma se făcu țăndări și, cu o lovitură dispreţuitoare, dar plină de forță a ghearelor, demonul zdrobi țeasta calului.

Cu capul răsucindu-i-se într-o parte, animalul pătrunse cu spatele în cercul lui Cob, împingându-l în stâlpul care se strâmbă. Ragen n-avu timp să se desprindă din șa și armăsarul se prăbuși trăgându-l după el, strivindu-i piciorul și țintuindu-l la pământ. Ciungul înainta, pregătit să ucidă.

Arlen țipă și se uită după ajutor, dar nu zări pe nimeni. Cob era cu mâinile încleștate de stâlp, străduindu-se să-l îndrepte. Toți ceilalți Glifari din jurul breșei semnalizau. Înlocuiseră stâlpul ars, și al lui Cob era acum singurul care nu se afla pe poziție, dar n-avea cine să-i dea o mână de ajutor; paznicii orașului fuseseră decimați de ultimul atac al Ciungului. Arlen știa că Ragen nu avea scăpare, chiar dacă meșterul Cob reușea să-și reașeze repede stâlpul pe poziție. Demonul trecuse de partea dinspre oraș a barierei.

— Hei, strigă el, ieșind din propriul cerc și fluturându-și brațele. Hei, pocitanie!

— Arlen, treci înapoi, în afurisitul ăla de cerc! strigă Cob.

Dar era prea târziu. Demonul pietrei se întorsese brusc la auzul vocii băiatului.

— Oh, da, m-ai auzit, murmură Arlen, cu obrajii înfierbântându-i-se pentru ca să i se răcească în clipa următoare.

Aruncă o privire dincolo de linia stâlpilor glifați. Miezingii căpătau curaj pe măsură ce pălea strălucirea magneziului. Trecerea de cealaltă parte ar fi însemnat curată sinucidere.

Însă băiatul își aduse aminte de restul întâlnirilor sale cu demonul pietrei, își aminti de gelozia cu care părea să-l considere proprietatea lui. Având asta în minte, se întoarse și se repezi dincolo de stâlpi, atrăgând atenția unui demon șuierător al focului. Miezingul se năpusti, cu ochii arzând, dar Ciungul făcu același lucru, avântându-se dintr-un salt ca să-l facă fărâme pe demonul mai mic.

Exact în clipa în care se întorcea din nou spre el, Arlen se aruncă în spatele stâlpilor. Ciungul își repezi brațul spre el cu toată puterea, dar lumina vrăjii se aprinse, oprindu-l. Cob își readusese stâlpul pe poziție, refăcând rețeaua. Demonul urlă cu furie, lovind bariera, care era însă de netrecut.

Arlen alergă spre Ragen. Cob îl prinse într-o îmbrățișare, apoi îl plesni peste ureche.

— Mai fă înc-o șmecherie din asta, și-ți frâng gâtul ăla sfrijit cu mâna mea, îl preveni maestrul.

— Eu ar fi trebuit să te apăr *pe tine*… încuviință Ragen cu voce slabă, dar cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet.

•

Când Vincin și Jone le îngăduiră Glifarilor să plece, în oraș încă mai erau miezingi care-l cutreierau nestingheriți. Paznicii rămași în viață le ajutau pe Culegătoarele de Ierburi să ducă răniții în spitale.

— N-ar trebui să-i vâneze cineva pe cei care-au scăpat? întrebă Arlen în timp ce-l așezau pe Ragen, cu grijă, în partea din spate a căruței.

Avea piciorul în atele, şi Culegătoarele de Ierburi îi dăduseră un ceai care potolea durerea, aşa că era somnoros şi apatic.

— La ce bun? zise Cob. Vânătorii ar fi ucişi, şi dimineaţă lucrurile ar sta exact la fel. E mai bine să mergem înăuntru. Soarele o să ucidă toţi miezingii rămaşi în Miln.

— Până la răsăritul soarelui mai sunt câteva ore, protestă băiatul, urcându-se în căruţă.

— Şi ce propui? întrebă Cob, uitându-se cu prudenţă în jur în vreme ce conducea atelajul. În noaptea asta ai văzut la lucru întreaga Gardă a Ducelui, sute de oameni cu suliţe şi scuturi. Şi Glifari cu experienţă. Dar ai văzut măcar un singur demon ucis? Bineînţeles că nu. Sunt nemuritori.

Arlen clătină din cap.

— Se ucid unii pe alţii. Asta am văzut.

— Sunt creaturi magice, Arlen. Îşi pot face rău unul altuia, ceea ce nu izbuteşte nicio armă de-a muritorilor.

— Soarele îi ucide, insistă Arlen.

— Soarele e o forţă mai presus de tine sau de mine. Noi suntem nişte simpli Glifari.

Trecură dincolo de un colţ şi icniră speriaţi. Un cadavru cu măruntaiele scoase era lăţit pe stradă, în faţa lor, iar sângele lui înroşise caldarâmul. Pe alocuri încă mai ardea mocnit şi duhoarea usturătoare de carne arsă îngroşa aerul.

— Un Milog, spuse Arlen, văzându-i hainele zdrenţuite. Ce căuta noaptea afară?

— Doi Milogi, îl corectă Cob, astupându-şi nasul şi gura cu o bucată de pânză şi arătându-i un alt trup sfârtecat, aflat la mică distanţă. Probabil c-au fost daţi afară din adăpost.

— E cu putinţă? se miră Arlen. Credeam că adăposturile publice au obligaţia să primească pe toată lumea.

— Numai până când se umplu. Oricum, locurile alea nu oferă foarte multă protecţie. Odată ce-i încuie paznicii înăuntru, bărbaţii se încaieră pentru mâncare şi pentru haine, iar femeilor le fac lucruri mai rele. Mulţi preferă să riște, rămânând pe străzi.

— De ce nu face nimeni nimic în privinţa asta?

— Toată lumea e de acord că reprezintă o problemă, spuse Cob. Dar cetăţenii zic că e problema Ducelui, iar Ducele simte prea puţin nevoia să-i apere pe cei care nu contribuie cu nimic în folosul oraşului său.

— Atunci mai bine să trimită paznicii acasă noaptea şi să lase miezingii să rezolve problema, mormăi Arlen.

În loc de răspuns, Cob pocni din hăţuri, nerăbdător să plece de pe străzi.

•

Două zile mai târziu, în piaţa mare a oraşului se adunaseră toţi locuitorii. Fusese înălţată o spânzurătoare şi pe platforma ei stătea Warder Macks, omul care fusese de serviciu în noaptea spargerii zidului.

Euchor nu era de faţă, dar Jone dădu citire hotărârii lui.

— În numele Ducelui Euchor, lumină a munţilor şi stăpân al Milnului, ai fost găsit vinovat de neîndeplinirea îndatoririlor şi de îngăduirea ivirii unei spărturi în zidul de glife. Opt Glifari, doi Mesageri, trei Culegătoare de Ierburi, treizeci şi şapte de oşteni din Gardă şi optsprezece cetăţeni au plătit preţul nepriceperii tale.

— De parcă urcarea numărul Glifarilor morţi la nouă ar ajuta la ceva, bombăni Cob.

Din mulţime se auziră huiduieli şi fluierături şi spre Warder, care stătea cu capul plecat, zburară gunoaie.

— Sentinţa e moartea, spuse Jone, şi un bărbat cu glugă îl prinse pe Macks de braţe şi-l conduse către funie, apoi îi puse laţul în jurul gâtului.

Un Veghetor înalt şi lat în spate, cu o barbă neagră, stufoasă, şi cu o robă bogată se apropie de el şi îi desenă o glifă pe frunte.

— Fie ca bunul Ziditor să-ţi ierte greşeala, intonă Bărbatul Sfânt, şi să ne dea nouă, tuturor, curăţenia sufletului şi cutezanţa trebuitoare pentru a pune capăt Năpastei Sale şi a fi Izbăviţi.

Se retrase, iar trapa se deschise. Mulţimea ovaţionă când funia se încordă.

— Nişte neghiobi, scuipă Cob. Un om mai puţin în lupta pentru închiderea următoarei breşe.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Arlen. Despre Năpastă şi despre Izbăvire?

— Prostii, nimic mai mult, ca să ţină mulţimea-n frâu, răspunse Cob. E mai bine să nu-ţi umpli capul cu aşa ceva.

12.

Biblioteca

321 DÎ

Cei doi se apropiau de clădirea de piatră, Arlen mergând entuziasmat în urma lui Cob. Era şapteazi, şi în mod normal băiatul ar fi fost supărat fiindcă trebuia să renunţe la antrenamentul pentru lupta cu sulița şi la lecţia de

călărie, dar de data asta i se oferea o ocazie pe care nu voia s-o scape: prima lui vizită la Biblioteca Ducelui.

De când începuseră el şi Cob să facă troc cu glife, atelierul maestrului său luase avânt, umplând o nişă de care era mare nevoie în oraş. Biblioteca lor de manuale devenise cea mai mare din Miln, sau poate chiar din lume. În acelaşi timp, se dusese vestea despre rolul lor în închiderea breşei, iar nobilii cu sânge regal, cărora nu le scăpa niciodată ceva la modă, luaseră notă.

Cu ei era întotdeauna enervant să lucrezi, fiindcă aveau pretenţii ridicole şi voiau glife plasate acolo unde nu le era locul. Cob îşi dublase şi apoi îşi triplase preţurile, dar asta nu schimbase nimic. Vila protejată de Maestrul Glifar Cob devenise un simbol al poziţiei sociale.

Dar acum, când erau chemaţi să-şi pună glifele pe cea mai valoroasă clădire din oraş, Arlen ştia că nicio clipă din cele petrecute până atunci nu fusese irosită în zadar. Puţini cetăţeni văzuseră interiorul bibliotecii. Euchor îşi păzea colecţia cu gelozie, îngăduindu-le să intre numai petiţionarilor de rang înalt şi sfătuitorilor lor.

Construită de Veghetorii din slujba Ziditorului înainte de a fi preluată de deţinătorul tronului, biblioteca era întotdeauna condusă de unul dintre ei, sub a cărui oblăduire nu se afla de obicei nicio turmă, în afara cărţilor sale. Era într-adevăr o funcţie cu mai multă greutate decât cea din fruntea unei Case Sfinte, cu excepţia Marii Case Sfinte sau a altarului personal al Ducelui.

Îi întâmpină un acolit, care-i conduse în biroul bibliotecarului-şef, Veghetorul Ronnell. În drum spre acesta, Arlen îşi aruncă ochii în toate părţile, memorând imaginea rafturilor prăfuite şi a cărturarilor tăcuţi care cutreierau printre vrafurile de cărţi. Nepunând la socoteală manualele, colecţia lui Cob conţinea peste treizeci de cărţi şi Arlen o considerase o comoară. În Biblioteca Ducelui erau mii, mai multe decât putea citi el într-o viaţă. Nu-i plăcea că Euchor le ţinea încuiate.

Pentru atât de râvnita sa poziţie de conducător al bibliotecii, Veghetorul Ronnell era tânăr, şi încă avea mai mult păr castaniu decât cărunt. Îi întâmpină cu multă căldură şi îi invită să se-aşeze, apoi trimise un servitor după băuturi răcoritoare.

— Oriunde ai merge, maestre Cob, faima te precede, spuse Ronnell, scoţându-şi ochelarii cu ramă de sârmă şi ştergându-şi-i cu roba cafenie. Sper că vei accepta această însărcinare.

— Toate glifele pe care le-am văzut sunt încă bine conturate, remarcă maestrul.

Ronnell îşi puse din nou ochelarii şi îşi drese glasul, stânjenit.

— După ultima breşă, Ducele se teme pentru colecţia lui. Înălţimea Sa doreşte… măsuri speciale.

— Ce fel de măsuri speciale? întrebă Cob bănuitor.

Ronnell se foi, şi Arlen îşi dădu seama că îi venea greu să formuleze cererea pe care-ar fi trebuit s-o îndeplinească ei.

În cele din urmă, Veghetorul oftă.

— Pe toate mesele, băncile şi rafturile trebuie să existe glife împotriva focului scuipat de demoni, spuse cu voce plată.

Ochii lui Cob se bulbucară.

— Asta ar dura luni la rândul! bolborosi el. Şi la ce bun? Chiar dacă un demon al focului ar pătrunde atât de adânc în inima oraşului, n-ar izbuti niciodată să treacă de glifele acestei clădiri, iar dacă ar face-o, nu pentru rafturile cu cărţi mi-aş face griji în primul rând.

La auzul cuvintelor sale, privirea lui Ronnell se înăspri.

— Nu există nimic pentru care să ne facem mai multe griji, Maestre Cob, ripostă el. În privinţa asta, eu şi Ducele suntem de aceeaşi părere. Nu-ţi poţi imagina cât am pierdut când miezingii au dat foc bibliotecilor din lumea veche. Veghem asupra acestor ultime fărâme ale unor cunoştinţe adunate vreme de milenii.

— Îmi cer scuze, zise Cob. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

Bibliotecarul dădu din cap.

— Înţeleg. Şi ai mare dreptate, riscul e minim. Oricum, Înălţimea Sa vrea ceea ce vrea. Pot plăti o mie de sori de aur.

Arlen făcu un calcul în gând. O mie de sori însemnau o grămadă de bani, mai mult decât primiseră vreodată pentru o singură însărcinare, dar, dacă puneai la socoteală lunile de muncă de care-ar fi fost nevoie, plus pierderea lucrărilor de care se ocupau în mod curent…

— Mă tem că nu te pot ajuta, răspunse Cob în cele din urmă. Aş lăsa prea mult deoparte treburile mele obişnuite.

— Prin asta ai câştiga favorurile Ducelui, adăugă Ronnell.

Cob ridică din umeri.

— Am fost Mesager, în folosul tatălui său. Asta mi-a adus destul de multe favoruri. Am prea puţină nevoie de mai multe. Încearcă să te-nţelegi cu un Glifar mai tânăr, sugeră. Cu unul care are ceva de dovedit.

— Ducele a pomenit numele tău, nu altul, insistă Ronnell.

Cob îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă.

— O să le fac eu, izbucni Arlen.

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre el, uluiţi că dădea dovadă de o asemenea îndrăzneală.

— Nu cred că Ducele va accepta serviciile unui ucenic, zise Ronnell.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu e nevoie să i se spună. Maestrul meu poate s-aleagă glifele pentru rafturi şi pentru mese, iar eu o să le gravez. În timp ce vorbea, se uită la Cob. Dacă ai fi acceptat lucrarea asta, eu aş fi gravat jumătate din glife sau chiar mai multe.

— Un compromis interesant, spuse Ronnell meditativ. Ce zici, Maestre Cob?

Bătrânul se uită bănuitor la Arlen.

— Aş zice că-i una dintre însărcinările plictisitoare, care nu-ţi plac. Ce câştigi tu din asta, flăcăule? întrebă.

Arlen zâmbi.

— Ducele poate spune sus şi tare că Maestrul Cob i-a glifat biblioteca, începu el. Tu primeşti o mie de sori, iar eu… adăugă, întorcându-se spre Ronnell, pot intra în bibliotecă oricând vreau.

Veghetorul râse.

— Un băiat pe gustul meu! exclamă. Facem târgul? îl întrebă apoi pe Cob.

Maestrul zâmbi, şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

•

Veghetorul Ronnell îi conduse pe Cob şi pe Arlen într-un tur al bibliotecii. Pe măsură ce înaintau, băiatul începu să-şi dea seama ce sarcină colosală îşi asumase. Chiar dacă lăsa deoparte calculele matematice şi trasa glifele din ochi, îl aştepta o lucrare care avea să-i ia aproape un an.

Totuşi, când se răsuci în loc, cuprinzând cu privirea toate cărţile, ştiu că merita. Ronnell îi făgăduise că putea intra în întreaga bibliotecă, la orice oră din zi şi din noapte, în tot restul vieţii sale.

Văzându-i expresia plină de entuziasm, Ronnell zâmbi. Îi veni brusc o idee şi îl luă pe Cob deoparte, în timp ce Arlen era prea preocupat de propriile sale gânduri ca să observe.

— Băiatul e ucenic sau Servitor? îl întrebă pe maestrul Glifar.

— E Negustor, dacă asta întrebi, zise Cob.

Ronnell dădu din cap.

— Cine sunt părinţii lui?

Cob clătină din cap.

— N-are, cel puţin nu în Miln.

— Atunci tu vorbeşti pentru el? întrebă Veghetorul.

— Aş zice că, pentru el, băiatul vorbeşte singur.

— E promis?

Asta era.

— Nu eşti primul care mă-ntreabă de când a-nceput să-mi meargă bine atelierul. Până şi o parte dintre nobilii de sânge regal şi-au trimis fetele frumoase să-i arunce câte-o privire. Dar eu unul nu cred că bunul Ziditor a

făcut vreo fată în stare să-i scoată nasul din cărţi destul de mult ca s-o remarce.

— Cunosc senzaţia asta, zise Ronnell, arătându-i o fată care stătea la una dintre numeroasele mese, cu o jumătate de duzină de cărţi deschise răsfirate în faţa ei.

— Mery, vino-ncoace! strigă.

Ea îşi ridică privirea, apoi puse cu abilitate semne şi-şi adună cărţile teanc înainte de a se supune. Părea apropiată ca vârstă de cele paisprezece veri ale lui Arlen şi avea ochi mari, căprui, şi un păr castaniu lung, bogat. Faţa ei rotundă era delicată, iar zâmbetul strălucitor. Purta o rochie foarte practică, prăfuită după statul printre cărţi, şi şi-o adună, schiţând grăbită o plecăciune.

— Maestre Glifar Cob, ea e fiica mea, Mery.

Fata îşi înălţă fruntea, brusc interesată.

— *Acel* Maestru Glifar Cob? întrebă.

— Ah, îmi cunoşti lucrările? întrebă bătrânul.

Ea clătină din cap.

— Nu, dar am auzit că ai o colecţie de manuale fără egal.

Cob râse.

— S-ar putea s-avem ceva aici, Veghetorule, spuse.

Ronnell se aplecă spre fiica lui şi i-l arătă pe Arlen.

— Tânărul Arlen, ce-l de-acolo, e ucenicul Maestrului Cob. O să ne facă glife în bibliotecă. Ce-ar fi să-l conduci, să-i arăţi locul?

Fata îl studie pe Arlen, care se uita lung în jur, fără să-i simtă privirea. Părul lui de un blond murdar nu fusese tuns, aşa că era destul de lung, iar hainele lui scumpe erau şifonate şi pătate, dar în ochi i se citea inteligenţa. Avea trăsături uniforme, simetrice, nicidecum neplăcute. Cob îl auzi pe Ronnell murmurând o rugăciune în timp ce fata îşi netezi fustele şi se îndreptă spre ucenic cu mers lin.

Arlen nu păru să observe că se apropiase.

— Salut, spuse ea.

— Salut, răspunse băiatul, mijindu-şi ochii ca să citească titlul de pe cotorul unei cărţi de pe un raft de sus.

Fata se încruntă.

— Mă numesc Mery, se prezentă ea. Veghetorul Ronnell e tatăl meu.

— Arlen, răspunse el, trăgând o carte şi începând s-o răsfoiască pe îndelete.

— Tata mi-a cerut să te călăuzesc prin bibliotecă, îl lămuri ea.

— Mulţumesc, spuse el, punând cartea la loc pentru a o porni către rafturile dintr-o parte a bibliotecii despărţită de restul sălii printr-un cordon.

Mery se văzu silită să-l urmeze, părând iritată.

— E obișnuită să ignore, nu să fie ignorată, remarcă Ronnell amuzat.

— ÎÎ, citi Arlen, pe arcada de deasupra cordonului despărțitor. Ce-nseamnă ÎÎ? mormăi.

— Înainte de Întoarcere, răspunse Mery. Sunt exemplare originale ale cărților din lumea veche.

Băiatul se întoarse spre ea de parcă abia atunci i-ar fi descoperit existența.

— Pe cuvânt de onoare? o întrebă.

— E interzis să intri acolo fără permisiunea Ducelui, zise Mery, uitându-se cum îi cădea falca. Dar mie mi se îngăduie, firește, datorită tatei, adăugă ea zâmbind.

— Tatălui tău?

— Sunt fiica Veghetorului Ronnell, îi reaminti fata, încruntându-se.

El făcu ochii mari și se înclină cu stângăcie.

— Arlen, din Pârâul lui Tibbet, spuse.

În celălalt capăt al încăperii, Cob chicoti.

— Băiatului nu i s-a oferit niciodată o șansă.

•

Lunile se contopiră, în timp ce Arlen se lăsa în voia unei rutine familiare. Vila lui Ragen se afla mai aproape de bibliotecă, așa că dormea acolo în majoritatea nopților. Piciorul Mesagerului se vindecase repede, așa că plecase în curând din nou la drum. Elissa îl încuraja pe Arlen să se poarte ca și cum camera i-ar fi aparținut și părea deosebit de încântată s-o vadă în dezordine, plină de cărțile și uneltele lui. Și servitorii îi îndrăgeau prezența, spunând că, ori de câte ori se găsea el în casă, doamna Elissa nu mai era o pacoste.

Arlen se trezea cu o oră înainte de răsăritul soarelui și exersa mânuirea suliței la lumina lămpii din holul cu tavan înalt al vilei. Când soarele întrerupea linia orizontului, se strecura în curte pentru o oră de aruncat la țintă și de călărie. După care urma un mic dejun luat în grabă, împreună cu Elissa – și cu Ragen, când acesta era acasă, înainte de a pleca spre bibliotecă.

Când sosea, era încă devreme și înăuntru nu se aflau decât acoliții lui Ronnell, care dormeau în chilii, sub imensa clădire. Aceștia se țineau la distanță, intimidați de ucenicul Glifar, care nu stătea pe gânduri înainte de a se apropia de maestrul lor și de a-i vorbi fără să fi primit din partea lui vreo invitație sau vreo permisiune.

O încăpere mică, izolată, îi fusese oferită drept atelier. Înăuntru nu era loc decât pentru două stelaje, pentru masa lui de lucru și pentru piesa de mobilier de care se ocupa. Unul dintre cele două stelaje era plin cu vopsele, pensule și unelte pentru gravat. Pe celălalt îl umpleau cărțile împrumutate. Podeaua era plină de așchii de lemn subțiri, răsucite, pătate de vopsea și de lac.

În fiecare dimineaţă, Arlen îşi oferea o oră pentru lectură, apoi lăsa cu părere de rău cartea deoparte şi trecea la lucru. Săptămâni de-a rândul, nu făcuse glife decât pe scaune. Pe urmă trecuse la banchete. Munca îi lua mai mult timp decât se aşteptase, dar lui nu-i păsa.

În timpul acelor luni, Mery deveni o prezenţă plăcută, strecurându-şi des capul în atelierul lui ca să schimbe un zâmbet sau să-şi împărtăşească unul altuia o bârfă înainte de a se întoarce la treburile ei. Arlen crezuse că toate acele întreruperi ale muncii şi ale studiilor sale aveau să sfârşească prin a-l plictisi, însă curând se dovediră a fi contrariul. Aştepta cu nerăbdare s-o vadă, şi descoperi chiar că, în zilele în care vizitele ei erau mai rare decât de obicei, nu izbutea să se concentreze. Prânzeau împreună, pe acoperişul larg al bibliotecii, de unde se vedeau întregul oraş şi munţii de dincolo de el.

Mery nu semăna cu niciuna dintre fetele pe care le cunoscuse. Fiică a bibliotecarului şi istoricului-şef al Ducelui, era, probabil, cea mai instruită fată din oraş şi Arlen îşi dădu seama că, stând de vorbă cu ea, putea afla tot atât de multe lucruri ca din paginile unei cărţi. Dar poziţia pe care-o ocupa făcea din ea o singuratică. Pe acoliţi îi intimida chiar mai mult decât Arlen, iar în bibliotecă nu intra nimeni altcineva de vârsta ei. Mery se simţea în largul său discutând în contradictoriu cu cărturari încărunţiţi, însă în prezenţa lui Arlen părea timidă şi şovăielnică.

Aproape la fel cum se simţea şi el alături de ea.

•

— Ziditorule, Jaik, parcă n-ai fi exersat niciun pic, spuse Arlen, astupându-şi urechile.

— Nu fi rău, Arlen, îl dojeni Mery. Cântecul tău a fost minunat, Jaik.

Aceasta se încruntă.

— Atunci de ce-ţi astupi şi tu urechile?

— Păi, răspunse ea, îndepărtându-şi mâinile cu un zâmbet strălucitor, tata zice că muzica şi dansul conduc către păcat, aşa că n-am putut să te-ascult, dar sunt sigură c-a fost foarte frumos.

Arlen râse, iar Jaik se încruntă din nou, punându-şi deoparte scripca.

— Încearcă o jonglerie, îi sugeră Mery.

— Eşti sigură că nu-i păcat să te uiţi la jonglerii? întrebă el.

— Nu e, dacă sunt reuşite, murmură ea, şi Arlen izbucni din nou în râs.

Scripca lui Jaik era veche, uzată, părând să nu aibă niciodată toate corzile în acelaşi timp. O lăsă jos şi scoase nişte bile de lemn colorat din săculeţul în care ţinea tot ce-i trebuia unui Saltimbanc. Vopseaua era scorojită şi lemnul crăpat. Trimise o bilă în aer, apoi pe a doua, şi apoi pe a treia. Izbuti să-şi facă numărul vreme de câteva secunde, şi Mery aplaudă.

— Mult mai bine! exclamă ea.

Jaik zâmbi.

— Ia să vedeți acum! spuse, scoțând a patra bilă.

Arlen și Mery își mijiră ochii când toate bilele zăngăniră pe pavaj.

Fața lui Jaik se împurpură.

— Poate-ar trebui să exersez mai mult cu trei.

— Da, ar trebui să exersezi mai mult, încuviință Arlen.

— Tatei nu-i place, spuse Jaik. „Băiete", îmi zice, „dacă n-ai de făcut decât jonglerii, îți găsesc eu niște treburi!"

— Așa zice și tata când mă prinde dansând, mărturisi Mery.

Și se uitară amândoi la Arlen, așteptând.

— Și tata făcea același lucru, spuse el.

— Dar nu și Maestrul Cob? întrebă Jaik.

Arlen clătină din cap.

— Ce motiv ar avea? Fac tot ce-mi cere.

— Atunci când ai timp să exersezi ca să poți deveni Mesager? întrebă din nou Jaik.

— Îmi fac timp.

— Cum? se miră celălalt băiat.

El ridică din umeri.

— Mă trezesc mai devreme. Mă culc mai târziu. Plec pe furiș după mese. Oricum e necesar. Sau tu preferi să rămâi morar toată viața?

— Nu-i nimic rău în a fi morar, Arlen, spuse Mery.

Jaik clătină din cap.

— Ba da, are dreptate. Dacă asta-mi doresc, trebuie să mă străduiesc mai mult. Se uită la Arlen. O să exersez mai mult, făgădui.

— Nu-ți face griji, zise Arlen. Dacă n-o să-i poți distra pe sătenii din cătune, o să-ți poți câștiga traiul cântând ca să pui pe fugă demonii de pe drum.

Ochii lui Jaik se îngustară. Mery râse când începu s-arunce cu bilele lui de jongler în Arlen.

— Un Saltimbanc bun m-ar nimeri! râse acesta, ferindu-se cu ușurință de toate loviturile.

•

— Întinzi prea mult brațul, strigă Cob.

Ca să-i dovedească spusele, Ragen își luă o mână de pe scut și prinse sulița lui Arlen chiar de sub vârf, înainte de a avea timp să și-o retragă. Smuci, și băiatul dezechilibrat căzu în zăpadă.

— Ragen, ai grijă, îl dojeni Elissa, strângându-și mai tare șalul în jurul trupului ca să se apere de aerul rece al dimineții. O să-l răneşti.

— Se poartă cu mult mai multă blândețe decât un miezing, doamna mea, spuse Cob destul de tare ca să-l audă și Arlen. Sulița lungă e menită să țină

demonii la distanţă când te retragi. E o armă de apărare. Mesagerii care-o folosesc cu prea multă agresivitate, ca tânărul nostru Arlen, sfârşesc prin a-şi găsi moartea. Am văzut aşa ceva. O dată, pe drumul către Lakton…

Arlen se încruntă. Cob era un profesor bun, dar înclinat să-şi puncteze lecţiile cu istorisiri înfiorătoare despre morţile altor Mesageri. Încerca să-l descurajeze, însă cuvintele lui aveau efectul contrar, întărind hotărârea băiatului de a izbândi acolo unde alţii dăduseră greş. Se ridică şi, de data asta, se propti mai bine pe picioare, lăsându-şi greutatea pe călcâie.

— Suficient cu suliţele lungi, zise Cob. Să-ncercăm cu cele scurte.

Elissa se încruntă când băiatul puse sulița de doi metri şi jumătate în suport, pentru ca el şi Ragen s-aleagă apoi unele mai scurte, de nici măcar un metru, cu vârfurile cât o treime din întreaga lungime. Acestea erau făcute pentru lupta de aproape, menite să înjunghie mai degrabă decât să împungă. Alese şi un scut, şi cei doi se înfruntară din nou în zăpadă. Arlen era acum mai înalt, mai lat în spate, un băiat subţire, dar vânjos, de cincisprezece ani. Purta vechea armură de piele a lui Ragen, prea mare pentru el, dar creştea repede, umplând-o tot mai mult.

— Ce rost are asta? întrebă Elissa exasperată. Dac-o s-ajungă vreodată atât de aproape de un demon, n-o să scape cu viaţă, ca să poată povesti.

— Am văzut întâmplându-se şi aşa ceva, o contrazise Cob, în timp ce-i privea pe Arlen şi pe Ragen luptându-se. Dar, doamna mea, în afară de demoni, între oraşe mai sunt şi alte creaturi. Animale sălbatice, şi chiar bandiţi.

— Şi ar ataca un Mesager? întrebă Elissa şocată.

Ragen îi aruncă lui Cob o privire furioasă, dar bătrânul n-o luă în seamă.

— Mesagerii sunt oameni bogaţi, răspunse el, şi transportă lucruri valoroase şi mesaje care pot hotărî soarta Negustorilor şi, deopotrivă, pe a Nobilimii de sânge regesc. Mulţi nu îndrăznesc să-i facă vreun rău unuia dintre ei, dar se poate întâmpla. Iar animalele… fiindcă miezingii le aleg pe cele mai slabe, cei mai puternici prădători rămân în viaţă. Arlen! strigă apoi Glifarul. Ce faci dacă te-atacă un urs?

Băiatul îi răspunse fără să se oprească şi fără să-şi ia ochii de la Ragen.

— Îi înfig sulița lungă în gât, o retrag când sângerează şi-l lovesc într-un organ vital când lasă garda jos.

— Ce altceva mai poţi face? întrebă Cob.

— Mă-ntind şi stau nemişcat, spuse dezgustat băiatul. Urşii atacă rareori morţii.

— Dar dacă e un leu? continuă Cob.

— Sulița medie, strigă Arlen, parând cu scutul o lovitură de-a lui Ragen şi contraatacând. I-o împlânt în încheietura umărului şi mă proptesc bine pe

picioare când se-nfige în ea, apoi îl înjunghii cu sulița scurtă în piept sau în coaste, după cum îmi vine mai bine.

— Dacă e lup?

— Nu mai pot asculta așa ceva, spuse Elissa, plecând valvârtej către vilă.

Arlen nu-i dădu atenție.

— O lovitură zdravănă peste bot cu sulița medie pune de obicei pe fugă un lup singuratic, răspunse el. Dacă nu merge, aplic tactica din cazul leului.

— Și dacă e o haită de lupi? întrebă Cob.

— Lupii se tem de foc.

— Dar dacă-ntâlnești un mistreț? vru să știe meșterul.

Arlen râse.

— „Fug de parcă m-ar alerga toți demonii din Miez", își cită el instructorii.

•

Arlen se trezi pe un morman de cărți. Pentru o clipă, se întrebă unde se afla, și își dădu în cele din urmă seama că adormise din nou în bibliotecă. Se uită pe fereastră și văzu că se întunecase de ceva vreme. Își lăsă capul pe spate și desluși forma fantomatică a unui demon al vântului, care zbura la foarte mare înălțime. Elissa avea să se supere.

Istorisirile pe care le citea erau vechi, din Epoca Științei. Vorbeau despre regatele din lumea veche, numite Albinon, Thesa, Marele Linm și Rusk, și despre mări, niște lacuri imense, ce se întindeau pe distanțe incredibile, cu și mai multe regate pe malul celălalt. Era uluitor, dacă li se putea da crezare cărților, atunci lumea era mult mai mare decât își imaginase vreodată.

Răsfoi cartea peste care căzuse când îl furase somnul și descoperi cu surprindere o hartă. Trecu cu privirea peste numele locurilor și făcu ochii mari. Acolo, cât se putea de limpede, era înfățișat Ducatul Miln. Se uită cu mai multă atenție și văzu și râul din care-și lua Fortul Miln cea mai mare parte a apei de băut, și munții din spatele orașului. Chiar acolo era o steluță, marcând locul capitalei.

Dădu câteva pagini, citind despre Milnul antic. Și pe vremea aceea era un oraș care trăia de pe urma minelor și a carierelor de piatră și a cărui suzeranitate se întindea pe zeci de kilometri. Teritoriul Ducatului Miln cuprindea o mulțime de orașe și de sate și se sfârșea la Fluviul Despărțitor, granița cu ținuturile stăpânite de Ducele din Angiers.

Arlen își aduse aminte de călătoria lui și se uită către vest, în căutarea ruinelor la care ajunsese și despre care află acum că-i aparținuseră contelui de Newkirk. Aproape tremurând de entuziasm, se uită mai departe și găsi ceea ce căuta, un mic curs de apă care se vărsa într-un iaz mare.

Baronia de Tibbet.

Tibbetul, Newkirkul şi toate celelalte aşezări plăteau tribut Milnului, care, ca şi Ducatul Angiers, îl avea la rândul său ca suzeran pe regele Thesei.

— Thesani, şopti băiatul, rostind cuvântul ca să vadă cum suna. Toţi suntem thesani.

Luă un creion şi începu să copieze harta.

•

— Niciunul dintre voi nu trebuie să mai rostească vreodată numele ăsta, îi dojeni Ronnell pe fiica sa şi pe Arlen.

— Dar…, începu băiatul.

— Crezi că asta nu se ştia? îl întrerupse bibliotecarul. Înălţimea Sa a poruncit să fie arestat oricine mai spune vreodată cuvântul Thesa. Vreţi să petreceţi câţiva ani spărgând piatră în minele lui?

— De ce? întrebă Arlen. Ce nenorocire poate aduce cuvântul ăsta?

— Înainte de a închide Ducele biblioteca, îi povesti Ronnell, mai multă lume era obsedată de Thesa şi cerea întruna bani pentru plata unor Mesageri trimişi să ia legătura cu acele puncte de pe hartă despre care nu mai ştim nimic.

— Şi ce e rău în asta? se miră băiatul.

— Regele e mort de trei sute de ani, Arlen, iar ducii ar stârni un război înainte de a-şi pleca genunchiul în faţa oricui altcuiva. Vorbele despre unificare le amintesc oamenilor lucruri pe care n-ar trebui să şi le aducă aminte.

— E mai bine să pretindem că zidurile Milnului sunt întreaga lume? întrebă Arlen.

— Până când ne iartă Ziditorul şi-şi trimite Izbăvitorul, să pună capăt Năpastei.

— Pentru ce să ne ierte? se miră Arlen. Ce năpastă?

Ronnell îl privi cu un amestec de şoc şi indignare. Pentru o clipă, băiatul crezu că avea să-l plesnească. Îşi adună curajul, în aşteptarea loviturii.

Însă Veghetorul se întoarse spre fiica lui.

— Chiar e cu putinţă să nu ştie? întrebă neîncrezător.

Mery încuviinţă cu un gest.

— Veghetorul din Pârâul lui Tibbet… nu respectă tipicul, răspunse ea.

Ronnell dădu din cap.

— Mi-aduc aminte. Când era acolit, maestrul i-a fost ucis de miezingi, aşa că nu şi-a încheiat instruirea. Am vrut întotdeauna să trimitem pe altcineva…

Se apropie de masa lui de lucru şi începu să scrie o scrisoare.

— Lucrurile nu pot rămâne aşa, zise. Într-adevăr, ce năpastă!

Continuă să bodogănească şi Arlen luă asta drept un semn că trebuia să se-ndrepte spre uşă.

— Voi nu plecaţi atât de repede, zise Ronnell. Sunt foarte dezamăgit de voi amândoi. Despre Cob ştiu că nu e un om religios, Arlen, dar un asemenea nivel al neglijenţei e aproape de neiertat. Se uită la Mery. Şi tu, domnişoară? se răsti el. Ai ştiut asta şi n-ai făcut nimic?

Ea îşi privi picioarele.

— Îmi cer iertare, tată.

— Aşa şi trebuie, spuse Veghetorul. Luă de pe masă un tom gros şi i-l întinse fiicei sale. Învaţă-l pe Arlen, îi porunci, dându-i canonul. Dacă peste-o lună nu ştie tot ce scrie aici, din scoarţă-n scoarţă, pun cureaua pe amândoi!

Mery luă cartea şi plecă alături de ucenicul Glifar, cât de repede putură.

•

— Am scăpat destul de uşor, comentă Arlen.

— Prea uşor, încuviinţă Mery. Tata are dreptate, ar fi trebuit să-i spun mai demult.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Nu e decât o carte. Până mâine dimineaţă o citesc.

— Nu-i doar o carte! se răsti Mery.

Arlen o privi curios.

— E cuvântul Ziditorului, aşa cum a fost scris de primul Izbăvitor, spuse ea.

Băiatul înălţă dintr-o sprânceană.

— Pe cuvântul tău de onoare?

Ea dădu din cap.

— Nu e de-ajuns s-o citeşti. Trebuie s-o trăieşti. În fiecare zi. E o călăuză menită să-ndepărteze omenirea de păcatul care-a adus Năpasta.

— Ce năpastă? întrebă Arlen, pentru ceea ce părea a fi a douăsprezecea oară.

— Demonii, firește. Miezingii.

•

Câteva zile mai târziu, Arlen stătea pe acoperişul bibliotecii, recitând, cu ochii închişi.

Şi omul iarăşi devenit-a trufaş şi fără de ruşine,
Împotriva Ziditorului şi a Izbăvitorului întorcându-se.
Ales-a să nu-L cinstească pe Cel care i-a dat viaţa,
Moralităţii întorcându-i spatele.

Ştiinţa devenit-a noua lui credinţă,
Înlocuit-a rugăciunea cu maşini şi chimicale,
I-a vindecat pe cei ursiţi să moară,
Crezându-se egal cu Ziditorul său.

Luptatu-s-au frate cu frate, întru folosul nimănui.
Răul care lipsea crescut-a înăuntru,
În inimile oamenilor și-ntr-ale lor inimi prins-a rădăcină.
Înnegrit tot ce fost-a cândva neprihănit și alb.

Și-atuncea Ziditorul, într-a Sa înțelepciune,
Pogorât-a o năpastă asupra copiilor săi rătăciți,
Deschizând încă o dată Miezul,
Ca să-i arate omului cât de greșită-i era calea.

Și astfel fi-va
Până în ziua când El trimite-va din nou Izbăvitorul.
Căci, după ce acesta curăța-va omul,
Miezingii n-avea-vor cu ce să se hrănească.

Și iată, recunoscut de voi fi-va Izbăvitorul,
Căci pe-a sa piele goală fi-vor semne
A căror vedere niciun demon nu poate s-o îndure,
Și toți din fața lui fugi-vor îngroziți.

— Foarte bine! îl felicită Mery zâmbind.

Arlen se încruntă.

— Pot să te-ntreb ceva? spuse el.

— Firește.

— Tu chiar crezi toate astea? Veghetorul Harral spunea întotdeauna că Izbăvitorul a fost un simplu om. Un mare general, dar un simplu muritor. Și Cob, și Ragen tot așa zic.

Mery făcu ochii mari.

— Ai grijă să nu te-audă tata rostind astfel de vorbe, îl preveni.

— Tu crezi că miezingii au apărut din vina noastră? o întrebă Arlen. Că îi merităm?

— Sigur că da, răspunse ea. Aici sunt cuvintele Ziditorului.

— Nu. Nu e decât o carte. Cărțile sunt scrise de oameni. Dacă Ziditorul a vrut să ne spună ceva, ce nevoie a avut de-o carte, de ce n-a scris pe cer, cu foc?

— Uneori e greu de crezut că acolo, sus, există un Ziditor care ne privește, spuse Mery, cu ochii la cer, dar cum altcumva ar putea fi? Lumea nu s-a zidit singură. Ce putere ar avea glifele fără nicio voință în spatele creației?

— Și Năpasta? întrebă Arlen.

Fata ridică din umeri.

— Istorisirile vorbesc despre războaie cumplite. Poate c-am meritat-o.

— Am meritat-o? făcu Arlen. Mama mea n-a meritat să moară fiindcă acum câteva sute de ani s-au purtat nişte războaie idioate!

— Mama ta a fost luată? întrebă Mery, punându-i mâna pe braţ. Arlen, n-am ştiut…

El îşi smuci braţul.

— Asta nu schimbă nimic, spuse, repezindu-se spre uşă. Am glife de gravat, deşi mi-e greu să pricep la ce bun, dacă meritǎm cu toţii demoni în paturi.

13.

Trebuie să mai fie şi altceva

326 DÎ

În grădină, Leesha stătea aplecată, alegând ierburile de care era nevoie în ziua aceea. Pe unele le smulgea din pământ cu tot cu rădăcină. Altora nu le rupea decât frunzele sau, cu degetul mare, desprindea câte un mugur de tulpină.

Era mândră de grădina din spatele colibei Brunei. Bătrâna era prea înaintată în vârstă ca să-şi îngrijească micul petic de pământ, iar Darsy nu izbutise să facă solul tare să dea rod, însă Leesha avea har. Multe dintre ierburile pe care ea şi Bruna le căutau cândva ore de-a rândul pe câmp le creşteau acum chiar dincolo de uşă, la adăpostul stâlpilor glifaţi.

— Ai mintea ascuţită şi te pricepi la grădinărit, spusese Bruna, când din pământ se iviseră primii lăstari. În scurt timp, o să fii o Culegătoare de Ierburi mai priceputǎ decât mine.

Mândria trezită în Leesha de aceste cuvinte era un sentiment cu totul nou. Poate că n-avea s-ajungă niciodată pe măsura bătrânei, dar Bruna nu obişnuia să-mpartă amabilităţi şi complimente seci. Văzuse în Leesha ceva pe care nu-l descoperiseră ceilalţi, şi fata nu voia s-o dezamăgească.

Odată ce-şi umplu coşul, Leesha se scutură de ţărână, se ridică şi se îndreptă spre colibă – care nu mai putea fi numită astfel. Erny nu voise să-şi vadă fiica trăind în mizerie, aşa că trimisese dulgheri şi oameni care ştiau să facă acoperişuri ca să-ntărească pereţii şubrezi şi să-nlocuiască paiele vechi.

În curând, nu mai rămăsese mare lucru care să nu fie nou, iar adaosurile aproape că dublaseră mărimea locuinţei.

În timp ce se făcuseră reparaţiile, Bruna bombănise, enervată de zgomot, dar acum, când frigul şi umezeala nu mai pătrundeau înăuntru, respira cu mai multă uşurinţă. Cu Leesha purtându-i de grijă, bătrâna părea să capete puteri noi odată cu scurgerea vremii, în loc să şi le piardă.

Şi Leesha se bucura fiindcă îşi restabilise reputaţia. Către sfârşit, bărbaţii începuseră s-o privească altfel.

Cu timpul, căpătase silueta ispititoare a mamei sale. Şi-o dorise întotdeauna, dar acum nu i se mai părea un avantaj. Bărbaţii din sat o priveau cu lăcomie şi, în ciuda trecerii anilor, zvonurile despre desfătările ei în braţele lui Gared rămăseseră în adâncul multor minţi, făcând nu numai un singur bărbat să creadă că ofertele neruşinate şoptite la urechea ei ar fi fost bine primite. Dintre aceştia, cei mai mulţi îşi schimbau părerea după o simplă încruntare şi doar câţiva după o palmă. Evin avusese nevoie de un norişor de piper şi punguliţă ca să-şi aducă aminte de mireasa lui însărcinată. Un pumn din pulberea orbitoare devenise unul dintre numeroasele lucruri pe care le ţinea Leesha în numeroasele buzunare ale şorţului şi ale fustelor sale.

Chiar dacă ar fi interesat-o vreunul dintre bărbaţii din sat, Gared ar fi avut, firește, grijă să nu se apropie nimeni de ea. În afară de Erny, oricărui bărbat surprins când vorbea cu Leesha despre orice altceva în afară de culegerea ierburilor i se reamintea cu asprime că, în mintea masivului tăietor de lemne, ea era încă promisă. Până şi pe Puştiul Jona îl treceau toate sudorile ori de câte ori îl saluta ea.

Ucenicia Leeshei avea să se încheie în curând. Şapte ani şi o zi păruseră o veşnicie când îi pomenise Bruna, dar anii zburaseră şi sfârşitul era la o depărtare de numai câteva zile. Leesha se ducea deja zi de zi de una singură în toate locurile din sat unde era nevoie de o Culegătoare de Ierburi şi nu mai cerea sfatul Brunei decât foarte rar, când era neapărat necesar. Bătrâna avea nevoie de odihnă.

— Ducele măsoară priceperea unei Culegătoare de Ierburi după diferenţa dintre numărul copiilor aduşi pe lume şi cel al morţilor din fiecare an, îi spusese Bruna în prima zi, dar tu dă mai multă atenţie celor ce li se întâmplă între naştere şi moarte şi, în curând, oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se vor întreba cum de-au putut vreodată să se descurce fără tine.

Şi vorbele ei îşi dovediseră adevărul într-o măsură mulţumitoare. Începând din clipa aceea, bătrâna o luase cu ea pretutindeni, fără să-i pese de cei care voiau să fie îngrijiţi fără martori. Fiindcă avea în grijă copiii încă nenăscuţi ai celor mai multe femei din sat, iar pentru jumătate din celelalte pregătea ceai de rodiu, toate ajunseseră în curând să-i facă toate favorurile

posibile și să-i dezvăluie, fără să stea pe gânduri, orice slăbiciune a trupurilor lor.

Dar, cu toate acestea, încă nu era una de-ale lor. Femeile vorbeau ca și cum n-ar fi văzut-o, dezvăluiau orice secret din sat ferindu-se tot atât de puțin cum ar fi făcut-o dacă ea ar fi fost perna pe care se odihneau noaptea.

— Păi, asta și ești, spusese Bruna, când cutezase să i se plângă. Nu ai dreptul să-ți spui părerea despre viața pe care-o duc, ci despre sănătatea lor. Când îți pui șorțul ăsta cu buzunare, juri să-ți păstrezi liniștea, indiferent ce-ai auzi. Ca să-și poată face munca, o Culegătoare de Ierburi are nevoie de încredere, iar încrederea trebuie câștigată. Niciun secret nu trebuie să treacă de buzele tale, decât dacă păstrându-l împiedici vindecarea altcuiva.

Așa că Leesha își ținea limba-n frâu și femeile ajunseseră să aibă încredere în ea. Și, femeile odată câștigate, bărbații le urmară în curând, adesea cu ele îmboldindu-i din spate. Dar șorțul îi ținea în același timp la distanță. Știa cum arătau, fără haine, aproape toți bărbații din sat, dar nu se dăruise niciodată vreunuia dintre ei; și, cu toate că femeile o ridicau în slăvi și îi trimiteau daruri, nu exista niciuna în fața căreia să-și poată dezvălui și ea secretele.

Cu toate acestea, în ultimii șapte ani, Leesha fusese mult mai fericită decât în primii treisprezece ani ai vieții ei. Lumea Brunei era cu mult mai largă decât cea pentru care o pregătise Elona. Exista și durere, când era nevoită să-nchidă ochii cuiva, dar exista și bucuria scoaterii unui copil din mama lui și a slobozirii primului său țipăt când îl lovea cu fermitate.

Ucenicia ei avea să se încheie în curând, iar Bruna avea atunci să se retragă. După cum vorbea ea însăși despre asta, bătrânei nu-i mai rămânea pe urmă prea mult de trăit. Iar gândul la moartea ei o îngrozea pe Leesha nu doar într-o singură privință.

Bruna îi fusese scut și suliță, fusese glifa de netrecut dintre ea și restul satului. Cum avea să se descurce fără glifa aceea? Firea ei nu era dominatoare ca a Brunei, nu împărțea porunci în dreapta și-n stânga și nu pocnea oamenii. Și, fără Bruna, cine avea să-i mai vorbească așa cum vorbești cu un om, nu cu o Culegătoare de Ierburi? Cine avea să-i șteargă lacrimile, cine avea să-i asculte îndoielile? Pentru că și îndoielile spulberau încrederea. Oamenii depindeau de siguranța de sine a Culegătoarei lor de Ierburi.

În cele mai ascunse dintre gândurile Leeshei mai era și altceva. Văiuga Tăietorului de Lemne ajunsese să pară, pentru ea, un loc prea strâmt. Ușile deschise de lecțiile Brunei nu erau ușor de închis – îi aduceau tot timpul aminte nu de ceea ce știa, ci de cât de multe nu știa. Fără Bruna, călătoria aceea s-ar fi sfârșit.

Intră și o văzu pe bătrână așezată la masă.

— Bună dimineața, îi spuse. Nu m-aşteptam să te trezeşti atât de devreme. Aş fi făcut ceaiul înainte să ies în grădină.

Îşi lăsă coşul jos şi aruncă o privire către foc, unde lichidul din oala aburindă era gata să dea în clocot.

— Sunt babă, bombăni Bruna, dar nu una atât de oarbă şi de oloagă încât să nu-şi poată face singură un ceai.

— Aşa e, spuse Leesha, sărutând obrazul bătrânei, eşti numai bună şi ca să roteşti securea, alături de tăietorii de lemne.

Râse de strâmbătura Brunei şi puse pe masă terciul de fulgi de ovăz.

Anii nu îndulciseră asprimea tonului Brunei, dar lui Leesha i se întâmpla acum rareori s-o mai simtă, nu mai auzea decât dragostea din spatele bombănelilor bătrânei şi tot cu dragoste îi răspundea şi ea.

— Azi ai ieşit devreme la cules, comentă Bruna în timp ce mâncau. Aerul încă mai duhneşte a demoni.

— Numai tu poţi să fii înconjurată de flori proaspete şi să te plângi de duhoare, răspunse Leesha.

Avea într-adevăr grijă să ţină coliba plină de flori, care umpleau aerul cu mireasma lor dulce.

— Nu schimba vorba, zise Bruna.

— Azi-noapte a venit un Mesager, zise Leesha. Am auzit cornul.

— Chiar în clipa în care a apus soarele, mormăi bătrâna. Nesăbuinţă.

Scuipă pe podea.

— Bruna, o dojeni Leesha, ce ţi-am spus despre scuipatul în casă?

Baba o privi mijindu-şi ochii urduroşi.

— Mi-ai zis că asta-i afurisita mea de casă şi că pot scuipa oriunde-mi place.

Leesha se încruntă.

— Eram sigură c-am spus altceva, zise cu un aer meditativ.

— Nu şi dacă eşti mai deşteaptă decât te cred oamenii când îţi privesc pieptul, ripostă Bruna, sorbind din ceai.

Leesha îşi lăsă falca să cadă, prefăcându-se indignată, dar era obişnuită s-audă din gura bătrânei lucruri mult mai rele. Bruna făcea şi spunea numai ce-i era pe plac, şi nimeni n-o putea convinge să se poarte altfel.

— Prin urmare, Mesagerul te-a făcut să te dai jos din pat atât de devreme, continuă ea. Speri că e cel chipeş? Cum îl cheamă? Ăla care te priveşte cu ochi de căţeluş?

Leesha îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

— Seamănă mai degrabă a ochi de lup.

— Şi asta poate fi bine, chicoti bătrâna, plesnind-o peste genunchi.

Leesha clătină din cap şi se ridică să strângă masa.

— Cum îl cheamă? insistă Bruna.

— Nu e ce crezi tu, zise Leesha.

— Sunt prea bătrână pentru jocul ăsta, fetico. Numele.

— Marick, răspunse Leesha, dându-şi ochii peste cap.

— Să pun la fiert o oală cu ceai de rodiu pentru vizita tânărului Marick?

— Numai la asta se gândeşte toată lumea? Îmi place să stau de vorbă cu el. Atâta tot.

— Nu sunt atât de oarbă încât să nu văd că băiatul mai are-n minte şi altceva pe lângă asta.

— Oh? făcu Leesha, încrucişându-şi braţele. Câte degete ţin în sus?

— Nici măcar unul, pufni Bruna, fără să se-ostenească să se-ntoarcă spre ea. Fac umbră pământului de destul de multă vreme ca să ştiu şmecheria asta, aşa cum ştiu şi că, în timpul tuturor pălăvrăgelilor voastre, Mesagerul Maverick nu te-a privit în ochi nici măcar o singură dată.

— Îl cheamă Marick, repetă Leesha şi mă şi priveşte în ochi.

— Numai când nu-ţi poate vedea clar decolteul.

— Eşti imposibilă, se supără Leesha.

— N-ai de ce să te ruşinezi, zise bătrâna. Dac-aş fi avut sâni ca ai tăi, mi i-aş fi vârât şi eu sub nasul bărbaţilor.

— *Nu*-i vâr sub nasul nimănui! strigă Leesha, însă Bruna se mulţumi să chicotească din nou.

Se auzi sunetul cornului, nu de prea departe.

— Ăsta trebuie să fie tânărul Maestru Marick, comentă Bruna. Ai face bine să te grăbeşti şi să te dichiseşti.

— Nu e ce crezi tu, repetă Leesha, dar bătrâna îşi flutură mâna, îndemnând-o să plece.

— O să pun ceaiul ăla la fiert, pentru orice eventualitate, spuse.

Leesha aruncă în ea cu o cârpă şi-i scoase limba în timp ce se îndrepta spre uşă.

Afară, pe verandă, în aşteptarea Mesagerului, zâmbi fără voie. Bruna o bătea la cap să-şi găsească un bărbat aproape tot la fel ca mama ei, numai că o făcea din dragoste. Nu voia decât s-o ştie fericită, şi Leesha o adora pentru asta. Dar, în ciuda tachinărilor bătrânei, scrisorile aduse de Marick o interesau mai mult decât ochii lui de lup.

Zilele în care soseau Mesageri îi plăceau încă din copilărie. Văiuga Tăietorului de Lemne era un sat mic, dar se afla pe drumul dintre trei oraşe importante şi vreo duzină de cătune şi, cu lemnul din văiugă, plus hârtia lui Erny, reprezenta o parte însemnată a economiei din regiune.

Mesagerii soseau în cătun de cel puţin două ori pe lună şi, deşi lăsau cele mai multe scrisori la Smitt, pe ale lui Erny şi pe ale Brunei le aduceau personal, aşteptând adesea şi răspunsul. Bruna coresponda cu Culegătoare de

Ierburi din Fortul Rizon şi Angiers, din Lakton şi din mai multe cătune. Şi, pe măsură ce vederea o lăsa tot mai mult, sarcina citirii misivelor şi a scrierii răspunsurilor îi revenea lui Leesha.

Bătrâna impunea respect chiar şi de la mare distanţă. Mai mult decât atât, cele mai multe Culegătoare de Ierburi din împrejurimi îi fuseseră eleve într-un moment sau altul. I se cerea adesea sfatul pentru vindecarea unor boli mai presus de experienţa altora şi propunerile de noi ucenice soseau cu fiecare Mesager. Nimeni nu voia să lase lumea văduvită de cunoştinţele ei.

— Sunt prea bătrână ca să mai dau pe brazdă altă novice! bombănea ea de obicei, înlăturând ideea cu o fluturare de mână, iar Leesha, deja obişnuită cu asta, scria un refuz politicos.

Şi toate acestea îi ofereau numeroase ocazii de a sta de vorbă cu Mesagerii. Era adevărat că foarte mulţi îi aruncau priviri pofticioase sau încercau s-o impresioneze cu poveşti despre Oraşele Libere. Şi Marick se număra printre ei.

Însă poveştile Mesagerilor atingeau în ea o coardă sensibilă. Intenţia lor era s-o încânte ca să-i ajungă sub fuste, însă cuvintele lor zugrăveau imagini care o urmăreau în vise. Tânjea să se plimbe pe docurile din Lakton, să vadă întinsele câmpuri înconjurate de glife din Fortul Rizon, sau să arunce o privire asupra Angiersului, fortăreaţa pădurii, să le citească toate cărţile şi să le întâlnească toate Culegătoarele de Ierburi. Mai existau şi alte păstrătoare ale tainelor lumii vechi şi le putea găsi dacă se încumeta să le caute.

Zâmbi când îl zări pe Marick. Chiar şi de la mare distanţă, îi recunoştea mersul, cu picioarele uşor arcuite după o viaţă petrecută în şa. Era angiersian, înalt de un metru şaptezeci şi doi, adică aproape cât ea, dar trupul lui subţire avea vigoare şi ea nu exagerase asemănându-i ochii cu ai unui lup. Priveau în toate părţile cu calmul unui animal sălbatic, străduindu-se să descopere orice ameninţare şi… orice pradă.

— Salutare, Leesha, strigă, fluturându-şi suliţa către ea.

Ea îi răspunse cu o ridicare a mâinii.

— Chiar trebuie să umbli cu obiectul ăsta după tine în toiul zilei? îi strigă, arătând către suliţă.

— Şi dacă apare vreun lup? răspunse el cu un zâmbet larg. Cum altfel te-aş putea apăra?

— În Văiuga Tăietorului de Lemne nu vedem prea mulţi lupi, replică ea, în timp ce Mesagerul se apropia.

Avea părul castaniu, destul de lung, şi ochii de culoarea scoarţei de copac. Leesha nu putea să nege că era chipeş.

— Atunci, un urs, spuse Marick când ajunse lângă colibă. Sau vreun leu. Pe lumea asta sunt multe soiuri de prădători, adăugă, cu ochii la decolteul ei.

— O, asta o ştiu foarte bine, recunoscu ea, aranjându-şi şalul ca să-şi acopere pielea aflată la vedere.

Marick râse, lăsându-şi sacul de Mesager pe verandă.

— Şalurile nu mai sunt la modă, îi atrase atenţia. Nicio femeie din Angiers şi din Rizon nu le mai poartă.

— Atunci aş pune prinsoare că au rochii cu gulere mai înalte sau că bărbaţii lor sunt mai subtili, răspunse Leesha.

— Gulere mai înalte, confirmă el, râzând, cu o plecăciune adâncă. Ţi-aş putea aduce o astfel de rochie angiersiană, şopti, apropiindu-se mai mult.

— Şi unde aş putea s-o port? întrebă ea, îndepărtându-se înainte de a apuca el s-o încolţească.

— Vino la Angiers, îi propuse bărbatul. Poart-o acolo.

Leesha oftă.

— Asta mi-ar plăcea, spuse cu regret.

— Poate c-o să ai ocazia, zise el cu viclenie, înclinându-se şi legănându-şi braţul ca să-i dea de înţeles că ar fi trebuit să intre în colibă înaintea lui.

Ea zâmbi şi păşi înăuntru, simţind tot timpul privirea lui lipită de spate.

Când intrară, Bruna era din nou aşezată pe scaunul ei. Marick se apropie şi se înclină adânc.

— Tânărul Maestru Marick! exclamă ea cu încântare. Ce surpriză plăcută!

— Îţi aduc salutări de la Maestra Jizell din Angiers, spuse el. Te imploră s-o ajuţi, are un caz dificil.

Scoase din sac un sul de hârtie legat cu un şnur rezistent.

Bruna îi făcu semn Leeshei să ia scrisoarea, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii când fata începu să citească.

— Onorată Bruna, salutări din Fortul Angiers, în anul 326 DÎ, începu Leesha.

— Jizell lătra ca o căţea când mi-era ucenică, iar acum scrie tot aşa, o întrerupse bătrâna. N-o să trăiesc o veşnicie. Treci la caz.

Leesha îşi plimbă privirea pe deasupra foii, apoi o întoarse şi se uită şi pe partea cealaltă. Trecu la a doua pagină înainte de a găsi ceea ce căuta.

— Un băiat, citi ea. Adus la spital de mama lui, fiindcă se plângea de oboseală şi de slăbiciune. Fără alte simptome şi fără vreun istoric al bolii. I-am dat rădăcină amară, apă şi i-am prescris odihnă la pat. Simptomele s-au agravat după trei zile şi, în plus, i-a apărut o spuzeală pe braţe, pe picioare şi pe piept. În următoarele câteva zile, am mărit doza de rădăcină amară până la trei uncii.

S-a simţit mai rău, a făcut fierbinţeală şi urticaria s-a transformat în bube tari, albe. Alifiile n-au avut niciun efect. A-nceput să vomite. I-am dat ghimbir

sălbatic şi mac ca să-i uşureze durerea şi lapte îndoit cu apă pentru stomac. N-are poftă de mâncare. Boala nu pare molipsitoare.

Bruna păstră tăcerea vreme îndelungată, cântărind toate cuvintele. Pe urmă se uită la Marick.

— L-ai văzut pe băiat? îl întrebă.

Mesagerul dădu din cap.

— Transpira? întrebă bătrâna.

— Da, îi confirmă Marick bănuiala, dar şi tremura în acelaşi timp, de parcă i-ar fi fost şi frig, şi cald.

Bruna mârâi.

— Ce culoare aveau unghiile lui?

— Culoarea unghiilor, răspunse Mesagerul cu un zâmbet larg.

— Fă-o pe deşteptul cu mine şi-o să-ţi pară rău, îl preveni bătrâna.

Marick se albi la faţă şi dădu din cap. Bătrâna îi mai puse întrebări timp de câteva minute, mârâind după câte un răspuns. Mesagerii erau vestiţi pentru acuitatea memoriei şi pentru spiritul de observaţie foarte fin, aşa că ea nu păru să-i pună la îndoială spusele. În cele din urmă, îi făcu semn să tacă.

— În scrisoare mai e ceva important? întrebă apoi.

— Vrea să-ţi mai trimită o ucenică, spuse Leesha.

Bruna se încruntă.

— Am o ucenică, Vika, care aproape şi-a terminat instruirea, citi fata, aşa cum spui, în scrisorile tale, că stau lucrurile şi cu ucenica ta. Dacă nu vrei să primeşti o novice, te rog să te gândeşti la un schimb de fete deja pricepute.

Surprinderea tăie răsuflarea Leeshei, iar zâmbetul lui Marick dădu de înţeles că nu aflase o noutate.

— Nu ţi-am spus să te opreşti din citit, se răsti Bruna.

Leesha îşi drese glasul.

— Vika promite mult, continuă ea, e bine instruită, se poate ocupa de tot ce e nevoie în Văiuga Tăietorului de Lemne şi e nerăbdătoare să-nveţe de la înţeleapta Bruna. Iar Leesha va avea cu siguranţă multe de învăţat tratând bolnavii din spitalul meu. Te rog, te implor, înainte de a pleca din această lume, lasă măcar încă o ucenică să profite de cunoştinţele înţeleptei Bruna.

Bătrâna păstră tăcerea un timp îndelungat.

— Trebuie să mă gândesc o vreme la asta înainte de a da un răspuns, zise în cele din urmă. Du-te să-ţi vezi de treburile tale din sat. O să vorbim cât tentorci. Apoi i se adresă lui Marick: O să ai un răspuns mâine. De plata ta o să se ocupe Leesha.

Mesagerul se înclină şi ieşi din casă mergând cu spatele, în timp ce bătrâna se lăsă pe spătar şi închise ochii. Leesha îşi simţea inima bătând nebuneşte, dar ştia că nu trebuia s-o întrerupă pe Bruna când cernea tot ce adunase în

memorie timp de mai multe decenii, în căutarea unui leac pentru copil. Îşi luă coşul şi plecă să-şi vadă de treburile ei.

•

Când ieşi, îl găsi pe Marick aşteptând-o.

— Ai ştiut tot timpul ce era în scrisoarea aia, îl acuză ea.

— Bineînţeles, recunoscu bărbatul. Am fost de faţă când a scris-o.

— Dar n-ai scos o vorbă.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Ţi-am oferit o rochie cu guler înalt, şi oferta e încă valabilă.

— Vom vedea, zâmbi Leesha, întinzându-i o pungă cu monede. Plata ta.

— Aş prefera să mă plăteşti c-o sărutare.

— Mă flatezi când spui că sărutările mele preţuiesc mai mult decât aurul, răspunse Leesha. Mă tem să nu te dezamăgesc.

Marick râse.

— Draga mea, dacă aş înfrunta noapte de noapte demonii, pe tot drumul de la Angiers până aici şi înapoi, întorcându-mă cu nimic altceva decât cu una dintre sărutările tale, aş fi invidiat de toţi Mesagerii care-au trecut vreodată prin Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Păi, în cazul ăsta, răspunse ea cu un hohot de râs, o să-mi mai păstrez o vreme sărutările, în speranţa unui preţ mai bun.

— Mă răneşti până-n adâncul sufletului, zise Marick, ducându-şi o mână încleştată în dreptul inimii.

Leesha îi aruncă punga, iar el o prinse cu îndemânare.

— Aş putea avea măcar onoarea s-o conduc pe Culegătoarea de Ierburi până în sat? întrebă apoi cu un zâmbet.

Făcu o plecăciune şi întinse braţul, oferindu-i-l. Leesha zâmbi fără s-o fi vrut.

— În Văiugă, lucrurile nu merg atât de repede, dar îmi poţi căra coşul, răspunse, cu ochii la braţul lui, de care îl şi agăţă.

Şi o porni către sat, lăsându-l să se uite lung în urma ei.

•

La ora când ajunseră în centru, prăvălia lui Smitt fremăta de lume. Lui Leesha îi plăcea să vină devreme, să aleagă înainte de a se termina cele mai bune mărfuri şi să-i dea comanda ei brutarului Dug, plecând abia apoi să-şi facă rondul.

— ’Neaţa, Leesha, spuse Yon cel Cărunt, cel mai bătrân bărbat din Văiugă.

Barba lui încărunţită, cu care se mândrea, depăşea în lungime părul majorităţii femeilor. Cândva un tăietor de lemne vânjos, Yon îşi pierduse în ultimii ani mai toată masivitatea trupului şi se sprijinea greoi într-un toiag.

— ’Neaţa, Yon, răspunse ea. Ce-ţi mai fac încheieturile?

— Încă mă mai dor. Mai ales mâinile. Sunt zile când abia izbutesc să-mi ţin toiagul.

— Şi totuşi găseşti în tine destulă putere ca să mă ciupeşti ori de câte ori mă-ntorc cu spatele, remarcă Leesha.

Yon chicoti.

— Pentr-un moşneag ca mine, fetico, asta merită orice durere.

Leesha scoase din coşul ei un vas mic.

— Atunci e bine că ţi-am mai făcut nişte alifie. M-ai scăpat de un drum, altminteri trebuia să ţi-o aduc.

Bătrânul râncji.

— Eşti oricând binevenită dacă treci pe la mine să m-ajuţi să mă ung, spuse, făcându-i cu ochiul.

Ea încercă să nu râdă, însă în zadar. Yon era un desfrânat, dar ei îi plăcea destul de mult. Traiul alături de Bruna o învăţase că suportarea ciudăţeniilor bătrâneţii era un preţ mic pentru prilejul de a profita de experienţa unei vieţi întregi.

— Mă tem că va trebui să te descurci singur, îi răspunse.

— Pfui! Yon îşi flutură toiagul cu o iritare prefăcută. Ei, mai gândeşte-te, spuse.

Înainte de a-şi lua rămas-bun, se uită la Marick şi dădu din cap cu respect.

— Mesagerule.

Marick îi răspunse cu acelaşi gest, şi bătrânul plecă.

Toată lumea din prăvălie o întâmpina pe Leesha cu câte o vorbă bună, şi ea se oprea să-ntrebe fiecare om în parte de sănătate, lucrând fără încetare, chiar şi atunci când îşi făcea piaţa.

Cu toate că vânzarea beţişoarelor cu flacără şi a altor lucruri de acelaşi soi le aducea ei şi Brunei o grămadă de bani, nimeni nu-i lua mai mult de un klat pentru mărfurile alese. Bătrâna nu cerea nimănui bani pentru vindecare, şi nimeni nu-i cerea ei bani pentru nimic altceva.

În timp ce Leesha încerca fructele şi legumele cu o mână îndelung exersată, Marick stătea destul de aproape ca să lase impresia c-o proteja. Atrăgea privirile, iar ea punea asta mai ales pe seama faptului că o însoţea, nu pe a prezenţei unui străin în sat. În Văiuga Tăietorului de Lemne, Mesagerii erau ceva destul de obişnuit.

Prinse privirea lui Keet – fiul lui Stefny, dacă nu şi al lui Smitt. Băiatul avea aproape unsprezece ani şi, pe zi ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu Veghetorul Michel. De-a lungul timpului, Stefny respectase partea ei de înţelegere, n-o mai vorbise pe Leesha de rău de când intrase în ucenicie. Dinspre partea Brunei, secretul ei era în siguranţă, dar Leesha nu pricepea

nici în ruptul capului cum de nu vedea Smitt adevărul care-i stătea în faţă seară de seară, la masa de cină.

Făcu un semn, şi Keet veni la ea alergând.

— Du-i punga asta Brunei, când ai timp, spuse, întinzându-i mărfurile alese.

Şi surâse, îndesându-i pe furiş un klat în palmă.

Darul aduse pe faţa băiatului un zâmbet larg. Adulţii nu primeau niciodată bani de la o Culegătoare de Ierburi, dar Leesha le strecura întotdeauna câte ceva copiilor în schimbul serviciilor suplimentare. Moneda de lemn lăcuit din Angiers era principalul mijloc de plată al oamenilor din Văiuga Tăietorului de Lemne şi, la sosirea următorului Mesager, avea să fie schimbată pe dulciuri rizoniene pentru Keet şi fraţii lui.

Leesha era gata de plecare când o zări pe Mairy, şi se duse s-o salute. Prietena ei nu stătuse degeaba între timp, aşa că de fuste i se agăţau trei copii. Un sticlar tânăr, pe nume Benn, plecase din Angiers să-şi caute norocul în Lakton sau în Fortul Rizon. Se oprise în Văiugă să-şi practice meseria şi să mai câştige câţiva klaţi înainte de următoarea parte a călătoriei, dar o cunoscuse pe Mairy şi toate planurile i se topiseră ca zahărul în ceai.

Acum Benn sufla sticlă în grajdul tatălui ei, şi treaba mergea din plin. Cumpăra saci cu nisip de la Mesagerii din Fortul Krasia şi-i transforma în obiecte deopotrivă utile şi frumoase. În Văiuga nu mai locuise niciodată vreun sticlar şi toată lumea voia să aibă cel puţin câte un obiect din sticlă.

Şi Leesha era încântată de mersul lucrurilor, şi Benn ajunsese în curând să fabrice complicatele vase pentru distilare desenate în cărţile Brunei, îngăduindu-i să extragă puterea ierburilor pentru leacuri mult mai puternice decât se pomenise vreodată în satul lor.

Benn şi Mairy se cununaseră curând şi, nu la mult timp după aceea, Leesha trăgea primul lor copil dintre picioarele prietenei sale. Alţi doi îi urmaseră fără zăbavă, şi Leesha îi iubea pe toţi ca şi cum ar fi fost ai ei. Se simţise onorată până la lacrimi când îi dăduseră mezinei numele său.

— Bună dimineaţa, pungaşilor, spuse ea, lăsându-se pe vine şi îngăduindu-le copiilor lui Mairy să i se arunce în braţe.

Îi îmbrăţişă strâns şi îi sărută, strecurându-le în palme, înainte de a se ridica, dulciuri învelite în hârtie.

— Bună dimineaţa, Leesha, zise Mairy cu o mică reverenţă.

Leesha se strădui să nu se-ncrunte. Rămăseseră prietene apropiate în decursul anilor, dar acum, când purta şorţul cu buzunare, Mairy o privea altfel, şi nimic nu putea să schimbe asta. Reverenţa părea un obicei bine înrădăcinat.

Însă Leesha îi preţuia totuşi prietenia. Saira venea pe furiş la coliba Brunei, cerşind ceai de rodiu, dar relaţia lor se încheia aici. Din câte spuneau femeile, Saira se distra foarte bine. Se presupunea că jumătate dintre bărbaţii din sat băteau la uşa ei într-un moment sau altul, şi avea întotdeauna mai mulţi bani decât ar fi putut câştiga ea şi mama ei cosând.

Cu Brianne lucrurile stăteau, într-un anumit fel, chiar mai rău. În ultimii şapte ani nu mai schimbase nicio vorbă cu Leesha, dar avusese multe vorbe de spus despre ea oricui altcuiva. Prefera să meargă la Darsy când avea nevoie de leacuri, iar hârjonelile cu Evin îi rotunjiseră repede pântecul. Când intrase în gura Veghetorului Michel, recunoscuse că Evin era tatăl, în loc să-nfrunte satul de una singură.

Evin se cununase cu Brianne având furca tatălui lui în spate şi pe fraţii ei de-o parte şi de alta şi, de atunci, se dedicase otrăvirii zilelor ei şi ale fiului lor, Callen.

Ea se dovedise a fi o mamă şi o soţie bună, dar nu mai scăpase niciodată de plusul de greutate dobândit în timpul sarcinii, şi Leesha ştia, din proprie experienţă, cum le plăcea ochilor – şi mâinilor – lui Evin să hoinărească. Bârfele spuneau că bătea des la uşa Sairei.

— Bună dimineaţa, Mairy, răspunse ea. L-ai cunoscut pe Mesagerul Marick?

Se întoarse, vrând să-şi prezinte însoţitorul, numai ca să vadă că nu mai era în spatele ei.

— Oh, nu! exclamă, zărindu-l faţă-n faţă cu Gared în partea opusă a prăvăliei.

La cincisprezece ani, Gared fusese mai voinic decât orice alt bărbat din sat, în afară de tatăl lui. Acum, la douăzeci şi doi, era uriaş, aproape doi metri şi cincisprezece de muşchi îndesaţi, întăriţi de zilele lungi în care mânuia securea. Se spunea că trebuia să aibă sânge milnez, fiindcă niciun angiersian nu era atât de voinic.

Despre minciuna lui se auzise în tot satul, şi de atunci toate fetele se ţineau la distanţă, temându-se să rămână singure cu el. Poate că de aceea continua s-o dorească pe Leesha; sau poate că ar fi continuat oricum. Dar nu învăţase din greşelile trecutului. Orgoliul îi crescuse odată cu muşchii şi ajunsese un bătăuş, aşa cum se temuse toată lumea că avea să se-ntâmple. Băieţii care-l tachinaseră cândva tresăreau acum, speriaţi, la fiecare cuvânt al lui, iar el îi trata cu cruzime, fiind o adevărată teroare pentru oricine era atât de lipsit de chibzuinţă încât să-i arunce lui Leesha vreo privire.

Gared continua s-o aştepte, purtându-se ca şi cum ea urma să-şi vină cândva în fire şi să-şi dea seama că îi aparţinea. Orice încercare de a-l

convinge că lucrurile stăteau altfel se lovea de încăpăţânarea unui cap de lemn.

— Nu eşti din partea locului, îl auzi Leesha spunând, în timp ce-l înghiontea zdravăn pe Marick în umăr, aşa că poa' n-ai aflat că Leesha-i promisă.

Îl domina pe celălalt cu înălţimea lui, aşa cum domină un bărbat un băieţandru.

Însă nu-l făcu să bată în retragere, şi nici ghiontul nu-l clintise din loc. Mesagerul stătea perfect nemişcat, fără să-şi desprindă ochii de lup de ai tăietorului de lemne. Leesha se rugă să aibă destulă minte ca să nu se lase provocat.

— Nu şi dacă judeci după vorbele ei, răspunse Marick, şi speranţele lui Leesha se spulberară.

O porni către cei doi, dar lumea se strânsese deja în jurul lor, stându-i în cale.

— Ţi-a spus ţie cuvintele promisiunii, Mesagerule? întrebă Gared. Mie mi le-a spus.

— Aşa am auzit, ripostă Marick. Am mai auzit şi că eşti singurul prost din sat care-şi închipuie că, după ce-ai trădat-o, toate cuvintele alea mai valorează măcar cât pişatul unui demon.

Gared urlă şi se repezi la Mesager, care, dovedindu-se mai iute în mişcări, păşi cu uşurinţă în lateral, îşi înşfăcă suliţa şi lovi cu coada ei exact între ochii tăietorului de lemne. Pe urmă, în timp ce acesta făcea un pas împleticit înapoi, o roti cu o mişcare lină şi-l pocni în spatele genunchilor, trântindu-l astfel pe spate.

Apoi îşi înfipse suliţa din nou în pământ şi rămase deasupra lui, cu o încredere în sine plină de răceală în ochii de lup.

— Aş fi putut folosi vârful, îşi informă adversarul. Ai face bine să nu uiţi asta. Leesha vorbeşte pentru ea însăşi.

În mulţimea adunată, toţi căscau gura, dar Leesha continuă să înainteze, împingându-se printre ei, fiindcă-l cunoştea bine pe Gared şi ştia că nu se terminase.

— Încetaţi cu tâmpenia asta! strigă.

Marick îi aruncă o privire şi Gared se folosi de clipa aceea ca să-i înşface capătul suliţei. Mesagerul îşi reîndreptă atenţia spre el şi prinse coada armei cu amândouă mâinile, vrând s-o elibereze.

N-ar fi putut avea o idee mai proastă. Gared avea puterea unui demon al lemnului şi, chiar trântit la pământ, nu avea pe nimeni pe măsură. Muşchii ca nişte funii ai braţelor i se încordară, şi Marick se pomeni zburând prin aer.

Gared se ridică şi rupse suliţa de aproape doi metri în două, ca pe o nuia.

— Să vedem cum ştii să te baţi când nu te-ascunzi dup-o suliţă, spuse, aruncând cele două bucăţi în ţărână.

— Gared, nu! ţipă Leesha, împingându-se printre ultimii privitori care-o mai despărţeau de el şi prinzându-l de braţ.

El o împinse, fără să-şi ia ochii de la Marick. Acea singură mişcare o trimise înapoi în mulţime şi, împleticindu-se, se izbi de Dug şi de Niklas şi se prăbuşi într-o încâlceală de trupuri.

— Încetaţi! strigă neajutorată, străduindu-se să se ridice.

— Niciun alt bărbat n-o să te aibă, zise Gared. O să mă ai pe mine sau o s-o sfârşeşti zbârcită şi singură, ca Bruna!

Se îndreptă ţanţoş spre Marick, care abia-şi aduna picioarele sub el.

Îşi repezi pumnul cărnos în direcţia lui, dar Mesagerul fu şi de data asta mai iute. Se feri cu uşurinţă şi-şi continuă mişcarea cu o lovitură, trăgând doi pumni în trupul lui Gared şi retrăgându-se înainte de a-l nimeri riposta lui sălbatică.

Tăietorul de lemne nu dădu niciun semn că ar fi simţit loviturile. Repetară schimbul de pumni, şi de data asta Marick îl nimeri pe Gared în nas. Sângele ţâşni, şi el râse, scuipându-şi-l din gură.

— Asta-i tot ce poţi? întrebă.

Mesagerul mârâi şi se repezi, bumbăcindu-l cu o grămadă de pumni. Gared nu reuşi să riposteze cu aceeaşi viteză, oricât de mult se strădui, scrâşnind din dinţi şi suportând rafala de baraj, cu faţa roşie de furie.

Marick se retrase după câteva clipe, rămânând, ferm şi tăcut, în poziţie de luptă, cu pumnii strânşi, gata să lovească. Avea încheieturile degetelor zdrelite şi respira greu. Gared nu părea să fie prea afectat. Pentru prima oară, în ochii de lup ai Mesagerului se citea spaima.

— Asta-i tot ce ştii? întrebă tăietorul de lemne, apropiindu-se semeţ de el.

Marick îl atacă din nou, dar nu mai reuşi să fie la fel de iute. Lovi o dată, de două ori, apoi degetele groase ale lui Gared se încleştară de umărul lui, strângând cu putere. Mesagerul încercă să se desprindă, retrăgându-se la mai mult de o lungime de braţ distanţă, dar era ţintuit locului.

Gared îşi înfundă pumnul în stomacul lui, lăsându-l brusc fără aer. Lovi din nou, de data asta în cap, şi Marick se prăbuşi ca un sac cu cartofi.

— Acu' nu mai eşti atât de îngâmfat, aşa-i? zbieră Gared.

Marick se săltă în patru labe, străduindu-se să se ridice în picioare, dar el îi trase un şut în burtă, răsturnându-l pe spate.

Când îngenunche deasupra lui, lovindu-l iarăşi şi iarăşi, cu putere, Leesha alerga deja spre ei.

— Leesha e a mea! răcni tăietorul de lemne. Şi-oricine zice altceva o să…!

Amuți când ea îi aruncă în față un pumn întreg din pulberea orbitoare a Brunei. Avea gura deja deschisă, și-l inhală fără să vrea, urlând când îi arse ochii și gâtul, cu sinusurile blocate și cu pielea parcă opărită cu apă în clocot. Căzu de pe Marick și se rostogoli pe pământ sufocându-se și zgâriindu-se pe obraji.

Leesha știa că folosise prea multă pulbere. Cât iei între două degete ar fi fost de-ajuns ca s-oprească brusc orice bărbat, iar un pumn întreg l-ar fi putut ucide, făcându-l să se-nece cu propria vomă.

Se încruntă, își făcu loc prin mulțimea de gură-cască și înșfăcă una dintre gălețile cu apă în care-și spălase Stefny cartofii. O goli peste Gared, și convulsiile lui se domoliră. Avea să fie orb câteva ore, dar n-avea să moară de mâna ei.

— Legămintele noastre sunt dezlegate, îi spuse, acum și-n vecii vecilor. N-o să fiu niciodată soția ta, chiar dacă asta-nseamnă să mor zbârcită și singură! M-aș mărita mai degrabă c-un miezing!

Gared gemu, fără să dea vreun semn c-o auzise.

Ea se îndreptă spre Marick, îngenunche și-l ajută să se salte în capul oaselor. Luă o cârpă curată și-i șterse sângele de pe față. Începea deja să i se umfle și să i se învinețească.

— Cred că noi doi i-am dat o lecție, nu-i așa? spuse Mesagerul, chicotind fără vlagă și strângând din ochi de durere la atingerile ei.

Leesha turnă pe cârpă câțiva stropi din alcoolul tare făcut de Smitt în pivnița lui.

— Aahhh! icni Marick când îl simți pe față.

— Îți face bine, zise Leesha. Puteai să eviți lupta asta, și așa ar fi trebuit, indiferent dacă puteai s-o câștigi sau nu. N-aveam nevoie de protecția ta și nu mă simt tentată să-i ofer dragostea mea unui bărbat care-și închipuie că poate câștiga favorurile unei Culegătoare de Ierburi încăierându-se cu alții, nu mai mult decât mă tentează să i-o dau bătăușului satului.

— El a-nceput! protestă Marick.

— M-ai dezamăgit, Maestre Marick, răspunse ea. Credeam că Mesagerii au mai multă minte.

Bărbatul lăsă ochii în jos.

— Duceți-l în camera lui de la Smitt, le ceru Leesha unor bărbați din apropiere, și ei se grăbiră să se supună.

Majoritatea oamenilor din Văiuga Tăietorului de Lemne o făceau.

— Dacă te dai jos din pat mai devreme de mâine dimineață, îi spuse ea Mesagerului, o să aflu și-o să mă superi încă și mai rău.

Marick schiță un zâmbet în timp ce era ajutat să iasă.

— A fost uimitor! exclamă Mairy cu răsuflarea tăiată de uimire, când se-ntoarse Leesha să-şi ia coşul cu ierburi.

— A, o nimica toată, o prostie care trebuia oprită, răspunse Leesha pe un ton răstit.

— Nimica toată? se miră cealaltă. Doi bărbaţi încleştaţi ca nişte tauri, şi tu i-ai oprit c-o mână de ierburi!

— Să faci rău cu ierburile e uşor, zise Leesha, surprinsă s-audă vorbele Brunei pe propriile ei buze, greu e să lecuieşti cu ele!

•

Trecuse de amiază când Leesha îşi încheie toate vizitele şi se întoarse la coliba Brunei.

— Ce fac copiii? întrebă bătrâna, în timp ce ea îşi punea coşul jos.

Leesha zâmbi. În ochii Brunei, toţi sătenii din Văiuga Tăietorului de Lemne erau nişte copii.

— Destul de bine, răspunse, aşezându-se pe taburetul de lângă scaunul bătrânei Culegătoare de Ierburi, pentru ca aceasta s-o poată vedea mai bine. Pe Yon cel Cărunt tot îl mai dor încheieturile, dar are mintea la fel de tânără ca întotdeauna. I-am dus alifie proaspătă. Smitt rămâne în pat, dar tuşeşte din ce în ce mai puţin. Cred c-a trecut ce-a fost mai rău.

Continuă să descrie tot ce făcuse în timpul vizitelor şi bătrâna o ascultă dând din cap fără să spună nimic. De obicei o întrerupea când voia să facă vreun comentariu, ceea ce se-ntâmpla tot mai rar.

— Asta-i tot? întrebă Bruna. Dar agitaţia stârnită în piaţă-n dimineaţa asta, despre care mi-a vorbit micul Keet?

— A fost mai degrabă o tâmpenie, zise Leesha.

Bătrâna îi respinse vorbele cu o fluturare a mâinii.

— Băieţii rămân întotdeauna băieţi. Chiar şi când sunt bărbaţi. S-ar părea că te-ai descurcat destul de bine.

— Bruna, s-ar fi putut ucide unul pe altul! exclamă Leesha.

— Oh, haide! Nu eşti prima fată frumoasă pentru care se bat bărbaţii. S-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar, când eram de vârsta ta, şi din pricina mea s-au rupt câteva oase.

— Tu n-ai fost niciodată de vârsta mea, o tachină Leesha. Yon cel Cărunt zice că ţi se spunea „babă” când a-nvăţat el să meargă.

Bruna chicoti.

— Chiar aşa, chiar aşa. Dar, înainte de asta, a fost o vreme în care sânii mei erau la fel de plini şi de netezi ca ai tăi, iar bărbaţii se băteau între ei ca nişte miezingi ca să mi-i sărute.

Leesha o privi lung, străduindu-se să dea deoparte anii care-o împovărau şi s-o vadă pe femeia care fusese, dar încercarea se dovedi zadarnică. Chiar

trecând peste toate exagerările şi peste toate poveştile halucinante, Bruna trăise cel puţin un veac. Ea nu spunea niciodată cât, iar dacă insista cineva, se mulţumea să răspundă, simplu.

— După ce am ajuns la sută, n-am mai numărat.

— Oricum, zise Leesha, Marick o să aibă faţa tumefiată, dar nimic n-o să-l împiedice să plece mâine la drum.

— Asta-i bine.

— Înseamnă că ai un leac pentru copilul îngrijit de Maestra Jizell? întrebă Leesha.

— Tu ce i-ai spune că-i de făcut cu băiatul?

— Sunt sigură că nu ştiu.

— Chiar aşa? Eu nu sunt. Haide, ce i-ai spune lui Jizell dac-ai fi în locul meu? Nu te preface că nu te-ai gândit la asta.

Leesha respiră adânc.

— S-ar părea că nu i-a priit rădăcina amară, spuse ea. Nu trebuie să i se mai dea, iar bubele trebuie înţepate şi stoarse. Dar mai rămâne, firește, boala de la început. Judecând după febră şi greaţă, ar putea fi o simplă răceală, însă pupilele dilatate şi voma spun că trebuie să mai fie şi altceva. Eu aş încerca cu frunza pustnicului, broşa doamnei şi scoarţă de copacul şarpelui, luată de lângă pământ, dozate cu mare atenţie, timp de cel puţin o săptămână.

Bruna se uită la ea îndelung, apoi dădu din cap.

— Împachetează-ţi lucrurile şi ia-ţi rămas-bun, zise. O să-i dai personal sfatul ăsta lui Jizell.

14.

Drumul către Angiers

326 DÎ

În absolut fiecare după-amiază, fără greș, Erny o pornea pe cărarea către coliba Brunei. În Văiugă erau şase Glifari, fiecare cu câte un ucenic, dar el nu lăsa paza fiicei sale pe mâna nimănui altcuiva. Mărunţelul fabricant de hârtie era cel mai bun Glifar din sat, şi toată lumea o ştia.

De multe ori, venea cu daruri aduse cu bine de Mesageri sosiţi la el din locuri îndepărtate: cărţi şi ierburi, şi dantele lucrate de mână. Dar cadourile nu erau singurul motiv pentru care-i aştepta ea vizitele cu nerăbdare. Dormea

mai bine în spatele glifelor puternice ale tatălui ei, iar faptul că în acei şapte ani îl văzuse fericit era mai important decât orice dar. Elona îl mai îndurera, firește, dar nu în măsura în care-o făcuse cândva.

Dar, în ziua aceea, privind cum străbătea soarele cerul, descoperi că se temea de vizita tatălui ei. Vestea avea să-l rănească adânc.

O rănea şi pe ea. Erny era un izvor de susţinere şi de dragoste ori de câte ori viaţa ei devenea grea. Cum avea să se descurce fără el în Angiers? Şi fără Bruna? Avea să privească vreodată cineva dincolo de şorţul ei cu buzunare?

Dar, indiferent ce temeri îi trezea gândul la singurătatea din Angiers, toate păleau în faţa celei mai mari spaime: dacă, odată ce dădea de gustul unei lumi mai largi, n-avea să-şi mai dorească niciodată să se-ntoarcă în Văiuga Tăietorului de Lemne?

Abia când îşi zări tatăl apropiindu-se pe potecă îşi dădu seama că plânsese. Îşi şterse ochii şi-şi puse pe chip, pentru el, cel mai frumos dintre zâmbete, netezindu-şi nervoasă fustele.

— Leesha! strigă Erny, întinzând braţele.

Ea se lăsă să-i cadă la piept cu recunoştinţă, ştiind că ar fi putut fi ultima oară când săvârşeau acel mic ritual.

— E totul în ordine? întrebă el. Am auzit c-au fost nişte probleme în piaţă.

Într-un sat atât de mic ca Văiuga Tăietorului de Lemne erau puţine secrete.

— E perfect. Am avut grijă de asta.

— Tu ai grijă de toată lumea din satul ăsta, Leesha, spuse Erny, strângând-o mai tare în braţe. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

Ea începu să plângă.

— Ei, ei, termină cu asta, spuse Erny, culegându-i cu vârful degetului arătător o lacrimă de pe obraz şi azvârlind-o cu un bobârnac. Usucă-ţi ochii şi condu-mă înăuntru. O să vă verific glifele şi să vorbim despre ceea ce te supără cu câte un castron din tocana ta delicioasă în faţă.

Ea zâmbi.

— Mama tot mai arde mâncarea?

— Dacă n-o arde, e şi mai rău: încă mai mişcă, recunoscu Erny.

Leesha râse şi-l lăsă să inspecteze glifele în timp ce ea punea masa.

— Plec la Angiers, spuse Leesha, după ce se goliseră castroanele, să studiez sub îndrumarea uneia dintre fostele ucenice ale Brunei.

Tatăl ei păstră tăcerea vreme îndelungată.

— Înţeleg, spuse în cele din urmă. Când?

— Când pleacă Marick. Mâine.

Erny clătină din cap.

— Nicio fiică de-a mea nu petrece o săptămână sub cerul liber, singură cu un Mesager. O s-angajez o caravană. E mai sigur.

— O să am grijă să mă feresc de demoni, tată.

— Nu numai din cauza lor îmi fac eu griji, spuse apăsat Erny.

— Pot să mă descurc cu Mesagerul Marick, îl asigură Leesha.

— Să ţii un bărbat la distanţă în bezna nopţii nu-i totuna cu a pune capăt unei încăierări în piaţă. Nu poţi orbi un Mesager dacă vrei să faci drumul scăpând cu viaţă. Amână cu numai câteva săptămâni, te implor.

De data asta, clătină ea din cap.

— Acolo e un copil pe care trebuie să-l tratez imediat.

— Atunci vin cu tine.

— N-o să faci aşa ceva, Ernal, se amestecă Bruna. Leesha trebuie să se descurce singură.

Bărbatul se uită la bătrână şi privirile li se încrucişară. Dar în Văiuga Tăietorului de Lemne nu exista nicio voinţă mai puternică decât a Brunei, aşa că el îşi întoarse ochii în altă parte.

Leesha îşi conduse tatăl la scurt timp după aceea. El n-ar fi vrut să plece, şi nici ea n-o dorea, dar cerul se umpluse de culoare şi deja trebuia să meargă foarte repede ca s-ajungă cu bine acasă.

— Cât o să lipseşti? întrebă el, strângând cu putere balustrada verandei, cu ochii în direcţia Angiersului.

Ea ridică din umeri.

— Depinde cât de multe are să mă-nveţe Maestra Jizell, şi de cât de mult are de-nvăţat Vika, ucenica pe care-o va trimite ea aici. Cel puţin vreo doi ani.

— Presupun că, dacă Bruna se poate descurca fără tine un timp atât de îndelungat, atunci pot şi eu.

— Făgăduieşte-mi c-o să-i verifici glifele cât lipsesc, spuse Leesha, punându-i mâna pe braţ.

— Fireşte, răspunse Erny, răsucindu-se ca s-o îmbrăţişeze.

— Te iubesc, tată, spuse ea.

— Şi eu pe tine, păpuşo, zise Erny, strivind-o în îmbrăţişarea lui. Ne vedem dimineaţă, promise, pornind-o pe drumul din ce în ce mai întunecat.

— Tatăl tău are dreptate, spuse Bruna, când Leesha se întoarse în casă.

— Poftim?

— Mesagerii sunt bărbaţi ca oricare alţii, o preveni bătrâna.

— Oh, nu mă-ndoiesc, răspunse Leesha, amintindu-şi de încăierarea din piaţă.

— Tânărul Maestru Marick o fi fiind acum numai farmec şi zâmbete, dar, odată ce-o s-ajungeţi pe drum, va face ce-o să vrea el, indiferent de dorinţele tale, iar când veţi ajunge în fortăreaţa pădurii, puţini vor pune mai mult preţ pe vorbele unei fetişcane, fie ea Culegătoare de Ierburi sau nu, decât pe ale unui Mesager.

Leesha clătină din cap.

— Va primi ce-i voi da eu, atât şi nimic mai mult.

Ochii Brunei se îngustară, dar mormăi, mulţumită că ucenica ei înţelesese pericolul.

•

Cineva bătu la uşă imediat ce se lumină de ziuă. Leesha deschise şi se pomeni faţă-n faţă cu mama ei, care nu mai dăduse pe la colibă de când fusese scoasă afară cu coada măturii Brunei. Faţa îi era un nor de furtună când se împinse, făcându-şi loc pe lângă Leesha.

Neavând încă patruzeci de ani, Elona ar fi putut rămâne în continuare cea mai frumoasă femeie din sat, dacă n-ar fi existat fiica ei. Dar nu se simţea umilită fiindcă era toamna verii în care intrase Leesha. Se pleca în faţa lui Erny, strângând din dinţi, dar faţă de toţi ceilalţi se purta ca o ducesă.

— N-ajunge că mi-ai furat fiica, vrei s-o mai şi trimiţi printre străini? se răsti ea.

— Bună să-ţi fie dimineaţa şi ţie, mamă, spuse Leesha, închizând uşa.

— Tu nu te-amesteca în asta! o repezi Elona. Vrăjitoarea ţi-a tulburat minţile!

Cu gura plină de terci de ovăz, Bruna râse pe înfundate. Leesha se aşeză între cele două femei, chiar în timp ce bătrâna îşi împingea castronul pe jumătate gol deoparte şi-şi ştergea gura cu mâneca, pregătindu-se să răspundă.

— Termină-ţi micul dejun, îi porunci Leesha, punându-i din nou castronul în faţă şi întorcându-se apoi către Elona. Plec pentru c-aşa vreau eu, mamă. Iar când o să mă-ntorc o s-aduc leacuri cum nu s-au mai pomenit în satul ăsta din tinereţea Brunei.

— Şi cât o să dureze de data asta? Ţi-ai irosit deja cei mai buni ani ai rodniciei stând cu nasu-n prafu' cărţilor vechi.

— Cei mai buni…, bolborosi Leesha. Mamă, abia am împlinit douăzeci!

— Întocmai! strigă Elona. Pân-acum ar fi trebuit să ai trei copii, ca prietena ta, sperietoarea de ciori. În schimb, mă uit cum scoţi prunci din toate pântecele din sat, în afară de-al tău.

— Cel puţin ea a fost destul de deşteaptă ca să nu şi-l preschimbe într-o zbârcitură cu ceaiul de rodiu, bombăni Bruna.

Leesha se răsuci spre ea.

— Ţi-am spus să-ţi termini terciul!

Bătrâna făcu ochii mari. Păru gata să riposteze, dar se mulţumi să mormăie şi-şi reîndreptă atenţia către castron.

— Nu-s iapă de prăsilă, mamă, spuse Leesha. Pentru mine, în viaţă există mai mult decât atât.

— Ce-ar mai putea exista? insistă Elona. Ce-ar putea fi mai important?

— Nu ştiu, răspunse Leesha cu sinceritate. Dar o să ştiu când voi găsi acel ceva.

— Şi, între timp, laşi Văiuga Tăietorului de Lemne în grija unei fete pe care n-ai văzut-o niciodată şi a neîndemânaticei de Darsy, care aproape că i-a omorât pe Ande şi pe alţi o jumătate de duzină.

— E vorba numai de câţiva ani, zise Leesha. Toată viaţa mea mi-ai spus că-s o neisprăvită, şi-acum ar trebui să cred că Văiuga nu se poate descurca în timpul ăsta fără mine?

— Şi dacă păţeşti ceva? Dacă te ucid miezingii pe drum? Ce-o să mă fac?

— Ce-o să te faci *tu*? Vreme de şapte ani, abia dacă mi-ai adresat două vorbe, în afară de alea cu care m-ai pisat să-l iert pe Gared. Nu mai ştii nimic despre mine, mamă. Nu ţi-a păsat. Aşa că nu pretinde acum că moartea mea ar fi pentru tine o mare pierdere. Dacă doreşti cu-atâta ardoare să ţii un copil de-al lui Gared pe genunchi, n-ai decât să-i faci tu unul.

Elona făcu ochii mari şi, ca în vremurile în care Leesha era un copil încăpăţânat, răspunsul ei veni imediat.

— Nu-ţi permit aşa ceva! strigă, repezindu-şi palma deschisă către obrazul fiicei sale.

Care însă nu mai era copil. Ajunsese de înălţimea mamei ei, mai iute în mişcări şi mai puternică. O prinse pe aceasta de încheietura mâinii, oprind-o cu fermitate.

— Zilele în care cuvintele tale aveau greutate pentru mine au trecut demult, mamă.

Elona dădu să se elibereze, dar Leesha îi mai reţinu puţin mâna, doar ca să-i arate că putea. Când scăpă în sfârşit, mama ei îşi frecă încheietura, iar la ea se uită cu dispreţ.

— O să te-ntorci într-o bună zi, Leesha, rosti cu un aer solemn. Ţine minte cuvintele mele! Atunci o să-ţi fie mult mai rău!

— Cred că e bine să pleci, mamă, zise Leesha, deschizând uşa exact când se pregătea Marick să ciocănească.

Elona mârâi, se împinse pe lângă el şi o porni cu paşi apăsaţi pe potecă.

— Scuzele mele dacă vă stânjenesc, spuse Marick. Am venit după răspunsul Maestrei Bruna. Plec spre Angiers la jumătatea dimineţii.

Leesha îl privi. Avea falca învineţită, dar bronzul lui gros ascundea asta destul de bine, iar ierburile pe care i le pusese pe buza crăpată şi pe ochi le împiedicaseră să se umfle.

— Pari să-ţi fi revenit destul de bine, comentă ea.

— În meseria mea, cei care se vindecă repede ajung departe.

— Atunci ia-ţi calul şi-ntoarce-te peste o oră. O să duc eu însămi răspunsul Brunei.

Marick răspunse cu un zâmbet larg.

•

— E bine că pleci, spuse Bruna când rămaseră în sfârşit singure. Văiuga Tăietorului de Lemne nu mai are cum să te pună la încercare şi eşti mult prea tânără ca să te-opreşti aici.

— Dac-ai fi crezut că asta n-a fost o încercare, zise Leesha, nu i-ai fi dat nicio atenţie.

— Da, poate c-a fost o încercare, dar rezultatul n-a stat niciodată sub semnul întrebării. Ai devenit prea puternică pentru oameni de teapa Elonei.

Puternică, se gândi ea. *Aşa am devenit*? În cea mai mare parte a timpului nu se simţea astfel, dar era adevărat că niciunul dintre locuitorii satului ei n-o mai speria.

Îşi adună bagajele, mici şi părând nepotrivite; câteva rochii şi câteva cărţi, nişte bani, punga cu ierburi, un aşternut şi mâncare. Lăsă în urmă lucruri care-i plăceau, darurile primite de la tatăl ei şi alte obiecte apropiate de suflet. Mesagerii călătoreau cu bagaje puţine, iar lui Marick nu i-ar fi plăcut să-şi împovăreze calul prea tare. Bruna îi spusese că Jizell avea să-i asigure traiul pe durata instruirii, dar, şi aşa, părea mult prea puţin pentru a începe o viaţă nouă.

O viaţă nouă. Oricât de apăsătoare ar fi fost ideea, o entuziasma în aceeaşi măsură. Citise toate cărţile din colecţia Brunei, însă Jizell avea cu mult mai multe, şi cu atât mai multe aveau toate celelalte Culegătoare de Ierburi din Angiers, dacă puteau fi convinse să i le împrumute.

Totuşi, pe măsură ce ora se apropia de sfârşit, avea din ce în ce mai mult senzaţia că nu putea să respire. Unde era tatăl ei? Nu venea s-o conducă?

— Aproape că e timpul, spuse Bruna.

Leesha îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că avea ochii umezi.

— Am face bine să ne luăm rămas-bun, continuă bătrâna. E foarte posibil să nu mai avem vreo altă ocazie.

— Bruna, ce tot spui?

— N-o face pe proasta cu mine, fetico. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Am trăit de două ori cât mi se cuvenea, dar n-o să rezist la nesfârşit.

— Bruna, zise Leesha, nu e neapărată nevoie să plec…

— Vai! făcu bătrâna cu o fluturare a mâinii. Stăpâneşti foarte bine tot ce te pot învăţa eu, fetico, aşa că lasă aceşti ani să fie ultimul meu dar pentru tine. Du-te, o îndemnă, şi ai grijă să-nveţi cât de mult poţi.

Întinse braţele, şi Leesha îi căzu la piept.

— Făgăduiește-mi doar c-o să ai grijă de copiii mei când nu voi mai fi. Or fi fiind proști și încăpățânați, dar, când noaptea e neagră, în ei sălășluiește binele.

— O să am, promise Leesha. Și-o să te fac mândră de mine.

— Altminteri nici nu s-ar putea, zise bătrâna.

Leesha suspină, cu fața în șalul ei aspru.

— Mi-e frică, Bruna.

— Ai fi o proastă dacă nu ți-ar fi, dar am văzut eu însămi o bună parte a lumii și n-am întâlnit niciodată nimic căruia să nu-i poți face față.

La puțin timp după aceea, Marick își conducea calul către ele, pe potecă. Ținea în mână o suliță nouă, iar scutul plin de glife îi atârna de oblâncul șeii. Dacă simțea vreo durere de pe urma pumnilor primiți cu o zi înainte, nu lăsa să se vadă.

— Salutare, Leesha! strigă la vederea ei. Ești gata să-ți începi aventura?

Aventură. Cuvântul pătrunse dincolo de tristețe și de frică, stârnind un fior de plăcere.

Marick luă bagajele lui Leesha și le aruncă în spinarea calului său angiersian, suplu și iute, în timp ce ea se întoarse spre Bruna pentru ultima oară.

— Sunt prea bătrână pentru un rămas-bun de-o jumătate de zi, spuse Culegătoarea de Ierburi. Ai grijă de tine, fetico.

Îi îndesă o pungă în mâini, și Leesha simți zornăitul monedelor milneze, care în Angiers valorau o avere. Bruna îi întoarse spatele și intră în colibă înainte de-a apuca ea să protesteze.

Se grăbi s-ascundă punga într-un buzunar. La o distanță atât de mare de Miln, vederea monedelor de metal ar fi putut tenta pe oricine, chiar și pe un Mesager. Mergând fiecare de o parte a calului, o porniră spre sat, de unde drumul principal ducea către Angiers. Leesha își strigă tatăl când ajunseră în dreptul casei lui, dar nu primi niciun răspuns. Elona îi văzu trecând și se duse înăuntru, trântind ușa în urma ei.

Leesha își lăsă capul în jos. Contase pe o ultimă întâlnire cu tatăl ei. Se gândi la toți sătenii pe care-i vedea în fiecare zi, se gândi că n-avusese timp să-și ia rămas-bun de la toți așa cum s-ar fi cuvenit. Scrisorile pe care le lăsase la Bruna păreau jalnic de nepotrivite.

Însă, când ajunseră în centrul satului, uimirea îi tăie răsuflarea. Tatăl ei era acolo și, în spatele lui, de-a lungul drumului, așteptă tot satul. Pe măsură ce înainta, veniră la ea rând pe rând, unii ca s-o sărute, iar alții ca să-i strecoare câte un dar în palmă.

— Să-ți amintești cu drag de noi și să te-ntorci, spuse Erny, și Leesha îl îmbrățișă strâns, apăsându-și pleoapele cu putere peste ochi ca să pună stavilă lacrimilor.

•

— Oamenii din satul tău te iubesc, comentă Marick în timp ce călăreau prin păduri.

Văiuga Tăietorului de Lemne rămăsese la mai multe ore de mers în urma lor și umbrele se lungeau. Leesha stătea în fața lui, pe șaua latră a calului, animalul părând să suporte cu ușurință greutatea lor și a bagajelor.

— Sunt momente, spuse Leesha, în care cred asta până și eu.

— De ce să nu crezi? se miră Marick. O fată frumoasă ca zorile, care poate vindeca orice boală? Mă-ndoiesc că ar putea cineva să nu te iubească.

Leesha râse.

— Frumoasă ca zorile? Găsește-l pe sărmanul Saltimbanc de la care-i furat versul ăsta și spune-i să nu-l mai folosească niciodată.

Marick râse la rândul lui, și brațele i se strânseră în jurul ei.

— Știi, îi spuse, la ureche, n-am discutat nimic despre plata care mi se cuvine fiindcă te escortez.

— Am bani, zise Leesha, întrebându-se pentru cât timp aveau să-i ajungă monedele ei în Angiers.

— Și eu am, râse Marick. Banii nu mă interesează.

— Atunci la ce soi de plată te gândești, Maestre Marick? Ăsta e un alt joc pentru un sărut?

El chicoti, și ochii lui de lup scânteiară.

— Un sărut era prețul pentru că ți-am adus o scrisoare. Ca s-ajungi tu cu bine la Angiers, o să coste mult mai… scump.

Își mișcă șoldurile în spatele ei, și înțelesul vorbelor deveni cât se putea de limpede.

— Întotdeauna te grăbești, răspunse Leesha. În stilul ăsta, o să fii norocos dacă primești un sărut.

— Vom vedea, zise Marick.

Își făcură tabăra la scurt timp după aceea. Leesha pregăti cina în timp ce el așeza glifele. Când fu gata tocana, fărâmiță câteva ierburi în plus în castronul lui înainte de a i-l oferi.

— Mănâncă repede, o sfătui el, luând castronul și ducându-și la gură o lingură mare, plină. O să vrei să intri în cort înainte de a se înălța miezingii. Să-i vezi atât de aproape poate fi înspăimântător.

Leesha aruncă o privire spre cortul întins de el, abia destul de mare pentru o singură persoană.

— E mic, îi făcu el cu ochiul, dar o să ne putem încălzi unul pe altul, apărându-ne de frigul nopții.

— E vară, îi reaminti ea.

— Cu toate astea, simt o adiere rece ori de câte ori vorbești, chicoti Mesagerul. Poate găsim o cale de a topi răceala asta. În plus, arătă el apoi dincolo de cerc, unde începuseră deja să se înalțe formele cețoase ale miezingilor, nu s-ar zice că poți pleca prea departe.

•

Era mai puternic decât ea, și zbaterile ei în brațele lui o ajutau la fel de puțin ca refuzurile. Cu urletele miezingilor ca fundal, îi suporta sărutările și mâinile care o pipăiau, stângace și grosolane. Iar când bărbăția lui dădea greș, îl alina cu vorbe dulci, oferindu-i drept leac ierburi și rădăcini care-i făceau rău în loc să-i facă bine.

El se înfuria uneori, și ea se temea c-avea s-o lovească. Iar alteori plângea, căci ce fel de bărbat ești dacă nu-ți poți răspândi sămânța? Leesha îndura totul, fiindcă încercarea aceea nu era un preț prea mare pentru călătoria ei către Angiers.

Îl salvez de el însuși, își spunea de fiecare dată când îi punea ierburile în mâncare, căci ce bărbat își dorea să fie un violator? Însă adevărul era că simțea o ușoară remușcare. Nu-i făcea plăcere să-și folosească priceperea ca să-i frângă arma, dar undeva, în adâncul ființei ei, exista o satisfacție rece, ca și cum toate străbunele sale din nenumărate ere, începând din clipa în care primul bărbat culcase o femeie cu forța pe pământ, ar fi dat din cap, ca o neîndurătoare aprobare a faptului că ea îi lua lui bărbăția înainte de a-i lua el ei fecioria.

Zilele se scurgeau lent, cu Marick trecând de la amărăciune la disperare pe măsură ce se stivuiau asupra lui eșecurile nopților. În ultima, sorbi îndelung din butoiul cu vin și păru gata să sară din cerc și să se lase în voia demonilor. Leesha simți o ușurare palpabilă când zări fortăreața pădurii întinzându-se în fața lor, în mijlocul codrului. Uimirea îi tăie răsuflarea la vederea zidurilor înalte, cu glifele lor lăcuite, compacte și puternice, destul de întinse ca să înconjoare de mai multe ori Văiuga Tăietorului de Lemne.

Străzile Angiersului erau acoperite cu lemn, ca să-mpiedice demonii să se-nalțe în interiorul zidurilor. Întregul oraș era o podină imensă. Marick o duse adânc în interiorul lui și o coborî de pe cal în fața spitalului lui Jizell. Când ea se-ntoarse să plece, o prinse de braț și o strânse atât de tare, încât o duru.

— Ce s-a-ntâmplat în afara zidurilor rămâne acolo, zise el.

— N-o să spun nimănui, îi făgădui ea.

— Ai grijă să n-o faci. Fiindcă altminteri te omor.

— Jur. Îmi dau cuvântul de Culegătoare de Ierburi.

Marick mormăi şi o eliberă, apoi smuci cu putere de frâul calului şi se îndepărtă în galop.

Zâmbind în colţul buzelor, Leesha îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre intrarea spitalului.

15.

Cântă ca să faci avere

325 DÎ

Era fum, şi foc, şi strigătul unei femei, acoperindu-le pe cele ale miezingilor.

Te iubesc!

Rojer se trezi brusc, tresărind, cu inima bătându-i nebuneşte. Lumina blândă a zorilor trecuse peste zidurile înalte ale Angiersului şi se strecura prin crăpăturile obloanelor. În timp ce devenea tot mai puternică, băiatul îşi strânse cu putere talismanul în mâna teafără şi aşteptă să i se domolească bătăile inimii. Păpuşa minusculă, făurită de un copil din lemn şi sfoară, cu bucla ei de păr roşu în creştet, era tot ce-i rămăsese de la mama lui.

Nu-şi amintea chipul ei, pierdut în fum, şi nici prea multe altele din noaptea aceea, dar ţinea minte ultimele cuvinte rostite de ea pentru el. Le auzea iarăşi şi iarăşi în vise.

Te iubesc!

Frecă părul cu mâna schilodită, între degetul mare şi inelar, în locul unde fuseseră primele două degete nu-i rămăsese decât o cicatrice zimţată, dar, datorită mamei lui, nu-şi mai pierduse nimic altceva.

Te iubesc!

Talismanul era glifa tainică a lui Rojer, ceva despre care nu-i vorbea nici măcar lui Arrick, care-i fusese ca un tată. Îl ajuta în nopţile lungi, când întunericul se închidea greu în jurul lui şi ţipetele miezingilor îl făceau să tremure de spaimă.

Dar venise ziua, şi lumina îl făcea să se simtă din nou în siguranţă. Sărută mica păpuşă şi şi-o puse în buzunarul secret pe care şi-l cususe în betelia pantalonilor pestriţi. Era de-ajuns s-o ştie acolo ca să fie plin de curaj. Avea zece ani.

Se ridică de pe salteaua de paie, se întinse şi ieşi din cămăruţa lui împleticindu-se şi căscând. Avu o strângere de inimă când îl văzu pe Arrick

dormind cu capul pe masă. Maestrul lui se prăvălise peste o sticlă goală, cu mâna strânsă în jurul gâtului ei, de parcă ar fi avut de gând s-o sugrume ca să-i stoarcă ultimele picături de alcool.

Amândoi aveau talismane.

Se apropie şi smulse sticla dintre degetele bărbatului.

— Cine? Cehee? întrebă acesta, ridicându-şi pe jumătate capul.

— Iar ai adormit la masă, răspunse copilul.

— Oh, tu eşti, băiete, mormăi Arrick. Credeam c-a venit din nou blestematu' ăla de proprietar.

— Am întârziat cu chiria, spuse Rojer. În dimineaţa asta avem spectacol în Piaţa Mică.

— Chiria, bodogăni Arrick. Întotdeauna chiria.

— Jupânul Keven ne-a ameninţat că ne dă afară dacă nu plătim azi, îi reaminti băiatul.

— Aşa c-o să dăm spectacolul, zise Arrick ridicându-se.

Îşi pierdu echilibrul şi încercă să se ţină de un scaun, care însă nu-l ajută decât răsturnându-se peste el când ajunse pe podea.

Rojer veni să-l ajute să se ridice, dar Arrick îl împinse, îndepărtându-l.

— Mă simt perfect! strigă, ca şi cum Rojer ar fi cutezat să fie de altă părere, şi se ridică pe picioarele nesigure. Aş putea face o tumbă! exclamă, uitându-se în spate, să vadă dacă era loc.

Ochii săi mărturisiră, însă, că regreta fiindcă se lăudase în van.

— Păstreaz-o pentru spectacol, se grăbi Rojer să spună.

Arrick se uită din nou la el.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă, şi amândoi se simţiră uşuraţi. Am gâtul uscat, adăugă apoi. Trebuie să beau înainte de a cânta.

Băiatul dădu din cap şi alergă să umple o cană de lemn cu apă din urcior.

— Nu apă, zise Arrick. Adu-mi vin. Am nevoie de-o gheară a demonului care m-a rănit.

— Nu mai avem vin.

— Atunci du-te să cumperi, porunci bărbatul.

Se duse să-şi ia punga, împleticindu-se, împiedicându-se şi abia reuşind să nu cadă. Rojer se repezi să-l sprijine.

Arrick trase o clipă de şnururi, pe bâjbâite, apoi ridică punga cu totul şi o izbi de lemn. Pânza nu făcu niciun zgomot, şi el mârâi.

— Nici măcar un singur klat! strigă dezamăgit, aruncând punga cât colo.

Gestul îl dezechilibră şi, într-o încercare de regăsire a poziţiei verticale, se învârti, descriind un cerc complet înainte de a cădea pe podea cu o bufnitură.

Până s-ajungă Rojer la el, izbuti să se salte în patru labe, dar vărsă, împrăştiind vin şi fiere pe toată duşumeaua. Îşi strânse pumnii şi-l străbătu

un spasm, şi băiatul crezu c-avea să verse din nou, dar, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că maestrul lui plângea.

— Când lucram pentru Duce, n-a fost niciodată aşa, suspină Arrick. Atunci banii mi se revărsau din buzunare.

Numai pentru că-ţi plătea Ducele vinul, îşi spuse Rojer, dar era destul de inteligent ca să-şi păstreze gândul pentru sine. Spunându-i lui Arrick că bea prea mult, îi provocai, cu siguranţă, o criză de furie.

Băiatul îl spălă şi apoi îl ajută pe bărbatul greu s-ajungă în culcuşul lui. Imediat ce adormi pe salteaua de paie, el luă o cârpă şi curăţă podeaua. În ziua aceea n-avea să fie niciun spectacol.

Se întrebă dacă jupânul Keven avea să-i dea cu adevărat afară, şi unde s-ar fi putut duce dacă o făcea. Zidul cu glife al Angiersului era puternic, dar în reţeaua de deasupra existau găuri, şi asta nu le scăpa demonilor vântului. Gândul la o noapte pe străzi îl îngrozea. Arrick vânduse calul lui Geral şi scutul cu glife când vremurile deveniseră grele, dar cercul portabil al Mesagerului le rămăsese. Pe el s-ar fi putut obţine un preţ bun, dar Rojer nu se-ndura să-l vândă. Arrick ar fi băut şi ar fi jucat banii, şi n-ar mai fi rămas nimic care să-i apere dacă într-o noapte ar fi fost daţi cu-adevărat afară.

Şi băiatul ducea dorul zilelor în care Arrick lucra pentru Duce. Saltimbancul era iubit de curtezanele lui Rhinebeck, care se purtau cu Rojer ca şi cum ar fi fost copilul lor. Strâns la o duzină de piepturi parfumate într-o singură zi, primea dulciuri şi era învăţat să le-ajute să se fardeze şi să-şi aranjeze părul. Pe-atunci nu-şi vedea prea des maestrul; Arrick îl lăsa adesea în casa de plăceri când călătorea prin cătune şi vocea lui dulce făcea cunoscute în lung şi-n lat edictele ducale.

Dar lui Rhinebeck nu-i plăcuse să găsească un băieţel încovrigat în pat când, într-o noapte, intrase împleticindu-se, beat şi excitat, în odăile curtezanei sale preferate. Ceruse ca Rojer să plece, şi Arrick odată cu el. Copilul ştia că din vina lui ajunseseră să trăiască în sărăcie. Ca şi părinţii lui, Saltimbancul sacrificase totul ca să-i poarte de grijă.

Dar, dacă pentru părinţii lui n-o putea face, lui Arrick băiatul îi putea oferi ceva în schimb.

•

Rojer alerga din toate puterile, sperând că mulţimea era încă acolo. Mulţi încă mai continuau să vină ori de câte ori se anunţa vreun spectacol al lui Viers Dulce, dar n-aveau s-aştepte la nesfârşit.

Ducea pe umăr „sacul cu minunăţii" al maestrului său. Ca şi hainele lor şi ale tuturor Saltimbancilor, era pestriţ, o amestecătură de petice care se decoloraseră şi se jerpeliseră. Înăuntru se aflau instrumentele necesare

pentru arta lor. Rojer le folosea cu măiestrie pe toate, cu excepţia bilelor colorate pentru jonglerii.

Picioarele lui goale, cu tălpi bătătorite, plesneau podina. Avea cizme şi mănuşi care se potriveau cu hainele bălţate, dar le lăsase acasă. Prefera fermitatea cu care i se lipeau de scânduri degetele goale în locul tocurilor tocite ale cizmelor bălţate, cu clopoţei în vârf, şi nu-şi putea suferi mănuşile.

Arrick umpluse două dintre degetele celei pentru mâna dreaptă cu bumbac, ca s-ascundă lipsa degetelor băiatului. Şi cele false erau prinse de cele reale cu fire subţiri, făcându-le să se îndoaie toate în acelaşi timp. Un truc foarte ingenios, dar lui Rojer îi era ruşine ori de câte ori punea pe mâna schilodită acel obiect care i-o încorseta. Arrick insista să poarte şi cizmele, şi mănuşile, dar n-avea cum să-l bată pentru ceva de care nu ştia.

La sosirea lui, prin Piaţa Mică se foia bombănind un grup de oameni; vreo douăzeci cu totul, printre care şi copii. Rojer îşi aducea aminte de vremea în care vestea apariţiei lui Arrick Viers Dulce aduna sute de oameni din toate colţurile oraşului, ba chiar şi din cătunele din apropiere. Atunci cânta în templul Ziditorului sau în amfiteatrul Ducelui. Acum Piaţa Mică era cel mai bun loc pe care-l putea primi de la Ghildă, şi nici măcar pe acela nu era în stare să-l umple.

Dar câţiva bani erau mai buni decât nimic. Şi, chiar dacă numai o duzină de oameni îi dădeau câte-o monedă de un klat, asta ar fi putut cumpăra de la jupânul Keven încă o noapte, atât timp cât nu-l prindea Ghilda Saltimbancilor dând spectacolul fără un maestru. Iar dacă era prins, chiria întârziată ar fi devenit cea mai măruntă dintre grijile lor.

Cu un strigăt, pătrunse în mulţime dansând şi aruncând în aer pumni de puf de scaieţi vopsit. Puful se răsucea şi plutea în urma lui, aşternându-se apoi, formând o dâră strălucitor colorată.

— Ucenicul lui Arrick! strigă cineva. Viers Dulce o să vină până la urmă.

Se auziră aplauze, şi Rojer îşi simţi stomacul strângându-se. Ar fi vrut să spună adevărul, dar, pentru Arrick, prima lege a Saltimbancului era să nu spui niciodată ceva care să strice cheful mulţimii.

Scena din Piaţa Mică avea trei niveluri. Partea din spate era o carapace de lemn, menită să amplifice sunetele şi să adăpostească saltimbancii pe vreme rea. În lemn fuseseră inscripţionate glife, dar erau vechi şi se decoloraseră. Rojer se întrebă dacă i-ar fi putut proteja pe el şi pe maestrul lui, în caz că ajungeau pe străzi în noaptea aceea.

Alergă în susul treptelor făcând tumbe şi aruncând pălăria pentru colectă exact în faţa mulţimii, cu o răsucire dibace din încheietura mâinii.

Rojer încălzea întotdeauna mulţimea înaintea apariţiei maestrului său şi, pentru câteva minute, se lăsă prins de rutină, spunând glume şi făcând roata

şi diverse trucuri magice, sau mimând metehnele unora dintre mai-marii oraşului, bine-cunoscuţi tuturor. Râsete. Aplauze. Mulţimea începu, încet-încet, să se îngroaşe. Treizeci. Cincizeci. Dar tot mai mulţi murmurau, nerăbdători să-l vadă pe Arrick Viers Dulce. Rojer simţi o gheară în stomac şi-şi atinse talismanul din buzunarul secret, ca să-i dea putere.

Întârzie inevitabilul cât de mult se putea, chemând copiii în faţă ca să le spună povestea Întoarcerii. Mimă foarte bine totul şi unii îl aprobară dând din cap, dar pe multe feţe se citea dezamăgirea. Nu cânta Arrick de obicei povestea? Nu ca să-l asculte pe el veniseră?

— Unde e Viers Dulce? strigă cineva din spate.

Cei din jur îi cerură să tacă, dar cuvintele îi rămaseră atârnate în aer. Când termină Rojer cu copiii, aproape toată lumea mormăia, nemulţumită.

— Eu am venit s-ascult un cântec! strigă acelaşi bărbat, şi de data asta gesturile celor din jur îl aprobară.

Rojer ştia că nu putea să-i facă pe plac. Vocea lui nu fusese niciodată puternică şi i se frângea dacă lungea o notă pe mai mult de câteva respiraţii. Dacă ar fi cântat, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură urâtă.

Se întoarse către sacul cu minunăţii, căutând în schimb altceva, şi ocoli, ruşinat, bilele pentru jonglerii. Cu mâna schilodită putea să le prindă şi să le arunce destul de bine, dar, neavând degetul arătător, cu care le dădea avântul corect pentru rotire şi prinzându-le doar cu o jumătate de mână, efectul combinat complex creat de cele două mâini îl depăşea.

— Ce fel de Saltimbanc nu e în stare să cânte şi să jongleze? întreba uneori Arrick.

Unul nu prea grozav, Rojer o ştia.

Cu cuţitele din sac se descurca mai bine, dar, ca să chemi oameni din public şi să-i pui să stea lângă perete când le aruncai, aveai nevoie de un brevet special, dat de Ghildă. Arrick îşi alegea întotdeauna, ca ajutor pentru aşa ceva, câte o fată rumenă şi durdulie care, de cele mai multe ori, îi ajungea în pat după spectacol.

— Nu cred că vine, îl auzi Rojer spunând pe acelaşi bărbat; şi îl înjură în gând.

Mulţi alţii începuseră să plece. Din milă, câţiva aruncară klaţi în pălărie, dar el ştia că, dacă nu făcea ceva cât de curând, n-aveau să fie destui ca să-l mulţumească pe jupânul Keven. Ochii îi căzură pe cutia scripcii şi, văzând că nu mai rămăseseră decât câţiva privitori, o înhăţă în grabă. Luă arcuşul şi, ca întotdeauna, îl prinse corect în mâna schilodită. Pentru asta n-avea nevoie de degetele lipsă.

Imediat ce îl atinse de strune, muzica umplu piaţa. Câţiva dintre cei care se întorseseră să plece se opriră să asculte, dar băiatul nu le dădu atenţie.

Despre tatăl său, Jessum, nu-şi aducea aminte prea multe, dar avea în memorie, clară, imaginea lui bătând din palme şi râzând, în timp ce trecea Arrick arcuşul peste strunele scripcii. Când cânta, Rojer simţea dragostea tatălui său, aşa cum o simţea pe a mamei când îşi strângea în mână talismanul. Ocrotit de acea dragoste, lăsă frica deoparte şi se pierdu în mângâierea vibrantă a strunelor.

De obicei, acompania vocea lui Arrick, însă de data asta trecu dincolo de acompaniament, lăsând scripca să umple spaţiul pe care l-ar fi ocupat Viers Dulce. Degetele mâinii sale stângi, cea teafără, treceau atât de repede de pe o coardă pe alta, încât mişcarea lor părea o dâră, şi mulţimea începu curând să bată din palme ritmul în jurul căruia se împletea muzica. Melodia deveni tot mai alertă şi bătăile care subliniau ritmul, din ce în ce mai sonore, dansând în jurul scenei la unison cu melodia. Iar când îşi puse piciorul pe una dintre trepte şi se lansă într-o tumbă, fără să piardă nicio notă, dintre spectatori se înălţă un strigăt tunător.

Sunetul îi întrerupse transa, şi văzu că piaţa era plină, că oamenii se îngrămădeau chiar şi în afara ei, dornici să asculte. Trecuse ceva timp de când nici măcar Arrick nu mai aduna atâta lume! Şocat, Rojer fu cât pe ce să greşească struna şi scrâşni din dinţi ca să stăpânească muzica, până când aceasta redeveni lumea lui.

•

— A fost un spectacol bun, îl felicită o voce, în timp ce-şi număra monedele de lemn lăcuit din pălărie.

Aproape trei sute de klaţi! Aveau să scape de pisălogeala lui Keven o lună-ncheiată.

— Mulţumesc…, începu el, dar cuvintele îi rămaseră în gât când îşi ridică privirea.

În faţa lui stăteau Maeştrii Jasin şi Edum. Reprezentanţi ai Ghildei.

— Unde e maestrul tău, Rojer? îl întrebă Edum cu asprime.

Era un maestru al actoriei şi un mim la ale cărui spectacole se spunea că veneau oameni tocmai din Fortul Rizon.

Rojer înghiţi în sec, cu greutate, cu obrajii arzându-i, împurpuraţi. Se uită în jos, sperând că aveau să-i ia spaima şi vinovăţia drept ruşine.

— Nu… nu ştiu, răspunse. Ar fi trebuit să fie aici.

— Pun prinsoare că s-a-mbătat din nou, pufni Jasin.

Cunoscut şi drept Sunet Aurit, nume pe care se spunea că şi-l dăduse singur, era un cântăreţ de un oarecare prestigiu, dar, mult mai important, era nepotul Lordului Janson, prim-ministrul Ducelui Rhinebeck, şi avea grijă s-o afle toată lumea.

— Bătrânul Viers Dulce s-a acrit de la o vreme.

— E de mirare că şi-a păstrat brevetul până acum, spuse Edum. Am auzit că luna trecută s-a scăpat pe el în timpul spectacolului.

— Nu-i adevărat! exclamă Rojer.

— În locul tău, băiete, eu mi-aş face griji pentru mine însumi, spuse Jasin, arătând către faţa lui cu un deget lung. Ştii care e pedeapsa când aduni bani pentru un spectacol dat de cineva fără brevet?

Rojer păli. Pentru asta, Arrick şi-ar fi putut pierde brevetul, iar dacă Ghilda prezenta cazul şi în faţa unui magistrat, ar fi putut s-o sfârşească amândoi tăind lemne cu gleznele înlănţuite.

Edum râse.

— Nu te speria, băiete. Atât timp cât Ghilda îşi primeşte partea ei, spuse, servindu-se cu o mare parte din monedele de lemn adunate de Rojer, nu cred că e nevoie să mai afle şi altcineva de acest incident.

Copilul ştia că nu era bine să protesteze în vreme ce bărbaţii îşi împărţeau şi vârau în buzunare mai bine de jumătate din câştigul lui. Din care în sipetele Ghildei avea s-ajungă o foarte mică parte, sau chiar nimic.

— Ai talent, băiete, spuse Jasin când se întorceau să plece, încearcă să cauţi un maestru cu un viitor mai bun. Treci pe la mine când o să te saturi să tot cureţi în urma bătrânului Viers Dulce.

Dezamăgirea lui Rojer dură numai până când scutură pălăria pentru colectă. Chiar şi jumătate era mai mult decât sperase să câştige. Se grăbi să se-ntoarcă la han, oprindu-se numai într-un singur loc. Se duse la jupânul Keven, a cărui faţă deveni, la apropierea lui, un nor de furtună.

— Ar fi bine să nu fi venit încoace ca să cerşeşti pentru maestrul tău, băiete.

Rojer clătină din cap şi-i întinse o pungă.

— Maestrul meu zice că e de-ajuns pentru zece zile, spuse el.

Keven cântări în mână punga şi ascultă păcănitul mulţumitor al monedelor de lemn cu o evidentă surprindere. Şovăi o clipă, apoi mormăi şi băgă punga în buzunar cu o ridicare din umeri.

La întoarcerea lui Rojer, Arrick încă mai dormea. Băiatul ştia că maestrul lui n-avea să-şi dea niciodată seama că hangiul îşi primise chiria. Urma să-l evite cu stăruinţă, felicitându-se fiindcă izbutise s-o scoată la capăt trei zile fără să plătească.

Puse monedele rămase în punga lui Arrick. Avea să-i spună că le găsise rătăcite prin sacul cu minunăţii. Aşa ceva se întâmpla rareori de când duceau lipsă de bani, dar Arrick n-avea să-şi pună la îndoială norocul după ce avea să vadă ce mai cumpărase băiatul.

Rojer aşează sticla cu vin lângă Saltimbancul adormit.

•

În dimineaţa următoare, Arrick se trezi înaintea lui Rojer şi-şi inspectă machiajul într-o oglindă de mână crăpată. Nu mai era tânăr, dar nici atât de bătrân încât ustensilele din trusa cu sulimanuri a unui Saltimbanc să nu-i poată reda înfăţişarea tinerească. Părul lui lung, decolorat de soare, încă era mai degrabă auriu decât cărunt, iar barba castanie, întunecată la culoare cu vopsea, îi ascundea guşa tot mai proeminentă de sub bărbie. Vopseaua se potrivea atât de bine cu nuanţa pielii lui bronzate, încât ridurile din jurul ochilor albaştri deveneau aproape invizibile.

— Am avut noroc azi-noapte, băiatul meu, spuse, schimonosindu-şi faţa ca să vadă cât de bine rezista vopseaua, dar n-o să ne putem feri de Keven la nesfârşit. Pisălogul ăsta păros o să ne prindă mai devreme sau mai târziu şi, când o s-o facă, mi-ar plăcea s-avem mai mult de… întinse mâna spre pungă, scoase monedele şi le aruncă în sus cu câte-un bobârnac…şase klaţi ai noştri.

Mâinile i se mişcau prea repede ca să i le poţi urmări, smulgând monede din aer şi aruncându-şi-le din nou deasupra capului, într-un ritm lejer.

— Ai mai exersat jongleria, băiete? întrebă.

Înainte de-a apuca Rojer să deschidă gura ca să răspundă, Arrick trimise una dintre monede către el. Băiatul cunoştea şmecheria, dar, pregătit sau nu pentru ceea ce urma, se simţi oricum săgetat de spaimă când prinse banul în mâna stângă şi-l rearuncă în aer. Urmară şi alţii, sosind cu mare iuţeală unul după altul, şi el se strădui să-i controleze pe măsură ce-i prindea cu mâna schilodită şi şi-i azvârlea în cealaltă, ca să fie aruncaţi iarăşi.

Când ajunse să jongleze cu patru monede, era îngrozit. Iar când Arrick o adăugă pe a cincea, se văzu nevoit să danseze nebuneşte ca să le poată menţine pe toate în mişcare. Saltimbancul se gândi că era mai bine să nu i-o arunce şi pe a şasea, vrând să vadă ce se va întâmpla. Aşa cum era de aşteptat, Rojer căzu pe podea, în zăngănit de monede, o clipă mai târziu.

Băiatul se făcu mic, crezând că va urma tirada maestrului său, dar acesta se mulţumi să ofteze adânc.

— Ia mănuşile, spuse. Trebuie să mergem să ne umplem punga.

Oftatul îi îndureră urechea mai mult decât un zbieret şi o palmă. Furia însemna că Arrick se aşteptase să iasă mai bine. Oftatul spunea că renunţase.

— Nu, răspunse Rojer.

Cuvântul îi alunecă dintre buze înainte de a-l putea opri, dar, odată ce ajunse să atârne în aerul dintre ei, simţi că fusese corect să-l rostească, tot atât de corect cum îi stătea arcuşul în mâna schilodită.

Arrick pufni în mustaţă, şocat de obrăznicia copilului.

— Vorbesc despre mănuşi, lămuri băiatul lucrurile, şi văzu furia de pe chipul Saltimbancului preschimbându-se în curiozitate. Nu mai vreau să le port. Nu pot să le sufăr.

Arrick oftă, scoase dopul noii sticle de vin și-și umplu un pocal.

— N-am căzut noi de acord, întrebă, arătând către Rojer cu sticla, că, dacă-ți vor cunoaște beteșugul, oamenii vor fi mai puțin dornici să te-angajeze?

— N-am căzut niciodată de acord, îl contrazise băiatul. Într-o bună zi, mi-ai spus pur și simplu să-ncep să port mănușile.

Arrick chicoti.

— Îmi pare rău că-ți spulber iluziile, băiete, dar așa stau lucrurile între maeștri și ucenici. Nimeni nu vrea un Saltimbanc schilod.

— Deci asta sunt? întrebă Rojer. Un schilod?

— Bineînțeles că nu. Nu te-aș schimba cu niciun alt ucenic din Angiers. Dar nu toată lumea o să se uite dincolo de cicatricele lăsate de demon, ca să vadă omul. Îți vor da o poreclă, în bătaie de joc, și vei descoperi că râd de tine și nu împreună cu tine.

— Puțin îmi pasă, zise copilul. Mănușile mă fac să mă simt ca un șarlatan, iar mâna mă necăjește îndeajuns și fără s-o facă degetele false încă și mai neîndemânatică. Ce contează că râd, dacă vin să mă vadă și plătesc pentru asta?

Arrick îl privi îndelung, sorbind din vin.

— Ia să văd mănușile, zise într-un târziu.

Erau negre și îi ajungeau până la jumătatea antebrațelor. La capete le fuseseră cusute triunghiuri de pânză de culori strălucitoare, și aveau clopoței. Băiatul i le aruncă maestrului său încruntându-se.

Arrick le prinse, le studie o jumătate de secundă și le azvârli pe fereastră, privindu-și apoi mâinile, de parcă mănușile i le-ar fi murdărit.

— Pune-ți cizmele și să mergem, spuse, dând peste cap ce mai rămăsese în pocal.

— De fapt, nu-mi plac nici cizmele, îndrăzni Rojer.

Arrick îi zâmbi.

— Nu-ți forța norocul, îl preveni, făcându-i cu ochiul.

•

Legile Ghildei le îngăduiau Saltimbancilor cu brevet să dea reprezentații la orice colț de stradă, atâta vreme cât nu stăteau în calea trecătorilor și nu stânjeneau negoțul. O parte dintre negustori chiar îi plăteau ca s-atragă atenția către tarabele lor sau în sălile comune ale tavernelor.

Având păcatul beției, Arrick și-i înstrăinase pe cei care-i ofereau astfel de ocazii, astfel încât acum dădeau spectacole pe stradă. Maestrul lui Rojer se trezea târziu și descoperea că cele mai bune locuri fuseseră luate de mult în stăpânire de alții. Cel pe care-l găsiră liber nu era grozav: un colț aflat la mare distanță de străzile principale.

— O să fie bine aici, mormăi Arrick. Dă de ştire şi-adună nişte spectatori, băiete, cât fac eu pregătirile.

Rojer dădu din cap şi-o luă la fugă. Oriunde găsea câte un grup de oameni, făcea roata în faţa lor, sau mergea în mâini, cu clopoţeii cusuţi de costumul lui pestriţ sunând ademenitor.

— Spectacol cu Saltimbanc! striga. Veniţi să-l vedeţi de Arrick Viers Dulce!

Datorită acrobaţiilor lui şi a greutăţii pe care înc-o mai avea numele maestrului său, atrase atenţia într-o destul de mare măsură. Unii chiar se ţinură tot timpul după el, bătând din palme şi râzând de bufoneriile lui.

Un bărbat îşi înghionti nevasta cu cotul.

— Uite, e băiatul schilod din Piaţa Mică!

— Eşti sigur? întrebă femeia.

— Păi, uită-te la mâna lui!

Rojer se prefăcu că nu auzise şi-şi văzu de drum, în căutarea mai multor clienţi. Aduse în curând mica lui ceată la maestrul său, pe care-l găsi spunând glume în faţa unei alte mulţimi în creştere şi jonglând, în ritm lent, cu un cuţit de bucătărie, un satâr, o secure, un taburet mic şi o săgeată.

— Iată-l pe asistentul meu, Rojer Juma-de-mână! strigă Saltimbancul.

Băiatul alerga deja spre el când auzi şi înţelese numele. Ce făcea Arrick?

Însă era prea târziu ca să-ncetinească, aşa că-şi întinse braţele şi se avântă, lansându-se din roată într-o tumbă triplă şi oprindu-se, în picioare, la câţiva metri de maestrul lui. Arrick smulse cuţitul de bucătărie din colecţia letală care dansa în aerul din faţa lui şi-l azvârli spre Rojer.

Ştiind foarte bine că mişcarea aceea trebuia să urmeze, băiatul se răsuci în loc şi prinse cu uşurinţă în mâna stângă, teafără, cuţitul bont şi echilibrat anume pentru aşa ceva. Încheindu-şi rotaţia, o reluă în sens invers şi, azvârlind şi el, trimise cuţitul învârtindu-se înapoi, chiar spre capul lui Arrick.

Acesta se răsuci la rândul său şi reveni în poziţia de la început, cu lama strânsă puternic între dinţi. Mulţimea ovaţionă şi, când cuţitul reintră în cadenţa dansului aerian al celorlalte obiecte, în pălărie zăngăni un val de monede.

— Rojer Juma-de-mână! strigă Arrick. La numai zece ani şi cu numai opt degete, când are un cuţit, e la fel de periculos ca un bărbat în toată firea!

Mulţimea aplaudă. Rojer îşi ridică mâna schilodită în văzul tuturor şi primi drept răspuns un cor de *ooh*-uri şi *aah*-uri. Arrick le sugerase, şi cei mai mulţi credeau deja, că băiatul prinsese şi aruncase cuţitul cu mâna vătămată. Aveau să le povestească altora, cu înfloriturі. În loc să lase gloata să-l poreclească, îi găsise el însuşi o poreclă.

— Rojer Juma-de-mână, murmură, simţind gustul numelui pe limbă.

— Hop! strigă Arrick, şi băiatul se întoarse în timp ce azvârlea spre el săgeata.

Îşi uni palmele, prinzând proiectilul între ele chiar înainte de a-l izbi în faţă. Se răsuci iarăşi, întorcându-se cu spatele către mulţime. Cu mâna teafără, aruncă printre picioare săgeata către maestrul său, dar, când încheie mişcarea şi se întoarse din nou cu faţa, avea întinsă mâna beteagă.

— Hop! strigă la rândul său.

Arrick se prefăcu speriat, scăpă obiectele tăioase cu care jongla, dar taburetul îi căzu în mâini exact la timp pentru ca să i se-nfigă săgeata exact în centru. El îl studie de parcă ar fi fost uimit de propriul său noroc. Smulse săgeata cu o zvâcnire din încheietura mâinii, şi aceasta se preschimbă într-un buchet de flori, pe care i-l întinse celei mai frumoase femei din mulţime. În pălărie zăngăniră alte monede.

Văzând că maestrul său trecuse la magie, Rojer se repezi la sacul cu minunăţii, după instrumentele de care avea să fie nevoie pentru trucuri. În clipa aceea, din mulţime se auzi un glas.

— Cântă la scripcă! strigă un bărbat.

Cuvintele stârniră un zumzet aprobator. Copilul îşi ridică privirea şi-l recunoscu pe bărbatul care ceruse atât de zgomotos, cu o zi înainte, să-l audă pe Viers Dulce.

— Avem chef de muzică, aşa e? întrebă Arrick mulţimea, fără să piardă nicio clipă.

Fiindcă i se răspunse cu urale, se duse la sac să ia scripca, şi-o potrivi sub bărbie şi se întoarse spre spectatori. Dar, înainte de a atinge strunele cu arcuşul, auzi un alt strigăt al aceluiaşi bărbat.

— Nu tu, băiatul! Lasă-l pe Juma-de-mână să cânte!

Arrick se uită la Rojer, cu faţa o mască de iritare, în timp ce toată lumea începu să scandeze.

— Juma-de-mână! Juma-de-mână!

În cele din urmă, ridică din umeri şi-i întinse instrumentul ucenicului. „Să nu-ţi pui niciodată în umbră maestrul” era una dintre primele reguli pe care le-nvăţau ucenicii. Dar toată lumea îi cerea să cânte, şi arcuşul i se potrivi din nou perfect în mâna schilodită, eliberată de blestemata de mănuşă. Închise ochii şi simţi nemişcarea strunelor sub degetele sale, apoi le făcu să murmure uşor. Mulţimea amuţi în timp ce, pentru câteva clipe, cântă încet, alintând corzile ca şi cum ar fi fost spinarea unei pisici ce torcea sub mângâiere.

Scripca prinse viaţă în mâinile sale, şi el o conduse apoi ca pe o parteneră într-un dans vioi, rotind-o într-un vârtej al notelor. Uită de spectatori. Uită de Arrick. Singur cu muzica lui, exploră armonii noi chiar şi atunci când nu se

abătea de la o aceeaşi melodie, improvizând în ritmul bătăilor din palme, care păreau să răsune dintr-o lume îndepărtată.

Continuă astfel fără să ştie cât timp. Ar fi putut rămâne o veşnicie în lumea aceea, dar se auzi un zbârnâit subţire şi ceva îi urzică mâna. Clătină din cap, limpezindu-şi mintea, şi-şi ridică privirea către mulţimea tăcută, care-l fixa cu ochi mari.

— S-a rupt o strună, spuse cu sfială.

Se uită la maestrul lui, care părea la fel de şocat ca toţi ceilalţi privitori. Arrick îşi ridică încet mâinile şi începu să aplaude.

Mulţimea i se alătură imediat, într-un ropot tunător.

•

— Cântând aşa la scripcă, o să ne-mbogăţeşti, băiete, spuse Arrick, numărând monedele adunate. O să fim bogaţi!

— Destul de bogaţi ca să plătiţi ce-i datoraţi Ghildei? întrebă o voce.

Se întoarseră şi dădură cu ochii de Maestrul Jasin, sprijinit de perete. Cei doi ucenici ai săi, Sali şi Abrum, stăteau lângă el. Sali avea glas de soprană, limpede şi tot atât de frumos pe cât era ea de urâtă. Arrick glumea uneori spunând că, dacă ar fi purtat un coif cu coarne, spectatorii ar fi luat-o drept un demon al pietrei. Abrum era bas, vocea lui, un zăngănit profund, făcea să vibreze străzile pavate cu scânduri. Înalt şi subţire, avea palmele şi labele picioarelor imense. Dacă Sali era un demon al pietrei, atunci el era unul al lemnului.

Ca şi Arrick, Maestrul Jasin era altist, cu vocea bogată, pură. Purta haine scumpe, din lână fină, albastră, şi fire de aur, respingând cu dispreţ straiele pestriţe ale majorităţii colegilor săi de breaslă. Îşi uleia şi-şi dichisea cu mare grijă părul negru, lung, şi mustaţa.

Era un bărbat de înălţime medie, dar asta nu-l făcea mai puţin periculos. Cândva înjunghiase un Saltimbanc în ochi, în timpul unei certe pentru un anume colţ de stradă. Magistratul hotărâse că nu făcuse altceva decât să se apere, dar în sala ucenicilor din casa Ghildei se povestea cu totul altceva.

— Datoriile mele faţă de Ghilda nu-s treaba ta, Jasin, răspunse Arrick, grăbindu-se s-arunce monedele în sacul cu minunăţii.

— Poate că ucenicul tău te-o fi salvat fiindc-ai lipsit de la reprezentaţia de ieri, Viers Acru, dar n-o să te-ascunzi la nesfârşit în spatele scripcii lui.

În timp ce el vorbea, Abrum smulse scripca din mâinile lui Rojer şi o frânse pe genunchi.

— Mai devreme sau mai târziu, Ghilda o să-ţi ia brevetul.

— Ghilda n-o să renunţe niciodată la Arrick Viers Dulce, spuse maestrul lui Rojer, dar, chiar dac-o va face, ţie tot „Glasul al doilea” o să ţi se zică.

Jasin se încruntă, fiindcă în Ghilda erau deja destui care-i dădeau acest nume şi se ştia că, la auzul lui, maestrul făcea crize de furie. El şi Sali se îndreptară spre Arrick, care-şi ţinea bine sacul, protejându-l. Abrum îl lipi pe Rojer cu spatele de perete, împiedicându-l să sară în ajutorul maestrului său.

Dar celor doi nu li se întâmpla pentru prima oară să fie nevoiţi să se bată ca să-şi apere câştigul. Rojer se lăsă să cadă pe spate, se încolăci ca un arc şi se ridică brusc, drept în sus, izbind cu putere. Abrum ţipă, cu vocea lui de obicei joasă ridicându-se la o altă înălţime.

— Credeam că ucenicul tău e bas, nu soprană, zise Arrick.

Când Jasin şi Sali aruncară o privire către însoţitorul lor, mâinile lui iuţi se afundară în sacul cu minunăţii şi trimiseră în aerul din faţa lor un pumn de puf de scaieţi.

Jasin se întinse prin nor, dar Arrick păşi într-o parte şi-i puse cu uşurinţă piedică, rotindu-şi cu toată puterea sacul spre Sali şi pocnind-o în piept. Femeia masivă şi-ar fi putut menţine echilibrul, dar Rojer era pe poziţie, îngenuncheat în spatele ei. Se alese cu o căzătură zdravănă şi, înainte de a-şi reveni cei trei, Arrick şi Rojer se îndepărtaseră, alergând pe strada pavată cu scânduri.

16.

Ataşamente

323-325 DÎ

Acoperişul Bibliotecii Ducelui din Miln era, pentru Arlen, un loc magic. În zilele cu văzduhul limpede, sub el se răsfira lumea, o lume neîngrădită de ziduri şi de glife, întinzându-se la infinit. Şi mai era şi locul unde se uitase el pentru prima oară la Mery, văzând-o cu adevărat.

Aproape că-şi încheiase munca în bibliotecă şi urma să se-ntoarcă în curând în atelierul lui Cob. Privea soarele jucându-se deasupra creştetelor înzăpezite ale munţilor şi coborând în valea de dedesubt şi se străduia să-şi întipărească imaginea aceea pentru totdeauna în minte, iar când se întorcea spre Mery, îşi dorea acelaşi lucru şi în privinţa ei. Avea cincisprezece ani şi era mult mai frumoasă decât munţii şi decât zăpada.

Mai bine de un an, fata îi fusese cea mai apropiată prietenă şi el nu văzuse niciodată în ea mai mult decât atât. Dar, în clipa aceea, privind-o conturată de

lumina soarelui, cu vântul rece de munte îndepărtându-i de pe obraji părul lung, castaniu, în timp ce-şi înconjura cu braţele rotunjimea sânilor ca să se apere de frig, descoperi dintr-odată că era o femeie tânără, că el era un bărbat tânăr. Bătăile inimii i se accelerară când văzu cum flutura fusta ei în vânt, dezvăluind margini dantelate ce trădau juponul de dedesubt.

Înaintă cu un pas, fără să scoată nicio vorbă, dar ea îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Era şi timpul, spuse.

Arlen întinse mâna, şovăind, şi îşi trecu peste obrazul ei dosul palmei. Ea se înclină spre atingere, şi el, sărutând-o, îi gustă răsuflarea dulce. O sărutare la început uşoară, ezitantă, dar devenind tot mai apăsată pe măsură ce ea îi răspunse, căpătând o viaţă proprie, ceva flămând şi plin de pasiune, ceva care crescuse în el vreme de un an, fără s-o fi ştiut.

Ceva mai târziu, buzele li se despărţiră cu un zgomot uşor, şi schimbară un zâmbet nervos. Fiecare cu braţele în jurul celuilalt, cuprinseră cu privirea Milnul, împărţind dogoarea iubirii tinere.

— Te uiţi întotdeauna îndelung către vale, zise Mery. Îşi trecu degetele prin părul lui şi îi sărută tâmpla. Spune-mi la ce visezi când stai cu privirea pierdută.

Arlen păstră o vreme tăcerea.

— Visez să eliberez lumea de miezingi, spuse apoi.

Gândurile ei se îndreptaseră în altă parte, aşa că Mery râse auzind răspunsul neaşteptat. Nu voise să fie crudă, dar pe el sunetul îl şfichiui ca un bici.

— Atunci te crezi Izbăvitorul? îl întrebă. Cum o să faci asta?

Arlen se îndepărtă uşor de ea, simţindu-se dintr-odată vulnerabil.

— Nu ştiu, recunoscu. O să-ncep devenind Mesager. Am pus deja deoparte suficienţi bani pentru cal şi pentru armură.

Mery clătină din cap.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, dacă o să ne cununăm.

— O să ne cununăm? întrebă Arlen, surprins de nodul pe care-l simţea în gât.

Ea se retrase, părând indignată.

— Ce, nu sunt destul de bună pentru tine?

— Ba da! N-am spus niciodată…, se bâlbâi Arlen.

— Bine, atunci, zise ea. Meseria Mesagerilor o fi aducând bani şi onoruri, dar e prea periculoasă, mai ales odată ce-o să avem copii.

— Acum avem copii? exclamă el cu voce ascuţită.

Mery se uită la el ca la un idiot.

— Nu, aşa n-o să meargă niciodată, continuă, neluându-l în seamă şi urmărindu-şi gândurile. Trebuie să fii Glifar, cum e Cob. Şi aşa o să lupţi împotriva demonilor, dar o să fii în siguranţă, lângă mine, în loc să călăreşti pe drumuri bântuite de miezingi.

— Nu vreau să fiu Glifar. Munca asta n-a fost niciodată decât un mijloc pentru atingerea unui scop.

— Ce scop? Să zaci mort pe-un drum?

— Nu. Mie n-o să mi se-ntâmple aşa ceva.

— Ce-o să câştigi ca Mesager şi nu poţi câştiga ca Glifar?

— Scăparea, răspunse Arlen fără să se gândească.

Mery amuţi. Întoarse capul, ferindu-se să-i întâlnească privirea şi, după câteva clipe, îşi lăsă şi braţul să alunece de pe al lui. Rămase tăcută, şi băiatul descoperi că tăcerea o făcea încă şi mai frumoasă.

— De ce vrei să scapi? întrebă ea în cele din urmă. De mine?

Arlen o privi, atras de ea într-un mod pe care începuse să-l înţeleagă, şi i se puse un nod în gât. Ar fi fost chiar atât de rău să rămână? Câte şanse de a mai găsi o altă fată ca Mery avea?

Dar asta era oare de-ajuns? Nu-şi dorise niciodată o familie. Familia însemna ataşamente de care n-avea nevoie. Dacă şi-ar fi dorit nevastă şi copii, ar fi putut să rămână în Pârâul lui Tibbet, cu Renna. Crezuse că Mery era altfel…

Îşi aduse în minte imaginea care-l susţinuse în ultimii trei ani, se văzu călărind pe un drum, liber să hoinărească. Aşa cum se întâmpla întotdeauna, ideea îl umplu de încântare, până când se întoarse şi o privi din nou pe Mery. Închipuirea zbură, şi nu mai izbuti să se gândească decât s-o sărute din nou.

— Nu de tine, răspunse prinzând-o de mâini. Niciodată de tine.

Buzele li se întâlniră din nou şi, pentru o vreme, gândurile lui nu se mai atinseră de nimic altceva.

•

— Sunt trimis la Dumbrava Împietritului, spuse Ragen, vorbind despre un mic cătun de fermieri, aflat la o zi de mers călare distanţă de Fortul Miln. Ai vrea să vii cu mine, Arlen?

— Ragen, nu! strigă Elissa.

Băiatul o privi supărat, dar Mesagerul îl prinse de braţ înainte de a scoate vreo vorbă.

— Arlen, pot să rămân o clipă singur cu soţia mea? îl întrebă cu blândeţe.

El se şterse la gură, se scuză şi se retrase.

Ragen închise uşa în urma lui, dar, refuzând să lase să i se hotărască soarta fără ştirea sa, Arlen ocoli prin bucătărie şi se opri s-asculte la intrarea

servitorilor. Bucătarul îi aruncă o privire, dar el i-o întoarse imediat, aşa că omul îşi văzu de treaba lui.

— E prea tânăr! spunea Elissa.

— Lissa, pentru tine o să fie întotdeauna prea tânăr. Are şaisprezece ani şi e destul de mare pentru o călătorie simplă, de o singură zi.

— Îl încurajezi!

— Ştii foarte bine că Arlen n-are nevoie de nicio încurajare din partea mea.

— Atunci îi oferi ocazii, se răsti ea. Aici e mai în siguranţă!

— Cu mine-o să fie îndeajuns de în siguranţă. Nu e mai bine să facă primele drumuri împreună cu cineva care să-l supravegheze?

— Aş prefera să nu facă deloc primele drumuri, spuse Elissa cu acreală. Dacă ai ţine la el, ai simţi şi tu acelaşi lucru.

— Ce noaptea mă-sii, Elissa, nici măcar n-o să *vedem* vreun demon. O s-ajungem în Dumbravă înainte de apusul soarelui şi-o să plecăm după ce răsare. Oamenii obişnuiţi fac drumul ăsta mereu.

— Nu-mi pasă, răspunse ea. Nu vreau să plece.

— Nu hotărăşti tu, îi reaminti Ragen.

— O interzic! ţipă Elissa.

Ragen ţipă la rândul lui.

— Nu poţi!

Arlen nu-l mai auzise niciodată ridicând vocea când vorbea cu ea.

— Aşteaptă şi-o să vezi, mârâi Elissa. O să vă droghez caii! O să tai toate suliţele în două! O să-ţi arunc armura-n fântână, să rugineascâ!

— Poţi să ne iei tot ce vrei, ripostă Mesagerul printre dinţii strânşi, dar eu şi Arlen o să plecăm totuşi mâine spre Dumbrava împietritului, *pe jos*, dac-o să fie nevoie.

— Te părăsesc, spuse ea cu voce scăzută.

— Ce?

— M-ai auzit. Ia-l pe Arlen de-aici, şi-o să plec înainte de întoarcerea voastră.

— Nu vorbeşti serios, zise Ragen.

— N-am vorbit mai serios în toată viaţa mea. Ia-l cu tine şi plec.

Mesagerul rămase tăcut vreme îndelungată.

— Ascultă, Lissa, vorbi într-un târziu. Ştiu cât de supărată eşti fiindcă n-ai rămas grea…

— Să nu-ndrăzneşti s-amesteci astfel lucrurile! mârâi Elissa.

— Arlen nu e fiul tău! strigă Ragen. Oricât l-ai sufoca tu cu dragostea, n-o să schimbi asta! E *oaspetele* nostru, nu *copilul* nostru!

— Bineînțeles că nu e copilul nostru! țipă ea. Cum ar putea fi, când tu umbli pe drumuri, ducând niște nenorocite de scrisori ori de câte ori e vremea potrivită să prind rod?

— Știai ce sunt când te-ai măritat cu mine, îi reaminti el.

— Așa e, răspunse Elissa, și-mi dau seama c-ar fi trebuit s-o ascult pe mama.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că nu mai pot, zise ea, și începu să plângă. Nu mai pot suporta așteptarea neîntreruptă, întrebându-mă dac-o să te mai întorci vreodată, cicatricele despre care pretinzi că nu-nseamnă nimic. Rugăciunile prin care cer să fie zămislit un copil în puținele dăți când facem dragoste, cât nu sunt încă prea bătrână. Și acum asta! Am știut ce ești când ne-am cununat, suspină ea, și credeam c-am învățat să fac față. Dar asta… Ragen, nu pot suporta gândul c-o să vă pierd pe amândoi. Nu pot!

Pe umărul lui Arlen se lăsă o mână, făcându-l să tresară. Margrit era acolo, c-o privire aspră pe chip.

— N-ar trebui s-asculți asta, spuse, și el se rușină fiindcă spiona.

Era gata să plece, când auzi cuvintele Mesagerului.

— Bine. O să-i spun lui Arlen că nu poate veni și n-o să-l mai încurajez.

— Serios? fornăi Elissa.

— Făgăduiesc, zise Ragen. Iar după ce mă-ntorc de la Dumbrava Împietritului, o să-mi iau câteva luni libere și o să pun în tine atâtea semințe încât o să fie imposibil să nu rodească vreuna.

— Oh, Ragen! râse Elissa, și Arlen o auzi căzând în brațele Mesagerului.

— Ai dreptate, îi spuse lui Margrit. N-aveam dreptul s-ascult asta. Își înghiți nodul de furie din gât. Dar, în primul rând, ei n-aveau dreptul să vorbească despre asta.

Urcă în camera lui și-ncepu să-și împacheteze lucrurile. Mai bine să doarmă pe o saltea tare, de paie, din atelierul lui Cob, decât într-un pat moale, dacă trebuia să-l plătească renunțând la dreptul de a-și lua propriile hotărâri.

•

Luni de-a rândul, Arlen se feri să dea ochii cu Ragen și cu Elissa. Ei treceau adesea pe la atelierul lui Cob, vrând să-l vadă, dar băiatul nu era de găsit. Trimiteau servitori să-i facă tot felul de propuneri, dar cu același rezultat.

Nemaiputând să folosească grajdurile lui Ragen, Arlen își cumpără un cal și începu să facă exerciții de călărie pe câmpurile din afara orașului. Mery și Jaik îl însoțeau adesea, și deveneau, toți trei, din ce în ce mai apropiați. Mery se încrunta, nemulțumită de antrenamentele lui, dar erau încă foarte tineri și simpla bucurie a unui galop călare pe câmpuri alunga alte sentimente.

Arlen lucra în atelierul lui Cob, bucurându-se de tot mai multă autonomie, primea comenzi și clienți noi fără să mai fie supravegheat. Numele lui deveni cunoscut în cercurile Glifarilor și câștigurile lui Cob crescură. Își angajă slujitori și-și mai luă ucenici, lăsând grosul instruirii lor pe seama lui Arlen.

În cele mai multe seri, Arlen și Mary se plimbau împreună, savurând culorile cerului. Sărutările lor erau tot mai flămânde, amândoi vrând mai mult, dar ea îl respingea întotdeauna înainte de a merge prea departe.

— O să-ți termini ucenicia peste încă un an, îi spunea întruna. Ne putem cununa a doua zi, dac-o să vrei, iar pe urmă vei fi liber să mă ai în fiecare noapte.

Într-o dimineață, când Cob lipsea din atelier, Elissa veni în vizită. Ocupat să discute cu un client, băiatul nu o observă decât prea târziu.

— Bună, Arlen, spuse ea după plecarea omului.

— Bună, doamnă Elissa, răspunse el.

— Nu e nevoie de asemenea formalități.

— Cred că, în lipsa lor, natura relației noastre a devenit confuză. Nu vreau să repet greșeala.

— Mi-am cerut scuze în repetate rânduri, Arlen, zise Elissa. Ce trebuie să fac ca să mă ierți?

— Să crezi ce spui când ți le ceri, răspunse el.

Cei doi ucenici de la bancul de lucru se uitară unul la altul, apoi se ridicară în același timp și ieșiră din încăpere.

Elissa nici măcar nu-i observă.

— Cred, spuse ea.

— Ba nu, ripostă el, adunând câteva cărți de pe tejghea și îndepărtându-se ca să le pună în altă parte. Îți pare rău că v-am auzit, că m-am supărat. Îți pare rău c-am plecat. Singurul lucru pentru care nu-ți pare rău e ceea ce-ai făcut, nu-ți pare rău că l-ai convins pe Ragen să nu mă mai ia cu el.

— E o călătorie periculoasă, spuse ea cu prudență.

Arlen trânti cărțile și se uită în ochii ei pentru prima oară.

— În ultimele șase luni, am făcut călătoria asta de-o duzină de ori.

— Arlen! exclamă ea cu răsuflarea tăiată.

— Am fost și la minele Ducelui, continuă el. Și la carierele de piatră din sud. În toate locurile aflate la o distanță mai mică de-o zi de oraș. Am cercurile mele de cunoștințe și, de când mi-am depus cererea, Ghilda Mesagerilor mă curtează, sunt luat oriunde vreau să merg. N-ai obținut nimic. N-o să fiu ținut în cușcă, Elissa, nici de tine, nici de altcineva.

— N-am vrut niciodată să te țin în cușcă, Arlen, n-am vrut decât să te protejez, spuse ea încet, cu dragoste în glas.

— Rolul ăsta nu-ți aparține, ripostă el, întorcându-se la lucru.

— Poate că nu, oftă Elissa, dar am făcut-o numai fiindcă-mi pasă ce se-ntâmplă cu tine. Pentru că-mi eşti drag.

Tânărul şovăi, refuzând s-o privească în ochi.

— Ar fi chiar atât de rău, Arlen? Cob nu mai e tânăr şi te iubeşte ca pe un fiu. Ar fi o atât de mare nenorocire dacă i-ai prelua atelierul şi te-ai însura cu fata aia frumoasă împreună cu care te-am văzut?

El clătină din cap.

— N-o să fiu Glifar, absolut niciodată.

— Dar când o să te retragi, cum a făcut-o Cob?

— O să fiu mort înainte de asta.

— Arlen! E groaznic să spui aşa ceva!

— De ce? se miră el. E adevărul. Niciun Mesager care continuă să lucreze nu izbuteşte să moară de bătrâneţe.

— Dacă ştii că asta o să te ucidă, de ce vrei s-o faci? întrebă Elissa.

— Fiindcă prefer să trăiesc câţiva ani ştiindu-mă liber în loc să-mi petrec mai multe decenii într-o închisoare.

— Milnul nu e o închisoare, Arlen.

— Ba este, insistă el. Ne convingem că asta e-ntreaga lume, dar nu-i adevărat. Ne spunem că acolo, afară, nu există nimic pe care să nu-l avem aici, dar există. De ce crezi că nu renunţă Ragen la slujba de Mesager? Are toţi banii pe care i-ar putea cheltui vreodată.

— Ragen e în slujba Ducelui. E datoria lui să-şi facă meseria, fiindcă nimeni altcineva nu e în stare.

— Mai sunt şi alţi Mesageri, Elissa, pufni Arlen, şi Ragen se uită la Duce ca la un gândac. N-o face din loialitate, nici fiindcă ţine la onoare. O face fiindcă ştie adevărul.

— Care adevăr?

— Că acolo, afară, se află mai multe decât aici, înăuntru.

— Sunt grea, Arlen, zise Elissa. Crezi că Ragen o să vadă în asta „altceva”?

El şovăi.

— Felicitări, zise, în cele din urmă. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit-o.

— Asta e tot ce-ai de spus?

— Presupun că te-aştepţi ca Ragen să se retragă. Un tată nu-şi poate risca viaţa, nu-i aşa?

— Mai sunt şi alte moduri de a te lupta cu demonii, Arlen. Fiecare naştere e o victorie împotriva lor.

— Vorbeşti ca tatăl meu.

Ea făcu ochii mari. De când îl cunoştea pe Arlen, nu-l mai auzise niciodată pomenind despre părinţii lui.

— Pare să fie un bărbat înţelept, zise ea încet.

Dar ştiu imediat că spusese ce nu trebuia. Elissa o ştiu imediat. Faţa lui se aspri, devenind ceva ce nu mai văzuse niciodată, ceva înspăimântător.

— N-a fost înţelept! strigă Arlen, aruncând pe podea o cană cu pensule. Cana se făcu praf, împroşcând stropi de cerneală. A fost un laş! A lăsat-o pe mama să moară! A lăsat-o să moară…

Faţa i se schimonosi într-o expresie plină de suferinţă şi se împletici, strângând pumnii. Elissa se grăbi spre el, neştiind ce să spună, ci doar că voia să-l sprijine.

— A lăsat-o să moară fiindcă lui îi era frică de noapte, şopti Arlen.

Încercă să li se împotrivească braţelor care-l cuprindeau, dar ea îl ţinu strâns în timp ce plângea.

Rămase aşa multă vreme, mângâindu-l pe păr. Într-un târziu, îi şopti.

— Vino acasă, Arlen.

Arlen îşi petrecu ultimul an de ucenicie locuind cu Ragen şi cu Elissa, însă natura relaţiei lor se schimbase. Acum era propriul lui stăpân, şi nici măcar Elissa nu mai încerca să i se împotrivească. Spre surprinderea ei, această capitulare îi apropie mai mult. Arlen ajunse s-o adore în timp ce-i creştea pântecul, şi el, şi Ragen îşi programau călătoriile astfel încât să n-o lase niciodată singură.

Arlen îşi petrecea foarte mult timp şi cu moaşa Culegătoare de Ierburi a Elissei. Ragen spunea că un Mesager trebuia să deprindă o parte dintre cunoştinţele Culegătoarelor, aşa că tânărul căuta pentru moaşă plante şi rădăcini ce creşteau în afara zidurilor oraşului, iar femeia îl învăţa câte ceva din meşteşugul ei.

Ragen nu se îndepărtă prea tare de Miln în toate acele luni şi, când i se născu fiica, Marya, îşi lăsă sulița deoparte pentru totdeauna. El şi Cob îşi petrecură toată noaptea bând şi toastând.

Arlen stătu împreună cu ei, dar îşi fixă tot timpul paharul cu privirea, pierdut în gânduri.

•

— Ar trebui să facem planuri, spuse Mery într-o seară, când mergea împreună cu Arlen spre casa tatălui ei.

— Planuri? întrebă el.

— Pentru nuntă, prostule, râse Mery. Tata nu m-ar lăsa niciodată să mă mărit cu un ucenic, dar n-o să mai vorbească despre nimic altceva odată ce-o să fii Glifar.

— Mesager, o corectă el.

Mery îl privi îndelung.

— E timpul să laşi călătoriile deoparte, Arlen. O să fii tată în curând.

— Ce legătură are? se miră el. O mulţime de Mesageri sunt taţi.

— N-o să mă mărit c-un Mesager, spuse ea cu voce plată. Ştii asta. Ai ştiut-o mereu.

— Aşa cum ai ştiut şi tu întotdeauna ce sunt eu, ripostă el. Şi totuşi, eşti aici.

— Am crezut că te poţi schimba. Am crezut că poţi scăpa de iluzia că eşti cumva prins în cursă, că trebuie să-ţi rişti viaţa ca să te eliberezi. Am crezut că mă iubeşti!

— Te iubesc, zise el.

— Dar nu destul de mult ca să renunţi la ideea asta, ripostă ea atunci.

Arlen rămase tăcut.

— Cum e cu putinţă să mă iubeşti şi totuşi să faci aşa ceva? întrebă ea.

— Ragen o iubeşte pe Elissa. E posibil să le faci pe amândouă.

— Ea detestă meseria lui, contraatacă Mery. Chiar tu ai spus-o.

— Şi totuşi sunt cununaţi de cincisprezece ani.

— La asta vrei să mă condamni? Nopţi fără somn, de una singură, neştiind dac-o să te mai întorci vreodată? Întrebându-mă dacă nu eşti cumva mort sau dacă n-ai întâlnit vreo curtezană în alt oraş?

— Asta nu se va întâmpla, zise Arlen.

— Ai dreptate, odraslă a Miezului, când spui că nu, zise Mary, cu obrajii umplându-i-se de lacrimi. N-o să îngădui aşa ceva. S-a terminat.

— Mery, te rog, insistă Arlen, întinzându-şi mâinile spre ea, însă fata se trase înapoi, scăpând din strânsoarea lui.

— Nu mai avem ce să ne spunem.

Îi întoarse spatele şi alergă spre casa tatălui său.

Arlen rămase locului vreme îndelungată, uitându-se în urma ei. Umbrele se lungiră şi soarele coborî sub orizont, însă el nu se clinti nici măcar la ultimul sunet de clopot. Îşi târşi încălţările pe străzile pavate, dorindu-şi ca miezingii să se poată înălţa prin piatra prelucrată şi să-l devoreze.

— Arlen! Ziditorule, ce faci aici? strigă Elissa, alergând spre el când intră în vilă. Când a asfinţit soarele, noi am crezut că rămâi la Cob!

— Am avut pur şi simplu nevoie de ceva timp în care să mă gândesc, murmură el.

— Afară, în întuneric?

Arlen ridică din umeri.

— Oraşul e glifat. Nu-i niciun miezing pe-aici.

Elissa deschise gura, gata să vorbească, dar îi văzu privirea şi mustrările i se stinseră pe buze.

— Arlen, ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu voce blândă.

— I-am spus lui Mery ce ţi-am spus şi ţie, răspunse el râzând, amorţit. Nu mi-a primit vorbele la fel de bine.

— Din câte-mi amintesc, nici mie nu mi-au picat foarte bine, zise ea.

— Din asta poţi înţelege ce-am vrut să spun, răspunse tânărul, recunoscând adevărul din vorbele ei, şi se îndreptă către scări.

Se duse în camera lui şi deschise fereastra, trase în piept aerul rece al nopţii şi rămase cu privirea pierdută în întuneric.

În dimineaţa următoare, se duse la Marele Maestru Malcum.

•

În dimineaţa următoare, Marya plânse înainte de ivirea zorilor, dar sunetul se dovedi mai degrabă o uşurare decât o iritare. Elissa auzise poveşti despre copii care mureau în timpul nopţii şi gândul o umpluse de o asemenea groază încât fetiţa trebuia să-i fie smulsă din braţe la ora de culcare, iar îngrijorarea îi umplea visele, năucind-o.

Coborî din pat sărind drept în picioare, îşi puse papucii şi îşi eliberă sânul, pentru alăptat. Marya îi strânse cu putere sfârcul, dar până şi durerea era binevenită, un semn de putere al mult-iubitei ei copile.

— Da, lumina mea, gânguri ea, bea, să creşti voinică.

Umblă prin cameră cât îşi alăptă fetiţa, deja temându-se de momentul despărţirii de ea. Ragen sforăia mulţumit în patul lor. La numai câteva săptămâni după ce-şi abandonase meseria, dormea mai bine, coşmarurile i se răriseră, iar ea şi Marya îi umpleau zilele, aşa că era posibil să nu se mai simtă ispitit de călătorii.

Când lăsă în sfârşit sânul, Marya râgâi mulţumită şi adormi. Elissa o sărută şi o aşeză la loc, în leagănul ei, apoi se îndreptă spre uşă. Margrit aştepta acolo, ca de obicei.

— ’Neaţa, Mamă Elissa, spuse ea.

Atât titlul, cât şi dragostea sinceră cu care fusese rostit o umplură pe Elissa de bucurie. Deşi Margrit era servitoarea ei, până atunci nu fuseseră niciodată egale în acel mod care conta cel mai mult în Miln.

— Am auzit ţipetele iubitei copile, adăugă Margrit. E puternică.

— Trebuie să ies în oraş, zise Elissa. Te rog să-mi pregăteşti baia şi să spui să mi se aducă rochia albastră şi mantia de hermină.

Femeia dădu din cap, iar Elissa se întoarse lângă fetiţa ei. După ce se îmbăie şi se îmbrăcă, îi încredinţă fără tragere de inimă bebeluşul lui Margrit şi plecă în oraş înainte de a i se trezi bărbatul. Ragen ar fi dojenit-o pentru că se amesteca, dar ea ştia că Arlen stătea pe muchie de cuţit, şi n-ar fi vrut să cadă fiindcă ea alesese să stea cu mâinile în sân.

Se uită în jur, temându-se să n-o vadă cumva Arlen intrând în bibliotecă. N-o găsi pe Mary în niciun separeu şi după niciun teanc de cărţi, dar asta nu o surprinse. Arlen nu vorbea prea des despre Mary, aşa cum nu vorbea despre nimic personal, dar, atunci când o făcea, Elissa îl asculta cu atenţie. Ştia că

exista un loc special pentru ei doi şi ştia că fata se simţise probabil îndemnată să meargă acolo.

O găsi pe acoperişul bibliotecii plângând.

— Mamă Elissa! icni Mary surprinsă, grăbindu-se să-şi şteargă lacrimile. M-ai speriat!

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Elissa, venind alături de ea. Dacă vrei să plec, o să plec, dar m-am gândit că ai poate nevoie de cineva cu care să stai de vorbă.

— Te-a trimis Arlen? întrebă Mary.

— Nu, dar am văzut cât de supărat era şi am ştiut că şi pentru tine trebuie să fie la fel de greu.

— Era supărat? îngăimă Mary.

— A cutreierat străzile, pe întuneric, ore întregi. M-am îmbolnăvit ducându-i grija.

Mary clătină din cap.

— E hotărât să se lase ucis, murmură ea.

— Eu cred că lucrurile stau exact invers. Cred că-ncearcă, disperat, să se simtă viu.

Mary o privi curioasă, şi Elissa se aşeză lângă ea.

— Ani de-a rândul, începu ea, n-am înţeles de ce simţea bărbatul meu nevoia să cutreiere drumurile departe de casă, să se uite în ochii miezingilor şi să-şi rişte viaţa pentru câteva pachete şi pentru câteva hârtii. Adunase destui bani ca să trăim în lux două vieţi. De ce continua s-o facă? Lumea îi descrie pe Mesageri vorbind despre datorie, onoare şi spirit de sacrificiu. Toţi se conving pe ei înşişi că de aceea fac Mesagerii ceea ce fac.

— Şi nu e adevărat? întrebă Mery.

— O vreme am crezut că e, răspunse Elissa, însă acum văd lucrurile mult mai limpede. În viaţă, avem cu toţii momente în care ne simţim atât de vii încât, după ce trec, avem impresia că… ne-au scăzut puterile. Când se întâmplă aşa ceva, am fi în stare de orice ca să ne simţim iarăşi vii.

— Eu nu simt niciodată că mi-au scăzut puterile, spuse Mery.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat, răspunse Elissa. Nu înainte de a rămâne grea. Atunci m-am simţit dintr-odată responsabilă pentru copilul din mine. Tot ce mâncam, tot ce făceam conta pentru el. Aşteptasem atât de mult încât mă îngrozea gândul c-o să-l pierd, aşa cum li se întâmplă multor femei de vârsta mea.

— Nu eşti atât de bătrână, protestă Mery.

Elissa se mulţumi să zâmbească.

— Simţeam viaţa lui Mery pulsând în mine, continuă ea, şi pe a mea pulsând în armonie. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Iar acum, după ce s-

a născut copilul, mă tem că nici n-o să mai simt vreodată. Mă agăț de el cu disperare, dar legătura nu va mai fi niciodată aceeași.

— Ce-are a face asta cu Arlen? întrebă Mery.

— Îți spun cum cred că se simt Mesagerii când călătoresc, răspunse Elissa. Cred că, riscând să-și piardă viața, Ragen aprecia cât de prețioasă e, și astfel se aprindea în el un instinct care nu i-ar fi îngăduit niciodată să moară.

Pentru Arlen e altfel. Miezingii i-au luat atât de multe, Mery, și se învinovățește pentru asta. Cred că, în adâncul lui, chiar se urăște pe sine însuși. Dă vina pe demoni fiindcă l-au făcut să se simtă astfel și nu-și poate recâștiga liniștea decât sfidându-i.

— Oh, Arlen, șopti Mery, și lacrimile îi conturară din nou ochii.

Elissa întinse mâna și îi atinse obrazul.

— Dar te iubește, spuse ea. O aud când vorbește despre tine. Uneori cred că e atât de ocupat să te iubească, încât uită să se mai urască.

— Tu cum ai reușit, Mamă? întrebă Mery. Cum ai suportat, în toți acești ani, să fii măritată cu un Mesager?

Elissa oftă.

— Pentru că Ragen e deopotrivă bun la suflet și puternic, și știu cât de rar întâlnești un astfel de om. Pentru că nu m-am îndoit niciodată că mă iubește și că o să se-ntoarcă. Dar, mai presus de orice, fiindcă, pentru clipele petrecute alături de el, merita să le îndur pe cele ale despărțirii.

O luă pe Mery în brațe și-o strânse cu putere.

— Oferă-i ceva la care să se-ntoarcă, Mery, și cred că Arlen o să-nvețe că, la urma-urmelor, viața lui valorează ceva.

— Nu vreau să plece deloc, spuse încet Mery,

— Știu, zise Elissa. Nici eu nu vreau. Dar nu cred că, dacă pleacă, o să-l pot iubi mai puțin.

Mery oftă.

— Nici eu nu pot.

•

În dimineața aceea, când plecă spre moară, Jaik îl găsi pe Arlen așteptându-l. Avea cu el și calul, un murg iute, cu coama neagră, pe nume Vestitorul Zorilor, și își purta armura.

— Ce-i asta? întrebă Jaik. Pleci spre Dumbrava Împietritului?

— Și dincolo de ea, răspunse Arlen. Ghilda m-a însărcinat să duc un mesaj la Lakton.

— La Lakton? Jaik rămase cu gura căscată. Până acolo ai de mers câteva săptămâni!

— Ai putea să mă însoțești, îi propuse Arlen.

— Ce?

— Fiind Saltimbancul meu.

— Arlen, nu sunt pregătit să…, începu Jaik.

— Cob spune că înveţi cel mai bine ceva atunci când îl faci, îl întrerupse Arlen. Vino cu mine, şi-o să învăţăm împreună! Vrei să lucrezi la moară toată viaţa?

Jaik îşi coborî privirea către strada pavată.

— Nu-i chiar atât de rău să fii morar, spuse el, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

Arlen îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

— Să ai grijă de tine, Jaik, spuse, încălecând pe Vestitorul Zorilor.

— Când te-ntorci? întrebă prietenul lui.

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse, uitându-se către porţile oraşului. Poate niciodată.

•

În aceeaşi dimineaţă, ceva mai târziu, Elissa şi Mery se-ntoarseră la vilă, vrând să-l aştepte acolo pe Arlen.

— Nu ceda *prea* uşor, o sfătui Elissa, pe drum, pe fata îndrăgostită. Nu-ţi doreşti să renunţi la *toată* puterea ta. Fă-l să lupte pentru tine, altminteri n-o să priceapă niciodată cât de mult îl preţuieşti.

— Crezi c-o va face? întrebă Mery.

— Oh, zâmbi Elissa, *ştiu* c-o va face.

— L-ai văzut pe Arlen? o întrebă ea pe Margrit când sosiră.

— Da, Mamă, răspunse femeia. Acum câteva ore. A stat puţin cu Marya, apoi a plecat cu un sac.

— Cu un sac? întrebă Elissa.

Margrit ridică din umeri.

— Probabil s-a dus la Dumbrava Împietritului, sau altundeva, prin apropiere.

Elissa dădu din cap, câtuşi de puţin surprinsă că Arlen preferase să plece pentru o zi sau două.

— Probabil că va lipsi cel puţin până mâine, îi spuse lui Mery. Vino să vezi bebeluşul înainte de plecare.

Urcară la etaj. Elissa gânguri când se apropie de leagănul lui Mary, nerăbdătoare s-o ţină în braţe, dar se opri brusc când văzu o hârtie împăturită, pe jumătate ascunsă sub bebeluş.

Luă bucata de pergament cu mâinile tremurându-i şi citi cu glas tare.

Dragii mei Elissa şi Ragen,

Am acceptat să merg la Lakton, trimis de Ghilda Mesagerilor. Când veți citi aceste rânduri, eu voi fi pe drum. Îmi pare rău că n-am putut fi ceea ce voia toată lumea.

Vă mulțumesc pentru toate. N-o să vă uit niciodată.

Arlen

— Nu! strigă Mery.

Se întoarse cu spatele și se năpusti afară din cameră, apoi părăsi casa în fugă.

— Ragen! țipă Elissa. Ragen!

Bărbatul ei i se alătură în grabă și clătină din cap cu tristețe când citi biletul.

— Întotdeauna fuge de problemele lui, murmură.

— Ei? întrebă Elissa.

— Ei, ce? zise Ragen.

— Du-te să-l cauți! strigă ea. Adu-l înapoi!

El o fixă cu o privire aspră și se contraziseră fără vorbe. Elissa știa de la bun început că avea să piardă lupta și își lăsă în curând ochii în jos.

— Prea curând, șopti ea. De ce n-a putut s-aștepte încă o zi?

Ragen o cuprinse cu brațele, și ea începu să plângă.

•

— Arlen! strigă Mery alergând.

O părăsise tot calmul prefăcut, nu se mai simțea interesată să pară puternică, să-l facă pe Arlen să lupte. Tot ce-și dorea era să-l găsească înainte de a pleca, să-i spună că-l iubea, că avea să continue să-l iubească, indiferent ce meserie și-ar fi ales.

Ajunse la poarta orașului în cel mai scurt timp cu putință, gâfâind de oboseală, dar era prea târziu. Paznicii îi spuseră că părăsise Milnul de câteva ore.

În inima ei, Mary știa că n-avea să se mai întoarcă. Dacă îl voia, trebuia să plece după el. Știa să călărească. Ar fi putut lua un cal de la Ragen, ca s-alerge pe urmele lui. În prima noapte ar fi găsit cu siguranță adăpost în Dumbrava Împietritului. Dacă se grăbea, putea ajunge acolo la timp.

Se întoarse în fugă înapoi, la vilă. Teama că avea să-l piardă îi dădea forțe noi.

— A plecat! strigă către Elissa și Ragen. Trebuie să-mprumut un cal!

Mesagerul clătină din cap.

— A trecut de amiază. N-o s-ajungi la timp. O să te prindă noaptea și miezingii te vor face bucăți, zise el.

— Nu-mi pasă! urlă Mery. Trebuie să-ncerc!

Se repezi spre grajduri, dar Ragen o prinse imediat. Ea țipă și îl lovi, dar el era ca de piatră, și nimic din tot ce putea face ea nu-i slăbi strânsoarea.

Brusc, înțelese ce voia să spună Arlen când susținea că Milnul era o închisoare. Și înțelese cum era să simți că ți-a scăzut puterea.

•

Se făcu târziu înainte de a găsi Cob o scrisoare simplă, ascunsă în registrul de pe tejgheaua lui. În ea, Arlen își cerea iertare fiindcă plecase mai devreme, înainte de încheierea celor șapte ani. Spera că el, Cob, va înțelege.

Bătrânul citi de mai multe ori, memorând fiecare cuvânt, plus tot ce se înțelegea printre rânduri.

— Ziditorule, Arlen, spuse. Sigur că înțeleg.

Apoi plânse.

Partea a III-a

Krasia

328 DÎ

17.

Ruinele

328 DÎ

Ce faci, Arlen? se întrebă, în timp ce propria torţă îl îmbia, trimiţându-şi lumina pâlpâitoare pe treptele care coborau în beznă. Soarele se lăsa tot mai jos şi ca să se-ntoarcă în tabăra lui avea nevoie de câteva minute, dar treptele îl atrăgeau într-un mod pe care nu şi-l putea explica.

Cob şi Ragen îl preveniseră în privinţa asta. Gândul la comorile pe care le-ar fi putut găsi în ruine îi copleşea pe unii Mesageri, care riscau. Riscau prostește. Arlen ştia că se număra printre ei, dar nu se putea niciodată împiedica să cerceteze „punctele pierdute de pe hartă", aşa cum le numise Veghetorul Ronnell. Banii pe care-i câştiga ca Mesager îi plăteau astfel de excursii, în care ajungea uneori la mai multe zile distanţă de drumul principal. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu găsise decât rămăşiţe.

Gândul i se întoarse la mormanul de cărţi din lumea veche care se transformaseră în praf când încercase să le ridice. La lama ruginită care-i tăiase adânc mâna, infectându-i-o atât de rău încât avusese impresia că-i luase foc tot braţul. La pivniţa cu vinuri care se surpase, ţinându-l captiv înăuntru vreme de trei zile, până când reuşise să se dezgroape şi să iasă fără nici măcar o singură sticlă cu care să se poată mândri. Căutarea prin ruine nu-i oferise niciodată nimic şi ştia că, într-o zi, avea să-i aducă moartea.

Întoarce-te, îşi spuse atunci. *Mănâncă. Verifică-ţi glifele. Odihneşte-te.*

— Lua-te-ar noaptea! se înjură singur, şi coborî scările.

Dar, în ciuda urii pe care-o simţea faţă de sine însuşi, entuziasmul îi înteţea bătăile inimii. Se simţea descătuşat şi viu, mai presus de tot ce-i puteau oferi Oraşele Libere. *De-asta* devenise Mesager.

Ajunse la baza scărilor şi îşi trecu mâna peste fruntea asudată, apoi sorbi din burduful cu apă. Pe o asemenea arşiţă, era greu să-ţi imaginezi că, după apusul soarelui, în deşertul de deasupra lui era cu putinţă să se facă atât de frig, încât apa aproape să-ngheţe.

Înaintă pe pietrişul dintr-un culoar din piatră cioplită, cu lumina torţei dansând pe pereţi ca demonii umbrei. *Există demoni ai umbrei*? se întrebă. *Ar fi ghinionul meu.* Oftă. Rămăseseră încă atât de multe lucruri pe care nu le ştia.

Învăţase multe în ultimii trei ani, absorbind ca un burete cunoştinţele altor culturi şi modul lor de luptă împotriva miezingilor. Petrecuse săptămâni întregi în pădurile angiersiene, studiind demonii lemnului. În Lakton, învăţase că mai existau şi alt fel de bărci în afară de micile canoe pentru două persoane întrebuinţate în Pârâul lui Tibbet şi îşi plătise curiozitatea cu o cicatrice încreţită pe braţ. Avusese noroc, reuşise să se proptească bine pe picioare şi să tragă de tentacul, scoţând miezingul din apă. Neputând să suporte aerul, creatura de coşmar îl eliberase şi se strecurase din nou sub suprafaţa lacului. Arlen rămăsese acolo câteva luni, învăţând glifele apei.

Fortul Rizon semăna mai mult cu locul lui de baştină, era în mai mică măsură un oraş şi mai degrabă o aglomerare de comunităţi de fermieri, care se ajutau reciproc ca să suporte mai uşor pierderile provocate de miezingii strecuraţi printre stâlpii plini de glife.

Însă Fortul Krasia, Suliţa Deşertului, era favoritul lui Arlen. Krasia vântului muşcător, unde zilele erau fierbinţi, iar nopţile reci scoteau dintre dune demonii nisipului.

Krasia, unde oamenii încă mai continuau să lupte.

Bărbaţii din Fort Krasia nu-şi îngăduiau să se lase pradă disperării. Purtau un război nocturn împotriva miezingilor, baricadându-şi la loc ferit nevestele şi copiii şi luându-şi fiecare suliţa şi plasa. Armele lor, ca şi acelea pe care le purta Arlen, nu izbuteau aproape deloc să pătrundă prin pielea groasă a demonilor, dar îi pişcau şi erau de-ajuns ca să-i hărţuiască, mânându-i în capcane înconjurate de glife, unde se preschimbau în cenuşă când se înălţa soarele deşertului. Hotărârea lor era inspiratoare.

Dar, după tot ce învăţase, Arlen nu era decât însetat să afle mai mult. Fiecare oraş îi dezvăluise ceva necunoscut de celelalte. Undeva trebuiau să existe şi răspunsurile pe care le căuta.

Aşa ajunsese la ruinele acelea. Pe jumătate îngropat în nisip şi cu desăvârşire uitat dacă n-ar fi existat harta krasiană sfărâmicioasă pe care-o descoperise, oraşul Soarele Anoch rămăsese neatins vreme de sute de ani. O mare parte a construcţiilor de la suprafaţă se prăbuşiseră sau fuseseră

măcinate de vânt şi de nisip, dar nivelurile de jos, săpate la mare adâncime, erau intacte.

Arlen trecu de un colţ şi i se tăie răsuflarea. Deasupra capului său desluşi, în lumina slabă, pâlpâitoare, simboluri ciupite, dăltuite în stâlpii de piatră de pe ambele părţi ale coridorului. Glife.

Apropie torţa şi le studie. Erau vechi. Antice. Greutatea veacurilor îmbiba până şi aerul stătut din preajma lor. Le copie prin frecarea cărbunelui din punga sa de hârtie scoasă din acelaşi loc şi întinsă peste ele, apoi, înghiţind în sec, cu greutate, îşi continuă drumul, agitând uşor praful depus de-a lungul epocilor.

Ajunse la uşa de piatră din capătul culoarului. Era plină de glife pictate şi cioplite, dintre care recunoscu câteva. Îşi scoase carnetul şi le copie pe acelea suficient de intacte ca să le priceapă, apoi cercetă uşa.

Era mai degrabă o lespede, şi Arlen înţelese repede că stătea acolo numai datorită propriei greutăţi. Îşi luă suliţa şi, vrând s-o folosească drept pârghie, îi înţepeni vârful în adâncitura dintre uşă şi perete, apoi trase. Vârful armei plesni.

— Noaptea mă-sii! înjură el.

La o depărtare atât de mare de Miln, metalul era rar şi scump. Refuzând să se lase descurajat, îşi scoase ciocanul şi dalta din raniţă şi începu să cioplească peretele. Gresia se tăia cu uşurinţă, aşa că în curând făcu o crestătură destul de mare ca să-şi strecoare coada suliţei în cealaltă încăpere. Arma era groasă şi rezistentă şi, de data asta, când îşi lăsă toată greutatea pe pârghie, simţi că lespedea imensă se clintise puţin. Însă lemnul s-ar fi rupt, totuşi, înainte de-a o mişca.

Arlen luă dalta şi smulse câteva dintre dalele podelei de la baza uşii, săpând un şanţ adânc în care s-o încline. Dacă o aducea până acolo, propria ei inerţie avea s-o menţină în mişcare.

Se întoarse la suliţă şi trase din nou. Piatra rezistă, dar el nu se dădu bătut, continuă să muncească, scrâşnind din dinţi. În cele din urmă, lespedea se răsturnă şi se izbi de pământ cu un zgomot asurzitor, înălţând un praf sufocant în golul rămas în zid.

Arlen pătrunse în ceea ce părea o cameră mortuară. Aerul stătut duhnea a vechime, dar cel proaspăt, de pe coridor, inunda deja încăperea. Înălţându-şi torţa, văzu că pe pereţi erau pictate, în culori strălucitoare, siluete minuscule, în nenumărate scene de luptă dintre oameni şi demoni.

Lupte pe care oamenii păreau să le câştige.

În centrul camerei trona un sarcofag din obsidian, sculptat grosolan în forma unui om cu o suliţă. Arlen se apropie şi văzu glifele care-l acopereau pe

toată lungimea. Întinse braţul să le atingă şi îşi dădu seama că-i tremurau mâinile.

Ştia că până la apusul soarelui mai rămăsese puţin timp, dar în clipa aceea n-ar fi făcut cale-ntoarsă nici dacă împotriva lui s-ar fi năpustit toţi demonii din Miez. Inspirând adânc, se apropie de capul sarcofagului şi apăsă cu putere, silind capacul să se lase în jos, înclinându-se către podea fără să se spargă. Ştia că, înainte de o asemenea încercare, ar fi trebuit să copieze glifele, dar, dacă pierdea timpul cu asta, ar fi trebuit să revină în dimineaţa următoare, iar el pur şi simplu nu se simţea în stare s-aştepte.

Piatra grea se mişca încet, şi încordarea cu care împingea împurpură faţa lui Arlen, iar muşchii i se umflară, împletindu-se. Peretele din spatele lui era la mică distanţă, aşa că-şi propti piciorul în el, făcând din sine însuşi o pârghie. Cu un strigăt care reverberă pe coridor, împinse cu toată puterea şi capacul se săltă, prăbuşindu-se apoi alături.

Arlen nu-i dădu nicio atenţie, ci rămase cu ochii la conţinutul imensului sarcofag. Trupul înfăşurat în fâşii de material era remarcabil de intact, dar nu reuşi să-i reţină atenţia. Nu era în stare să vadă decât obiectul de care se încleştau mâinile bandajate. O suliţă de metal.

O trase cu veneraţie din strânsoarea înverşunată a cadavrului. Şi se minună văzând cât era de uşoară. Avea peste doi metri lungime de la un capăt la altul, iar diametrul cozii se apropia de trei centimetri. După atât de mulţi ani, vârful era încă destul de ascuţit ca să verse sânge. Metalul nu-i era cunoscut, dar asta îi dispăru din minte când observă altceva.

Suliţa era glifată. Semnele gravate se întindeau pe toată suprafaţa ei argintie, executate cu o măiestrie necunoscută în timpurile moderne. Glifele nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse până atunci.

Când deveni conştient de proporţiile colosale ale descoperirii abia făcute, Arlen îşi dădu seama şi în ce pericol se afla. Deasupra lui, soarele asfinţea. Toate cele găsite îşi pierdeau cu desăvârşire importanţa dacă el murea înainte de a le reda lumii civilizate.

Îşi înşfăcă torţa, se năpusti afară din camera mortuară, alergă pe coridor şi urcă treptele câte trei odată. Străbătu în goană labirintul de tunele, bazându-se pe instinct şi rugându-se ca toate schimbările de direcţie să fi fost corecte.

În cele din urmă, văzu ieşirea către străzile prăfuite, pe jumătate îngropate, şi, prin deschiderea aceea, nu zări nicio geană de lumină. Când ajunse în prag, observă că bolta cerului încă mai avea pete de culoare. Soarele abia apusese. Din punctul în care se afla, tabăra lui era vizibilă, iar miezingii tocmai începeau să se ridice.

Fără să piardă timpul gândindu-se la ce avea de făcut, aruncă torţa şi ieşi în fugă din clădire, spulberând nisipul în goana lui în zigzag printre demonii nisipului care se înălţau.

Veri cu demonii pietrei, cei ai nisipului erau mai mici şi mai sprinteni, dar se numărau totuşi printre cele mai puternice şi mai bine ocrotite de carapace soiuri de miezingi. Aveau solzi mici şi ascuţiţi, de un galben murdar, greu de detectat pe nisip, în locul plăcilor mari, de culoarea cărbunelui, care-i ocroteau pe demonii pietrei şi, spre deosebire de aceştia din urmă, care stăteau încovoiaţi, sprijinindu-se doar pe picioarele din spate, ei alergau în patru labe.

Însă feţele le erau identice; şiruri de dinţi articulaţi le ieşeau în afara fălcilor care formau un fel de bot, în timp ce nările se aflau cu mult mai aproape de ţeastă, chiar sub ochii mari, lipsiţi de pleoape. Oasele groase ale frunţii li se curbau în sus şi către spate, ieşind printre solzi sub forma unor coarne ascuţite. Sprâncenele le zvâcneau fără întrerupere, apăsându-se în jos şi îndepărtând nisipul suflat fără întrerupere de vânt.

Şi, fiind astfel şi mai înspăimântători decât verii lor mai masivi, demonii pietrei, cei ai nisipului vânau în haite. Aveau să-şi unească eforturile ca să-l ucidă.

Cu inima bătându-i nebuneşte şi cu descoperirea sa uitată, Arlen înainta printre ruine cu o repeziciune tot atât de incredibilă ca agerimea de care dădea dovadă, sărind peste coloane năruite şi peste bolovani răsturnaţi în vreme ce ocolea prin dreapta sau prin stânga miezingii ce se solidificau.

Demonii aveau nevoie de un moment în care să se orienteze la suprafaţă şi Arlen profită din plin de acest avantaj când alerga către cerc. Îl pocni pe unul cu piciorul în spatele genunchilor, trântindu-l la pământ, exact cât avea nevoie ca să treacă de el. Către altul se repezi de-a dreptul, numai ca să se răsucească, ferindu-i-se din faţă în ultima clipă, şi ghearele miezingului nu crestară decât aerul.

Prinse tot mai multă viteză pe măsură ce se apropia de cerc, dar un demon îi stătea în cale şi n-avea cum să-l ocolească. Creatura de aproape un metru şi un sfert înălţime ieşise din starea confuză de la început. Se ghemui, gata de salt, chiar în drumul lui, şuierând cu ură.

Arlen era atât de aproape – la numai câţiva paşi de nepreţuitul lui cerc. Nu putea spera decât să treacă în goană peste miezingul mai scund decât el şi să se rostogolească între glife înainte de-a fi ucis.

Fugi drept către demon, împungând din instinct cu noua sa suliţă când dădu peste el şi răsturnându-l. O strălfulgerare de lumină însoţi ciocnirea, şi Arlen izbi pământul cu putere, se ridică într-un nor de nisip şi continuă să alerge, neîndrăznind să se uite înapoi. Sări în cerc şi se văzu în siguranţă.

Gâfâind, istovit, își ridică privirea către demonii de nisip din jur, conturați pe fundalul crepusculului din deșert. Șuierau și-i zgâriau glifele, magia scânteind sub ghearele lor.

În lumina pâlpâitoare, îl zări pe demonul peste care dăduse. Se târa, îndepărtându-se încet de Arlen și de semenii lui, lăsând în urmă, pe nisip, o dâră neagră ca smoala.

Tânărul făcu ochii mari. Încet, își coborî privirea către sulița pe care încă o mai strângea în mâini.

Vârful era acoperit de sânge de demon.

Înăbușindu-și dorința de a izbucni într-un râs sănătos, se uită din nou la miezingul rănit. Unul câte unul, semenii lui își încetară asaltul asupra glifelor, adulmecând aerul. Se întoarseră cu spatele, aruncând priviri către urma de sânge și apoi către demonul rănit.

Cu un urlet strident, haita se năpusti asupra creaturii și o făcu bucăți.

•

Frigul nopții din deșert îl sili în cele din urmă pe Arlen să-și ia ochii de la sulița metalică. Ceva mai devreme, când își instalase tabăra, pregătise lemne de foc, așa că scăpără amnarul și dădu viață flăcărilor, ca să se-ncălzească și să-și încropească o cină. Priponit și acoperit și cu o pătură în cercul lui, Vestitorul Zorilor fusese periat și hrănit în după-amiaza aceea, înainte de a pleca Arlen să exploreze ruinele.

Așa cum se întâmplase în fiecare noapte din ultimii trei ani, Ciungul își făcu apariția la scurt timp după ce răsărise luna, alergând în salturi peste dune și împrăștiind demonii mai mici ca să ajungă în fața cercului lui Arlen. Tânărul îl întâmpină, ca de obicei, unindu-și cele două mâini într-o bătaie din palme. Ciungul îi răspunse urlându-și ura.

Când plecase din Miln, Arlen se întrebase dacă avea să reușească vreodată să doarmă, în ciuda zgomotului pe care-l făcea Ciungul lovind în glife, dar asta se transformase între timp într-o a doua natură. Cercul lui de glife fusese pus la încercare în nenumărate rânduri, și el îl întreținea cu religiozitate, având grijă ca plăcuțele să fie întotdeauna proaspăt lăcuite și frânghia în stare bună.

Dar îl ura pe demon. Scurgerea anilor nu-l făcuse să-i devină familiar, cum le fusese străjerilor de pe zidurile Milnului. Așa cum ținea Ciungul minte cine îl schilodise, își amintea și Arlen cui i se datorau încrețiturile pielii cicatrizate de pe spatele lui, care aproape că-l costaseră viața. Își mai aducea aminte și de cei nouă Glifari, treizeci și șapte de paznici, doi Mesageri, trei Culegătoare de Ierburi și optsprezece cetățeni din Miln care-și pierduseră viețile din cauza creaturii. Se uită lung la demon, plimbându-și absent mâna pe noua suliță. Ce s-ar fi întâmplat dacă-l lovea? Arma rănise un demon al nisipului. Oare glifele puteau vătăma și un demon al pietrei?

Avu nevoie de toată puterea voinţei sale ca să reziste imboldului de a ieşi din cerc ca să afle.

•

Nu izbuti să doarmă prea mult până când soarele alungă demonii înapoi, în Miez, dar se ridică din culcuşul său binedispus. După micul dejun, îşi luă carnetul şi examină sulița, copiind cu minuţiozitate toate glifele şi studiind tiparele pe care le alcătuiau de-a lungul cozii şi pe vârf.

Când termină, soarele era sus pe cer. Luă o altă torţă şi coborî din nou în catacombe, unde copie glifele săpate în piatră. Mai erau şi alte morminte şi se simţea tentat să nesocotească orice urmă de simţ practic şi să le cerceteze pe toate. Dar, dacă mai stătea chiar şi numai o zi, mâncarea avea să i se termine înainte de a ajunge la Oaza Zorilor. Mizase pe existenţa unei fântâni în ruinele Soarelui Anoch, şi chiar o găsise, dar vegetaţia era sărăcăcioasă şi în niciun caz bună de mâncat.

Oftă. Ruinele rezistaseră mai multe veacuri, aşa că aveau să fie tot acolo şi la întoarcerea lui, urmat, după cum spera, de un grup de Glifari Krasiani.

Când ieşi din nou sub cerul liber, ziua era pe sfârşite. Îşi lăsă timp să-l antreneze şi să-l hrănească pe Vestitorul Zorilor, apoi pregăti mâncare pentru el însuşi, cufundat în gânduri.

Krasianii aveau să-i ceară o dovadă. O dovadă că sulița putea ucide. Erau luptători, nu vânători de ruine şi, fără un motiv întemeiat, n-aveau să-i dea nici măcar un singur bărbat în putere pentru explorări.

Dovadă, se gândi. Era corect să le-o ofere.

Cu mai puţin de o oră înainte de apusul soarelui, începu să-şi pregătească tabăra.

Îşi priponi din nou calul şi verifică apoi cercul din jurul lui. Îşi pregăti, ca de obicei, cercul cu diametrul de trei metri, apoi scoase din sac plăcuţe glifate şi le aranjă în jurul lui, alcătuind un cerc mai larg, de vreo doisprezece metri în diametru. Le aşeză lăsând între ele distanţe puţin mai mari decât de obicei, având mare grijă să le alinieze unele faţă de altele. În coburii lui era şi un al treilea cerc portabil – avea întotdeauna unul de rezervă – şi îl aşeză şi pe acela în tabără, în afara cercului mare şi alături de acesta.

Când termină, îngenunche în cercul din centru, cu sulița alături, şi începu să respire adânc, alungându-şi din minte tot ce i-ar fi putut distrage atenţia. Nu privi nici soarele coborând şi dispărând, nici nisipul care strălucea la orizont înainte de lăsarea întunericului.

Demonii agili ai nisipului se înălţară primii, şi el îşi auzi glifele de pe cercul exterior aruncând scântei şi pârâind când îi respingeau. O clipă mai târziu, răsună urletul Ciungului, care se apropia de acelaşi cerc exterior împrăştiind demonii mai mărunţi, puşi pe fugă fiindcă îi stăteau în cale. Fără să-i dea vreo

atenție, Arlen continuă să respire în același ritm, cu ochii închiși, cu mintea liniștită. Nepăsarea lui nu făcu altceva decât să înfurie și mai tare miezingul, care lovi în glife cu toată puterea.

Magia se aprinse, o lumină vizibilă chiar și prin pleoapele lui închise, dar demonul nu-și continuă imediat atacul. Arlen deschise ochii, îl văzu lăsându-și curios capul pe-o parte și-și îngădui un zâmbet lipsit de veselie.

Ciungul lovi iarăși în glife și se opri din nou. De data asta, scoase un strigăt ascuțit, se propti bine pe picioare și întinse către cerc unicul său braț, cu ghearele răsfirate. Apoi se aplecă în față, de parcă s-ar fi sprijinit într-un perete de sticlă, și, urlând de durere, dublă și apoi triplă forța cu care apăsa glifele. În jurul locului unde întâlniră ghearele sale bariera, magia se răsfiră cu furie într-o pânză de păianjen și, sub apăsarea creaturii, se curbă vizibil în aer.

Cu un zgomot care umplu de fiori reci până și mintea calmă a lui Arlen, demonul pietrei își îndoi picioarele acoperite de o carapace groasă și sparse rețeaua de glife, rostogolindu-se în interior. Vestitorul Zorilor necheză și se smuci, trăgând de pripon.

Arlen se ridică odată cu miezingul, și ochii li se întâlniră. Cu puterile lor mai slabe, demonii nisipului încercară să repete isprava Ciungului, dar distanța dintre plăcuțele glifate era calculată cu precizie, și niciunul dintre ei nu izbuti să găsească în sine însuși destulă forță ca să traverseze rețeaua. Își urlară neputința în fața barierei, fiind între timp martori la înfruntarea din cerc.

Deși mai crescuse de la ultima lor întâlnire, pe lângă Ciung, Arlen se simțea la fel de pitic ca în acea primă noapte cumplită. De la ghearele picioarelor sale și până în vârful coarnelor, demonul pietrei avea peste patru metri și jumătate, mai mult decât de două ori înălțimea unui bărbat. Arlen se văzu nevoit să-și întindă gâtul și să-și lase capul pe spate ca să-i întâlnească ochii, care-i țintuiau pe ai lui cu înverșunare.

Botul Ciungului se deschise larg, lăsând să i se vadă șirurile de dinți ascuțiți ca briciul de pe care îi picura saliva, și-și încordă batjocoritor ghearele ca niște pumnale. Stătea cu pieptul scos în afară, la adăpostul carapacei negre de nestrăpuns pentru armele obișnuite, iar coada lui țepoasă lovea pământul într-o parte și-ntr-alta, destul de grea ca să strivească un cal dintr-o singură lovitură. Trupul îi fumega, pârlit când traversase rețeaua, dar rănirea lui evidentă îl făcea să pară și mai periculos, ca un titan înnebunit de durere.

Degetele lui Arlen se încordară pe sulița de metal când ieși din cercul interior.

18.

Ritual de iniţiere

328 DÎ

Având în sfârşit prilejul să se răzbune, Ciungul urlă în noapte. Arlen îşi impuse să respire adânc, străduindu-se să nu-şi lase inima să bată atât de tare încât să-i spargă pieptul. Chiar dacă putea vătăma demonul – şi nimic în afara speranţelor sale nu-i spunea că ar fi fost cu putinţă – magia suliţei nu-i era de-ajuns ca să câştige lupta. Avea nevoie de toată inteligenţa şi de tot antrenamentul lui.

Picioarele i se depărtară încet, adoptând o poziţie de luptă. Nisipul avea să-l încetinească, dar Ciungului avea să i se-ntâmple acelaşi lucru. Continuă să-l privească în ochi şi nu făcu nicio mişcare bruscă în vreme ce demonul savura clipa. Braţul îi ajungea mult mai departe decât al lui Arlen, chiar şi ajutat de suliţă. Omul aşteptă atacul creaturii.

Arlen simţea că întreaga lui viaţă îl purtase în goană către momentul acela, fără ca el s-o fi ştiut vreodată. Nu avea certitudinea că era pregătit pentru încercare, dar, după cei peste zece ani în care-l urmărise miezingul, nu mai suporta nicio amânare. Un singur pas l-ar fi putut aduce înapoi, în cercul protector, la adăpost de atacurile demonului pietrei. Dar se îndepărtă înadins, obligându-se să-l înfrunte.

Ciungul privi cercul, cu botul arcuindu-i-se într-un mârâit. Din gât îi răsună, ca un ecou, un hârâit gros. Coada începu să i se agite mai repede, şi Arlen ştiu că era gata să lovească.

Demonul se avântă urlând, cu ghearele întinzându-i-se în timp ce tăiau aerul. Arlen se repezi drept înainte, ferindu-se de lovitură şi ajungându-i sub braţul întins. Continuă să înainteze, trecând printre picioarele miezingului şi înjunghiindu-l cu suliţa în coadă în timp ce se rostogolea într-o parte. Lovitura lui stârni o răbufnire satisfăcătoare a magiei şi demonul scoase un ţipăt când arma trecu prin carapace şi-i străpunse carnea.

Arlen se aştepta la o lovitură de răspuns, care veni însă mai repede decât anticipase. Se aruncă la pământ când coada şuieră pe lângă el, cu ţepii trecându-i la numai câţiva centimetri de cap. O clipă mai târziu, era din nou în picioare, dar demonul se răsucea deja, cu o rapiditate sporită de avântul pe care i-l dăduse mişcarea cozii. Pentru dimensiunile lui, era agil şi iute.

Lovi din nou, şi Arlen nu reuşi să se ferească la timp. Îşi aduse coada suliţei perpendicular pe direcţia loviturii, vrând s-o pareze, dar ştia că demonul era mult prea puternic ca să-l poată opri. Se lăsase condus de sentimente; intrase în luptă prea curând. Se înjură singur fiindcă fusese atât de prost.

Dar, când izbiră ghearele creaturii metalul suliţei, glifele gravate de toată lungimea ei fulgerară. Arlen abia dacă simţi lovitura, dar Ciungul ricoşă de parcă ar fi dat peste cercul de glife. Fu azvârlit înapoi, ca şi cum propria lui forţă i s-ar fi întors împotrivă, dar îşi reveni repede, nevătămat.

Arlen se sili să depăşească şocul şi să se mişte, înţelegând ce însemna o asemenea binecuvântare şi hotărându-se s-o folosească în totalitate. Ciungul îl atacă înnebunit de furie, vrând să treacă tot cu forţa şi peste noul obstacol.

Spulberând nisipul în fugă, Arlen sări peste rămăşiţele unei coloane de marmură năruite, adăpostindu-se în spatele lor şi pregătindu-se să se ferească fugind spre dreapta sau spre stânga, în funcţie de direcţia din care avea să atace demonul.

Acesta lovi cu putere coloana de aproape un metru şi-un sfert în diametru, spărgând-o în două şi aruncându-şi din cale una dintre cele două jumătăţi cu o simplă dezdoire a braţului său musculos. Demonstraţia de forţă brută era înspăimântătoare şi Arlen făcu un salt către cercul său, simţind nevoia unui moment în care să-şi revină.

Însă miezingul îi ghici intenţia şi picioarele îi zvâcniră, aruncându-l în aer. Ateriză între el şi refugiul lui.

Tânărul se opri brusc, şi Ciungul scoase un nou strigăt de triumf. Pusese la încercare curajul lui Arlen şi descoperise că nu era la înălţime. Respecta muşcătura suliţei, dar înaintă fără nicio urmă de teamă în privire. Omul se retrase intenţionat cu încetineală, fiindcă nu voia să provoace creatura cu o mişcare bruscă. Dădu înapoi atât de mult cât o putea face fără să-şi traverseze glifele din exterior şi s-ajungă la-ndemâna demonilor nisipului strânşi grămadă ca să urmărească lupta.

Ciungul îl văzu la strâmtoare şi urlă înainte de a oferi cumplita privelişte a atacului său furtunos. Arlen se propti bine în nisip, cu picioarele îndoite. Nu se obosi să ridice suliţa ca să pareze lovitura. O înclină în schimb către spate, gata să-njunghie.

Demonul pietrei lovi cu atâta putere încât ar fi putut zdrobi ţeasta unui leu, dar nu-şi atinse niciodată ţinta. Arlen îl lăsase să-l împingă înapoi, către cercul lui de rezervă, nevăzut în nisip. Glifele prinseră viaţă cu o strălucire, întorcând atacul miezingului împotriva lui, iar Arlen, care ştia la ce să se aştepte, făcu un salt înainte şi-şi înfipse suliţa glifată în burta creaturii, ca pe o frigare.

Urletul demonului sfâșie noaptea, un sunet oribil, asurzitor. Lui Arlen i se păru ca o muzică. Trase de suliță, dar se înțepenise în carapacea neagră și groasă a miezingului, și nu reuși s-o smulgă. Smuci din nou, și de data asta fu cât pe ce să-și plătească încercarea cu viața când Ciungul îl plesni fulgerător, adâncindu-și ghearele în umărul și în pieptul lui.

Lovitura îl azvârli învârtindu-l, dar izbuti să se arunce către cercul de rezervă și se prăbuși în spațiul lui protector. Cu mâna încleștată de propria rană, îl privi pe uriașul demon al pietrei împleticindu-se. Ciungul se strădui, iarăși și iarăși, să-nșface sulița și să și-o smulgă din trup, dar glifele de pe coada ei îl împiedicau. Și, în tot acest timp, magia continua să lucreze, împrăștiind scântei în rană și trimițându-și în tot corpul lui undele ucigătoare.

Arlen lăsă un zâmbet ușor să-i fluture pe buze când miezingul se prăbuși la pământ, zbătându-se. Dar, pe când privea cum zvârcolirile îșI pierdeau forța, devenind numai niște spasme, în el însuși crescu un gol. Visase de nenumărate ori momentul acela, își imaginase ce-avea să simtă, ce-avea să spună, dar nimic nu era așa cum își închipuise. În loc de încântare, avea senzația deprimantă a unei pierderi.

— Asta a fost pentru tine, mamă, șopti când uriașul demon rămase nemișcat.

Încercă să și-o imagineze, dorindu-și cu disperare s-o simtă aprobându-l, dar era atât de șocat și de rușinat, încât nu reușea să-și aducă în minte chipul ei. Țipă, simțindu-se nenorocit și neînsemnat sub stele.

Ocoli demonul pe departe și se întoarse la bagajele lui, unde își pansă rănile. Făcu cusături strâmbe, dar care i le țineau închise, și cataplasma cu rădăcina porcului îl arse, o durere care spunea că leacul era necesar. Rana începea deja să se infecteze.

În noaptea aceea nu reuși să doarmă. Chiar dacă durerea de cap și cea provocată de răni n-ar fi fost de-ajuns ca să-i alunge somnul, un capitol din viața lui tocmai se încheiase și era hotărât să-i pună într-adevăr capăt.

Odată ajuns pe crestele dunelor, soarele inundă tabăra lui Arlen cu o iuțeală pe care n-o întâlneai decât în deșert. Demonii nisipului dispăruseră deja, fiindcă fugeau înainte de prima geană de lumină. Arlen se ridică strângând din ochi de durere și ieși din cerc ca să se-ndrepte spre Ciung și să-și recupereze sulița.

Oriunde o atingea lumina soarelui, carapacea neagră începea să fumege, apoi scotea scântei și lua foc. Trupul demonului se preschimbă în scurt timp într-un rug funerar, și Arlen îl privi fascinat. În timp ce miezingul devenea cenușă spulberată în curând de vântul dimineții, el văzu născându-se speranța pentru specia umană.

19.

Primul Războinic din Krasia

328 DÎ

Drumul prin deşert nu era cu adevărat un drum, ci o simplă înşiruire de stâlpi indicatori foarte vechi, unii purtând urme de gheare şi plini de crestături, iar alţii pe jumătate îngropaţi în nisip, dar cu toţii ajutau călătorii să nu se rătăcească. Nisipul nu se găsea pretutindeni, aşa cum îi povestise cândva Ragen, dar era destul de mult ca să mergi zile de-a rândul fără să vezi altceva. Pe margini se întindeau sute de kilometri de teren plat, cu pământ tare, sufocat de praf, cu petice rare de vegetaţie agăţată de solul crăpat, prea uscată ca să putrezească. În afară de umbrele aruncate de dune peste marea de nisip, nu aveai unde să te adăposteşti de soarele necruţător, atât de fierbinte încât Arlen nu-şi putea imagina că era acelaşi astru care-şi revărsa peste Fortul Miln lumina rece. Vântul bătea fără încetare, aşa că trebuia să-şi acopere faţa ca să nu inhaleze nisip, iar gâtlejul lui uscat părea carne vie.

Nopţile erau şi mai rele: căldura părăsea pământul la câteva clipe după ce dispărea soarele sub orizont şi demonii erau primiţi într-un loc rece, dezolant.

Dar până şi acolo exista viaţă. Şerpi şi şopârle vânau rozătoare mici. Păsările amatoare de stârvuri căutau trupurile vietăţilor ucise de miezingi sau pe ale celor care ajungeau să cutreiere deşertul nemaigăsind drumul înapoi, către ţinuturile din afara lui. Existau cel puţin două oaze mari, unde în jurul unei întinderi considerabile de apă creştea o vegetaţie deasă, oferind hrană, şi altele, unde un firicel de apă prelins dintre pietre sau o baltă a cărei întindere nu depăşea lungimea unui pas lung susţineau o oştire de plante pipernicite şi de vietăţi mici. Arlen văzuse astfel de locuitori ai deşertului îngropându-se noaptea în nisip, unde se fereau de frig conservându-şi energia şi se ascundeau în acelaşi timp de demonii care pândeau printre dune.

În deşert nu apăreau demoni ai pietrei, fiindcă prada nu le era suficientă. Şi nici demoni ai focului, fiindcă n-aveau mare lucru de ars. Demonii lemnului nu găseau copaci printre care să se amestece, nici crengi pe care să se caţere. Demonii apei nu puteau înota în nisip, iar cei ai vântului nu găseau nimic destul de înalt. Dunele şi şesurile deşertului le aparţineau numai şi numai demonilor nisipului. Iar în mijlocul pustiului până şi ei erau puţini, preferând să se adune în special în apropierea oazelor, dar, la vederea unui foc, veneau de la distanţe de mai mulţi kilometri.

Cinci săptămâni de drum, din care mai mult de jumătate prin deșert, de la Fortul Rizon până la Krasia, însemnau mai mult decât își propunea să străbată chiar și cel mai dur dintre Mesageri. Deși negustorii din nord ofereau sume fabuloase pentru mătăsurile și mirodeniile krasiane, puțini erau destul de disperați – sau de nesăbuiți – încât să meargă până acolo.

Însă, după părerea lui Arlen, era o călătorie liniștită. Dormea în șa în timpul celei mai fierbinți părți a zilei, înfășurat cu grijă, dar lejer, în pânză albă. Își adăpa calul des, iar noaptea întindea prelate sub cercurile portabile, ca să nu i se afunde glifele în nisip. Era tentat să se repeadă la demonii nisipului care-i dădeau târcoale, dar, din cauza rănii, nu putea strânge suliţa cu destulă putere și știa că, dacă ar fi scăpat-o din mâini, o rafală obișnuită de vânt ar fi făcut-o să dispară în nisip, devenind mai greu de găsit decât după sutele de ani petrecute în mormântul subteran.

Obișnuit cu urletele puternice ale Ciungului, nopțile i se păreau tăcute, în ciuda țipetelor demonilor nisipului. Dormea mai liniștit decât în orice altă noapte pe care-o mai petrecuse vreodată sub cerul liber.

Pentru prima oară de când ținea minte, își vedea calea vieții ducându-l către ceva mai presus de destinul unui curier ajuns pe culmile gloriei. Știuse dintotdeauna că nu-i era menit să rămână doar un Mesager, că era destinat luptei. Dar abia acum înțelegea că era vorba de mai mult decât atât. Era ursit să-i ducă pe *alții* la luptă.

Era sigur că putea face cópii ale suliței glifate și chibzuia deja cum ar fi putut să-i adapteze glifele la alte arme: săgeți, bâte, praștii; posibilitățile erau numeroase.

Dintre toate locurile pe care le văzuse, numai în Krasia oamenii refuzau să trăiască tremurând de frica miezingilor, și de aceea îi respecta mai mult decât pe oricine altcineva. Nu existau alți oameni care să merite darul lui într-o mai mare măsură. Avea să le arate suliţa, iar ei aveau să-i dea toate cele necesare pentru construirea unor arme care puteau schimba mersul războiului din nopțile lor.

Gândurile i se spulberară când zări oaza. Nisipul putea să reflecte albastrul cerului, înșelând oamenii și făcându-i să se abată din drum mergând către un lac care nu exista, dar, când calul său mări pasul, știu că totul era real. Vestitorul Zorilor recunoștea mirosul apei.

Rezervele i se terminaseră cu o zi în urmă și, când ajunseră la micul lac, atât el, cât și calul erau morți de sete. Își înclinară la unison capetele către apa rece și băură cu lăcomie.

După ce se săturară, Arlen umplu burdufurile și le puse la umbră, sub unul dintre monoliții de gresie care înconjurau oaza, ca niște străjeri tăcuți. Studie glifele cioplite în piatră și văzu că erau intacte, deși pe alocuri se tociseră.

Nisipul suflat fără încetare de vânt le răzuia puţin câte puţin, distrugându-le cu timpul muchiile. Îşi scoase instrumentele de gravat, cu care le adânci şi le accentuă contururile, ca să păstreze reţeaua.

În timp ce Vestitorul Zorilor păştea iarba pitică şi mânca frunzele tufelor pipernicite, el culese curmale, smochine şi alte fructe din copacii oazei. Mâncă pe săturate şi puse restul într-un loc potrivit ca să se usuce la soare.

Oaza era alimentată de un râu subteran şi, în vremuri atât de îndepărtate încât nimeni nu şi le mai aducea aminte, oamenii săpaseră, îndepărtând nisipul şi tăind piatra de sub el, pentru a ajunge, în cele din urmă, la apa curgătoare. Arlen coborî pe treptele de piatră către o încăpere subterană răcoroasă, luă năvoadele depozitate acolo şi le aruncă în apă. Când plecă, ducea cu el o cantitate mulţumitoare de peşte. Alese câţiva şi-i puse de-o-parte pentru sine, iar pe ceilalţi îi curăţă, îi sără şi îi lăsă să se usuce la soare, alături de fructe.

Scoase din depozitul oazei o unealtă bifurcată, apoi căută în jurul pietrelor şi observă, în cele din urmă, nişte urme trădătoare pe nisip. Nu după mult timp, avea un şarpe ţintuit sub crăcana din vârful băţului său; îl prinse de coadă şi îl ucise lovind cu el de parcă ar fi fost un bici. În apropiere era şi o ascunzătoare plină cu ouă, dar Arlen le lăsă la locul lor. Nu era onorabil să lipseşti oaza de mai mult decât strictul necesar. Păstră pentru el însuşi şi o bucată de şarpe şi puse restul la uscat.

Într-o nişă săpată într-unul dintre monoliţii de gresie, însemnată cu peceţile mai multor Mesageri, găsi o provizie de fructe, peşte şi carne, toate tari, uscate, lăsate de Mesagerul dinaintea lui, şi îşi reumplu coburii. După ce se usca tot ce adunase, trebuia să reumple nişa pentru următorul Mesager care avea să-şi găsească adăpost în oază.

Era imposibil să traversezi deşertul fără să te opreşti în Oaza Zorilor. Fiind singura sursă de apă pe o distanţă de peste o sută cincizeci de kilometri, era destinaţia tuturor călătorilor care traversau deşertul din ambele direcţii. Dintre aceştia, cei mai mulţi erau Mesageri, adică şi Glifari, şi, în decursul anilor, membrii acestei grupări exclusiviste îşi marcaseră trecerile pe blocurile de gresie care se găseau din abundenţă. În piatră erau săpate zeci de nume; unele conturate prin nişte simple zgârieturi, în timp ce altele erau adevărate capodopere ale caligrafiei. Mulţi nu se mulţumeau să-şi inscripţioneze doar numele, ci adăugau şi lista oraşelor pe care le vizitaseră sau de câte ori se adăpostiseră în Oaza Zorilor.

Fiind la a unsprezecea sa trecere prin oază, Arlen terminase demult înscrierea numelui său şi a oraşelor în care ajunsese, numai că nu-şi înceta niciodată explorările, aşa că avea întotdeauna câte ceva de adăugat. Încet, cu litere frumoase, cu înfloriturі, scrise, cu veneraţie, „Soarele Anoch” pe lista

ruinelor pe care le văzuse. Niciunul dintre Mesagerii care-şi marcaseră trecerea prin oază nu se mai putuse lăuda cu aşa ceva, şi asta îl umplu de mândrie.

A doua zi, continuă să înmulţească proviziile din depozitele oazei. Pentru Mesageri, era o chestiune de onoare să lase oaza cu mai multe rezerve decât o găseau, pentru cazul că, într-o zi, unul dintre ei avea s-ajungă acolo împleticindu-se, prea slăbit sau prea toropit de soare ca să poată aduna câte ceva pentru el însuşi.

În noaptea aceea, compuse o scrisoare pentru Cob. Îi mai scrisese multe altele; şi toate se aflau în coburii lui, netrimise. Cuvintele nu păreau niciodată destul de potrivite ca să răscumpere renunţarea la îndatoririle sale, dar vestea asta era prea importantă ca să n-o împărtăşească. Copie cu precizie glifele de pe vârful suliţei, ştiind că toţi Glifarii din Miln aveau să le primească de la Cob în scurt timp.

Părăsi Oaza Zorilor în primul ceas al următoarei dimineţi, mergând către sud-vest. Vreme de cinci zile, nu văzu mare lucru în afară de dunele galbene şi de demonii nisipului, dar în cea de a şasea, foarte devreme, în faţa ochilor îi apăru Fortul Krasia, Suliţa Deşertului, încadrat de munţii de dincolo de el.

De departe, oraşul părea să nu fie decât o altă dună, cu zidurile sale de gresie pierzându-se în peisajul din jur. Era construit în jurul unei oaze mult mai mari decât a Zorilor, alimentată, după cum spuneau hărţile antice, de acelaşi mare fluviu subteran. Zidurile sale acoperite de glife, majoritatea dăltuite şi foarte puţine pictate, se înălţau mândre sub soare. Cu mult deasupra cetăţii fâlfâia steagul Krasiei, cu două suliţe încrucişate peste un soare care răsărea.

Paznicii porţii purtau robele negre ale *dal' Sharum,* casta războinicilor krasiani, şi feţele le erau acoperite de văluri care-i apărau de nisipul necruţător. Deşi nu tot atât de înalţi ca milnezii, krasianii îi depăşeau cu un cap pe angiersieni sau pe laktonieni şi erau robuşti, cu muşchi viguroşi. Arlen îi salută din mers, cu o înclinare a capului.

Paznicii îi răspunseră înălţându-şi suliţele. Printre bărbaţii krasiani, acesta era cel mai neînsemnat gest de curtoazie, dar Arlen se străduise din greu ca să-şi câştige dreptul la un astfel de salut. În Krasia, un bărbat era apreciat după numărul cicatricelor sale şi al *alagai* – al miezingilor pe care-i omorâse. Străinii, *chin,* aşa cum îi numeau krasianii, fie ei chiar şi Mesageri, erau consideraţi laşi care renunţaseră la luptă şi nu meritau să fie trataţi cu politeţe de *dal' Sharum.* Cuvântul *chin* era o insultă.

Dar Arlen îi şocase cu cererea lui de a lupta alături de ei şi, după ce-i învăţase pe războinicii lor glife noi şi ajutase la uciderea multor miezingi, era acum numit Par'chin, ceea ce însemna „străinul curajos". N-aveau să vadă

niciodată în el un egal, însă *dal' Sharum* nu mai scuipau la picioarele lui şi-şi făcuse chiar şi câţiva prieteni sinceri.

Trecând dincolo de poartă, intră în Labirint, o curte interioară largă din faţa zidului oraşului propriu-zis, plină de ziduri, şanţuri şi gropi. În fiecare noapte, avându-şi familiile zăvorâte, în siguranţă, în spatele zidurilor interioare, bărbaţii din *dal' Sharum* se angajau în *alagai' sharak,* Războiul Sfânt împotriva demonilor. Momeau miezingi în Labirint, îi atrăgeau în ambuscade şi-i hărţuiau până reuşeau să-i arunce în gropi glifate, unde rămâneau s-aştepte zorile. Pierderile erau mari, dar krasianii credeau că moartea în *alagai' sharak* le garanta un loc alături de Everam, Ziditorul, şi se duceau bucuroşi acolo unde puteau fi ucişi.

În curând, aici nu vor mai muri decât miezingi, se gândi Arlen.

Imediat lângă poarta principală se afla Marele Bazar, unde negustorii vindeau marfa din sute de căruţe împovărate, aromele mirodeniilor krasiane, mirosul de tămâie şi de parfumuri exotice impregnând aerul. Covoare, rulouri de pânză fină şi vase de ceramică frumos pictate stăteau printre grămezi de fructe şi printre vite gălăgioase. Era un loc zgomotos şi aglomerat, unde toată lumea se tocmea strigând cât putea de tare.

Toate celelalte pieţe pe care le mai văzuse Arlen până atunci mişunau de bărbaţi, însă Marele Bazar din Krasia era animat aproape numai de femei, acoperite, din cap până-n picioare, de straie negre, groase. Ele se agitau, vânzând şi cumpărând, strigând una la alta cu putere, renunţând cu greu la monedele lor uzate de aur.

În Bazar se vindeau foarte multe bijuterii şi haine în culori strălucitoare, dar Arlen nu văzuse niciodată pe nimeni îmbrăcat cu aşa ceva. Bărbaţii îi spuseseră că le purtau femeile, pe sub cele negre, însă numai soţii lor o ştiau cu certitudine.

Aproape toţi bărbaţii krasiani care împliniseră şaisprezece ani erau războinici. Foarte puţini erau *dama*, Bărbaţii Sfinţi, care, totodată, conduceau Krasia de mai multe secole. Nicio altă ocupaţie nu era considerată onorabilă. Meşteşugarii erau numiţi *khaffit* şi dispreţuiţi, situându-se cu foarte puţin deasupra femeilor în societatea krasiană. Femeile făceau toată munca de zi cu zi în oraş, construiau şi reparau case, dresau şi tăiau animale şi se tocmeau în pieţe. Pe scurt, făceau totul, în afară de a merge la luptă.

Şi, în ciuda muncii lor fără sfârşit, le erau pe deplin supuse bărbaţilor. Soţiile şi fiicele nemăritate ale unui bărbat erau proprietatea lui, şi el putea face cu ele orice dorea, fiindu-i permis chiar şi să le omoare. Un bărbat îşi putea lua mai multe soţii, dar o femeie care-i îngăduia unui bărbat ce nu-i era soţ fie şi numai s-o vadă fără văl putea să fie dată morţii – lucru ce se întâmpla

adesea. Femeile krasiane erau considerate bunuri de consum. Spre deosebire de bărbaţi.

Arlen ştia că, fără femeile lor, bărbaţii krasiani ar fi fost pierduţi, însă ele îi tratau în general cu respect şi aproape că-şi venerau soţii. Veneau în fiecare dimineaţă să adune morţii după *alagai' sharak*-ul din noaptea abia încheiată şi plângeau asupra bărbaţilor lor, adunându-şi lacrimile preţioase în sticle minuscule. Apa era monedă de schimb în Krasia, şi poziţia socială a unui războinic din timpul vieţii putea fi măsurată după numărul de sticluţe umplute la moartea lui.

Dacă un bărbat îşi găsea sfârşitul, fraţii sau prietenii săi trebuiau să-i ia soţiile, pentru ca orice femeie să se afle întotdeauna în slujba unui bărbat. Odată, în Labirint, în braţele lui Arlen murise un bărbat care-i oferise cele trei neveste ale sale.

— Sunt frumoase, Par'chin, îl asigurase muribundul, şi fertile. Îţi vor dărui mulţi fii. Făgăduieşte-mi c-o să le iei!

Arlen îi făgăduise c-avea să li se poarte de grijă, apoi găsise un alt bărbat dornic să le ia. Era curios să afle ce se afla sub robele femeilor krasiane, dar nu atât de mult încât să-şi schimbe cercul portabil cu o casă de lut şi libertatea cu o familie.

Aproape fiecare femeie era urmată de mai mulţi copii în haine cafenii: părul fetelor era acoperit, iar băieţii purtau bonete de pânză. Încă de la unsprezece ani, fetele începeau să se mărite şi îmbrăcau veşmintele negre ale femeilor, în timp ce băieţii erau luaţi şi învăţaţi să lupte de la vârste încă şi mai fragede. Cei mai mulţi aveau să-mbrace robele negre ale *dal' Sharum.* Câţiva aveau să le poarte pe cele albe, de *dama,* dedicându-şi vieţile slujirii lui Everam. Cei care dădeau greş în ambele profesii aveau să fie *khaffit* şi să poarte haine cafenii, ducând un trai ruşinos până la moarte.

Femeile îl văzură pe Arlen trecând călare prin piaţă şi începură să-şi vorbească în şoaptă, excitate. El se uita la ele amuzat, fiindcă niciuna n-avea să-l privească în ochi şi niciuna n-avea să se îndrepte spre el. Tânjeau după tot ce-aducea în coburi – ţesături de lână rizoniană fină, bijuterii milneze, hârtie angersiană şi alte comori din nord – dar era bărbat şi, mai rău decât atât, un *chin,* iar ele nu cutezau să se apropie. Pretutindeni pândeau ochii câte unui *dama.*

— Par'chin! strigă o voce cunoscută, şi Arlen se întoarse şi-l văzu apropiindu-se pe prietenul său Abban, un negustor gras, care şchiopăta, sprijinindu-se greoi într-o cârjă.

Olog din copilărie, Abban era *khaffit*, fiindcă nu putea să lupte şi nu era demn să intre în rândurile Bărbaţilor Sfinţi. Însă se descurcase bine făcând negoţ cu Mesagerii din nord. Era proaspăt bărbierit şi purta o bonetă cafenie

şi o cămaşă de *khaffit,* dar peste ele avea un acoperământ bogat al capului, o vestă şi pantaloni din mătase strălucitoare, cu cusături multicolore. Pretindea că nevestele lui erau la fel de frumoase ca ale oricărui *dal' Sharum.*

— Pe Everam, mă bucur să te văd, fiu al lui Jeph! strigă Abban, într-o thesană fără cusur, bătându-l pe Arlen pe umăr. Soarele e-ntotdeauna mai strălucitor când ne onorezi oraşul cu prezenţa ta!

Arlen îşi dorea să nu-i fi spus niciodată negustorului cum se numea tatăl său. În Krasia, numele tatălui unui bărbat era mai important decât numele lui. Se întreba ce-ar fi zis krasianii dacă ar fi ştiut că tatăl lui era un laş.

Dar îi răspunse lui Abban bătându-l la rândul său pe umăr, cu un zâmbet sincer.

— Aşa cum îl onorezi şi tu, prieten al meu, spuse.

Fără ajutorul negustorului olog n-ar fi învăţat niciodată nici limba krasiană, nici să se descurce în lumea lor cu obiceiuri stranii şi adesea periculoase.

— Vino, vino! spuse Abban. Odihneşte-ţi picioarele în umbra mea şi spală-ţi praful din gâtlej cu apa mea!

Îl conduse pe Arlen într-un cort strălucitor, în culori bogate, instalat în spatele căruţelor lui din Bazar. Bătu din palme, şi soţiile şi fiicele sale – Arlen nu izbutea niciodată să le deosebească între ele – se grăbiră să ridice clapele şi să se ocupe de Vestitorul Zorilor. Când luară coburii grei şi-i cărară în cort, Arlen îşi impuse cu mare efort să nu le ajute, ştiind că, în ochii krasianilor, pentru un bărbat era o ruşine să muncească. Una dintre femei întinse mâna către sulița glifată, înfăşurată în pânză şi atârnată de oblâncul şeii, dar Arlen o înşfăcă înainte de-a apuca ea s-o atingă. Femeia se înclină adânc, temându-se că-l insultase într-un fel sau altul.

Cortul era plin de perne îmbrăcate în mătase colorată şi de covoare ţesute cu modele complicate. Tânărul îşi lăsă cizmele prăfuite lângă clapă şi respiră adânc aerul răcoros şi înmiresmat. Se aşeză pe pernele de pe podea în timp ce femeile lui Abban îi puneau în faţă apă şi fructe.

După ce se răcori, negustorul bătu din palme şi femeile le aduseră ceai şi prăjituri cu miere.

— Călătoria ta prin deşert s-a desfăşurat cu bine?

— Oh, da, zâmbi Arlen. Chiar foarte bine.

Pe urmă vorbiră o vreme despre lucruri fără importanţă. Abban respecta întotdeauna această formalitate, dar ochii îi tot zburau către coburii Mesagerului şi îşi freca absent mâinile.

— Trecem aşadar la negoţ? întrebă Arlen, imediat ce consideră că era politicos s-o facă.

— Firește, Par'chin e un om ocupat, încuviință negustorul pocnind din degete.

Femeile se grăbiră s-aducă o grămadă de mirodenii, de parfumuri, de bijuterii, de covoare și de alte obiecte făurite de meșteșugarii krasiani.

Abban studie mărfurile trimise de clienții lui Arlen din nord, în timp ce tânărul inspecta cu atenție obiectele oferite în schimb. Negustorul găsi câte un cusur la toate, încruntându-se.

— Ai traversat deșertul doar ca s-aduci astea? întrebă, cu dezgust, după ce termină. Nu s-ar zice c-a meritat să baţi atâta cale.

Arlen își ascunse zâmbetul când se așezară și li se oferi ceai proaspăt. Tocmeala începea întotdeauna așa.

— Prostii, răspunse. Până și-un orb poate să-și dea seama c-am adus câteva dintre cele mai rafinate comori pe care le oferă Thesa. Cu mult mai bune decât obiectele jalnice puse în fața mea de femeile tale. Sper că mai ai și altele, ascunse, fiindcă, adăugă el, pipăind un covor, o capodoperă a țesăturilor, am văzut covoare mai bune ca ăsta putrezind în ruine.

— Mă jignești! strigă Abban, pe mine, care ți-am oferit apă și umbră! Vai mie, dacă un oaspete din cortul meu mă tratează astfel! se tângui. Nevestele mele au trudit la război zi și noapte ca să-l țească, din cea mai bună lână! N-o să vezi niciodată un covor mai bun!

Apoi urmă o tocmeală ca oricare altele, dar Arlen nu uitase lecția primită de la Ragen și de la Porcu cu aproape o viață înainte. Ca întotdeauna, încheiară purtându-se amândoi de parcă tocmai ar fi fost jefuiți, fiecare fiind convins, însă, în sinea lui, că obținuse de la celălalt tot ce era mai bun.

— Fiicele mele îți vor împacheta marfa și ți-o vor pune la păstrare până când vei pleca, spuse Abban în final. Cinezi cu noi deseară? Soțiile mele pregătesc o masă cu care nu se poate măsura nimic din ce aveți în nord.

Arlen clătină din cap cu părere de rău.

— Deseară mă duc la luptă.

Negustorul îi imită gestul.

— Mă tem că ai deprins mult prea bine obiceiurile noastre, Par'chin. Cauți aceeași moarte.

Arlen îl contrazise mai întâi cu un gest.

— N-am de gând să mor, și nu m-aștept să găsesc vreun paradis în viața viitoare.

— Ah, prietene, nimeni n-are de gând s-ajungă la Everam în floarea tinereții, dar asta e soarta celor care merg la *alagaĭ sharak.* Mi-aduc aminte de o vreme în care eram tot atât de mulți ca firele de nisip din deșert, însă acum… Abban clătină din cap cu amărăciune. Orașul e practic pustiu. Umplem întruna pântecele femeilor noastre cu copii, dar tot mor mai mulți noaptea decât se

nasc ziua. Dacă nu ne schimbăm obiceiurile, peste zece ani Krasia va fi înghițită de pustiu.

— Și dacă ți-aș spune c-am venit să schimb lucrurile? întrebă Arlen.

— Inima fiului lui Jeph e sinceră, dar *Damaji* n-or să te-asculte. Ei spun că Everam cere război, și niciun *chin* n-o să le schimbe părerile.

Damaji erau membrii consiliului care conducea orașul, în care fiecare dintre cele douăsprezece triburi krasiane își trimitea cel mai înalt în rang *dama.* Cu toții erau în slujba Andrahului, un *dama* considerat favoritul lui Everam și al cărui cuvânt avea putere de lege.

Arlen zâmbi.

— Nu-i pot împiedica să poarte *alagai' sharak,* încuviință el, dar îi pot ajuta să-l câștige.

Își scoase sulița din învelitoare și-o întinse celuilalt.

Abban făcu ochii mari la vederea armei magnifice, dar își înălță palma și clătină din cap.

— Eu sunt *khaffit,* Par'chin. Nu mi-e îngăduit să-ntinez sulița atingând-o.

Tânărul retrase arma și se înclină, în semn de scuză.

— N-am vrut s-aduc nicio ofensă.

— Ha! râse Abban. S-ar putea să fii singurul bărbat care s-a-nclinat vreodată în fața mea! Nici măcar Par'chin nu trebuie să se teamă c-a ofensat un *khaffit.*

Arlen se încruntă.

— Ești un bărbat ca oricare altul, spuse.

— Cu astfel de păreri, o să fii întotdeauna *chin,* comentă negustorul, dar zâmbi. Nu ești primul bărbat care glifează o suliță, spuse. Fără glifele de luptă ale celor vechi nu se schimbă nimic.

— Astea sunt glifele celor vechi, ripostă Arlen. Am găsit sulița în ruinele Soarelui Anoch.

Abban se albi la față.

— Ai găsit orașul pierdut? se miră. Harta a fost corectă?

— De ce ești atât de surprins? întrebă Arlen. Parcă spuneai că e garantată!

Negustorul tuși.

— Da, sigur, o aveam de la cineva de încredere, dar nimeni n-a mai ajuns acolo de trei sute de ani. Cine-ar fi putut spune cât de corectă era? Zâmbi. În plus, era imposibil să te-ntorci pentru despăgubiri dacă m-aș fi-nșelat.

Râseră amândoi.

— Pe Everam, e o poveste minunată, Par'chin, spuse Abban, după ce-l ascultă pe Arlen istorisindu-și aventurile din orașul pierdut, dar, dacă-ți prețuiești viața, nu spune în fața *Damaji* că ai jefuit orașul sfânt al Soarelui Anoch.

— Nu o s-o fac, făgădui Arlen, dar îşi vor da cu siguranţă seama cât de mult valorează sulița.

Celălalt clătină din cap.

— Chiar dacă vor accepta să te asculte, Par'chin, deşi mă îndoiesc c-o vor face, vor refuza să vadă vreo valoare în indiferent ce le-ar aduce un *chin.*

— Poate că ai dreptate, dar pot cel puțin să-ncerc. Am oricum de dus mesaje la palatul Andrahului. Vino cu mine.

Abban îşi săltă cârja.

— Până la palat e mult de mers, Par'chin.

— O să merg încet, promise Arlen, ştiind că, de fapt, cârja n-avea nicio legătură cu refuzul.

— Nu-ți dori să fii văzut împreună cu mine în afara pieței, prietene, îl preveni ologul. Asta te-ar putea costa tot respectul pe care l-ai dobândit în Labirint.

— Pot câştiga altul, răspunse Arlen. La ce e bun respectul, dacă nu mă pot plimba împreună cu prietenul meu?

Abban se înclină adânc.

— Într-o bună zi, spuse el, voi dori să văd ţinutul unde vin pe lume bărbaţi nobili, ca fiul lui Jeph.

Arlen zâmbi.

— Când va veni ziua aceea, Abban, te voi însoți eu însumi prin deşert.

•

Abban îl prinse pe Arlen de braţ.

— Opreşte-te! îi porunci el.

Tânărul se supuse, încrezându-se în prietenul său, deşi nu vedea nimic nelalocul lui. Femeile mergeau pe stradă cărând poveri grele, iar un grup de *dal' Sharum* venea către ei. Un alt grup se apropia din altă direcție. Ambele erau conduse de câte un *dama* în robă albă.

— Tribul Kaji, îl lămuri Abban, arătând cu bărbia către războinicii din faţa lor. Ceilalți sunt Majah. Pentru noi e mai bine s-aşteptăm puțin aici.

Arlen studie cu ochi mijiți cele două grupuri. Ambele erau alcătuite din bărbaţi în aceleaşi straie negre, cu sulițe simple, fără niciun ornament.

— Cum îi poți deosebi? întrebă.

Negustorul ridică din umeri.

— Cum de nu-i poți tu deosebi?

În timp ce-i priveau, un *dama* strigă ceva către celălalt. Ajunseră faţă în faţă şi începură să se certe.

— Despre ce crezi că discută? întrebă Arlen.

— Întotdeauna despre acelaşi lucru. *Dama* kaji crede că demonii nisipului sălăşluiesc pe al treilea nivel al Iadului, iar ai vântului pe al patrulea. Cel majah

susţine că e invers. În privinţa asta, Evejah nu spune nimic clar, adăugă Abban, vorbind despre canonul sfânt krasian.

— Ce importanţă are? se miră Arlen.

— Cei de pe nivelurile inferioare sunt mai departe de ochii lui Everam şi ar trebui ucişi primii.

Cei doi *dama* ţipau acum unul la altul, iar *dal' Sharum* din ambele tabere îşi încleştau furioşi mâinile pe suliţe, gata să-şi apere conducătorul.

— Se vor lua la bătaie fiindcă nu se pot pune de acord ce demoni trebuie ucişi mai întâi? întrebă Arlen, nevenindu-i să creadă.

Abban scuipă în praf.

— Kaji se iau la bătaie cu majah şi pentru mai puţin de-atât, Par'chin.

— Dar vor avea de luptat cu duşmani adevăraţi imediat ce va apune soarele! se scandalizâ tânărul.

Negustorul dădu din cap.

— Da, şi atunci vor fi uniţi. Aşa cum se spune la noi: „Noaptea, duşmanul meu devine fratele meu." Dar până la apusul soarelui mai sunt multe ore.

Un *dal' Sharum* kaji pocni un luptător majah cu coada suliţei peste faţă, trântindu-l la pământ. Câteva secunde mai târziu, războinicii din cele două tabere erau încleştaţi în luptă. Cei doi *dama* stăteau deoparte, fără să se sinchisească de violenţa dezlănţuită şi fără să se amestece în ea, şi continuau să ţipe unul la altul.

— De ce e îngăduită o asemenea purtare? întrebă Arlen. Andrahul n-o poate interzice?

Abban clătină din cap.

— Andrahul trebuie să facă parte din toate triburile şi din niciunul, dar adevărul e că va favoriza întotdeauna tribul din care provine. Şi, chiar dacă n-ar fi aşa, nici măcar el nu poate pune capăt tuturor duşmăniilor vechi şi sângeroase din Krasia. Nu le poţi interzice bărbaţilor să fie bărbaţi.

— Se poartă mai degrabă ca nişte copii, zise Arlen.

— Pentru *dal' Sharum* există numai suliţa, iar pentru *dama* numai Evejah, încuviinţă Abban cu amărăciune.

Bărbaţii nu-şi foloseau vârfurile armelor… nu încă, dar încăierarea devenea tot mai violentă. Dacă nu intervenea nimeni, cineva avea să-şi găsească până la urmă moartea.

— Nici să nu te gândeşti, spuse negustorul, înşfăcându-l de braţ pe Arlen, care se pregătea să înainteze.

Tânărul se întoarse să-l contrazică, dar, privind peste umărul său, prietenul lui scoase un icnet şi căzu într-un genunchi. Şi îl smuci de braţ, ca să-i urmeze exemplul.

— Îngenunchează, dacă ţii la pielea ta, şuieră.

Arlen se uită în jur şi văzu ce-l speriase pe Abban. Se apropia o femeie, înveşmântată în albul sfânt.

— *Dama' ting,* murmură el.

Misterioasele Culegătoare de Ierburi din Krasia erau văzute foarte rar.

Îşi lăsă ochii în jos la trecerea ei, dar nu îngenunche. Ceea ce n-avu nicio importanţă; femeia trecu fără să se sinchisească de niciunul dintre ei, îndreptându-se senină către încăierare, neobservată decât în clipa când aproape dădu peste bărbaţi. Cei doi *dama* se albiră la faţă la vederea ei şi strigară ceva către oamenii lor. Lupta încetă imediat şi războinicii se străduiră din răsputeri să se dea la o parte, făcându-i loc să treacă. În urma *dama' ting,* şi ei, şi *dama* se împrăştiară repede, şi toată lumea de pe stradă îşi continuă drumul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.

— Par'chin, eşti curajos sau nebun? întrebă Abban, după ce Culegătoarea de Ierburi dispăru din vedere.

— De când îngenunchează bărbaţii în faţa femeilor? zise Arlen, uluit.

— Bărbaţii nu îngenunchează în faţa unei *dama' ting,* dar *khaffit* şi *chin* o fac, dacă sunt înţelepţi, răspunse negustorul. Până şi *dama* şi *dal' Sharum* se tem de ele. Se spune că pot să vadă viitorul, ştiu ce bărbaţi îi vor supravieţui nopţii şi cine sunt cei care vor muri.

Arlen ridică din umeri.

— Şi ce dacă? întrebă, evident neîncrezător.

În prima noapte când mersese în Labirint, o astfel de femeie îi ghicise norocul şi nimic nu-l făcuse să creadă că putea într-adevăr să vadă viitorul.

— O ofensă adusă unei *dama' ting* e o ofensă adusă sorţii, îi explică negustorul, ca şi cum i-ar fi vorbit unui prost.

El clătină din cap.

— Soarta ne-o facem singuri, spuse, chiar dacă *dama' ting* o pot vedea dinainte, în oasele lor.

— Ei bine, nu invidiez soarta pe care-o să ţi-o faci dac-o ofensezi pe una dintre ele.

Îşi continuară drumul şi ajunseră în curând la palatul Andrahului, o construcţie boltită, enormă, din piatră albă, părând tot atât de veche ca oraşul însuşi. Glifele erau trasate cu aur şi străluceau sub soarele strălucitor, care-i scălda în lumină turlele măreţe.

Dar nu apucară să pună piciorul pe treptele palatului înainte ca un *dama* să coboare spre ei în goană.

— Dispari, *khaffit*! strigă.

— Îmi pare-atât de rău, se scuză Abban, cu o plecăciune adâncă, dând înapoi.

Arlen nu se clinti.

— Sunt Arlen, fiul lui Jeph, Mesager din nord, cunoscut drept Par'chin, spuse în krasiană. Îşi propti în pământ suliţa, care, chiar şi înfăşurată, nu putea fi luată drept altceva. Aduc scrisori şi daruri pentru Andrah şi pentru miniştrii săi, adăugă, săltându-şi tolba în mână.

— Pentru unul care ne vorbeşte limba, ţi-ai ales un însoţitor nevrednic, nordicule, zise *dama,* continuând să se încrunte la Abban, care se prosternase în praf.

Pe buzele lui Arlen veni o replică tăioasă, dar şi-o înghiţi.

— Par'chin avea nevoie de o călăuză, îi spuse Abban ţărânei. Am vrut doar să-i arăt drumul…

— Nu ţi-am cerut să vorbeşti, *khaffit*! zbieră *dama,* lovindu-l pe negustor cu piciorul în coaste. Muşchii lui Arlen se încordară, dar privirea aspră cu care-l avertiză prietenul său îl ţinu pe loc.

Dama se întoarse spre el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O să iau eu mesajele tale, spuse.

— Ducele de Rizon mi-a cerut să înmânez darul său către *Damaji* personal, îndrăzni Arlen să insiste.

— Nu voi lăsa un *chin* şi un *khaffit* să intre în palat, niciodată, în toată viaţa mea, se încruntă *dama.*

Răspunsul era dezamăgitor, dar nu neaşteptat. Arlen nu reuşise niciodată să vadă un *Damaji.* Îi încredinţă bărbatului în alb scrisorile şi pachetele şi se uită, încruntat, cum se îndepărta în susul treptelor.

— Nu-mi face plăcere să-ţi amintesc că eu te-am prevenit, prietene, zise Abban. Prezenţa mea nu ţi-a fost de folos, şi nu mint când spun că *Damaji* nu o suportă pe a unui străin, nu l-ar primi nici măcar pe ducele tău de Rizon. L-ar ruga politicos s-aştepte şi l-ar uita pe-o pernă de mătase, umilindu-l.

Arlen scrâşni din dinţi. Se întrebă ce făcuse Ragen când ajunsese între zidurile Suliţei Deşertului. Oare mentorul lui se lăsase tratat astfel?

— Acum o să iei cina cu mine? întrebă Abban. Am o fiică de numai cincisprezece ani şi e foarte frumoasă. Ţi-ar fi o nevastă bună în nord, ar avea grijă de casa ta în timp ce călătoreşti.

Care casă? se întrebă Arlen, cu gândul la micul lui apartament plin de cărţi din Fortul Angiers, în care nu mai ajunsese de mai bine de un an. Se uită la Abban, ştiind că prietenul lui viclean era, oricum, mult mai interesat de legăturile folositoare negoţului pe care şi le-ar fi putut face având o fiică în nord, decât de fericirea ei sau de bunăstarea casei unui Mesager.

— Mă onorezi, prietene, răspunse, dar încă nu sunt pregătit să mă retrag la casa mea.

— Nu, mă gândeam eu că mai degrabă nu, oftă Abban. Să presupun c-acum te duci la *el*?

— Da, răspunse Arlen.

— Nu-mi suportă prezența mai mult decât *dama*, îl preveni negustorul.

— Îți cunoaște valoarea, îl contrazise tânărul.

Celălalt clătină din cap.

— Îmi tolerează existența datorită ție. Sharum Ka a vrut să-nveți limba nordicilor încă de când ți s-a îngăduit prima oară să intri în Labirint.

— Da, zise Arlen, iar Abban e singurul om din Krasia care-o cunoaște, de aceea îl consideră Primul Războinic valoros, deși e *khaffit.*

Negustorul se înclină, dar nu păru convins.

O porniră către terenul de antrenament, care se găsea destul de aproape de palat. Centrul orașului era un teritoriu neutru, al tuturor triburilor, locul unde se adunau să se roage și să se pregătească pentru *alagai' sharak.*

Era după-amiaza, târziu, și tabăra forfotea de activitate. Arlen și Abban trecură mai întâi printre atelierele făuritorilor de arme și ale Glifarilor, ale căror meserii erau singurele considerate valoroase de *dal' Sharum.* Dincolo de acestea se afla un câmp deschis, pe care zbierau instructorii și se antrenau luptătorii.

De cealaltă parte se afla palatul locuit de Sharum Ka și de locotenenții săi, numiți *kai' Sharum.* Neîntrecut ca mărime decât de palatul Andrahului, acel dom imens îi găzduia pe cei mai onorați dintre toți bărbații, care își dovediseră în repetate rânduri valoarea pe câmpul de luptă. Se spunea că sub palat se afla un harem imens, unde-și puteau trimite sângele de viteji către venele generațiilor viitoare.

Mulți se holbară uimiți la Abban, care șchiopăta, sprijinindu-se în cârjă, și mulți îl înjurară pe șoptite, dar nimeni nu cuteză să le stea în cale. Ologul se afla sub protecția Sharum Ka-ului.

Trecură de șiruri de bărbați, care intrau din mers în diverse formații de luptă cu sulița și de alții, care exersau mișcările brutale, dar eficiente de *sharusahk,* stilul krasian de luptă corp la corp. Războinicii exersau și trasul la țintă, sau aruncau plase unor băieți în alergare, înarmați cu sulițe, șlefuindu-și deprinderile de luptă necesare în noaptea care se apropia. În mijlocul tuturor acestora se găsea un cort mare, unde îl găsiră pe Jardir studiind planurile de luptă împreună cu unul dintre oamenii săi.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir era Sharum Ka în Krasia, un titlu care se traducea în thesană prin „Primul Războinic". Înalt de peste un metru optzeci și cinci, purta veșminte de pânză neagră și un turban alb. Într-un mod pe care Arlen nu-l înțelegea pe deplin, titlul de Sharum Ka avea și o semnificație religioasă, simbolizată de culoarea turbanului.

Pielea lui era de un arămiu închis și avea ochii tot atât de negri ca părul său uleiat și dat peste cap ca să-i atârne apoi în josul gâtului. Barba neagră, în

furculiță, era tunsă fără cusur și în înfățișarea lui nu exista nimic blând. Mișcările erau ale unei păsări de pradă, iuți și precise, iar mânecile largi, suflecate, îi dezvăluiau brațele puternice, musculoase și pline de cicatrice încrucișate. Nu avea cu mult peste treizeci de ani.

Unul dintre străjerii din jurul cortului îi văzu pe Arlen și pe Abban apropiindu-se și se aplecă să-i vorbească lui Jardir în șoaptă, la ureche. Primul Războinic se întoarse cu spatele la tăbliță de ardezie scrisă cu cretă pe care-o studia.

— Par'chin! strigă el, desfăcându-și brațele cu un zâmbet și ridicându-se să-i întâmpine pe cei doi. Bine-ai revenit în Suliță Deșertului!

Vorbea în thesană, cu vocabularul și accentul mult îmbunătățite în timpul scurs de la ultima vizită a lui Arlen. Îl cuprinse într-o îmbrățișare fermă și-l sărută pe obraji.

— N-am știut că te-ai întors. În noaptea asta, *alagai* vor tremura de spaimă!

La prima sa vizită în oraș, Primul Războinic se arătase interesat de Arlen, considerându-l o ciudățenie, dar sângeraseră unul pentru salvarea altuia în Labirint și, în Krasia, asta însemna totul.

Jardir se întoarse spre Abban.

— Ce te-aduce printre bărbați, *khaffit*? îl întrebă cu dezgust. Nu te-am chemat.

— E cu mine, zise Arlen.

— *A fost* cu tine, spuse Jardir cu subînțeles.

Abban se înclină adânc și se grăbi să plece, atât de repede pe cât i-o îngăduia piciorul olog.

— Nu știu de ce-ți pierzi timpul cu acest *khaffit*, Par'chin, spuse Jardir disprețuitor.

— Acolo de unde vin eu nu termini de cântărit un bărbat după ce l-ai văzut ridicând suliță.

Jardir râse.

— Acolo de unde vii tu, Par'chin, bărbații nu ridică deloc suliță!

— Thesana ta e mult mai bună, observă Arlen.

Jardir mormăi.

— Limba voastră *chin* nu e ușoară și pare de două ori mai grea fiindcă, în lipsa ta, am nevoie de un *khaffit* ca s-o exersez.

Se uită la Abban, care se îndepărta șchiopătând, și hainele lui din mătase sclipitoare îi aduseră pe buze un zâmbet batjocoritor.

— Uită-te la ăla. Se-mbracă de parc-ar fi femeie.

Arlen se uită în partea opusă a terenului, unde o femeie înveșmântată în negru căra apă.

— Eu n-am văzut niciodată o femeie înveșmântată astfel, spuse.

— Numai fiindcă nu mă laşi să-ţi găsesc o nevastă căreia să-i poţi ridica vălurile, zâmbi Jardir.

— Mă-ndoiesc că *dama* îi vor îngădui uneia dintre femeile voastre să se mărite cu un *chin* care nu face parte din niciun trib.

Krasianul îşi flutură mâna.

— Prostii. Am vărsat sânge împreună în Labirint, frate. Dacă te iau în tribul meu, nici măcar Andrahul nu va îndrăzni să se opună!

Arlen nu era sigur de asta, dar ştia că nu era cazul să-l contrazică. Krasianii aveau un mod al lor de a deveni violenţi dacă le puneai laudele sub semnul întrebării. Şi chiar s-ar fi putut să aibă dreptate. Jardir părea cel puţin la fel de puternic ca un *Damaji.* Războinicii i se supuneau fără cârtire, chiar dacă astfel nesocoteau cuvintele acelui *dama* care le conducea tribul.

Însă tânărul Mesager nu dorea nicidecum să se alăture tribului lui Jardir sau oricărui altuia. Îi stânjenea pe krasiani; un *chin* care practica *alagaĭ sharak* şi-şi petrecea timpul cu un *khaffit.* Alăturându-se tribului, ar fi devenit mai puţin stânjenitor, dar, începând din momentul când ar fi făcut-o, ar fi îngroşat rândurile supuşilor *Damaji*-ului respectivului trib, s-ar fi implicat în toate răfuielile sângeroase ale acestora şi nu i s-ar mai fi îngăduit niciodată să părăsească oraşul.

— Cred că încă nu sunt pregătit să-mi iau o nevastă, răspunse.

— Ei bine, nu aştepta prea mult, sau bărbaţii îşi vor închipui că eşti *push' ting,* spuse Jardir râzând şi înghiontindu-l în umăr.

El nu ştia prea bine ce însemna cuvântul, dar dădu oricum din cap.

— Eşti de mult timp în oraş, prietene? îl întrebă Primul Războinic.

— Doar de câteva ore. Tocmai mi-am lăsat mesajele la palat.

— Şi ai venit deja să-ţi oferi suliţa! Pe Everam, le strigă Jardir oamenilor săi, Par'chin trebuie să aibă ceva sânge krasian!

Ceilalţi râseră alături de el.

— Hai să facem câţiva paşi împreună, spuse Jardir, punându-şi un braţ pe umărul lui Arlen şi îndepărtându-l de ceilalţi.

Mesagerul ştia că însoţitorul său încerca deja să-şi dea seama cum l-ar fi putut încadra ce-l mai bine în lupta din noaptea care urma.

— Tribul Bajin a pierdut azi-noapte un Glifar Capturator. Ai putea să-l înlocuieşti.

Glifarii Capturatori erau unii dintre cei mai importanţi soldaţi krasiani, fiind cei care înconjurau gropile săpate pentru capturarea miezingilor cu glife şi care aveau grijă să le activeze după căderea unui demon în capcană. Era o muncă riscantă, fiindcă, dacă prelatele întrebuinţate pentru mascarea gropilor nu cădeau înăuntru şi nu descopereau complet toate glifele, nu se mai putea face mare lucru ca să-mpiedici un demon al nisipului să se cațere

şi să scape, omorându-l pe Glifar în vreme ce se străduia să le descopere. Nu puteai ocupa decât o singură altă poziţie mai riscantă, în care mureau mai mulţi oameni.

— Aş prefera un loc în Garda Împingătorilor.

Jardir clătină din cap zâmbind.

— Vrei întotdeauna cea mai periculoasă însărcinare, îl mustră el. Cine-o să-ţi ducă scrisorile dacă eşti ucis?

În ciuda accentului puternic, Mesagerul îi înţelese sarcasmul. Scrisorile nu însemnau mare lucru pentru Jardir. Puţini *dal' Sharum* ştiau să citească.

— În noaptea asta n-o să fie chiar atât de periculoasă, răspunse Arlen.

Nereuşind să-şi ascundă entuziasmul, despachetă noua suliţă, ridicând-o cu mândrie în faţa Primului Războinic.

— O armă regească, încuviinţă Jardir, dar noaptea cel care învinge e luptătorul, Par'chin, nu suliţa lui. Îşi puse o mână pe umărul lui Arlen şi-l privi în ochi. Nu te încrede prea mult în arma ta. Am văzut mulţi războinici mai căliţi în luptă decât tine, care şi-au pictat sulițele şi au avut parte de un sfârşit cumplit.

— N-am făcut-o eu, zise Arlen. Am găsit-o în ruinele din Soarele Anoch.

— În locul de baştină al Izbăvitorului? Jardir râse. Suliţa lui Kaji nu e decât o legendă, Par'chin, iar oraşul pierdut a fost cucerit de nisipuri.

Arlen clătină din cap.

— Am fost acolo. Te pot duce acolo.

— Sunt Sharum Ka al Suliţei Deşertului, Par'chin. Nu pot să-mi încarc pur şi simplu bagajele pe-o cămilă şi să plec prin pustiu în căutarea unui oraş care nu există decât în textele străvechi.

— Cred că te voi convinge după lăsarea întunericului, spuse Arlen.

Jardir îi zâmbi cu răbdare.

— Făgăduieşte-mi că nu faci ceva nesăbuit, zise el. Cu suliţa glifată sau nu, nu eşti Izbăvitorul. M-ar întrista să te-ngrop.

— Făgăduiesc.

— Atunci e bine! Jardir îl bătu pe umăr. Vino, prietene, se face târziu. În seara asta vom cina în palatul meu, înainte de-a ne aduna la Sharik Hora!

•

Mâncară carne condimentată cu mirodenii, mazăre pisată şi pâine subţire ca hârtia, pe care femeile krasiane o făceau întinzând făină umedă pe pietre fierbinţi, bine lustruite. Arlen stătea pe locul de onoare, alături de Jardir, înconjurat de *kai' Sharum* şi servit chiar de soţiile Primului Războinic. Nu înţelesese niciodată de ce îi arăta Jardir atât respect, dar, după primirea de la palatul Andrahului, era mai mult decât binevenit.

Bărbaţii îl implorară să le istorisească poveşti, cerând-o pe cea a schilodirii Ciungului, deşi o auziseră de multe ori. Îl rugau întotdeauna să le povestească despre Ciung, Alagai Ka, cum îl numeau ei. Demonii pietrei erau o raritate în Krasia şi, când Arlen le făcu pe plac, îl ascultară cu toţii fascinaţi.

— După ultima ta vizită, am construit un scorpion nou, Par'chin, îi spuse un *kai' Sharum* după cină, în timp ce-şi sorbeau nectarul. Poate trece o suliţă printr-un zid de gresie. O să găsim în curând şi o cale de străpungere a pielii lui Alagai Ka.

Arlen chicoti şi clătină din cap.

— Mă tem că pe Ciung n-o să-l mai vedeţi nici în noaptea asta, nici în vreo alta. L-a văzut soarele.

Ochii *kai' Sharum*-ului părură gata să iasă din orbite.

— Alagai Ka e mort? întrebă altcineva. Cum ai izbutit?

Arlen zâmbi.

— O să vă spun povestea după victoria din noaptea asta, le făgădui.

Şi mângâie în treacăt suliţa de lângă el, un gest care nu-i scăpă Primului Războinic.

20.

Alagai' sharak

328 DÎ

— Mărite Kaji, Suliţă a lui Everam, pune putere în braţele războinicilor tăi şi curaj în inimile lor în noaptea aceasta, când pleacă să-nfăptuiască lucrarea ta sfântă.

Câtuşi de puţin în largul lui, Arlen se foi, mutându-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul, în vreme ce un *Damaji* rostea binecuvântările lui Kaji, primul Izbăvitor, asupra mulţimii de *dai' Sharum.* În nord, dacă spuneai că Izbăvitorul nu fusese decât un simplu muritor, te puteai trezi nevoit să faci faţă unei bătăi cu pumnii, dar nimeni nu vedea în asta o crimă. În Krasia, o asemenea erezie se pedepsea cu moartea. Kaji era Mesagerul lui Everam, sosit să unească întreaga omenire în lupta împotriva *alagai*-ilor. Îl numeau Shar'Dama Ka, Primul Războinic-Preot, şi susţineau că avea să se-ntoarcă pentru a uni din nou toţi oamenii, într-o bună zi, când aveau să fie demni de

Sharak Ka, Primul Război. Oricine sugera altceva avea parte de o moarte rapidă, brutală.

Arlen nu era atât de neghiob încât să dea glas îndoielilor sale în privinţa divinităţii lui Kali, dar Bărbaţii Sfinţi îl descumpăneau. Păreau să caute întotdeauna un pretext ca să se-arate ofensaţi de prezenţa lui, a străinului, iar în Krasia o ofensă însemna de obicei moartea celui care o adusese.

Dar, indiferent ce l-ar fi deranjat în apropierea unui *Damaji,* se simţea întotdeauna bine când privea Sharik Hora, imensul templu boltit al lui Everam. Însemnând de fapt „Osemintele Eroilor", Sharik Hora, menit să aducă aminte ce poate face omul, era o clădire care, pe lângă oricare alta văzută vreodată de Arlen, părea scundă. Prin comparaţie, Biblioteca Ducelui din Miln era minusculă.

Dar Sharik Hora nu impresiona numai prin dimensiuni. Era simbolul curajului mai presus de moarte, pentru că fusese împodobit cu oasele albite ale tuturor luptătorilor morţi în *alagaĭ sharak.* Se înălţau până la grinzile acoperişului şi încadrau ferestrele. Marele altar era construit în întregime din cranii, iar stranele erau făcute din oase ale picioarelor. Potirul din care sorbeau apă credincioşii era o tigvă scobită, sprijinită pe două mâini scheletice, antebraţele fiind piciorul său, şi avea ca bază o pereche de tălpi. Toate candelabrele uriaşe erau făcute din zeci de cranii şi sute de coaste, iar imensul plafon boltit, aflat la o înălţime de peste şase metri, era acoperit de ţestele strămoşilor războinicilor krasiani, care priveau în jos şi judecau totul, cerând să fie veneraţi.

Arlen încercase cândva să calculeze câţi luptători împodobeau sala, dar sarcina se dovedise peste puterile lui. Toate oraşele şi cătunele din Thesa, probabil adăpostind cu totul vreo două sute cincizeci de mii de suflete, n-ar fi fost de-ajuns ca să decoreze nici măcar o parte din Sharik Hora. Krasianii fuseseră cândva nenumărat de mulţi.

Acum, toţi luptătorii din oraş, probabil vreo patru mii, încăpeau în Sharik Hora şi în jurul lor rămânea loc. Se adunau de două ori în fiecare zi, o dată în zori şi a doua oară în amurg, să-l slăvească pe Everam; îi mulţumeau pentru miezingii ucişi în noaptea abia încheiată şi-l implorau să le dea puterea Lui ca să poată ucide alţii în noaptea care urma. Însă, mai presus de toate, se rugau să se întoarcă Shar'Dama Ka şi să înceapă *Sharak Ka.* L-ar fi urmat ca unul, chiar şi până în Miez.

•

Ţipetele aduse de vânt din deşert ajungeau până la Arlen, într-un buzunar de ambuscadă, unde aştepta sosirea miezingilor. Războinicii din jurul lui îşi tot mutau greutatea trupului de pe un picior pe altul, înălţând rugi către Everam. În fiecare colţ al Labirintului începuse *alagaĭ sharak.*

Primiseră vestea că tribul Mehnding, aflat pe zidurile oraşului, rotise manivelele armelor, azvârlind către miezingi pietroaie grele şi sulițe imense. Unele îi loviseră pe demonii nisipului, ucigând sau rănind destul de mulți pentru ca semenii lor să li se întoarcă împotrivă, dar adevăratul scop al atacului era înfurierea creaturilor, aducerea lor într-o stare de nebunie. Demonii se inflamau repede şi, odată ce o făceau, îi puteai mâna ca pe oi dacă le arătai prada.

Când clocoteau de furie, porțile exterioare ale oraşului se deschideau, întrerupând rețeaua exterioară de glife. Demonii nisipului şi ai focului se năpusteau înăuntru, cei ai vântului planând deasupra lor. De obicei, oamenii lăsau să intre câteva zeci, după care închideau poarta, refăcând bariera de glife.

În interior, chiar lângă porți, se afla un grup de bărbați care loveau cu sulițele în scuturi. Numiți Ademenitori, erau, în marea lor majoritate, bătrâni şi lipsiți de forță, oameni de care oraşul se putea lipsi, dar onoarea pe care-o dobândeau n-avea limite. Cu strigăte şi chiote, împrăştiau demonii atacatori, răsfirându-se într-un mod dinainte stabilit, pentru a împărți miezingii în grupuri şi a-i momi în adâncul Labirintului.

Observatorii de pe zidurile Labirintului doborau demonii vântului cu lasouri şi plase de care erau prinse greutăți. Imediat ce cădeau, din nişe minuscule, glifate, ieşeau Priponitorii, care-i țintuiau de pământ înainte de-a se putea elibera, înlănțuindu-le membrele de pari glifați şi împiedicându-i astfel să fugă în Miez la ivirea zorilor.

Între timp, Ademenitorii continuau să alerge, conducându-i pe demonii nisipului şi pe cei ai focului aflați din când în când printre cei dintâi către locurile unde aveau să-şi găsească sfârşitul. Miezingii alergau mai repede, dar nu puteau vira strâns prin Labirint cu uşurința războinicilor care-i cunoşteau fiecare colț. Când demonii se apropiau prea mult, Observatori încercau să-i încetinească aruncându-şi plasele. Multe dintre încercările lor erau încununate de succes. Multe nu erau.

Arlen şi ceilalți luptători din Garda Împingătorilor se încordară, auzind că se apropiau strigătele Ademenitorilor lor.

— Aveți grijă! le strigă de sus un Observator. Am numărat nouă!

Nouă demoni ai nisipului însemna cu mult mai mult decât obişnuitul număr de doi sau trei care ajungeau de obicei într-o ambuscadă. Când se răsfirau, Ademenitorii încercau să le micşoreze numărul, aşa că într-o ambuscadă erau rareori de înfruntat mai mult de cinci. Arlen strânse mai tare sulița glifată, iar în ochii fiecărui *dal' Sharum* se umplură un entuziasm dezlănțuit. Murind în *alagai' sharak* îți asigurai intrarea în paradis.

— Luminile! se auzi un strigăt de deasupra.

În timp ce Ademenitorii conduceau demonii către locul ambuscadei, Observatorii aprindeau ulei, înălțând focuri puternice în fața unor oglinzi înclinate dinainte sub anumite unghiuri, inundând locul cu lumină.

Luați prin surprindere, miezingii țipară și se traseră înapoi. Lumina nu le putea face niciun rău, dar le oferea Ademenitorilor obosiți ocazia să scape cu viață. Știind ce avea să se întâmple, se scurseră cu o precizie îndelung exersată în jurul gropii-capcană și se aruncară în șanțuri puțin adânci, apărate de glife.

Demonii nisipului își reveniră repede și reluară urmărirea, neștiind unde dispăruseră Ademenitorii. Trei dintre ei nimeriră chiar deasupra prelatelor de culoarea nisipului care acopereau două gropi largi, țipând când se prăbușiră de la șase metri.

Trapele se deschiseră, și Garda Împingătorilor izbucni în strigăte și ieși din buzunare, cu sulițele aplecate printre scuturi rotunde, pline de glife, gata să-mpingă în gropi miezingii rămași.

Arlen își uită toate spaimele și atacă urlând, alături de ceilalți, prins de superba nebunie din Krasia. Așa și-i imagina pe luptătorii din vechime, alungându-și cu strigăte pornirile instinctive, care-i îndemnau să fugă și să se-ascundă, și intrând în luptă dintr-un salt. Pentru o clipă, uită cine era și unde se afla.

Însă sulița lui lovi apoi un demon al nisipului, și glifele prinseră viață aprinzându-se și trimițând fulgere argintii în trupul creaturii. Miezingul urlă, în agonie, dar fu măturat de sulițele mai lungi din dreapta și din stânga lui Arlen. Orbiți de răbufnirile glifelor de apărare, bărbații din jur nici măcar nu observară ce se întâmplase.

Grupul lui Arlen împinse cei doi demoni rămași către groapa deschisă din acea jumătate a locului ambuscadei în care se aflau. Glifele pe de margine erau de tipul cu blocare pe o singură parte, cunoscut numai în Krasia. Miezingii puteau să intre, trecând de inelul format, dar nu mai puteau ieși. Sub pământul bătătorit de pe fundul gropii era piatră scoasă dintr-o carieră, care le tăia calea către Miez și-i ținea captivi până când avea să-i ucidă lumina soarelui.

Ridicându-și privirea, Arlen văzu că bărbații din partea opusă nu se descurcau la fel de bine. În loc să cadă în fundul gropii, prelata se agățase, continuând să acopere o parte din glife. Înainte de a apuca să dezvelească bariera, Glifarul Capturator fusese ucis de doi dintre miezingii căzuți în interior, care se cățăraseră prin deschizătură.

Garda Împingătorilor din cealaltă jumătate a locului ambuscadei se trezise în plin haos, având de înfruntat cinci demoni ai nisipului în lipsa unei gropi cu glife complete în care să-i arunce. Din grup făceau parte doar zece oameni, iar demonii se aflau în mijlocul lor, ciopârțind cu ghearele și mușcând.

— Retrageţi-vă în buzunar! strigă *kaĭ Sharum*-ul din jumătatea lui Arlen.

— Să fiu al Miezului dacă o s-o fac! urlă tânărul Mesager, alergând în ajutorul celuilalt grup.

Văzând că un străin dădea dovadă de atâta curaj, ceilalţi *daĭ Sharum* îl urmară, lăsându-şi comandantul să zbiere în spatele lor.

Arlen se opri numai atât cât era nevoie ca să-ndepărteze prelata cu o lovitură de picior, activând bariera circulară. Fără să piardă nicio clipă, sări în mijlocul încăierării, cu suliţa glifată prinzându-i viaţă în mâini.

Înjunghie primul miezing în coaste, şi de această dată niciunuia dintre ceilalţi bărbaţi nu-i scăpă aprinderea magiei din clipa în care arma îşi atinse ţinta. Demonul nisipului se prăbuşi, rănit de moarte, iar Arlen se simţi străbătut de un val de energie dezlănţuită.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci, cu suliţa paralelă cu trupul, blocând muşcătura dinţilor ascuţiţi ca briciul ai unui alt miezing. Glifele de apărare de pe coada armei se activară înainte de a-şi uni demonul dinţii, lăsându-l cu gura deschisă. Arlen răsuci brusc suliţa şi magia fulgeră, pocnind creatura peste falcă.

Al treilea demon îl atacă, dar braţele şi picioarele lui Arlen erau inundate de energie. Biciui aerul cu coada suliţei, lovind de-a latul, şi glifele din capătul ei retezară jumătate din faţa miezingului. În timp ce acesta se prăbuşea, el îşi coborî scutul şi răsuci suliţa în mâini, aplecând-o ca să-i străpungă inima.

Mesagerul scoase un urlet şi se uită în toate părţile, căutând alt demon cu care să se lupte, dar ceilalţi fuseseră împinşi în groapă. Jur-împrejur, bărbaţii îl fixau cu priviri pline de uimire şi de admiraţie.

— Ce aşteptaţi? strigă el, repezindu-se în labirint. Avem *alagai* de vânat!

— Par'chin! Par'chin! strigară *daĭ Sharum,* urmându-l.

Întâlniră mai întâi un demon al vântului, care se năpusti asupra lor, sfâşiind gâtul unuia dintre luptătorii care-l urmau pe Arlen. Nelăsându-i creaturii timp să se avânte din nou către cer, el îşi aruncă suliţa, care străpunse capul miezingului, stârnind o ploaie de scântei şi doborându-l la pământ.

Arlen îşi recuperă arma şi continuă să alerge, magia ei dezlănţuită cuprinzându-l ca pe un erou de legendă. În vreme ce curăţau labirintul, grupul lui se mări şi, pe măsură ce măcelărea un demon după altul, creştea şi numărul bărbaţilor care scandau:

— Par'chin! Par'chin!

Buzunarele de ambuscadă glifate şi gropile de salvare fuseseră uitate. Teama şi respectul faţă de noapte dispăruseră. Cu suliţa lui de metal, Arlen era de neînvins, iar încrederea în sine pe care o radia era ca un drog pentru krasiani.

•

Inundat de emoţia izbânzii, Arlen avea impresia că tocmai îşi spărsese crisalida, preschimbat de arma antică într-o cu totul altă fiinţă. Nu se simţea deloc obosit, deşi alerga şi lupta de mai multe ore. Nu simţea nicio durere, deşi se alesese cu multe zgârieturi şi tăieturi. Gândurile i se îndreptau numai către următoarea înfruntare, către următorul demon pe care trebuia să-l ucidă. De fiecare dată când simţea valul de magie străpungând carapacea unui miezing, în minte îi răsuna aceeaşi idee:

Fiecare bărbat trebuie să aibă o astfel de armă.

În faţă îi apăru Jardir, şi Arlen, plin de sânge negru de demon, îşi înălţă sulița în aer, salutându-l astfel pe Primul Războinic.

— *Sharum Ka*! strigă. În noaptea asta, niciun demon nu va scăpa viu din Labirintul tău!

Jardir râse, avântându-şi şi el sulița către înălţimi. Se apropie şi-l îmbrăţişă pe Arlen ca pe un frate.

— Te-am subestimat, Par'chin. N-o să se mai repete.

Arlen zâmbi.

— Aşa spui de fiecare dată, ripostă el.

Jardir arătă cu o mişcare a capului cei doi demoni de nisip abia măcelăriţi de Arlen.

— De data asta n-a mai rămas nicio îndoială, făgădui, răspunzând zâmbetului cu un altul. Apoi se întoarse către bărbaţii care-l urmau pe Arlen. *Dal' Sharum*! strigă, întinzându-şi braţul către miezingii morţi. Adunaţi aceste creaturi murdare şi aruncaţi-le peste zidul exterior! Grupurile noastre de prăştiaşi au nevoie să exerseze trasul la ţintă! Să le-arătăm miezingilor de dincolo de ziduri că atacarea Fortului Krasia e o neghiobie!

Din rândurile bărbaţilor se înălţară urale şi se grăbiră cu toţii să-i îndeplinească porunca. Iar el se întoarse către Arlen.

— Observatorii spun că, într-unul dintre punctele de ambuscadă din est, lupta încă n-a încetat. Mai ai putere să te baţi, Par'chin?

Pe faţa lui Arlen se aşternu un zâmbet aproape sălbatic.

— Arată-mi drumul, răspunse, şi plecă în fugă, împreună cu Jardir, lăsându-i pe ceilalţi să-şi vadă de munca lor.

Alergară o vreme, îndreptându-se către unul din cele mai îndepărtate colţuri ale Labirintului.

— Chiar în faţă, strigă Jardir, în timp ce treceau de un colţ ascuţit, intrând într-un punct de ambuscadă.

Cu capul plin de zgomotul propriilor paşi şi de zvâcnirile propriului sânge, Arlen nu luă în seamă liniştea din jur.

Dar în clipa în care trecu de colţ, un picior întins din lateral îl agăţă pe al lui ca un cârlig şi-l trânti, cu braţele şi picioarele răsfirate. Se rostogoli când atinse pământul, fără să dea drumul nepreţuitei sale arme, dar, când se ridică din nou în picioare, singura intrare în punctul de ambuscadă era blocată de mai mulţi bărbaţi.

Se uită nedumerit în jur, dar nu zări nici urmă de demon sau de luptă. Intrase într-o ambuscadă, însă nu una pregătită pentru miezingi.

21.

Doar un *chin*

328 DÎ

Sharum se puseră în mişcare, încercuindu-l pe Arlen: elita oamenilor lui Jardir. Îi cunoştea pe toţi, erau bărbaţii împreună cu care cinase şi râsese chiar în seara aceea şi alături de care luptase mai înainte, în mai multe rânduri.

— Ce-nseamnă asta? întrebă, deşi în inima lui o ştia foarte bine.

— Suliţa lui Kaji îşi are locul în mâinile lui Shar'Dama Ka, răspunse Jardir, apropiindu-se. Tu nu eşti el.

Arlen strânse suliţa de parcă s-ar fi temut să nu-şi ia zborul. Bărbaţii care-l înconjurau erau aceeaşi războinici cu care stătuse la masă cu doar câteva ore mai devreme, dar acum în ochii lor nu mai era niciun strop de prietenie. Jardir izbutise să-l despartă de cei care-l susţineau.

— Nu e nevoie să fie aşa, zise Arlen, dând înapoi până când ajunse cu călcâiele la marginea gropii-capcană pentru demoni.

Auzi, absent, şuierul unui demon de nisip captiv înăuntru.

— Pot să fac mai multe suliţe ca asta, continuă el. Câte una pentru fiecare *dal' Sharum.* De aceea am venit.

— Putem să facem asta noi înşine, ripostă Jardir, cu chipul bărbos despicat de un zâmbet rece. Dinţii îi scânteiară în lumina lunii. Nu poţi fi salvatorul nostru. Eşti doar un *chin.*

— Nu vreau să mă lupt cu voi, zise Arlen.

— Atunci nu te lupta, prietene, spuse Jardir cu blândeţe. Dă-mi arma, ia-ţi calul, pleacă în zori şi nu te mai întoarce niciodată.

Arlen şovăi. Nu se îndoia că Glifarii krasiani puteau copia suliţa la fel de bine cum ar fi făcut-o el. Puteau schimba într-o clipă cursul Războiului lor

Sfânt. Mii de vieţi salvate, mii de demoni ucişi. Avea vreo importanţă cine-şi asuma meritele?

Dar în joc nu era doar meritul. Suliţa era un dar, însă nu numai pentru Krasia, ci pentru întreaga omenire. Oare krasianii le-ar fi împărtăşit şi altora cunoştinţele lor? Dacă nu greşea judecând lucrurile după ceea ce tocmai i se întâmpla, Arlen credea că nu.

— Nu, răspunse, cred c-o s-o mai păstrez o vreme. Lasă-mă să fac una pentru tine, şi-o să plec. N-o să mă mai vedeţi niciodată şi veţi avea ceea ce vă doriţi.

Jardir pocni din degete, şi oamenii lui îşi strânseră cercul în jurul lui Arlen.

— Vă rog, îi imploră el. Nu vreau să-l rănesc pe niciunul dintre voi.

La asta, războinicii de elită ai lui Jardir râseră. Îşi dedicaseră viaţa luptei cu suliţa.

Dar Arlen făcuse acelaşi lucru.

— Miezingii sunt duşmanul! strigă el când îl atacară. Nu eu!

Dar, chiar în timp ce protesta, se roti, deviind două vârfuri de suliţă cu o răsucire a armei sale şi-l lovi cu putere în coaste pe unul dintre bărbaţi, azvârlindu-l peste altul. Se aruncă în învălmăşeală, în mijlocul lor, răsucindu-şi suliţa ca pe un baston şi refuzând să-i folosească vârful.

Izbi cu capătul ei faţa unui luptător şi îi simţi falca rupându-se, apoi se ghemui, lăsând arma de metal să-şi continue mişcarea şi lovind cu ea, ca şi cum ar fi fost o măciucă, în genunchiul altui bărbat. O altă suliţă despică aerul chiar pe deasupra lui în timp ce omul se prăbuşea la pământ urlând.

Dar, spre deosebire de lupta cu miezingii, acum îşi simţea arma grea în mâini şi energia care-l purtase prin tot labirintul se risipea. Când înfrunta oameni, arma lui era o suliţă ca oricare alta. O propti în pământ şi se avântă în aer, lovind cu picioarele în gâtul unui krasian. Coada suliţei îl pocni pe un altul în stomac, făcându-l să se îndoaie de durere. Vârful îi spintecă unui al treilea coapsa, şi omul îşi scăpă arma, încleştându-şi mâinile de rană. Arlen se retrase din faţa contraatacului lor, plasându-se cu spatele la groapa demonului, ca să nu poată fi înconjurat.

— Te-am subestimat iarăşi, deşi am făgăduit că n-o s-o mai fac, spuse Jardir.

Îşi flutură mâna, şi mai mulţi bărbaţi se apropiară, alăturându-se atacului.

Arlen îi înfruntă din toate puterile, dar rezultatul luptei nu putea fi pus la îndoială nici măcar pentru o singură clipă. Coada unei suliţe îl izbi în tâmplă, trântindu-l la pământ, şi războinicii se năpustiră asupra lui cu sălbăticie, lovindu-l până când dădu drumul armei ca să-şi acopere capul cu braţele.

În clipa acea, lupta încetă. Arlen fu ridicat în picioare, cu braţele ţintuite la spate de doi luptători cu muşchi puternici, şi îl văzu pe Jardir aplecându-se şi

ridicându-i suliţa. Primul Războinic îşi strânse trofeul în mână şi-l privi pe Arlen în ochi.

— Îmi pare sincer rău, prietene, spuse. Aş fi vrut să existe o altă cale.

Arlen îl scuipă în faţă.

— Everam e martorul trădării tale! strigă.

Jardir se mulţumi să zâmbească, ştergându-se de scuipat.

— Nu-mi vorbi tu mie despre Everam, *chin.* Eu îi sunt Sharum Ka, nu tu. Fără mine, Krasia se va prăbuşi. Ţie cine-o să-ţi simtă lipsa, Par'chin? Moartea ta n-o să umple cu lacrimi nici măcar o singură sticluţă. Se uită la bărbaţii care-l ţineau pe Arlen. Azvârliţi-l în groapă.

•

Arlen încă nu-şi revenise din şocul căderii când suliţa lui Jardir, o armă de bună calitate, se înfipse vibrând în ţărâna din faţa lui. Privind în susul pereţilor verticali ai gropii, înalţi de şase metri, văzu că Primul Războinic se uita în jos, către el.

— Ai trăit cu demnitate, Par'chin, spuse Jardir, aşa că ţi-o poţi păstra şi în moarte. Mori luptând, şi te vei trezi în paradis.

Arlen mârâi, cu ochii la demonul nisipului din partea opusă a gropii, care se sălta în poziţia de atac. Un mormăit gros ieşi din botul creaturii când îşi dezgoli şirurile de dinţi ascuţiţi ca briciul.

Arlen se ridică în picioare, ignorând durerea din muşchii învineţiţi. Întinse încet mâna către suliţă, cu ochii într-ai miezingului. Poziţia lui, nici ameninţătoare, nici trădând spaimă, nedumeri creatura, care începu să se foiască încoace şi încolo, în patru labe, nesigură.

Un demon al nisipului putea fi ucis cu o suliţă fără glife. Ochii lui mici, fără pleoape, de obicei protejaţi de marginile osoase ale frunţii, se deschideau larg în timpul salturilor. O lovitură dată cu precizie în acel unic loc vulnerabil îl ucidea pe loc dacă era atât de puternică încât să-i ajungă până-n creier. Însă demonii se vindecau cu o repeziciune magică, aşa că o lovitură imprecisă, sau una care nu-l străpungea pe de-a-ntregul, n-ar fi făcut altceva decât să-l înfurie şi mai tare. Fără scut şi în lumina slabă a lunii şi a lămpilor cu ulei de deasupra, reuşita era aproape imposibilă.

În timp ce demonul continua să fie uluit de purtarea lui, Arlen începu să târască încet vârful suliţei prin ţărână, trăgând liniile glifelor chiar în faţa lui, fiindcă din faţă era cel mai probabil să fie atacat. Creatura avea să găsească repede o cale de ocolire, dar el ar fi putut câştiga timp. Linie cu linie, trasă simbolurile în ţărână.

Demonul nisipului se retrase către peretele gropii, unde lampa arunca umbrele cele mai lungi. Solzii cafenii se confundau cu lutul, făcându-l aproape invizibil. Numai ochii mari şi negri ieşeau în evidenţă, reflectând lumina slabă.

Arlen văzu atacul înainte de a începe. Mușchii ca niște funii ai miezingului se încordară și se răsuciră când se lăsă pe picioarele din spate. Mesagerul se așeză în spatele glifelor pe care apucase să le traseze în întregime și își desprinse ochii de ai demonului, ca și cum s-ar fi dat bătut.

Cu un mârâit care se transformă în urlet, miezingul își aruncă spre el cele aproape cincizeci de kilograme de gheare, colți și mușchi apărați de carapace. Arlen așteptă până când se izbi de glife și, imediat ce le văzu prinzând viață cu o strălucire, lovi cu toată puterea în ochii expuși, avântul pe care și-l luase demonul amplificând forța loviturii.

Sus, krasianii ovaționară.

Arlen simți vârful suliței afundându-se, dar nu destul de adânc, înainte ca lovitura și răbufnirea magiei să azvârle de-a lungul gropii creatura care urla de durere. Se uită la suliță și văzu că vârful i se rupsese. Și îl zări scânteind sub lumina lunii în ochiul miezingului care scăpase de durere și-și trăgea picioarele sub el. Își duse ghearele la față, și vârful ieși. Sângerarea încetase deja.

Cu un mârâit gros, demonul începu să alunece către Arlen, târându-se cu burta pe fundul gropii. El îl lăsă să pândească și se grăbi să-și completeze semicercul. Demonul îl atacă pentru a doua oară, și glifele improvizate se aprinseră iarăși, oprindu-l brusc. Arlen îl lovi din nou, de data asta încercând să-l nimerească în gură și să-i înfigă vârful rupt al suliței în carnea mai vulnerabilă a gâtlejului. Dar miezingul era prea iute în mișcări, așa că prinse arma între fălci și, când fu azvârlit înapoi, i-o smulse din mână.

— Noaptea mă-sii, înjură Arlen.

Cercul lui încă nu era complet și, fără suliță, n-avea nicio șansă să-l termine.

Încă revenindu-și de pe urma loviturii, demonul nisipului era cu totul nepregătit când omul sări peste glife și se aruncă asupra lui. Sus, spectatorii urlară entuziasmați.

Miezingul încercă să zgârie și să muște, dar Arlen se dovedi mai iute în mișcări și izbuti să-i ajungă în spate, să-și treacă antebrațele pe sub subțiorile creaturii și să-și încleștеze degetele la ceafa ei. Apoi se ridică în picioare, săltând-o de la pământ.

Deși mai mare și mai greu decât demonul nisipului, puterea lui Arlen nu era pe măsura forței acestuia, când începu să se zbată. Mușchii lui păreau să fie cablurile întrebuințate în carierele de piatră din Miln, iar ghearele din spate amenințau să transforme picioarele tânărului în fâșii. Arlen îl roti și-l izbi de peretele gropii. Înainte de-a apuca să-și revină, îl trase înapoi și-l izbi din nou. Strânsoarea îi slăbea, nereușind să facă față împotrivirii viguroase a miezingului, așa că se avântă încă o dată din toate puterile și-l azvârli în glife. Magia dezlănțuită umplu groapa de o lumină strălucitoare, zdruncinând

demonul în clipa izbiturii şi, până să se dezmeticească, Arlen îşi înşfăcă suliţa şi se repezi înapoi, în spatele glifelor.

Demonul înfuriat se aruncă de mai multe ori asupra acestora, dar Arlen îşi completă cu mare iuţeală semicercul improvizat, având în spate peretele gropii. În reţea existau goluri, dar spera că erau prea mici ca să le poată găsi miezingul şi ca să reuşească să se strecoare prin ele.

Însă speranţa i se nărui o clipă mai târziu, când demonul sări pe peretele gropii, săpând cu ghearele în lut. Începu să înainteze astfel către Arlen, cu colţii dezgoliţi şi şiroind de salivă.

Glifele desenate în grabă erau slabe, întinzându-şi reţeaua de apărare până la o înălţime prea mică, nedepăşind-o cu prea mult pe aceea până la care putea sări demonul. Creatura avea să-şi dea în curând seama că se putea căţăra deasupra lor.

Adunându-şi tot curajul, Arlen îşi puse piciorul peste cea mai apropiată de perete dintre glife, întrerupându-le forţa magică. Îşi ţinea talpa cu vreo doi centimetri deasupra solului, ca să nu strice desenul. Aşteptă până în clipa în care sări demonul, şi se retrase imediat cu un pas, descoperind glifa.

Creatura nu traversase decât pe jumătate reţeaua în momentul în care redeveni activă, azvârlind carnea de miezing care-o atingea. O jumătate din demon căzu în cerc, alături de Arlen. Cealaltă se prăbuşi în afară, cu o bufnitură.

Chiar şi cu partea dinapoi retezată, miezingul încercă să-l zgârie şi să-l muşte pe Arlen, care se grăbi să se îndepărteze, ţinându-l la distanţă cu suliţa. Trecu peste glife, lăsând jumătatea de sus a demonului de nisip captivă dincolo de ele, încă zvârcolindu-se în timp ce i se scurgea sângele negru în ţărână.

Se uită în sus şi-i văzu pe krasiani privindu-l cu gura căscată. Se încruntă şi rupse suliţa în două pe genunchi. Urmând exemplul miezingului, îi înfipse capătul frânt cât mai sus în pământul moale al peretelui. Se săltă cu toată puterea, cu bicepsul reliefându-i-se, şi, când începu să se înalţe, îşi avântă celălalt braţ deasupra capului şi înfipse şi capul suliţei în perete, mai sus decât coada.

Mână deasupra mâinii, Arlen se căţără pe peretele de şase metri. Nu se gândea nici la ce zăcea în urma lui, nici la ce îl aştepta deasupra. Se concentră numai asupra a ceea ce făcea, fără să se sinchisească nici de arsura din muşchii lui încordaţi, nici de senzaţia de sfâşiere a cărnii.

Când se săltă peste marginea gropii, krasianii se traseră înapoi, făcând ochii mari. Mulţi îl invocară pe Everam şi-şi atinseră frunţile şi inimile, iar alţii desenară glife în aer, ca să-i apere, de parcă Arlen ar fi fost el însuşi un demon.

Simțindu-și brațele și picioarele ca de gelatină, tânărul se strădui să se ridice. Se uită la Primul Războinic cu ochii înceţoşaţi.

— Dacă mă vrei mort, mârâi el, trebuie să mă ucizi tu însuţi, în Labirint n-au mai rămas miezingi care s-o facă în locul tău.

Jardir se apropie cu un pas, dar dinspre o parte din oamenii săi să înalţă un murmur dezaprobator. Arlen dovedise că era un războinic. Uciderea lui n-ar fi fost o faptă onorabilă.

Tânărul conta pe asta, dar, fără să le lase celorlalţi timp să se gândească bine la ceea ce se petrecea, Jardir îşi luă avânt şi-l lovi cu coada suliţei glifate în tâmplă.

Arlen căzu, cu capul răsunându-i şi cu lumea învârtindu-se, dar scuipă şi-şi propti mâinile sub el, împingând cu putere în pământ ca să se poată sălta din nou în picioare. Îşi ridică privirea, numai ca să-l vadă pe Jardir punându-se iarăşi în mişcare. Simţi suliţa de metal pocnindu-l peste faţă, apoi nu mai ştiu nimic.

22.

Spectacole în cătune

329 DÎ

Rojer dansa în timp ce-şi vedeau de drum, cu patru bile de lemn strălucitor colorate orbitând în jurul capului său. Încă nu putea să jongleze stând pe loc, dar Rojer Juma-de-mână avea o reputaţie de apărat, aşa că-nvăţase să-şi depăşească limitele, mişcându-se cu o graţie fluidă ca să-şi păstreze mâna schilodită în cea mai bună poziţie pentru prindere şi aruncare.

Chiar şi la paisprezece ani era scund, abia trecând de un metru cincizeci, cu părul roşu ca morcovul, ochi verzi şi faţa rotundă, cu piele albă, pistruiată. Se apleca, se întindea şi se învârtea în cercuri complete, cu picioarele mişcându-i-se în ritmul bilelor. Cizmele lui din piele moale, crăpate la vârfuri, erau acoperite de un strat de colb de pe drum, iar norul de praf pe care-l înălţau atârna în jur, dând fiecărei răsuflări gust de ţărână.

— Merită să te-agiţi atât, dacă nu eşti în stare să stai locului? întrebă Arrick iritat. Ai aerul unui amator, iar spectatorilor n-o să le placă mai mult decât mie să respire colb.

— N-o să dau spectacole pe drum, zise Rojer.

— În cătune s-ar putea s-o faci, îl contrazise Arrick, acolo nu sunt pavaje de scânduri.

Băiatul pierdu ritmul, şi Arrick se opri în timp ce el se străduia cu frenezie să-şi recupereze întârzierea de o secundă. În cele din urmă, îşi recapătă controlul, dar de pe buzele maestrului se desprinse totuşi un „tţ".

— Fără pavaj de lemn, cum împiedică demonii să se-nalţe în interiorul zidurilor? se miră Rojer.

— N-au nici ziduri. Ca să menţii o reţea, chiar şi în jurul unui cătun, ai nevoie de o duzină de Glifari. Dacă-ntr-un sat au doi şi un ucenic, se pot considera norocoşi.

Rojer îşi înghiţi saliva cu gust de fiere, simţindu-se în pragul leşinului. Ţipete stinse de mai bine de zece ani îi răsunară în ţeastă şi se împletici şi căzu pe spate, cu bilele plouând peste el. Lovi furios ţărâna cu mâna schilodită.

— Mai bine lasă jongleria pe seama mea şi concentrează-te asupra altor deprinderi, îl sfătui Arrick. Dacă ţi-ai petrece jumătate din timpul în care jonglezi ca să-nveţi să cânţi, ai fi în stare să scoţi trei note înainte să ţi se frângă vocea.

— Tu ai spus întotdeauna că un Saltimbanc care nu poate jongla nu e Saltimbanc, protestă băiatul.

— Nu contează ce-am spus! se răsti Arrick. Crezi că blestematul de Jasin Sunet Aurit ştie să jongleze? Tu ai talent. Odată ce-o să-ţi faci un nume, o să ai şi ucenici care să jongleze-n locul tău.

— De ce-ar vrea cineva să facă scamatorii în locul meu? întrebă Rojer, adunând bilele şi strecurându-şi-le în punga prinsă la centură.

Şi, în acelaşi timp, mângâie umflătura liniştitoare a talismanului din buzunarul secret, sorbind putere.

— Pentru că scamatoriile mărunte şi banii nu stau în acelaşi loc, băiete, răspunse Arrick, trăgând o duşcă din omniprezentul său burduf cu vin. Jongleriile aduc klaţi. Fă-ţi un nume şi-o să câştigi cu uşurinţă aur milnez, aşa cum câştigam eu pe vremuri. Sorbi din nou, de data asta mai prelung. Dar, ca să-ţi faci un nume, trebuie să joci prin cătunele din jur.

— Sunet Aurit n-a jucat niciodată prin cătune, zise Rojer.

— Tocmai asta e! strigă Arrick cu un gest larg. Unchiul ăla al lui o fi putând să tragă sforile în Angiers, dar în cătune n-are nicio putere. Când o să ne facem un nume, o să-l îngropăm!

— Nimeni nu se poate măsura cu Viers Dulce şi cu Juma-de-mână, se grăbi băiatul să zică, punând pe primul loc numele maestrului său, cu toate că, în ultima vreme, în zumzetul de pe străzile Angiersului se auzeau în ordine inversă.

— Aşa e! strigă Arrick, pocnind din călcâie şi tresăltând într-un dans vioi.

Rojer învăţase, cu timpul, să se ferească de nervii Saltimbancului. În ultimii ani, maestrul lui făcea crize de furie din ce în ce mai dese şi bea din ce în ce mai mult pe măsură ce se înălţa steaua lui Rojer şi apunea a lui. Viersul nu-i mai era la fel de dulce, şi el o ştia.

— Cât de departe e Calea Greierului? întrebă Rojer.

— Ar trebui s-ajungem acolo mâine la prânz, răspunse Arrick.

— Credeam că niciun cătun nu e la o distanţă mai mare de-o zi.

Saltimbancul mârâi.

— Porunca Ducelui spune că satele nu trebuie să se afle la o distanţă mai mare decât poate să străbată într-o zi un bărbat *călare pe un cal bun,* zise el. Adică sunt ceva mai departe decât poţi ajunge mergând pe jos.

Speranţele lui Rojer se năruiră. Arrick chiar voia să petreacă o noapte pe drum, fără nimic altceva între ei şi miezingi decât vechiul cerc portabil al lui Geral, care nu mai fusese întrebuinţat de zece ani.

Dar, pentru ei, Angiersul nu mai era un loc întrutotul sigur. Pe măsură ce le crescuse popularitatea, maestrul Jasin căpătase un interes deosebit pentru tot ce le putea pune beţe-n roate. Cu un an în urmă, ucenicii lui rupseseră braţul lui Arrick şi de câteva ori le furaseră câştigul după un spectacol bun. Din cauza asta, a beţiilor lui Arrick şi a târfelor pe la care umbla, el şi Rojer aveau rareori doi klaţi care să zornăie laolaltă. Poate că satele le puteau într-adevăr oferi o soartă mai bună.

Să-ţi faci un nume în cătunele din împrejurimi era un ritual de iniţiere pentru Saltimbanci şi, cât timp se aflaseră în siguranţă în Angiers, păruse o aventură glorioasă. Dar, în clipa aceea, băiatul se uită la cer şi înghiţi cu greutate în sec.

•

Rojer stătea pe o piatră, cârpindu-şi mantia cu un petic strălucitor colorat. Aşa cum se întâmplase şi cu celelalte haine ale sale, materialul din care fuseseră croite se rupsese de mult, fiind înlocuit, bucată cu bucată, până când ajunseseră să fie numai petice.

— Întinde cercu' când termini, băiete, zise Arrick, clătinându-se uşor.

Burduful era aproape gol. Rojer se uită la soarele care apunea şi sări ca ars, grăbindu-se să se supună.

Cercul era mic, de numai trei metri în diametru. Doar suficient de larg pentru ca doi bărbaţi să se întindă în el, de o parte şi de alta a unui foc. Rojer puse un par în centrul taberei lor şi se folosi de o frânghie de un metru şi jumătate, legată de el, ca să deseneze un cerc fără cusur în ţărână. Întinse peste el cercul portabil, întrebuinţând un lineal ca să verifice dacă aliniase corect glifele, dar nu era Glifar, aşa că nu putea fi sigur că totul era în regulă.

Când termină, Arrick se apropie, împleticindu-se, să inspecteze ce făcuse.

— Aratlă bline, spuse, cu voce cleioasă, abia aruncând o privire către cerc.

Rojer simți un fior rece pe șira spinării și verifică totul încă o dată, ca să fie sigur, și apoi o a treia oară, ca să-și alunge toate îndoielile. Cu toate acestea, nu se simțea în largul lui cât aprinse focul și pregăti cina, timp în care soarele cobora tot mai mult.

Rojer nu văzuse niciodată un demon. Sau, cel puțin, n-avea nicio amintire clară. Mâna cu gheare care pătrunsese prin ușa părinților săi îi rămăsese întipărită în memorie pentru totdeauna, dar restul, până și miezingul care-l schilodise, nu era decât un amestec cețos de fum, dinți și coarne.

Când copacii începură s-arunce umbre lungi de-a latul drumului, își simți sângele înghețând în vene. Nu mai trecu mult până când o siluetă fantomatică se înălță din pământ, nu departe de focul lor. Demonul lemnului nu era mai mare decât un om de înălțime medie, cu pielea noduroasă, ca scoarța de copac, bine întinsă peste tendoanele puternice. Creatura văzu focul și scoase un urlet, aruncându-și pe spate capul cu coarne și arătându-și șirurile de dinți ascuțiți. Își încordă ghearele, pregătindu-se să ucidă. Alte siluete se grăbiră să se apropie de marginea cercului de lumină, înconjurându-i încetul cu încetul.

Rojer își întoarse privirea spre Arrick, care sorbea prelung din burduful cu vin. Sperase că maestrul lui, care mai dormise în cercuri portabile, avea să fie calm, dar spaima din ochii Saltimbancului arăta cu totul altceva. Băiatul își duse mâna tremurătoare în buzunarul secret, își scoase talismanul și-l strânse cu putere în pumn.

Demonul lemnului își lăsă coarnele în jos și atacă și în mintea lui Rojer ieși la suprafață ceva, o amintire îndelung reprimată. Dintr-odată avea din nou trei ani și privea peste umărul mamei sale cum se apropia moartea.

Totul îi reveni în minte într-o clipă. Tatăl său luând vătraiul și stăvilind atacul, împreună cu Geral, ca să câștige timp în care mama lui și Arrick să fugă cu el. Arrick împingându-i într-o parte și fugind spre pivniță. Mușcătura care-l lăsase fără degete. Sacrificiul mamei lui.

Te iubesc!

Rojer strânse talismanul și simți spiritul mamei sale în jur ca pe o prezență fizică. Și avu convingerea că îl apăra cu mult mai bine decât glifele asupra cărora se năpusteau miezingii.

Demonul izbi glifele cu putere. Și Rojer, și Arrick săriră în sus, speriați, când străfulgeră magia. Pentru o scurtă clipă, rețeaua lui Geral se contură în aer, gravată cu foc argintiu, și miezingul uluit fu azvârlit înapoi.

Ușurarea nu dură mult. Zgomotul și lumina atraseră atenția altor lemnoși, care atacară cu toții, pe rând, punând la încercare bariera din toate părțile.

Dar glifele lăcuite ale lui Geral rezistară. Unul câte unul sau în grupuri, demonii lemnului erau aruncaţi înapoi, siliţi să dea târcoale furioşi, căutând zadarnic un punct slab.

Dar, chiar şi în timp ce miezingii continuau să se năpustească spre el, gândurile lui Rojer erau în altă parte. Îşi vedea iarăşi şi iarăşi părinţii murind, tatăl ars şi mama înecând demonul focului înainte de a-l arunca pe el în pivniţă. Şi, iarăşi şi iarăşi, îl văzu pe Saltimbanc împingându-i într-o parte.

Arrick îi ucisese mama. Ca şi cum i-ar fi luat viaţa el însuşi. Băiatul îşi duse talismanul la buze şi sărută părul ei roşu.

— Ce-i chestia aia din mâna ta? întrebă încet Arrick, când se convinseră că demonii nu puteau trece de glife.

În orice altă împrejurare, Rojer ar fi simţit împunsătura panicii la descoperirea talismanului, dar în clipa aceea se afla într-un alt loc, retrăind un coşmar şi străduindu-se cu disperare să-i dea un sens. Arrick îi fusese ca un tată mai bine de zece ani. Era posibil ca acele amintiri să fie de fapt adevărate?

Îşi deschise pumnul, lăsându-l pe Saltimbanc să vadă mica păpuşă de lemn, cu părul ei roşu.

— Mama mea, răspunse.

Arrick privi păpuşa cu tristeţe şi ceva din expresia lui îi spuse lui Rojer tot ce simţea nevoia să ştie. Amintirea lui era un adevăr. Pe buzele băiatului veniră cuvinte pline de furie, şi se încordă, gata să-şi atace maestrul, să-l azvârle din cerc, să-l dea pe mâna miezingilor.

Arrick îşi lăsă ochii în jos şi-şi drese glasul, apoi începu să cânte. Înăcrită de anii de beţie, vocea lui îşi recăpătă ceva din vechea dulceaţă când intonă un cântec blajin de leagăn, unul care trezi amintirile lui Rojer, la fel cum o făcuse şi vederea demonului lemnului. Îşi aminti brusc cum îl ţinuse Arrick în braţe, în acelaşi cerc în care stăteau acum, cântându-i acelaşi cântec de leagăn în vreme ce Podul Peste Fluviu ardea.

Aidoma talismanului, cântecul se înfăşură în jurul lui Rojer, amintindu-i cum îl făcuse să se simtă în siguranţă în noaptea aceea de demult. Arrick fusese un laş, era adevărat, dar îndeplinise rugămintea lui Kally şi avusese grijă de el, deşi astfel rămăsese fără însărcinările primite din partea Ducelui şi îşi distrusese cariera.

Îşi îndesă din nou talismanul în buzunarul secret şi rămase cu privirea pierdută în întuneric în timp ce prin minte îi fulgerau imagini vechi de zece ani, încercând să le găsească înţelesul.

În cele din urmă, cântecul lui Arrick se stinse şi Rojer se smulse din reverie şi aduse ustensilele lor pentru gătit. Prăjiră cârnaţi şi roşii într-o tigaie mică şi mâncară totul cu pâine tare, uscată. După cină, exersară. Rojer îşi luă

scripca și Arrick își umezi buzele cu ultimii stropi din burduful lui cu vin. Se așezară față în față, făcând tot ce le stătea în puteri ca să ignore miezingii care pândeau în jurul cercului.

Rojer începu să cânte, și toate îndoielile și temerile îi dispărură când vibrația strunelor deveni lumea lui. Le mângâie, încropind melodia, și dădu din cap când simți că era gata. Arrick i se alătură, fredonând ușor, și așteptă un alt semn înainte de a începe să cânte. Cântară astfel o vreme, într-o armonie deplină, șlefuită în ani de repetiții și de spectacole.

Mult mai târziu, Arrick se opri brusc și se uită în jur.

— Ce e? întrebă Rojer.

— Cred că, de când am început, niciun demon n-a mai izbit în glife.

Băiatul se opri la rândul său și privi în noapte. Era adevărat, își dădu el seama, întrebându-se cum de nu observase până atunci. Demonii lemnului stăteau ghemuiți lângă cerc, nemișcați, dar, când întâlni ochii unuia, miezingul se repezi spre el.

Rojer țipă și căzu pe spate în timp ce demonul se izbi de glifele care-l azvârliră înapoi. Jur-împrejurul lor, vraja se spulberă când se dezmeticiră și celelalte creaturi și atacară.

— A fost muzica! strigă Arrick. Muzica i-a făcut să dea înapoi!

Văzând nedumerirea de pe fața băiatului, își drese glasul și începu să cânte.

Puternică, vocea lui răsună până departe, în lungul drumului, acoperind cu un sunet minunat urletele demonilor, dar nu reuși să-i țină la distanță. Dimpotrivă, miezingii începură să țipe ascuțit, din toate puterile, lovind cu ghearele în barieră, ca și cum s-ar fi străduit cu disperare să-l amuțească.

Arrick își încruntă sprâncenele groase și schimbă melodia cu ultima pe care-o cântase împreună cu Rojer, dar demonii continuară să lovească în glife. Băiatul simți împunsătura spaimei. Dacă găseau un punct slab, așa cum se întâmplase…

— Scripca, băiete! strigă Arrick.

Rojer se uită, nedumerit, la scripca și la arcușul pe care încă le mai ținea în mâini.

— Cântă, neghiobule! porunci Saltimbancul.

Dar mâna schilodită a băiatului tremură și arcușul atinse o strună cu un scârțâit pătrunzător, ca de plăcuță de ardezie zgâriată cu unghia. Miezingii țipară și se retraseră cu un pas. Încurajat, Rojer scoase mai multe note discordante, supărătoare, împingându-i din ce în ce mai departe. Urlau și-și luau capetele în mâinile cu gheare, ca și cum i-ar fi durut.

Dar nu fugiră. Se îndepărtară încetul cu încetul, până la o distanță de la care puteau suporta sunetele. Și rămaseră acolo, în așteptare, cu ochii reflectând lumina focului.

Privindu-i, Rojer simţi o împunsătură în inimă. Ştia că nu putea să cânte la nesfârşit.

•

Arrick nu exagerase spunând că în cătune aveau să fie trataţi ca nişte eroi. Oamenii din Calea Greierului nu aveau niciun Saltimbanc printre ei şi mulţi îşi aduceau aminte de Arrick de pe când fusese, cu zece ani în urmă, heraldul Ducelui.

În sat era un han mic, unde trăgeau localnicii care-şi mânau vitele către şi dinspre Capătul Pădurii şi Valea Ciobanului, ca şi fermierii care băteau aceleaşi drumuri, şi unde nou-sosiţii, întâmpinaţi cu bucurie, primiră gratis o cameră şi mâncare. Întregul sat veni să le vadă spectacolul, bând mai multă bere decât era nevoie pentru ca hangiul să se simtă răsplătit. De fapt, întreaga seară se dovedi fără cusur, până când veni momentul să treacă prin mulţime cu pălăria.

•

— Un ştiulete de porumb, strigă Arrick, legănându-l în faţa ochilor lui Rojer. Ce să facem cuh el?

— Îl putem mânca, sugeră băiatul.

Maestrul lui îi aruncă o privire aspră şi continuă să măsoare locul cu pasul.

Lui Rojer îi plăcuse la Calea Greierului. Oamenii erau simpli şi prietenoşi şi ştiau să se bucure de viaţă. În Angiers, spectatorii se îngrămădeau cât mai aproape ca să-l audă cântând, dădeau din cap şi băteau din palme, dar nu mai văzuse niciodată oameni atât de grăbiţi să-nceapă dansul ca aceia din Calea. Înainte de-a ajunge scripca la jumătatea distanţei dintre el şi cutie, se şi trăgeau înapoi, făcând loc. Şi, nu după mult timp, se legănau, se învârteau şi râdeau zgomotos, absorbind întru totul muzica şi mergând oriunde îi purta.

Plângeau fără jenă ascultând baladele triste ale lui Arrick şi râdeau isteric la glumele şi la pantomima fără perdea. După părerea lui Rojer, erau tot ce-ţi puteai dori de la public.

La sfârşitul reprezentaţiilor, strigătele „Viers Dulce şi Juma-de-mână!" erau asurzitoare. Îi potopeau ofertele de găzduire, iar vinul şi mâncarea erau din belşug. Două fete din cătun, cu ochi negri ca pana corbului, îl trăgeau pe Rojer în spatele unei clăi de fân şi se sărutau până când lui i se-nvârtea capul.

Arrick nu se simţea la fel de încântat.

— Cum de-am putut să uit cum era? se văicări.

Vorbea, firește, despre pălăria pentru colectă. În cătune nu găseai nici urmă de monede, sau doar foarte puţine. Toate se cheltuiau pe lucruri strict necesare: seminţe, unelte, glife. În fundul pălăriei stăteau doi klaţi de lemn, care n-ajungeau nici măcar pentru plata vinului băut de Arrick pe drumul

dinspre Angiers. Sătenii plăteau mai ales cu grâne, printre care în pălărie mai era aruncată, când și când, câte o pungă cu sare sau cu mirodenii.

— Troc! Arrick scuipă cuvântul ca pe-o înjurătură. Niciun cârciumar din Angiers n-ar primi drept plată saci cu orz!

Sătenii din Calea Greierului nu le dăduseră doar grâne. Unii le oferiseră carne sărată și pâine proaspătă, un corn plin cu smântână groasă și un coș cu fructe. Pături călduroase. Petice noi pentru cizme. Toate obiectele de care se puteau lipsi și toate serviciile pe care li le puteau face le fuseseră oferite cu recunoștință. Rojer nu mai mâncase atât de bine din vremurile în care era primit în palatul Ducelui și nu înțelegea nefericirea maestrului său. La ce erau bune monedele, dacă nu tocmai ca să cumperi ceea ce le dăduseră sătenii din belșug?

— Măchar au avut vin, mormăi Arrick.

Băiatul aruncă o privire neliniștită către burduful din care sorbea Saltimbancul, știind că băutura n-avea să facă altceva decât să-i sporească nemulțumirea, dar nu scoase nicio vorbă. Nicio cantitate de vin nu putea să-i provoace lui Arrick o nemulțumire mai mare decât cuvintele care dădeau de înțeles că bea prea mult.

— Mie mi-a plăcut acolo, cuteză să spună. Aș vrea să mai fi rămas.

— Ce știi tu? se răsti Arrick. Nu ești decât un băiat prost. Gemu de parcă l-ar fi chinuit o durere. Capătul Pădurii n-o să fie cu nimic mai bun, se văicări, uitându-se în lungul drumului, iar Valea Ciobanului Prost o să fie mai rhea decât toate! Ce-ah fosht în capu' meu când am păstrat cercu' ăsta idiot?

Lovi cu piciorul în neprețuitele plăcuțe ale cercului portabil, strâmbând glifele, dar nu păru să se sinchisească și nici măcar să observe, mulțumindu-se să se apropie de foc cu mers împleticit, de bețiv.

Lui Rojer i se tăie răsuflarea. Până la apusul soarelui nu mai erau decât câteva minute, dar nu spuse nimic, ci se repezi să repare stricăciunea, aruncând priviri temătoare către orizont.

Nu termină cu nicio clipă prea devreme. Miezingii începură să se înalțe când încă întindea frânghia. Căzu pe spate când primul sări la el și scoase un strigăt când glifele se treziră la viață cu o străfulgerare.

— Blestematule! țipă Arrick la un demon care-l ataca.

Își împinse sfidător bărbia în afară și râse pe înfundate când miezingul se izbi de bariera de glife.

— Maestre, te rog, îl imploră Rojer, prinzându-l de braț și trăgându-l către mijlocul cercului.

— Oh, Juma-de-mână! știeh acum cel mai bhine ce-i de făcuth? râse el, disprețuitor, fiind cât pe ce să cadă când își eliberă brațul dintr-o smucitură. Viers Dulce, bietu' bețiv, nu știeh să sthea departe de gheareleș meizingilor?

— Nu-i vorba de asta! protestă Rojer.

— Da' de ce-i vorhba? întrebă Arrick. Fiidc' îţi strig' oamhenii numele, crez' c-ai fi fost cevah fărăh mine?

— Nu, răspunse băiatul.

— Chiar aşa, bombăni Arrick, apoi sorbi din nou din burduf şi se îndepărtă împleticindu-se.

Rojer îşi simţi gâtlejul îngustându-se şi-şi duse mâna în buzunarul secret, după talisman. Frecă lemnul neted şi părul mătăsos cu degetul mare, încercând să invoce puterea şi să se lase învăluit de ea.

— Foar' bine, cheamă-ţi m'mica! strigă Arrick, întorcându-se din nou spre el şi arătând cu degetul mica păpuşă. Uită cin' te-a crescut, cin' te-a-nvăţat to' ce ştii! Am renunţat la viaţa mea pen' tine!

Băiatul strânse talismanul mai tare şi simţi imediat prezenţa mamei sale, îi auzi ultimele cuvinte. Îşi aminti din nou cum o împinsese Arrick, trântind-o, şi în gât i se adună un nod de furie.

— Nu, spuse. Ai fost singurul care n-a făcut-o.

Arrick se încruntă şi se îndreptă spre el. Rojer se gârbovi şi se retrase, dar cercul era prea strâmt, şi n-avea unde altundeva să se ducă. Dincolo de glife, demonii se foiau flămânzi.

— Dă-mi aia! urlă furios Arrick, prinzându-l de mâini.

— E-a mea! strigă băiatul.

Se luptară o clipă, dar maestrul lui era mai înalt şi mai puternic şi avea două mâini întregi. În cele din urmă, îi smulse talismanul şi i-l azvârli în foc.

— Nu! ţipă Rojer, repezindu-se către flăcări, dar era prea târziu.

Părul roşu se aprinse imediat şi, până să găsească o crenguţă cu care să-l scoată din vâlvătaie, începu să ardă şi lemnul. Rojer îngenunche în ţărână şi, împietrit, îl privi mistuindu-se. Mâinile începură să-i tremure.

Fără să-i mai dea vreo atenţie, Arrick se împletici către un demon al lemnului care se ghemuise lângă cerc şi lovea cu ghearele în glife.

— Tu eşt' de vină pen' ceh mi s-a-ntâmplat! zbieră. E vina ta că mi-a căz't pe cap un băiat ne'ecunoscător şi mi-am pierdut slujbah! A tha!

Miezingul urlă la el, arătându-şi şirurile de dinţi ascuţiţi ca briciul. Saltimbancul îi răspunse cu un alt urlet şi-l pocni în cap cu burduful. Acesta se sparse, împroşcându-i pe amândoi cu vin roşu ca sângele şi cu bucăţi de piele tăbăcită.

— Vinul meu! strigă Arrick, dându-şi brusc seama ce făcuse.

Se repezi, dând să treacă peste glife, ca şi cum ar fi putut repara cumva stricăciunea.

— Maestre, nu! ţipă Rojer.

Se avântă spre el făcând o tumbă şi-şi întinse mâna teafără să-l prindă de coada de cal în timp ce-l pocnea cu piciorul în spatele genunchilor. Smucit de lângă glife, Arrick căzu pe spate, peste ucenicul său.

— Ia-ţi mâin'le de p' mine! zbieră, nepricepând că tocmai i se salvase viaţa.

Se ridică înşfăcându-l pe băiat de cămaşă şi-l aruncă afară din cerc.

În clipa aceea, miezingii şi oamenii încremeniră. Arrick înţelese brusc ce făcuse şi asta i se citi pe chip chiar în clipa în care demonul scotea un urlet de triumf şi se ghemuia, luându-şi avânt ca să se-arunce asupra băiatului.

Rojer se trase înapoi ţipând şi căzu, fără nicio speranţă de-a ajunge la timp, la adăpostul glifelor. Îşi ridică mâinile, într-o încercare firavă de respingere a creaturii, dar înainte de a fi atacat, se auzi un strigăt şi Arrick se aruncă asupra miezingului, trântindu-l.

— Întoarce-te în cerc! strigă Saltimbancul.

Demonul urlă şi-l pocni la rândul său, azvârlindu-l în aer. Arrick se izbi de pământ ricoşând şi o mână-n mişcare necontrolată i se agăţă de frânghia cercului, stricând alinierea plăcuţelor.

În tot luminişul, ceilalţi miezingi se repeziră către breşă. Rojer înţelese că aveau să moară amândoi. Primul demon vru din nou să se repeadă asupra băiatului, dar Arrick se agăţă din nou de el, răsucindu-l.

— Scripca! strigă el. Îi poţi face să dea înapoi!

Însă, chiar în timp ce i se desprindeau cuvintele de pe buze, ghearele demonului i se înfipseră adânc în piept, şi scuipă sânge.

— Maestre! ţipă Rojer.

Şi îşi privi cu îndoială scripca.

— Salvează-te! icni Arrick, chiar înainte ca demonul să-i sfâşie gâtul.

•

Când zorile exilară demonii înapoi, în Miez, degetele mâinii tefere a lui Rojer erau pline de tăieturi şi sângerau. Abia după un mare efort reuşi să şi le îndrepte şi să şi le desprindă de scripcă.

Cântase pe toată durata nopţii lungi, ghemuindu-se în întuneric după ce se stinsese focul şi trimiţând în văzduh note discordante ca să ţină la distanţă demonii despre care ştia că aşteptau în beznă.

Nu scosese niciun sunet plăcut, nicio melodie care să-l vrăjească în timp ce-şi trecea arcuşul peste strune, nimic care să-i abată gândurile de la oroarea din jur. Iar acum, uitându-se la bucăţile de carne şi la peticele de pânză însângerată care erau tot ce mai rămăsese din maestrul lui, îl copleşi o altă oroare, şi căzu în genunchi, vomând.

După o vreme, greaţa începu să-i dispară şi îşi privi mâinile crispate şi pline de sânge, dorind să şi le oprească din tremurat. Îşi simţea obrajii împurpuraţi şi înfierbântaţi, dar, în aerul dimineţii, faţa lui era rece, golită de sânge.

Stomacul continua să i se agite, dar nu mai avea ce să verse. Își șterse gura cu mâneca pestriță și se sili să se ridice în picioare.

Încercă să adune destul de mult din Arrick ca să-l îngroape, dar nu era mare lucru de adunat. Un smoc de păr. O cizmă, sfâșiată ca să fie scoasă carnea dinăuntru. Sânge. Miezingii nu dispreţuiau nici oasele, nici măruntaiele, și se îndopaseră cu frenezie.

Observatorii spuneau că demonii devorau, deopotrivă, trupurile și sufletele victimelor, dar Arrick zicea întotdeauna că Bărbații Sfinți erau mincinoși mai mari decât Saltimbancii, și maestrul lui putea să scornească minciuni gogonate. Rojer se gândi la talismanul său, la senzația de prezență a spiritului mamei sale pe care i-o dăruia. Cum ar fi putut s-o simtă astfel dacă miezingii i-ar fi devorat sufletul?

Se uită la cenușa rece a focului. Păpușa minusculă era acolo, înnegrită și crăpată, dar se spulberă când o luă în mână. Nu prea departe, zăcând în țărână, erau rămășițele cozii de cal a lui Arrick. Rojer luă părul, acum mai degrabă cărunt decât auriu, și și-l puse în buzunar.

Avea să-și facă un talisman nou.

•

Spre marea lui ușurare, Rojer zări Capătul Pădurii cu mult înainte de asfințit. Nu se credea în stare să reziste încă o noapte afară.

Se gândise să se-ntoarcă în Calea Greierului și să implore un Mesager să-l ducă înapoi, la Angiers, dar asta ar fi însemnat să povestească tot ce se întâmplase, și nu se simțea pregătit s-o facă. În plus, ce-l aștepta la Angiers? Fără brevet nu putea să dea reprezentații și Arrick și-i făcuse dușmani pe toți cei alături de care și-ar fi putut încheia ucenicia. Mai bine să rămână la marginile lumii, unde nu-l cunoștea nimeni și unde brațul Ghildei nu-l putea ajunge.

Ca și Calea Greierului, Capătul Pădurii era plin cu oameni robuști și cumsecade, care-l primiră cu brațele deschise, prea încântați ca să pună sub semnul întrebării norocul care le aduse în sat un Saltimbanc.

Rojer le acceptă ospitalitatea cu recunoștință. Se simțea ca un șarlatan fiindcă se dădea drept Saltimbanc, când de fapt nu era decât un ucenic fără brevet, dar se îndoia că mărginenii s-ar fi sinchisit prea mult dacă ar fi aflat. Ar fi refuzat să danseze după scripca lui, sau ar fi râs mai puțin când se uitau la pantomima lui?

Însă nu cuteza să se atingă de bilele colorate din sacul cu minunații și refuza când era rugat să cânte din gură. În schimb, făcea tot soiul de tumbe și mergea în mâini, folosindu-se de tot ce avea în repertoriu ca să-și ascundă lipsurile.

Iar mărginenii nu insistau și, pe moment, atât era de-ajuns.

23.

Renaşterea

328 DÎ

Soarele strălucitor îl readuse pe Arlen în simţiri. Nisipul îi izbi faţa când îşi săltă capul şi scuipă alt nisip. Se strădui să se ridice în genunchi şi se uită în jur, dar nu văzu decât nisip.

Îl scoseseră afară, între dune, şi îl lăsaseră să moară.

— Laşilor! strigă. Nu sunteţi absolviţi de vină dacă lăsaţi deşertul să vă facă treaba!

Se clătină pe genunchi, încercând să găsească puterea de a se ridica în picioare, când tot trupul lui urla, dornic să se-ntindă la loc şi să moară. Capul i se învârtea.

Venise să-i ajute pe krasiani. Cum de putuseră să-l trădeze astfel?

Nu te minţi, spuse o voce din capul său. *Ai săvârşit şi tu trădările tale. Ai fugit de la tatăl tău când avea cea mai mare nevoie de tine. L-ai abandonat pe Cob înainte de a-ţi încheia ucenicia. I-ai părăsit pe Ragen şi pe Elissa şi nici măcar nu i-ai îmbrăţişat înainte de plecare. Şi pe Mery…*

— Ţie cine-o să-ţi simtă lipsa. Par'chin? îl întrebase Jardir. Moartea ta n-o să umple cu lacrimi nici măcar o singură sticluţă.

Şi avusese dreptate.

Ştia că, dacă avea să moară acolo, singurii care aveau să-şi dea probabil seama că dispăruse erau negustorii, mai preocupaţi de câştigurile lor decât de viaţa lui. Poate că asta merita, fiindcă părăsise pe toată lumea care-l iubise vreodată. Poate că trebuia să se-ntindă şi să moară.

Îşi simţi genunchii îndoindu-se. Nisipul părea să tragă de el, să-l cheme în îmbrăţişarea lui. Era gata să cedeze, când ceva îi atrase privirea.

La o depărtare de câţiva paşi, pe nisip stătea un burduf cu apă. Oare mustrările de conştiinţă scoseseră la lumină partea bună a lui Jardir, sau vreunul dintre oamenii lui îşi adusese aminte de trecut şi i se făcuse milă de Mesagerul trădat?

Se târî către burduf şi se agăţă de el ca de un pai salvator. La urma-urmelor, poate că l-ar fi jelit totuşi cineva.

Dar asta nu schimba prea mult lucrurile. Chiar dacă se întorcea în Krasia, nimeni n-avea să dea crezare unui *chin* mai degrabă decât lui Sharum Ka.

Jardir nu trebuia să rostească mai mult de un cuvânt pentru ca oamenii lui să-l ucidă pe Arlen fără să stea pe gânduri.

Așa că ar trebui să-i lași să păstreze sulița pentru care ți-ai riscat viața? se întrebă. *Să-i lași să-l păstreze pe Vestitorul Zorilor, să păstreze cercurile tale portabile și toate celelalte lucruri care-ți aparțin*?

Cu acest gând în minte, Arlen își duse mâna la talie și descoperi, cu uşurare, că nu pierduse totul. Acolo, încă în siguranță, se afla o pungă simplă, de piele, pe care-o avusese asupra lui când plecase să lupte în Labirint. Înăuntru ținea o mică trusă de glifograf, punga lui cu ierburi și… carnetul cu notițe.

Iar acesta din urmă schimba totul. Își pierduse toate cărțile, dar toate laolaltă nu valorau cât carnețelul acela. De când plecase din Miln, copiase în el toate glifele noi pe care le întâlnise.

Inclusiv pe cele de pe suliță.

N-au decât să păstreze obiectul ăla blestemat, dacă țin atât de mult la el, se gândi. *Pot face altul.*

Cu o sforțare, reuși să se ridice. Săltă burduful cu apă încins de soare și își îngădui să ia o mică înghițitură, apoi și-l puse pe umăr și se urcă pe creasta celei mai apropiate dune.

Își umbri ochii și zări Krasia în depărtare, ca pe un miraj, ceea ce-l ajută să se orienteze ca s-o pornească spre Oaza Zorilor. Fără cal, drumul avea să dureze aproape o săptămână, în care trebuia să doarmă în nisip, fără glife în jur. Apa avea să i se termine cu mult înainte de a ajunge la destinație, dar se îndoia că asta avea vreo importanță. Demonii nisipului aveau să-i vină de hac cu mult înainte de a muri de sete.

•

Arlen mergea mestecând rădăcina porcului. Era amară și-i întorcea stomacul pe dos, dar era plin de zgârieturi de demon, și planta îl ajuta să nu se infecteze. În plus, în lipsa mâncării, până și greața era mai bună decât junghiurile pe care i le dădea foamea.

Bea cu zgârcenie, cu toate că gâtul îi era uscat și umflat. Își legase cămașa în jurul capului, ca să-l apere de soare, așa că spatele îi rămăsese în bătaia razelor. Avea pielea plină de umflături galbene și vinete după bătaia pe care-o încasase și, în plus, roșie, arsă. Fiecare pas era un chin.

Merse până aproape de apusul soarelui. Avea impresia că nu înaintase deloc, dar lungul șir de urme așternute în spatele lui arăta că străbătuse o distanță surprinzător de mare.

Veni noaptea, aducând miezingi și un frig cumplit. Și unii, și celălalt l-ar fi putut ucide, așa că se ascunse și de unii, și de celălalt îngropându-se în nisip ca să-și păstreze căldura trupului și ca să nu-l vadă demonii. Rupse o foaie din carnet și o rulă, făcând un tub subțire, prin care să poată respira, dar tot avea

impresia că se sufocă aşa cum stătea întins, gândindu-se cu groază că l-ar fi putut găsi miezingii. Când se ridică soarele şi încălzi solul, săpă ca să iasă din mormântul său de nisip şi îşi continuă drumul împleticindu-se şi având senzaţia că nu se odihnise deloc.

Şi continuă aşa, zi după zi şi noapte după noapte. Pe măsură ce se scurgea timpul, fără mâncare, fără odihnă şi cu nu mai mult decât un strop de apă, se simţea tot mai slăbit. Pielea îi crăpase şi îi sângera, dar îşi ignora vătămările şi mergea mai departe. Soarele îl dogorea din ce în ce mai tare şi orizontul plat rămânea la fel de îndepărtat.

La un moment dat, îşi pierdu cizmele. Nu ştia sigur cum şi când. Labele picioarelor îi erau carne vie, răzuită de nisipul fierbinte, îi sângerau şi se umpluseră de băşici. Îşi rupse mânecile cămăşii ca să le bandajeze.

Cădea din ce în ce mai des şi uneori se ridica imediat în picioare, dar alteori leşina şi se ridica după câteva minute sau după câteva ore. În alte dăţi, cădea şi se rostogolea până la baza câte unei dune. Istovit, vedea în asta o binecuvântare, fiindcă-l scăpa de câţiva paşi dureroşi.

Când i se termină apa, pierduse şirul zilelor. Era tot pe drumul din deşert, dar habar n-avea cât de mult mai avea de mers. Buzele îi erau crăpate şi uscate, şi nici măcar tăieturile şi băşicile nu-i mai supurau, de parcă i se evaporase tot ce era lichid din trup.

Căzu din nou şi se strădui să găsească un motiv ca să se ridice.

•

Arlen se trezi cu o tresărire, având faţa udă. Era noapte, şi asta ar fi trebuit să-l umple de groază, dar nu mai avea destulă putere ca să-i fie frică.

Se uită în jos şi văzu că faţa i se odihnise pe marginea lacului din Oaza Zorilor şi că avea mâna în apă.

Se întrebă cum ajunsese acolo. Ultima lui amintire… n-avea idee care era ultima lui amintire. Călătoria prin deşert se pierdea în ceaţă, dar lui puţin îi păsa. Important era că reuşise. Asta contase întotdeauna. Între obeliscurile glifate ale oazei se afla în siguranţă.

Bău din lac cu lăcomie. O clipă mai târziu, vomă totul, apoi se sili să înghită mult mai încet. După ce-şi potoli setea, închise din nou ochii şi dormi buştean pentru prima oară, după mai bine de o săptămână.

Când se trezi, făcu o incursiune prin depozitele oazei. Pe lângă mâncare, găsi şi alte rezerve: păturI, ierburi, o trusă de Glifar. Prea slăbit ca să caute altceva, îşi petrecu câteva zile pur şi simplu mâncând hrana uscată, bând apă şi curăţându-şi rănile. Pe urmă se simţi în stare să culeagă fructe proaspete. După o săptămână, găsi în el destulă putere ca să pescuiască. După două, putea să stea în picioare şi să se-ntindă fără să mai simtă vreo durere.

În oază erau provizii destule ca să-i ajungă până la ieşirea din deşert. Poate că ar fi părăsit şesul cu pământ pârjolit târâş, fiind pe jumătate mort, dar ar fi fost şi pe jumătate viu.

În depozitele oazei era un mănunchi de sulițe, dar, prin comparaţie cu arma metalică magnifică pe care-o pierduse, lemnul ascuțit părea jalnic de nepotrivit. Fără lac care să le-ntărească, glifele dăltuite aveau să se strice la prima străpungere a solzilor duri ai unui miezing.

Şi-atunci ce era de făcut? Avea glife care puteau mistui viaţa demonilor, dar la ce-i foloseau fără o armă pe care să le imprime?

Se gândi să picteze glife de atac pe pietre. Ar fi putut să le-arunce sau chiar să le apese pe trupurile miezingilor cu mâinile…

Izbucni în râs. Dacă avea s-ajungă atât de aproape de un demon, ar fi putut la fel de bine să-şi deseneze glifele pe propriile mâini.

Râsul i se stinse pe măsură ce încolţea ideea. Ar fi putut să meargă? Dacă era cu putinţă, ar fi dobândit o armă pe care n-ar fi avut cum să i-o fure cineva şi niciun miezing nu i-ar fi putut scăpa din strânsoare, nici nu l-ar fi prins dezarmat.

Îşi scoase carnetul şi studie glifele de pe vârful suliţei, apoi pe cele de pe coadă. Cele dintâi erau pentru atac; celelalte, pentru apărare. Observă că acelea de pe coadă nu se uneau, dând naştere unei linii, aşa cum se-ntâmpla pe muchiile vârfului. Fiecare era de sine stătătoare, un acelaşi simbol repetat pe circumferinţa suliţei şi pe partea plată din capăt. Poate că diferenţa era cea dintre a tăia şi a ciomăgi.

În timp ce soarele cobora tot mai mult, Arlen copie glifa pentru ciomăgit în ţărână, iarăşi şi iarăşi, până când căpătă încredere în sine. Pe urmă luă o pensulă şi un bol cu vopsea din trusa lui de Glifar şi-şi pictă simbolul, cu mare grijă, în palma mâinii stângi. Suflă uşor asupra ei, până când se uscă.

Să-şi picteze palma dreaptă era mai greu, dar ştia, din experienţă, că, dacă se concentra, putea să traseze glifele la fel de corect şi cu mâna stângă, numai că avea nevoie de mai mult timp.

Când începu să se lase întunericul, Arlen îşi îndoi uşor mâinile, convingându-se că, în urma mişcării, vopseaua nu crăpa şi nu se cojea. Mulţumit, se îndreptă spre obeliscurile de piatră care străjuiau oaza şi se uită la demonii care dădeau târcoale barierei, adulmecând o pradă imposibil de atins.

Primul miezing care-l zări n-avea nimic ieşit din comun: un demon al nisipului de vreun metru şi un sfert în lungime, cu braţe lungi şi picioare puternice, cu muşchi ieşiți în relief. Coada ţepoasă i se rostogoli dintr-o parte într-alta când întâlni ochii lui Arlen.

O clipă mai târziu, se năpusti către reţeaua de glife. În clipa în care sărea, Arlen păşi în lateral şi întinse mâinile în afară, acoperind parţial două glife. Bariera se întrerupse şi demonul se rostogoli pe lângă el, derutat fiindcă nu i se opusese rezistenţă. Arlen se grăbi să-şi retragă mâinile, refăcând reţeaua. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, demonul n-avea să supravieţuiască. Avea să piară fie luptându-se cu el, fie ucis de soare, fiindcă nu mai putea ieşi din oaza înconjurată de glife puternice.

Miezingul se ridică, drept, şi se întoarse, şuierând când îşi dezgoli şirurile de dinţi. Se învârti în jurul lui Arlen, cu muşchii ca funiile încordându-i-se şi pocnind pământul cu zvâcniri bruşte ale cozii. Apoi sări iarăşi, cu un urlet de felină.

Arlen îl întâmpină privindu-l în faţă şi ţinându-şi braţele mai lungi decât ale lui întinse, cu palmele întoarse în afară. Pieptul acoperit de solzi al miezingului izbi glifele şi fu azvârlit înapoi, cu o răbufnire de lumină însoţită de un strigăt agonic. Lovi pământul cu putere şi Arlen zări şuviţe firave de fum înălţându-se din locul unde-l atinsese. Zâmbi.

Demonul se ridică şi reîncepu să se-nvârtă în jurul lui, de data asta cu mai multă prudenţă. Nu era învăţat cu prăzi care ripostau, dar îşi recăpătă curând curajul şi atacă iarăşi.

Arlen îl prinse de încheieturile mâinilor şi se lăsă pe spate, lovindu-l cu picioarele în burtă şi aruncându-l peste el. Când îl atinse, glifele fulgerară iarăşi şi el simţi magia trezindu-se. Nu-l arse, deşi, sub palmele lui, pielea miezingului sfârâi, dar simţi energia furnicându-i mâinile, ca atunci când se repune sângele în mişcare, înlocuind amorţeala cu înţepături. Senzaţia îi urcă în susul braţelor ca un tremur.

Se ridicară amândoi cu iuţeală, şi omul răspunse la mârâitul demonului cu unul de-al său. Miezingul îşi linse încheieturile pârlite, încercând să-şi aline durerea, şi tânărul desluşi în ochii lui un respect plin de ranchiună. Respect şi teamă. De data asta, *el,* Arlen, era prădătorul.

Încrederea în sine fu cât pe ce să-l coste viaţa. Demonul scoase un strigăt ascuţit şi sări şi, de data asta, el se mişcă prea încet. Ghearele negre îi brăzdară pieptul când încercă să se răsucească, ferindu-se.

Lovi disperat cu pumnii, uitând că glifele erau în palme. Încheieturile degetelor i se răzuiră de solzii grăunţoşi ai miezingului şi pielea se jupui, iar lovitura nu avu aproape niciun efect. Creatura îl plesni cu dosul mâinii, trimiţându-l la pământ, cu braţele şi picioarele răsfirate.

Disperarea umplu următoarele clipe, când Arlen se târî şi se rostogoli ca să nu fie atins de ghearele pregătite să-l sfârtece, de dinţii ascuţiţi şi de coada ţepoasă, biciuitoare. Dădu să se ridice, dar demonul se răsuci şi-l pocni, trântindu-l iarăşi. Arlen izbuti să-şi aducă genunchii între el şi creatură,

ţinând-o la distanţă, dar răsuflarea ei fierbinte şi fetidă îi trecu peste obraji şi colţii i se închiseră la nici doi centimetri de faţa lui.

Tânărul îşi dezgoli la rândul său dinţii, lovind demonul peste urechi. Acesta ţipă de durere când fulgerară glifele, dar Arlen continuă să-l ţină strâns. De sub palmele lui începu să iasă fum, în timp ce lumina devenea mai strălucitoare. Demonul se zbătu nebuneşte, sfâşiindu-l cu ghearele când încerca disperat să scape.

Însă Arlen îl prinsese şi n-avea de gând să-i dea drumul. Furnicăturile din palmele lui deveneau tot mai puternice cu fiecare clipă care trecea, ca şi cum i s-ar fi dat tot mai mult avânt. Apăsă, încercând să şi le apropie, şi fu uimit când simţi că reuşea, de parcă ţeasta demonului s-ar fi înmuiat, lichefiindu-se.

Atacul miezingului începu să-şi piardă puterea şi Arlen se rostogoli în lateral, schimbând direcţia din care apăsa. Ghearele creaturii se închiseră fără vlagă în jurul braţelor lui, încercând zadarnic să-l respingă.

Cu o ultimă încordare a muşchilor, Arlen îşi lipi mâinile, zdrobind capul demonului într-o explozie de sânge.

24.

Ace şi cerneală

328 DÎ

Arlen nu izbuti s-adoarmă în noaptea aceea, dar nu din cauza zvâcnirilor dureroase ale rănilor. Toată viaţa lui visase la eroii din poveştile Saltimbancilor, care-şi îmbrăcau armurile şi înfruntau miezingii cu arme pline de glife. Când găsise sulița, crezuse că nu trebuia decât să-ntindă mâna ca să-şi ia visul împlinit în stăpânire, numai că totul îi alunecase printre degete şi se împiedicase de ceva cu totul nou.

Nimic, nici măcar acea noapte din Labirint în care se simţise invincibil, nu se putea compara cu senzaţia dată de lupta cu un miezing în termenii săi şi de furnicăturile din carnea sa când propria lui magie îi mistuia viaţa. Tânjea după senzaţia aceea, şi asta îi punea toate dorinţele mai vechi într-o lumină nouă.

Privind în urmă, la vizita lui în Krasia, înţelese că nu fusese atât de inspirată de mărinimie cum o crezuse. Indiferent ce-şi spusese lui însuşi, îşi dorise să devină mai mult decât un făurar de arme, mai mult decât un luptător printre

atâția alții. Își dorise gloria. Dorise să devină un erou legendar, cel care îi dăduse omenirii puterea luptei.

Sau poate Izbăvitorul?

Ideea îl descumpăni. Pentru ca salvarea omenirii să însemne ceva, pentru ca să dăinuie, trebuia să vină din partea tuturor, nu a unuia singur.

Dar omenirea chiar își *dorea* să fie salvată? Merita să fie salvată? Arlen nu mai știa. Bărbații asemenea tatălui său erau mulțumiți ascunzându-se în spatele glifelor, își pierduseră dorința de a lupta, iar ceea ce văzuse în Krasia și ceea ce descoperise în el însuși îl făcea să-și pună întrebări despre cei care și-o păstraseră.

Între Arlen și miezingi nu putea fi niciodată pace. În inima lui, știa că, acum, când avea de ales, nu mai putea sta niciodată în locul sigur din spatele glifelor sale, lăsându-i să danseze liniștiți. Dar cine avea să-i fie alături, să lupte împreună cu el? Jeph îl lovise când pomenise despre asta. Elissa îl dojenise cu asprime. Mery fugise de el. Krasianii încercaseră să-l omoare.

Arlen știuse, încă din noaptea în care îl văzuse pe Jeph rămânând în siguranță, în spatele glifelor verandei, în timp ce-și vedea soția sfâșiată de miezingi, că arma cea mai puternică a acestora era frica pe care o inspirau. Însă nu înțelesese că frica putea lua mai multe forme. Fiindcă, în ciuda încercărilor de a dovedi contrariul, pe el îl îngrozea gândul că era singur. Avea nevoie de cineva, de oricine, care să creadă în ceea ce făcea el. De cineva împreună cu care să lupte și pentru care să lupte.

Însă nu exista nimeni. Acum își dădea seama. Dacă dorea companie, trebuia să se strecoare înapoi, în orașe, și s-o accepte așa cum i-o ofereau orășenii. Dacă voia să lupte, trebuia s-o facă de unul singur.

Senzația de putere și de exaltare, atât de proaspătă în mintea lui, începea să pălească. Se ghemui încet, îmbrățișându-și genunchii, și țintui cu privirea deșertul, căutând o cale acolo unde nu exista niciuna.

•

Arlen se ridică odată cu soarele și se îndreptă spre lac, să-și spele rănile. Le cususe și își pusese cataplasme înainte de a se duce la culcare, dar în privința rănilor făcute de un miezing nu puteai fi niciodată suficient de prudent. Când își împroșcă fața cu apă rece, tatuajul său îi atrase privirea.

Toți Mesagerii aveau tatuaje, ca un însemn al orașului lor de baștină. Era un simbol al depărtării până la care călătoriseră. Arlen își aduse aminte de acea primă zi în care i-l arătase Ragen pe al lui, cu orașul din munți împodobit cu flamura Milnului. Își propusese să-și facă același tatuaj după întoarcerea din prima sa misiune. Se dusese la un artist al tatuajelor, gata să poarte pentru totdeauna însemnul Mesagerilor, dar în final șovăise. Fortul Miln îi era casă în multe feluri, însă nu era locul de unde venea. Pârâul lui Tibbet n-avea niciun

steag, dar Arlen adoptase chiar blazonul Contelui Tibbet, o câmpie mănoasă, tăiată în două de un pârâu care-şi vărsa apele într-un lac. Specialistul îşi luase acele şi imprimase acea amintire a casei lui Arlen pe umărul lui pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Ideea îl obseda. Îl urmărise cu atenţie pe bărbatul care-i făcuse tatuajul. Meşteşugul lui nu diferea prea mult de al unui Glifar: linii trasate cu precizie, plasate cu migală la locurile lor, fără nicio greşeală. Arlen avea ace în punga cu ierburi şi cerneală în trusa lui de Glifar.

Aprinse un mic foc şi-şi aminti fiecare clipă petrecută lângă cel care-l tatuase. Trecu acele prin flăcări şi turnă într-un vas mic un strop de cerneală groasă, vâscoasă. Înfăşură aţă în jurul acelor, ca să nu le lase să pătrundă prea adânc în carne şi studie cu atenţie contururile mâinii sale stângi, observând toate încreţiturile şi toate modificările apărute când o îndoia. După ce termină, alese un ac, îl înmuie în cerneală şi trecu la lucru.

Mergea greu. Se vedea silit să se oprească des ca să-şi cureţe palma de sânge şi de surplusul de cerneală. Dar timpul era tot ce avea, aşa că îşi îngăduia să lucreze cu mare atenţie, cu mână fermă. Pe la jumătatea dimineţii, se simţi mulţumit de glifa lui. Îşi puse o cataplasmă peste mână şi o înfăşură cu grijă, apoi începu să refacă rezervele oazei. Munci din greu tot restul zilei, precum şi în ziua următoare, ştiind că, la plecare, îi trebuiau atât de multe provizii câte putea căra.

•

Arlen rămase în oază încă o săptămână, tatuându-şi glife pe piele dimineaţa şi adunând hrană după-amiaza. Tatuajele din palme i se vindecară repede, dar nu se opri aici. Îşi aduse aminte cum îşi jupuise încheieturile degetelor când lovise demonul nisipului cu pumnul, şi le glifă pe ale mâinii sale stângi şi apoi, imediat ce îi căzură cojile de pe răni, pe ale mâinii drepte. Niciun miezing n-avea să mai ignore vreodată loviturile lui de pumn.

În timp ce lucra, derulă de mai multe ori în gând lupta cu demonul nisipului, reamintindu-şi toate mişcările creaturii, forţa şi rapiditatea ei, modurile în care îl atacase şi tot ce-i anunţase atacurile. Îşi notă cu grijă tot ce ţinea minte şi-şi studie notiţele, gândindu-se cum şi-ar fi putut îmbunătăţi reacţiile. Nu-şi putea îngădui să se mai poticnească.

Krasianii transformaseră mişcările brutale, dar precise ale *sharusahk* într-o formă de artă. El începu să le adapteze, alegându-şi şi poziţiile tatuajelor astfel încât să poată acţiona la unison.

Când părăsi în cele din urmă Oaza Zorilor, dădu cu totul uitării drumul şi o porni drept către Soarele Anoch, oraşul pierdut. Luă toată hrana uscată pe care o putea căra. În Soarele lui Anoch era o fântână, dar nici urmă de mâncare, şi el avea de gând să rămână acolo o vreme.

Încă de la plecare, știu că apa n-avea să-i ajungă până la destinație. În oază erau puține burdufuri de rezervă și drumul pe jos până-n oraș ar fi putut dura două săptămâni. Apa avea să i se termine după numai una.

Dar nu se uită nici măcar o singură dată înapoi. *În urma mea nu e nimic*, își spuse, *nu pot merge decât înainte.*

Când amurgul își așternu întunericul peste nisip, Arlen respiră adânc și continuă să înainteze, fără să se obosească să-și facă o tabără. Pe cerul lipsit de nori al deșertului, stelele se vedeau clar și era ușor să se orienteze, de fapt chiar mai ușor decât în timpul zilei.

Atât de adânc în inima deșertului, miezingii erau puțini. Erau înclinați să se adune acolo unde exista pradă și, pe întinderea pustie de nisip, prada era o raritate. Arlen merse ore întregi în lumina rece a lunii înainte de a-i simți un demon mirosul. Țipetele creaturii se auziră cu mult înainte de apariția ei, însă Arlen nu fugi, fiindcă știa că îi putea lua urma, nici nu încercă să se-ascundă, fiindcă în noaptea aceea avea de gând să mai facă o bună bucată de drum. Rămase locului în vreme ce demonul se apropia alergând în salturi peste dune.

Când Arlen îi întâlni calm privirea, miezingul se opri, nedumerit. Mârâi la el, zgâriind nisipul, dar tânărul se mulțumi să zâmbească. Creatura scoase un urlet provocator, la care el nu reacționă în niciun fel. Se concentră în schimb asupra împrejurimilor: asupra unor mișcări fulgerătoare surprinse cu coada ochiului; asupra șuierului vântului și a scâșnetelor nisipului; asupra mirosurilor din aerul rece al nopții.

Demonii nisipului vânau în haită. Arlen nu mai văzuse niciodată vreunul singur și se îndoia că acela n-avea însoțitori. Așa cum era de așteptat, în timp ce atenția îi fusese atrasă de creatura care mârâia și țipa în fața lui, alți doi demoni, tăcuți ca moartea, îl ocoliseră fiecare prin câte-o parte, aproape invizibili în întuneric. Prefăcându-se că nu-i observase, Arlen continuă să se uite în ochii miezingului din fața lui, care se apropia tot mai mult.

Așa cum anticipase, atacul nu veni din partea demonului postat în fața lui, ci de la cei doi din lateral. Șiretenia de care dădeau dovadă îl impresionă. Își închipui că acolo, în pustiul nisipos, unde puteai vedea până departe în toate părțile și unde vântul putea purta cel mai firav sunet pe o distanță de câțiva kilometri, mai mult ca sigur că dezvoltaseră instincte de abatere a atenției.

Dar, deși încă nu devenise vânător, Arlen nu era nicio pradă ușoară. Când cei doi demoni ai nisipului săriră la el din ambele părți, cu ghearele din față pregătite, el se repezi înainte, către cel care avuse rolul amăgitorului.

Cei doi atacatori își schimbară brusc direcția, abia izbutind să nu se ciocnească, în timp ce al treilea se retrăgea, surprins. Era iute în mișcări, dar nu la fel de iute ca lovitura pumnului stâng al lui Arlen. Glifele de pe

încheieturile degetelor sale fulgerară, şi lovitura însoţită de un sfârâit îl făcu pe demon să se clatine pe călcâie, dar Arlen nu se mulţumi cu atât. Îşi repezi mâna dreaptă către faţa lui, apăsându-i peste ochi palma tatuată. Glifa se activă, arzând creatura, care ţipă şi lovi orbeşte.

Fiindcă se aşteptase la asta, Arlen se aruncă pe spate. Izbi nisipul rostogolindu-se şi se ridică în picioare la câţiva paşi distanţă de miezingul orbit, întorcându-se spre ceilalţi doi, care tocmai se năpusteau spre el.

Şi se simţi din nou impresionat. Ca să nu fie păcăliţi a doua oară, nu se mai năpustiră amândoi odată, ci îşi decalară atacurile, ca să nu-i mai poată face să sară unul la altul.

Însă noua tactică se întoarse împotriva lor, fiindcă îi îngădui lui Arlen să se concentreze pe rând asupra fiecăruia. Când primul se întinse spre el, înaintă cu un pas, apropiindu-se atât de mult, încât ghearele nu-l mai putură atinge, şi-l plesni peste urechi. Explozia magiei trânti demonul în nisip, unde începu să ţipe şi să se zvârcolească de durere, ţinându-se de cap.

Al doilea miezing era imediat în spatele primului, şi Arlen nu mai avu timp nici să se ferească, nici să-l atace. Aducându-şi în schimb aminte de un alt truc din timpul ultimei sale întâlniri cu un demon, prinse creatura de încheieturile mâinilor şi se aruncă pe spate, lovind în sus cu picioarele. Solzii ascuţiţi de pe abdomenul miezingului trecură prin pânza care îi înfăşură tălpile şi-i pătrunseră în carne, dar asta nu-l împiedică să profite chiar de avântul pe care şi-l luase creatura şi s-o azvârle cât colo. Miezingul orbit continua să lovească la întâmplare în toate părţile, dar devenise o ameninţare lipsită de importanţă.

Înainte de a-şi reveni demonul pe care-l aruncase, Arlen se repezi la cel care se zvârcolea în nisip şi-şi propti genunchii în spatele lui, ignorând durerea care-l săgetă când se tăie în solzi. Prinse creatura cu o mână de gât şi şi-o apăsă pe cealaltă în ceafa ei, cu toată puterea. Simţi magia începând să lucreze, dar se văzu în curând nevoit să se retragă, rostogolindu-se din calea celui de-al treilea miezing, care se năpustea asupra lui cu forţe noi.

Se ridică în picioare şi el şi demonul nisipului şi se rotiră unul în jurul altuia cu prudenţă. Miezingul se repezi, şi el îşi îndoi genunchii, gata să păşească în lateral, ferindu-se de ghearele pregătite să-l ciopârţească, dar atacatorul se opri brusc, cu trupul puternic, masiv, zvâcnindu-i ca un bici. Coada groasă îl pocni pe Arlen din lateral, doborându-l.

Când atinse pământul, tânărul se rostogoli într-o parte, exact la timp, căci vârful cu muchii ascuţite al cozii izbi nisipul chiar în locul unde fusese capul lui. Se rostogoli înapoi, evitând cu greu următoarea lovitură. Apoi, când demonul îşi retrase coada, pregătindu-se să atace iarăşi, reuşi să i-o prindă. Strânse, simţind furnicături în glifa din palmă, care începu să se înfierbânte

pe măsură ce se concentra magia. Demonul urlă şi se zvârcoli, dar Arlen îl ţinu cu hotărâre, punându-şi a doua mână sub cea dintâi. Ca să nu-l ajungă ghearele, se retrase în grabă cu un pas, în timp ce magia căpăta tot mai multă forţă, pentru a trece în final prin coadă, tăindu-i prin ardere vârful cu multe creste, care căzu cu o răbufnire de sânge.

Arlen fu azvârlit în clipa retezării, şi miezingul, din nou liber, se răsuci spre el, atacându-l. El îl prinse de o încheietură cu mâna stângă şi îi înfipse cotul drept în gât, dar lovitura neajutată de glife nu avu aproape niciun efect. Demonul îşi încordă braţul musculos şi Arlen se trezi din nou zburând prin aer.

Când creatura sări către el, îşi adună toate puterile şi o aşteptă privind-o în faţă, apoi îşi încleştă mâinile în jurul gâtului ei şi-i trase capul pe spate. Ghearele miezingului îi sfâşiară braţele, dar Arlen avea membre mai lungi, aşa că nu-i putea atinge trupul. Căzură amândoi la pământ cu putere, şi tânărul îşi puse genunchii peste încheieturile braţelor demonului, ţintuindu-i-le cu greutatea sa, în vreme ce continua să-l sufoce, simţind cum creştea puterea magiei cu fiecare secundă.

Miezingul se zvârcoli, dar el se mulţumi să-l strângă mai tare, trimiţând arsura, prin solzi, către carnea vulnerabilă de sub ei. Oasele se frânseră şi pumnii lui se închiseră.

Se ridică de pe demonul acum fără cap şi se uită după ceilalţi.

Cel plesnit peste urechi se îndepărta târându-se fără vlagă, cu toată pofta de luptă dispărută. Cel orbit nu mai era acolo, dar asta nu-l tulbură pe Arlen. Nu invidia creatura ologită, în drum către Miez. Probabil că semenii săi aveau s-o facă bucăţi.

Ucise demonul care şchiopăta jalnic prin nisip, îşi bandajă rănile, apoi, după ce se odihni puţin, îşi luă pachetul cu provizii şi îşi continuă drumul către Soarele Anoch.

•

Arlen călători şi ziua, şi noaptea, dormind la umbra dunelor la amiază. Nu se mai văzu silit să lupte decât în alte două nopţi; o dată cu o altă haită de demoni ai nisipului, iar altă dată cu un demon singuratic al vântului. Pe lângă alţii trecu nevătămat.

Fără soarele dogoritor deasupra capului, străbătu noaptea distanţe mai mari decât ziua. În a şaptea zi după plecarea din oază, era ars de vânt, cu pielea jupuită, cu picioarele pline de băşici şi sângerânde şi rămăsese fără apă, dar, când în faţa ochilor îi apăru Soarele Anoch, se simţi inundat de o nouă putere.

Îşi umplu burdufurile de la una dintre puţinele fântâni încă utilizabile, bău cu sete, apoi începu să traseze glife pe clădirea din care se putea pătrunde în catacombele unde găsise sulița. Într-una dintre construcţiile năruite din

apropiere se vedeau grinzile de susținere și, în aerul uscat al deșertului, lemnul lor rămăsese intact. Le strânse, alături de crengile puținelor tufe pitice, ca lemne de foc. Cele trei torțe de rezervă din oază și mănunchiul de lumânări din trusa lui de Glifar n-aveau să-i ajungă prea mult timp, iar jos nu pătrundea lumina zilei.

Își porționă mâncarea din ce în ce mai puțină cu mare grijă. Până la marginea deșertului, care însemna și cea mai apropiată speranță de a găsi mai multă hrană, avea de mers pe jos cel puțin cinci zile; dacă mergea și noaptea, poate c-ar fi reușit s-ajungă în trei. Asta nu-i oferea cine știe ce timp, și erau foarte multe de făcut.

În prima săptămână exploră catacombele, copiind cu grijă toate glifele noi, oricând le găsea. Mai descoperi și alte sarcofage de piatră, dar niciunul nu mai conținea arme ca sulița găsită prima oară. Însă pe ele și pe coloane erau gravate numeroase glife, iar altele erau pictate în istorisirile de pe pereți. Arlen nu putea să descifreze pictogramele, dar înțelegea destul de multe din limbajul trupurilor și din expresiile fețelor din înșiruirea de imagini. Picturile erau atât de minuțioase, încât putea distinge o parte dintre glifele de pe armele luptătorilor.

În picturi erau și alte feluri de miezingi. O serie de imagini înfățișau bărbați uciși de demoni care, dacă făceai abstracție de dinți și de gheare, păreau ființe omenești. Într-una dintre imaginile centrale, un miezing zvelt, cu membre fusiforme și pieptul costeliv, se afla în fruntea unei oștiri de demoni. Miezingul stătea față-n față cu un bărbat în robă, din fruntea unui număr egal de războinici umani. Fețele celor doi erau schimonosite, ca și cum fiecare ar fi vrut să-i impună celuilalt voința lui, dar stăteau la o bună distanță unul de altul. Îi înconjura o aură luminoasă, pe care o contemplau armatele lor.

Poate cel mai izbitor amănunt al imaginii era faptul că bărbatul nu purta nicio armă. Lumina pe care o emana părea să vină dintr-o glifă pictată – tatuată? – pe fruntea lui. Arlen se uită la imaginea următoare și văzu că demonul și oastea lui fugeau, în timp ce oamenii își înălțau triumfători sulițele.

Arlen copie glifa de pe fruntea bărbatului în carnetul său cu mare atenție.

Zilele treceau și mâncarea se împuțina. Dacă mai rămânea la Soarele Anoch, avea să moară de foame înainte de a mai descoperi altceva. Se hotărî să plece spre Fortul Rizon imediat ce se ivea prima geană de lumină. Odată ajuns în oraș, putea să-și facă rost de un bilet de bancă din contul lui, cu care să acopere costul unui cal și al proviziilor necesare, și să se întoarcă.

Dar gândul că trebuia să plece după ce abia zgâriase suprafața ruinelor din Soarele Anoch îl măcina. Multe tunele se surpaseră, și mai erau destule alte clădiri în care s-ar fi putut afla intrările unor încăperi subterane. Ruinele

deţineau cheia distrugerii neamului demonilor, şi aceea era a doua oară când propriul său stomac îl silea să le abandoneze.

Miezingii se înălţară în timp ce era pierdut în gânduri. La Soarele Anoch veneau mulţi, deşi nu găseau nicio pradă. Poate se gândeau că, într-o bună zi, clădirile aveau s-atragă oameni, sau poate că le făcea plăcere să ia în stăpânire un loc care-i sfidase cândva pe semenii lor.

Arlen se ridică, se apropie de linia glifelor sale şi rămase cu ochii la demonii care dansau în lumina lunii. Stomacul îi chioră şi el îşi puse, nu pentru prima oară, întrebări despre natura demonilor. Erau creaturi magice, nemuritoare şi neomeneşti. Distrugeau, dar nu creau. Până şi leşurile le ardeau, în loc să putrezească, hrănind solul. Dar îi văzuse mâncând, îi văzuse slobozindu-şi udul şi necurăţeniile din maţe. Oare natura lor era cu desăvârşire în afara ordinii fireşti a lucrurilor?

Un demon al nisipului şuieră la el.

— Ce eşti tu? îl întrebă Arlen, dar creatura nu făcu altceva decât să lovească în glife, mârâind frustrată şi luând-o la fugă când se aprinseră.

Cufundat în gânduri negre, Arlen o privi îndepărtându-se.

— Ducă-se Miezului, murmură, sărind peste glifele protectoare.

Miezingul se răsuci exact la timp ca să primească lovitura încheieturilor glifate ale degetelor omului. Pumnii acestuia căzură asupra lui ca trăsnetele. Demonul muri înainte de a pricepe ce îl lovise.

Zgomotul atrase alţi miezingi, dar se apropiau cu prudenţă şi Arlen reuşi să se repeadă înapoi, către clădire, şi s-acopere glifele atât cât era nevoie ca să-şi tragă victima înăuntru.

— Să vedem dacă, la urma-urmelor, poţi da câte ceva înapoi, îi spuse creaturii moarte.

Folosindu-se de glifele de tăiere pictate pe o bucată ascuţită de obsidian, îi despică apoi trupul, descoperind cu surprindere, sub carapacea dură, carne la fel de vulnerabilă ca a lui. Muşchii şi tendoanele erau tari, dar nu mai tari decât ale oricărei altei sălbăticiuni.

Duhoarea miezingului era cumplită. Negreala care-i servise drept sânge puţea atât de tare, încât lui Arlen începură să-i lăcrimeze ochii şi simţi că se sufocă. Ţinându-şi răsuflarea, tăie o bucată din creatură şi o scutură cu putere ca să scape de lichidul de prisos înainte de a o aşeza deasupra micului său foc. Sângele negru începu să fumege şi în cele din urmă arse cu totul, iar mirosul cărnii care se frigea deveni suportabil.

După ce o pătrunse bine focul, Arlen luă bucata respingătoare de carne neagră şi anii se evaporară, ducându-l înapoi, în Pârâul lui Tibbet, unde auzi cuvintele lui Coline Trigg. În ziua aceea prinsese un peşte, unul ai cărui solzi cafenii aveau ceva nesănătos, şi ea îl pusese să-l arunce înapoi.

— Nu mânca niciodată ceva care pare bolnav, îl sfătuise. Tot ce pui în gură devine o parte din tine.

Va deveni și asta o parte din mine? se întrebă Arlen.

Se uită la carne și, adunându-și tot curajul, și-o băgă în gură.

Partea a IV-a

Văiuga Tăietorului de Lemne

331-332 DÎ

25.

O schimbare de decor

331 DÎ

Stropii răzleți se îndesiră, transformându-se într-o ploaie torențială, și Rojer grăbi pasul, blestemându-și norocul. Se gândise mai demult să plece din Valea Ciobanului, dar nu se așteptase s-o facă într-o asemenea grabă și în împrejurări atât de neplăcute.

Nu putea să dea vina pe cioban. Era adevărat că-și petrecea mai mult timp purtând de grija turmei decât împreună cu soața și că ea fusese aceea care îi făcuse avansuri, dar, când veneai acasă mai devreme ca să nu te prindă ploaia și găseai un băietan în pat cu nevasta ta, nu erai înclinat să privești lucrurile rațional.

Într-un fel, se simțea recunoscător pentru ploaie. Altminteri, ciobanul ar fi putut foarte bine s-adune o jumătate din sătenii din Vale ca să-l urmărească. Bărbații din sat erau geloși de felul lor, poate din cauză că-și lăsau adesea femeile singure ca să ducă la păscut prețioasele lor turme. Și nu glumeau, nu și când era vorba de oi sau de neveste. Atinge-te de oricare dintre ele, și…

După o fugărire frenetică în jurul camerei, nevasta ciobanului îi sărise bărbatului ei în spate, încurcându-l destul de multă vreme pentru ca Rojer să-și poată înșfăca bagajele și s-o zbughească pe ușă afară. Bagajele lui erau întotdeauna făcute. Învățase asta de la Arrick.

— Noaptea mă-sii, bombăni când îi alunecă o cizmă într-o baltă de noroi gros.

Frigul și umezeala îi pătrunseră prin pielea moale, dar încă nu îndrăzni să se oprească și să facă focul.

Îşi strânse mantia pestriţă mai tare în jurul trupului, întrebându-se de ce părea să fie întotdeauna nevoit să fugă de câte ceva. În ultimii doi ani, se mutase aproape în fiecare anotimp şi locuise de câte trei ori în Calea Melcului, Capătul Pădurii şi Valea Ciobanului, dar continua să se simtă străin. Aproape toţi sătenii îşi duseseră întreaga viaţă fără să plece din cătunul lor şi se străduiau fără încetare să-l convingă să facă acelaşi lucru.

Însoară-te cu mine. Însoară-te cu fata mea. Rămâi la hanul meu, şi-o să-ţi scriu numele deasupra uşii, ca s-atrag muşterii. Încălzeşte-mă când mi-e bărbatul plecat la câmp. Ajută-ne la cules şi rămâi peste iarnă.

O spuneau într-o sută de feluri, dar toţi voiau să zică acelaşi lucru.

— Nu mai umbla de colo-colo, prinde rădăcini aici.

Ori de câte ori i-o spunea cineva, Rojer se trezea pe drum. Era plăcut să fii dorit, dar drept ce? Ca soţ? Ca tată? Ca argat? Rojer era Saltimbanc şi nu se putea imagina fiind nimic altceva. Ştia că, prima oară când avea să ridice un deget ca s-ajute la strângerea recoltei sau la găsirea unei oi rătăcite, avea s-o pornească pe un drum care urma să-l transforme repede în altceva.

Îşi atinse talismanul din buzunarul secret şi simţi spiritul lui Arrick veghind asupra lui. Ştia că, dacă şi-ar fi lăsat vreodată mantia pestriţă deoparte, ar fi simţit adânca dezamăgire a maestrului său. Arrick murise fiind Saltimbanc, şi aşa avea să moară şi el.

Dând dreptate cuvintelor lui Arrick, cătunele cizelaseră talentele lui Rojer. Doi ani de reprezentaţii neîntrerupte făcuseră din el mai mult decât un scripcar şi un acrobat. Fără un maestru care să-l ghideze, fusese silit să-şi îmbogăţească şi să-şi îmbunătăţească repertoriul, venind mereu cu câte ceva nou ca să-şi distreze publicul de unul singur. Perfecţiona tot timpul câte-un nou truc magic sau câte o melodie, dar, pe lângă scamatoriile şi cântecele lui din scripcă, devenise cunoscut şi pentru poveşti.

În cătune, oricui îi plăcea o poveste frumoasă, mai ales dacă vorbea despre tărâmuri îndepărtate, Rojer le făcea plăcerea, istorisindu-le despre locuri pe care le văzuse şi despre locuri pe care nu le văzuse, despre sate aflate dincolo de următorul deal sau despre unele care nu existau decât în imaginaţia lui. Poveştile deveneau mai stufoase de fiecare dată când le istorisea şi personajele lui prindeau viaţă în minţile oamenilor pe măsură ce îşi continuau aventurile. Jak Limbă Solzoasă, care putea să le vorbească miezingilor şi păcălea întotdeauna bestiile proaste cu făgăduieli mincinoase. Rătăcitorul Marko, care traversase munţii milnezi şi găsise de partea cealaltă un ţinut bogat, unde demonii erau veneraţi ca nişte zei. Şi, firește, Glifatul.

Saltimbancii Ducelui treceau prin cătune în fiecare primăvară, făcând cunoscute edictele stăpânului lor, şi ultimul povestise despre un bărbat sălbatic care cutreiera prin pustietăţi, omorând demoni şi ospătându-se cu

carnea lor. Pretindea că povestea era adevărată, c-o aflase de la omul care tatuase glife pe spatele acelui bărbat și că i-o confirmaseră și alții. Sătenii fuseseră fascinați și, într-o altă seară, când îl rugaseră pe Rojer să repete povestea, tânărul le făcuse pe plac, adăugând câte ceva de la el ca s-o înfrumusețeze.

Ascultătorilor le plăcea grozav să pună întrebări și să-ncerce să-l prindă contrazicându-se, dar Rojer se delecta dansând printre cuvinte și îi făcea mereu pe țărănoi să creadă în adevărul poveștilor lui stranii.

Dar ironia era că îi venea cel mai greu să-i convingă atunci când se făcea povestind că miezingii dansau după cântecele lui din scripcă. Ar fi putut să le-o dovedească oricând, firește, dar ținea minte ce-i spusese Arrick:

— Odată ce te-apuci să le dovedești un singur lucru, vor aștepta dovezi pentru toate celelalte.

O să cânt pentru miezingi destul de curând, se gândi Rojer privind cerul. Fusese înnorat toată ziua, și se făcea din ce în ce mai întuneric. În orașe, unde, datorită zidurilor înalte, cei mai mulți, dintre locuitori nu vedeau niciodată un miezing, se credea că puterea lor de a se ridica din Miez sub întunecimea norilor nu era decât o năzărire a fumătorilor de cânepă, dar, trăind vreme de doi ani prin cătune, în afara zidurilor, Rojer realizase că nu era așa. Grosul hoardei aștepta să apună cu adevărat soarele, dar, dacă norii erau destul de groși, câțiva demoni mai cutezători făceau proba înălțării în falsa noapte.

Înfrigurat, ud și neavând chef să riște, își căută un loc potrivit ca să-și facă tabăra. Avea să fie norocos dacă ajungea la Capătul Pădurii în ziua următoare. Era mult mai probabil să fie nevoit să-și petreacă două nopți pe drum. La gândul ăsta, simți un ghem în stomac.

Iar în Capătul Pădurii n-avea să fie mai bine decât în Valea Ciobanului. Sau decât în Calea Greierului. Mai curând sau mai târziu, avea să lase grea vreo femeie, sau, mai rău, avea să se-ndrăgostească și, până să-și dea seama ce se petrecea, avea să descopere că nu avea să-și mai scoată scripca decât la festivaluri. Asta, până când avea să fie nevoit s-o dea la schimb ca să i se repare plugul, sau ca să capete semințe. Și pe urmă nu s-ar mai fi deosebit cu nimic de toți ceilalți.

Sau aș putea să mă-ntorc acasă.

Rojer se gândea adesea să se-ntoarcă în Angiers, dar își găsea întotdeauna motive ca să mai amâne cu încă un anotimp. La urma urmelor, ce-i putea oferi orașul? Străzi înguste, înțesate de oameni și de animale, pavaj de lemn impregnat cu mirosuri de balegă și de gunoi. Milogi și hoți, și nelipsita grijă de a face rost de bani. Oameni care transformau ignorarea celorlalți în artă.

Oameni normali, se gândi el şi oftă. Sătenii se străduiau întotdeauna să afle totul despre vecinii lor şi-şi deschideau uşa pentru străini fără să stea pe gânduri. O purtare vrednică de laudă, însă, în inima lui, Rojer era băiat de oraş.

Întoarcerea la Angiers ar fi însemnat să aibă din nou de-a face cu Ghilda. Zilele unui Saltimbanc fără brevet erau numărate, dar un om prosper din Ghildă era în siguranţă. Experienţa pe care-o câştigase în cătune ar fi trebuit să-i fie de ajuns ca să-şi obţină brevetul, mai ales dacă găsea un membru al Ghildei care să pună o vorbă bună pentru el. Arrick se înstrăinase de cei mai mulţi, dar Rojer ar fi putut găsi unul căruia să i se facă milă de el dacă auzea ce soartă avusese maestrul lui.

Văzu un copac care i-ar fi putut oferi un oarecare adăpost de ploaie şi, după ce-şi aşeză cercul, izbuti s-adune de sub crengi destulă iască uscată ca s-aprindă un mic foc. Se ocupă de el cu mare grijă, dar vântul şi umezeala i-l stinseră în scurt timp.

— Săteni blestemaţi, spuse în timp ce-l învăluia întunericul, spulberat din când în când, pentru scurtă vreme, doar de câte o străfulgerare a magiei când îi punea câte un demon glifele la încercare. Să fie blestemaţi cu toţii.

•

Angiersul nu se schimbase prea mult de la plecarea lui. Părea mai mic, dar Rojer trăise ceva vreme în locuri neîngrădite şi crescuse între timp cu câţiva centimetri. Acum avea şaisprezece ani, era bărbat, după părerea şi în ochii oricui. Rămase o vreme în faţa oraşului, uitându-se la poartă şi întrebându-se dacă făcea sau nu o greşeală.

Avea câteva monede, culese cu atenţie din pălăria lui pentru colectă în decursul anilor când îşi făcuse rezerve pentru întoarcere, plus ceva mâncare în sac. Nu era mult, dar îi ajungea ca să rămână departe de adăposturile milogilor măcar pentru câteva nopţi.

Dacă nu-mi doresc decât să am burta plină şi-un acoperiş, mă pot întoarce oricând în cătune, cugetă. Putea să plece spre sud, către Buturuga Fermierului şi către Văiuga Tăietorului de Lemne, sau către nord, unde Ducele reconstruise Podul Peste Fluviu pe malul angersian al apei.

— Dacă, îşi spuse din nou, adunându-şi tot curajul şi intrând pe poartă.

Găsi un han destul de ieftin, unde îşi despachetă cele mai bune haine pestriţe şi, imediat ce se schimbă, ieşi din nou în oraş. Casa Ghildei Saltimbancilor era chiar în centru, de unde locuitorii ei puteau ajunge cu uşurinţă în orice loc al oraşului aveau de dat o reprezentaţie. Un Saltimbanc cu brevet îşi putea duce traiul acolo, cu condiţia să accepte fără discuţii toate însărcinările primite şi să-i dea Ghildei o jumătate din câştigurile sale.

— Nătărăi, îi numea Arrick. Orice Saltimbanc dispus să-şi dea jumătate din câştig pentru un acoperiş şi trei porţii de terci de ovăz pe zi, la o masă comună, nu-şi merită numele.

Era destul de adevărat. În casă nu locuiau decât cei mai bătrâni şi cei mai lipsiţi de talent Saltimbanci, gata să accepte însărcinările refuzate de alţii. Însă era mai bine decât un trai în mizerie şi mai sigur decât în adăposturile publice. Glifele casei Ghildei erau puternice, iar locuitorii, mai puţin pricepuţi să se jefuiască între ei.

Spre camerele acestor Saltimbanci găzduiţi de Ghildă se îndreptă Rojer şi, după ce puse câteva întrebări, bătu la o anumită uşă.

— Eh? întrebă bătrânul, uitându-se pe coridor cu ochii mijiţi în timp ce-i deschidea. Cine eşti?

— Rojer Juma-de-mână! domnul meu, răspunse tânărul şi, nezărind în ochii urduroşi ai celuilalt niciun semn că l-ar fi recunoscut, adăugă: Am fost ucenicul lui Arrick Viers Dulce.

Privirea nedumerită se acri imediat, şi bătrânul dădu să-nchidă uşa.

— Maestre Jaycob, te rog, spuse Rojer, punându-şi mâna pe toc.

Celălalt oftă, dar nu închise uşa înainte de-a se întoarce în mica lui încăpere şi de a se aşeza cu greutate. Rojer intră şi trase uşa în urma lor.

— Ce vrei? întrebă Jaycob. Sunt bătrân şi n-am timp pentru glume.

— Am nevoie de un susţinător ca să cer un brevet al Ghildei.

Jaycob scuipă pe podea.

— Arrick a ajuns o povară? Beţia lui te-ncetineşte pe calea spre succes, aşa că-l laşi să putrezească şi-ncerci să te descurci singur? Mârâi. O merită. Asta mi-a făcut el mie, acum douăzeci şi cinci de ani. Îşi ridică privirea spre Rojer. Dar, fie c-o merită sau nu, dacă-ţi închipui c-o să te ajut să-l trădezi…

— Maestre Jaycob, spuse Rojer, înălţându-şi palmele deschise ca să oprească tirada care-ar fi trebuit să urmeze, Arrick e mort. L-au sfâşiat miezingii acum doi ani, pe drumul spre Capătul Pădurii.

•

— Ţine-ţi spatele drept, băiete, îl sfătui Jaycob în timp ce mergeau pe culoar. Nu uita să-l priveşti pe Marele Maestru în ochi şi nu vorbi înainte de a-ţi vorbi el.

Mai spusese deja toate astea de o duzină de ori, şi Rojer se mulţumi să dea din cap. Era prea tânăr ca să primească propriul lui brevet, dar Jaycob spunea că-n istoria Ghildei existaseră chiar şi Saltimbanci mai tineri. Nu anii, ci talentul şi îndemânarea te ajutau să-ţi câştigi brevetul.

Chiar şi având un susţinător, nu era uşor să obţii o întrevedere cu Marele Maestru. Jaycob nu mai avea de mulţi ani putere să dea reprezentaţii şi, cu

toate că ghildarii erau cuviincioşi, respectându-i vârsta înaintată, în aripa cu camere de lucru era mai degrabă ignorat decât venerat.

Secretarul Marelui Maestru îi lăsă să aştepte câteva ore în faţa uşii acestuia, uitându-se cu disperare cum intrau şi ieşeau alţi solicitanţi de întrevederi. Rojer îşi păstra spatele drept, împotrivindu-se imboldului de a se foi sau de a-şi încovoia umerii, în timp ce lumina revărsată pe fereastră traversa încăperea.

— Marele Maestru Cholls vă va primi acum, le dădu în sfârşit de ştire secretarul, şi atenţia tânărului se reîndreptă brusc spre el.

Se ridică repede şi, întinzându-i o mână lui Jaycob, îl ajută să se salte în picioare.

Camera de lucru a Marelui Maestru nu semăna cu nimic din tot ce mai văzuse tânărul de când nu mai pusese piciorul în palatul Ducelui. Podeaua era acoperită de un covor gros, călduros, cu un model în culori strălucitoare, şi lămpi cu ulei filigranate, cu sticla colorată, atârnau de pereţii din lemn de stejar, printre tablourile înfăţişând mari bătălii, femei frumoase şi naturi moarte. Masa de lucru era din lemn de nuc, negru şi lustruit, cu teancurile de hârtii presate de statuete mărunte, sculptate cu migală, miniaturi ale celor mari, de pe piedestalele din încăpere. Pe peretele din capătul îndepărtat, într-o casetă mare de sticlă, se aflau trei bile colorate, simbolul Ghildei Saltimbancilor.

— N-am prea mult timp, maestre Jaycob, spuse Marele Maestru, fără să se ostenească să-şi ia ochii de la teancul de foi din faţa lui.

Era un bărbat voinic, de cel puţin cincizeci de veri, îmbrăcat în haine brodate de stofă, cum purtau negustorii şi nobilii, nu în straie pestriţe de Saltimbanc.

— Asta merită timpul tău, zise Jaycob. Iată-l pe ucenicul lui Arrick Viers Dulce.

Cholls îşi ridică în sfârşit privirea, deşi numai ca să se uite pieziş la Jaycob.

— Nu ştiam că tu şi Arrick mai păstraţi legătura, spuse, fără să-i dea absolut nicio atenţie lui Rojer. Auzisem că v-aţi despărţit după o ceartă.

— Anii au modul lor de a îndulci lucrurile, răspunse băţos Jaycob, apropiindu-se de o minciună atât cât era dispus s-o facă. Am făcut pace cu Arrick.

— S-ar părea că eşti singurul, chicoti Cholls. Mai toţi bărbaţii din clădirea asta ar fi gata să-l sugrume imediat ce l-ar avea în faţa ochilor.

— Au cam întârziat, răspunse Jaycob. Arrick e mort.

Asta stinse râsul de pe buzele lui Cholls.

— O veste care mă întristează. Oricare dintre noi e valoros. Beţia i-a venit de hac până la urmă?

Jaycob clătină din cap.

— Miezingii.

Marele Maestru se încruntă şi scuipă în vasul de aramă care părea să se afle pe masa lui de lucru tocmai în acest scop.

— Când şi unde? întrebă.

— Acum doi ani, pe drumul către Capătul Pădurii.

Cholls clătină din cap cu tristeţe.

— Mi-aduc aminte că ucenicul lui era un scripcar bun, spuse, aruncând în sfârşit o privire către Rojer.

— Într-adevăr, încuviinţă Jaycob. Şi numai atât. Ţi-l prezint pe Rojer Juma-de-mână!

Tânărul se înclină.

— Juma-de-mână? întrebă Marele Maestru, devenind brusc interesat. Am auzit povestindu-se despre un Juma-de-mână care dă reprezentaţii prin cătunele din vest. Tu eşti, băiete?

Rojer făcu ochii mari, dar dădu din cap. Arrick îi spusese că veştile despre reputaţia dobândită în cătunele din vest se răspândeau repede, dar era totuşi şocat. Se întrebă dacă era o reputaţie bună sau una rea.

— Nu lăsa asta să ţi se urce la cap, spuse Cholls, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ţărănoii înfloresc lucrurile.

Tânărul dădu din nou din cap, continuând să se uite în ochii Marelui Maestru.

— Da, domnul meu. Înţeleg.

— Bine, atunci să continuăm. Arată-mi ce ştii să faci.

— Aici? întrebă Rojer cu îndoială în glas.

Camera de lucru era mare, ferită de ochi şi de urechi indiscrete, dar, cu covorul ei gros şi cu mobila scumpă, nu părea un loc potrivit pentru tumbe şi pentru aruncarea cuţitelor.

Cholls îi răspunse cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Ai dat spectacole împreună cu Arrick ani la rândul, aşa că nu mă-ndoiesc că eşti în stare să jonglezi şi să cânţi din gură, spuse el, şi Rojer înghiţi în sec, cu greutate. Pentru dobândirea unui brevet trebuie să dovedeşti că, pe lângă cele de bază, mai ai o deprindere care poate captiva atenţia.

— Cântă-i din scripcă, băiete, aşa cum mi-ai cântat mie, spuse Jaycob cu încredere.

Tânărul dădu din cap. Mâinile îi tremurau uşor când îşi scoase scripca din cutie, dar, când i se închiseră degetele în jurul lemnului neted, teama îi dispăru aşa cum dispare colbul în apa de baie. Începu să cânte, dându-l uitării pe Marele Maestru când se lăsă în voia muzicii.

Cânta de puţină vreme când un strigăt rupse vraja melodiei. Arcuşul îi alunecă de pe strune şi, în tăcerea care urmă, dincolo de uşă tună o voce.

— Nu, n-o s-aştept până-şi încheie proba un ucenic fără nicio valoare. Dă-te la o parte!

Se auziră zgomotele unei încăierări înainte de a se deschide uşa şi de a da buzna în încăpere maestrul Jasin.

— Îmi cer scuze, Mare Maestru, spuse secretarul. N-a vrut s-aştepte.

Cholls îi făcu semn să plece, în vreme ce Jasin se năpustea spre el.

— I-ai dat Balul Ducelui lui Edum? Ăsta e de zece ani spectacolul meu! Unchiul meu o să afle ce s-a-ntâmplat!

Cholls rămase pe poziţie, cu braţele încrucişate.

— Schimbarea a fost cerută chiar de Duce, răspunse el. Dacă unchiul tău are vreo nemulţumire, îi sugerez să-i ceară lămuriri Înălţimii Sale.

Jasin se încruntă. Nu se îndoia că nici măcar prim-ministrul Janson n-avea să intervină pe lângă Duce ca să obţină un spectacol pentru propriul nepot.

— Dacă ăsta e singurul lucru despre care-ai venit să discutăm, Jasin, te rog să ne scuzi, continuă Cholls. Tânărul Rojer, aici de faţă, dă o probă ca să-şi capete brevetul.

Ochii lui Jasin se întoarseră brusc spre Rojer şi se aprinseră când îl recunoscu.

— Văd că l-ai lăsat pe beţiv în şanţ, rânji el batjocoritor. Sper că nu l-ai schimbat cu relicva asta antică, adăugă, arătând cu bărbia spre Jaycob. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, oferta e încă în picioare. Ca schimbare, lasă-l pe Arrick să cerşească firimiturile tale, ce zici?

— Maestrul Arrick a fost sfârtecat de miezingi, acum doi ani, pe drum, spuse Cholls.

Jasin îşi întoarse privirea spre Marele Maestru, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Minunat! strigă. Vestea asta mă despăgubeşte, cu vârf şi îndesat, pentru pierderea spectacolului Ducelui!

Rojer îl pocni.

Nici măcar nu-şi dădu seama ce făcuse până când nu se văzu deasupra maestrului, cu încheieturile degetelor zvâcnindu-i umede. Simţise ceva zdrobindu-se când pumnul lui izbise nasul lui Jasin, şi ştia că nu mai avea nicio şansă să-şi capete brevetul, dar, în clipa aceea, nu-i păsa.

Jaycob îl înşfăcă şi-l trase înapoi, în timp ce Jasin se ridica, clătinându-se zdravăn pe picioare.

— O să te-omor pentru astla, micule…

Cholls ajunse între ei cât ai clipi. Jasin se zbătu în strânsoarea lui, dar masivitatea Marelui Maestru era mai mult decât trebuia ca să-l ţină în loc.

— Ajunge, Jasin! se răsti el. Nu omori pe nimeni!

— Ai văzud ce-a făcud! strigă Jasin, cu sângele şiroindu-i din nas.

— Şi am auzit ce-ai spus tu! strigă şi Cholls. Am fost tentat să te pocnesc eu însumi!

— Cum o să plot clânta desearlă? întrebă Jasin.

Nasul începuse deja să i se umfle şi, cu fiecare secundă, cuvintele lui deveneau tot mai greu de înţeles.

Cholls se încruntă.

— O să trimit pe cineva să ţină spectacolul în locul tău, spuse. Ghilda o să-ţi acopere pierderile. Daved!

Secretarul îşi strecură capul pe uşă.

— Escortează-l pe maestrul Jasin până la o Culegătoare de Ierburi şi spune-i să trimită nota de plată aici.

Daved dădu din cap şi se apropie de Jasin, vrând să-l ajute.

Maestrul îl îmbrânci.

— Astla nu se-nchieile aicli, îl ameninţă pe Rojer în momentul în care ieşi.

Cholls răsuflă prelung după închiderea uşii.

— Ei, băiete, frumoasă ispravă ai mai făcut. E un duşman pe care nu i l-aş dori nimănui.

— Îmi era deja duşman, răspunse Rojer. Ai auzit ce-a spus.

Cholls dădu din cap.

— Am auzit, dar tot ar fi trebuit să te stăpâneşti. Ce-o să te faci dacă data viitoare te insultă un spectator? Sau Ducele în persoană? Ghildarii nu pot umbla prin oraş pocnind pe oricine-i înfurie.

Rojer îşi lăsă ochii în jos.

— Înţeleg, spuse.

— Însă tocmai m-ai costat o sumă frumuşică de bani, continuă Cholls. Ca să-l potolesc pe Jasin, o să-i arunc o grămadă de bani şi-o să-i dau cele mai bune spectacole timp de câteva săptămâni şi, ţinând cont de felul în care cânţi la scripca aia, aş fi un prost dacă nu mi-aş recupera pierderile din câştigul tău.

Rojer îşi ridică privirea, plin de speranţă.

— Brevet de probă, zise Marele Maestru, luând o coală de hârtie şi o pană. Nu poţi da spectacole decât sub supravegherea unui maestru din Ghildă, plătit de tine, şi jumătate din tot ce-ncasezi ajunge în camera asta, până când consider eu că ţi-ai plătit datoria. S-a-nţeles?

— Perfect, domnul meu! răspunse nerăbdător Rojer.

— Şi-o să-ţi ţii furiile-n frâu, îl preveni Cholls, sau o să-ţi rup brevetul şi n-o să mai poţi da niciodată vreun spectacol în Angiers.

•

Rojer cânta la scripcă, dar trăgea cu coada ochiului la Abrum, ucenicul mătăhălos al lui Jasin. De obicei, unul dintre ucenicii lui Jasin se afla printre spectatori la orice reprezentaţie a lui Rojer. Asta îl neliniştea, fiindcă ştia că-l urmăreau din porunca maestrului lor, care nu-i dorea altceva decât răul, însă de la întâmplarea din camera de lucru a mai-marelui Ghildei trecuseră câteva luni şi niciodată nu păruse să aibă vreo urmare. Maestrul Jasin îşi revenise repede şi reîncepuse în curând să joace, primind aplauze la toate sărbătorite în înalta societate a Angiersului.

Rojer ar fi cutezat să spere că episodul fusese uitat, dacă ucenicii n-ar fi apărut în fiecare zi. Uneori era Abrum, demonul lemnului, la pândă în mulţime, iar alteori o zărea pe Sali, demonul pietrei, sorbindu-şi băutura în fundul unei taverne, şi, oricât de paşnici ar fi părut cei doi, prezenţa lor nu era o întâmplare.

Rojer îşi încheie spectacolul cu o înfloritură, smulgându-şi arcuşul de pe strune şi azvârlindu-l în aer. Şi îşi îndreptă spatele exact la timp ca să-l poată prinde, după ce făcuse pe îndelete o plecăciune. Mulţimea izbucni în aplauze şi auzul ascuţit al tânărului prinse clinchetul monedelor de metal din pălăria cu care umbla Jaycob printre oameni. Rojer nu izbuti să-şi oprească un zâmbet. Bătrânul aproape că părea sprinten.

Cercetă din priviri mulţimea care se împrăştia în timp ce-şi adunau instrumentele, dar Abrum dispăruse. Se grăbiră totuşi să împacheteze şi o porniră spre hanul lor pe o cale ocolită, ca să fie siguri că nu puteau fi urmăriţi cu uşurinţă. Soarele avea s-apună în curând şi străzile se goleau cu mare repeziciune. Iarna era pe sfârşite, dar pe scândurile caldarâmului se mai vedeau câteva petice de gheaţă şi de zăpadă şi puţină lume mai rămânea pe-afară dacă n-avea nicio treabă.

— Chiar şi fără partea lui Cholls, chiria e plătită pe câteva zile înainte, spuse Jaycob, zornăind punga cu câştigul lor. După ce-o să-ţi achiţi datoria, o să fii bogat!

— O să fim bogaţi, îl corectă tânărul, şi Jaycob râse, pocnind din călcâie şi bătându-l pe spate. Uită-te la tine, continuă Rojer, clătinând din cap. Ce s-a-ntâmplat cu bătrânul pe jumătate orb, cu mers târşit, care mi-a deschis uşa acum doar câteva luni?

— Iau din nou parte la reprezentaţii, şi asta a schimbat totul, răspunse Jaycob, adresându-i un zâmbet fără dinţi. Ştiu că nici nu cânt, nici n-arunc cuţite, dar chiar şi numai umblând cu pălăria, sângele meu prăfuit zvâcneşte prin vene cum n-a mai făcut-o de douăzeci de ani. Simt că aş putea chiar şi…

Bătrânul îşi întoarse privirea într-o parte.

— Ce? întrebă Rojer.

— Doar… nu știu, poate să depăn o poveste? Sau s-o fac pe prostul când spui tu glume pe socoteala mea? Nimic care să-ți știrbească ție strălucirea…

— Bineînțeles, spuse Rojer. Ți-aș fi cerut-o, dar mă temeam că deja te pun să faci prea multe, târându-te după mine prin tot orașul ca să-mi supraveghezi spectacolele.

— Băiete, zise Jaycob, nu-mi aduc aminte de când n-am mai fost atât de fericit.

Zâmbeau amândoi când, dând un colț, se ciocniră de Abrum și de Sali.

În spatele celor doi, Jasin zâmbea cu gura până la urechi.

— Ce plăcere să te văd, prietene! exclamă el, în timp ce Abrum îl pocnea pe Rojer peste umăr.

Ceva explodă în stomacul tânărului, lăsându-l fără aer, și lovitura de pumn îl îndoi de mijloc, doborându-l pe caldarâmul din scânduri înghețate. Înainte de-a se putea ridica, Sali îi trânti o lovitură puternică pe picior în falcă.

— Lăsați-l în pace! strigă Jaycob, aruncându-se asupra lui Sali.

Mulțumindu-se să râdă, soprana mătăhăloasă îl înșfăcă și îl izbi cu toată forța de peretele unei clădiri.

— Oh, ajunge din belșug și pentru tine, boșorogule! spuse Jasin, în timp ce Sali îl pocnea cu putere.

Rojer auzi trosnetele oaselor fragile și icnetele slabe, bolborosite, care ieșeau dintre buzele maestrului. Numai zidul din spatele lui îl mai ținea în picioare.

Scândurile i se învârteau sub palme, dar Rojer se sforță să se ridice și-și prinse scripca de gât cu amândouă mâinile, rotind cu sălbăticie acea măciucă improvizată.

— N-o să scăpați nepedepsiți pentru asta! strigă.

Jasin râse.

— La cine-o să te duci? îl întrebă. Vor lua magistrații orașului în considerare acuzațiile aduse nepotului prim-ministrului de un Saltimbanc neînsemnat, care cântă pe străzi? Du-te la străjeri, și tu o să fii ăla pe care-l vor spânzura.

Abrum luă vioara cu ușurință, răsucind brațul lui Rojer în timp ce-i trăgea un genunchi sub vintre. El își simți brațul rupându-se chiar în clipa în care îi luau foc stinghiile picioarelor, iar scripca îl pocni peste ceafă, făcându-se zob când îl trânti din nou la pământ.

Chiar și cu urechile țiuindu-i, continuă să audă neîntreruptele gemete de durere ale lui Jaycob. Abrum stătea deasupra lui, zâmbind în timp ce ridica o bâtă groasă.

26.

Spitalul

332 DÎ

— Ei, Jizell! strigă Skot când bătrâna Culegătoare de Ierburi se apropie de el cu ligheanul. De ce n-o laşi pe ucenica ta să se-ocupe de treaba asta măcar o dată?

Şi arătă cu capul către Leesha, care schimba bandajele unui alt bărbat.

— Ha! se răsti Jizell, o femeie scundă, îndesată, cu părul cărunt tuns scurt şi cu o voce răzbătătoare. Dac-o las pe ea să spele bolnavii, peste-o săptămână o să-mi vină aici jumătate din Angiers, plângându-se de vreo molimă.

Leesha clătină din cap în timp ce toţi ceilalţi din încăpere râdeau, dar şi pe buzele ei era un zâmbet. Skot era inofensiv. Era un Mesager azvârlit din şa de calul său în timpul unei călătorii. Având noroc să scape cu viaţă, mai ales că-şi rupsese ambele mâini, reuşise cumva să-şi tragă animalul în jos şi să-ncalece din nou. În lipsa unei neveste care să-i poarte de grijă, Ghilda Mesagerilor scosese klaţii necesari ca să rămână în spitalul lui Jizell până când avea să se poată descurca din nou singur.

Jizell îşi înmuie cârpa în apa caldă, cu săpun în ea, şi săltă cearşaful bărbatului, mişcându-şi mâna cu fermitate şi pricepere. Când termină, Mesagerul scoase un scâncet, şi ea râse.

— E foarte bine că de spălat mă ocup eu, spuse cu voce sonoră, uitându-se în jos cu subînţeles. Nu cred c-ai vrea s-o dezamăgeşti pe biata Leesha.

În aşternuturile lor, toţi ceilalţi râseseră pe socoteala lui. Încăperea era plină şi toată lumea se cam plictisise de prea mult stat în pat.

— Cred că ea o s-o găsească-n altă formă decât ai găsit-o tu, mormăi Skot, înroşindu-se de furie, dar Jizell se mulţumi să râdă iarăşi.

— Sărmanul Skot are o slăbiciune pentru tine, îi spuse ea Leeshei ceva mai târziu, când măcinau ierburi în farmacie.

— O slăbiciune? râse Kadie, una dintre ucenicele tinere. N-are nicio slăbiciune, e îndrăgostiiiiit!

Toate celelalte ucenice care-o auziseră începură să chicotească.

— Mie mi se pare drăguţ, spuse Roni.

— Ţie toţi ţi se par drăguţi, zise Leesha.

Roni abia înflorise şi era înnebunită după băieţi.

— Dar sper c-o să ai gusturi ceva mai bine, n-o să te-ndrăgostești de un om care te imploră să-l speli cu cârpa.

— Nu-i da idei, se amestecă Jizell. Dac-ar fi după ea, ar spăla cu cârpa toți bărbații din spital.

Toate fetele chicotiră și nici măcar Roni n-o contrazise.

— Ai putea să te rușinezi măcar atât cât să roșești, îi spuse Leesha, și fetele râseră din nou pe înfundate.

— Ajunge! Afară cu voi, hlizitelor! râse Jizell. Am de vorbit cu Leesha. Aproape toți bărbații care-ajung aici au o slăbiciune pentru tine, continuă ea după ce rămaseră singure. N-ai muri dac-ai sta de vorbă cu câte unul, nu doar ca să-l întrebi de sănătate.

— Vorbești ca mama, zise Leesha.

Jizell își trânti pisălogul pe masă.

— Nu vorbesc nicidecum ca ea, spuse, fiindcă auzise destule despre Elona de-a lungul anilor. Pur și simplu nu vreau să mori fată bătrână numai ca să-i faci ei în ciudă. Nu e o crimă să-ți placă bărbații.

— Îmi plac bărbații, protestă Leesha.

— N-am băgat de seamă.

— Ar fi trebuit să mă ofer imediat să-l spăl pe Skot?

— Bineînțeles că nu, răspunse Jizell. Cel puțin, nu în fața tuturor, adăugă, făcându-i cu ochiul.

— Acum vorbești ca Bruna, oftă Leesha. E nevoie de ceva mai mult decât niște comentarii grosolane ca să-mi fie câștigată inima.

Cererile asemănătoare cu a lui Skot nu erau o noutate pentru Leesha. Moștenise trupul mamei ei, și asta atrăgea într-o foarte mare măsură atenția bărbaților, indiferent dacă-i provoca sau nu.

— Atunci de ce e nevoie? întrebă Jizell. Ce bărbat ar putea trece dincolo de glifele inimii tale?

— Unul demn de încredere. Unul pe care-l pot săruta pe obraz fără să se laude a doua zi în fața prietenilor lui că m-a trântit în spatele grajdului.

— O să găsești mai degrabă un miezing prietenos, pufni Jizell.

Leesha ridică din umeri.

— Cred că ți-e frică, o acuză tămăduitoarea. Ai așteptat atât de mult să-ți pierzi floarea încât ai luat un lucru simplu, firesc, pe care-l face fiecare fată, și ai construit în jurul lui un zid de netrecut.

— E ridicol, spuse Leesha.

— Oare? întrebă Jizell. Te-am văzut când vin femei să-ți ceară sfaturi despre ceea ce se-ntâmplă în pat, am văzut cum se agață de tine și fac presupuneri, iar tu te înroșești ca sfecla. Cum le poți da sfaturi altora despre trupul lor, când nu-l cunoști pe-al tău?

— Sunt foarte sigură că știu ce și unde trebuie să intre, ripostă Leesha cu ironie.

— Știi despre ce vorbesc, zise Jizell.

— Și ce mă sfătuiești să fac? întrebă Leesha. S-aleg un bărbat la întâmplare, doar ca să aflu tot?

— Dacă altfel nu se poate, răspunse Jizell.

Leesha îi aruncă o privire aspră, dar Jizell i-o susținu fără să dea înapoi.

— Ți-ai păzit floarea aia atât de mult, încât, în ochii tăi, niciun bărbat nu mai merită să ți-o ia. La ce e bună o floare ascunsă atât de bine încât n-o poate vedea nimeni? Cine-o să-și mai aducă aminte de frumusețea ei după ce se va ofili?

Leesha scoase un suspin înăbușit și Jizell veni imediat lângă ea, o strânse în brațe în timp ce plângea.

— Haide, haide, păpușo, o liniști ea mângâind-o pe păr, lucrurile nu stau chiar atât de rău.

•

După cină și după ce verificară glifele și trimiseră ucenicele să-și vadă de studii, Leesha și Jizell avură în sfârșit timp să fiarbă o oală de ceai de ierburi și să deschidă punga adusă în dimineața aceea de un mesager. Pe masă era o lampă, plină cu ulei și pregătită să le dea lumină vreme îndelungată.

— Bolnavi ziua și scrisori noaptea, oftă Jizell. Slavă luminii că noi, Culegătoarele de Ierburi, nu dormim, nu-i așa?

Deschise punga, împrăștiind bucăți de pergament pe toată masa.

Dădură repede deoparte scrisorile pentru pacienți, apoi Jizell alese un pachet la întâmplare și aruncă o privire la o adresă.

— Astea sunt ale tale, spuse, împingând teancul spre Leesha, și luă o altă scrisoare din morman, pe care-o deschise și începu s-o citească. E de la Kimber, adăugă o clipă mai târziu.

Kimber era o altă ucenică de-a ei trimisă în afara orașului, de data asta la Buturuga Fermierului, aflată la o zi de mers călare către sud.

— Urticaria dogarului s-a înrăutățit și s-a extins.

— Nu fierbe bine ceaiul, știu asta, mormăi Leesha, dezaprobatoare. Nu-l opărește niciodată suficient și pe urmă se-ntreabă de ce nu-s bune leacurile ei. Trebuie să mă duc la Buturuga Fermierului, să i-l fierb eu. O să-i trag o săpuneală!

— Știe, râse Jizell. De-aia acum mi-a scris mie!

Râsul era molipsitor, și Leesha se alătură în curând hohotelor ei. O adora pe Jizell. Când era cazul, putea să fie la fel de dură ca Bruna, dar era întotdeauna gata să izbucnească în râs.

Bruna îi lipsea foarte mult, şi gândul la ea îi reatrase atenţia către teancul de scrisori. Era patruazi, ziua sosirii Mesagerului care ajungea în fiecare săptămână la Buturuga Fermierului şi la Văiuga Tăietorului de Lemne, de unde se îndrepta spre alte cătune din sud. După cum era de aşteptat, adresa de pe prima scrisoare din teanc era aşternută pe hârtie cu scrisul ordonat al tatălui ei.

Mai era şi o scrisoare de la Vika, şi Leesha o citi mai întâi pe aceea, cu pumnii încleştaţi, ca de obicei, până se asigură că Bruna, mai bătrână decât îţi puteai imagina, era încă bine sănătoasă.

— Vika a născut, anunţă ea. Un băiat, Jame. De trei kilograme.

— E al treilea? întrebă Jizell.

— Al patrulea, răspunse Leesha.

Vika se măritase cu Puştiul Jona – acum Veghetorul Jona – nu la mult timp după sosirea ei în Văiuga Tăietorului de Lemne, şi nu pierduse timpul, începuse imediat să dea naştere copiilor lui.

— Atunci nu sunt prea multe şanse să se-ntoarcă la Angiers, se plânse Jizell.

Leesha râse.

— Credeam că asta se ştia de când l-a avut pe primul.

Era greu de crezut că trecuseră şapte ani de când ea şi Vika făcuseră schimb de locuri. Aranjamentul temporar se dovedise a fi permanent, ceea ce nu-i displăcea chiar de tot lui Leesha.

Indiferent ce-ar fi făcut ea, Vika avea să rămână în Văiuga Tăietorului de Lemne, şi soluţia părea să fie mai bună decât o combinaţie între Bruna, Leesha şi Darsy. Gândul îi dădea lui Leesha o senzaţie de libertate cum nici în vis nu-şi imaginase că ar fi putut exista. Îşi promisese să se-ntoarcă într-o bună zi, ca să se-asigure că Văiuga avea Culegătoarea de Ierburi de care era nevoie, însă Ziditorul se ocupase de asta în locul ei. Îşi putea alege viitorul după bunul plac.

Tatăl ei îi scria că răcise, dar îl îngrijea Vika şi se aştepta să se-nsănătoşească repede. Următoarea scrisoare era de la Mairy; cea mai mare dintre fiicele ei înflorise deja şi era promisă. Mairy avea să fie în curând bunică. Leesha oftă.

În teanc mai erau încă două scrisori. Leesha coresponda cu Mairy, cu Vika şi cu tatăl ei aproape în fiecare săptămână, însă mama ei îi scria mai rar şi, de cele mai multe ori, în câte-o răbufnire de furie.

— E totul bine? întrebă Jizell când îşi ridică privirea din scrisoarea pe care-o citea şi văzu fruntea încruntată a Leeshei.

— E mama. Tonul i se schimbă după toanele în care e, dar mesajul rămâne acelaşi: Vino acasă şi fă copiii până când nu-mbătrâneşti prea mult şi nu te lipseşte Ziditorul de şansa asta.

Jizell mormăi şi clătină din cap.

Împreună cu scrisoarea Elonei era îndoită o altă foaie de hârtie, chipurile de la Gared, deşi scrisul era al mamei ei, fiindcă tăietorul de lemne nu cunoştea alfabetul. Dar, oricât s-ar fi chinuit ea să lase impresia că îi fusese dictată, Leesha era sigură că măcar jumătate dintre cuvinte erau numai şi numai ale mamei sale şi bănuia că îi aparţineau, aşa cum părea cel mai probabil, şi celelalte. Gared era sănătos. Gared îi simţea lipsa. Gared o aştepta. Gared o iubea.

— Mama e pesemne de părere că sunt proastă, spuse pe un ton batjocoritor, dacă-şi închipuie că l-aş putea crede pe Gared în stare să scrie vreodată versuri, şi cu atât mai puţin unele fără rimă.

Jizell râse, dar râsul i se stinse imediat de pe buze când văzu că Leesha nu i se alăturase.

— Şi dacă are dreptate? întrebă brusc aceasta din urmă. Oricât de deprimant ar fi să mă gândesc că dreptatea poate fi vreodată de partea ei, îmi doresc într-adevăr să am copii şi nu e nevoie să fii Culegătoare de Ierburi ca să ştii că, dintre zilele care mi-au fost date ca să-i aduc pe lume, am mai multe în urmă decât înainte. Şi tu ai spus că mi-am irosit cei mai buni ani.

— Nu prea seamănă cu ce-am zis eu, ripostă Jizell.

— E destul de adevărat, recunoscu Leesha cu tristeţe. Nu m-am obosit niciodată să caut bărbaţi; au întotdeauna un fel al lor de-a mă găsi, indiferent dac-o vreau sau nu. Pur şi simplu am crezut că, într-o zi, o să fiu găsită de unul care se va potrivi în viaţa mea mai degrabă decât s-aştepte să mă potrivesc eu într-a lui.

— Toate visăm asta câteodată, draga mea, răspunse femeia mai vârstnică, şi e o fantezie frumoasă, uneori, când pironeşti cu privirea un perete, dar nu-ţi poţi pune speranţele în aşa ceva.

Leesha strânse scrisoarea în mână, mototolind-o uşor.

— Te bate aşadar gândul să te întorci şi să te măriţi cu acel Gared? întrebă Jizell.

— Oh, Ziditorule, nu! strigă Leesha. Sigur că nu!

Jizell mârâi.

— Bun, m-ai scăpat de-un efort, nu trebuie să-ţi trag una-n cap.

— Oricât de mult ar tânji pântecul meu după un copil, spuse Leesha, mai degrabă mor fată bătrână înainte de a-l lăsa pe Gared să-mi facă unul. Problema e că el ar snopi din bătaie orice alt bărbat din Văiugă care-ar încerca.

— Asta se rezolvă uşor. Fă copii aici.

— Ce?

— Cu Vika, Văiuga Tăietorului de Lemne e pe mâini bune. Am pregătit-o eu însămi, şi acum inima ei e oricum acolo. Jizell se aplecă şi-şi puse mâna cărnoasă peste a lui Leesha. Rămâi. Fă din Angiers casa ta şi preia spitalul meu când o să mă retrag.

Leesha făcu ochii mari. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

— În anii ăştia, m-ai învăţat tot atât de multe lucruri câte te-am învăţat eu, continuă Jizell. Nu există nicio altă Culegătoare în care să am destulă încredere ca s-o las să-mi continue munca, şi n-ar exista nici dacă Vika s-ar întoarce mâine.

— Nu ştiu ce să zic, izbuti Leesha să răspundă.

— Nu e nicio grabă să răspunzi, o linişti Jizell, bătând-o pe mână. Îndrăznesc să spun că n-am de gând să mă retrag curând. Doar gândeşte-te la asta.

Leesha dădu din cap. Femeia mai vârstnică îşi deschise braţele, şi Leesha căzu la pieptul ei, îmbrăţişând-o strâns. Când se despărţeau, un strigăt din stradă le făcu să tresară.

— Ajutor! Ajutor! ţipa cineva.

Se uitară amândouă pe fereastră. Se lăsase deja întunericul.

În Angiers, deschiderea obloanelor în timpul nopţii era o fărădelege care se pedepsea cu biciuirea, dar Leesha şi Jizell nu se gândiră la asta când îl deschiseră pe-al lor trăgându-i zăvorul dintr-o smucitură şi zăriră trei străjeri, dintre care doi cărau câte un alt om, alergând pe pavajul de lemn.

— Ei, spitalul! strigă cel din frunte, văzând deschis oblonul unei încăperi scăldate în lumină de lampă. Deschideţi-vă uşile! Adăpost! Adăpost şi îngrijire!

Leesha şi Jizell se repeziră către scară ca una, fiind cât pe ce să se rostogolească pe trepte în graba lor de a ajunge mai repede la uşă. Era iarnă şi, cu toate că Glifarii oraşului se străduiau cu toată sârguinţa să cureţe înlănţuirea de semne magice de zăpadă, gheaţă şi frunze uscate, câţiva demoni ai vântului găseau în fiecare noapte o cale de pătrundere şi vânau milogi fără adăpost sau câte un neghiob care cuteza să iasă pe străzi după lăsarea întunericului, sfidând interdicţia şi legea. Un demon al vântului se putea lăsa să cadă fără zgomot, ca o piatră, pentru a-şi întinde aripile brusc, cu un pocnet, spintecându-şi victima înainte de a o înhăţa cu ghearele din spate şi de a-şi lua zborul cu ea cu tot.

Cele două femei ajunseră la parter şi deschiseră uşa, apoi îi urmăriră din priviri pe bărbaţii care se apropiau. Pragurile erau glifate, aşa că ele şi bolnavii din spital erau în siguranţă chiar şi cu uşa deschisă.

— Ce se-ntâmplă? strigă Kadie, scoţându-şi capul pe deasupra balustradei balconului din capul scărilor.

În spatele ei, celelalte ucenice ieşeau una după alta din camere.

— Puneţi-vă din nou şorţurile şi coborâţi aici! le porunci Leesha, şi fetele mai tinere se grăbiră să-i dea ascultare.

Bărbaţii erau încă departe, dar alergau din toate puterile. Leesha simţi o gheară în stomac când auzi ţipete în văzduh. Deasupra erau demoni ai vântului, atraşi de lumină şi de agitaţie.

Dar străjerii se apropiau cu iuţeală, şi ea îndrăzni să spere că aveau să scape teferi, până când unul alunecă pe o bucată de gheaţă şi căzu, izbindu-se cu putere de caldarâm, iar bărbatul pe care-l căra se rostogoli pe scânduri.

Străjerul care ducea un alt om pe umăr îi strigă ceva celui de-al treilea şi îşi lăsă capul în jos, grăbindu-şi paşii. Bărbatul neîmpovărat se răsuci pe călcâie şi fugi spre însoţitorul lor căzut.

Cu o fâlfâire de aripi pieloase ca unică avertizare, capul străjerului neajutorat zbură de pe umeri, rostogolindu-se pe pavajul de scânduri. Kadie ţipă. Chiar înainte de a ţâşni sângele din rană, demonul vântului scoase un strigăt ascuţit şi se avântă spre cer, săltând în aer trupul mortului.

Străjerul rămas în picioare trecu de glife, aducându-şi povara la loc sigur. Leesha se uită la cel rămas afară, care se străduia să se ridice, şi se încruntă.

— Leesha, nu! strigă Jizell, dând s-o reţină, dar ea se feri cu sprinteneală şi ieşi dintr-un salt pe pavajul de scânduri.

Alergă într-un zigzag ascuţit, în timp ce demonii vântului urlau în aerul rece de deasupra. Un miezing plonjă, încercând s-o atace, dar îşi rată ţinta cu câţiva centimetri. Se rostogoli pe scândurile pavajului cu o bufnitură, dar se ridică repede, cu pielea lui groasă neafectată de izbitură. Leesha se răsuci spre el şi-i aruncă în ochi un pumn de pulbere orbitoare a Brunei. Creatura urlă de durere, iar ea fugi.

— Salvează-l pe el, nu pe mine! strigă străjerul căzut, arătând către silueta nemişcată care zăcea pe scânduri, când Leesha se apropie.

Glezna lui era îndoită într-un unghi nefiresc, evident ruptă. Culegătoarea de Ierburi aruncă o privire către celălalt bărbat, întins cu faţa în jos pe scânduri. Nu putea să-i care pe amândoi.

— Nu pe mine! strigă din nou străjerul, când ea ajunse lângă el.

Tânăra clătină din cap.

— Am mai multe şanse să te duc pe tine la loc sigur, spuse pe un ton care tăia orice împotrivire.

Se strecură sub umărul lui şi îl ridică.

— Stai aplecată, gâfâi bărbatul. Vântoşilor le e mai greu să se năpustească asupra lucrurilor apropiate de pământ.

Ea se gârbovi cât de mult putea, clătinându-se pe picioare sub greutatea străjerului voinic, şi ştiu că, aplecaţi sau nu, în ritmul în care-şi târşeau picioarele n-aveau sorţi de izbândă.

— Acum! strigă Jizell, şi Leesha îşi ridică privirea şi văzu cum ieşeau în fugă pe caldarâmul de scânduri Kadie şi celelalte ucenice, înălţându-şi deasupra capetelor cearşafuri albe, ţinute doar de margini.

Fluturarea pânzei se întindea pretutindeni, şi demonilor vântului le era imposibil să-şi aleagă o ţintă.

Sub acest acoperământ, maestra Jizell şi primul străjer veniră spre ei în fugă. Jizell o ajută pe Leesha, în timp ce străjerul îl ridică pe bărbatul inconştient. Frica le dădu tuturor putere şi parcurseră repede distanţa rămasă, intrară în spital şi zăvorâră uşa.

•

— Ăsta e mort, spuse Jizell cu voce de gheaţă. Aş pune prinsoare că şi-a dat sufletul de peste o oră.

— Am fost cât pe ce să-mi pierd viaţa pentru un mort? exclamă străjerul cu glezna ruptă.

Leesha nu-l luă în seamă şi se apropie de celălalt rănit.

Cu faţa rotundă, pistruiată şi cu trupul subţire, părea mai degrabă un băiat decât un bărbat. Încasase o bătaie zdravănă, dar respira, şi inima lui era puternică. Leesha îl examină grăbită, tăindu-i îmbrăcămintea din petice strălucitoare ca să vadă dacă avea oase rupte şi de unde curgea sângele care îmbibase materialul pestriţ.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Jizell pe străjerul cu glezna ruptă, de care începuse să se ocupe.

— Ne întorceam din ultima patrulare, răspunse el, printre dinţii strânşi, când i-am găsit pe cei doi Saltimbanci după înfăţişare, zăcând pe stradă. Probabil c-au fost jefuiţi după un spectacol. Erau amândoi în viaţă, dar în stare foarte gravă. Se întunecase deja, şi niciunul dintre ei nu părea c-o să reziste până dimineaţă fără îngrijirile unei Culegătoare de Ierburi. Mi-am adus aminte de spitalul vostru şi-am alergat cu toţii cât ne-au ţinut puterile, încercând să umblăm numai pe sub streşini, ca să nu ne vadă vântoşii.

Jizell dădu din cap.

— Aţi făcut ce trebuia.

— Spune-i-o bietului Jonsin, zise străjerul. Ziditorule, ce-o să-i zic eu nevestei lui?

— Pentru asta o să-ţi faci griji mâine, răspunse Jizell, ducându-i la buze o sticlă plată. Bea.

Bărbatul o privi cu neîncredere.

— Ce e? o întrebă.

— O să te-adoarmă. Trebuie să-ţi aşez glezna la loc şi te asigur că nu vrei să fii treaz când o s-o fac.

Străjerul se grăbi să dea poţiunea peste cap.

Leesha curăţa rănile tânărului când acesta se trezi cu un icnet şi se săltă în capul oaselor. Nu putea deschide unul dintre ochi, foarte umflat, dar celălalt era de un verde strălucitor şi şi-l roti cu disperare.

— Jaycob! strigă.

Se zbătu cu sălbăticie, şi Leesha, Kadie şi ultimul străjer se luptară cu el ca să-l întindă din nou.

— Unde e Jaycob? întrebă el. E teafăr?

— Bătrânul care-a fost găsit împreună cu tine? spuse Leesha, şi el dădu din cap.

Ea şovăi, alegându-şi cuvintele, dar ezitarea era un răspuns suficient, aşa că el ţipă şi reîncepu să se zbată. Străjerul îl ţintui cu putere şi îl privi în ochi.

— Ai văzut cine v-a făcut asta? îl întrebă.

— Nu e în stare să…, începu Leesha, dar bărbatul o întrerupse cu o privire aspră.

— Tocmai am pierdut un om, spuse el. Nu pot s-aştept. Ei? întrebă din nou, întorcându-şi atenţia către băiat.

Acesta îl privi cu ochi care se umpleau de lacrimi. În cele din urmă, clătină din cap, dar străjerul nu se dădu bătut.

— Trebuie să fi văzut ceva, insistă el.

— Ajunge, spuse Leesha, prinzându-l pe bărbat de încheietura mâinii şi smucind cu putere.

El se împotrivi o clipă, apoi renunţă.

— Aşteaptă în camera de alături, îi porunci ea.

Străjerul se încruntă, dar se supuse.

Când Leesha se întoarse din nou spre el, băiatul plângea fără fereală.

— Scoateţi-mă din nou în noapte, spuse, ridicând o mână schilodită. Mi-a fost menit să mor cu mult timp în urmă, şi toată lumea care-ncearcă să mă salveze îşi pierde până la urmă viaţa.

Leesha îi luă mâna beteagă într-ale ei şi îl privi în ochi.

— O să risc, spuse, strângându-i-o. Noi, supravieţuitorii, trebuie să ne purtăm de grijă unul altuia.

Îi duse la buze sticla cu poţiune soporifică şi îl ţinu de mână, împrumutându-i din puterea ei, până când lui i se închiseră ochii.

•

Cântecul scripcii umplea spitalul. Pacienţii băteau din palme, iar ucenicele îşi îndeplineau îndatoririle dansând. Până şi Leesha şi Jizell umblau cu paşi săltaţi.

— Și când te gândești că tânărul Rojer se temea că n-are cum să ne plătească, spuse Jizell în timp ce pregăteau prânzul. Deja sunt pe jumătate hotărâtă să-l rog să ne distreze pacienții după ce se va pune pe picioare.

— Și ei, și fetele l-au îndrăgit, încuviință Leesha.

— Te-am văzut și pe tine dansând, când credeai că nu te observă nimeni, spuse femeia mai vârstnică.

Leesha zâmbi. Când nu cânta la scripcă, Rojer depăna povești care le adunau pe ucenice grămadă la picioarele patului său, sau le învăța niște trucuri ale machiajului despre care pretindea că erau întrebuințate de curtezanele personale ale Ducelui. Jizell îl dădăcea fără întrerupere, iar toate ucenicele erau îndrăgostite nebunește de el.

— Atunci încă o felie groasă de friptură pentru Rojer, zise Leesha, tăind carnea și punând-o pe o farfurie deja plină-ochi cu cartofi și fructe.

Jizell clătină din cap.

— Nu știu unde pune băiatul ăsta atâta mâncare, comentă ea. Tu și toate celelalte îl îndopați de mai bine de-o lună, și e încă subțire ca o trestie. Prânzul e gata! strigă apoi, și fetele se strecurară înăuntru ca să ia tăvile.

Roni se îndreptă fără șovăire spre cea supraîncărcată, dar Leesha o îndepărtă de ea.

— Pe asta o duc eu, spuse, zâmbind când văzu toate privirile dezamăgite din bucătărie.

— Rojer are nevoie de o pauză și să mănânce ceva, nu să spună povești între patru ochi cât îi tăiați voi carnea, zise Jizell. Puteți să vă guduraţi pe lângă el mai târziu.

— Pauză! strigă Leesha când intră în încăpere, dar n-ar fi fost nevoie de asta.

În clipa apariției ei, arcușul alunecă de pe strune cu un scârțâit. Rojer zâmbi și-i făcu imediat cu mâna, trântind o cană de lemn când încercă să-și pună scripca alături. Degetele lui rupte și brațul se vindecaseră frumos, dar piciorul în ghips îi era încă susținut de sfori și nu-i era ușor s-ajungă la noptieră.

— Probabil că azi ți-e foame, râse ea, punându-i tava în poală și luând scripca.

Rojer se uită la tavă cu îndoială, zâmbindu-i lui Leesha.

— Să-mi imaginez că m-ai putea ajuta să tai carnea? întrebă, ridicându-și mâna schilodită.

Culegătoarea de Ierburi îl privi înălțând din sprâncene.

— Degetele tale par destul de vioaie când cânți la scripcă. De ce nu fac față acum?

— Pentru că nu-mi place să mănânc singur, râse el.

Leesha zâmbi, se aşeză pe marginea patului şi luă cuţitul şi furculiţa. Tăie o îmbucătură mare de carne şi o tăvăli prin sos şi prin cartofi înainte de a i-o duce la gură. Tânărul îi zâmbi, şi Leesha chicoti când i se scurse printre buze o fărâmă de sos. Sângele năvăli în obrajii lui frumoşi, făcându-i la fel de roşii cum îi era părul.

— Furculiţa pot s-o ridic singur.

— Vrei să-ţi tai carnea şi să plec? întrebă Leesha, şi el clătină din cap cu putere. Atunci taci, zise ea, ducându-i o altă furculiţă plină la buze.

— Ştii, scripca nu e mea, spuse Rojer după câteva clipe de tăcere, aruncând o privire către instrument. E a lui Jaycob. A mea s-a spart când…

Ea se încruntă când vocea lui se stinse. După mai mult de o lună, încă mai refuza să vorbească despre atac, chiar şi atunci când îl presau străjerii. Trimisese după puţinele lucruri pe care le poseda, dar, din câte ştia Leesha, nici măcar nu luase legătura cu Ghilda Saltimbancilor ca să povestească tot ce se întâmplase.

— N-a fost vina ta, spuse Leesha, văzând că privirea începea să i se piardă în gol. Nu l-ai atacat tu.

— E ca şi cum aş fi făcut-o.

— Ce vrei să spui?

Rojer se feri să-i întâlnească ochii.

— Păi… l-am silit să reînceapă să lucreze. Ar mai fi încă în viaţă dacă…

— Mi-ai povestit că ţi-a spus că întoarcerea la activitate a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani, argumentă Leesha. S-ar părea că, în timpul ăsta scurt, a trăit mai mult decât ar fi făcut-o vreme de mai mulţi ani în chilia din casa Ghildei.

Tânărul dădu din cap, dar i se umeziră ochii. Leesha îl strânse de mână.

— Culegătoarele de Ierburi văd adesea moartea, spuse ea. Nimeni, absolut nimeni, nu ajunge vreodată la Ziditor cu toate treburile de-aici încheiate. Vieţile noastre au lungimi diferite, însă trebuie să ne fie de-ajuns, oricât de repede ar veni sfârşitul.

— Dar pare să vină prea devreme la oamenii a căror cale se-ntâlneşte cu a mea, suspină Rojer.

— Eu l-am văzut venind devreme la unii care n-au auzit niciodată de Rojer Juma-de-mână, ripostă Leesha. Ai vrea să iei asupra ta şi vina pentru morţile lor?

Tânărul rămase cu ochii la ea, şi ea îi duse la gură o altă furculiţă plină.

— Pe morţi nu-i ajuţi cu nimic dacă-ţi încetezi şi tu viaţa fiindcă te simţi vinovat.

•

La sosirea Mesagerului, Leesha avea mâinile pline cu lenjerie. Strecură scrisoarea lui Vika în şort ca s-o citească mai târziu. Termină cu rufăria, dar o fată veni în fugă să-i spună că un bolnav tuşea cu sânge. Pe urmă trebui să se ocupe de un braţ rupt, apoi veni timpul să-şi ţină lecţia cu ucenicele.

Până să-şi dea seama ce târziu se făcuse, soarele apusese şi toate fetele erau în pat. Micşoră fitilurile până ce lumina lămpilor se preschimbă într-o vagă strălucire portocalie şi, înainte de a urca să-şi petreacă noaptea la etaj, mai trecu încă o dată printre şirurile de paturi, asigurându-se că toţi pacienţii erau bine instalaţi pentru noapte. Întâlni în treacăt ochii lui Rojer, şi tânărul o chemă cu un semn, dar ea îi zâmbi şi clătină din cap. Arătă spre el, îşi uni mâinile ca pentru rugăciune şi-şi culcă obrazul pe ele, apoi coborî pleoapele.

Rojer se încruntă, dar ea îi făcu cu ochiul şi îşi văzu de drum, ştiind că n-avea s-o urmeze. Îi scoseseră ghipsul, dar, cu toate că se vindecase frumos, el se plângea de dureri şi de slăbiciune.

În capătul încăperii, Leesha îşi îngădui un răgaz, cât să-şi toarne o cană cu apă. Era o noapte caldă, de primăvară, şi urciorul era umed de condens. Îşi şterse absentă mâna de şorţ, vrând s-o usuce, şi simţi foşnetul unei hârtii. Îşi aminti de scrisoarea lui Vika şi o scoase, îi rupse sigiliul cu degetul mare şi înclină foaia către lampă în timp ce bea.

O clipă mai târziu, scăpă cana din mână. Dar nu observă, nici nu auzi ceramica făcându-se ţăndări. Strânse hârtia mai tare şi fugi din cameră.

•

Când o găsi Rojer, Leesha plângea în tăcere în bucătăria întunecoasă.

— Te simţi bine? o întrebă el, cu voce scăzută, sprijinindu-se greoi în baston.

— Rojer? se smiorcăi ea. De ce nu eşti în pat?

Tânărul nu răspunse, dar se aşeză lângă ea.

— Veşti proaste de acasă?

Ea îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

— Ţi-aduci aminte de răceala aia a tatei? întrebă, şi, înainte de a continua, aşteptă să-l vadă dând din cap, în semn că ştia despre ce era vorba. Părea să se simtă mai bine, dar boala a recidivat. S-a dovedit că era dizenterie, care s-a-ntins de la un capăt al Văiugii la altul. Majoritatea au scăpat de ea cu bine, însă cei mai slabi…

Începu din nou să plângă.

— Cineva pe care-l cunoşti? zise el, înjurându-se imediat pentru asta.

Bineînţeles că era cineva cunoscut. Într-un cătun, toată lumea cunoştea pe toată lumea.

Leesha nu-i observă greşeala.

— Mentora mea, Bruna, spuse, cu lacrimi mari căzându-i pe şorţ. Şi alţi câţiva, şi doi copii pe care n-am avut când să-i întâlnesc. Mai bine de o duzină de oameni, şi mai mult de jumătate din sat încă n-a scăpat de boală. Iar tata face parte din jumătatea asta.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine, e vina mea, zise Leesha.

— Ce? se miră el.

— Ar fi trebuit să fiu acolo. De mulţi ani nu-i mai sunt ucenică lui Jizell. Am făgăduit că mă-ntorc în Văiuga Tăietorului de Lemne după ce-nvăţ aici tot ce e de învăţat. Dacă m-aş fi ţinut de cuvânt, aş fi fost acolo şi, poate…

— Am văzut o dată nişte săteni din Capătul Pădurii murind de dizenterie, spuse Rojer. Vrei să ţi-i adaugi şi pe ei pe conştiinţă? Sau pe cei care mor chiar în oraşul ăsta, din cauză că nu-i poţi îngriji tu pe toţi?

— Nu e acelaşi lucru, şi tu o ştii.

— Nu e? întrebă tânărul. Ai spus cu gura ta că pe morţi nu-i ajuţi cu nimic dacă-ţi încetezi şi tu viaţa fiindcă te simţi vinovat.

Leesha îl privi cu ochi rotunzi şi umezi.

— Şi ce-ai de gând? continuă el. Să-ţi petreci noaptea plângând sau să-ncepi să-ţi faci bagajele?

— Bagajele?

— Am un cerc portabil, de Mesager. Putem pleca spre Văiuga Tăietorului de Lemne mâine dimineaţă.

— Rojer, tu abia poţi să mergi! exclamă Leesha.

El îşi luă bastonul, îl puse pe masă şi se ridică în picioare. Mergea puţin cam ţeapăn, dar fără niciun ajutor.

— Te-ai prefăcut ca să-ţi mai păstrezi o vreme patul cald şi ca să mai fii adoratul femeilor? întrebă Culegătoarea de Ierburi.

— Nu, nicidecum! roşi Rojer. Numai că… nu mă simt încă în stare să dau spectacole.

— Dar te simţi în stare să mergi pe jos până la Văiuga Tăietorului de Lemne? Fără cal, o să dureze o săptămână.

— Mă-ndoiesc că pe drum o să fie nevoie să fac tumbe. Aşa că sunt în stare.

Leesha îşi încrucişă braţele şi clătină din cap.

— Nu. Ţi-o interzic cu desăvârşire.

— Nu sunt una dintre ucenicele tale, nu-mi poţi interzice nimic.

— Eşti pacientul meu, ripostă Leesha, şi interzic orice îţi pune însănătoşirea în pericol. O s-angajez un Mesager ca să mă ducă.

— Îţi urez noroc dacă speri să găseşti vreunul. Cel care merge săptămânal în sud a plecat azi, iar ceilalţi au primit, probabil, cu toţii câte o altă misiune. O să te coste-o avere ca să-l convingi pe vreunul să lase totul baltă şi să te ducă

la Văiuga Tăietorului de Lemne. În plus, eu pot ține miezingii la distanță cu scripca. Niciun Mesager nu e în stare să-ți ofere așa ceva.

— Sunt sigură că poți, răspunse Leesha pe un ton care dădea limpede de înțeles că nu credea în astfel de lucruri, dar mie-mi trebuie un cal iute, de Mesager, nu o vioară magică.

Și ignorându-i protestele, îl conduse în pat, apoi urcă la etaj să-și strângă lucrurile.

•

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Jizell în dimineața următoare.

— Trebuie, răspunse Leesha. Vika și Darsy au prea multe pe cap, e imposibil să se descurce singure.

Jizell schiță un gest de încuviințare.

— Rojer pare convins c-o să te ducă el.

— Ei bine, nu, nu el, zise Leesha. O să angajez un Mesager.

— Și-a împachetat lucrurile toată dimineața, spuse Jizell.

— Nu e pe deplin vindecat.

— Phii! exclamă femeia mai vârstnică. Au trecut aproape trei luni. Azi nu l-am văzut deloc folosindu-și bastonul. Cred că a căutat pur și simplu un motiv ca să mai rămână o vreme în preajma ta.

Lui Leesha i se bulbucară ochii.

— Crezi că Rojer…?

Jizell ridică din umeri.

— Vreau doar să spun că n-apare-n fiecare zi câte-un bărbat dornic să-nfrunte miezingii de dragul tău.

— Jizell, sunt destul de bătrână ca să-i fiu mamă!

Tămăduitoarea se încruntă.

— Phii! N-ai decât douăzeci și șapte de ani, iar Rojer spune că are douăzeci.

— Rojer spune multe minciuni.

Jizell ridică iarăși din umeri.

— Ziceai că nu vorbești ca mama, continuă Leesha, dar amândouă știți cum să vă folosiți de orice tragedie ca s-aduceți vorba despre viața mea amoroasă.

Jizell deschise gura să răspundă, dar ea o opri înălțându-și mâna.

— Acum te rog să mă scuzi, spuse, trebuie să angajez un Mesager.

Ieși furioasă din bucătărie și Rojer, care asculta la ușă, abia izbuti să se ferească din calea ei fără să fie văzut.

•

Datorită banilor obținuți din negoțul tatălui său și a câștigurilor ei de când lucra pentru Jizell, Leesha reuși să capete de la Banca Ducelui un bilet de plată pentru o sută cincizeci de sori milnezi. Era o sumă mai presus de cele mai frumoase visuri ale unui țăran angersian, însă Mesagerii nu-și riscau viețile

pentru klați. Spera să fie de-ajuns, dar vorbele lui Rojer se dovediră profetice, sau poate un blestem.

Negoțul din primăvară era în toi și până și cei mai nepricepuți Mesageri primiseră însărcinări. Skot lipsea din oraș, iar secretarul Ghildei o refuză fără să stea pe gânduri. Cea mai bună ofertă pe care i-o puteau face era Mesagerul trimis în sud săptămâna următoare, adică peste alte șase zile.

— Până atunci ajung acolo pe jos! strigă ea.

— Atunci îți sugerez s-o pornești la drum, răspunse secretarul.

Leesha își mușcă limba și ieși călcând apăsat. Se gândi c-avea să-și piardă mințile așteptând încă o săptămână. O săptămână în care tatăl ei ar fi putut să moară…

— Leesha? strigă cineva.

Ea se opri brusc și se întoarse încet.

— Tu ești! strigă Marick, apropiindu-se cu pași mari și cu brațele deschise. N-am știut că te mai afli încă în oraș!

Șocată, ea îl lăsă s-o îmbrățișeze.

— Ce faci în casa Ghildei? întrebă bărbatul, retrăgându-se ca s-o privească admirativ.

Era tot chipeș, cu ochii lui de lup.

— Îmi trebuie o escortă până la Văiuga Tăietorului de Lemne, răspunse ea. În sat se răspândește dizenteria și e nevoie de ajutorul meu.

— Cred c-aș putea să te duc eu, se oferi Marick. Va trebui să-i cer cuiva să-mi facă o favoare, plecând mâine la Podul Peste Fluviu în locul meu, dar asta ar trebui să se rezolve cu ușurință.

— Am bani, spuse Leesha.

— Știi că nu iau bani pentru escortare, răspunse Marick, privind-o cu lăcomie în timp ce se apropia mai mult de ea. Nu mă interesează decât un singur fel de plată.

Întinse mâna s-o strângă de fese, și ea nu se feri, deși se simțea îmboldită s-o facă. Se gândi la oamenii care aveau nevoie de ea și, mai mult decât atât, la ceea ce-i spusese Jizell despre florile pe care nu le vede nimeni. Poate că întâlnirea ei cu Marick în ziua aceea era din voia Ziditorului. Înghiți în sec, cu greutate, și dădu din cap către Mesager.

Marick o împinse într-un cotlon întunecos de pe holul principal. O lipi de perete, în spatele unei statui de lemn, și o sărută apăsat. O clipă mai târziu, ea răspunse sărutului, înconjurând umerii bărbatului cu brațele, cu limba lui caldă în gura ei.

— Acum n-o să mai am probleme, o asigură Mesagerul, luându-i mâna și punându-i-o pe bărbăția lui întărită.

Leesha îi răspunse cu un zâmbet sfios.

— Aş putea să vin la hanul tău înainte de-a se înnopta, spuse. Am putea să… petrecem noaptea împreună şi să plecăm mâine dimineaţă.

Marick o privi pieziş, apoi clătină din cap. O împinse din nou în perete, lăsându-şi o mână în jos, ca să-şi descheie catarama.

— Am aşteptat asta prea mult, mormăi. Acum mă simt pregătit şi nu las să-mi scape ocazia!

— N-o fac pe un coridor! şuieră Leesha, împingându-l. O să ne vadă cineva!

— N-o să ne vadă nimeni, ripostă Mesagerul, împingându-se peste ea şi sărutând-o iarăşi. Îşi scoase mădularul întărit şi începu să tragă de fustele ei. Eşti aici, ca prin farmec, adăugă, şi, de data asta, sunt gata şi eu. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

— Intimitate? întrebă Leesha. Un pat? Două lumânări aprinse? Orice în afară de asta!

— Şi-un Saltimbanc care să cânte sub fereastră? o luă el în bătaie de joc, bâjbâind cu degetele între picioarele ei, în căutarea deschiderii. Vorbeşti ca o fecioară.

— Sunt fecioară! şuieră Leesha.

Marick se retrase, cu mădularul înălţat încă în mână, şi o privi chiorâş.

— Toată lumea din Văiuga Tăietorului de Lemne ştie că ţi-ai tras-o cu maimuţa aia de Gared de cel puţin o duzină de ori. După atât timp, încă mai minţi în privinţa asta?

Leesha se încruntă şi-şi repezi cu toată puterea genunchiul între picioarele lui, apoi ieşi valvârtej din casa Ghildei, când Marick încă mai gemea pe podea.

•

— Nimeni nu vrea să te ducă? o întrebă Rojer în noaptea care urmă.

— Nimeni cu care să nu fiu nevoită să mă culc în schimb, mormăi Leesha, fără s-adauge că, în realitate, fusese dispusă să meargă chiar atât de departe.

Până şi în clipa aceea continua să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală imensă. O parte din ea îşi dorea să-l fi lăsat pe Marick să facă aşa cum voia, dar, chiar dacă Jizell avea dreptate şi fecioria ei nu era cel mai preţios lucru din lume, totuşi merita cu siguranţă mai mult decât atât.

Strânse din ochi prea târziu, numai ca să stoarcă lacrimile pe care voise să le oprească. Rojer îi atinse faţa, şi ea îl privi. El zâmbi şi întinse mâna, dând la iveală o batistă strălucitor colorată, ca şi cum ar fi scos-o din urechea ei. Râzând fără s-o fi vrut, Leesha o luă şi îşi şterse ochii.

— Aş putea totuşi să te duc eu, spuse tânărul. Am făcut, pe jos, tot drumul de aici până la Valea Ciobanului. Şi, dacă am reuşit, înseamnă că te pot duce până la Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Serios? întrebă ea zâmbind. Nu e una dintre poveştile tale cu Jak Limbă Solzoasă, ca aia cu miezingii vrăjiţi de scripca ta?

— Serios.

— De ce faci asta pentru mine?

El zâmbi şi îi luă mâna în mâna lui schilodită.

— Suntem supravieţuitori, nu-i aşa? o întrebă. Cineva spunea, cândva, că supravieţuitorii trebuie să-şi poarte de grijă unul altuia.

Leesha suspină şi îl strânse în braţe.

•

Sunt pe cale să-nnebunesc? se întrebă Rojer când lăsau în urmă porţile Angiersului. Leesha cumpărase un cal pentru călătorie, dar el era un călăreţ lipsit de experienţă, şi nici ea nu era mult mai pricepută. Stătea în spatele ei în şa, iar Culegătoarea de Ierburi conducea animalul într-un ritm puţin mai rapid decât mersul pe jos.

Chiar şi aşa, calul îi zdruncina dureros picioarele înţepenite, dar Rojer nu se plângea. Dacă ar fi spus ceva înainte de a dispărea oraşul din vedere, Leesha ar fi hotărât să se-ntoarcă.

Ceea ce ar trebui să faci în orice caz, se gândi. Eşti Saltimbanc, nu Mesager.

Însă Leesha avea nevoie de el, iar el unul ştiuse, încă de când o văzuse prima oară, că ei n-ar fi fost în stare să-i refuze vreodată ceva. Mai ştia şi că ea îl privea ca pe un copil, dar asta urma să se schimbe după ce avea s-o ducă acasă. Avea să vadă că el era mai mult decât atât, că putea să-şi poarte singur de grijă, ocrotind-o în acelaşi timp şi pe ea.

Şi, oricum, ce-i mai oferea lui Angiersul? Jaycob se dusese dintre cei vii, iar Ghilda îl credea probabil şi pe el mort, şi pesemne că aşa era cel mai bine. „Du-te la străjeri, şi tu o să fii ăla pe care-l vor spânzura", spusese Jasin, dar Rojer era destul de inteligent ca să ştie că, dacă Sunet Aurit ar fi aflat că mai trăia, n-ar mai fi avut şansa să mai povestească vreodată ceva.

Însă, când se uită la drumul care li se aşternea înainte, simţi un nod în stomac. Ca şi Calea Greierului, Buturuga Fermierului se afla la o distanţă de numai o zi de mers călare, însă Văiuga Tăietorului de Lemne era mult mai departe, poate că aveau de petrecut patru nopţi pe drum, chiar mergând călare. Rojer nu rămăsese niciodată mai mult de două nopţi la rând în afara unei clădiri, şi chiar asta nu i se întâmplase decât o singură oară. Moartea lui Arrick i se derulă fulgerător în minte. Ar fi putut să-ndure şi pierderea lui Leesha?

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Ce? făcu el surprins.

— Îţi tremură mâinile.

Rojer, care se ţinea de mijlocul ei, şi le privi şi văzu că avea dreptate.

— Nu e nimic, izbuti să răspundă. M-a luat frigul, aşa, din senin.

— Nu-mi place asta, comentă Leesha, dar el abia dac-o auzi.

Îşi fixa mâinile cu privirea, străduindu-se să le stăpânească tremurul prin puterea voinţei.

Eşti actor! se dojeni. Intră în rolul unui bărbat curajos!

Se gândi la Marko Rătăcitorul, exploratorul neînfricat din poveştile lui. Îl descrisese şi-i mimase aventurile de atât de multe ori, încât toate trăsăturile şi toate obiceiurile personajului îi deveniseră o a doua natură. Îşi îndreptă spatele, iar tremurul mâinilor încetă.

— Să-mi dai de ştire dacă obosești, spuse, şi-o să ţin eu hăţurile.

— Credeam că n-ai mai călărit până acum.

— Înveţi lucrurile noi făcându-le, cită el replica dată de Marko Rătăcitorul ori de câte ori se lovea de câte ceva nou.

Marko Rătăcitorul nu se temea niciodată de ceea ce nu mai făcuse până atunci.

•

Cu Rojer ţinând hăţurile, scoaseră un timp mai bun, dar şi aşa abia reuşiră s-ajungă la Buturuga Fermierului înainte de apusul soarelui. Îşi lăsară calul în grajd şi intrară în han.

— Eşti Saltimbanc? întrebă hangiul la vederea hainelor pestriţe ale lui Rojer.

— Rojer Juma-de-mână, răspunse el, din Angiers şi din cătunele din vest.

— N-am auzit niciodată de tine, mormăi hangiul, dar, dacă dai o reprezentaţie, camera e gratis.

Tânărul se uită la Leesha şi, când ea ridică din umeri şi dădu apoi din cap, zâmbi şi-şi scoase sacul cu minunăţii.

Buturuga Fermierului era o mică îngrămădire de locuinţe şi de alte clădiri, legate între ele prin poteci glifate pavate cu scânduri. Spre deosebire de orice alt cătun în care mai fusese vreodată Rojer, aici oamenii ieşeau noaptea din case, trecând nestânjeniţi – şi grăbiţi – dintr-o clădire în alta.

Această libertate însemna o cârciumă plină, ceea ce îi plăcu foarte mult tânărului Saltimbanc. Dădu un spectacol pentru prima oară după multe luni, dar se simţi în largul lui şi în curând toată lumea bătea din palme şi râdea de poveştile lui despre Jak Limbă Solzoasă şi despre Omul Glifat.

Când se întoarse la locul lui, faţa lui Leesha era uşor îmbujorată de vin.

— Ai fost minunat, zise ea. Ştiam c-aşa o să fii.

Rojer radia şi era pe punctul să-i răspundă când de ei se apropiară doi bărbaţi, aducând mai multe căni de lut. Îi întinseră una lui şi alta lui Leesha.

— Ca mulţumire pentru spectacol, spuse cel care mergea înainte. Ştiu că nu-i mare lucru…

— E minunat, vă mulţumim, răspunse Rojer. Vă rog, poftiţi la masa noastră.

Şi arătă către scaunele libere. Cei doi se aşezată.

— Ce vă aduce la Buturuga? întrebă primul bărbat.

Era scund, cu o barbă deasă, neagră. Însoţitorul lui, mai înalt şi mai solid, era mut.

— Ne îndreptăm spre Văiuga Tăietorului de Lemne, răspunse Rojer. Leesha e Culegătoare de Ierburi şi merge să le dea o mână de ajutor în lupta cu dizenteria.

— Văiuga e departe, zise bărbatul cu barbă neagră. Cum o să vă descurcaţi peste noapte?

— Nu ne duce grija, spuse Rojer. Avem un cerc de Mesager.

— Un cerc portabil? întrebă bărbatul surprins. Aşa ceva trebuie să coste o grămadă de bani.

Saltimbancul dădu din cap.

— Mai mult decât crezi, răspunse.

— Ei, nu vrem să vă culcaţi prea târziu din pricina noastră, zise necunoscutul, şi el şi însoţitorul lui se ridicară de la masă. Probabil că vreţi să plecaţi devreme.

Se îndepărtară şi i se alăturară unui al treilea bărbat, aşezat la o altă masă, în timp ce Rojer şi Leesha îşi terminară băutura şi se îndreptară spre camera lor.

27.

Căderea nopţii

332 DÎ

— Uitaţi-vă la mine! Sunt Saltimbanc! exclamă unul dintre bărbaţi, trântindu-şi pe cap tichia pestriţă, cu clopoţei, şi ţopăind pe drum.

Bărbatul cu barbă neagră slobozi un hohot de râs care aducea a lătrat, însă însoţitorul celor doi, mai voinic decât cei doi luaţi la un loc, nu scoase niciun sunet. Toţi zâmbeau.

— Aş vrea să ştiu cu ce-a aruncat vrăjitoarea aia în mine, spuse cel cu barbă neagră. Mi-am cufundat capu-n pârâu şi tot simt că am ochii-n foc. Săltă în aer cercul şi hăţurile calului rânjind. E totuşi o pradă uşoară, cum nu-ţi pică decât o dată-n viaţă.

— Vor trece luni până când o să fie nevoie să muncim din nou, încuviinţă cel cu tichia pestriţă, zornăind punga cu monede, şi n-avem nici măcar o zgârietură.

Sări în sus şi pocni din călcâie.

— Poate că tu n-oi fi având, râse pe înfundate cel cu barbă neagră, dar eu m-am ales cu câteva pe spinare! Ticăloasa aia a făcut aproape tot atât de mult cât cercul, chiar dacă din cauza prafului pe care mi l-a zvârlit în ochi abia am putut să văd ce şi unde-a intrat.

Bărbatul cu tichie pestriţă râse, iar uriaşul lor însoţitor mut bătu din palme, cu un zâmbet până la urechi.

— Ar fi trebuit s-o luăm cu noi, zise cel cu tichia. În peştera aia mizerabilă se face frig.

— Nu fi idiot, îl repezi cel cu barba neagră. Acum avem un cal şi-un cerc de Mesager. Nu mai e nevoie să stăm în peşteră, şi asta-i cel mai bine. Zvonul c-au fost atacaţi imediat ce-au părăsit Buturuga Fermierului va ajunge la urechile Ducelui. Mâine dis-de-dimineaţă trebuie să o luăm spre sud, înainte de a ne trezi cu oamenii lui pe urme.

Prinşi în discuţia lor, îl văzură pe bărbatul care venea călare către ei abia când nu-i mai despărţeau decât vreo doisprezece metri. În lumina tot mai palidă, înfăşurat într-o robă care flutura şi călărindu-şi armăsarul negru prin umbra copacilor de pe marginea drumului împădurit, părea o fantomă.

Când îl zăriră, veselia de pe feţe le pieri, înlocuită de priviri provocatoare. Bărbosul lăsă cercul portabil pe pământ, desprinse de şaua calului o bâtă grea şi se îndreptă spre străin. Era scund şi vânjos, cu părul rărit revărsându-i-se peste barba lungă, neîngrijită. În spatele lui, mutul înălţă un ciomag cât un copac mai mic, iar bărbatul cu tichia pestriţă flutură o suliţă cu vârful grosolan şi ciobit.

— Asta e drumul nostru, îl lămuri bărbosul pe străin. Şi-l împărţim bucuroşi cu alţii, dar e nevoie de o taxă.

Drept răspuns, nou-venitul îşi scoase calul din umbră.

De şa îi atârna o tolbă cu săgeţi masive, iar arcul era agăţat la-ndemână. În partea cealaltă avea o suliţă lungă cât o lance, fixată cu o curea, cu un scut rotund alături. În spatele lui, alte curele susţineau multe alte sulițe, mai mici, cu vârfurile înălţate scânteind ascuţite în lumina asfinţitului.

Dar străinul nu întinse mâna după nicio armă, ci se mulţumi să-şi lase gluga s-alunece pe spate. Cei trei făcură ochii mari şi şeful lor, bătând în retragere, îşi luă cercul portabil.

— S-ar putea să te lăsăm să treci, doar o singură dată, se corectă el, uitându-se la ceilalţi peste umăr.

Până și uriașul se albise de frică. Aveau armele pregătite, dar se retraseră pas cu pas din calea calului uriaș, îndepărtându-se de-a-ndăratelea.

— Ar fi cel mai bine să nu te mai prindem și altă dată pe drumul ăsta, strigă cel cu barba neagră când ajunseră destul de departe ca să se simtă în siguranță.

Străinul își văzu de drum nepăsător.

•

Pe măsură ce vocile lor se îndepărtau tot mai mult, Rojer înfrunta spaima cu tot mai multă hotărâre. Îi amenințaseră cu moartea dacă încerca să se ridice din nou. Își duse mâna spre buzunarul secret, vrând să-și strângă în mână talismanul, dar nu găsi decât aschii de lemn frânte și smoc de păr de un blond-cenușiu. Probabil că se spărsese când mutul îl lovise în pântec. Lăsă rămășițele să-i alunece dintre degetele amorțite, căzând în noroi.

Suspinele lui Leesha îl săgetară și se temu să-și înalțe privirea. Mai făcuse greșeala asta înainte, când se ridicase uriașul de pe spinarea lui, fiindcă-i venise rândul la Leesha. Unul dintre ceilalți se grăbise să-i ia locul, folosindu-l drept bancă de pe care să privească toată distracția.

În ochii uriașului nu era prea multă inteligență și, chiar dacă-i lipsea sadismul însoțitorilor lui, pofta lui tâmpă era înspăimântătoare prin ea însăși, dorință animalică în trupul unui demon al pietrei. Dacă scoțându-și ochii cu degetele și-ar fi putut șterge din minte imaginea lui deasupra Leeshei, Rojer ar fi făcut-o fără șovăire.

Fusese un prost când trâmbițase unde se duceau și ce lucruri de valoare aveau asupra lor. Timpul prea îndelungat petrecut în cătunele apusene îi tocise neîncrederea în străini, înnăscută și întărită apoi în oraș.

Marko Rătăcitorul n-ar fi avut încredere în ei, se gândi.

Dar nu era întrutotul adevărat. Marko cădea mereu victimă înșelăciunilor, sau primea câte-o bâtă-n cap și era lăsat să moară. Supraviețuia numai fiindcă nu se pierdea pe urmă cu firea.

Supraviețuiește fiindcă-i o poveste și se termină cum vrei tu, își reaminti Rojer.

Dar imaginea lui Marko Rătăcitorul ridicându-se de jos și scuturându-se de praf se ținea scai de el și, în cele din urmă, își adună puterile și curajul și se sili să se salte în genunchi. Durerea îi săgeta tot trupul, dar nu credea că-i rupseseră vreun os. Ochiul stâng îi era atât de umflat încât abia mai vedea cu el și în gură simțea gustul sângelui din buza îngroșată. Era plin de vânătăi, dar ce-i făcuse Abrum fusese mai rău.

Doar că de asta nu existau străjeri care să-l tragă la adăpost. Și nicio mamă sau un maestru care să se-arunce între el și demoni.

Leesha scânci din nou şi vinovăţia îl copleşi, zguduitoare. Se bătuse ca să-i salveze onoarea, dar fuseseră trei, cu toţii înarmaţi, cu toţii mai puternici decât el. Ce-ar fi putut să facă?

Aş vrea să mă fi ucis, îşi spuse, prăbuşindu-se. *Mai bine-aş fi fost mort decât să văd…*

Laşule, îi mârâi o voce în ţeastă. *Ridică-te. Ea are nevoie de tine.*

Rojer se săltă clătinându-se pe picioare şi se uită în jur. Leesha era încolăcită în colbul drumului din pădure, plângând şi neavând nici măcar destulă putere ca să-şi acopere ruşinea. De bandiţi nu se mai zărea nici urmă.

Dar asta nu mai avea, firește, nicio importanţă. Îi luaseră cercul portabil, fără de care el şi Leesha erau ca şi morţi. Buturuga Fermierului rămăsese la aproape o zi întreagă de drum în urma lor, iar înainte mai aveau de mers câteva zile până să dea de-o altă aşezare. Şi până la lăsarea întunericului nu mai era decât o oră.

Alergă spre Leesha şi se lăsă în genunchi lângă ea.

— Eşti teafără? o întrebă, blestemându-se fiindcă i se frângea vocea.

Ea avea nevoie să fie puternic.

— Leesha, te rog, răspunde-mi, o imploră, strângând-o de umăr.

Ea îl ignoră, strâns încovrigată şi cutremurându-se de plâns. Rojer o mângâie şi-i şopti cuvinte de alinare, trăgându-i pe nesimţite fusta în jos. Indiferent în ce colţ al propriei minţi se retrăsese ca să poată suporta chinul, nu se-ndura să-l părăsească. El încercă s-o ia în braţe, dar Culegătoarea de Ierburi îl respinse cu violenţă şi se încovrigă la loc, plângând zdrobită.

Tânărul se ridică de lângă ea şi adună din ţărână puţinele lucruri care le fuseseră lăsate. Bandiţii le cotrobăiseră prin bagaje, luând ce voiseră şi aruncând restul, bătându-şi joc de lucrurile lor, distrugându-le. Hainele lui Leesha erau împrăştiate pe drum şi găsi strălucitor coloratul sac cu minunăţii în nămol, călcat în picioare. Aproape tot ce conţinea fusese luat sau distrus. Bilele din lemn vopsit pentru jonglat erau înfipte în noroi, şi Rojer le lăsă să zacă acolo.

Zări cutia scripcii lângă drum, unde-o aruncase lovitura de picior a mutului, şi îndrăzni să spere că rămăsese intactă. Se grăbi s-alerge la ea şi o găsi deschisă, spartă. Scripca se putea repara, schimbându-i câteva corzi şi acordând-o, dar arcuşul nu se vedea nicăieri.

Îl căută atât de mult cât cuteză s-o facă, azvârlind frunze şi crengi din tufişuri în toate părţile, din ce în ce mai cuprins de panică, dar fără niciun rezultat. Dispăruse. Puse scripca la loc, în cutie, apoi întinse una dintre fustele largi ale lui Leesha şi înfăşură în ea puţinele obiecte cu care se mai putea face ceva.

O pală puternică de vânt spulberă liniștea, foșnind printre frunze. Rojer își înălță privirea spre soarele care apunea și înțelese brusc, așa cum nu o făcuse până atunci, că aveau să moară. Ce mai conta dacă, în clipa în care urma să se-ntâmple, aveau sau nu cu ei o scripcă fără arcuș și câteva haine?

Clătină din cap. Încă nu erau morți și, pentru o noapte, era cu putință să te ferești de miezingi, dacă-ți păstrai curajul. Își strânse scripca la piept, liniștindu-se. Dacă-i supraviețuiau nopții, a doua zi putea să taie o buclă din părul lui Leesha ca să facă un arcuș nou. Dacă-și avea scripca, miezingii nu le puteau face niciun rău.

Pădurea se înălța, întunecată și primejdioasă, de ambele părți ale drumului, dar el știa că demonii preferau să vâneze mai degrabă oameni, decât orice altceva. Aveau să bântuie pe drum. Pădurea le oferea lui și lui Leesha cele mai mari șanse de a găsi o ascunzătoare, sau un loc izolat, unde să traseze un cerc.

Cum? îl întrebă din nou vocea nesuferită. *Nu te-ai ostenit niciodată să-nveți.*

Se întoarse și îngenunche încet lângă Leesha. Ea continua să tremure, plângând în tăcere.

— Leesha, spuse Rojer mai încet, trebuie să plecăm de pe drum.

Ea nu-i dădu nicio atenție.

— Leesha, trebuie să găsim o ascunzătoare.

O zgâlțâi.

Niciun răspuns.

— Leesha, apune soarele!

Plânsul încetă, și ea își înălță ochii larg deschiși, înspăimântați. Se uită la fața lui îngrijorată și învinețită, și a ei se schimonosi când reîncepu să plângă.

Dar Rojer știa că, pentru o clipă, ajunsese până la ea, și refuză să irosească ocazia. Se putea gândi la puține lucruri mai rele decât ceea ce i se întâmplase ei, dar unul era să fii sfâșiat de miezingi. O prinse de umeri și o scutură cu putere.

— Leesha, trebuie să-ți vii în fire! strigă. Dacă nu găsim repede o ascunzătoare, o să ne găsească soarele pe noi împrăștiați pe tot drumul!

Era o descriere sugestivă, așa cum intenționase, și își atinse țelul când ea își înălță capul, vrând mai mult aer, gâfâind, dar fără să mai plângă. Băiatul îi șterse lacrimile cu mâneca.

— Ce-o să ne facem? țipă ea, prinzându-i brațele într-o strânsoare dureroasă.

El invocă din nou imaginea lui Marko Rătăcitorul, care, de data asta, apăru fără întârziere.

— Mai întâi, plecăm de pe drum, răspunse, părând încrezător în sine, deşi nu era. Părând să fi avut un plan, deşi nu-l avea.

Leesha dădu din cap, şi el o ajută să stea în picioare. Ea strânse din ochi de durere, şi el îi simţi gestul ca pe un tăiş în carne vie.

O susţinu, şi părăsiră drumul împreună, intrară printre copaci împleticindu-se. Ceea ce mai rămăsese din lumina zilei se împuţină spectaculos sub bolta pădurii şi crengile, şi frunzele uscate prinseră să le trosnească sub tălpi. Locul avea mirosul greţos de dulce al vegetaţiei putrede. Lui Rojer nu-i plăceau pădurile.

Îşi răscoli mintea, străduindu-se să-şi amintească istorisiri despre oameni care supravieţuiseră noaptea sub cerul liber, le cernu ca să dea de cuvinte care sunau a adevăr, căutând ceva, orice, care ar fi putut să-i ajute.

Peşterile erau cele mai bune, aici toate poveştile cădeau de acord. Miezingii preferau să vâneze la loc deschis, iar o grotă cu glife, chiar şi foarte simple, de-a lungul intrării, era mai sigură decât încercarea de-a te ascunde. Rojer putea să-şi aducă aminte cel puţin trei glife alăturate de pe cercul lui. Poate de-ajuns ca să apere intrarea într-o peşteră.

Dar nu ştia să fi fost vreo peşteră prin apropiere şi n-avea idee ce să caute. Se uita în jur, căutând neajutorat, când auzi susurul unei ape curgătoare. O trase imediat pe Leesha într-acolo. Miezingii luau urma orientându-se după ceea ce vedeau, după sunete şi după mirosuri. Dacă n-aveai un adăpost, cel mai bine te fereai de ei mascând toate acestea. Poate izbuteau să sape în mâlul de pe malul apei.

Dar, mergând către susur, nu descoperiră decât un firicel de apă, cu nimic care să se poată numi mal. Rojer înşfăcă din albie o piatră netedă şi o azvârli, mârâind de ciudă.

Se întoarse şi o văzu pe Leesha ghemuită în apă până la glezne, plângând din nou în timp ce-şi umplea pumnii şi se stropea. Pe faţă. Pe sâni. Între picioare.

— Leesha, trebuie să plecăm…, spuse el, întinzându-se să-i pună mâna pe braţ, dar ea scoase un ţipăt ascuţit şi se feri, aplecându-se să mai ia apă. Leesha, n-avem timp pentru asta! ţipă el, înşfăcând-o şi ridicând-o în picioare dintr-o smucitură.

O târî din nou în pădure, fără să ştie ce căuta.

În cele din urmă, când zări un mic luminiş, se dădu bătut. N-aveau unde să se-ascundă, aşa că singura lor speranţă era să deseneze un cerc de glife. Îi dădu drumul lui Leesha şi începu să meargă prin luminiş, îndepărtând stratul de frunze putrede ca să dea de pământul moale şi umed de dedesubt.

•

Ochii înceţoşaţi ai lui Leesha începură să vadă limpede în timp ce-l urmărea pe Rojer îndepărtând frunzele de pe solul pădurii. Se sprijini cu greu de un copac, cu picioarele încă moi.

Cu numai câteva minute în urmă, crezuse că n-avea să-şi mai revină niciodată după oroarea prin care trecuse, dar apropiata apariţie a miezingilor era o ameninţare mult prea imediată şi descoperi, aproape cu recunoştinţă, că-i împiedica mintea să repună iarăşi şi iarăşi în scenă atacul, aşa cum făcuse de când îşi luaseră bărbaţii prada şi plecaseră.

Obrajii ei palizi erau plini de noroi şi de dâre de lacrimi. Încercă să-şi netezească rochia ruptă, să-şi recapete ceva din demnitate, dar durerea dintre picioare îi reamintea fără întrerupere că demnitatea ei avea să-şi poarte întotdeauna cicatricea.

— E aproape întuneric! gemu. Ce ne facem?

— O să desenez un cerc în ţărână, răspunse Rojer. O să fie bine. O să am grijă să fie totul bine, îi făgădui.

— Măcar ştii cum? întrebă ea.

— Sigur… cred că da, zise el neconvingător. Am avut cercul portabil ani la rândul. Îmi amintesc simbolurile.

Luă un băţ şi începu să zgârie pământul, trăgând linii, şi uitându-se iar şi iar la cer în timp ce lucra.

Era curajos pentru ea. Leesha îl privi şi simţi împunsătura vinovăţiei fiindcă îl târâse în aşa ceva. Spunea că are douăzeci de ani, dar ea ştia că era o minciună, că avea mai puţini. N-ar fi trebuit să-l ia într-o călătorie atât de primejdioasă.

Arăta în foarte mare măsură ca atunci când îl văzuse prima oară, cu faţa umflată şi învineţită, cu sânge prelingându-i-se încet din nas şi din gură. Şi-l ştergea cu mâneca şi pretindea că puţin îi pasă. Leesha vedea cu uşurinţă dincolo de mişcările lui, ştia că era tot atât de înnebunit de spaimă ca şi ea, dar strădaniile lui aveau totuşi ceva liniştitor.

— Nu cred că le trasezi corect, spuse, uitându-se peste umărul lui.

— O să fie bine, se răsti el.

— Sunt sigură că miezingilor o să le placă, ripostă ea, enervată de indiferenţa din tonul lui, fiindcă n-o să-i stânjenească deloc. Se uită în jur. Ne-am putea urca într-un copac, sugeră.

— Demonii pot să se caţere mai bine decât noi.

— Ce-ar fi să căutăm o ascunzătoare?

— Am căutat-o cât de mult s-a putut. Abia mai e timp să fac cercul, dar sunt sigur c-o să ne apere.

— Eu mă-ndoiesc, zise Leesha cu ochii la liniile tremurate din ţărână.

— Dac-aş avea scripca…, începu Rojer.

— Nu-ncepe din nou cu rahaturile astea, se răsti ea, lăsându-se cuprinsă de o iritare tăioasă, care-i alungă umilința și spaima. Una e să te lauzi ziua, în fața ucenicelor, că poți fermeca demonii cu vioara, dar ce câștigi luând o minciună cu tine în mormânt?

— Nu mint! stărui Rojer.

— Fă cum vrei tu, oftă Leesha, încrucișându-și brațele.

— O să fie bine, repetă el.

— Ziditorule, nu poți să-ncetezi cu minciunile nici măcar o clipă? strigă Leesha. N-o să fie bine, și tu o știi. Miezingii nu sunt bandiți, Rojer. Nu se vor mulțumi doar cu…

Se uită în jos, la fusta ei ruptă, și vocea i se stinse.

Fața Saltimbancului se schimonosi de durere, și ea își dădu seama că fusese prea aspră. Voia să se dezlănțuie împotriva cuiva și era ușor să dea vina pentru cele petrecute pe Rojer și pe făgăduielile lui exagerate. Dar, în adâncul inimii, știa că vina era mai mult a ei decât a lui. Tânărul plecase din Angiers pentru ea.

Se uită la cerul care se-ntuneca și se întrebă dacă, înainte de a fi sfâșiați, îi rămânea destul timp ca să-i ceară iertare.

O mișcare printre copacii și tufele din spatele lor îi făcu pe amândoi să se întoarcă înspăimântați. În luminiș pătrunse un bărbat înfășurat într-o robă cenușie. Avea fața ascunsă în umbra propriei glugi și, cu toate că nu era înarmat, Leesha își dădu seama, după ținuta lui, că era periculos. Dacă Marick era lup, bărbatul acela era leu.

Își adună puterile, cu violul proaspăt în minte, și se întrebă, cu toată sinceritatea, ce era mai rău: o nouă siluire sau miezingii.

Rojer se ridică în picioare cât ai clipi, o prinse de braț și o împinse în spatele lui. Roti bățul ca pe-o suliță, arătându-și dinții când mârâi.

Fără să le dea vreo atenție, străinul începu să studieze cercul lui Rojer.

— Ai găuri în rețea, acolo, acolo și acolo, spuse el, arătând cu degetul, iar asta, dădu apoi cu piciorul în țărâna de lângă un simbol trasat grosolan, nici măcar nu e o glifă.

— Poți s-o repari? întrebă Leesha, plină de speranță, smulgându-se din strânsoarea lui Rojer și apropiindu-se de nou-venit.

— Leesha, nu, șopti Rojer poruncitor și insistent, dar Culegătoarea de Ierburi nu-l luă în seamă.

Necunoscutul nici măcar nu se uită la ea.

— Nu e timp, răspunse, arătând către miezingii care tocmai începeau să se înalțe la marginea luminișului.

— Oh, nu, șopti Leesha, și îi pieri culoarea din obraji.

Primul se solidifică un demon al vântului. Şuieră la vederea lor şi se ghemui, ca şi cum s-ar fi pregătit de salt, dar bărbatul nu-i lăsă timp pentru asta. Sub privirile uluite ale lui Leesha, se năpusti asupra lui, înşfăcându-l de braţe ca să-l împiedice să-şi întindă aripile. La atingerea omului, carnea miezingului fâsâi şi începu să fumege.

Demonul vântului scoase un ţipăt subţire, deschizându-şi gura plină de dinţi ascuţiţi ca nişte ace. Bărbatul îşi dădu capul pe spate, aruncându-şi gluga, şi izbi botul miezingului cu creştetul lui chel. Cu o răbufnire de energie, demonul fu răsturnat. Se lovi de pământ, uluit. Omul îşi încordă degetele, apoi i le afundă în gâtlej. După o altă răbufnire, ţâşni un jet de sânge negru.

Necunoscutul se răsuci brusc, îşi şterse sângele de pe degete şi se îndreptă cu paşi mari spre Rojer şi spre Leesha. Ea îi văzu acum faţa, care nu mai avea aproape nimic omenesc. Capul îi era complet ras, lipsit până şi de sprâncene, iar locul părului lipsă fusese luat de tatuaje. Îi înconjurau ochii, erau şi pe creştet, îi acopereau urechile şi obrajii, întinzându-i-se chiar şi pe fălci şi în jurul buzelor.

— Tabăra mea e aproape, spuse fără să se sinchisească de privirile lor holbate. Veniţi cu mine dacă vreţi să vedeţi zorii.

— Dar miezingii? întrebă Leesha când o porniră pe urmele lui.

De parcă ar fi vrut să-i sublinieze cuvintele, doi demoni ai lemnului, cu pielea ca scoarţa noduroasă de copac, se înălţară, blocându-le drumul.

Necunoscutul îşi smulse roba, păstrând doar un acoperământ al şalelor, şi Leesha văzu că nu numai capul îi era tatuat. Pe braţele şi picioarele vânjoase i se întindeau glife înlănţuite în modele complicate, iar altele, mai mari, îi acopereau coatele şi genunchii. Pe spate avea un cerc protector, iar în centrul pieptului musculos se zăreau alte două tatuaje mari. Simbolurile magice îi acopereau fiecare centimetru al pielii.

— Glifatul, murmură Rojer.

Numele i se păru lui Leesha oarecum cunoscut.

— Cu demonii mă descurc eu, spuse bărbatul. Ţine asta, porunci, aruncându-i ei roba.

Şi se repezi către miezingi, făcând o tumbă şi destinzându-se ca să-i izbească pe amândoi cu călcâiele în piept. Magia explodă în urma loviturii, aruncându-i pe cei doi în lateral.

Alergară printre copaci atât de repede, încât totul părea neclar. Glifatul le impunea un ritm sălbatic, nestânjenit de miezingii care îi atacau din ambele părţi. Un demon al lemnului ieşi dintre trunchiuri, sărind asupra lui Leesha, dar el era acolo, şi cotul lui glifat izbi ţeasta creaturii cu o forţă explozivă. Un demon al vântului se năpusti de sus, gata să-l cresteze pe Rojer cu ghearele,

dar Glifatul îl înfruntă şi lovitura pumnului lui trecu printr-o aripă, trântind miezingul la pământ.

Înainte de a apuca tânărul Saltimbanc să-i mulţumească, el se îndepărtase din nou, deschizându-le drum printre copaci. Rojer o ajuta pe Leesha să ţină pasul, desprinzându-i fusta când i se agăţa în tufişuri.

Ieşiră în goană din pădure şi Leesha văzu un foc de cealaltă parte a drumului: tabăra Glifatului. Însă între ei şi adăpost stăteau câţiva miezingi, printre care şi un demon al pietrei, de aproape doi metri şi jumătate înălţime.

Acesta scoase un urlet şi se bătu cu pumnii uriaşi în pieptul acoperit de-o carapace groasă, biciuind aerul cu coada lui plină de creste. Îşi revendică prada plesnindu-i pe ceilalţi ca să-i dea la o parte.

Glifatul nu dădu niciun semn de teamă când se apropie de monstru. Fluieră ascuţit şi se propti bine pe picioare, gata pentru un salt în clipa năpustirii miezingului.

Dar, înainte de-a apuca demonul pietrei să atace, din pieptul lui ieşiră două ţepuşe groase, sfârâind şi scânteind de magie. Bărbatul tatuat se grăbi să-l lovească într-un genunchi cu călcâiul său acoperit de glife, trântindu-l la pământ.

Când se prăbuşi, Leesha văzu monstruoasa formă neagră din spatele lui. Animalul îl izbi cu piciorul, eliberându-şi coarnele, apoi se înălţă nechezând şi copitele lui loviră spinarea miezingului cu o răbufnire tunătoare de magie.

Glifatul se năpusti către demonii rămaşi, dar aceştia se împrăştiară la apropierea lui. Un demon al focului îl scuipă cu flăcări, dar el îşi înălţă palmele răsfirate şi vâlvătaia se preschimbă într-o adiere răcoroasă când îi trecu printre degetele glifate. Tremurând de spaimă, Rojer şi Leesha îl urmară în tabăra lui şi intrară în cercul protector cu o imensă uşurare.

— Dansatorul Amurgului! strigă bărbatul tatuat, fluierând iarăşi.

Calul uriaş îşi încetă atacul asupra demonului căzut şi galopă pe urmele lor, sărind apoi în cerc.

Ca şi stăpânul său, Dansatorul Amurgului părea desprins dintr-un coşmar. Era un armăsar imens, mai mare decât orice cal pe care-l mai văzuse vreodată Leesha. Avea părul dens, de un negru strălucitor ca abanosul, şi o armură de metal plină de glife îi proteja trupul. La apărătoarea de cap fusese adăugată o pereche de coarne metalice, gravate cu glife, ca şi copitele lui negre, pe care simbolurile magice erau scoase în evidenţă cu vopsea argintie.

De şaua din piele neagră atârnau câteva curele pentru prinderea mai multor arme, printre care şi un arc din lemn de tisă şi o tolbă cu săgeţi, nişte cuţite lungi, un lasou şi suliţe de diferite lungimi. Un scut din metal lustruit, rotund şi bombat, era prins de oblâncul şeii, de unde putea fi desprins cât ai clipi. Pe marginea lui se vedeau glife complicate.

Neclintit în timp ce stăpânul său îl inspecta, căutând răni, Dansatorul Amurgului nu părea neliniştit fiindcă demonii pândeau la numai câţiva paşi distanţă. Odată convins că armăsarul era teafăr, Glifatul se întoarse spre Leesha şi spre Rojer, care stăteau, agitaţi, în mijlocul cercului, încă zdruncinaţi de tot ce se petrecuse în ultimele câteva minute.

— Aţâţă focul, îi spuse lui Rojer. Am nişte carne de fript şi o pâine.

Se îndreptă spre proviziile lui, frecându-şi un umăr.

— Eşti rănit, spuse Leesha, ieşind din starea de şoc şi grăbindu-se să-i studieze rănile.

Avea o tăietură pe umăr şi o alta, mai adâncă, pe coapsă. Pe pielea lui tare se încrucişau cicatrice, asprind-o, dar nu era neplăcută la pipăit. Când îl atinse, simţi furnicături uşoare în vârfurile degetelor, ca şi cum şi le-ar fi pus pe covor încărcat cu electricitate statică.

— E o nimica toată, spuse el. Câte-un miezing are uneori noroc şi-şi înfige gheara în carne înainte de a-l respinge glifele.

Încercă să se retragă, întinzând mâna să-şi ia roba, dar Leesha nu se lăsa oprită cu uşurinţă.

— Nicio rană făcută de vreun demon nu e „nimica toată". Aşază-te şi-o să te pansez, îi porunci, conducându-l către o piatră lată.

De fapt, bărbatul acela o înspăimânta aproape tot atât de mult ca miezingii, dar îşi dedicase viaţa îngrijirii răniţilor şi o îndeletnicire familiară o împiedica să se gândească la durerea care ameninţa s-o mistuie în continuare.

— Am o pungă cu ierburi în coburul ăla, zise el, arătând cu degetul.

Leesha deschise coburul şi o găsi. Se aplecă spre lumina focului în timp ce căuta pe dibuite în interior.

— Să presupun că n-ai frunze de rodiu?

Bărbatul se uită la ea.

— N-am, răspunse. De ce-aş avea? Se găseşte din belşug rădăcina porcului.

— E o nimica toată, murmură ea. Voi, Mesagerii, păreţi convinşi că rădăcina porcului e leacul potrivit pentru orice.

Luă punga, o piuliţă, un pisălog şi un burduf cu apă, apoi îngenunche lângă el şi pisă rădăcina porcului şi alte câteva ierburi, făcând din ele o pastă.

— Ce te face să crezi că sunt Mesager? o întrebă Glifatul.

— Cine altcineva mai umblă pe drum de unul singur?

— Nu mai sunt Mesager de mulţi ani, spuse bărbatul, fără nicio tresărire de durere în timp ce-i curăţa ea rănile şi întindea peste ele pasta usturătoare.

Privind-o cum punea alifia pe muşchii lui puternici, Rojer îşi miji ochii.

— Eşti Culegătoare de Ierburi? o întrebă tatuatul, în timp ce ea trecea un ac prin foc şi-i punea aţă.

Leesha dădu din cap, dar rămase cu privirea la munca ei, şi-şi îndepărtă o şuviţă groasă de păr de pe faţă, îndesând-o după ureche, în vreme ce-i cosea rana adâncă din coapsă. Când bărbatul nu mai spuse nimic, îşi ridică brusc ochii, ca să-i întâlnească pe-ai lui. Erau negri, şi glifele din jurul orbitei îi făceau să pară trişti, şi duşi în fundul capului. Leesha nu reuşi să le susţină privirea şi se grăbi să se uite în altă parte.

— Eu sunt Leesha, iar acolo, pregătind cina, e Rojer. E Saltimbanc.

Bărbatul dădu din cap către Rojer, dar, ca şi Leesha, nici tânărul nu putu să-l privească prea mult în ochi.

— Îţi mulţumim că ne-ai salvat vieţile, continuă ea.

El răspunse cu un mormăit. Leesha se opri puţin, aşteptând să se prezinte la rândul lui, însă tatuatul nu se obosi să facă asta.

— N-ai un nume? îl întrebă în cele din urmă.

— Nu l-am mai folosit de destul de multă vreme.

— Dar ai unul, insistă ea.

El se mulţumi să ridice din umeri.

— Atunci cum să-ţi spunem?

— Nu e nevoie să-mi spuneţi în niciun fel, răspunse bărbatul.

Observă că Leesha îşi încheiase munca, aşa că se desprinse de atingerea ei şi se înfăşură iarăşi, din cap până-n picioare, în roba lui cenuşie.

— Nu-mi datoraţi nimic. Aş fi ajutat pe oricine altcineva ar fi fost în locul vostru. Mâine-o să vă duc, în siguranţă, la Buturuga Fermierului.

Leesha se uită către foc, la Rojer, apoi din nou la Glifat.

— Abia am plecat din Buturuga, zise ea. Trebuie s-ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne. Ne poţi duce acolo?

Gluga cenuşie se clătină într-o parte şi-ntr-alta.

— Dacă ne-ntoarcem la Buturuga, pierdem cel puţin o săptămână! strigă Leesha.

Glifatul ridică din umeri.

— Asta nu mă priveşte.

— Putem plăti, izbucni ea.

El îi aruncă o privire aspră, şi ea îşi feri ochii, cu un aer vinovat.

— Nu acum, firește, se corectă. Am fost atacaţi de bandiţi pe drum. Ne-au luat calul, cercul, banii, chiar şi mâncarea. Vocea i se înmuie. Ne-au luat… totul. Îşi ridică privirea. Dar, odată ce-ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne, o să-ţi pot plăti.

— N-am nevoie de bani, răspunse el.

— Te rog, îl imploră Leesha. E urgent.

— Îmi pare rău.

Rojer veni spre ei încruntat.

— Nu-i nimic, Leesha. Dacă această inimă de piatră n-o să ne-ajute, o să găsim singuri o cale.

— Care-i aia? se răsti ea. Una pe care-o să ne lăsăm uciși în timp ce-ncerci s-oprești demonii cu prostia ta de scripcă?

Rojer îi întoarse spatele, rănit de vorbele ei, însă Leesha nu-i dădu atenție, ci se răsuci către Glifat.

— Te rog, îl imploră, prinzându-l de braț când se întorcea și el cu spatele. Acum trei zile, la Angiers a venit un Mesager cu vestea că în Văiugă s-a răspândit o molimă. A ucis deja doisprezece oameni, printre care și pe cea mai pricepută Culegătoare de Ierburi care-a trăit vreodată. Cele care-au rămas nu pot îngriji pe toată lumea. Au nevoie de ajutorul meu.

— Așadar nu vrei doar să mă abat din drumul meu, ci să mai și intru într-un sat lovit de-o molimă? întrebă Glifatul, părând oricum, dar numai dornic s-o ajute nu.

Leesha începu să plângă și căzu în genunchi, cu degetele încleștate de roba lui.

— Tata e foarte bolnav, șopti ea. Dacă n-ajung acolo cât mai curând, s-ar putea să moară.

Bărbatul întinse șovăitor mâna și i-o puse pe umăr. Leesha nu știa cum răzbătuse până la inima lui, dar simțea că izbutise.

— Te rog, repetă.

El o fixă îndelung cu privirea.

— Bine, spuse în cele din urmă.

•

Văiuga Tăietorului de Lemne era la o distanță de cinci zile de mers călare față de Angiers, la marginea sudică a pădurii angersiene. Glifatul le spuse că aveau nevoie de încă patru nopți ca s-ajungă în sat. Sau de trei, dacă se străduiau din greu și scoteau un timp bun. El călărea alături de cei doi, încetinindu-și calul uriaș ca să țină pasul cu mersul lor pe jos.

— Mă duc să cercetez drumul, spuse după o vreme. Mă-ntorc cam într-o oră.

Leesha simți împunsătura rece a spaimei când îl văzu îmboldindu-și calul cu picioarele și îndepărtându-se în galop. O înspăimânta aproape tot atât de mult ca bandiții și miezingii, dar, cel puțin, în prezența lui se simțea în siguranță în fața celorlalte amenințări.

Nu dormise deloc și buza îi zvâcnea, atât de des și-o mușcase ca să nu plângă. După ce adormiseră bărbații, se frecase, curățându-și fiecare centimetru al trupului, și tot se mai simțea murdară.

— Am auzit poveşti despre omul ăsta, spuse Rojer. Am şi istorisit câteva. Credeam că nu e decât o legendă, dar e imposibil să existe doi bărbaţi glifaţi astfel şi în stare să ucidă miezingi cu mâinile goale.

— L-ai numit Glifatul, zise Leesha, amintindu-şi.

El dădu din cap.

— Aşa i se spune în poveşti. Nimeni nu-i cunoaşte numele adevărat. Am auzit de el anul trecut, când a trecut unul dintre Saltimbancii Ducelui prin cătunele din vest. Am crezut că nu e decât o poveste îndrugată la un pahar de bere, dar se pare că omul Ducelui a spus adevărul.

— Ce-a zis?

— Că Glifatul cutreieră noaptea, sub cerul liber, omorând demoni. Se fereşte de oameni, apare numai când are nevoie de provizii şi plăteşte cu aur vechi. Din când în când, se aud poveşti despre oameni salvaţi de el pe drum.

— Ei, pentru asta putem depune mărturie, zise Leesha. Dar, dacă poate ucide demoni, de ce n-a încercat nimeni să-i afle secretele?

Rojer ridică din umeri.

— După cum se povesteşte, nu-ndrăzneşte nimeni. Până şi ducii se tem de el, mai ales după ce s-a-ntâmplat în Lakton.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se zvoneşte că maeştrii constructori de docuri din oraş au trimis iscoade, ca să-i fure glifele de luptă. O duzină de oameni în armuri, înarmaţi. Pe cei pe care nu i-a ucis i-a schilodit pe viaţă.

— Ziditorule! icni Leesha, acoperindu-şi gura. Cu ce fel de monstru călătorim?

— Unii zic că el însuşi e, în parte, demon, îi întări Rojer spusele, născut de o femeie siluită de miezingi pe drum.

Tăcu brusc, cu obrajii împurpurându-i-se când îşi dădu seama ce spusese, dar cuvintele lui necugetate avură efectul opus celui aşteptat, rupând vraja spaimei lui Leesha.

— E ridicol, comentă ea, clătinând din cap.

— Alţii zic că nu-i nicidecum demon, continuă Saltimbancul, ci e Izbăvitorul în persoană, venit să ne scape de Năpastă. Veghetorii i s-au rugat şi i-au cerşit binecuvântarea.

— Înclin mai degrabă să-l cred miezing, spuse Leesha, deşi nu părea foarte convinsă.

•

Îşi continuară drumul într-o tăcere stânjenitoare. Cu o zi înainte, Leesha nu izbutise să se bucure de nicio clipă de pace, fiindcă tânărul încercase fără încetare s-o impresioneze cu poveştile şi cu muzica lui, însă acum îşi ţinea ochii în jos, dus pe gânduri. Leesha ştia că se simţea rănit şi o parte din ea ar

fi vrut să-l liniştească, însă o alta, mai mare, voia să se liniştească pe sine însăşi. N-avea nimic de oferit.

La scurt timp după aceea, Glifatul se întoarse.

— Mergeţi prea încet, le spuse, descălecând. Dacă vrem, scăpăm de o a patra noapte petrecută pe drum, trebuie să parcurgem azi vreo cincizeci de kilometri. Voi doi o să călăriţi, iar eu alerg pe lângă cal.

— Nu e cazul s-alergi, zise Leesha. O să rupi firele cu care ţi-am cusut rana din coapsă.

— S-a vindecat cu totul, răspunse el. Nu mi-a trebuit decât o noapte de somn.

— Prostii, tăietura aia era adâncă de doi centimetri şi jumătate.

Ca să-şi dovedească spusele, Leesha se apropie de el şi îngenunche, săltându-i roba largă ca să-i dezgolească piciorul musculos, tatuat.

Dar, când îi scoase bandajul ca să examineze rana, făcu ochii mari şocată. O carne nouă, rozalie, crescuse deja, unind marginile rănii, şi aţa cu care-o cususe ieşea din pielea altminteri foarte sănătoasă.

— E imposibil, spuse.

— N-a fost decât o zgârietură, zise Glifatul, tăind cusătura cu o lamă foarte ascuţită şi scoţând aţele una câte una.

Leesha deschise gura, gata să spună ceva, dar el se ridică, se întoarse la Dansatorul Amurgului şi-l prinse de frâul pe care i-l întinse apoi ei.

— Mulţumesc, zise ea înmărmurită, primindu-l.

Într-o clipă, tot ce ştia despre vindecări fu pus sub semnul întrebării. Cine era omul acela? Ce *era*?

Dansatorul Amurgului o porni la drum într-un galop uşor, iar Glifatul alergă pe lângă el cu paşi mari, neobosiţi, păstrând fără efort ritmul în vreme ce kilometrii rămâneau în urma picioarelor lui tatuate. Când se odihniră, o făcură fiindcă nu el, ci Leesha şi Rojer simţeau nevoia unui popas. Culegătoarea de Ierburi îl urmărea pe furiş, căutând semne de oboseală, dar nu descoperi niciunul. Când îşi făcură în sfârşit tabăra, el hrăni calul respirând lin şi uniform, în timp ce ea şi Rojer gemeau şi-şi frecau membrele îndurerate.

•

În jurul focului domnea o tăcere apăsătoare. Se întunecase de o bună bucată de vreme, dar Glifatul umbla fără grijă prin preajma taberei, adunând lemne de foc, scoţând armura de pe capul Dansatorului Amurgului şi periindu-l. Trecu din cercul calului în al lor fără să-i pese de demonii lemnului, care stăteau la pândă. Unul sări la el de după un tufiş, dar bărbatul nu se sinchisi când miezingul se izbi de glife, la numai doi centimetri în spatele lui.

În timp ce Leesha pregătea cina, Rojer șchiopăta de-a lungul marginii cercului, cu picioarele îndoite din genunchi, încercând să scape de amorțeala de după o zi întreagă de călărit.

— Cred că mi-am strivit ouăle după atâta hurducat în șa, gemu el.

— Dacă vrei, pot s-arunc o privire, se oferi Leesha.

Glifatul pufni.

Rojer se uită la ea cu jale.

— O să-mi treacă, izbuti să spună, continuând să măsoare locul cu pasul.

O clipă mai târziu, se opri brusc, holbându-se în lungul drumului.

Își ridicară cu toții privirea, zărind strania lumină portocalie a flăcărilor din gura unui demon al focului înainte de a apărea creatura, țipând ascuțit și alergând în patru labe.

— Cum se face că demonii focului nu ard toată pădurea? se miră Rojer, cu ochii la dârele de foc din urma miezingului.

— O să afli imediat, răspunse Glifatul.

Rojer descoperi, cu uimire, că vocea îi era chiar mai neliniștitoare când își pierdea obișnuita monotonie.

Abia avu timp să-și rostească toate cuvintele înainte de urletele care vesteau apropierea unui grup de demoni ai lemnului, trei miezingi puternici, care se năpustiră pe drum în urma împroșcătorului de flăcări. Între fălcile unuia atârna, moale, un alt demon al focului, din care picura sânge negru.

Miezingul hăituit se străduia atât de mult să nu se lase ajuns de urmăritori, încât nu observă că alți demoni ai lemnului se adunau printre tufele de pe marginea drumului până când unul dintre ei sări, țintuindu-l la pământ și scoțându-i măruntaiele cu ghearele din spate. Creatura neajutorată scoase un urlet pițigăiat, oribil, și Leesha își acoperi urechile.

— Lemnoșii îi urăsc pe demonii focului, îi lămuri Glifatul după ce se termină totul, cu ochii scânteindu-i, încântat de scena la care asistase.

— De ce? întrebă Rojer.

— Fiindcă demonii lemnului pot fi distruși de focul demonic, îi răspunse Leesha.

Glifatul își înălță spre ea privirea surprinsă, apoi dădu din cap.

— Atunci de ce nu-i aprind demonii focului? întrebă Rojer.

Omul tatuat râse.

— Uneori o fac, dar, deși pot fi uciși de flăcări, nu există niciun demon al focului în stare să-i țină piept, în luptă, unuia dintre ei. Numai demonii pietrei sunt mai puternici decât cei ai lemnului, care în pădure sunt aproape invizibili.

— E Mărețul Plan al Ziditorului, comentă Leesha. Cercetează și echilibrează.

— Prostii, o contrazise tatuatul. Dacă demonii focului ar arde totul, nu le-ar mai rămâne nimic de vânat. Natura găseşte calea de rezolvare.

— Nu crezi în Ziditor? îl întrebă Rojer.

— Am şi-aşa destule probleme, răspunse celălalt, şi fruntea lui încruntată dădu limpede de înţeles că nu dorea să vorbească despre asta.

— Unii zic că eşti Izbăvitorul, spuse Rojer, luându-şi inima-n dinţi.

El râse zgomotos.

— N-o să vină niciun Izbăvitor să ne salveze, Saltimbancule. Dacă vrei să moară miezingii din lumea asta, trebuie să-i ucizi singur.

Parcă vrând să-i răspundă, un demon al vântului se izbi de reţeaua de glife din jurul Dansatorului Amurgului, şi răbufnirea magiei umplu pentru o clipă locul de lumină. Armăsarul săpă cu copitele în ţărână, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să sară din cerc şi să lupte, dar rămase locului, aşteptând porunca stăpânului său.

— Cum de nu se teme calul? întrebă Leesha. Chiar şi Mesagerii îşi priponesc animalele peste noapte, ca să n-o rupă la fugă, dar al tău pare dornic să se bată.

— Îl antrenez încă de când nu era decât un mânz, răspunse bărbatul. E glifat de când se ştie, aşa că n-a-nvăţat niciodată să se teamă de miezingi. Tatăl lui a fost cel mai mare şi mai agresiv armăsar pe care l-am putut găsi, şi tot aşa a fost şi iapa, mama lui.

— Dar când l-am călărit a părut atât de blând, se miră Leesha.

— L-am învăţat încotro să-şi îndrepte pornirile agresive, răspunse Glifatul, cu o mândrie clară în tonul lui de obicei lipsit de inflexiuni. Răspunde bunătăţii cu bunătate, dar, când e ameninţat, sau când sunt eu în primejdie, atacă fără şovăire. Odată a strivit ţeasta unui mistreţ care altminteri m-ar fi luat cu siguranţă în coarne.

Odată ce terminară cu demonii focului, cei ai lemnului începură să dea târcoale glifelor, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Tatuatul îşi încordă arcul de tisă şi-şi scoase tolba cu săgeţi cu vârful masiv, dar nu le dădu atenţie creaturilor care loveau în barieră şi erau respinse. Când terminară de mâncat, alese o săgeată fără semne, îşi scoase instrumentul de gravat din trusa de Glifar şi începu s-o acopere pe îndelete cu simboluri.

— Dacă n-am fi fost noi aici…, începu Leesha.

— Aş fi fost eu acolo, afară din cerc, răspunse Glifatul, fără să se uite la ea. Vânând.

Leesha dădu din cap şi păstră o vreme tăcerea, uitându-se la el. Rojer se foi, stânjenit de fascinaţia ei evidentă.

— Mi-ai văzut casa? întrebă ea, cu voce blândă.

Glifatul îi aruncă o privire plină de curiozitate, dar nu răspunse.

— Dacă vii din sud, ai trecut probabil prin Văiugă, spuse ea.

El clătină din cap.

— Ocolesc cătunele la mare distanţă, spuse. Primul om care mă vede o rupe la fugă şi, nu după mult timp, îmi iese în întâmpinare un grup de bărbaţi furioşi, cu furci.

Leesha vru să protesteze, dar ştia că oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne chiar aşa ar fi făcut.

— Pur şi simplu se sperie, zise fără convingere.

— Ştiu, răspunse el. Aşa că-i las în pace. În lume mai există şi altceva în afară de cătune şi oraşe, iar ca să ai ceva, plăteşti pierzând altceva… Ridică din umeri. Lasă oamenii să se-ascundă în casele lor, închişi în cuşti, ca găinile. Laşii nu merită nimic mai bun.

— Atunci de ce ne-ai salvat de demoni? îl întrebă Rojer.

El ridică din umeri.

— Pentru că voi sunteţi oameni, iar ei sunt monstruozităţi. Şi pentru că v-aţi zbătut până-n ultima clipă ca să supravieţuiţi.

— Ce altceva am fi putut face? se miră Saltimbancul.

— Ai fi uimit dac-ai şti cât de mulţi zac pur şi simplu, aşteptându-şi sfârşitul, răspunse tatuatul.

•

În a patra zi de la plecarea din Angiers, scoaseră un timp bun. Nici Glifatul, nici calul lui nu păreau să ştie ce e oboseala. Dansatorul Amurgului ţinea cu uşurinţă pasul cu fuga în salturi a stăpânului său.

Când poposiră în sfârşit pentru noapte, Leesha pregăti din ultimele provizii ale însoţitorului lor o supă subţire, care nu izbuti să-i sature cu adevărat.

— Cum o să facem rost de mâncare? întrebă ea, când ultima înghiţitură dispăru în gura lui Rojer.

Glifatul ridică din umeri.

— Când mi-am făcut planurile, n-am ştiut c-o să am tovarăşi de drum, spuse, lăsându-se pe spate în timp ce-şi picta cu mare atenţie glife pe unghii.

— Încă două zile înseamnă un drum lung, dacă lipseşte mâncarea, se văicări Rojer.

— Dacă vreţi să-njumătăţim timpul, putem călători şi noaptea, zise Glifatul, suflând ca să-şi usuce vopseaua de pe-o unghie. Dansatorul Amurgului poate fugi mai repede decât cei mai mulţi dintre miezingi, iar eu îi pot ucide pe ceilalţi.

— E prea periculos, se împotrivi Leesha. Dacă suntem ucişi, n-o să-i ajutăm cu nimic pe cei din Văiuga Tăietorului de Lemne. O să călătorim nemâncaţi.

— Nu plec dintre glife noaptea, zise şi Rojer, frecându-se pe burtă cu regret.

Tatuatul le arătă un miezing care le pândea tabăra.

— L-am putea mânca, spuse el.

— Nu vorbeşti serios! strigă Rojer cu scârbă.

— Chiar şi numai gândul îmi face greaţă, încuviinţă Leesha.

— De fapt, nu sunt chiar atât de răi la gust, spuse însoţitorul lor.

— Chiar ai *mâncat* miezingi? întrebă Saltimbancul.

— Fac orice e necesar ca să supravieţuiesc.

— Ei bine, eu cu siguranţă carne de demon n-o să mănânc, spuse Leesha.

— Nici eu, i se alătură Rojer.

— Bine, oftă Glifatul, ridicându-se şi luându-şi arcul, o tolbă cu săgeţi şi o suliţă lungă. Îşi scoase roba, lăsându-şi la vedere pielea tatuată, şi se apropie de marginea cercului. O să văd ce pot să vânez.

— Nu e nevoie să…! strigă Leesha, dar el o ignoră.

O clipă mai târziu, dispăruse în întuneric.

Se întoarse peste mai mult de o oră, ţinând de urechi doi iepuri dolofani. Îi întinse lui Leesha prada şi se reaşeză la locul lui, apoi luă mica pensulă cu care desena glife.

— Ştii să cânţi? îl întrebă pe Rojer, care tocmai terminase de înlocuit corzile scripcii şi le ciupea, acordându-le.

Saltimbancul tresări la auzul întrebării.

— D… da, izbuti să răspundă.

— Vrei să cânţi ceva? Nu-mi aduc aminte când am ascultat ultima oară muzică.

— Aş vrea, răspunse trist Rojer, dar bandiţii mi-au aruncat arcuşul în pădure.

Glifatul dădu din cap şi rămase o clipă pe gânduri. Apoi se ridică brusc, scoţând ca prin farmec un cuţit uriaş. Rojer se ghemui, trăgându-se înapoi, dar celălalt ieşi din cerc. Un demon al lemnului sâsâi la el, dar, când îi răspunse cu un alt sâsâit, se îndepărtă, speriat.

Se întoarse în curând cu o creangă subţire, căreia îi jupui scoarţa cu cuţitul lui ascuţit.

— Cât de lung era? întrebă.

— De p… patruzeci şi cinci de centimetri, se bâlbâi Rojer.

El dădu din cap, tăie creanga la o lungime aproximativ egală cu cea dorită, apoi se îndreptă spre Dansatorul Amurgului. Calul nu se sinchisi când îi tăie un fir din părul cozii. Bărbatul crestă lemnul şi-i legă firul de păr de un capăt, cu un nod strâns, solid. Apoi îngenunche lângă Rojer şi curbă creanga.

— Spune-mi când e destul de încordat, îi ceru, şi Saltimbancul îşi puse degetele mâinii betege pe fir.

Când se declară mulţumit, bărbatul tatuat legă firul şi la celălalt capăt şi îi întinse băţul.

Saltimbancul primi darul radiind de încântare şi îl unse cu sacâz înainte de a-şi lua scripca. Şi-o potrivi sub bărbie şi trecu de câteva ori noul arcuş peste strune. Nu era perfect, dar căpătă mai multă încredere în el şi se opri să mai acordeze o dată instrumentul înainte de a începe să cânte.

Degetele lui abile umplură aerul cu o melodie răscolitoare, ce purtă gândurile lui Leesha către Văiuga Tăietorului de Lemne, făcând-o să se întrebe ce soartă avusese parte între timp. Scrisoarea lui Vika plecase de aproape o săptămână. Ce-avea să găsească la sosire? Poate că pântecăraia trecuse fără alte pierderi şi toată strădania ei disperată avea să se dovedească inutilă.

Sau poate c-aveau nevoie de ea mai mult decât oricând.

Observă că melodia îl tulbura şi pe Glifat, pentru că mâinile lui îşi încetaseră munca migăloasă şi privea fix întunericul. Pe faţă i se aşterneau umbre, ascunzând tatuajele, şi ea îi privi figura tristă, dându-şi seama că fusese cândva un tânăr frumos. Ce durere îl împinsese către o asemenea existenţă, umplându-l de cicatrice şi făcându-l să-şi ocolească semenii ca să stea printre miezingi? Se pomeni tânjind să-l vindece, deşi el nu avea nicio rană evidentă.

Parcă vrând să-şi limpezească mintea, bărbatul scutură brusc din cap, făcând-o pe Leesha să tresară, smulgându-se din visare. Şi arătă cu degetul către întunecimea din afara cercului.

— Uită-te la ei, şopti. Dansează.

Şi Leesha se uită, uluită, pentru că miezingii încetaseră într-adevăr să tot încerce glifele, încetaseră chiar să sâsâie şi să ţipe. Stăteau în jurul taberei, legănându-se în ritmul muzicii. Demonii focului săreau şi se învârteau, trimiţând panglici de foc ce li se spiralau printre membrele împletite, iar demonii vântului desenau bucle în văzduh şi plonjau. Demonii lemnului se furişaseră în afara pădurii, dar, atraşi de cântec, nu le dădeau nicio atenţie celor ai focului.

Glifatul se uită la Rojer.

— Cum faci asta? îl întrebă, cu o uimire copleşitoare în glas.

Saltimbancul zâmbi.

— Miezingii au ureche muzicală, spuse.

Se ridică în picioare şi se apropie de marginea cercului. Demonii se îngrămădiră acolo, privindu-l cu atenţie. Începu să meargă de-a lungul cercului, şi ei îl urmară, fascinaţi. Saltimbancul se opri şi se legănă într-o parte

şi-ntr-alta, continuând să cânte, iar ei îi imitară mişcările aproape perfect, ca privite în oglindă.

— Şi eu, care nu te-am crezut, îşi ceru Leesha iertare, cu voce scăzută. Chiar *poţi* să-i farmeci.

— Şi asta nu e tot, se lăudă Rojer.

Cu o răsucire a mâinii şi cu o serie de mişcări bruşte ale arcuşului, transformă melodia într-o înşiruire de sunete neplăcute; notele până atunci pure erau discordante, stâlcite. Miezingii reîncepură brusc să ţipe, îşi acoperiră urechile şi se îndepărtară în grabă. Pe măsură ce atacul muzical continuă, se retraseră tot mai mult şi mai mult, până când dispărură în întunericul de dincolo de lumina focului.

— N-au plecat prea departe, zise Rojer. Dacă mă opresc, se-ntorc.

— Ce altceva mai poţi să faci? întrebă încet Glifatul.

Saltimbancul zâmbi, tot atât de mulţumit să cânte în faţa unui public alcătuit din doi oameni cum ar fi fost în faţa unei mulţimi care l-ar fi ovaţionat. Îşi îndulci iarăşi muzica, readucând pe nesimţite notele haotice înapoi, în melodia răscolitoare. Miezingii reapărură, din nou atraşi de muzică.

— Uitaţi-vă acum, îi îndemnă Rojer, şi preschimbă din nou sunetele, notele se înălţară tot mai mult, hârşâite, făcându-i până şi pe cei doi însoţitori ai săi să scrâşnească din dinţi şi să se tragă mai departe.

Reacţia miezingilor fu şi mai puternică. Se înfuriară şi se abandonară furiei, scoţând deopotrivă ţipete piţigăiate şi mugind când se aruncară în barieră. Glifele răbufniră iarăşi şi iarăşi, respingându-i, dar ei nu se potoliră, izbindu-se de reţea într-o încercare nebunească de a ajunge la Rojer şi de a-l amuţi pentru totdeauna.

Doi demoni ai pietrei se alăturară gloatei, se împinseră pe lângă ceilalţi şi loviră glifele, sporind forţa cu care erau atacate. În spatele Saltimbancului, Glifatul se ridică în tăcere şi-şi luă arcul.

Coarda zbârnâi, şi una dintre săgeţile masive, cu vârf gros, explodă în pieptul celui mai apropiat demon ca un trăsnet, scăldând pentru o clipă locul într-o lumină strălucitoare. Tatuatul continuă să tragă în hoardă, cu mişcări atât de iuţi încât mâinile nu i se vedeau clar. Rafala de săgeţi glifate respinse miezingii, trântindu-i la pământ, şi puţinii care se ridicară îşi găsiră repede sfârşitul, sfâşiaţi de semenii lor.

Rojer şi Leesha urmăreau îngroziţi măcelul. Arcuşul Saltimbancului alunecă de pe strunele scripcii şi continuă să atârne, uitat, în mâna lui fără vlagă, în timp ce-l privea pe Glifat în acţiune.

Demonii continuau să ţipe, dar acum de durere şi de spaimă, cu orice dorinţă de a ataca glifele dispărută odată cu muzica. Iar Glifatul trase iarăşi şi

iarăşi, până când i se terminară săgeţile. Atunci înşfăcă o suliţă şi o aruncă, lovindu-l în spate pe un demon al lemnului care fugea.

Totul era un haos şi puţinii miezingi rămaşi se străduiau să scape. Glifatul îşi scoase roba, gata să sară din cerc ca să-i ucidă cu mâinile goale.

— Nu, te rog! strigă Leesha, repezindu-se spre el. I-ai pus pe fugă!

— Vrei să-i cruţi? zbieră el, fulgerând-o cu privirea, furia pictându-i pe chip o mască înspăimântătoare.

Ea se retrase, speriată, dar continuă să-l privească în ochi.

— Te rog, îl imploră. Nu te duce acolo.

Şi se temu că avea s-o lovească, dar bărbatul se mulţumi să se holbeze la ea, respirând greu. În cele din urmă, după ceea ce păru o eternitate, se linişti şi-şi puse din nou roba, acoperindu-şi încă o dată glifele.

— Chiar a fost necesar? întrebă ea, rupând tăcerea.

— Cercul n-a fost făcut ca să respingă atât de mulţi demoni în acelaşi timp, răspunse el, din nou cu răceală în vocea monotonă. Nu ştiu dac-ar fi făcut faţă.

— Mi-ai fi putut cere să nu mai cânt, zise Rojer.

— Da, încuviinţă celălalt, aş fi putut.

— Şi de ce n-ai făcut-o? îl întrebă Leesha.

El nu-i răspunse. Ieşi din cerc cu paşi mari şi începu să smulgă săgeţile din leşurile miezingilor.

•

În aceeaşi noapte, ceva mai târziu, Leesha dormea adânc când Glifatul se apropie de Rojer. Saltimbancul, care se holba la demonii căzuţi, tresări când se ghemui lângă el.

— Ai putere asupra miezingilor, îi spuse.

Rojer ridică din umeri.

— Aşa cum ai şi tu, răspunse. Mai multă decât voi avea eu vreodată.

— Poţi să mă-nveţi? îl întrebă Glifatul.

Rojer se răsuci şi-i întâlni ochii sfredelitori.

— De ce? Ucizi demonii cu zecile. Ce-nseamnă micul meu truc în comparaţie cu asta?

— Credeam că-mi cunosc duşmanii. Dar tu mi-ai dovedit că nu e aşa.

— Te gândeşti că nu sunt întrutotul răi dacă pot savura muzica?

Glifatul clătină din cap.

— Nu sunt patroni ai artelor, Saltimbancule. În clipa în care ai încetat să cânţi, te-ar fi ucis fără nicio şovăire.

Rojer dădu din cap, dându-i dreptate.

— Atunci de ce să te osteneşti? întrebă. Să-nveţi să cânţi la scripcă presupune foarte multă muncă, doar ca să farmeci nişte fiare pe care tu le poţi ucide cu uşurinţă.

Faţa celuilalt se aspri.

— Mă-nveţi sau nu? îl întrebă.

— O să te-nvăţ…, răspunse Rojer, chibzuind, dar vreau ceva în schimb.

— Am o grămadă de bani, îl asigură Glifatul.

Saltimbancul îşi flutură mâna, respingând oferta.

— De bani pot face rost oricând, spuse. Ceea ce vreau e mult mai de preţ.

Celălalt rămase tăcut.

— Vreau să străbat lumea alături de tine, continuă Rojer.

Glifatul ridică din umeri.

— Nici să nu te gândeşti.

— Nu poţi învăţa să cânţi peste noapte, insistă Saltimbancul. Ai nevoie de multe săptămâni ca să sune cât de cât mulţumitor, şi ai nevoie de mult mai multă îndemânare ca să-l vrăjeşti fie şi pe cel mai nepriceput miezing.

— Şi ce câştigi tu din asta? întrebă Glifatul.

— Material pentru istorisiri care vor umple amfiteatrul Ducelui seară de seară, răspunse Rojer.

— Şi ea? întrebă din nou celălalt, arătând-o pe Leesha.

Saltimbancul se uită la Culegătoarea de Ierburi, îi privi pieptul înălţându-se şi coborând uşor în somn, şi Glifatului nu-i scăpă înţelesul privirii.

— M-a rugat s-o escortez până acasă, nimic mai mult, răspunse în sfârşit Saltimbancul.

— Şi dac-o să te roage să rămâi cu ea?

— N-o să mă roage, răspunse tânărul cu voce slabă.

— Drumul meu nu e o poveste cu Marko Rătăcitorul, băiete, îl preveni Glifatul. N-am timp să mă las încetinit de cineva care se-ascunde noaptea.

— Acum am scripca, zise Rojer, cu mai mult curaj decât simţea. Nu mi-e frică.

— Curajul nu e de-ajuns. În pustietate, ucizi sau eşti ucis, şi nu vorbesc doar despre demoni.

Rojer îşi trase umerii înapoi, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Toţi cei care-ncearcă să mă apere sfârşesc prin a-şi pierde viaţa. E timpul să-nvăţ să mă apăr singur.

Celălalt se lăsă pe spate, cântărind spusele tânărului Saltimbanc.

— Vino cu mine, spuse într-un târziu, ridicându-se.

— Afară din cerc?

— Dacă nu poţi face asta, nu-mi eşti de niciun folos, zise Glifatul. Şi, văzând că Rojer se uita în jur cu îndoială, adăugă: Pe-o distanţă de mai mulţi kilometri, toţi miezingii au aflat ce le-am făcut semenilor lor. Mă-ndoiesc că-n noaptea asta vom mai vedea alţii.

— Şi Leesha? întrebă Rojer, ridicându-se încet.

— O s-o apere Dansatorul Amurgului, dacă va fi nevoie. Haide.

Glifatul ieşi din cerc şi dispăru în noapte.

Rojer înjură, dar îşi înşfăcă scripca şi-l urmă.

•

Înaintau printre copaci, şi Rojer strângea cu putere cutia scripcii. La început voise să scoată instrumentul, dar Glifatul îi făcuse semn să-l pună la loc.

— O s-atragi o atenţie pe care n-o dorim, îi şopti.

— Parc-ai spus că-n noaptea asta n-o să mai vedem niciun miezing, şuierase el drept răspuns, dar celălalt nu-i mai dăduse atenţie, continuând să meargă prin întuneric la fel ca-n plină zi.

— Unde mergem? întrebă Saltimbancul, pentru ceea ce părea a fi a suta oară.

Urcară pe o mică movilă, unde Glifatul se întinse pe burtă, arătând în jos.

— Uită-te acolo, spuse.

Rojer văzu, sub ei, trei bărbaţi cunoscuţi şi un cal, dormind în spaţiul strâmt al unui cerc portabil încă şi mai cunoscut.

— Bandiţii, murmură.

Îl inundă un val de sentimente – spaimă, furie şi neajutorare – şi retrăi, privindu-l cu ochii minţii, chinul la care-i supuseseră pe el şi pe Leesha. Mutul se foi în somn, şi tânărul simţi împunsătura panicii.

— Îi urmăresc de când v-am găsit, îi spuse însoţitorul său. În seara asta, când vânam, le-am văzut focul.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Rojer.

— M-am gândit că poate vrei să-ţi recapeţi cercul, răspunse celălalt.

Saltimbancul se uită din nou la el.

— Dacă le furăm cercul când dorm, miezingii îi vor ucide înainte de a înţelege ce s-a-ntâmplat.

— Demonii sunt puţini acum. Bandiţii au mai multe şanse decât v-au lăsat vouă.

— Chiar şi aşa, ce te face să crezi că vreau să risc?

— Am văzut şi am auzit, răspunse Glifatul. Ştiu ce v-au făcut, ţie… şi lui Leesha.

Rojer rămase tăcut vreme îndelungată.

— Sunt trei, spuse în cele din urmă.

— Aici suntem în pustietate. Dacă vrei să trăieşti în siguranţă, întoarce-te-n oraş, zise celălalt, scuipând ultimul cuvânt ca pe-o înjurătură.

Dar Rojer ştia că nici în oraş nu erai în siguranţă. Fără să vrea, îl văzu pe Jaycob prăbuşit la pământ, auzi râsul lui Jasin. Ar fi putut încerca să-şi facă dreptate după atac, dar el alesese în schimb fuga. Era eternul fugar, îi lăsa pe

alţii să moară în locul lui. Mâna îi plecă în căutarea talismanului care nu mai exista, şi se uită în jos, spre foc.

— M-am înşelat? îl întrebă Glifatul. Ne-ntoarcem în tabăra noastră?

Saltimbancul înghiţi în sec.

— După ce voi lua ceea ce-mi aparţine, se hotărî el.

28.

Secrete

332 DÎ

Leesha se trezi la auzul unui nechezat slab. Deschise ochii şi-l văzu pe Rojer periind iapa roşcată pe care-o cumpărase din Angiers şi, pentru o clipă, îndrăzni să spere că toate cele petrecute în ultimele două zile fuseseră un vis.

Însă apoi Dansatorul Amurgului făcu un pas care-l aduse în faţa ochilor ei, un armăsar uriaş dominând cu înălţimea lui iapa, şi toate amintirile năvăliră înapoi.

— Rojer, întrebă ea cu voce înceată, de unde-a apărut calul meu?

Tânărul deschise gura să răspundă, dar în clipa aceea în tabără intră Glifatul, cu doi iepuri mici şi cu nişte mere.

— Azi-noapte am văzut focul prietenilor voştri, o lămuri el, şi m-am gândit c-o să călătorim mai repede dacă mergem călare cu toţii.

Ea păstră multă vreme tăcerea, gândindu-se la cele aflate. O străbătură o duzină de sentimente, cele mai multe fiind de ruşine şi de scârbă. Rojer şi Glifatul nu o stânjeniră, şi pentru asta se simţi recunoscătoare.

— I-aţi omorât? întrebă într-un târziu.

O parte îngheţată a sufletului ei voia să-i audă spunând da, deşi asta îi sfida toate convingerile, sfida tot ce-o învăţase Bruna.

Glifatul o privi în ochi.

— Nu, răspunse, şi ea se simţi inundată de o uşurare imensă. I-am pus pe fugă atât cât a fost nevoie ca să luăm calul, dar asta a fost tot.

Leesha dădu din cap.

— O să-i trimit magistratului Ducelui o scrisoare despre ei, prin următorul Mesager care-o să treacă prin Văiugă.

Pânza ei cu ierburi era rulată grosolan şi legată de şa. O desprinse, o inspectă şi răsuflă uşurată când văzu că aproape toate sticluţele şi pungile ei

erau intacte. Nemernicii îi fumaseră toată cânepa, dar era destul de uşor de-nlocuit.

După micul dejun, Rojer încălecă pe iapă, iar ea se urcă pe Dansatorul Amurgului, în spatele Glifatului. Merseră cu mare repeziciune, fiindcă se adunau nori şi era posibil să plouă.

Leesha avea senzaţia că ar fi trebuit să-i fie frică. Bandiţii erau în viaţă, undeva pe drum, înaintea lor. Îşi aducea aminte de faţa lacomă a celui cu barbă neagă şi de râsul răguşit al însoţitorului lui. Şi, cel mai rău, îşi aducea aminte de cumplita greutate a mutului şi de pofta lui tâmpă, violentă.

Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Glifatul o făcea să se simtă în siguranţă, chiar mai mult decât se simţise alături de Bruna. El nu obosea. Nu se temea. Şi ea ştia, fără nicio umbră de îndoială, că nu i se putea întâmpla nimic rău atâta vreme cât o apăra el.

Apărare. Nevoia de apărare părea un sentiment straniu, ceva dintr-o altă viaţă. Se apărase singură atât de multă vreme, încât uitase cum era. Deprinderile şi mintea ei erau de-ajuns ca să se afle în siguranţă în locurile civilizate, dar în sălbăticia pustietăţii însemnau mult prea puţin.

Glifatul se crispă, şi ea-şi dădu seama că mâinile ei îl strângeau mai tare de mijloc, trăgând-o mai aproape de el, cu capul pe umărul lui. Se retrase, atât de invadată de un sentiment de jenă, încât fu cât pe ce să nu observe mâna care zăcea în tufele de pe marginea drumului.

Când o zări, ţipă.

Glifatul opri calul şi ea mai mult căzu decât coborî din şa, grăbindu-se spre locul unde-o văzuse. Dădu buruienile la o parte şi icni când descoperi că mâna nu era prinsă de un trup; fusese retezată perfect, dintr-o muşcătură.

— Leesha, ce e acolo? strigă Rojer, alergând spre ea împreună cu Glifatul.

— Tabăra lor era pe-aproape? întrebă Culegătoarea de Ierburi, ridicând mâna găsită.

Glifatul dădu din cap

— Duceţi-mă acolo, porunci ea.

— Leesha, la ce bun…, începu Rojer, dar ea nu-i dădu atenţie, continuând să se uite în ochii celuilalt bărbat.

— Duceţi-mă. Acolo, repetă.

Bărbatul tatuat dădu iarăşi din cap, înfipse un pripon în pământ şi legă de el hăţurile iepei.

— Păzeşte, îi spuse Dansatorului Amurgului, şi armăsarul necheză.

Găsiră tabăra în scurt timp, scăldată în sânge şi plină de bucăţi de trup omenesc, pe jumătate mâncate. Leesha îşi duse şortul la nas, apărându-se de duhoare.

Rojer începu să vomite şi fugi din luminiş.

Dar Leesha era obişnuită cu sângele.

— Doar doi, comentă ea, cercetând rămăşiţele cu sentimente prea amestecate ca să mai încerce să le sorteze.

Glifatul încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Lipseşte mutul, spuse el. Uriaşul.

— Da, zise Leesha. Şi mai lipseşte şi cercul.

— Şi cercul, întări el după o clipă.

•

Norii negri continuară să se adune în timp ce se-ntorceau la cai.

— La vreo cincisprezece kilometri de-aici e o peşteră a Mesagerilor, spuse Glifatul. Dacă mărim ritmul şi sărim peste masa de prânz, ar trebui s-ajungem acolo înainte de-a începe ploaia. Trebuie să ne-adăpostim până trece furtuna.

— Un bărbat care ucide miezingi cu mâinile goale se teme de-un strop de ploaie? întrebă Leesha.

— Dacă norii sunt destul de groşi, demonii se pot înălţa mai devreme.

— Şi de când ţi-e frică de ei? insistă Leesha.

— Să te lupţi pe ploaie e periculos, e o prostie, o lămuri el. Ploaia preschimbă ţărâna în nămol, iar nămolul mânjeşte glifele şi pe el ţi-alunecă tălpile.

Furtuna începu când abia se instalaseră în peşteră. Perdelele de ploaie torenţială noroiră drumul şi cerul se întunecă, luminat doar de loviturile bruşte ale trăsnetelor. Vântul urla la ei, întrerupt când şi când de bubuitul tunetelor.

Cea mai mare parte a gurii grotei era deja apărată de simboluri magice ale puterii săpate adânc în stâncă, şi bărbatul tatuat se grăbi să acopere golul cu câteva bucăţi de piatră glifate, ascunse în interior.

După cum prezisese, câţiva demoni se înălţară mai devreme în întunericul fals. El privi înverşunat cum ieşeau tiptil din cele mai întunecate părţi ale pădurii, savurându-şi eliberarea din Miezul pământului. Lumina trecătoare a fulgerelor le contura formele ondulate în timp ce zburdau în ploaie.

Încercară să pătrundă în peşteră, dar glifele rezistară. Cei care se aventuraseră prea aproape o regretară, fiind întâmpinaţi de o lovitură a suliţei bărbatului cu chipul încruntat sub tatuaje.

— De ce eşti atât de furios? îl întrebă Leesha, care scotea castroane şi linguri din traista ei în timp ce Rojer se străduia s-aprindă un mic foc.

— E destul de rău că vin noaptea, se răsti el. N-au niciun drept s-apară şi ziua.

Leesha clătină din cap.

— Ai fi mai fericit dac-ai putea s-accepţi lucrurile aşa cum sunt, îl sfătui ea.

— Nu vreau să fiu fericit.

— Toată lumea vrea să fie fericită, îl înfruntă ea. Unde e ceaunul?

— În sacul meu, răspunse Rojer. Îl aduc.

— Nu e nevoie, răspunse ea, ridicându-se. Ocupă-te de foc. Îl iau eu.

— Nu! strigă Saltimbancul, dar, când sărea în picioare, îşi dădu seama că era prea târziu.

Leesha scotea cercul lui portabil cu un icnet.

— Dar…, se bâlbâi ea, pe ăsta ni-l luaseră!

Se uită la Rojer şi-l văzu aruncând o privire către Glifat. Se întoarse spre el, dar nu izbuti să citească nimic pe chipul umbrit de glugă.

— Mă lămureşte şi pe mine cineva? întrebă apoi.

— L-am… luat înapoi, spuse Rojer cu prea puţină convingere.

— Văd că l-aţi luat înapoi! strigă ea, biciuind solul peşterii cu colacul de funie şi plăcuţe de lemn. Dar cum?

— L-am luat odată cu calul, zise pe neaşteptate Glifatul. Ţi-am ascuns adevărul ca să nu-ţi împovărez conştiinţa.

— L-ai furat?

— *Ei* l-au furat, o corectă bărbatul cu glugă. Eu l-am luat înapoi.

Leesha se uită la el îndelung.

— L-ai luat noaptea, zise ea cu voce joasă.

Glifatul rămase tăcut.

— L-ai luat noaptea, zise ea printre dinţii încleştaţi.

— Drumul e destul de periculos şi fără astfel de oameni, ripostă el.

— I-ai ucis, continuă ea, surprinsă fiindcă i se umpluseră ochii de lacrimi.

Ia cea mai rea fiinţă umană pe care-o poţi găsi, spusese tatăl ei, *şi tot vei da de ceva mai cumplit dacă te uiţi noaptea pe fereastră.* Nimeni nu merita să fie aruncat miezingilor. Nici măcar tâlharii.

— Cum ai putut? întrebă.

— N-am omorât pe nimeni, se dezvinovăţi el.

— E ca şi cum i-ai fi omorât!

Bărbatul ridică din umeri.

— Ei v-au făcut acelaşi lucru!

— Şi asta-nseamnă că e o faptă bună? strigă Leesha. Uită-te la tine! Nici măcar nu-ţi pasă! Au murit cel puţin doi oameni, şi tu dormi la fel de bine ca mai înainte! Eşti un monstru!

Se repezi cu pumnii la el, încercând să-l lovească, dar el o prinse de încheieturile mâinilor şi îi privi zbuciumul cu indiferenţă.

— Ţie de ce-ţi pasă? o întrebă.

— Eu sunt Culegătoare de Ierburi! ţipă ea. Am depus un jurământ! Am jurat să vindec, însă tu, adăugă, privindu-l cu răceală, n-ai jurat decât să ucizi.

În clipa aceea, el îi dădu drumul, şi ea se retrase.

— Îţi baţi joc de ceea ce sunt eu, îi spuse, gârbovindu-se şi privind în jos câteva minute. Pe urmă îşi ridică privirea spre Rojer: Ai spus „*am* luat", îl acuză.

— Cum? întrebă Saltimbancul, străduindu-se să pară nedumerit.

— Mai înainte, îl lămuri ea. Ai spus „*l-am* luat înapoi". Şi cercul era în sacul tău. Ai fost acolo, împreună cu el?

— Păi…, încercă tânărul să ocolească răspunsul.

— Nu mă minţi, Rojer! mârâi Leesha.

El îşi lăsă ochii în jos. O clipă mai târziu, dădu din cap.

— El ţi-a spus mai devreme adevărul. Nu le-a luat decât calul. Când le-a distras atenţia, eu am luat cercul şi ierburile tale.

— De ce? întrebă Leesha cu vocea gata să i se frângă.

Dezamăgirea din glasul ei îl înjunghie pe Saltimbanc ca un cuţit.

— Ştii de ce, răspunse, posomorât.

— De ce? repetă ea. Pentru mine? Pentru onoarea mea? Spune-mi, Rojer! Spune-mi c-ai ucis în numele meu!

— Trebuiau să plătească, zise el încordat. Trebuiau să plătească pentru ce-au făcut. Era de neiertat.

Leesha râse zgomotos, deşi în hohotul ei nu se simţea nicio urmă de amuzament.

— Crezi că nu ştiu asta? Crezi că m-am păstrat vreme de douăzeci şi şapte de ani ca să-mi dau floarea unei bande de tâlhari?

Tăcerea atârnă în aerul grotei preţ de o clipă îndelungată. Un tunet despică văzduhul.

— Te-ai păstrat…, spuse Rojer ca un ecou.

— Da, odraslă a Miezului ce eşti! ţipă ea cu voce ascuţită şi cu lacrimi de furie brăzdându-i obrajii. Eram fecioară! Dar vă îndreptăţea asta să daţi nişte oameni miezingilor?

— I-am dat? zise Glifatul.

Leesha se răsuci spre el.

— Bineînţeles că i-aţi dat! strigă. Sunt sigură că prieteni tăi demonii s-au bucurat din cale-afară primind micul vostru dar. Nimic nu le face mai multă plăcere decât să omoare oameni. Am rămas atât de puţini, încât suntem o delicatesă rară!

Glifatul făcu ochii mari, cu lumina focului reflectându-i-se în pupile. Era cea mai omenească expresie pe care-o deslușise Leesha până atunci pe faţa lui, şi vederea ei o făcu să-şi uite pentru o clipă furia. Părea îngrozit şi se îndepărtă de ea, apropiindu-se cu spatele de gura peşterii.

Un miezing se azvârli chiar atunci în bariera de glife, umplând peştera cu o străfulgerare de lumină argintie. Bărbatul tatuat se răsuci şi ţipă la el, un urlet

care nu semăna cu nimic din tot ce mai auzise vreodată Leesha, dar pe care-l recunoscu. Așa suna ceea ce simțise ea pe drum, în seara aceea cumplită în care fusese țintuită la pământ.

Glifatul înșfăcă una dintre sulițele sale și o azvârli în ploaie. Magia explodă când lovi demonul, trântindu-l în noroi.

— Blestemaților! urlă bărbatul, smulgându-și roba și sărind în ploaie. Am jurat că n-o să vă dau nimic! Absolut nimic!

Se năpusti în spatele unui demon al lemnului, izbindu-se de el. Glifa imensă de pe piept îi pâlpâi, și miezingul luă foc, în ciuda ploii torențiale. Creatura începu să se zvârcolească și el o îndepărtă cu o lovitură de picior.

— Înfruntați-mă! strigă apoi către ceilalți, pe un ton poruncitor, proptindu-se bine pe picioare în nămol.

Miezingii se repeziră să-i facă pe plac, lovind și mușcând, dar omul lupta de parcă ar fi fost el însuși un demon și îi împrăștia cum spulberă vântul frunzele toamnei.

În spatele peșterii, Dansatorul Amurgului, obișnuit să lupte alături de stăpânul său, necheză și se smuci de pripon. Rojer se duse să-l liniștească, uitându-se nedumerit la Leesha.

— Nu se poate lupta cu toți, spuse ea. Nu în noroi.

O mare parte dintre glifele tatuate pe pielea bărbatului erau deja împroșcate de nămol.

— Vrea să moară, adăugă ea.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Rojer.

— Scripca ta! strigă Leesha. Alungă-i!

Saltimbancul clătină din cap.

— M-ar acoperi vântul și tunetele, spuse.

Femeia urlă la el.

— Nu putem îngădui să se lase ucis!

— Ai dreptate, încuviință Rojer.

Se îndreptă cu pași mari către armele însoțitorului lor și luă o suliță ușoară și scutul cu glife. Leesha înțelese ce-avea de gând să facă și se repezi să-l oprească, dar, până să ajungă la el, tânărul ieși din peșteră și i se alătură Glifatului.

Un demon al focului își scuipă către Rojer flăcările, dar sfârâiră în ploaie, stingându-se la mică distanță. Miezingul sări la el, dar scutul înălțat la timp îl azvârli într-o parte. Atent la atacul din față, Saltimbancul îl văzu prea târziu pe celălalt demon al focului din spatele lui. Miezingul înalt de aproape un metru sări, dar Glifatul îl înșfăcă din aer și-l azvârli, și carnea demonului sfârâi la atingerea mâinii lui.

— Du-te-năuntru! îi porunci lui Rojer.

— Nu fără tine! strigă tânărul.

Părul roşu i se îmbibase de apă şi-i atârna încâlcit pe faţă, şi privea cu ochii mijiţi din pricina vântului şi a ploii şfichiuitoare, dar îl înfruntă pe bărbatul tatuat cu hotărâre, fără să dea înapoi nici măcar un pas.

Doi demoni ai lemnului se năpustiră asupra lor, dar Glifatul se aruncă în noroi, măturându-i lui Rojer picioarele de sub el. Ghearele tăioase îşi ratară ţinta când căzu Saltimbancul, iar pumnii celuilalt bărbat loviră creaturile în spate. Însă alţi miezingi începeau să se adune, atraşi de străfulgerările de lumină şi de zgomotul luptei. Prea mulţi ca să le poată face faţă.

Glifatul se uită la Rojer, încă întins în noroi, şi nebunia din privire îi dispăru. Întinse o mână, şi Saltimbancul o luă. Se repeziră amândoi înapoi, în peşteră.

•

— Ce-a fost în capul vostru? întrebă Leesha, legând ultimele bandaje. Ce-aţi avut de gând, amândoi?

Aşezaţi lângă foc şi înfăşuraţi în pături, Rojer şi Glifatul rămaseră tăcuţi în timp ce-i ocăra. După o vreme, ea se îndepărtă, pregăti o supă de ierburi şi legume şi le-o aduse, fierbinte, fără să mai scoată o vorbă.

— Mulţumesc, rosti Rojer cu voce înceată, primul cuvânt pe care-l rostise de când se întorsese în peşteră.

— Încă mai sunt supărată pe tine, zise Leesha. M-ai minţit.

— Nu-i adevărat, protestă el.

— Mi-ai ascuns anumite lucruri. E totuna.

Rojer o privi câtva timp.

— De ce-ai plecat din Văiuga Tăietorului de Lemne? o întrebă.

— Ce? se miră Leesha. Nu schimba vorba.

— Dacă oamenii ăia înseamnă pentru tine atât de mult încât eşti gata să rişti orice şi să înduri orice ca s-ajungi acasă, insistă el, de ce-ai plecat?

— Păi, studiile mele…, începu ea.

Tânărul clătină din cap.

— Leesha, ştiu câte ceva despre fuga de probleme. E mai mult decât atât.

— Nu văd nicio legătură între toate astea şi tine.

— Atunci de ce-aştept să treacă furtuna într-o peşteră din mijlocul pustietăţii, înconjurat de miezingi? întrebă Rojer.

Leesha îl privi preţ de câteva clipe, apoi oftă, renunţând să-l înfrunte.

— Presupun c-o s-auzi totul destul de curând, spuse. Oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne nu s-au priceput niciodată prea bine să păstreze secrete.

Şi le povesti totul. Nu avusese de gând, dar peştera friguroasă şi umedă deveni un soi de confesional al unui Veghetor şi, odată ce începu, cuvintele se revărsară; mama ei, Gared, zvonurile, fuga la Bruna, viaţa ei din anii în care se

simțise în afara comunității. Glifatul se aplecă spre ea și deschise gura când o auzi vorbind despre focul demonic lichid al Brunei, însă o închise și se așeză la loc, hotărându-se să n-o întrerupă.

— Așa că, asta e, încheie Leesha. Am sperat să rămân la Angiers, dar s-ar părea că Ziditorul are alte planuri.

— Meriți ceva mai bun, spuse Glifatul.

Ea dădu din cap, cu ochii la el.

— De ce te-ai dus acolo? îl întrebă, arătând cu bărbia către gura peșterii.

El își lăsă umerii în jos, ținându-și genunchii cu privirea.

— Am încălcat o promisiune, răspunse.

— Doar pentru atât?

El se uită în sus, către Leesha, și, pentru prima oară, ea nu mai văzu tatuajele care-i acopereau fața, ci numai ochii lui, străpungând-o.

— Am jurat că n-o să le dau niciodată nimic, spuse. Nici măcar ca să-mi salvez viața. Și, în schimb, le-am dat tot ce mă făcea om.

— Nu le-ai dat nimic, zise Rojer. Eu am fost cel care-a luat cercul.

Leeshei i se crispară mâinile pe castron, dar nu spuse nimic.

Glifatul clătină din cap.

— Eu te-am ajutat s-o faci. Știam ce simțeai. Dându-ți-l ție, a fost ca și cum i-aș fi dat miezingilor.

— Ar fi continuat să tâlhărească pe drumuri, spuse Rojer. Lumea e mai bună fără ei.

Celălalt dădu din cap.

— Dar asta nu e o scuză pentru că i-am dat demonilor. Nu mi-ar fi fost greu să le iau cercul – și chiar să-i ucid – înfruntându-i față în față, la lumina zilei.

— Așadar, în noaptea asta ai ieșit din peșteră fiindcă te simțeai vinovat, zise Leesha. Dar în toate celelalte dăți de până acum? De ce acest război cu miezingii?

— Dacă n-ai observat, ripostă bărbatul, demonii sunt în război cu noi de secole. Faci ceva chiar atât de rău când te lupți cu ei?

— Crezi că ești Izbăvitorul? îl întrebă Leesha.

El se încruntă.

— Așteptarea Izbăvitorului a lăsat omenirea oloagă vreme de trei veacuri. Nu e decât o legendă. Nu vine, e timpul ca oamenii să-nțeleagă asta și să se apere singuri.

— Legendele au putere, se amestecă Rojer. Nu fi așa grăbit să scapi de ele.

— De când ai devenit credincios? se miră Leesha.

— Cred în speranță, răspunse tânărul. Am fost Saltimbanc toată viața și, dac-am învățat ceva în douăzeci și trei de ani, atunci am învățat că poveștile

pe care vor să le-audă oamenii şi care le rămân în minte sunt cele care oferă speranţă.

— Douăzeci, spuse Leesha pe neaşteptate.

— Ce?

— Mi-ai spus că ai douăzeci de ani.

— Am spus eu asta?

— N-ai nici măcar atât, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ba am, insistă el.

— Rojer, nu sunt proastă. Te cunosc de trei luni, şi-n timpul ăsta ai crescut cu mai bine de doi centimetri. Niciunui om de douăzeci de ani nu i se-ntâmplă aşa ceva. Câţi ai? Şaisprezece?

— Şaptesprezece, mârâi Rojer. Îşi lăsă castronul să cadă, vărsând supa rămasă. Asta-ţi face plăcere? Ai avut dreptate când i-ai spus lui Jizell că eşti aproape destul de bătrână ca să-mi fii mamă.

Leesha se holbă la el. Deschise gura să-i dea o replică tăioasă, dar se răzgândi.

— Îmi pare rău, zise, în schimb.

— Şi tu, Glifatule, întrebă Rojer întorcându-se spre el. O s-adaugi „prea tânăr" pe lista motivelor pentru care nu pot călători împreună cu tine?

— Eu am devenit Mesager la şaptesprezece ani, răspunse bărbatul, şi am călătorit şi la o vârstă mult mai fragedă.

— Şi care e vârsta Glifatului? întrebă Saltimbancul.

— Glifatul s-a născut în deşertul krasian, acum patru veri.

— Dar omul de sub glife? vru Leesha să ştie. Câţi ani avea când a murit?

— Asta nu contează. Era un copil prost, naiv, cu visuri prea măreţe pentru binele lui.

— De aceea a trebuit să moară? întrebă din nou Leesha.

— A fost ucis. Şi da, de aceea.

— Cum se numea? rosti ea o nouă întrebare, cu voce scăzută.

Glifatul amuţi pentru un timp îndelungat.

— Arlen, răspunse într-un târziu. Numele lui era Arlen.

29.

În lumina dinaintea zorilor

332 DÎ

Când se trezi Glifatul, furtuna încetase, dar norii cenuşii atârnau grei sub boltă, făgăduind că avea să mai plouă. Îşi roti privirea prin grotă, căci ochii lui înconjuraţi de glife străpungeau cu uşurinţă bezna, şi zări cei doi cai şi pe Saltimbancul adormit, însă Leesha lipsea.

Era încă devreme. Cei mai mulţi miezingi fugiseră probabil de mult în Miez, dar, cu asemenea nori, nu puteai fi niciodată sigur. Se ridică în picioare şi-şi smulse bandajele puse de tămăduitoare în timpul nopţii. Rănile i se vindecaseră.

Urmele Culegătoarei de Ierburi erau uşor de găsit în noroiul gros, şi dădu de ea nu prea departe, îngenuncheată pe pământ şi adunând plante. Îşi ridicase fustele deasupra genunchilor, ca să nu le murdărească de noroi, şi Arlen roşi la vederea coapselor ei netede şi albe. Era frumoasă în lumina dinaintea zorilor.

— N-ar trebui să fii aici, afară, îi spuse. Încă n-a răsărit soarele. Nu eşti în siguranţă.

Leesha se uită la el şi zâmbi.

— Te simţi pe o poziţie din care mă poţi dojeni *pe mine* fiindcă mă pun în pericol? îl întrebă, cu o sprânceană ridicată. În plus, adăugă, după ce el nu-i răspunse, ce demon mi-ar putea face vreun rău când eşti tu aici?

Glifatul ridică din umeri şi se ghemui lângă ea.

— Cânepă? o întrebă.

Ea dădu din cap, ridicând planta cu frunze aspre şi muguri groşi, în ciorchini.

— Fumată din pipă, destinde muşchii şi dă o stare de euforie. În amestec cu duranta, o pot folosi pentru o poţiune atât de puternică, încât poate adormi un leu înfuriat.

— Ar avea efect asupra demonilor?

Ea se încruntă.

— Te gândeşti vreodată şi la altceva?

El păru rănit.

— Să nu-ţi închipui că mă cunoşti. Omor miezingi, e adevărat, şi, din cauza asta, am văzut locuri de care nu mai ştie niciun om în viaţă. Vrei să-ţi recit o poezie pe care-am tradus-o din ruska antică? Să refac pentru tine picturi de pe zidurile din Soarele Anoch? Să-ţi vorbesc despre maşinile din lumea veche, care puteau munci cât douăzeci de oameni la un loc?

Leesha îi puse o mână pe braţ, şi el tăcu.

— Îmi pare rău, zise ea. Am greşit judecându-te. Ştiu câte ceva despre povara păstrării cunoştinţelor lumii vechi.

— Nu mi-ai făcut niciun rău.

— Dar asta nu-nseamnă c-am făcut bine ce-am făcut, zise Leesha. Ca răspuns la întrebarea ta, sincer, nu știu. Miezingii mănâncă și scot din ei rahat, așa că nu văd de ce n-ar putea fi drogați. Mentora mea spunea că, în Războiul cu Demonii, Culegătoarele de Ierburi din lumea veche au făcut multe victime. Am niște durantă. Dacă vrei, pot să fierb poțiunea când ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne.

El dădu din cap cu nerăbdare.

— O să-mi mai poți pregăti și altceva? o întrebă.

Tânăra oftă.

— Chiar mă-ntrebam când o s-aduci vorba despre asta. N-o să-ți fac foc demonic lichid.

— De ce nu? se miră el.

— Pentru că bărbaților nu li se pot încredința tainele focului, răspunse ea, întorcându-se să-l privească în față. Dacă ți-l dau, o să-l folosești chiar dacă astfel ai aprinde o jumătate de lume.

Glifatul se uită la ea fără să mai spună nimic.

— Și, oricum, ce nevoie ai avea de el? continuă Leesha. Ai deja puteri mai presus de tot ce pot face Culegătoarele de Ierburi și chimicalele.

— Nu sunt decât un om…, începu el, dar ea îl întrerupse.

— Aiurea, spuse. Rănile ți se vindecă în numai câteva minute și poți s-alergi la fel de repede ca un cal o zi întreagă, și nici măcar nu gâfâi. Arunci demonii lemnului cât colo, de parc-ar fi niște copii, și vezi noaptea la fel de bine ca-n toiul zilei. Nu poți spune că nu ești „decât" indiferent ce.

El zâmbi.

— Ochilor tăi nu li se poate ascunde nimic.

Ceva din felul în care o spusese trimise în trupul Leeshei un fior de încântare.

— Întotdeauna ai fost așa? îl întrebă.

El clătină din cap.

— E din cauza glifelor. Ele lucrează prin retroacțiune. Cunoști cuvântul?

Leesha făcu semn că da.

— E în cărțile de știință din lumea veche, răspunse.

Bărbatul mârâi.

— Miezingii sunt creaturi ale magiei, îi explică el. Glifele de apărare împrăștie o parte din magia asta, întrebuințând-o ca să ridice o barieră. Cu cât e mai puternic demonul, cu atât mai puternică e și forța care-l respinge. Cele de atac lucrează la fel, slăbind carapacea miezingilor tocmai ca să fie mai puternică lovitura. Obiectele neînsuflețite nu pot păstra prea mult încărcătura care se risipește. Dar, cumva, de fiecare dată când lovesc un demon sau când mă lovește el, absorb o mică parte din forța lui.

— I-am simţit zumzetul în prima noapte, când ţi-am atins pielea.

El dădu din cap.

— Când mi-am tatuat pielea cu glife, nu doar înfăţişarea mi-a devenit… inumană.

Leesha clătină din cap, luându-i faţa în mâini.

— Nu trupurile noastre ne fac umani, şopti ea. Îţi poţi lua umanitatea înapoi, nu trebuie decât să vrei.

Se înclină spre el şi îl sărută uşor.

El se crispă la început, dar, când dispăru şocul, se trezi dintr-odată răspunzând sărutului ei. Ea închise ochii şi îşi deschise gura pentru el, şi mâinile ei îi mângâiară netezimea creştetului ras. Nu-i simţi glifele, ci doar căldura şi cicatricele.

Amândoi avem cicatrice, se gândi. *Numai că ale lui stau dezgolite sub ochii întregii lumi.*

Se lăsă pe spate, trăgându-l spre ea.

— O să ne umplem de noroi, o preveni el.

— Deja suntem plini, răspunse ea, lăsându-se să cadă pe spate, cu el deasupra.

•

Sângele zvâcnea în urechile lui Leesha sub sărutarea Glifatului. Îşi plimbă mâinile peste muşchii lui tari şi îşi desfăcu picioarele, frecându-şi şoldurile de ale lui.

Fie aceasta, pentru mine, prima oară, se gândi ea. *Bărbaţii ăia sunt morţi, dispăruţi, iar el poate şterge şi urmele pe care şi le-au lăsat asupra mea. Fac asta pentru că eu am hotărât s-o fac.*

Dar se temea. *Jizell a avut dreptate,* se gândi, *n-ar fi trebuit s-aştept atât de mult. Nu ştiu ce să fac. Toată lumea crede că ştiu, dar eu nu ştiu, iar el o să se-aştepte să ştiu, pentru că sunt Culegătoare de Ierburi*…

Oh, Ziditorule, dacă nu pot să-i ofer plăcere? se îngrijoră ea. *Dacă spune cuiva*?

Se sili să-şi alunge gândurile. *N-o să povestească niciodată. De aceea trebuie să fie el. E menit să fie. E exact ca mine. Un străin. A mers pe acelaşi drum.*

Bâjbâi prin roba lui, dezlegându-i acoperământul bărbăţiei şi eliberând-o. El gemu când îl prinse în mâna ei şi trase.

Ştie că am fost fecioară, îşi reaminti ea, ridicându-şi fusta. *E tare şi eu sunt umedă, şi ce altceva ar mai trebui să ştiu*?

— Dacă te las grea? şopti el.

— Sper s-o faci, veni şoapta de răspuns, şi Leesha îl luă şi-l conduse în ea.

Ce altceva ar mai trebui să știu? se gândi iarăși, și spatele i se arcui de plăcere.

•

Sărutul lui Leesha îl șocă pe Glifat. Cu doar câteva clipe înainte îi admirase coapsele, dar nu visase niciodată că și el ar fi putut s-o atragă. Că ar fi putut atrage vreo femeie.

În prima clipă înțepeni, înmărmurit, dar, ca întotdeauna când avea nevoie de ceva, trupul lui preluă conducerea, strivind-o într-o îmbrățișare și răspunzându-i cu o sărutare flămândă.

Cât timp trecuse de când nu mai fusese sărutat? Câtă vreme se scursese din noaptea în care o condusese pe Mery acasă și ea îi spusese că n-avea să fie niciodată soția unui Mesager?

Leesha bâjbâi prin roba lui, și el înțelese că voia să ducă lucrurile mai departe decât mai ajunsese el vreodată. Simți gheara fricii, un sentiment căutași de puțin familiar. N-avea idee ce să facă; cum să ofere plăcere unei femei. Oare Leesha se aștepta să aibă el experiența care-i lipsea ei? Credea că avea să dea dovadă de aceeași pricepere cu care lupta?

Și poate că o dovedi, fiindcă, chiar și în vreme ce gândurile i se zbuciumau, trupul continuă dintr-o voință proprie, condus de instincte întipărite în tot ce era viu, încă de la începutul timpului. Aceleași instincte care-l îndemnaseră să lupte.

Dar aceea nu era o bătălie. Era altceva.

Oare ea e aleasa? îi răsună un gând în minte.

De ce ea, și nu Renna? Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de cel care era, s-ar fi însurat cu aproape cincisprezece ani în urmă și ar fi crescut o mulțime de copii. Nu pentru prima oară, prin minte îi trecu fulgerător imaginea lui Renna, așa cum ar fi putut arăta în prezent, în plină floare a feminității ei, aparținându-i lui și numai lui.

De ce ea, și nu Mery? Mery, cu care s-ar fi cununat dacă ea ar fi acceptat să fie soția unui Mesager. S-ar fi legat de Miln prin dragoste, așa cum făcuse Ragen. I-ar fi mers mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu Mery. Acum înțelegea. Îi dădea dreptate lui Ragen. El o avea pe Elissa…

Imaginea lui Elissa îi străfulgeră prin minte când trase în jos umerii rochiei lui Leesha, scoțându-i la lumină sânii catifelați. Când o văzuse pe Elissa dezgolindu-și sânul ca s-o hrănească pe Marya își dorise, pentru o clipă, să fi putut suge el acolo, în locul copilului. Apoi îi fusese rușine, dar imaginea îi rămăsese pentru totdeauna în amintire.

Oare Leesha era femeia ursită pentru el? Exista așa ceva? Cu o oră înainte, ar fi luat în râs o asemenea idee, însă o privi, atât de frumoasă și atât de stăpânită de dorință, înțelegând atât de bine cine era el. Ea avea să-l înțeleagă

dacă se dovedea stângaci, dacă nu ştia prea bine unde s-o mângâie sau cum să se mişte. Un petic de pământ noroios, scăldat în lumina dinaintea zorilor, nu era un pat nupţial potrivit, dar, în clipa aceea, părea mai bun decât salteaua de puf din vila lui Ragen.

Însă în el se trezi îndoiala.

Una era să înfrunte primejdia pe timp de noapte; nu-i mai rămăsese nimic de pierdut, nu mai avea cine să-l jelească. Dacă murea, lacrimile vărsate n-ar fi umplut nici măcar o sticluţă. Dar ar fi putut înfrunta aceleaşi pericole dacar fi ştiut că Leesha îl aştepta într-un adăpost sigur? Ar fi renunţat la luptă? Ar fi ajuns ca tatăl lui? S-ar fi obişnuit atât de mult să se-ascundă încât n-ar mai fi fost în stare să-şi apere familia?

Copiii au nevoie de tată lor, o auzi pe Elissa spunând.

— Dacă te las grea? şopti el printre sărutări, neştiind ce dorea să i se răspundă.

— Sper s-o faci, veni şoapta ei.

Şi îl trase în ea, ameninţând să spargă întreaga lui lume în bucăţi, dar oferindu-i mai mult, şi el puse stăpânire pe ceea ce primea.

Iar când pătrunse în ea se simţi întreg.

•

Pentru o clipă, din lume dispăru orice nu era zvâcnire a sângelui în vene şi alunecare a pielii peste piele; trupurile lor îşi găsiră rostul cu uşurinţă imediat ce le lăsară gândurile în voie. Roba lui flutura alături. Rochia ei se mototolise, îngrămădită în jurul mijlocului. Se zvârcoleau şi gemeau în noroi fără să se gândească la nimic altceva în afară de ei înşişi.

Până când îi atacă demonul lemnului.

Miezingul îi pândise în linişte, atras de zgomotele lor animalice. Ştia că se apropiau zorile, că soarele pe care-l ura avea să răsară, dar văzând atâta carne dezgolită i se trezise foamea, aşa că sări, dornic să se-ntoarcă în Miez cu sânge fierbinte pe gheare şi cu carne proaspătă între fălci.

Lovi cu putere spatele gol al bărbatului tatuat. Glifele care-l acopereau fulgerară, azvârlind miezingul înapoi şi dându-i pe cei doi oameni cap în cap.

Sprinten şi nedomolit, demonul îşi reveni repede, se strânse ghem când atinse pământul şi sări iarăşi.

Leesha ţipă, dar Glifatul se răsuci şi strânse în mâini coarnele demonului, care se repezise cu ele înainte. Se învârti în loc, folosindu-se de avântul creaturii ca s-o trântească în nămol.

Şi nu şovăi, se desprinse de Leesha şi-şi folosi avantajul. Era gol, dar asta nu conta. De când îşi tatuase pielea, lupta întotdeauna astfel.

Cu o răsucire completă, îşi repezi călcâiul în falca miezingului. Magia nu răbufni, fiindcă noroiul îi acoperise glifele, dar puterea lui era amplificată şi

demonul primi o lovitură de aceeaşi forţă cu a copitei Dansatorului Amurgului. Dădu înapoi împleticindu-se, iar bărbatul înaintă cu un urlet, ştiind foarte bine cât rău ar fi putut face miezingul dacă-i lăsa chiar şi numai o clipă în care să-şi revină.

Demonul era mare pentru unul de soiul lui, având aproape doi metri şi jumătate, şi forţa lui o întrecea pe a omului tatuat, care îl pocni cu pumnii, cu picioarele şi cu coatele, dar noroiul îl acoperise aproape peste tot şi cele mai multe dintre glifele lui erau întrerupte. Carapacea ca o scoarţă de copac îi sfâşia pielea, iar loviturile sale n-aveau efect.

Miezingul se răsuci şi coada lui biciui pântecul bărbatului, tăindu-i răsuflarea şi trântindu-l. Leesha ţipă iarăşi, şi sunetul atrase atenţia demonului. Cu un strigăt ascuţit, se avântă spre ea.

Glifatul se repezi pe urmele fiarei şi-o înşfăcă de glezna rămasă mai în spate când aproape că-i puteau ajunge ghearele la Leesha. Trase cu putere, punându-i piedică demonului şi, căzuţi în noroi, se încleştară într-o luptă frenetică. În cele din urmă, bărbatul reuşi să-şi treacă piciorul, ca pe un cârlig, pe sub subţioara demonului, înconjurându-i gâtul şi fixându-şi-l cu celălalt picior când începu să strângă. Cu ambele mâini ţinea îndoit unul dintre picioarele miezingului, împiedicându-l să se ridice.

Creatura se zbătu şi încercă să-l sfârtece cu ghearele, dar el avea acum un punct de sprijin şi-şi folosea trupul ca pe o pârghie, aşa că nu exista scăpare. Se rostogoliră preţ de câteva clipe, încleştaţi unul de altul, înainte ca soarele să întrerupă în sfârşit linia orizontului şi să găsească un gol printre nori. Pielea ca scoarţa de copac începu să fumege şi demonul îşi înteţi zvârcolelile. Bărbatul îl strânse cu şi mai multă putere.

Doar câteva clipe…

După care se întâmplă ceva neaşteptat. Lumea din jur păru să se înceţoşeze, să-şi piardă substanţa. Se simţi tras în jos, în pământ, şi începu să se scufunde împreună cu demonul.

Către simţurile lui se deschise o cale, şi Miezul îl chemă.

Groaza şi scârba îl inundară în timp ce demonul îl trăgea în jos. Miezingul continua să fie solid în strânsoarea lui, cu toate că restul lumii se preschimbase într-o umbră. Se uită în sus şi văzu îndrăgitul său soare îndepărtându-se şi pălind.

Se agăţă de imaginea lui ca de o mână salvatoare, îşi slăbi strânsoarea picioarelor şi trase de piciorul demonului, târându-l înapoi, către lumină. Miezingul se zbătea nebuneşte, dar spaima îi dădu omului forţe noi şi, hotărât, cu un urlet mut, aduse creatura înapoi, la suprafaţă.

Soarele era acolo să-i întâmpine, strălucitor şi sacru, şi bărbatul se simţi redevenind solid când demonul izbucni în flăcări. Miezingul brăzdă pământul cu ghearele, dar omul îl ţinu cu putere.

Când dădu în sfârşit drumul rămăşiţelor carbonizate, tot trupul îi mustea de sânge. Leesha alergă la el, dar o respinse, continuând să se clatine pe picioare de spaimă. Ce era el, cum de putuse găsi o cale către Miez? Ce soi de monstru ar fi fost copilul născut din sămânţa lui pângărită?

— Eşti rănit, protestă Leesha, întinzând din nou mâinile spre el.

— O să mă vindec, îi răspunse, retrăgându-se.

Vocea blândă, iubitoare, de care se folosise cu doar câteva minute înainte, dispăruse, înlocuită de obişnuitul glas rece şi monoton al Glifatului. Şi, într-adevăr, multe dintre zgârieturile lui mai mărunte prindeau deja coajă.

— Dar, zise Leesha, cum rămâne cu…?

— M-am hotărât cu mult timp în urmă, aleg noaptea, răspunse el. Pentru o clipă, am crezut că aş fi putut recăpăta totul, dar… Clătină din cap. Acum nu mai există întoarcere.

Îşi luă roba şi plecă să-şi spele rănile în micul pârâu rece din apropiere.

— Odraslă a Miezului! ţipă Leesha în urma lui. Tu şi obsesia ta nebunească!

30.

Molima

332 DÎ

Rojer încă mai dormea când se întoarseră. Îşi schimbară hainele pline de noroi în tăcere, cu spatele unul la altul, apoi Leesha îl trezi pe Rojer zgâlţâindu-l, în vreme ce Glifatul înşeua caii. Mâncară în tăcere un mic dejun rece şi, înainte de a se înălţa soarele prea mult, erau deja pe drum. Rojer călărea în spatele lui Leesha, pe iapa lor, iar Glifatul mergea, singur, în şaua armăsarului său. Cerul era împovărat de nori, făgăduind o altă ploaie.

— N-ar fi trebuit să ne-ntâlnim până acum c-un Mesager care să meargă spre nord? întrebă Rojer.

— Ba da, zise Leesha.

Şi se uită, îngrijorată, în susul şi în josul drumului.

Însoţitorul lor ridică din umeri.

— O s-ajungem în Văiuga Tăietorului de Lemne până la amiază. Odată ce-o să vă văd acolo, o să-mi continui drumul.

Leesha dădu din cap, încuviinţând.

— Aşa e cel mai bine.

— Şi gata, asta a fost tot? întrebă Rojer.

Glifatul îşi înclină capul.

— Te aşteptai la mai mult, Saltimbancule?

— După toate cele prin care-am trecut? Pe noapte, da! strigă tânărul.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse celălalt, dar am treburi de care trebuie să mă ocup.

— Ziditorul îţi interzice să petreci vreo noapte fără să ucizi ceva, bombăni Leesha.

— Şi cum rămâne cu ceea ce am vorbit? insistă Saltimbancul. Cu mine, ca însoţitor al tău?

— Rojer! strigă Leesha.

— Am hotărât că nu e o idee bună, îi răspunse bărbatul tatuat. Aruncă o privire spre Leesha. Dacă muzica ta nu poate ucide demoni, nu mi-e de folos. Mă descurc mai bine singur.

— Nici n-aş putea fi de acord într-o mai mare măsură, se amestecă Leesha.

Rojer se încruntă la ea, şi Culegătoarea de Ierburi îşi simţi obrajii arzând. Rojer merita să fie tratat mai bine şi ea o ştia, dar nu putea nici să-i aline supărarea, nici să-i dea explicaţii atâta vreme cât avea nevoie de toată puterea ei ca să-şi stăpânească lacrimile.

Ştiuse ce era Glifatul. Oricât de mult ar fi sperat să fie altminteri, ştiuse că inima lui nu putea rămâne deschisă pentru mult timp, că tot timpul lor împreună ar fi putut fi doar o clipă. Dar, oh, cât îşi dorise clipa aceea! Dorise să se simtă în siguranţă în braţele lui, să-l simtă pe el în ea. Îşi mângâie pântecul, absentă. Dacă el şi-ar fi lăsat sămânţa şi ea ar fi descoperit că purta un copil, l-ar fi crescut cu toată dragostea, fără să se-ntrebe niciodată cine-ar fi putut fi tatăl lui. Dar acum… în provizia ei erau destule frunze de rodiu pentru ceea ce trebuia făcut.

Îşi continuară drumul în tăcere, răceala dintre ei fiind palpabilă. După nu mult timp, trecură de un cot al drumului şi aruncară prima privire asupra Văiugii Tăietorului de Lemne.

Chiar şi de la distanţa aceea, puteau să vadă că satul era o ruină fumegândă.

•

Rojer se ţinea strâns în timp ce săltau în şa, în goana calului. La vederea fumului, Leesha dăduse pinteni şi o pornise la galop, urmată de Glifat. Chiar şi pe vremea aceea umedă, focurile din sat continuau să ardă cu furie, împrăştiind în aer valuri de fum negru, murdar. Cătunul era devastat, şi Rojer

se pomeni retrăind încă o dată distrugerea Podului Peste Fluviu. Gâfâind, îşi strânse în pumn buzunarul secret înainte de a-şi aduce aminte că talismanul îi fusese zdrobit şi se pierduse. Calul zvâcni, şi el se grăbi să se prindă din nou de mijlocul lui Leesha, ca să nu fie azvârlit.

În depărtare, supravieţuitorii se vedeau cutreierând ca nişte furnici.

— De ce nu luptă cu focurile? întrebă Leesha, dar Rojer, neavând niciun răspuns, se mulţumi să se ţină bine de ea.

Când intrară în sat, traseră de hăţuri, privind amorţiţi dezastrul.

— Unele ard de mai multe zile, spuse Glifatul, arătând cu o mişcare a capului ce mai rămăsese din casele cândva îmbietoare.

Într-adevăr, cele mai multe nu mai erau decât ruine carbonizate, abia mai fumegând, în timp ce altele se transformaseră în cenuşă rece. Taverna lui Smitt, singura clădire cu două caturi din oraş, se prăbuşise în ea însăşi, cu o parte dintre grinzi încă în flăcări, iar altora le lipseau acoperişurile sau pereţi întregi.

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în sat, Leesha privi feţele murdare şi brăzdate de lacrimi, recunoscând-o pe fiecare în parte. Toţi erau prea copleşiţi de propria amărăciune ca să observe micul grup care trecea pe lângă ei. Îşi muşcă buza ca să nu plângă.

În centrul cătunului, locuitorii îşi adunaseră morţii. La vederea lor, Leesha simţi o strângere de inimă: erau cel puţin o sută de leşuri, nici măcar acoperite cu pături. Sărmanul Niklas, Saira şi mama ei, Veghetorul Michel. Steave. Copii pe care nu-i cunoscuse niciodată şi bătrâni pe care-i ştia de când ţinea minte. Unii erau arşi, alţii sfâşiaţi de miezingi, dar cei mai mulţi n-aveau nicio urmă pe trup. Ucişi de dizenterie.

Mairy îngenunche lângă morman, plângând peste o bocceluţă. Leesha îşi simţi gâtlejul îngustându-se, dar izbuti cumva să descalece, să se apropie şi să pună o mână pe umărul prietenei sale.

— Leesha! strigă Mairy, nevenindu-i să creadă.

O clipă mai târziu, se săltă în picioare şi o îmbrăţişă strâns pe Culegătoarea de Ierburi, plângând fără să se poată opri.

— E Elga, hohoti, vorbind despre mezina ei, o fetiţă de nici doi ani. E… s-a dus!

Leesha o strânse în braţe, murmurând sunete liniştitoare când n-o mai ajutară cuvintele. Începură s-o vadă şi alţii, dar rămaseră la o distanţă respectuoasă în vreme ce-şi revărsa Mairy durerea.

— Leesha, şopteau. A venit Leesha. Slavă Ziditorului.

În cele din urmă, Mairy izbuti să se adune, se retrase şi-şi şterse lacrimile cu şorţul ei murdar, plin de pete.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă încet Leesha.

Mairy se uită la ea cu ochi mari, care i se umplură din nou de lacrimi. Tremura, nefiind în stare să vorbească.

— Molima, se auzi o voce familiară şi Leesha, întorcându-se, dădu cu ochii de Jona, care se apropia sprijinindu-se greoi într-un toiag.

Roba lui de Veghetor era tăiată în dreptul unuia dintre picioare, cu pulpa în atele strâns înfăşurate în bandaje pătate de sânge. Leesha îl îmbrăţişă, aruncând priviri pline de înţeles către bandaje.

— Fluierul piciorului rupt, o lămuri el, sugerând lipsa de importanţă a faptului cu o fluturare a mâinii. Vika l-a tratat. Faţa i se înnegură. A fost unul dintre ultimele lucruri de care s-a ocupat înainte de a se prăbuşi.

Leesha făcu ochii mari.

— Vika e moartă? întrebă, şocată.

Jona clătină din cap.

— Cel puţin nu încă, dar dizenteria a doborât-o şi febra o face să aiureze. N-o s-o mai ducă mult. Se uită în jur. S-ar putea să n-o mai ducem prea mult niciunul, adăugă, cu voce joasă, numai pentru urechile ei. Mă tem că ţi-ai ales un moment nepotrivit pentru întoarcerea acasă, Leesha, deşi poate că ţine şi asta de planul Ziditorului. Dacă mai aşteptai o zi, s-ar fi putut să nu mai existe o casă la care să te-ntorci.

Privirea ei se înăspri.

— Nu vreau să mai aud alte prostii ca asta! îl mustră ea. Unde e Vika? Se roti în loc, cuprinzând în întregime cu privirea micul grup din jur. Ziditorule, unde e *toată lumea*?

— În Casa Sfântă, răspunse Jona. Toţi bolnavii sunt acolo. Cei care şi-au revenit şi fericiţii care n-au căzut pradă bolii sunt afară, adună sau jelesc morţii.

— Atunci acolo mergem, zise Leesha, strecurându-şi braţul pe sub al lui, ca să-l sprijine. Şi-acum povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat. Totul.

Jona dădu din cap. Era palid, cu ochii afundaţi în orbite. Sudoarea îi îmbibase hainele şi se vedea clar că pierduse mult sânge, că suporta durerea numai datorită unui efort al voinţei. Rojer şi Glifatul îi urmară în tăcere, împreună cu mai toţi ceilalţi săteni care-o văzuseră pe Leesha sosind.

— Molima a izbucnit cu luni în urmă, zise Jona, dar Vika şi Darsy au zis că nu era decât o răceală şi nu i-au dat prea multă atenţie. Unii dintre cei care s-au îmbolnăvit, mai ales cei tineri şi puternici, şi-au revenit repede, dar alţii au zăcut în pat mai multe săptămâni, şi câţiva au şi murit până la urmă. Cu toate astea, părea o simplă pântecăraie, până când a-nceput să capete forţă. Oamenii sănătoşi au luat-o cu mare repeziciune, ajungând, peste noapte, să-şi piardă vlaga şi să delireze. Atunci au început focurile, continuă el. Oamenii s-au prăbuşit în casele lor, cu lumânări sau cu lămpi în mână, sau au fost prea

bolnavi ca să mai aibă grijă de glife. Cu tatăl tău şi cu mai toţi ceilalţi Glifari căzuţi la pat, reţelele de apărare au început să dea greş în tot satul, mai ales că fumul şi cenuşa din aer au mânjit orice glifă aflată la vedere. Ne-am luptat cu focul cât de bine-am putut, dar tot mai multă lume a căzut pradă bolii şi am rămas prea puţini. Smitt a adunat supravieţuitorii în câteva case glifate, aflate cât mai departe de focuri cu putinţă, sperând că, fiind mulţi laolaltă, se vor afla în siguranţă, dar aşa molima s-a răspândit mai repede. Saira a căzut azi-noapte, în timpul furtunii, răsturnând cu piciorul o lampă cu ulei şi stârnind un foc care-a cuprins curând toată taverna. Oamenii au fost nevoiţi să fugă afară, în noapte…

Se înecă, şi Leesha îl bătu pe spate, fără să simtă nevoia s-audă mai mult. Îşi putea imagina ce urmase.

Casa Sfântă era singura clădire din Văiuga Tăietorului de Lemne construită în întregime din piatră şi făcuse faţă cenuşii încinse din aer, continuând să se înalţe, mândră şi sfidătoare, printre ruine. Leesha intră pe uşile imense şi şocul îi tăie răsuflarea. Stranele fuseseră scoase şi aproape fiecare centimetru de podea era acoperit cu saltele de paie, despărţite de spaţii foarte mici. Vreo două sute de oameni zăceau, gemând, mulţi scăldaţi în sudoare şi zvârcolindu-se, în timp ce alţii, ei înşişi slăbiţi de boală, se străduiau să-i imobilizeze. Îi văzu pe Smitt leşinat pe o saltea şi pe Vika nu departe de el. Şi pe alţi doi copii ai lui Mairy, şi pe alţii, pe mulţi alţii. Dar nici urmă de tatăl ei.

La intrarea lor, o femeie îşi ridică privirea. Era încărunţită înainte de vreme şi părea speriată şi secătuită de puteri, dar Leesha îi recunoscu imediat silueta masivă.

— Slavă Ziditorului, spuse Darsy dând cu ochii de ea.

Leesha se desprinse de braţul lui Jona şi se duse să-i vorbească. După câteva minute, se întoarse la Jona.

— Coliba Brunei e încă în picioare? îl întrebă.

El ridică din umeri.

— N-a mai fost nimeni pe-acolo de când s-a prăpădit. De acum aproape două săptămâni.

Leesha dădu din cap. Coliba bătrânei era departe de restul satului, înconjurată de mai multe rânduri de copaci. Se îndoia că funinginea îi întrerupsese glifele.

— Trebuie s-ajung acolo, să iau provizii, spuse, ieşind din nou afară.

Începuse din nou să plouă şi cerul era sumbru, nu trezea nicio speranţă.

Rojer şi Glifatul erau acolo, împreună cu un grup de săteni.

— Tu *eşti,* spuse Brianne, repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe Leesha.

Evin stătea la mică distanţă în spatele ei, cu o fetiţă în braţe şi avându-l alături pe Callen, înalt pentru cei zece ani ai lui.

Leesha răspunse îmbrățișării cu căldură.

— L-a văzut cineva pe tata? întrebă apoi.

— E acasă, acolo unde-ar trebui să fii și tu, se auzi o voce și Leesha, întorcându-se, își văzu mama apropiindu-se, însoțită de Gared.

Și nu știu dacă să se simtă ușurată sau înspăimântată la vederea lor.

— Ai venit să vezi ce face toată lumea, în afară de familia ta? întrebă Elona.

— Mamă, am vrut doar…, începu ea.

— Doar asta și doar ailaltă, se răsti Elona, întrerupând-o. Când îți convine, găsești întotdeauna un motiv ca să le-ntorci spatele rudelor tale de sânge! Sărmanul tău tată e în pragul morții, și pe tine te găsesc aici…!

— Cine-a rămas cu el? o întrerupse Leesha.

— Ucenicii lui, răspunse mama ei.

Ea dădu din cap.

— Spune-le să-l aducă aici, alături de ceilalți.

— Nu fac una ca asta! strigă Elona. Să-l iau din patul lui confortabil, de puf, ca să zacă pe o saltea de paie în care s-a cuibărit boala, într-o încăpere unde molima e-n floare? O înșfăcă pe Leesha de braț. O să vii să-l vezi acum! Ești fiica lui!

— Crezi că nu știu asta? întrebă ea, eliberându-și brațul dintr-o smucitură. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și nici măcar nu încercă să și le șteargă. Crezi că m-am mai gândit la altceva de când am lăsat totul baltă și-am plecat din Angiers? Dar nu e el singurul om din sat, mamă! Nu-i pot abandona pe toți ceilalți ca să-ngrijesc unul singur, chiar dacă e tatăl meu!

— Ești o proastă dacă-ți închipui că oamenii ăștia nu-s deja morți, zise Elona, și din mulțime se auziră icnete când cuvintele ei le tăiară unora răsuflarea. Ea arătă cu degetul zidurile Casei Sfinte. Glifele alea vor rezista la noapte, în fața miezingilor? întrebă, atrăgând atenția tuturor asupra pietrei înnegrite de fum și de cenușă.

Într-adevăr, abia dacă mai rămăsese câte o glifă vizibilă.

Elona se apropie de fiica ei și își coborî glasul.

— Casa noastră e departe de celelalte, șopti ea. Și s-ar putea să fie ultima glifată din Văiuga Tăietorului de Lemne. Nu poate adăposti pe toată lumea, dar ne poate salva pe noi, dacă te-ntorci acasă!

Leesha o pălmui. Izbind-o în plină față. Elona căzu în genunchi în noroi și rămase acolo, năucită, apăsându-și mâna pe obrazul înroșit. Gared părea gata să se repeadă la Leesha și s-o ia pe sus, dar ea-l țintui locului cu o privire de gheață.

— N-am de gând să m-ascund, lăsându-mi prietenii la bunul plac al miezingilor! strigă ea. O să găsim o modalitate de glifare a Casei Sfinte și vom

rezista aici, împreună! Şi dacă demonii vor cuteza să vină să-mi ia copiii, cunosc secrete ale focului care-i vor arde de pe suprafaţă pământului!

Copiii mei, cugetă Leesha, în tăcerea brusc aşternută. *Am ajuns să fiu Bruna, de aceea mă gândesc astfel la ei*? Se uită în jur, de la o faţă speriată şi plină de funingine la alta, şi, nevăzând niciuna dornică să poarte răspunderea tuturor, înţelese, pentru prima oară, că, în ochii celorlalţi, ea era Bruna. Era Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Tăietorului de Lemne. Şi asta-nsemna uneori să vindece, iar alteori…

Alteori însemna piper aruncat în ochi, sau arderea unui demon al lemnului în propria curte.

Glifatul făcu un pas în faţă. Toată lumea începu să şuşotească la vederea lui, un spectru înfăşurat într-o robă cu glugă, căruia abia dacă-i dăduseră vreo atenţie până atunci.

— Nu veţi înfrunta numai demoni ai lemnului, spuse el. Demonii focului se vor delecta cu flăcările tale, iar cei ai vântului vor plana deasupra lor. Distrugerea din sat poate atrage şi demoni ai pietrei de pe dealuri. Vor sta la pândă imediat ce va apune soarele.

— O să murim cu toţii! strigă Ande şi Leesha simţi panica răspândindu-se în rândurile mulţimii.

— Ce-ţi pasă? îl întrebă pe bărbatul tatuat. Ţi-ai respectat promisiunea, ne-ai văzut ajunşi aici! Ia înfiorătoarea odraslă a Miezului care ţi-e cal şi vezi-ţi de drum! Lasă-ne cu soarta noastră!

Însă Glifatul clătină din cap.

— Am jurat că n-o să le dau miezingilor nimic, şi n-am de gând să-mi încalc din nou jurământul! Mai bine ajung eu în Miez decât să le las lor satul.

Se întoarse spre mulţime şi îşi lăsă gluga pe spate. Se auziră icnete de uimire şi de spaimă, şi panica în creştere se domoli pentru o clipă. Iar el se folosi de clipa aceea.

— La noapte, când vor veni miezingii la Casa Sfântă, am să-i înfrunt, am să lupt! anunţă el.

Un icnet se desprinse din mai multe piepturi şi mai mulţi ochi străluciră, recunoscându-l. Istorisirile despre bărbatul tatuat care omora demoni ajunseră chiar şi până la ei.

— Vrea vreunul dintre voi să-i înfrunte, alături de mine? întrebă el.

Bărbaţii se uitară unii la alţii cu îndoială. Femeile li se agăţară de braţe, implorându-i din ochi să nu rostească vreo vorbă nesăbuită.

— Ce-am putea face, în afară de-a ne lăsa sfârtecaţi? strigă Ande. Nu există nimic care s-omoare un demon!

— Te-nşeli, spuse Glifatul, îndreptându-se cu paşi mari spre Dansatorul Amurgului şi desprinzând de şaua lui ceva bine înfăşurat. Până şi-un demon

al pietrei poate fi ucis, adăugă, despachetând un obiect lung, curbat, pe care-l aruncă apoi în nămol, în fata sătenilor.

Avea aproape un metru lungime de la baza lată, spartă, până la vârful ascuțit și era neted, de un galben-maroniu urât, ca un dinte stricat. În timp ce-l privea toată lumea cu gura căscată, o rază firavă de soare se strecură printre norii groși, căzând asupra lui. Chiar și în noroi, obiectul începu să fumege, și toate picăturile căzute pe el din burnița măruntă dispărură sfârâind.

O clipă mai târziu, cornul de demon al pietrei izbucni în flăcări.

— Orice demon poate fi ucis! strigă bărbatul tatuat, smulgând una dintre sulițele gravate cu glife cărate de Dansatorul Amurgului și aruncând-o ca să se-nfigă în cornul care ardea. După o străfulgerare de lumină, cornul explodă într-o ploaie de scântei, ca artificiile de la festivaluri.

— Ziditorule milostiv, spuse Jona, desenând o glifă în aer.

Mulți săteni îi urmară exemplul.

Bărbatul tatuat își încrucișă brațele.

— Pot face arme care mușcă din miezingi, spuse el, dar nu folosesc la nimic fără niște brațe care să le mânuiască, așa că vă-ntreb din nou, cine-o să-i înfrunte alături de mine?

Urmă un lung moment de tăcere.

— Eu o să-i înfrunt, se auzi apoi.

Glifatul se întoarse și păru surprins când îl văzu pe Rojer venind să stea alături de el.

— Și eu, spuse Yon cel Cărunt, făcând un pas înainte. Se sprijinea într-un toiag, dar avea ochii plini de hotărâre. Mai bine de șaptezeci de ani i-am văzut venind să ne ia, rând pe rând. Dacă asta o să fie ultima mea noapte, atunci înainte de a-mi da duhul o să scuip un miezing în ochi.

Ceilalți săteni stăteau ca împietriți, însă Gared păși în fața lor.

— Ce faci, idiotule? întrebă Elona, prinzându-l de braț, dar uriașul tăietor de lemne ridică din umeri, scăpând din strânsoarea ei.

Întinse mâna, șovăind, și smulse din pământ sulița glifată. O privi, uitându-se cu atenție la simbolurile ce se întindeau pe suprafața ei.

— Tatăl meu a fost sfârtecat azi-noapte, spuse, cu voce joasă, plină de furie. Vreau să plătească pentru asta.

Vorbele lui îi stârniră și pe alții. Unul câte unul sau în grupuri, unii de frică, alții de furie, dar cei mai mulți din disperare, oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se adunară să le țină piept miezingilor în noaptea următoare.

— Idioți, scuipă Elona, plecând ca o vijelie.

•

— Nu era nevoie să faci asta, spuse Leesha, cu braţele în jurul mijlocului Glifatului, în timp ce Dansatorul Amurgului galopa pe drumul către coliba Brunei.

— La ce e bună o obsesie nebunească, dacă nu ajută oamenii? ripostă el.

— Azi-dimineaţă eram furioasă, se scuză ea. N-am vrut să spun asta.

— Ba da, ai vrut, o asigură el. Şi n-ai greşit cu nimic. Am fost atât de ocupat de cei împotriva cărora luptam, încât am uitat *pentru ce* luptam. Toată viaţa mea n-am visat nimic altceva decât să omor demoni, dar la ce bun să-i ucizi pe cei din pustietate dacă îi ignori pe ăia care omoară oameni în fiecare noapte?

Se opriră în faţa colibei, şi el coborî dintr-un salt, apoi întinse o mână către ea. Leesha zâmbi şi-l lăsă s-o ajute.

— Casa e încă intactă, spuse. Înăuntru ar trebui să găsim tot ce ne trebuie.

Intrară, şi Leesha vru să se-ndrepte direct către provizii, dar locul îi era izbitor de familiar. Îşi dădu seama că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Bruna, n-avea s-o mai audă înjurând şi n-avea s-o mai dojenească fiindcă scuipa pe podea, n-avea să mai soarbă niciodată din înţelepciunea ei şi nici n-avea să mai râdă de vorbele ei fără perdea. Acea parte din viaţa ei se încheiase.

Dar nu era timp pentru lacrimi, aşa că-şi împinse sentimentele deoparte şi intră cu paşi mari în farmacie, de unde alese borcane şi sticluţe, îndesându-şi-le pe unele în buzunarele şorţului şi întinzându-i-le pe altele Glifatului, care se grăbi să le împacheteze şi să le-ncarce pe Dansatorul Amurgului.

— Nu-nţeleg de ce-ai avut nevoie de mine pentru asta, spuse el. Ar trebui să fac glife pe arme. Ne-au mai rămas doar câteva ore.

Ea îi întinse ultimele ierburi şi, după ce le văzu bine împachetate, îl conduse în mijlocul încăperii, unde săltă covorul, dezvăluind o trapă. Bărbatul tatuat i-o deschise, lăsând la vedere treptele de lemn care coborau în întuneric.

— S-aduc o lumânare? întrebă el.

— Nici să nu te gândeşti! îl repezi ea.

El ridică din umeri.

— Eu pot să văd destul de bine.

— Iartă-mă, n-am vrut să mă răstesc, spuse ea.

Îşi duse mâna într-unul dintre numeroasele buzunare ale şorţului şi scoase două sticle mici, astupate. Turnă conţinutul uneia în cealaltă, pe care-o scuturã, obţinând o strălucire palidă. O ridică şi, în lumina ei, coborî treptele colbuite, deschizând drumul către o pivniţă prăfuită. Pereţii erau din pământ bătătorit, cu glife pictate pe grinzile de susţinere. Micul spaţiu era plin de lăzi, de rafturi cu sticle şi borcane şi cu butoaie mari.

Leesha se apropie de un raft şi ridică o cutie de beţişoare cu flacără.

— Demonii lemnului pot fi răniţi de foc, cugetă ea, cu voce tare. Dar de un dizolvant puternic?

— Nu ştiu, răspunse Glifatul.

Leesha îi îndesă cutia în braţe şi se lăsă în genunchi, căutând printre sticluţele de pe un raft de jos.

— O să vedem, spuse ea, dându-i o sticlă mare, plină cu un lichid transparent.

Şi dopul era tot din sticlă, îndesat şi fixat la locul lui cu o plasă din fire subţiri, de sârmă.

— Unsoarea şi uleiul îi vor face s-alunece, mormăi Leesha, continuând să caute. Şi ard dând căldură şi-o lumină strălucitoare, chiar şi pe ploaie…

Îi întinse două urcioare de lut, sigilate cu ceară.

Urmară şi alte obiecte: bâte trăsnitoare, folosite de obicei pentru scoaterea buturugilor încăpăţânate din pământ, şi o cutie cu tot arsenalul Brunei pentru festivaluri: petarde, focuri şuierătoare şi artificii.

În cele din urmă, Leesha îl conduse în fundul pivniţei, unde se afla un butoi de apă imens.

— Deschide-l, îi spuse. Uşurel.

El se supuse, şi descoperi patru urcioare de ceramică, toate legănându-se lin pe suprafaţa apei. Se întoarse spre Leesha şi o privi plin de curiozitate.

— Aici, îl lămuri ea, e foc demonic lichid.

•

Copitele iuţi şi pline de glife ale Dansatorului Amurgului îi aduseră în faţa casei tatălui lui Leesha în numai câteva minute. Pe Leesha o cuprinse din nou nostalgia şi din nou îşi lăsă sentimentele deoparte. Câte ore mai erau până la apusul soarelui? Nu destul de multe. Nu se îndoia de asta.

Copiii şi bătrânii începuseră să sosească, adunându-se în curte. Brianne şi Mairy îi puseseră deja la treabă, cerându-le s-adune unelte. Mairy îi privea cu ochi duşi în fundul capului. Nu fusese uşor s-o convingă să-şi lase cei doi copii în Casa Sfântă, dar, în cele din urmă, raţiunea învinsese. Bărbatul ei rămăsese acolo şi, dacă lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă, ceilalţi copii aveau nevoie de mama lor.

La sosirea celor doi, Elona ieşi din casă valvârtej.

— A fost ideea ta? întrebă. Să-mi transformi casa-n grajd?

Leesha îşi făcu loc pe lângă ea, cu Glifatul alături. Elonei nu-i mai rămase decât să-i urmeze în casă.

— Da, mamă, răspunse Culegătoarea de Ierburi. A fost ideea mea. Poate că n-avem loc pentru toată lumea, dar copiii şi bătrânii care-au scăpat până acum de boală ar trebui să fie în siguranţă aici, indiferent ce s-ar întâmpla.

— N-o să îngădui! lătră Elona.

Leesha se răsuci spre ea.

— N-ai de ales! strigă. Ai avut dreptate, avem singurele glife puternice care-au mai rămas în sat, așa că, fie înduri ședereа aici, în înghesuiala din casă, fie vii să lupți, alături de ceilalți. Dar, așa să-mi ajute Ziditorul, copiii și bătrânii vor sta în noaptea asta în spatele glifelor tatălui meu.

Elona o privi cu asprime.

— Dacă tatăl tău ar fi fost sănătos, nu mi-ai fi vorbit astfel.

— Dacă tata ar fi fost sănătos, i-ar fi invitat chiar el, răspunse Leesha, fără să dea câtuși de puțin înapoi. Și se întoarse spre Glifat. Atelierul de fabricat hârtie e dincolo de ușile alea, îi spuse, arătând cu degetul. Ar trebui să ai destul loc să lucrezi, și ai și instrumentele de Glifar ale tatei. Copiii adună deja toate armele din sat, și le vor aduce aici.

El dădu din cap și dispăru în atelier fără nicio vorbă.

— Pe ăsta unde cerului l-ai găsit? întrebă Elona.

— Ne-a salvat de demoni pe drum, răspunse Leesha, dând să intre în camera tatălui ei.

— Nu știu dac-o să-i mai fii de vreun folos, o preveni Elona, punând mâna pe ușă. Moașa Darsy spune că de-acum e-n mâinile Ziditorului.

— Prostii, zise Leesha, intrând și apropiindu-se imediat de tatăl ei.

Era palid și scăldat în sudoare, dar nu se simți scârbită și nu dădu înapoi. Îi puse o mână pe frunte și-și plimbă degetele sensibile pe gâtul lui, pe încheieturile mâinilor și pe piept. Între timp, își întrebă mama care erau simptomele, de cât timp apăruseră și cum încercaseră până atunci ea și moașa Darsy să-l vindece.

Elona își frângea mâinile, dar îi răspunse cât de bine putu.

— Mulți dintre ceilalți bolnavi sunt mai rău, zise Leesha. Tata e mai puternic decât îl crezi tu.

Pentru prima dată, Elona nu-i dădu niciun răspuns batjocoritor.

— O să-i fierb o poțiune, spuse Leesha. Nu va trebui decât să bea câte o doză cu regularitate, cel puțin din trei în trei ore.

Luă o bucată de pergament și începu să scrie instrucțiuni cu o mână grăbită.

— Nu rămâi cu el? întrebă Elona.

Ea clătină din cap.

— Mamă, în Casa Sfântă sunt aproape două sute de oameni care-au nevoie de mine, mulți dintre ei mai grav bolnavi decât tata.

— O au pe Darsy, îi îngrijește ea, insistă Elona.

— Darsy arată de parcă n-ar mai fi dormit de când a-nceput molima. E-o moartă care umblă și, chiar dac-ar fi în cea mai bună formă, nu m-aș încrede în tratamentele ei împotriva acestei boli. Dacă stai tu cu tata și-mi urmezi

instrucțiunile, are mai multe șanse să vadă zorii zilei de mâine decât cei mai mulți săteni din Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Leesha? gemu tatăl ei. Tu ești?

Ea alergă lângă patul lui, se așeză pe margine și-i luă mâna.

— Da, tată, răspunse, cu ochii umezi, eu sunt.

— Ai venit, zise el, cu buzele arcuindu-i-se încet într-un zâmbet. Degetele i se strânseră ușor în jurul mâinii ei. Știam c-o să vii.

— Bineînțeles c-am venit.

— Dar trebuie să pleci, oftă Erny. Fiindcă ea nu răspunse, o bătu pe dosul palmei. Am auzit ce-ai spus. Du-te să faci ce trebuie făcut. Doar văzându-te am prins putere.

Ea aproape că izbucni în plâns, dar își mască hohotul cu unul de râs. Îl sărută pe frunte.

— E chiar atât de rău? șopti Erny.

— În noaptea asta vor muri o mulțime de oameni, răspunse Leesha.

Mâna lui se încordă pe a ei și se săltă puțin de pe pernă.

— Atunci ai grijă să nu fie mai rău decât trebuie să fie, spuse. Sunt mândru de tine și te iubesc.

— Și eu te iubesc, tată.

Leesha îl strânse la piept. Apoi își șterse ochii și ieși din încăpere.

Rojer făcea tumbe pe culoarul îngust din spitalul improvizat, minând salvarea lor, înfăptuită cu mare cutezanță de Glifat cu câteva seri înainte.

— Dar, continuă el, între noi și tabără stătea cel mai mare demon al pietrei pe care l-am văzut vreodată.

Sări pe o masă și-și întinse brațele, fluturându-le ca să arate că nu erau destul de lungi ca s-atingă înălțimea creaturii.

— Mai bine de patru metri și jumătate, atât avea, spuse, cu dinți ca niște sulițe și cu o coadă numai creste care-ar fi putut zdrobi un cal. Eu și Leesha am înlemnit, dar credeți că Glifatul a șovăit vreo clipă? Nu! A mers mai departe, senin ca-n dimineața din șapteazi, și l-a privit pe monstru drept în ochi.

Rojer se bucură văzând cu ce ochi mari îl priveau pe el cei din jur, și șovăi, lăsându-se înconjurat de o tăcere încordată înainte de a-și pocni palmele, strigând.

— Bum!

Toată lumea tresări.

— Ca prin farmec, continuă el, calul Glifatului, negru ca noaptea și părând el însuși un demon, și-a înfipt coarnele în spatele miezingului.

— Calul avea coarne? întrebă un bătrân, înălțând dintr-o sprânceană căruntă groasă și stufoasă ca o coadă de veveriță.

Stătea proptit în coate pe salteaua lui, cu bandaje pline de sânge pe ciotul piciorului drept.

— Oh, da, confirmă Rojer, lipindu-şi degetele în spatele urechilor şi stârnind hohote de râs sacadat. Coarne mari, de metal strălucitor, legate de căpăstru, bine ascuţite şi pline de glife de luptă! N-aţi mai văzut în viaţa voastră un astfel de animal magnific. Copitele lui au lovit demonul ca trăsnetul şi, când l-a trântit la pământ, noi am fugit în cerc, şi-acolo am fost în siguranţă.

— Dar calul? întrebă un copil.

— Glifatul a fluierat… Rojer îşi duse degetele la buze şi scoase un sunet ascuţit… şi armăsarul a pornit-o în galop printre miezingi şi a sărit peste glife, intrând în cercul lui.

Se bătu cu palmele peste coapse, imitând galopul, apoi sări ca să-şi ilustreze povestea.

Bolnavii erau captivaţi de istorisirea lui, scoţându-şi din minte suferinţele şi ameninţarea de neocolit a nopţii. Mai mult decât atât, Rojer ştia că le dădea speranţă. Speranţa că Leesha putea să-i vindece. Speranţa că Glifatul putea să-i apere.

Speranţă pe care-şi dorea să şi-o fi putut oferi şi sieşi.

•

Leesha pusese copiii să spele cuvele imense în care-şi făcea tatăl ei pasta pentru hârtie, folosindu-le ca să fiarbă poţiuni în cantităţi mai mari decât mai încercase vreodată. Toate proviziile Brunei se terminară repede, şi ea îi dădu de veste lui Brianne, care trimise copiii să cutreiere în lung şi-n lat, adunând rădăcina porcului şi alte ierburi.

Ochii i se întorceau des către lumina soarelui filtrată prin fereastră, urmărindu-i alunecarea pe podeaua atelierului. Ziua era pe sfârşite.

Nu prea departe de ea, Glifatul muncea tot atât de repede, mişcându-şi cu o precizie delicată mâna cu care picta glife pe securi, pe târnăcoape, pe ciocane, pe sulițe, pe săgeţi şi pe pietre pentru praştii. Copiii îi aduceau orice putea fi folosit ca armă şi adunau apoi rezultatele muncii lui imediat ce se usca vopseaua, ca să le stivuiască în căruţele de-afară.

Din când în când, câte cineva venea în fugă, aducând un mesaj pentru el sau pentru Leesha. Cei doi dădeau instrucţiuni în grabă, trimiteau alergătorul înapoi şi se întorceau la munca lor.

Cu numai două ore înainte de apus, căruţele o porniră prin neîncetata ploaie monotonă către Casa Sfântă. Sătenii se opriră la vederea lor şi se repeziră s-o ajute pe Leesha să-şi descarce leacurile. Câţiva se apropiară de Glifat, vrând să dea o mână de ajutor şi la descărcarea căruţei lui, dar el îi întoarse din drum cu o privire.

Leesha veni la el cărând un urcior greu, de piatră.

— Cânepă şi duranta, spuse ea. Amestecaţi-o cu hrana pentru trei vaci şi aveţi grijă să le mănânce demonii pe toate.

Bărbatul luă urciorul şi dădu din cap.

Când ea se-ntoarse să intre în Casa Sfântă, o prinse de braţ.

— Ia asta, spuse, întinzându-i una dintre sulițele pe care le purta mereu cu el.

Avea un metru şi jumătate şi era din lemn uşor, de frasin. Pe vârful ascuţit, de metal, erau gravate glife de putere. Coada, bine lăcuită şi netedă, purta glife de apărare, iar îmbinarea celor două părţi era acoperită cu oţel glifat.

Leesha o privi cu îndoială, fără să schiţeze nicio mişcare.

— Ce te-aştepţi să fac cu-aşa ceva? întrebă. Eu sunt Culegătoa…

— Nu-i timp să-mi reciţi legământul vostru, o întrerupse el, întinzându-i arma. Spitalul vostru improvizat e foarte prost glifat. Dacă linia noastră de apărare cade, sulița asta ar putea fi singurul lucru rămas între tine şi miezingi. Ce-o să-ţi ceară atunci jurământul tău?

Leesha se încruntă, dar luă arma. Îi căută ochii, dorind ceva mai mult, dar glifele lui îşi reluaseră locul, şi nu mai izbuti să-i vadă inima. Ar fi vrut s-arunce sulița şi să-l strângă în braţe, dar n-ar fi putut suporta o nouă respingere.

— Bine… noroc, reuşi să spună.

El dădu din cap.

— Şi ţie.

Se-ntoarse să se ocupe de căruţa lui, şi Leesha îl urmări cu privirea, simţind nevoia să urle.

Muşchii bărbatului tatuat se destinseră când se îndepărtă. Avusese nevoie de toată puterea voinţei lui ca să-i întoarcă spatele lui Leesha, dar în noaptea aceea nu-şi puteau îngădui să se tulbure unul pe altul.

Silindu-se să şi-o scoată din minte, îşi îndreptă gândurile spre lupta care se apropia. Evejah, Cartea Sfântă a krasianilor, conţinea descrieri ale izbânzilor lui Kaji, primul Izbăvitor. O studiase îndeaproape când învăţa limba krasiană.

Viziunea lui Kaji asupra filosofiei războiului era sacră în oraşul din deşert, ai cărui luptători purtau, de secole, câte o bătălie cu miezingii în fiecare noapte. Şi toate luptele se călăuzeau după patru legi divine: Uniţi-vă în urmărirea unui singur ţel, sub conducerea unui singur om. Luptaţi când şi unde hotărâţi voi. Adaptaţi-vă la ceea ce nu puteţi controla, iar pentru orice altceva faceţi pregătiri. Atacaţi-vă duşmanul în moduri la care nu se aşteaptă şi folosiţi-vă de slăbiciunile lui.

Un luptător krasian învăţa, încă de la naştere, că omorând *alagai* înaintai pe calea către mântuire. Când le cerea Jardir să iasă în afara siguranţei oferite

de glifele lor, o făceau fără şovăire, luptând şi murind cu convingerea că-l slujeau pe Everam şi că aveau să-şi primească răsplata în viaţa de apoi.

Glifatul se temea că sătenii din Văiugă n-aveau să dea dovadă de aceeaşi unitate în urmărirea ţelului, neizbutind să se dedice luptei, dar urmărind cum alergau grăbiţi în toate părţile, pregătindu-se, se gândi că, poate, îi subestima. Până şi în Pârâul lui Tibbet se aduna toată lumea să-şi ajute vecinii în vremuri grele. Asta ţinea cătunele în viaţă şi le ajuta să prospere, în ciuda lipsei unor ziduri acoperite de glife. Dacă reuşea să le găsească o ocupaţie, să-i împiedice să se lase pradă disperării în momentul în care se înălţau miezingii, aveau să fie probabil în stare să lupte ca unul.

Dacă nu, toată lumea din Casa Sfântă avea să-şi găsească sfârşitul în noaptea aceea.

Puterea rezistenţei din Krasia nu era doar meritul războinicilor săi, ci şi, în aceeaşi măsură, al celei de a doua dintre legile lui Kaji, care vorbea despre alegerea terenului. Labirintul Krasian era conceput cu mare grijă ca să ofere un sistem stratificat de protecţie pentru *dal'Sharum* şi ca să-i aducă pe demoni în locuri avantajoase pentru oameni.

Una dintre laturile Casei Sfinte dădea către pădure, unde erau stăpâni demonii lemnului, iar alte două către străzile distruse şi către ruinele caselor. Prea multe locuri care le puteau oferi acoperire miezingilor, locuri unde puteau să se-ascundă. Dar de cealaltă parte a pavajului din faţa intrării principale se afla piaţa satului. Dacă reuşeau să-i aducă pe demoni acolo, ar fi putut avea o şansă.

Nu puteau să cureţe cenuşa unsuroasă de pe pereţii de piatră neşlefuită ai Casei Sfinte şi să-i refacă glifele în timpul ploii, aşa că ferestre şi uşile mari fuseseră astupate cu scânduri bătute în cuie, cu glife desenate în grabă pe lemn, cu cretă. Înăuntru nu se mai putea pătrunde decât pe o uşă mică, din lateral, cu pietre glifate înşirate lângă prag. Demonilor avea să le fie mai uşor să intre prin ziduri.

Însăşi prezenţa oamenilor afară, sub cerul nopţii, avea să atragă miezingii ca un magnet, dar bărbatul tatuat se străduise totuşi să-i îndepărteze de flancurile clădirii, astfel încât să le fie cel mai uşor să atace venind din capătul opus al pieţei. Sub îndrumarea lui, sătenii puseseră de-a lungul celorlalte laturi ale construcţiei obstacole presărate cu stâlpi glifaţi construiţi în grabă, pe care pictase glife de distragere a atenţiei. Orice demon fugind pe lângă ele ca să atace zidurile avea să-şi uite intenţia şi să fie inevitabil atras de agitaţia din piaţă.

Pe una dintre laturile pieţei se afla ţarcul în care-şi ţinea Veghetorul vitele în timpul zilei. Era mic, cu stâlpi glifaţi noi, puternici. Câteva animale se foiau în jurul oamenilor care înălţau înăuntru un adăpost rudimentar.

În partea opusă a pieței săpaseră șanțuri umplute repede de ploaie cu apă nămoloasă, care aveau să-i îndemne pe demonii focului să-și aleagă o cale mai ușoară. Uleiul lui Leesha plutea deasupra apei, ca o mâzgă fină.

Sătenii se descurcaseră bine transformând în faptă cea de-a treia lege a lui Kali, pregătirea. Ploaia neîncetată transformase piața într-un teren alunecos, cu un strat subțire de noroi peste pământul bătătorit. Cercurile de Mesager ale Glifatului erau plasate pe câmpul de luptă în locuri alese de el, ca puncte de ambuscadă și de retragere, și oamenii săpaseră o groapă adâncă, acoperită cu o prelată plină de noroi. Pe pietrele pavajului întinseseră, cu măturile, o unsoare groasă, vâscoasă.

Cea de-a patra lege, atacarea dușmanului într-un mod la care nu se aștepta, avea să fie pusă în practică de la sine.

Miezingii nu se așteptau să fie atacați în niciun fel.

— Am făcut ce mi-ai cerut, spuse un bărbat, apropiindu-se de el în timp ce inspecta terenul.

— Poftim?

— Sunt Benn, domnul meu, adăugă nou-sositul. Soțul lui Mairy.

Glifatul continuă să-l fixeze cu o privire nedumerită.

— Sticlarul, lămuri celălalt lucrurile, și în ochii lui se aprinse în sfârșit lumina înțelegerii.

— Ia să vedem, spuse.

Benn scoase o sticluță plată.

— E subțire, așa cum ai cerut. Fragilă.

Glifatul dădu din cap.

— Cât de multe ați avut timp să faceți, tu și ucenicii tăi?

— Trei duzini. Pot să-ntreb pentru ce sunt?

Bărbatul tatuat clătină din cap.

— O să vezi destul de curând. Adu-le aici, și fă-mi rost de niște cârpe.

După plecarea sticlarului, de el se apropie Rojer.

— Am văzut sulița lui Leesha, spuse. Și am venit după a mea.

El clătină din cap și de data asta.

— Tu nu lupți. Stai înăuntru, cu bolnavii.

Tânărul se holbă la el.

— Dar lui Leesha i-ai spus…

— Dacă ți-aș da o suliță, te-aș văduvi de puterea ta, îl întrerupse Glifatul. Muzica ta s-ar pierde afară, dar înăuntru se va dovedi mai puternică decât o duzină de sulițe. Dacă miezingii izbutesc să pătrundă, contez pe tine ca să-i respingi până la sosirea mea.

Rojer se încruntă, dar dădu din cap și se întoarse în Casa Sfântă.

Alţii aşteptau deja să li se dea atenţie. Bărbatul tatuat ascultă rapoarte despre înfăptuirile lor şi le dădu alte însărcinări pe care se repeziră imediat să le ducă la bun sfârşit. Toţi sătenii se mişcau cu o viteză prudentă, ca iepurii gata s-o ia la fugă în orice clipă.

Nici nu-i trimisese bine pe toţi la treburile lor, când Stefny veni spre el ca o furtună, urmată de un grup de femei furioase.

— Ce-nseamnă asta, de ce suntem trimise în coliba Brunei? întrebă ea.

— Acolo glifele sunt puternice. N-aveţi loc nici în Casa Sfântă, nici în locuinţa părinţilor lui Leesha.

— Puţin ne pasă de asta, zise Stefny. O să luptăm.

Glifatul se uită la ea. Era o femeie mărunţică, de nici măcar un metru cincizeci, şi subţire ca o trestie. Trecută de mult de cincizeci de ani, avea tenul subţire şi aspru, ca pielea veche. Până şi cel mai mic demon al lemnului ar fi dominat-o cu înălţimea lui.

Dar privirea ochilor ei spunea că asta n-avea nicio importanţă. Avea să lupte, indiferent ce i-ar fi răspuns el. Krasianii nu lăsau femeile să ia parte la bătălii, dar greşeau. El n-avea de gând să le oprească pe cele dornice să le ţină piept miezingilor în noapte. Luă o suliţă din căruţa lui şi i-o întinse.

— O să-ţi găsim un loc, îi făgădui.

Aşteptându-se la împotrivire, Stefny fu luată prin surprindere, dar primi arma dând scurt din cap şi se îndepărtă. Celelalte femei îşi aşteptară rândul şi el le dădu tuturor câte o suliţă.

Văzând că împărţea arme, bărbaţii se adunară imediat. Tăietorii de lemne îşi luară înapoi propriile securi, uitându-se cu îndoială la glifele abia pictate. Nicio lovitură de secure nu străpunsese vreodată carapacea unui demon al lemnului.

— N-o să am nevoie de asta, spuse Gared, înapoindu-i Glifatului suliţa. Nu mă pricep să rotesc un băţ, dar ştiu cum să-mi învârt securea.

Unul dintre tăietorii de lemne aduse cu el o fată, poate de vreo treisprezece veri.

— Mă numesc Flinn, domnul meu, spuse el. Fiica mea Wonda vânează uneori împreună cu mine. N-o s-o las afară, sub cerul nopţii, dar, dacă-i poţi da un arc, ca să tragă din spatele glifelor, o să vezi că ţinteşte fără greş.

Bărbatul tatuat se uită la fată. Înaltă şi lipsită de frumuseţe, moştenise statura şi forţa tatălui ei. Se duse la Dansatorul Amurgului şi-şi luă propriul arc de tisă şi săgeţile grele.

— Mie nu-mi vor trebui în noaptea asta, îi spuse, şi-i arătă o fereastră înaltă din vârful acoperişului Casei Sfinte. Vezi dacă poţi desprinde destule scânduri ca să tragi de-acolo.

Wonda luă arcul şi plecă în fugă. Tatăl ei se înclină şi se retrase.

Următorul care se apropie, șchiopătând, era Veghetorul Jona.

— Ar trebui să fii înăuntru și să nu te folosești de piciorul ăla, spuse Glifatul, care nu se simțea în largul său în preajma Bărbaților Sfinți. Dacă nu poți să cari ceva sau să sapi un șanț, aici, afară, n-ai să reușești decât să-i încurci pe ceilalți.

Veghetorul dădu din cap.

— N-am vrut decât să mă uit la tot ce s-a făcut pentru apărare.

— Ar trebui să reziste, spuse Glifatul, cu o mai multă convingere decât simțea.

— Vor rezista, spuse Jona. Ziditorul nu-i va lăsa pe oamenii din casa Lui fără adăpost. De aceea te-a trimis.

— Nu sunt Izbăvitorul, Veghetorule, se încruntă Glifatul. Nu m-a trimis nimeni, și nimic din tot ce se va petrece în noaptea asta nu e garantat.

Jona zâmbi cu îngăduință, ca un adult pus în fața neștiinței unui copil.

— Atunci sosirea ta în clipa noastră de restriște nu e decât o coincidență? întrebă el. Nu am căderea de a spune dacă ești sau nu Izbăvitorul, dar te afli aici, ca fiecare dintre noi, pentru că Ziditorul te-a pus în locul ăsta, și El are un motiv pentru tot ce face.

— A avut un motiv și pentru dizenteria care v-a ucis o jumătate de sat?

— Eu nu pretind că văd calea, spuse calm Jona, dar știu că totuși e aici. Într-o bună zi vom privi în urmă și ne vom întreba cum de n-am zărit-o.

•

Istovită, Darsy stătea ghemuită lângă Vika, încercând să-i răcorească fruntea încinsă de febră cu o bucată de pânză udă, când în Casa Sfântă intră Leesha.

Veni drept la cele două femei și luă pânza din mâna lui Darsy.

— Du-te să dormi puțin, îi spuse, văzându-i sfârșeala din adâncul ochilor. Soarele o s-apună în curând, și-atunci o s-avem nevoie de toate puterile noastre. Du-te. Odihnește-te cât te mai poți odihni.

Darsy clătină din cap.

— O să m-odihnesc când o să fiu sfârtecată. Până atunci o să muncesc.

Leesha îi cântări o vreme spusele, apoi dădu din cap. Își strecură mâna într-un buzunar al șorțului și scoase o bucată de hârtie cerată care înfășură o substanță cleioasă, închisă la culoare.

— Mestecă asta. Mâine o să te simți ca ruptă-n bucăți, dar o să fii vioaie toată noaptea.

Darsy făcu semn că înțelesese, luă cleiul și și-l aruncă în gură, timp în care Leesha se aplecă s-o examineze pe Vika. Luă burduful de piele care-i atârna de umăr și-i scoase dopul.

— Ajut-o să stea puţin în capul oaselor, spuse, şi Darsy îi dădu ascultare, ridicând-o pe femeia bolnavă atât cât era nevoie ca să poată bea poţiunea.

Vika tuşi şi scuipă o parte, dar Darsy îi masă gâtul, ajutând-o să înghită, până când Leesha se declară mulţumită.

Aceasta se ridică în picioare şi cuprinse cu privirea întinderea parcă fără sfârşit a trupurilor culcate. Înainte de a pleca spre coliba Brunei, îi alesese pe cei mai grav răniţi şi se ocupase de ei, dar încă multe suferinţe mai trebuiau uşurate, multe oase rupte mai trebuiau puse cap la cap, multe răni mai trebuiau cusute, fără să se mai gândească la poţiunea care trebuia silită să curgă în josul zecilor de gâtlejuri ale bolnavilor inconştienţi.

Era convinsă că, dacă i se dădea timp, putea să pună capăt molimei. Poate că-n câţiva pătrunsese prea adânc şi aveau să rămână c-o suferinţă sau chiar să moară, dar cei mai mulţi dintre copiii ei urmau să-şi revină.

Dacă treceau de noaptea aceea.

Adună toate voluntarele, le împărţi leacuri şi le învăţă ce era de făcut la sosirea răniţilor de afară.

•

Rojer îi privea pe Leesha şi pe ceilalţi la lucru, simţindu-se ca un laş în timp ce-şi acorda scripca. În sinea lui, ştia că Glifatul avea dreptate: ştia că trebuia să muncească întrebuinţându-şi propriile puteri, aşa cum spusese întotdeauna Arrick. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai curajos fiindcă se ascundea în spatele zidurilor de piatră în timp ce alţii stăteau neclintiţi afară.

Nu cu mult timp în urmă, se simţea dezgustat dacă-i trecea prin gând să-şi lase jos scripca pentru a lua în mână o unealtă, dar se săturase să se tot ascundă în vreme ce alţii mureau apărându-l.

Îşi imagină că, dacă trăia s-o istorisească, povestea „Luptei de la Văiuga Tăietorului de Lemne” avea să le supravieţuiască până şi copiilor copiilor lui. Dar ce s-ar fi putut spune despre rolul lui? Cântatul la scripcă într-o ascunzătoare era o faptă care abia dacă merita un singur vers, în niciun caz o strofă întreagă.

31.

Lupta de la Văiuga Tăietorului de Lemne

332 DÎ

În partea din faţă a pieţei stăteau tăietorii de lemne. Tăiatul copacilor şi căratul buştenilor le îngroşaseră celor mai mulţi braţele şi le lăţiseră spatele, însă unii, ca Yon cel Cărunt, nu mai erau demult în floarea vârstei, iar alţii, ca Linder, fiul lui Ren, nu erau încă bărbaţi în putere. Stăteau îngrămădiţi într-unul dintre cercurile portabile, strângându-şi în mâini cozile securilor în timp ce se întuneca tot mai mult.

În spatele lor şi în centrul pieţei fuseseră priponite cele mai grase vaci din sat. Mâncaseră hrana amestecată cu droguri dată de Leesha şi se clătinau somnoroase pe picioare.

În spatele vitelor era cercul cel mai mare. Cei pe care-i adăpostea nu aveau muşchii tăietorilor de lemne, dar erau mult mai numeroşi. Aproape jumătate erau femei, unele de nu mai mult de cincisprezece ani. Stăteau, înverşunate, alături de soţii, taţii, fraţii şi fiii lor. Merrem, soţia voinică a măcelarului Dug, ţinea în mâini un satâr glifat şi părea gata să-l folosească.

Dincolo de ei se afla groapa acoperită, apoi, chiar în faţa uşilor mari ale Casei Sfinte, al treilea cerc, în care stăteau, cu suliţe lungi, Stefny şi alţi săteni prea bătrâni sau prea firavi ca să poată alerga prin piaţa noroioasă.

Toată lumea avea câte o armă glifată. Cei care trebuiau să se apropie mai mult de miezingi ca să-i poată ataca aveau şi scuturi mici, rotunde, făcute din capace de butoi, pe care fuseseră pictate glife de interzicere. Numai una dintre ele fusese trasată de Omul Glifat, dar sătenii o copiaseră destul de bine.

La marginea ţarcului folosit pe timpul zilei, dincolo de stâlpii glifaţi, stătea artileria, alcătuită din copii de nici zece ani, înarmaţi cu arcuri şi praştii. Câţiva adulţi primiseră câte-o bâtă trăsnitoare sau câte-o sticlă fragilă de-a lui Benn, având în interior o cârpă îmbibată. Copiii mai mici aveau felinare, cu apărătoare împotriva ploii, ca să lumineze armele. Cei care refuzaseră să lupte se înghesuiau printre animalele din adăpostul din spatele lor, unde fusese depozitat arsenalul pentru festivaluri al Brunei.

Nu erau puţini cei care, asemenea lui Ande, îşi încălcaseră făgăduiala, renunţaseră la luptă şi acceptau să fie batjocoriţi de ceilalţi în timp ce se ascundeau în spatele glifelor. Când trecu prin piaţă, călare pe Dansatorul Amurgului, bărbatul tatuat mai văzu şi alţii care se uitau cu jind la ţarcul vitelor, cu spaima întipărită pe chipuri.

Când se înălţară miezingii, se auziră ţipete, şi mulţi se retraseră cu câte un pas, hotărârea clătinându-li-se. Spaima ameninţa să-i înfrângă pe săteni chiar înainte de a începe lupta. Cele câteva sfaturi ale bărbatului tatuat, legate de momentul şi de modul în care trebuiau s-atace, cântăreau prea puţin în comparaţie cu spaima adunată într-o viaţă.

Glifatul observă că Benn tremura. Un crac al pantalonului i se lipise de coapsa care-i zvâcnea, ud leoarcă, dar nu de apă de ploaie. Descălecă şi se opri în faţa sticlarului.

— De ce eşti aici, Benn? îl întrebă el, ridicându-şi vocea destul de mult ca să-l audă şi alţii.

— F… fiicele m… mele, se bâlbâi sticlarul, arătând cu o mişcare a capului către Casa Sfântă.

Suliţa pe care-o ţinea vibra atât de tare încât lăsa impresia c-o să-i sară din mână din clipă-n clipă.

Glifatul dădu din cap. Cei mai mulţi săteni se găseau acolo ca să-i apere pe cei dragi lor, care zăceau neajutoraţi în Casa Sfântă. Altminteri s-ar fi aflat cu toţii în ţarc. Arătă către miezingii care se materializau în piaţă.

— Ţi-e frică de ei? Întrebă cu glas şi mai puternic.

— D… da, izbuti Ben să răspundă, cu lacrimile şi ploaia amestecându-i-se pe obraji.

Aruncând o privire în jur, bărbatul tatuat văzu că şi alţii dădeau din cap.

Îşi scoase roba. Niciunul dintre săteni nu-l mai văzuse dezbrăcat şi toţi făcură ochii mari când îi zăriră glifele tatuate pe tot trupul.

— Priveşte cu atenţie, îi spuse lui Benn, dar porunca li se adresa tuturor.

Ieşi din cerc şi se îndreptă cu paşi mari către un demon al lemnului de vreo doi metri şi cincisprezece, care tocmai începea să se solidifice. Se uită în urmă şi întâlni ochii cât mai multor săteni cu putinţă. Văzând că-l urmăreau cu atenţie, strigă.

— Iată de cine vă e frică!

Se răsuci brusc şi, lovind cu putere, izbi falca miezingului cu latul palmei, trântindu-l la pământ, cu o răbufnire a magiei, chiar în clipa în care devenea solid. Demonul urlă de durere, dar îşi reveni repede şi se sprijini în coadă, gata să sară. Sătenii stăteau cu gurile căscate, neluându-şi ochii de la scena desfăşurată în faţa lor, convinşi că Glifatul avea să fie ucis.

Miezingul se avântă într-un salt, dar bărbatul tatuat îşi aruncă o sanda, se răsuci şi-şi ridică piciorul spre el. Călcâiul său glifat îl lovi în carapacea lemnoasă de pe piept cu un zgomot tunător, şi demonul se clătină din nou, cu locul atins pârlit şi înnegrit.

Un demon al lemnului mai mic se aruncă asupra tatuatului, care-şi pândea prada, dar acesta îl prinse de un braţ şi se răsuci, ajungând în spatele lui, apoi îi înfipse în ochi degetele sale glifate. Se auzi un sfârâit care înălţă un ghemotoc de fum, şi miezingul urlă şi se îndepărtă clătinându-se şi zgâriindu-şi faţa.

În timp ce miezingul orbit se împleticea, Glifatul reîncepu să-l urmărească pe primul demon, întâmpinându-i atacul privindu-l în faţă. Pivotă şi se folosi

de avântul miezingului împotriva lui, prinzându-l când trecea pe lângă el poticnindu-se și înconjurându-i capul cu brațele glifate. Strânse, fără să-i pese că demonul se străduia inutil să scape de el, și așteptă până când retroacțiunea dobândi mai multă putere. În cele din urmă, cu o răbufnire a magiei, țeasta creaturii crăpă, și căzură amândoi în noroi.

Cât Glifatul se ridică de pe leș, ceilalți demoni păstrară distanța, șuierând și căutând un semn de slăbiciune. Bărbatul tatuat urlă la ei, și cei mai apropiați se retraseră cu un pas.

— Nu tu ar trebui să te temi de ei, Benn sticlarul! strigă apoi, cu voce ca un uragan. Ei ar trebui să se teamă de tine!

Niciunul dintre săteni nu scoase vreun sunet, dar mulți căzură în genunchi, trasând glife în aer, în fața lor. El se apropie de Benn, care nu mai tremura.

— Când îți vor mai umple inima de spaimă, adu-ți aminte de asta, îi spuse, ștergându-și noroiul de pe glife cu roba.

— Izbăvitorul, șopti Benn, și ceilalți începură să murmure același cuvânt.

Glifatul clătină scurt din cap, scuturându-și-l de apă.

— Tu ești Izbăvitorul! strigă, apăsându-și cu forță degetul în pieptul lui Ben. Și tu! adăugă, răsucindu-se ca să ridice cu brutalitate în picioare un bărbat îngenuncheat. Cu toții sunteți Izbăvitori! urlă, rotindu-și brațele într-un gest care cuprinse întreaga mulțime adunată în noapte. Dacă miezingii se tem de un Izbăvitor, atunci să-și piardă tot curajul văzând în fața lor o sută!

Își înălță pumnul și toți sătenii se uniră într-un strigăt tunător.

Spectacolul îi ținu o vreme la distanță pe demonii care abia prinseseră formă și mârâiau gros, foindu-se într-o parte și-ntr-alta. Dar își încetiniră în curând pașii și se ghemuiră rând pe rând, cu mușchii încordându-li-se când se lăsau în jos.

Bărbatul tatuat se uită către flancul stâng, străpungând întunericul cu ochii lui înconjurați de glife. Demonii focului se fereau de șanțul plin cu apă, dar cei ai lemnului se apropiau din partea aceea, fără să le pese de umezeală.

— Aprindeți-l, strigă el, arătând către șanț cu degetul mare.

Benn lovi un băț cu flacără cu degetul și feri mica vâlvătaie de ploaie și de vânt în timp ce-o atingea de fitilul unui foc șuierător. Când fitilul sfârâi și se aprinse, Benn îl descolăci și-l azvârli către șanț.

La jumătatea zborului său arcuit, fitilul se mistui și dintr-un capăt al focului șuierător izbucni un jet de flăcări. Tubul de hârtie groasă se răsuci rapid, transformându-se într-o morișcă de vâlvătăi, scoțând un șuierat ascuțit când lovi stratul de ulei de deasupra apei.

Demonii lemnului urlară când lichidul care le ajungea până la genunchi se aprinse. Căzură pe spate, lovind îngroziți în flăcări, împroșcând cu ulei și nereușind decât să le răspândească.

Demonii focului ţipară de încântare când săriră în vâlvătaie, uitând de apa de sub ea. Glifatul zâmbi la auzul urletelor lor când apa aceea începu să fiarbă.

Flăcările umplură piaţa cu o lumină pâlpâitoare, şi o parte dintre tăietorii de lemne icniră îngroziţi la vederea hoardei din faţa lor. Demonii vântului despicau aerul, zburând cu abilitate în ciuda vântului şi a ploii. Demoni agili ai focului înaintau în salturi, cu ochii şi gurile împrăştiind o strălucire roşie ce contura siluetele masive ale demonilor mătăhăloşi ai pietrei, care pândeau pe margini. Şi siluetele demonilor lemnului. Care erau atât de mulţi!

— Parcă s-ar fi pornit copacii pădurii împotriva tăietorilor de lemne, spuse uimit Yon cel Cărunt, înfiorându-se, şi mulţi dintre colegii lui de breaslă dădură din cap îngroziţi.

— Încă n-am întâlnit niciun copac pe care să nu-l pot doborî, mârâi Gared, ridicându-şi securea, gata de luptă.

Lauda lui de sine pătrunse printre oameni, ajungând la urechile tuturor, şi ceilalţi prinseră curaj.

Miezingii îşi regăsiră în curând voinţa şi săriră la ei, cu ghearele scoase. Glifele cercului îi opriră brusc, iar tăietorii de lemne se pregătiră să-i lovească.

— Aşteptaţi! strigă Glifatul. Nu uitaţi de planul nostru!

Bărbaţii se stăpâniră şi lăsară demonii să izbească zadarnic în glife. Se revărsau în jurul cercului, căutând o slăbiciune, şi tăietorii de lemne dispărură curând din vedere, pierduţi într-o mare de piei ca scoarţa de copac.

Un demon al focului, nu mai mare decât o pisică, văzu primul vacile. Cu un strigăt piţigăiat, sări în spatele unuia dintre animale, înfigându-şi adânc ghearele. Vaca se trezi şi mugi de durere când ghearele micului miezing îi smulseră o bucată de piele.

La auzul sunetului, ceilalţi demoni îi dădură uitării pe tăietorii de lemne. Se năpustiră asupra vacilor într-o explozie de violenţă, rupându-le în bucăţi. Jeturi de sânge se înălţară în aer, amestecându-se cu ploaia înainte de a cădea, împroşcând noroiul. Până şi un demon al vântului se prăvăli să smulgă o halcă de carne înainte de a se înălţa din nou în văzduh.

Vacile dispărură, devorate, cât ai clipi, deşi niciun miezing nu părea sătul. Se repeziră către cercul următor, izbind în glife şi trimiţând în aer scânteile magiei.

— Aşteptaţi! strigă din nou Glifatul, când oamenii din jurul lui se încordară.

El îşi trase suliţa către spate, privind demonii cu mare atenţie. Aşteptând.

Însă apoi văzu. Un demon se împletici, pierzându-şi echilibrul.

— Acum! urlă, şi sări din cerc, străpungând capul miezingului.

Cu un strigăt sălbatic, sătenii atacară, năpustindu-se asupra demonilor drogaţi, tăind şi înjunghiind. Miezingii ţipară, dar, datorită licorii pregătite de Leesha, se mişcau cu încetineală. Aşa cum fuseseră învăţaţi, oamenii luptau în

grupuri mici, înjunghiind demonii pe la spate când unul dintre ei le abătea atenţia. Armele glifate străfulgerau, şi de data asta în aer se arcuiră jeturi de sânge de miezing.

Merrem reteză braţul unui demon al lemnului cu satârul, iar Dug, bărbatul ei, îl străpunse cu cuţitul lui de măcelar, înfigându-i-l adânc în subţioară. Demonul vântului care se înfruptase din carnea cu droguri se prăbuşi în piaţă şi Benn îşi înfipse suliţa în el, răsucind-o din toate puterile când vârful ei grifat străpunse pielea miezingului cu o răbufnire de lumină.

Ghearele demonilor nu puteau trece prin glifa de pe scuturile de lemn şi, văzând asta, cei care le purtau căpătară încredere şi începură să atace cu mai multă forţă.

Dar nu fuseseră drogaţi toţi demonii. Cei din spate se îndesau tot mai tare ca s-ajungă în faţă. Glifatul aşteptă până când nu mai putură profita de avantajul atacului prin surprindere, apoi strigă.

— Artileria!

Copiii din ţarc scoaseră un strigăt puternic, îşi puseră sticluţe în praştii şi le lansară asupra hoardei din faţa cercului tăietorilor de lemne. Izbită de carapacea ca o scoarţă de copac a demonilor lemnului, sticla subţire se sparse cu uşurinţă, acoperindu-i cu un strat de lichid care rămase lipit de ei, în ciuda ploii. În vreme ce miezingii urlau, purtătorii de felinare alergau în toate părţile, atingând flăcările de capetele de săgeţi înfăşurate în cârpe pline de smoală şi de fitilurile arsenalului Brunei. Nu traseră cu toţii ca unul, aşa cum fuseseră instruiţi, dar asta nu schimbă mare lucru. La prima săgeată, focul demonic lichid explodă pe spatele unui demon al lemnului, şi creatura urlă, dând peste o alta şi aprinzând-o. Petardele de festival, artificiile şi focurile şuierătoare se alăturară salvei de săgeţi, înspăimântând o parte din demoni cu lumina şi zgomotul lor şi aprinzându-i pe alţii. Noaptea se lumină în timp ce miezingii ardeau.

Un foc şuierător izbi şanţul puţin adânc din faţa cercului tăietorilor de lemne, care străbătea toată piaţa. Scânteia aprinse focul demonic lichid pe care-l conţinea şi licoarea izbucni într-un foc puternic, care cuprinse alţi demoni ai lemnului şi-i despărţi pe ceilalţi de semenii lor.

Dar, între cercuri şi departe de foc, lupta se dezlănţuia cu sălbăticie. Demonii drogaţi cădeau repede, dar ceilalţi nu se speriau de sătenii înarmaţi. Echipele se despărţeau şi oamenii cuprinşi de frică dădeau înapoi, lăsându-le miezingilor o deschidere prin care să atace.

— Tăietori de lemne! strigă Glifatul, înfigându-şi suliţa într-un demon al focului.

Ei înşişi având spatele acoperit, Gared şi ceilalţi scoaseră un strigăt şi săriră din cercul lor, năpustindu-se din spate asupra demonilor care atacau grupul

Glifatului. Chiar şi fără magie, pielea lemnoşilor era la fel de groasă şi de noduroasă ca scoarţa copacilor bătrâni, dar tăietorii de lemne tăiau scoarţă de acelaşi soi în fiecare zi, iar glifele de pe securile lor absorbeau magia, devenind tot mai puternice.

Gared simţi cel dintâi zdruncinătura cu care se atingeau glifele de magia demonilor şi se folosi chiar de puterea lor ca să-i atace. Şocul ajunse până la jumătatea securii şi braţul îi palpită când prin el trecu, pentru o fracţiune de secundă, un val de exaltare. Reteză capul demonului dintr-o lovitură şi, cu un urlet, se repezi la următorul.

Atacaţi din două părţi, miezingii primeau o lovitură grea. Veacurile de dominaţie îi învăţaseră că oamenii nu erau de temut nici măcar în rarele cazuri când se împotriveau în vreun fel, şi nu erau pregătiţi să li se opună rezistenţă. Din Casa Sfântă, de sus, de la fereastra balconului unde stătea corul, Wonda trăgea cu o precizie înspăimântătoare, toate săgeţile glifate pornite din arcul ei lovind în carnea demonilor cu câte-o izbucnire de lumină.

Dar mirosul sângelui îngroşa aerul şi strigătele de durere se auzeau de la mai mulţi kilometri distanţă. Din depărtare le răspundeau strigătele altor miezingi. Întăririle aveau să sosească în curând, iar oamenii n-aveau ce întăriri să primească.

Demonii îşi reveniră după nu mult timp. Chiar şi fără carapacea de nepătruns, puţini oameni puteau spera să facă faţă unei înfruntări directe cu un demon al lemnului. Puterea celui mai mărunt dintre ei era mai apropiată de a lui Gared decât de a unui bărbat obişnuit.

Merrem atacă un demon al focului de dimensiunile unui câine mare, cu satârul deja înnegrit de sângele altor miezingi. Îşi ţinea scutul ridicat, apărându-se, cu mâna în care-şi strângea arma trasă către spate, gata de lovitură.

Miezingul ţipă şi o scuipă cu foc. Ea încercă să blocheze jetul cu scutul, dar grifa pictată pe el nu avea nicio putere asupra flăcărilor, şi lemnul erupse într-o vâlvătaie. Femeia ţipă când îi luă foc braţul, căzu şi se rostogoli în noroi. Demonul sări la ea, dar soţul ei, Dug, era acolo. Măcelarul masiv scoase măruntaiele creaturii ca pe ale unui porc, dar urlă el însuşi când sângele acesteia îi împroşcă şorţul de piele, aprinzându-i-l.

Un demon al lemnului se ghemui, în patru labe, sub securea rotită de Evin, sări asupra lui când nu se aştepta şi-l trânti la pământ. Bărbatul ţipă când văzu fălcile apropiindu-se, dar se auzi un lătrat şi câinii lui lupi săriră asupra demonului din lateral, îndepărtându-l şi doborându-l la pământ. Evin îşi reveni repede şi ciopârţi miezingul căzut pe burtă, dar nu înainte ca acesta să spintece burta unuia dintre câinii uriaşi. Tăietorul de lemne urlă, cuprins de

furie, şi-l mai lovi o dată înainte de a se-ntoarce, cu priviri sălbatice, către un alt duşman.

Chiar în clipa aceea, focul lichid din şanţ se stinse şi demonii lemnului până atunci blocaţi în cealaltă parte a pieţei reîncepură să înainteze.

— Bâtele trăsnitoare! strigă Glifatul, strivind un demon al pietrei sub copitele Dansatorului Amurgului.

Auzindu-l, cel mai vârstnic dintre artileriştii lui scoase câteva dintre acele preţioase arme volatile. Nu erau nici măcar o duzină, fiindcă Bruna se zgârcise în privinţa fabricării lor, ca să nu abuzeze nimeni de astfel de arme puternice.

Fitilurile se aprinseră şi oamenii aruncară bâtele către demonii care se apropiau. Erau alunecoase din cauza ploii şi un sătean o scăpă pe a lui în noroi şi se aplecă repede s-o înşface, dar nu destul de repede. Bâta îi explodă în mâini, făcându-i bucăţi pe el şi pe purtătorul felinarului său, într-o răbufnire de foc al cărei suflu trânti alţi câţiva oameni din ţarc, smulgându-le urlete de durere.

Una dintre bâtele trăsnitoare explodă între doi demoni ai lemnului. Căzură amândoi la pământ, cu trupurile contorsionate. Unul, cu pielea lui ca scoarţa de copac cuprinsă de flăcări, nu se mai ridică. Celălalt, stins de nămol, îşi duse o gheară sub el şi se propti în ea, străduindu-se să se ridice. Propria magie îi vindeca deja rănile.

O altă bâtă trăsnitoare ajunse la un demon de vreo doi metri optzeci, care-o prinse într-o gheară şi se aplecă, studiind-o curios până în clipa exploziei.

Dar, după ce se risipi fumul, reapăru, nevătămat, şi continuă să se îndrepte spre sătenii din piaţă. Wonda înfipse în el trei săgeţi, dar miezingul urlă fără să se oprească, de două ori mai furios decât înainte.

Gared îi ieşi în întâmpinare înainte de a ajunge la ceilalţi, răspunzând strigătului său cu un urlet puternic. Vânjosul tăietor de lemne se feri de prima lovitură a demonului şi-şi înfipse securea în osul pieptului, savurând magia care-i urcă în susul braţelor. Miezingul se prăbuşi în sfârşit, şi Gared se văzu nevoit să se urce deasupra lui ca să-i smulgă securea din carapacea groasă.

Un demon al vântului plonjă şi ghearele lui încovoiate aproape că-l retezară pe Flinn în două. De la fereastra corului, Wonda ţipă şi ucise miezingul trimiţându-i o săgeată în spate, dar răul fusese deja făcut, şi tatăl ei se prăbuşi.

Lovitura unui demon al lemnului reteză capul lui Ren, azvârlindu-i-l departe de trup. Securea îi căzu în noroi, chiar în clipa în care fiul său, Linder, tăia braţul miezingului ucigaş.

Lângă ţarcul din flancul drept, Yon cel Cărunt primi o lovitură piezişă, dar nu era nevoie de mai mult ca să trântească la pământ un bătrân. Demonul se apropie de el în timp ce-şi înfigea mâinile în nămol, încercând să se ridice, dar

Ande scoase un ţipăt înăbuşit şi sări din ţarcul glifat, înşfăcă securea lui Ron şi o împlântă în spatele creaturii.

Uitând de frică, alţii îi urmară exemplul: părăsiră adăpostul oferit de ţarc ca să ridice armele celor căzuţi sau ca să ducă răniţi la loc sigur. Keet îndesă o cârpă în ultima sticlă cu foc demonic, o aprinse şi i-o azvârli în faţă unui demon al lemnului ca să-şi acopere surorile în timp ce trăgeau un bărbat în ţarc. Miezingul izbucni în flăcări şi Keet chiui până când un demon al focului sări peste lemnosul ucis, ţipând vesel în timp ce se delecta în flăcări. Keet se întoarse şi fugi, dar creatura îi sări în spate, doborându-l.

Glifatul era pretutindeni, ucigând o parte dintre demoni cu suliţa, iar pe alţii cu mâinile goale şi cu picioarele. Dansatorul Amurgului se afla mereu în preajma lui, lovind cu copitele şi cu coarnele. Se repezeau acolo unde era învălmăşeala mai mare, împrăştiind miezingii şi lăsându-i pradă pentru alţii. Nu mai ştia de câte ori împiedicase câte un demon să dea o lovitură ucigătoare, îngăduindu-le victimelor acestora să se ridice şi să reintre în luptă.

În toiul haosului, un grup de miezingi trecu, împleticindu-se, dincolo de linia din mijlocul pieţei şi de al doilea cerc, păşi pe prelată şi căzu în ţepuşele glifate din fundul gropii. Cei mai mulţi se zbăteau cu disperare, străpunşi de magia ucigătoare, dar unul izbutise să scape de ţepuşe şi, ajutându-se de gheare, se căţăra pe peretele gropii. O secure glifată îi reteză capul înainte de-a apuca să reintre în luptă sau să fugă.

Dar alţi miezingi veneau întruna şi, existenţa gropii odată dezvăluită, se scurgeau nestânjeniţi pe lângă ea. Se auzi un strigăt şi, răsucindu-se, Glifatul văzu o luptă strânsă în faţa uşilor mari ale Casei Sfinte. Miezingii simţeau mirosul de boală şi de slăbiciune din interior şi se repezeau cu frenezie, nerăbdători să pătrundă şi să-nceapă măcelul. Până şi glifele desenate cu cretă dispăruseră, şterse de ploaia necontenită.

Unsoarea groasă întinsă pe pietrele pavajului din faţa uşilor îi încetinea pe miezingi. Nu doar unul căzu pe coadă, sau alunecă spre glifele celui de al treilea cerc. Dar îşi îndoiau ghearele, înfigându-le ca să nu mai alunece, şi continuau să înainteze.

Din siguranţa oferită de cercul lor, femeile din faţa uşilor îi înjunghiau cu suliţe lungi, apărându-şi pentru scurtă vreme poziţia, dar vârful suliţei lui Stefny se înţepeni în pielea noduroasă a unui demon, care o trase spre exterior, iar piciorul ei târât agăţă frânghia cercului, stricând alinierea glifelor şi distrugând reţeaua de protecţie.

Tatuatul se năpusti într-acolo cu toată iuţeala de care era în stare, trecând peste groapa lată de aproape patru metri dintr-un singur salt, dar nu izbuti s-

ajungă destul de repede ca să-mpiedice măcelul. Când dădu buzna, atacând cu sălbăticie, leşurile erau azvârlite în toate părţile, cu o nepăsare sângeroasă.

Când se încheie încăierarea, rămase, gâfâind, în mijlocul celor câtorva femei care supravieţuiseră, printre care se număra, uimitor, şi Stefny. Era plină de sânge negru de demon, care însă nu părea cel mai rău veşmânt cu putinţă, şi în ochi i se citea înverşunarea.

Un demon uriaş al lemnului le atacă, şi femeile se întoarseră toate ca una să-l înfrunte, însă miezingul se ghemui chiar în faţa lor şi sări, trecându-le pe deasupra şi ajungând pe peretele Casei Sfinte. Ghearele lui găsiră puncte de sprijin printre pietrele puse una peste alta şi se căţără prea sus înainte de a putea Glifatul să-l prindă de coada care i se legăna.

— Fereşte-te! îi strigă el Wondei, dar fata era prea preocupată să-şi ţintească săgeţile şi nu-l auzi decât prea târziu.

Demonul o prinse în gheare şi şi-o aruncă peste cap ca pe un gunoi. Glifatul alergă din toate puterile, alunecă pe genunchi prin unsoare şi prin noroi şi reuşi să-i prindă trupul flasc şi însângerat înainte de a izbi pământul, dar, în acest timp, demonul se strecură prin fereastra deschisă şi pătrunse în Casa Sfântă.

Bărbatul tatuat alergă către intrarea laterală, dar imediat după colţ se opri patinând, fiindcă drumul îi era blocat de o duzină de miezingi derutaţi de glifele lui. Se năpusti în mijlocul lor cu un urlet, dar ştia că n-avea cum s-ajungă înăuntru la timp.

•

Pereţii de piatră ai Casei Sfinte răsunau de urlete de durere, iar ţipetele demonilor aflaţi chiar în faţa uşii încordaseră la culme nervii tuturor celor dinăuntru. Unii plângeau de-a binelea, sau se legănau înainte şi înapoi, tremurând de frică; alţii delirau şi se zvârcoleau.

Leesha se străduia să le păstreze calmul, adresându-le cuvinte liniştitoare celor mai rezonabili şi drogându-i pe ceilalţi ca să-i împiedice să-şi sfâşie cusăturile sau să-şi facă vreun rău în toiul crizelor de furie provocate de febră.

— Trebuie să lupt, insista Smitt, hangiul mătăhălos, târându-l pe Rojer pe podea când sărmanul Saltimbanc încercă zadarnic să-l ţină pe loc.

— Eşti bolnav! strigă Leesha, apropiindu-se în grabă. O să fii ucis dacă ieşi!

În timp ce se apropia, goli conţinutul unei sticluţe peste o cârpă. Dacă i-o apăsa pe faţă, vaporii aveau să-l doboare repede.

— Stefny a mea e acolo! strigă Smitt. Şi fiul meu, şi fiicele mele!

O prinse pe Leesha de mâna cu cârpa, împingând-o violent într-o parte. Ea dădu peste Rojer şi căzură unul peste altul. Hangiul se întinse către zăvorul uşilor din faţă.

— Smitt, nu! strigă Leesha. O să le dai drumul înăuntru şi-or să ne ucidă pe toţi!

Dar, fără să se sinchisească de vorbele ei, bărbatul înnebunit de febră prinse zăvorul cu amândouă mâinile şi începu să-l salte.

Darsy îl înşfăcă de umăr, îl întoarse spre ea şi îi trânti un pumn în falcă. Forţa loviturii îl mai răsuci încă o dată înainte de a-l trânti la pământ.

— Uneori, acţiunile nemijlocite dau rezultate mai bune decât ierburile şi acele, îi spuse Darsy lui Leesha, scuturându-şi mâna ca să scape de furnicături.

— Îmi dau seama de ce-avea Bruna nevoie de un toiag, se declară de acord Leesha, şi se aplecară amândouă sub braţele lui Smitt, trăgându-l către salteaua lui.

De dincolo de uşi răzbăteau zgomotele cumplite ale luptei.

— S-ar zice că toţi demonii din Miez încearcă să intre, murmură Darsy.

Deasupra se auzi ceva prăbuşindu-se, urmat de ţipătul Wondei. Balustrada balconului corului se cutremură şi câteva bucăţi de grindă se prăvăliră, omorându-l pe ghinionistul aflat chiar sub ele şi rănindu-l pe cel de alături. O siluetă imensă căzu în mijlocul oamenilor, urlând când aterizâ pe o femeie bolnavă, căreia îi sfâşie gâtul înainte de a-şi da seama ce-o lovise.

Demonul lemnului se ridică în picioare, drept, uriaş şi înspăimântător, şi lui Leesha îi stătu inima. Ea şi Daisy încremeniră, cu Smitt atârnând inert şi greu între ele. Sulița pe care i-o dăduse Glifatul era sprijinită de perete, prea departe ca s-o poată lua doar întinzând braţul, dar se îndoia că, având-o în mâini, ar fi putut face mare lucru ca să-l încetinească pe miezingul uriaş. Creatura scoase un strigăt, şi lui Leesha i se muiară genunchii.

Dar în clipa următoare Rojer era acolo, între ceilalţi şi demon. Miezingul şuieră la el, şi tânărul îşi înghiţi, dureros, nodul din gât. Toate instinctele îi spuneau să fugă, să se ascundă, dar îşi îndesă în schimb scripca sub bărbie şi puse arcuşul pe strune, umplând Casa Sfântă cu o melodie tristă, tulburătoare.

Miezingul şuieră din nou, dezgolindu-şi dinţii lungi şi ascuţiţi, ca nişte cuţite pentru cioplit lemnul, dar Saltimbancul continuă să cânte, şi demonul lemnului rămase locului, lăsându-şi capul pe-o parte şi privindu-l curios.

Câteva clipe mai târziu, Rojer începu să se legene într-o parte şi-ntr-alta. Cu ochii la scripcă, demonul începu să facă acelaşi lucru.

Încurajat, tânărul făcu un pas la stânga.

Demonul îl imită, parcă mişcându-se într-o oglindă.

Rojer făcu un pas la dreapta, şi miezingul îl imită iarăşi.

Saltimbancul continuă, purtându-l încet pe un arc larg. Creatura vrăjită se răsuci, urmându-l, până când ajunse cu spatele la oamenii şocaţi, îngroziţi.

Între timp, Leesha îl lăsase pe Smitt jos şi luase sulița. Părea să nu fie cu mult mai mult decât un ghimpe, demonul putea întinde braţul până la o

distanţă mult mai mare decât lungimea ei, dar Culegătoarea de Ierburi înaintă totuşi, ştiind că nu i se putea ivi nicio ocazie mai bună. Scrâşni din dinţi şi atacă, împlântând cu toată puterea suliţa glifată în spatele miezingului.

Urmară o răbufnire de energie şi o explozie de exaltare când magia i se revărsă în susul braţelor, după care se trezi aruncată înapoi. Se uită la demonul care urla şi se zvârcolea, încercând să smulgă suliţa strălucitoare încă înfiptă în spatele său. Rojer se feri când, în spasmele morţii, miezingul se izbi de uşile mari, deschizându-le chiar în clipa în care cădea mort.

Demonii izbucniră în strigăte de bucurie şi se năpustiră către deschidere, dar îi întâmpină muzica lui Rojer. Melodia liniştitoare, hipnotizantă dispăruse, înlocuită de sunete ascuţite, discordante, care-i făcură să-şi astupe urechile şi să dea înapoi împleticindu-se.

— Leesha!

Uşa laterală se deschise cu o bufnitură, iar Culegătoarea de Ierburi se întoarse şi-l văzu pe Omul Glifat, scăldat în sânge negru de demoni şi în propriul lui sânge, dând buzna în încăpere şi uitându-se în jur cu frenezie. Îl zări pe demonul lemnului zăcând mort, apoi se răsuci şi îi întâlni ochii. Uşurarea dintr-ai lui era palpabilă.

Ea ar fi vrut să i se-arunce în braţe, dar el se întoarse şi alergă spre uşile sparte. Rojer păzea intrarea de unul singur, ţinând demonii la distanţă tot atât de sigur ca o reţea de glife. Bărbatul tatuat împinse leşul miezingului mort într-o parte, smulse suliţa şi i-o aruncă lui Leesha. Apoi dispăru în noapte.

Ea privi măcelul din piaţă şi i se strânse inima. Zeci dintre copiii ei zăceau în noroi, morţi sau pe moarte, iar lupta continua cu furie.

— Darsy! strigă ea, şi cealaltă femeie se grăbi să i se alăture, apoi alergară dincolo de uşi şi începură să tragă răniţii înăuntru.

Când Leesha ajunse la ea, Wonda zăcea pe pământ, abia respirând, cu hainele sfâşiate şi pline de sânge acolo unde o nimeriseră ghearele miezingului. Un demon al lemnului le atacă tocmai când Darsy se repezea s-o ridice, dar Leesha scoase din şorţ şi aruncă spre el o sticluţă care i se sparse în faţă. Creatura urlă când dizolvantul îi mistui ochii, iar cele două Culegătoare de Ierburi se grăbiră să se îndepărteze cu povara lor.

O lăsară pe fată înăuntru şi Leesha îşi strigă instrucţiunile ca să fie auzită de una dintre femeile care o ajutau înainte de a se repezi din nou afară. Rojer stătea la intrare, făcându-şi arcuşul să scârţâie pe strune şi înălţând un zid de sunete care-i oferea cale liberă lui Leesha, apărând-o pe ea şi pe toţi cei care începuseră să tragă răniţii înăuntru.

•

Lupta se înteţi şi se domoli de mai multe ori în timpul nopţii, îngăduindu-le sătenilor prea obosiţi să reintre clătinându-se în cercurile lor sau în Casa

Sfântă ca să-şi tragă sufletul sau să bea câte-o înghiţitură de apă. Vreme de un ceas, nu zăriră nici picior de demon, iar în următoarea oră se năpusti asupra lor o haită probabil venită în goană de la mai mulţi kilometri depărtare.

Ploaia se opri la un moment dat, dar, ocupaţi fiind să-şi atace duşmanii şi să-i ajute pe răniţi, nimeni n-avea să-şi aducă aminte în ce moment anume. Tăietorii de lemne se aşezară în faţa uşilor mari ca un zid, iar Rojer cutreieră piaţa, alungând demonii cu scripca lui în timp ce erau adunaţi răniţii.

Când apăru prima geană de lumină a zorilor la orizont, noroiul din piaţă fusese răscolit şi preschimbat într-un terci împuţit, din sânge omenesc şi de demon, cu trupuri şi membre împrăştiate pretutindeni. Mulţi tresăriră, speriaţi, când razele soarelui atinseră leşurile demonilor, aprinzându-le carnea. Asemenea răbufnirilor de foc demonic lichid din întreaga piaţă, soarele încheie lupta, incinerându-i pe puţinii demoni care se mai zvârcoleau încă.

Glifatul privi feţele supravieţuitorilor, cel puţin jumătate dintre luptătorii săi, şi rămase uimit văzându-le forţa şi hotărârea. Nu-i venea să creadă că erau aceiaşi oameni, atât de zdrobiţi şi de înspăimântaţi cu o zi înainte. Poate că-n timpul nopţii pieriseră mulţi, dar în dimineaţa aceea sătenii erau mai puternici decât oricând.

— Ziditorul fie lăudat, spuse Veghetorul Jona, ieşind în piaţă clătinându-se, sprijinit în cârja lui, şi trasând glife în aer în vreme ce demonii ardeau în lumina zilei.

Se îndreptă către bărbatul tatuat şi se opri în faţa lui.

— Pentru asta trebuie să-ţi mulţumim ţie, spuse.

Glifatul clătină din cap.

— Nu. Voi aţi făcut-o. Fiecare dintre voi.

Jona dădu din cap.

— Noi am făcut-o, încuviinţă el. Dar numai pentru că ai venit tu şi ne-ai arătat calea. Încă te mai poţi îndoi?

Glifatul se încruntă.

— Dacă aş pretinde că victoria îmi aparţine aş nesocoti sacrificiul tuturor celor care-au murit azi-noapte, spuse. Păstrează-ţi profeţiile, Veghetorule. Aceşti oameni n-au nevoie de ele.

Jona se înclină adânc.

— Cum doreşti, răspunse, dar Glifatul simţi că nu putea considera discuţia încheiată.

32.

Nu mai e a tăietorului de lemne

332-333 DÎ

Leesha îşi flutură mâna când Rojer şi Glifatul apărură călare pe potecă. Şi îşi puse pensula în vasul de pe verandă în timp ce descălecau.

— Înveţi repede, spuse bărbatul tatuat, venind să se uite îndeaproape la glifele pictate de ea pe balustradă. Astea pot ţine la distanţă o întreagă hoardă de miezingi.

— Repede? întrebă Rojer. Pe noapte, e puţin spus. N-a trecut nici măcar o lună de când nu putea să deosebească o glifă care apără de demonii vântului de una care te fereşte de cei ai focului.

— Are dreptate, spuse celălalt. Am văzut Glifari care erau calfe de cinci ani şi nu trăgeau liniile cu atâta precizie.

Leesha zâmbi.

— Întotdeauna am prins repede. Iar tu şi tata sunteţi profesori buni. Aş vrea doar să mă fi ostenit mai demult să-nvăţ.

Glifatul ridică din umeri.

— Ar fi bine să ne putem întoarce cu toţii şi să luăm hotărâri pornind de la ceea ce ştim că s-a petrecut.

— Cred că mi-aş trăi toată viaţa altfel, încuviinţă Rojer.

Leesha râse şi îi conduse în colibă.

— Cina e aproape gata, spuse, îndreptându-se spre foc. Cum a fost la întrunirea consiliului satului? întrebă apoi, mestecând în oala aburindă.

— Nişte idioţi, bodogăni Omul Glifat.

Leesha râse iarăşi.

— Chiar aşa?

— Consiliul a votat schimbarea numelui satului în „Văiuga Izbăvitorului", îi povesti Rojer.

— Nu e decât un nume, comentă ea, aşezându-se lângă ei la masă şi turnând ceaiul.

— Nu numele mă deranjează, ci ideea, zise Glifatul. Am reuşit să-i fac pe săteni să nu-mi mai spună Izbăvitorul pe faţă, dar încă-i mai aud şoptind numele ăsta în spatele meu.

— Ți-ar fi mai ușor dacă l-ai accepta, zise Rojer. Nu poți pune stavilă unei asemenea povești. De-acum o spun deja toți Saltimbancii din nordul deșertului Krasian.

Tatuatul clătină din cap.

— N-o să mint și n-o să pretind că sunt ceea ce nu sunt doar ca să-mi ușurez viața. Dacă aș fi vrut o viață ușoară…

Vocea i se stinse.

— Cum merg reparațiile? întrebă Leesha, reatrăgându-i atenția când privirea i se pierdu în depărtare.

Rojer zâmbi.

— De când, datorită leacurilor tale, sătenii s-au pus din nou pe picioare, s-ar părea că-n fiecare zi se înalță o casă nouă. O să te poți muta înapoi, în sat, destul de curând.

Leesha clătină din cap.

— Coliba asta e tot ce mi-a rămas de la Bruna. Ea e casa mea acum.

— Stând atât de departe de sat, o să fii în afara barierei, o preveni tatuatul.

Ea ridică din umeri.

— Înțeleg de ce ai croit noile străzi în forma unei glife, dar, când locuiești în afara barierei, ai și de câștigat.

— Oh? făcu bărbatul tatuat, înălțând dintr-o sprânceană conturată de glife.

— Ce poți avea de câștigat când locuiești pe un teren pe care pot călca și demonii? se miră Rojer.

Leesha sorbi din ceai.

— Și mama refuză să se mute. Spune că, cu noile tale glife și cu tăietorii de lemne care-aleargă în toate părțile, ciopârțind orice miezing le iese în cale, nu e nevoie să se deranjeze.

Bărbatul tatuat se încruntă.

— Știu că s-ar părea c-am băgat spaima-n miezingi, dar, dacă istorisirile despre războaiele cu demonii sunt demne de luat în seamă, lucrurile nu vor rămâne așa. Se vor întoarce în forță, și vreau ca Văiuga Tăietorului de Lemne să fie pregătită.

— Văiuga Izbăvitorului, îl corectă Rojer, rânjind drept răspuns la fruntea lui încruntată.

— Cu tine aici, va fi, zise Leesha, fără să-i dea atenție lui Rojer și sorbind din ceai.

Se uită la Glifat cu prudență, pe deasupra cănii.

Când el șovăi, ea lăsă cana jos.

— Pleci, spuse. Când?

— Când Văiuga o să fie pregătită, răspunse bărbatul, fără a se obosi să nege adevărul concluziei la care ajunsese ea. Am pierdut ani întregi adunând glife

care pot face Orașele Libere să fie astfel și în realitate, nu doar cu numele. Sunt dator față de fiecare oraș și de fiecare cătun din Thesa să mă conving că are tot ce-i trebuie ca să reziste pe timpul nopții.

Leesha dădu din cap.

— Vrem să te ajutăm, spuse.

— Mă ajuți. Sunt singur că, fiind pe mâna ta, Văiuga se va afla în siguranță atât timp cât lipsesc.

— O să ai nevoie de mai mult decât atât, insistă ea. Cineva trebuie să le-nvețe pe celelalte Culegătoare de Ierburi să facă din foc o armă, să pregătească otrăvuri și să vindece rănile de miezing.

— Ai putea să scrii toate astea, spuse Glifatul.

— Și să-i dau unui bărbat secretele focului? pufni ea. Nici gând!

— În orice caz, eu n-aș putea să scriu lecții de cântat la scripcă, spuse Rojer, chiar dacă aș cunoaște literele.

Glifatul șovăi, apoi clătină din cap.

— Nu. Voi doi m-ați încetini. O să mă aflu în pustietate cu săptămânile, și voi n-ați putea suporta.

— N-aș putea să suport? întrebă Leesha. Rojer, închide obloanele, porunci apoi.

Cei doi bărbați o priviră curioși.

— Fă-o, își repetă ea porunca, și tânărul se supuse, oprind pătrunderea razelor de soare și cufundând coliba în semiîntuneric.

Leesha agita deja o sticluță cu chimicale, scăldându-se într-o lumină fosforescentă.

— Trapa, spuse, și Glifatul ridică trapa pivniței în care fusese păstrat focul demonic.

În aerul scăpat de sub ea plutea un miros puternic de substanțe chimice.

Leesha deschise drumul prin întuneric, ținând sticluța cât mai sus. Se apropie de felinarele agățate pe pereți, adăugând câteva chimicale în vase de sticlă, dar Glifatul, deprins să vadă în bezna deplină la fel de bine ca în miezul unei zile senine, făcuse deja ochii mari înainte ca încăperea să se umple de lumină.

În pivniță fuseseră aduse mese solide și pe ele, răsfirați în fața lui, se aflau o jumătate de duzină de miezingi în diferite stadii de disecție.

— Ziditorule! strigă Rojer, sufocându-se.

Alergă înapoi, în susul scărilor, și-l auziră cum gâfâia, făcând eforturi ca să respire.

— Ei, poate că Rojer încă nu poate suporta, admise Leesha cu un rânjet. Se uită la bărbatul tatuat. Știai că demonii lemnului au două? Două stomacuri. Unul deasupra celuilalt, ca o clepsidră.

Luă un instrument și îndepărtă mai multe straturi de carne ca să-și ilustreze spusele.

— Inimile lor nu sunt în centru, ci mai jos, spre dreapta, adăugă ea, dar au un gol între a treia și a patra coastă. Un bărbat care vrea să le dea o lovitură mortală ar trebui s-o știe.

Glifatul se uita în jur cu uimire. Când își întoarse din nou ochii spre Leesha, o privi de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

— De unde ai…

— Am vorbit cu tăietorii de lemne pe care i-ai trimis să patruleze la această margine a Văiugii, răspunse Leesha. Au fost încântați să-mi facă pe plac când le-am cerut leșuri. Și mai e ceva. Demonii ăștia n-au organe bărbătești sau femeiești. Sunt asexuați cu toții.

Bărbatul tatuat o privi surprins.

— Cum e cu putință? întrebă.

— La insecte nu e ceva neobișnuit, spuse Leesha. Există caste neutre, de lucrători și de apărători ai stupului, și castele de un sex sau altul, care îl conduc.

— Stup? Vorbești despre Miez?

Leesha ridică din umeri.

Bărbatul tatuat se încruntă.

— În mormintele din Soarele Anoch sunt picturi; picturi care descriu Primul Război cu Demonii, înfățișând rase stranii de miezingi, pe care nu le-am văzut niciodată.

— Nu e surprinzător. Știm atât de puține despre ei, spuse Leesha. Și întinse mâinile, luându-le pe ale lui. Toată viața mea am știut că așteptam ceva mai important decât fierberea leacurilor pentru răceli și decât aducerea copiilor pe lume. Asta e șansa mea de a schimba lucrurile pentru mai mulți oameni, nu doar pentru câțiva. Crezi că se apropie un război? Eu și Rojer te putem ajuta.

Glifatul dădu din cap, strângându-i la rândul său mâinile.

— Ai dreptate, recunoscu. Văiuga i-a supraviețuit acelei prime nopți datorită ție și lui Rojer, în aceeași măsură în care-a supraviețuit datorită mie. Aș fi un prost dacă nu v-aș accepta acum ajutorul.

Leesha făcu un pas înainte și-și strecură mâna sub gluga lui. El i-o simți rece pe obraz și, pentru o clipă, se sprijini de ea.

— Coliba mea e destul de mare pentru doi, șopti Culegătoarea de Ierburi.

Bărbatul făcu ochii mari și îl simți crispându-se.

— De ce te sperie asta mai mult decât o luptă cu demonii? îl întrebă. Sunt chiar atât de respingătoare?

El clătină din cap.

— Sigur că nu.

— Atunci ce e? N-o să te-mpiedic să-ți porți războiul.

Glifatul păstră o vreme tăcerea.

— Doi vor fi în curând trei, spuse într-un târziu, dând drumul mâinilor ei.

— Și asta e ceva atât de cumplit? întrebă Leesha.

El respiră adânc și se apropie de o altă masă, ferindu-se să-i întâlnească ochii.

— În dimineața aia, când m-am luat la trântă cu demonul…

— Mi-aduc aminte, îl îmboldi Leesha, văzând că se oprise.

— Demonul a-ncercat să scape întorcându-se în Miez, zise el.

— Și s-a străduit să te ia cu el. Am văzut cum ați devenit amândoi cețoși, cum ați alunecat sub pământ. Am fost îngrozită.

El dădu din cap.

— Nu mai mult decât mine. Calea spre Miez s-a deschis, chemându-mă, trăgându-mă în jos.

— Ce legătură are asta cu noi doi?

— Are, pentru că n-a fost demonul, am fost eu. Eu am preluat controlul trecerii; l-am târât pe demon înapoi, către soare. Chiar și acum mai simt cum mă atrage Miezul. Dacă mi-aș îngădui-o, aș putea s-alunec în adâncurile sale infernale alături de ceilalți miezingi.

— Glifele…, începu Leesha.

— Nu e din pricina lor, spuse el clătinând din cap. Îți spun că eu sunt cauza. În decursul anilor, am absorbit o prea mare parte din magia lor. Nici măcar nu mai sunt o ființă omenească. Cine poate să știe ce soi de monstru s-ar naște din sămânța mea?

Leesha veni lângă el și-i luă fața în mâini, ca în dimineața în care făcuseră dragoste.

— Ești un om bun, spuse, cu lacrimile izvorându-i din ochi. Indiferent ce ți-ar fi făcut magia, n-a schimbat asta. Și nimic altceva nu contează.

Se aplecă să-l sărute, dar el își aspri inima și o respinse.

— Pentru mine contează. Până când nu aflu ce sunt, nu pot fi nici cu tine, nici cu altcineva.

— O să descoperim ce ești, zise ea. Jur.

— Leesha, nu poți…

— Nu-mi spune mie ce nu pot! se răsti ea. Alții au făcut-o destul de mult ca să-mi ajungă o viață.

El își înălță palmele, în semn de supunere.

— Îmi pare rău, spuse.

Leesha pufni, închizându-și mâinile peste ale lui.

— Să nu-ți pară. Nu e decât o stare care trebuie diagnosticată și vindecată, ca oricare alta.

— Nu sunt bolnav, protestă Glifatul.

Ea îl privi cu tristețe.

— Știu asta, spuse, dar s-ar părea că tu n-o știi.

•

În deșertul Krasian, la orizont se zărea o mișcare. Șiruri de bărbați apăreau, mii și mii, înfășurați în veșminte negre, largi, ce le acopereau fețele ca să-i ferească de nisipul înțepător. Avangarda era alcătuită din două grupuri de călăreți, cel mai mic având cai neîmpovărați și iuți, iar celălalt animale mari, cu cocoașe, potrivite pentru traversarea deșertului. Erau urmați de coloane de pedestrași, după care venea un șir parcă nesfârșit de căruțe și de provizii. Fiecare luptător avea câte o suliță gravată cu glife grupate într-un model complicat.

În frunte călărea un bărbat îmbrăcat numai și numai în alb, călare pe un cal de luptă lucios, de aceeași culoare. El ridică o mână, și hoarda din spatele său se opri și rămase așa, în tăcere, cuprinzând cu privirile ruinele orașului Soarele Anoch.

Spre deosebire de sulițele din lemn și fier ale oștenilor săi, bărbatul acela purta cu sine o armă străveche, dintr-un metal strălucitor, necunoscut. Se numea Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir, dar oamenii lui nu-i mai spuseseră așa de mulți ani.

Îl numeau Shar'Dama Ka, Izbăvitorul.

Sfârșitul Cărții I

virtual-project.eu